

Giới thiệu Trường Mộng Lưu Ngân Convert

"anh yêu cô ấy đến vậy, đúng là hiếm thấy thật, có điều cứu sông được cô ấy thì cô ấy cũng không thuộc về anh"

...

"cuộc đời như một bàn cờ, chúng ta là những quân cờ trên đó, còn người chơi chính là số phận."

...

Kiếp này tôi đã chẳng còn cơ hội nào nữa. Nếu có kiếp sau, tôi hi vọng người đầu tiên em yêu sẽ là tôi, để tôi có thể cảm nhận thứ cảm giác được một người nào đó yêu thương.

...

"em đã từng biến mất trong cuộc sống của tôi lâu đến vậy, tôi và em chính là một ván cờ đang giang dở, trăm ngàn lượt xoay đi xoay về, đến giờ, cuối cùng chúng ta lại gặp nhau."

"Thư Mạn, tôi quyết không từ bỏ e đâu"

Bạn đang đọc truyện *Trường Mộng Lưu Ngân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Gặp gỡ

Đời người có rất nhiều chuyện

Vốn dĩ không có lí do

Nhiều khi chỉ vì số phận

Không thể thay đổi, cũng không có lối thoát...

Với Lâm Sở Diên, ngày 7 tháng 10 năm 1978 đã trở thành cơn ác mộng ám ảnh suốt cuộc đời ông. Hôm ấy là một ngày thu, lá ngô đồng rụng khắp, trải dài những con đường rợp bóng cây, những chiếc lá úa vàng bị gió cuốn bay xào xạc, trong kí ức mãi về sau của Lâm Sở Diên, chẳng khác nào tiếng khóc ai oán nỉ non của người phụ nữ ấy.

“Người phụ nữ ấy” là một sản phụ.

Hồi đó, Lâm Sở Diên là Phó viện trưởng Bệnh viện Nhân dân Ly Thành, ông vốn không quen biết người phụ nữ quá đỗi bình thường đó. Sở dĩ, ông còn nhớ chỉ vì cô nằm chung phòng đẻ với Hương Lan, hơn nữa đều là ca đẻ khó, cần phải truyền máu, đặc biệt hơn nữa, máu của hai người cùng một nhóm. Điều khác duy nhất là ông không quen biết người phụ nữ ấy, ông chỉ biết Hương Lan - vợ của người bạn chí cốt Thư Bá Tiêu.

Sản phụ ấy vào phòng đẻ trước Hương Lan một tiếng, cô là vợ của một tài xế chuyên lái xe khách, bác sĩ đỡ đẻ đang nhanh chóng điều động máu dự trữ của bệnh viện. Tình hình sau đó dường như diễn ra theo chiều hướng tốt, tuy rất khó khăn nhưng đứa bé cũng ra được nửa người. Thế nhưng bên Hương Lan thì không ổn chút nào, cổ tử cung mới mở một lỗ nhỏ nhưng máu đã ồ ạt tuôn ra từ cơ thể cô, đừng nói đến cầm máu, nếu không có biện pháp kịp thời thì ngay cả truyền máu cũng không còn cơ hội.

Điều oái oăm nhất là bệnh viện lúc ấy lại không còn máu dự trữ, chỉ còn hai túi máu 400cc cuối cùng được lấy từ trạm máu, mà với ngần ấy chỉ đủ dùng để cứu một sản phụ. Phương án điều máu từ bệnh viện khác đến hay hô hào nhân viên trong bệnh viện hiến máu đều không có hi vọng, bởi nhóm máu của hai người đều thuộc nhóm máu hiếm, nhóm máu RH – mà mọi người quen gọi là “máu gấu trúc”. Hơn nữa, điều máu từ trạm máu của tỉnh về cũng không thể kịp, từ Ly Thành lên tỉnh riêng đi lại đã mất bốn, năm tiếng đồng hồ, chỉ sợ đợi đến lúc máu chuyển về tới nơi thì cả hai đều không thể cứu được nữa.

Nghe xong báo cáo của bác sĩ trực ban, Lâm Sở Diên bắt đầu cảm thấy ớn lạnh.

“Phó viện trưởng, làm thế nào bây giờ? Nếu cứ kéo dài như vậy, hai người đó đều nguy mất!”, bác sĩ trực ban sốt ruột dậm chân. Lâm Sở Diên đứng trước cửa phòng sinh, lòng như thắt lại, ông hỏi lại bác sĩ trực ban: “Giường số mười... tình hình thế nào?... Hiện giờ đang truyền máu cho ai?” - sản phụ nằm giường số mười chính là vợ của người tài xế xe khách.

“Cô ấy vào trước một giờ, máu còn lại hiện giờ đang được truyền cho cô ấy. Tình hình đang ổn định, đứa trẻ sắp ra rồi, nhưng giường số ba tám...” Bác sĩ trực ban nghẹn lại không nói lên lời, tưởng chừng như sắp khóc, “Không có chỉ thị của Phó viện trưởng, chúng tôi không biết làm thế nào, máu trong

người cô ấy sắp chảy cạn...”

Sân phụ nằm giường số ba tám chính là Hương Lan.

“Hương Lan...” Lâm Sỹ Diên nhắm mắt lại, ông thực sự không dám nghĩ tiếp.

“Phó viện trưởng, xin hãy mau quyết định! Nếu không không kịp mất, máu chảy thêm nữa là không cầm nổi đâu!”

Đúng lúc này, hai túi máu cuối cùng từ trạm máu được chuyển tới bên phòng đẻ, tất cả bác sĩ và y tá đều căng thẳng chờ đợi quyết định của Lâm Sỹ Diên. Ông dờ dẩn đến đại cả người, ngần ấy năm làm bác sĩ, chưa bao giờ ông gặp phải tình huống bắt buộc phải lựa chọn khó khăn đến thế. Ông đưa mắt ra hiệu tất cả bác sĩ vào trong phòng đẻ bàn bạc, bởi người nhà của hai sản phụ đều đang đứng ở lối đi bên ngoài phòng.

“Sỹ Diên!” Thư Bá Tiêu thấy vậy trong lòng đã hiểu ít nhiều, ông nín lấy cánh tay Lâm Sỹ Diên, nghẹn ngào: “Cho dù thế nào, anh nhất định phải cứu Hương Lan, anh biết cô ấy quan trọng thế nào với tôi, hai đứa trẻ vẫn còn nhỏ...”

Lâm Sỹ Diên dĩ nhiên biết Hương Lan quan trọng thế nào với Thư Bá Tiêu, cả với bản thân ông cũng thế. Yêu nhau bốn năm, cuối cùng nếu không phải vì người nhà phản đối, người đang đứng ngoài phòng đẻ nóng ruột chờ đợi lúc này sẽ là ông. Tuy rằng từ lúc chia tay đến khi cưới Thư Bá Tiêu, Hương Lan chưa hề có nửa lời oán thán, nhưng ông luôn cảm thấy mắc nợ cô. Ông cũng lờ mờ cảm thấy, Hương Lan không phải không có khúc mắc gì với ông, bằng chứng là từ khi kết hôn cô ấy chưa từng một mình xuất hiện trước mặt ông bao giờ.

Ông biết bản thân không thể thay đổi được gì. Thế nhưng đời này, chỉ cần có cơ hội, ông muốn bù đắp cho cô. Nếu như, nếu như hôm nay Hương Lan chết trong bệnh viện của ông, vậy thì sau này ông sẽ đối diện thế nào với Bá Tiêu và Thư Khang, Thư Tân? Điều đáng sợ hơn nữa là ông cũng không biết làm thế nào để đối diện với chính bản thân mình?

Nhưng...

Không có việc làm, trong nhà còn con nhỏ sáu tuổi, cuộc sống của cả gia đình lao động nghèo kia đều dựa vào tiền lương ba cọc ba đồng mà anh lái xe khách đường dài kiếm được. Thoáng nhìn là biết anh ta là người thật thà, bộ quần áo nhàu nhúm dán sát vào người, bóp chặt cánh tay, lộ ra đôi bàn tay to kệch, đôi mắt đỏ hoe vì lo lắng.

Mạng người nghèo cũng là một sinh mạng.

“Anh tên gì?” Lâm Sỹ Diên quay ra hỏi anh.

Vừa nghe Phó viện trưởng hỏi mình, anh lập tức bật khỏi băng ghế chờ, căng thẳng lắp bắp: “Tôi, tôi tên là Đỗ Dũng, vợ tôi là Chu Hiểu Lâm. Tôi... tôi còn một con trai tên...”

Lâm Sỹ Diên còn chưa kịp nghe anh nói hết câu đã vụt xoay người, đẩy cửa phòng sinh ra.

Ông sợ phải đối mặt với ánh mắt vô tội ấy.

“Ông Phó viện trưởng, van xin ông cứu lấy vợ tôi, không có cô ấy, gia đình chúng tôi tan nát mất!...” Đỗ Dũng đập tay vào cửa phòng bất lực, không kìm nổi dòng nước mắt cứ thế rơi ra trước mặt biết bao người.

...

Trong phòng đẻ.

Trên hai chiếc giường đặt ngang nhau, máu tươi đầm giường.

Tất cả bác sĩ của bệnh viện, từ khoa nội, khoa ngoại cho đến khoa sản và khoa nhi đều tập trung trong phòng, căng thẳng chờ nghe chỉ thị của Lâm Sỹ Diên, hai túi máu còn lại cuối cùng này sẽ được truyền cho ai.

“Dùng sức, dùng sức nữa đi, sắp ra rồi!”

Sân phụ giường số mười quả thực rất kiên cường, cổ nghien chặt răng, môi đã bật máu cũng không thét tiếng nào, lúc đau không thể chịu được cũng chỉ khê kêu mấy tiếng. Bác sĩ đỡ đẻ và y tá đều đang vây quanh cô, chốc chốc lại có người giúp cô lau mồ hôi trên trán. Lâm Sỹ Diên ngạc nhiên nhận ra, cô cũng là một phụ nữ rất xinh đẹp, khuôn mặt thanh tú, cho dù đã mất nhiều máu, da mặt trắng ngần vẫn mịn màng dễ coi. Hiển nhiên, cô cũng đã thấy Phó viện trưởng, biết rằng ông ấy chính là người có quyền lớn nhất ở đây, không nói ra lời, cô nhìn ông mỉm cười, nụ cười tươi như hoa thoáng hiện ra trên khóe môi trắng bợt của cô chẳng khác nào một đòn mạnh giáng vào Lâm Sỹ Diên, cô dường như đang nói: “Cứu tôi, cứu con tôi với...”

Lâm Sỹ Diên bất ngờ toàn thân run bần bật, ông vội quay mặt đi, nhanh chóng bước tới bên giường Hương Lan. Hương Lan đáng thương lúc này đã bất tỉnh, máu đã thấm đầm ga trải giường.

“Phó viện trưởng!”

“Phó viện trưởng!”

Các bác sĩ đều sốt ruột gọi ông.

Lâm Sỹ Diên yếu ớt nhìn sang giường số mười.

Bác sĩ đang cầm túi máu tưởng rằng đó là ám thị của Phó viện trưởng, hấp tấp treo túi máu lên giá truyền bên cạnh giường số mười. “Đội đã!” Lâm Sỹ Diên đột nhiên hất tay...

Mọi ánh mắt đổ dồn vào ông.

Đã đến lúc quyết định, dù là sai cũng chỉ có thể tiếp tục sai. Có dùng sự cắn rứt cả đời để tể niệm cho lỗi lầm này cũng là chuyện không thể nào dừng được.

“Cho... cho giường số ba tám, cô ấy đã hôn mê rồi...” Giọng Lâm Sỹ Diên khàn đặc đi, ngay đến bản thân ông cũng không nghe rõ, mỗi lời nói ra như một con dao cứa vào cổ họng.

Bác sĩ trực tiếp đỡ đẻ bên giường số mười lập tức phản đối: “Phó viện trưởng, đứa trẻ sắp ra rồi!”

“Nếu như... đã sắp ra rồi thì có lẽ không còn gì đáng ngại, giường số ba tám sắp không xong rồi, cứu được người nào thì cố cứu vậy thôi...” Lâm Sỹ Diên ép mình bình tĩnh.

“Phó viện trưởng! Chuyện này...” Bác sĩ Bạch Ngọc Trân, người đỡ đẻ bên giường số mười đã hành nghề nửa đời người cũng không thể nào đối diện với chuyện một sinh mệnh sắp chào đời lại có khả năng chết yểu, thoáng chốc nước mắt bà trào ra.

“Nghe chỉ thị của Phó viện trưởng! Cứu được người nào hay người đó!” Ông Lương chủ nhiệm khoa sản kéo dài mặt, trừng mắt nhìn Bạch Ngọc Trân.

Thật ra lúc ấy, nếu Bạch Ngọc Trân kiên trì thêm một chút, có lẽ Lâm Sỹ Diên sẽ thay đổi quyết định, vì khi ánh mắt của ông đúng lúc chạm tới giường số mười, người sản phụ yếu ớt ấy dường như cũng mơ hồ nghe thấy chỉ thị của ông. Cô tuyệt vọng nhìn ông, ánh mắt ngầy dầy những buồn thương ai oán, giống như nỗi tuyệt vọng thê lương của một con mèo cái đang đối diện với cái chết lúc người ta dìm nó trong chậu nước, khiến người ta không tài nào nhìn thẳng vào... Toàn thân Lâm Sỹ Diên bắt đầu chao đảo.

Thế nhưng Bạch Ngọc Trân không thể kiên trì, bởi bà biết trong cái sản phòng này không có chỗ cho bà lên tiếng. Dù cả đời cần mẫn chăm chỉ, bà cũng chỉ là một bác sĩ đỡ đẻ không hơn không kém. Dù Phó viện trưởng có nghe lời bà mà thay đổi ý định đi chăng nữa, nhưng nếu sản phụ giường số ba tám chết, sau này trong bệnh viện chắc chắn bà cũng không có ngày nào sống yên ổn, Phó viện trưởng sẽ không làm khó bà, nhưng đám nịnh bợ cong đuôi suốt ngày chạy theo ông lẽ nào lại bỏ qua cơ hội ấy?

Con người ai cũng có tính ích kỉ. Phó viện trưởng chẳng phải cũng đang ích kỉ hay sao?

Ngay cả Phó viện trưởng cũng ích kỉ như vậy thì một bác sĩ đỡ đẻ quen như bà có đường hoàng đĩnh đạc thì cũng ích gì?

Túi máu cuối cùng đã được treo lên giá truyền phía Hương Lan.

Một giờ sau, đứa con của Hương Lan ra đời. Đó là một bé gái, cả người nó đỏ hồng trông vô cùng đáng yêu. Tất cả bác sĩ và y tá đều bao quanh đó nói cười vui vẻ.

Lâm Sỹ Diên tự tay bế đứa bé, không kim được những giọt nước mắt vui mừng.

So với hai đứa con trước của Hương Lan, đứa bé có phần giống mẹ hơn, mới sinh nhưng làn da đã mịn màng, đôi mày sắc nét đẹp như tranh vẽ, đôi mắt đen láy sáng ngời chớp như thể đang quan sát thế giới mới đây lạ lẫm. Điều ngạc nhiên là đứa bé này khi sinh ra không hề khóc, y tá phải tét vào móng mấy cái mới bắt đầu ọe ọe vài tiếng. Lâm Sỹ Diên ngắm nhìn đứa bé trong lòng mình, nó vẫn không khóc, ngược lại còn nhoén miệng cười. Đứa trẻ vừa được sinh ra sao đã biết cười, ai nấy cũng đều trầm trồ, lấy làm thích thú.

Nghĩ ra, nó vẫn có thể vui vì bản thân đã bình an đến với thế giới này.

Nhưng...

“Không hay rồi, giường số mười đã ngừng thở!” Tiếng nói thất thanh phát ra từ phía giường bên cạnh, phá tan niềm vui ngắn ngủi của mọi người. Lâm Sỹ Diên sững người, cảm giác như bản thân vừa bị đâm một nhát từ phía đằng sau lưng. Nỗi đau tái buốt cõi lòng, khiến ông không còn sức để xoay người lại.

Đôi mắt người phụ nữ ấy mở to ai oán. Máu mất quá nhiều khiến gương mặt cô bợt đi như một tờ giấy trắng, đôi tay cô thông xuống, cả người nằm bất động trên giường giống như đang ngủ nhưng nét mặt vẫn rất dỗi an lành. Giống như số phận của mẹ mình, đứa trẻ vừa mới chào đời cũng nằm yên lặng. Đó cũng là một bé gái, bị ngạt thở do ở trong cơ thể mẹ quá lâu nên đã sớm ngừng thở. Các bác sĩ đã dùng đủ mọi cách, kể cả kích nhịp tim thể nào đứa trẻ cũng không khóc lấy một tiếng, nó cũng ngoan cường giống mẹ...

Đã chứng kiến quá nhiều cảnh sống chết trong bệnh viện là thế nhưng Bạch Ngọc Trân vẫn không thể gồng mình chịu đựng cảnh tượng thương tâm ấy. Đó là đứa bé bà vừa tự tay đỡ đón. Chỉ một giờ trước hơn nửa người của nó đã ra ngoài, chỉ còn lại phần đầu trong cơ thể mẹ, đôi bàn tay, bàn chân nhỏ bé của nó vẫn còn ấm nóng, làn da nó rất mềm mại. Đúng thật rằng, bà chưa từng chạm vào làn da nào mềm mại đến vậy. Thế nhưng vì người mẹ bỗng nhiên bị ngừng truyền máu, cơ thể không đủ dưỡng khí, đứa trẻ còn chưa kịp mở mắt nhìn thế giới thì tim đã ngừng đập, tay chân ấm nóng vừa mới

đây thôi chớp mắt đã lạnh băng, làn da cũng vì thế không còn mềm mại, chạm vào chỉ còn cảm giác như chạm vào một bức tượng sáp.

Bạch Ngọc Trân bế đứa bé lên, cả người phát run. Bầu không khí trong phòng đột nhiên yên ắng đến ngạt thở. Tiếp đó, những tiếng thút thít bắt đầu bật lên.

Các bác sĩ và y tá nữ là những người đầu tiên rơi lệ, cánh đàn ông ai nấy mắt cũng đỏ hoe.

Bạch Ngọc Trân bế đứa bé đến gần Lâm Sỹ Diên, giọng cao lên trước mặt ông, nhấn mạnh từng lời: “Phó viện trưởng, ông nhìn thử đứa bé này đi, hãy nhìn đi, nó đáng yêu nhường nào...”

“Bạch Ngọc Trân!” Chủ nhiệm Lương thấy thế giận dữ quát lớn.

“Tôi dám đảm bảo, cả đời này rồi ông sẽ phải hối hận! Cả đời này ông sẽ không quên được chuyện ngày hôm nay!” Bạch Ngọc Trân khóc không thành tiếng, nhìn vị Phó viện trưởng mà thương ngày bà vô cùng kính trọng. Trong lòng bà khi ấy không có sự oán hận, chỉ là nỗi buồn thương, “Tôi cũng phải buồn thay cho ông, ông không nên như vậy, Phó viện trưởng!”

“Bạch Ngọc Trân, cô có thôi đi không!” Chủ nhiệm Lương xông lên trước, kéo bà đi.

“Tôi xin từ chức, từ ngày mai, không, ngay ngày hôm nay, tôi từ chức! Tôi thật không xứng là một bác sĩ!” Bạch Ngọc Trân khẳng khái đầy quyết đoán, buồn bã xoay lưng, bà cẩn thận lau sạch sẽ khắp người đứa trẻ xấu số, sau đó nhẹ nhàng bế tới bên sản phụ giường số mười.

“Xin lỗi, tôi không thể cứu hai người, nếu cô có hận thì hãy hận tôi đây. Kịp sau đầu thai hãy nhớ nhất định phải đầu thai vào nhà có tiền, người nghèo mạng hèn, không thể oán trách ai được...” Bà nói với người phụ nữ ấy.

Dứt lời, bà loạng choạng cất bước rời khỏi phòng. Ra đến cửa phòng bà còn quay đầu lại, nhìn Lâm Sỹ Diên nói: “Rồi ông sẽ hối hận.”

Lúc đó, Lâm Sỹ Diên thấy như đang có ngàn vạn mũi kim xuyên thấu tim mình.

Đúng vậy, ông sẽ hối hận, ông đã hối hận. Tuy rằng cứu Hương Lan cũng là tận hết thiên chức của một bác sĩ, nhưng mạng sống của Hương Lan và đứa con cô lại được đánh đổi bởi mạng sống của mẹ con sản phụ kia. Dích thân ông đã ra quyết định, rút túi máu từ giường số mười sang giường số ba tám, lấy cơ hội sống của mẹ con sản phụ nghèo không quen biết đem đến cho Hương Lan, hành động ích kỷ ấy đến nay vẫn khiến Lâm Sỹ Diên không ngày nào có thể tha thứ cho mình, nó đã trở thành nỗi ám ảnh suốt cuộc đời ông không gì xóa nổi.

“Phó viện trưởng, xin đừng tự trách mình. Dù sao cũng chỉ có thể cứu được một người...” Chủ nhiệm Lương lên tiếng.

“Đúng vậy, không còn cách nào khác...”

“Chẳng ai muốn như vậy cả...”

“...”

Lâm Sỹ Diên mệt mỏi xua tay ra hiệu mọi người yên lặng, ánh mắt đờ đẫn nhìn quanh một lượt, cuối cùng dừng lại phía sản phụ giường số mười vừa được trùm vải trắng lên, giọng thều thào khản đặc: “Miễn tất cả chi phí của họ, bồi thường an ủi gấp ba, xử lý như chuyện ngoài ý muốn khi chữa trị.”

Không ai có ý kiến gì. Đúng lúc ấy...

“Mẹ nó ơi!” Đỗ Dũng ở ngoài phòng sinh hiển nhiên đã nghe được tin dữ, loạng choạng lao vào phòng...

Một tháng sau, Đỗ Dũng chết trong một tai nạn giao thông do lái xe không tập trung.

Đứa con trai mới sáu tuổi tên Kỳ Kỳ của anh trong một đêm biến thành trẻ mồ côi.

Đỗ Dũng được khiêng tới bệnh viện vẫn còn chưa tắt thở, những bác sĩ trực tiếp cấp cứu ngay lập tức kinh hãi vì nhận ra anh. Trong viện này không ai không biết Đỗ Dũng, sau khi vợ anh đẻ khó rồi qua đời, anh đã túm lấy bác sĩ mà đánh, còn tuyên bố sẽ kiện, đồng thời còn đề thi thể vớ ở ngay cổng bệnh viện ba ngày liền khiến chuyện càng lúc càng loạn, nếu không phải ngành có liên quan phía trên can thiệp, có lẽ chuyện này không thể thu xếp được.

Khi thi thể của Đỗ Dũng được chuyển tới nhà xác, đứa con còn chưa hiểu chuyện của anh đang ở bên vườn hoa bệnh viện chơi với những đứa trẻ khác. Chuyện người lớn, với độ tuổi của nó dĩ nhiên không thể hiểu. Có điều, đứa trẻ đang chơi đùa cùng nó lại chính là con trai lớn của Phó viện trưởng Lâm, tên Lâm Nhiên. Hai đứa trẻ thích thú chơi bắn bi trên thảm cỏ vườn hoa.

“Cậu tên gì?” Lâm Nhiên hỏi nó.

“Tớ tên Kỳ Kỳ.”

“Kỳ Kỳ!” Lâm Nhiên đưa hết số bi trong tay mình cho nó, phúi đất dính trên quần, nói: “Tớ phải về rồi, cậu không về nhà ăn cơm sao?”

Đỗ Trường Phong, lúc đó còn gọi là Kỳ Kỳ đáng thương lắc đầu: “Tớ không có chỗ ăn cơm, bố tớ chết rồi!”

Lâm Nhiên kinh ngạc: “Bố cậu chết rồi?”

Kỳ Kỳ gật đầu.

“Cậu không buồn sao?” Ý của Lâm Nhiên là, bố đã chết, Kỳ Kỳ sao vẫn còn tâm trí chơi với cậu.

Kỳ Kỳ vẻ mặt như không hề có chuyện gì, lắc đầu đáp: “Không buồn.”

“Sao lại thế?”

“Bố tớ không phải chết thật. Vì khi mẹ tớ chết, bố tớ nói mẹ đi xa thôi, tức là đi đến một nơi rất xa, nhất định sẽ còn trở về.”

“Mẹ cậu cũng đi xa rồi sao?”

“Ừ.” Cậu bé ngây ngô trả lời. “Bố tớ lái xe khách, thường phải đi xa, lần nào đi xa cũng phải đến lâu sau tớ mới gặp được. Lần này đi, không biết lại phải đợi đến khi nào.”

Lâm Nhiên lớn hơn nó ba tuổi, dĩ nhiên hiểu chuyện hơn, cậu nhìn nó đầy thương xót: “Bố cậu mà không về nữa thì làm thế nào? Cậu sẽ ăn cơm ở đâu?” Bị hỏi bất ngờ, Kỳ Kỳ ngơ ngời vội sờ vào bụng mình. Đúng vậy, cả ngày chưa ăn gì, Kỳ Kỳ buồn thiu nói: “Tớ đói rồi, nhưng không có chỗ nào ăn cơm.”

Lâm Nhiên chẳng nghĩ ngợi gì, kéo tay nó: “Vậy thì đến nhà tớ ăn. Hôm nay đúng ngày nhà tớ có khách, nhiều đồ ăn ngon lắm, ăn no rồi chúng mình lại chơi tiếp.”

Nhà Lâm Nhiên ở trong một biệt thự gần bệnh viện. Hai chú nhóc nhảy tường vào, rồi nhẹ nhàng luồn vào nhà bếp từ phía sau. Sau khi mó được đồ ăn, Lâm Nhiên lên đưa Kỳ Kỳ lên phòng mình ở tầng trên.

“Cậu ấy lại có phòng riêng!” Điều ấy khiến một chú nhóc từ khi sinh ra đã ở trong khu ổ chuột tồi tàn như Kỳ Kỳ giật mình sững sờ.

Vừa vào đến phòng Lâm Nhiên, Kỳ Kỳ đã ngấu nghiến ăn, chừng như cả đời này cậu chưa từng được ăn thứ gì ngon miệng như vậy. Vừa ăn xong, em trai của Lâm Nhiên tên Lâm Hy bước vào, thấy người bạn mới của anh cũng rất hí hửng, muốn kéo cả hai sang phòng mình để thăm em gái. Thì ra hôm đó là đây tháng con gái của Thư Bá Tiêu, hai vợ chồng bế con đến nhà bạn Lâm Sỹ Diên chơi. Lúc ấy, người lớn ở dưới nhà nói chuyện, để bảo mẫu bế đứa bé đang ngủ lên phòng Lâm Hy cho yên tĩnh.

“Các anh xem, em gái có xinh không?” Lâm Hy chỉ vào bé gái đang say giấc hỏi. Lâm Nhiên đến gần giường, chăm chú ngắm nhìn. “Đúng là xinh quá, lông mi dài thật đấy.” Nói rồi cậu thúc nhẹ vào sườn Kỳ Kỳ, “Kỳ Kỳ, cậu nói có đáng yêu không?”

Kỳ Kỳ đang mãi nhai đầy một miệng bánh vừng, hoàn toàn không để ý. Lâm Nhiên thấy lạ liền hỏi, “Cậu không thích em gái sao? Sao lại đánh mặt thế?” Kỳ Kỳ cố nuốt cho trôi rồi mới đáp: “Tớ cũng không biết, chỉ thấy không thích thôi.” Kỳ thực quả như vậy, nó đang nói thật, hiện giờ trong đầu chỉ toàn là đồ ăn ngon, đâu còn tâm trí mà để ý xem bé gái ấy có dễ thương hay không.

Lâm Sỹ Diên thấy trên tầng ồn ào liền ra hiệu cho mọi người cứ tiếp tục trò chuyện còn ông và Thư Bá Tiêu lên phòng Lâm Hy. Biết con trai Lâm Nhiên đưa bạn mới về nhà chơi ông không hề phật lòng. Đợi bố ngồi xuống giường xong, Lâm Nhiên cũng tự nhiên ngồi vào đùi bố, rồi bá cổ ông năn nỉ: “Bố ơi, chúng ta giữ bạn ấy lại nhé, bố bạn ấy vừa chết rồi, không có chỗ nào ăn, để cậu ấy ở nhà mình ăn cơm, bố nhé?”

Lâm Sỹ Diên sững người: “Bố bạn ấy chết rồi?”

“Vâng, chết hôm nay à.”

“Bố cháu tên là gì?” Lâm Sỹ Diên nhìn Kỳ Kỳ.

“Bố cháu tên Đỗ Dũng.” Kỳ Kỳ nghiêng đầu, dường như lòng kiêu hãnh dâng lên, nó còn đưa lời giải thích thêm: “Bố cháu không phải chết thật đâu, bố chỉ đi xa thôi, giống mẹ cháu ấy. Rồi bố mẹ cháu sẽ về, chỉ là... chỉ là tạm thời cháu không có chỗ ăn cơm thôi.”

Nghe tới đó, cả Lâm Sỹ Diên và Thư Bá Tiêu đều sững sờ quay lại nhìn nhau.

“Đúng là ý trời!” Lâm Sỹ Diên ngẩng mặt, phất chốc bỗng nghẹn ngào không nói thêm được lời nào. Thư Bá Tiêu ở bên cạnh khẽ kéo Kỳ Kỳ lại phía mình: “Con à, đến nhà chúng ta ăn cơm nhé, nhà bác có nhiều đồ ăn ngon lắm.”

“Để cậu bé ở đây đi!” Lâm Sỹ Diên hạ giọng, quả quyết nói. “Là tôi nợ nhà cậu bé, nên để tôi trả, nhất định tôi phải hoàn trả!” Nói rồi ông kéo Kỳ Kỳ từ trong tay Thư Bá Tiêu lại phía mình. “Kỳ Kỳ, từ giờ về sau, đây chính là nhà con. Lâm Nhiên là anh trai con, Lâm Hy là em trai con, các con hãy yêu thương nhau, thân thiết như anh em ruột thịt, được không?”

Kỳ Kỳ còn chưa kịp gật đầu, Lâm Nhiên và Lâm Hy đã hớn hở nhảy cẫng lên: “A, chúng ta là người một nhà rồi! Kỳ Kỳ, chúng ta là người một nhà rồi...”

PHẦN I

ÁNH TRẮNG XUÂN

Từ kiếp trước đến kiếp này, vẫn bướng bỉnh như vậy,

Cô luôn cảm thấy mình nhất định sẽ gặp lại anh

Cho dù chỉ là một cái nhìn thoáng qua

Hay chỉ là một khoảnh khắc quay đầu

Cô chỉ muốn anh biết rằng, mình vẫn luôn đợi anh.

Cô sẽ không hối hận

Nhưng có ý nghĩa gì không?

Pari mùa thu năm 1993.

Nhâm nhi cà phê ngoài trời bên bờ sông Seine là điều luôn khiến Lâm Nhiên thích thú. Những cây phong cổ thụ to lớn bên bờ sông như che kín cả mặt trời, dưới bóng râm mát đó một hàng ghế được xếp chạy dọc men theo dòng sông xanh biếc trông thật trữ tình. Những tấm khăn trải bàn họa tiết trắng sọc xanh thi thoảng bị gió thổi tốc lên, chẳng khác nào những ngọn cờ đang đón gió. Gió làm cho những chiếc lá phong thi thoảng lại rơi la đà khắp tầm mắt, có lúc không để ý, chắc hẳn sẽ có vài chiếc lá phong đỏ rực lẫn vào tận trong tách cà phê của thực khách ngồi đây. Sự lãng mạn đầy màu sắc và chất thơ quyến rũ của Pari dường như ngấm vào cả từng chiếc lá phong này, ngay cả mùi hương đậm đà của cà phê cũng phảng phất hương vị mùa thu thơ mộng ấy. Dường như, thành phố nào có một dòng sông chảy qua đều rất nên thơ, bởi nó mang đến cho thành phố biết bao ý tưởng lãng mạn. Không có sông Seine, có lẽ Pari sẽ ngừng trệ lại, thậm chí mất đi sức sống, không thể trở thành một thành phố của thi ca, của nghệ thuật và lãng mạn như thế này...

Đối với Lâm Nhiên mà nói, điều hấp dẫn đối với anh ở Pari chính là nét trữ tình của sông Seine, con sông trải dài xa tít như một dải lụa xanh phất ra từng tia sáng lấp lánh. Trong mắt anh, dòng sông như không đành lòng rời khỏi thành phố xinh đẹp này, nên cứ mãi vòng quanh trong lòng Pari, tạo thành hình chữ “Z” quyền luyến chảy về tây, dường như lưu luyến, quán quýt không rời, cuối cùng mới phải dứt lòng rời khỏi Pari, chảy ra Đại Tây Dương. Còn những tòa kiến trúc hùng vĩ ở hai bên bờ sông chẳng khác nào những hạt ngọc sáng lóa được khéo léo khâu chuỗi lại với nhau, chúng đều là báu vật hiếm có trên đời, là những tác phẩm có khả năng làm chấn động thế giới. Nhâm nhi cà phê ở nơi đây, ngay chỗ anh đang đứng, những cảnh đẹp mỹ lệ nhất của Pari chính là nhà thờ Đức Mẹ Pari hùng vĩ tráng lệ, tháp Eiffel, cung điện Louvre hay bảo tàng Othello theo mẫu nhà xe lửa hoàn toàn bằng đá, còn có viện quân nhân vinh quang nơi an táng Napoléon... tất cả đều được thu gọn trong tầm mắt.

Đứng từ xa ngắm về sông Seine sẽ chỉ thấy nơi đây tấp nập những du thuyền đầy màu sắc. Đêm đến, được ngồi trên du thuyền ngắm màn đêm trên sông là niềm vui và là điều lãng mạn nhất ở Pari. Mỗi khi có thời gian, Lâm Nhiên thường mời một số bạn thân ra đây cùng với mình, cùng ngồi trên thuyền, cùng uống rượu, say sưa nói chuyện đến tận sớm hôm sau. Năm đầu bỏ anh phản đối việc anh đến Pari học chuyên sâu là bởi sợ anh mãi chơi mà nản lòng. Đúng là anh có chút ham chơi, nhưng từ trước tới giờ chưa khi nào anh tỏ ra nhụt chí. Theo học ở học viện âm nhạc Pari lấy lòng suốt bốn năm nhưng không đợi đến khi tốt nghiệp, tiếng tăm của anh đã nổi khắp châu Âu. Dĩ nhiên, trước khi đến Pari anh đã rất nổi danh, mười bảy tuổi đã biểu diễn ở nhà hát Opera Hoàng gia Vienna – đó là trải nghiệm chỉ có ở những người phi thường. Lí do khiến anh quyết định chọn Pari là điểm đến chính là lời mời hấp dẫn của nghệ sĩ đào tạo piano nổi tiếng khắp thế giới, bà Olivia. Bà là một người thực sự tài ba, những học trò được bà dìu dắt và thu nạp phần lớn đều trở thành những nghệ sĩ âm nhạc tên tuổi. Tuy nhiên, bà cũng không phải là người dễ dàng thu nạp học trò, đặc biệt đối với những học trò là người phương Đông.

Dĩ nhiên, chuyện gì cũng có nguyên do của nó. Nghe nói trước Lâm Nhiên có một người cũng từng học chuyên sâu trong học viện âm nhạc Pari, các giáo sư trong trường đều trầm trồ khen tặng anh có bàn tay của thượng đế, tiếng nhạc mà anh đánh khiến chúa Jesus cũng phải trầm trồ hồi sinh. Bà Olivia sau khi nghe anh biểu diễn đã rất tán thưởng, nhiều lần công khai bày tỏ ý muốn nhận anh làm học trò. Không ngờ người này lại ngông cuồng quá thế, không những từ chối thiện ý của bà mà còn buông ra một câu hỗn láo: “Để tôi dạy bà ta còn nghe được”, Ý là anh có thể dạy lại Olivia. Chuyện đến tai Oliva khiến bà cá thẹn mà tức giận, thề rằng sẽ không bao giờ thu nạp một học trò tới từ phương Đông nữa. Kẻ ngông cuồng đó lại đến từ Trung Quốc, Lâm Nhiên vì thế nhiều lần bị bà từ chối, đóng cửa không tiếp khách. Nhưng lẽ nào anh lại dễ dàng từ bỏ vậy? Anh nhờ người mang đàn piano đến dưới nhà bà Olivia. Sau khi chơi được một khúc nhạc, rèm cửa sổ đang khép chặt của bà bỗng được kéo ra, sau đó anh được bà mời lên nhà uống cà phê. Sau buổi đó, Lâm Nhiên chính thức trở thành học trò của bà.

Sau khi được bà Olivia tiếp nhận, Lâm Nhiên mới biết đến sự nghiêm khắc của bà thực không phải hư danh. Lúc vắng người khác cũng có thể khiến họ xấu hổ mà chui xuống địa ngục. Nếu chẳng phải có nghị lực hơn người cùng sự nhẫn nại đáng khâm phục thì Lâm Nhiên không thể có ngày hôm nay. Cũng phải nói thêm rằng ngay từ hồi nhỏ, lúc mới chơi đàn anh cũng đã chịu không ít khổ cực, ý chí cũng sắt đá, thả chết cũng không chịu khuất phục trước bản nhạc dù khó đến mức nào, cũng từ đó mà tài năng của anh được rèn giũa và bồi đắp. Học bổng toàn phần cũng như các giải thưởng quốc tế lớn trong bốn năm du học đều lọt vào tay anh. Xuất thân từ một gia đình quyền quý, mấy đồng học bổng Lâm Nhiên không thiếu, chẳng qua đó là biểu hiện cho sự cầu tiến của anh. Ngay từ nhỏ bố anh đã nhắc nhở anh và các em, cho dù ở nơi nào hay bất cứ lúc nào cũng không được phép quên mình là người Trung Quốc, càng không thể để bọn người Tây xem thường khinh蔑.

Bố anh là người có tình yêu đối với quê hương rất sâu đậm. Mười mấy năm sống trên đất Mỹ, cuối cùng ông vẫn chọn quê hương là nơi an dưỡng tuổi già. Hiện giờ, sự nghiệp của gia tộc cơ bản đều giao cho con trai thứ Lâm Hy lo liệu. Gia nghiệp quá lớn, bao gồm một chuỗi các bệnh viện trải khắp

Canada, Nhật Bản, Hồng Kông... Hồi trước bố anh lấy danh nghĩa Hoa kiều về nước đầu tư xây dựng một bệnh viện lớn, hiện giờ tuổi ông cũng đã cao, làm việc cần mẫn đã qua nửa đời người nên giờ rút về phía sau cũng là tâm nguyện bao năm của ông. Nếu không phải thân làm con cả như Lâm Nhiên lại si mê đàn sáo, bố đã muốn anh là người kế thừa, gánh vác cơ nghiệp y khoa học truyền thống của gia đình. Nhưng lý tưởng của anh không ở nơi đó. Bố anh cũng hết cách, lại rất thương yêu anh nên đành chọn người thừa kế khác. Thật ra ngoài Lâm Nhiên và Lâm Hy, nhà họ Lâm còn có một người con nuôi tên Sam, từ nhỏ cũng học violon, lại rất có năng khiếu, chỉ có điều Sam lại thường xuyên gây chuyện. Bố anh bắt buộc đi đã phải tống cổ Sam về nước bốn năm trước, để anh trai Lâm Duy của mình đang làm luật sư trị cái thói bất hảo đó của con.

Trong nhà họ Lâm, thân thế của Sam luôn là điều cấm kỵ lớn. Trừ khi bố anh nói, những người còn lại đều không được phép nhắc tới. Ngay từ nhỏ bố đã hết lòng chiều chuộng Sam, tính cách phóng túng của Sam hiện giờ phần lớn là do xưa kia ông đã quá cưng chiều. Khi bố anh muốn uốn nắn lại thì Sam đã ở tuổi trưởng thành, thành ra những lời bố anh nói với Sam khi đó đều như gió thoảng bên tai, không mấy mai tác dụng.

Bốn năm trước, Lâm Nhiên đưa Sam và Lâm Hy về nước. Sau khi máy bay đáp xuống sân bay Thượng Hải, ba anh em chuyển qua ngồi tàu hỏa về quê nhà Ly Thành, còn chưa về đến nhà, Sam đã gây chuyện đánh nhau với người ta ngay ở ga, kết quả Sam bị bắt đưa thẳng về đồn, Lâm Nhiên phải gọi điện cho bác Lâm Duy, nhờ bác đi vào bảo lãnh. Khi Lâm Duy nghe tin họ ở trong đồn, cả ngày trời ông chỉ thốt ra một câu: “Bọn nhóc thói tha này, chúng mày cũng thật biết lợi dụng bác chúng mày. Cả khi bác là luật sư thì chúng mày cũng không thể ngông cuồng thế được.”

Bác Lâm Duy của Lâm Nhiên cũng không theo ngành y, ông là một luật sư rất có tiếng ở địa phương. Ba anh em khi vừa về nước đã qua nhà bác ở nhờ bởi căn nhà lớn ở phố Tử Đằng của nhà họ Lâm hiện đang được tu sửa lại. Sau khi ở nhà bác một thời gian, Sam la lối bảo không được tự do, rồi kéo Lâm Nhiên và Lâm Hy về căn nhà cũ trên phố Thúy Hà ở. Đây là một căn nhà nhỏ khá riêng biệt, cũng thuộc quyền sở hữu của nhà họ Lâm, tuy cũ kĩ nhưng được cái sống ở đây rất tự do, theo như lời Sam nói thì: “Lâm xằng, làm bậy, làm bừa cũng không sợ bị ai quản thúc”.

“Sống với bác lúc nào cũng thấy mình như là phạm nhân ấy”, nguyên văn lời Sam nói như vậy. Do Lâm Duy là luật sư nên khi nói chuyện giọng điệu của ông cũng khó tránh khỏi bệnh nghề nghiệp, lúc nào cũng như khẩu người khác, đặc biệt là đôi mắt, khi nói chuyện, ánh mắt ông vô cùng sắc bén, khiến kẻ hay làm chuyện xấu như Sam lúc nào cũng nom nớp chột dạ. Lâm Hy vẫn hay trêu đùa Sam: “Anh, anh phải cẩn thận chút đấy, đừng để bác chém ngang người.”

Kể cũng lạ, một kẻ không sợ trời cũng chẳng sợ đất như Sam lại sợ bác Lâm Duy. Bất cứ lời nói dối nào của anh, trong vòng ba câu đã bị bác Lâm Duy lật tẩy, vì vậy Sam ghét nhất phải qua thăm bác, có lần anh nói với Lâm Nhiên: “Bác có trị em thế nào cũng được nhưng đừng có nhốt em lại. Như thế thà để em chết đi còn hơn.”

Một người sống tự do phóng khoáng, như con gió phiêu lãng khắp gầm trời như Sam sao có thể chịu đựng được cảnh giam cầm?

Thế nhưng bốn năm sau đó, khi Lâm Nhiên nhớ lại câu nói này của em trai, anh bất giác chỉ có thể than rằng mọi chuyện trên đời đều có số cả. Năm thứ hai về nước, Sam đã bị nhốt lại, không phải trong lao tù mà là ở một nơi còn đáng sợ hơn cả chốn lao tù. Cuối cùng Sam cũng phải trả giá cho những bông bột tuổi trẻ của mình. Anh gây họa trong một lần xô xát với bạn, chính bác Lâm Duy là người bào chữa cho anh thành vô tội, và cũng chính bác đã đưa anh vào nơi đáng sợ ấy.

Cuộc sống của Lâm Nhiên cũng từ đó mà rơi xuống đáy vực. Tuy danh tiếng nghệ sĩ của anh không ngừng bay cao nhưng bản thân anh lúc nào cũng luôn cảm thấy nỗi cô đơn trống trải vây quanh mình. Mỗi lần nghĩ tới cảnh em trai phóng khoáng của mình mất đi tự do anh lại cảm thấy nhói lòng.

“Anh, giúp em hỏi bác, rốt cuộc bác nhốt em đến bao giờ?” Sam thường nói với anh những câu đó, đau khổ và tuyệt vọng. Mấy năm trời trôi qua, Sam đã luôn cầu xin anh giúp mình như vậy, nhưng rốt cuộc vẫn bị nhốt. Đã có lúc Lâm Nhiên bật khóc, thậm chí ngay trước mặt em trai: “Sam, nếu có thể, anh bằng lòng dùng nửa đời còn lại của mình để đổi lấy tự do cho em.”

Bởi tám bi kịch này bắt nguồn từ Lâm Nhiên, nhưng người bị nhốt lại là Sam. Lâm Nhiên dằn vặt bản thân ghê gớm, anh luôn tự dày vò mình và hy vọng có cơ hội chuộc tội cho Sam, cũng chính là chuộc tội cho bản thân mình. Danh dự, địa vị anh đều không cần, anh chỉ mong có cơ hội để chuộc tội! Mấy năm nay anh sống không hề vui, cũng không dám nửa lời oán hận. Anh chỉ mơ hồ nhận thấy dường như đây chính là báo ứng. Lâm Nhiên thường nói với bạn thân của mình: “Đời này của tôi có khi còn ngắn ngủi hơn cả một bản nhạc, không đủ cho tôi chuộc tội, nên Sam vẫn bị nhốt...”

Lí do trở lại Pháp lần này của Lâm Nhiên là muốn mời người bạn cũ Cảnh Mặc Trì về nước, cùng anh tham gia biểu diễn nhạc ở quê nhà. Hai người đã hẹn nhau cả phê ở bờ trái sông Siene, đây cũng là nơi họ vẫn thường gặp nhau trong quá khứ. Bốn năm trước Lâm Nhiên về nước phát triển, còn Cảnh Mặc Trì vẫn ở lại bên Pháp, sự nghiệp còn đang ở đỉnh cao, lại vừa mới kết hôn. Người thường rất khó để gặp anh ta, nhưng với Lâm Nhiên lại khác, chẳng nói lời nào đã vội lao ngay tới điểm hẹn. Vừa gặp, Cảnh Mặc Trì đã đấm Lâm Nhiên một cái, cùng lời trách cứ: “Thằng nhóc này, nói bao nhiêu lần đến Pari nhất định sẽ gặp mà bây giờ mới ló mặt tới! Đứng là tên bội tín!”.

Cảnh Mặc Trì là ai? Chính là kẻ ngông cuồng đã từ chối làm học trò của bà Olivia.

Lâm Nhiên quen Mặc Trì từ năm thứ hai khi học ở Pari. Lúc đó anh đã nghe tiếng tám Cảnh Mặc Trì từ lâu nhưng mãi chưa có duyên gặp mặt, một phần cho rằng Mặc Trì là người rất khó gần. Không ngờ trong một buổi party, một đám người được cho là lịch thiệp khi nhắc tới giới quyền chức các nước, một người Pháp trong số đó đã nói một câu khó nghe, đại ý người Trung Quốc đều là mọt rọ cá, chưa tiến hóa. Ở đó cũng không ít người Trung Quốc, thế là hai bên xảy ra to tiếng. Đột nhiên một chàng trai với phong thái lịch thiệp từ đầu vốn im lặng chẳng thêm cự lại câu nào, đứng đặc tiến lại gần người thanh niên Pháp nọ, đổ hết ly rượu vang đang cầm trên tay lên đầu tiên vừa có phát ngôn lỗ mãng kia, mỉm cười nói: “Ồ Trung Quốc chúng tôi, cái này gọi là “đi độc trị độc”, anh thấy thế nào?”.

Trong lúc số đông vẫn còn đang kinh ngạc, chợt có tiếng vỗ tay vang lên, người vỗ tay chính là Lâm Nhiên! Anh là người mở màn, sau đó, tiếng vỗ tay vang lên khắp chốn, thoáng chốc đã áp đảo khí thế của nhóm người ngoại quốc trong đó có tên người Pháp kia, cho dù hắn có đang giận đến độ mắt bắn ra lửa cũng không dám ho he thêm một lời nào. Còn chàng thanh niên ấy nhìn Lâm Nhiên cười, về mặt thần nhiên, anh đành đặt chiếc ly đã cạn rượu của mình xuống bàn gần đó một cách nho nhã, sau đó đường hoàng cất bước. Sau buổi gặp gỡ ấy, Lâm Nhiên mới biết anh ta chính là Cảnh Mặc Trì!

Lâm Nhiên dĩ nhiên vô cùng sung bái với người anh khóa trước này, nhưng Mặc Trì là người vốn rất ghét bị gọi là “sur huynh”, thường khinh khỉnh nói: “Đừng cố kéo tôi vào quan hệ với cái trường này! Vào trường này là một sự sỉ nhục lớn với cả đời tôi”. Đương nhiên riêng với Lâm Nhiên, Mặc Trì lại có một cách nhìn khác: “Cậu cũng không tồi, cũng biết đấu tranh cho người Trung Quốc chúng ta.” Sau đó Lâm Nhiên mới biết, người này chỉ học ở học viện âm nhạc chưa đầy một năm đã nghĩ, nguyên nhân thì Lâm Nhiên chưa được biết nhưng vì hai người nói chuyện rất hợp ý nên đã nhanh chóng trở thành bạn chí giao. Đề tài mỗi cuộc nói chuyện của họ xoay quanh đủ thứ trên trời dưới biển, từ chuyện phụ nữ Pháp ngược to đến chuyện phụ nữ Ý chân dài... họ bàn tán không chút kiêng kỵ, nhưng tuyệt nhiên không nói gì về âm nhạc. Có lúc nào đó Lâm Nhiên vô tình nhắc tới, Cảnh Mặc Trì đã ngay lập tức chuyển sang đề tài khác, không nửa lời bàn thêm.

Cho dù như vậy, Cảnh Mặc Trì vẫn giữ trong lòng on tri ngô với Lâm Nhiên. Được Mặc Trì tiến cử nên sau khi tốt nghiệp, Lâm Nhiên đã ký được hợp đồng với công ty băng đĩa nhạc xuyên quốc gia rất có tiếng. Công ty này nổi tiếng về lĩnh vực sản xuất các ấn phẩm nhạc cổ điển, Cảnh Mặc Trì là ngôi sao lớn của họ, những đĩa nhạc của anh được họ phát hành có doanh số bán ra với con số rất lớn cả ở châu Âu và châu Mỹ. Mấy năm không gặp, Cảnh Mặc Trì giờ đã kết thúc cuộc sống độc thân, Diệp Sa vợ anh cũng từng là học viên ở Học viện âm nhạc Pari, có tiếng là “mỹ nhân băng” bởi sự kiều sa đến lạnh lùng của cô. Cô học khoa sáng tác, phần lớn những bản nhạc anh chơi đều do cô viết. Hai vợ chồng Cảnh Mặc Trì cũng có thể xem như duyên cầm sắt. Chuyện này khiến Lâm Nhiên cảm thấy khá bất ngờ, vì trước khi cưới, Cảnh Mặc Trì dù thế nào cũng không ưng Diệp Sa, anh nói chỉ coi cô như em gái. Bố mẹ hai nhà vốn có quan hệ tốt. Bà Thẩm Sơ Liên, mẹ của Cảnh Mặc Trì lúc còn trẻ vốn là một nghệ sĩ piano tài ba. Diệp Sa từ nhỏ đã là học sinh của bà, thế nên Cảnh Mặc Trì và Diệp Sa giống như đôi bạn thanh mai trúc mã. Nhưng anh lúc nào cũng né tránh cô, thậm chí có lần hẹn gặp Lâm Nhiên mà chỉ cần biết có Diệp Sa đi cùng, chắc chắn anh sẽ để Lâm Nhiên leo cây. Hai người giống như đang chơi trò trốn tìm, còn Lâm Nhiên bị kẹt ở giữa, nhiều khi anh cảm thấy rất khó xử. Anh chưa từng nghĩ rằng Cảnh Mặc Trì sau nhiều lần do dự, cuối cùng vẫn chọn Diệp Sa. Lâm Nhiên không nhịn được cười, trêu anh: “Thế nào, tôi nói không sai mà, anh với Diệp Sa là có duyên vợ chồng.”

Vừa nghe thấy Lâm Nhiên nhắc tới Diệp Sa, Cảnh Mặc Trì đã thộn mặt xuống, bực bội: “Tôi không có gì để nói với cô ấy.”

Nói rồi lại nhắc đuôi châm thuốc hút, con mắt hồ hững lướt trên mặt sông, “Anh cũng biết đấy, tuy rằng từ nhỏ đã ở bên nhau, cô ấy là học trò của mẹ tôi, nhưng tôi vẫn chỉ coi cô ấy như em gái”.

“Bạn thanh mai trúc mã không tốt sao? Biết hết tính cách của nhau rồi, lựa chọn của anh không sai đâu...”

“Anh không cảm thấy rất nhạt nhẽo sao? Tình yêu là thứ lãng mạn nhất, cũng là lĩnh địa đòi hỏi sự mới mẻ nhất. Từ nhỏ đã quen nhau rồi, đôi bên hiểu rõ nhau rồi, tương lai còn phải sống cả đời với nhau nữa thì còn lấy đâu ra mới mẻ với cả lãng mạn? Anh không thấy điều đó rất khủng khiếp sao?” Cảnh Mặc Trì nói, lộ rõ vẻ mặt chán ngán.

“Vậy anh cưới cô ấy làm gì?” Lâm Nhiên lập tức hỏi vặn lại.”

“Một lời khó nói lắm!” Cảnh Mặc Trì xua tay lia lịa, ý như không muốn nói thêm về việc này, còn về chuyện Lâm Nhiên mời anh về nước cùng biểu diễn, dĩ nhiên anh vui vẻ nhận lời. Hơn ai hết, bản thân anh cũng muốn trở về cố hương thăm lại quê nhà sau nhiều năm không về. Cảnh Mặc Trì vốn là người Thượng Hải.

“Đúng rồi, nhà cậu ở đâu nhỉ?” Cảnh Mặc Trì đột nhiên hỏi Lâm Nhiên.

“Ly Thành, một thành phố nhỏ, rất có tiếng ở Giang Nam.”

“Có nghe qua, cách Thượng Hải không xa lắm.”

Ly Thành mười ba năm trước không lớn như bây giờ. Từ xưa đây chính là nơi tụ hội của các dòng lái buôn lớn, đặc biệt sau khi cải cách mở cửa, phần lớn những Hoa kiều sống ở nước ngoài khi về đều quyết định đầu tư phát triển cơ nghiệp ở đây. Kinh tế phát triển nhanh chóng đã khiến Ly Thành được ví như một “Hong Kong” của Giang Nam.

Thành phố tập trung nhiều Hoa kiều giàu có nên cuộc sống nơi đây mang dáng dấp phương Tây. Những gia đình có thế lực và danh vọng trong thành phố cũng thi nhau phô trương cách tân, chỉ sợ mình không giống Tây, không được tây như nhà khác.

Mẹ của Thư Mạn, bà Tần Hương Lan cũng nằm trong số đó. Bố cô – Thư Bá Tiêu lúc đó là hiệu trưởng của Đại học Sư phạm Ly Thành. Mẹ cô đường đường là phu nhân của ông hiệu trưởng, thấy bản thân mình Tây hóa cũng không có gì là lạ, còn nghĩ ngay cả con gái cũng phải học theo cái “Tây” ấy. Anh trai Thư Khang là con trưởng, rất trọng học hành nên không nhắc, em gái Thư Duệ lúc đó còn nhỏ tạm thời cũng không bàn, nhưng chị cô, Thư Tần với tướng mạo xuất chúng, trí tuệ hơn người đã nhanh chóng trở thành mục tiêu để mẹ cô chèo kéo bồi dưỡng “tây hóa” như mình. Nào là cảm kì thi họa, lễ nghi, ba lê, những thứ gì có thể học mẹ cô đều cho Thư Tần học hết một lượt. Nhưng thứ Thư Tần bộc lộ tài năng nhất lại là chơi đàn piano. Bốn tuổi bắt đầu học, bảy tuổi biểu diễn trên sân khấu, tám tuổi đoạt giải toàn quốc, mười một tuổi đã được đặt cách vào trường trung học trực thuộc Học viện âm nhạc, cô có đủ tư cách trở thành viên ngọc minh châu trong tay bố mẹ. Có lẽ vì ánh sáng của Thư Tần quá chói lóa, khiến anh trai Thư Khang và hai em gái Thư Mạn, Thư Duệ của mình trở nên mờ nhạt trong suốt một thời gian dài, đặc biệt là Thư Mạn.

Dĩ nhiên, Thư Mạn không xuất sắc cũng là có lý do. Chẳng hạn như cô không lớn lên ở thành phố. Khi cô bốn tuổi, vì sức khỏe yếu, lại mắc bệnh tật nên được chuyển về sống cùng bà ngoại dưới quê. Khi Thư Mạn thành niên, cô luôn băn khoăn tại sao bố mẹ lại đưa cô về đó, có lẽ bố mẹ khi ấy đã không có hy vọng gì về cô nữa. Ai bảo cô chưa đủ tháng đã ra đời, hơn nữa, vừa ra đời đã biết cười, làm các bác sĩ đỡ đẻ đều giật bắn người. Điều khó hiểu hơn, hai tuổi cô mới biết đi, gần ba tuổi mới biết trò chuyện, rồi sau đó cả ngày ngơ ngác khiến Thư Bá Tiêu vất vả suốt ngày phải bế cô chạy tới chạy lui trong bệnh viện, thậm chí nhiều lúc ông nghĩ ngờ đứa trẻ này có phải bị mắc bệnh thiếu năng không.

Vậy nên Thư Mạn đoán, bố ban đầu biết rõ sức khỏe cô không tốt nên đưa cô về quê có lẽ là vì sợ cô đúng là một đứa trẻ thiếu năng, ở thành phố sẽ ảnh hưởng tới hình ảnh gia đình. Thư nghỉ nhà họ Thư từ cuối đời Thanh cho đến đời bố cô sản sinh ra không biết bao nhiêu tài tử giai nhân, người nào cũng thành tựu lớn, có người vang danh cả bên nước ngoài, một gia tộc ưu tú như vậy sao có thể đẻ ra một kẻ đần độn được? Thư Bá Tiêu cho dù thế nào cũng không thừa nhận đó là do di truyền, một mực cho rằng Tần Hương Lan khi mang thai Thư Mạn đã lạm dụng quá nhiều thuốc bắc nên mới gây ra như thế. Tần Hương Lan lúc đó trên người đúng là mọc nhiều nốt đỏ kỳ lạ, vừa đau vừa ngứa, dùng thuốc bôi nào cũng không chữa trị được. Thuốc tây tác dụng phụ lại lớn, bà đành mời một thầy lang kê đơn thuốc. Điều kỳ lạ là khi Thư Mạn vừa chào đời, những nốt đỏ trên người bà cũng tự nhiên hết hẳn, không cần phải uống thuốc hay tiêm nữa. Thế là Tần Hương Lan chốt lại một câu: “Đứa bé này mang cả độc đến theo!”

Một đứa trẻ như vậy dĩ nhiên chỉ xứng đáng được ở quê. Lúc chín tuổi, Thư Mạn được bố đón về thành phố. Đến nay cô vẫn nhớ ánh mắt của mẹ nhìn cô từ đầu đến chân khi cô vừa vào đến cửa. Ánh mắt đó biểu hiện sự thất vọng tột cùng, thậm chí bà nói ngay trước mặt cô, “Đứa trẻ như vậy làm sao dám dẫn ra đường?” May mà thượng đế phú cho cô vẻ đẹp xinh tươi, đôi mắt to sáng láy, làn da không mịn màng theo kiểu được đánh lên lớp phấn mà nhẵn mịn trắng hồng một cách tự nhiên, là da mà những đứa trẻ lớn lên trong thành phố như Thư Tần và Thư Duệ đều không thể có. Điều này cũng an ủi được mẹ cô phần nào, con gái chỉ cần xinh đẹp thì không lo không có tương lai. Ít nhất có thể đem gả cô cho một nhà tốt cũng là chuyện không quá khó. Chẳng hạn như bản thân mẹ cô, tuy rằng xuất thân bần hàn nhưng lại được gả vào nhà họ Thư, chẳng phải cũng đã hòa vào xã hội thượng lưu, thành phu nhân của hiệu trưởng Thư trường đại học Sư phạm Ly Thành sao?

Nói tới nhà họ Thư, ngay từ đời ông cố đã có tiếng là danh gia vọng tộc trong vùng. Ông của Thư Mạn hồi còn nhỏ cũng được qua Tây học, tới thời kỳ dân quốc lại đảm nhiệm qua nhiều chức vụ quang trọng trong chính phủ, làm kinh doanh nhiều năm. Nếu không phải sau khi chính phủ mới được thành lập, phần lớn tài sản đều bị sung công, quyền góp hay tặng đi thì nhà họ Thư cũng không chỉ có một tòa nhà nhỏ này. Nghe mẹ nói, lúc đó nửa con phố Đào Lý mà nhà họ Thư sống hiện nay đều là của ông nội. Cho tới bây giờ bác và hai chú của cô vẫn hoạt động trong lĩnh vực kinh doanh chỉ có bố cô đi theo sự nghiệp giáo dục. Từ khi làm hiệu trưởng trường Sư phạm đến nay, học sinh của bố trải khắp cả nước. Chỉ duy nhất một điều khiến Thư Mạn không hiểu là, một gia đình hiển hách như vậy thì người mẹ xuất thân quê mùa của cô làm thế nào có thể được gả vào. Một lần hỏi đến chuyện này mẹ luôn ậm ừ cho qua, nhưng điều cô có thể chắc chắn là lúc đó bố mẹ đã được phép tự do yêu đương. Có lẽ vì ông nội đã từng du học bên Tây nên tư tưởng cũng thoáng hơn, không đòi hỏi khắt khe về việc môn đăng hộ đối. Thế nhưng, mẹ lại hay nói với các con gái mình rằng, là con gái, sự nghiệp giới giang không bằng làm vợ đảm đang. Dĩ nhiên, tiền đề trước đó phải có sắc đẹp trời cho. Quả thực, khi còn trẻ mẹ cô rất xinh đẹp, mẹ đủ tự tin để cô được tình yêu thương của bố. Từ nhỏ đến lớn, Thư Mạn chưa từng thấy bố tức giận với mẹ lấy một lần. Mỗi lần sinh nhật hay những ngày kỷ niệm đặc biệt của hai người bố cô đều nhớ, còn tặng hoa cho mẹ. Hai vợ chồng già còn ân ái, tình cảm hơn là vợ chồng son. Hơn ba mươi năm sống trong cảnh an nhàn sung sướng, mẹ cô hoàn toàn thoát khỏi vẻ ngoài của cô gái thôn quê năm nào, từ cách ăn mặc, trang điểm hay ngôn từ cử chỉ đều là một mẫu quý bà quý phái hàng đầu trong thành phố.

Nhưng hi vọng của mẹ với cô cuối cùng cũng đã tan thành bọt nước, vì “cô ba” đúng là có một không gột nổi lên hồ. Sáu năm, mẹ đã hao phí sáu năm ròng, chỉ mong cô trở thành đứa trẻ thành phố, thậm chí còn mời riêng thầy về dạy ứng xử cho cô, nhưng tất cả đều như muối bỏ bể. Cho dù sau đó trông cô đã phần nào da dẻ trẻ thành thị, nhưng cũng chỉ là bề ngoài, chỉ cần để ý một chút, hàng tá thói quen xấu không thể sửa của cô lại lộ ra: ăn không có dáng, ngồi không thấy tướng, nhìn thế nào cũng giống một đứa trẻ hoang dại. Con em nhà họ Thư có ai không được nuôi dạy cực tốt, nhưng chỉ mỗi cô là không biết phép tắc, chẳng hạn khi đang ăn cơm bỗng nhiên cười sảng sặc, cơm trong miệng cứ thế tự nhiên phun hết ra ngoài. . . , khiến người mẹ bình sinh chưa từng biết hối hận là gì của cô cũng phải thốt lên bà có hai chuyện hối hận nhất cả đời, một là đã sinh ra cô, hai là đã đẻ bỏ cô đưa cô về quê.

Nhưng với Thư Mạn mà nói, mẹ cô yêu cầu là một chuyện, cô làm hay không lại là chuyện khác, bản tính tự do thích làm theo ý mình của cô làm sao mẹ có thể dễ dàng thay đổi được. Thư Mạn chẳng quan tâm đến thứ gì, cả ngày chỉ tươi cười hớn hờ vô ưu vô lo. Ngoài việc bà ngoại qua đời, kỉ ức về những năm tháng ấu thơ dường như không có chuyện gì khiến cô quá đau buồn. Bản tính cô không sợ trời cũng chẳng sợ đất, ngày đầu tiên đi học sau khi về thành phố, cô đánh nhau với bạn học, bị bố mẹ bạn học và thầy cô hỏi tội là chuyện thường như cơm bữa, không có vấn đề gì khó khăn với cô. Điều phiền phức nhất thời niên thiếu của Thư Mạn và khiến cô cảm thấy vô vị nhất đó chính là việc phải chơi piano. Cô ghét nó thậm tệ, nhưng đó lại đúng là bước đi đầu tiên mà mẹ dùng hồng “cải tạo” cô thành một đứa trẻ thành phố đích thực.

Thư Mạn cũng có nhạc cụ của riêng mình, đó là một chiếc đàn nhị cũ. Cô biết kéo nhị ngay từ khi còn rất nhỏ, lúc vẫn ở dưới quê. Mỗi khi nhàn nhã, Thư Mạn thường lôi nó ra và kéo vài khúc nhạc. Đường Đào Lý mà nhà họ Thư đang sống là khu nhà giàu, tập trung các bậc thượng lưu, người nổi tiếng, còn tiếng đàn nhị mà Thư Mạn thì thoảng kéo lại chẳng khác gì tiếng nhạc của những người hành khất. “Nghe cô ba nhà bà kéo đàn là muốn khóc” là câu mà hàng xóm nhà cô hay nói. Mẹ cô nghe thế cảm thấy không vui, bà không cho Thư Mạn chơi đàn nhị, nói con gái kéo nhị giống như kẻ ăn xin, không có khí chất. Nhưng bố cô lại thích, ông phản bác vợ: “Nhị cũng là một loại nhạc cụ, còn là tinh hoa dân tộc, sao nói là ăn xin được?”

Có bố chống lưng, mẹ cô cũng không dám phản đối gay gắt, nhưng lại ép Thư Mạn học chơi piano cùng chị, bà nói con gái chơi piano rất có phong thái, sau này sẽ có nhân duyên tốt. Ý của câu nói này chính là con gái học đánh piano sẽ có thể tìm được một đối tượng tốt. Thư Mạn lúc đầu thà chết chứ không khuất phục, nhất quyết không chịu học đàn piano, mẹ cô liền đe dọa, nếu không học thì cũng không được kéo đàn nhị. Chiều này quả nhiên có tác dụng. Thư Mạn đành cố ép mình cùng học với chị. Âm nhạc quả là sợi dây kết nối kì diệu, Thư Mạn rất nhanh sau đó đã biết chơi piano, nhưng cũng chỉ dừng lại ở biết chơi thôi, cô cũng ý thức dù cô có đánh đến đứt hơi ngừng thờ cũng không thể vượt qua được Thư Tần được. Thư Tần bốn tuổi đã học đàn, ai có thể đuổi kịp cô?

Mẹ cũng không có ý kiến gì với việc này, bà ép Thư Mạn học piano chẳng qua cũng chỉ muốn cô có được phong thái như những đứa trẻ thành phố khác, còn học ra thế nào bà không thật sự để ý tới. Những yêu cầu của bà với Thư Tần thì khác. Thư Tần mười chín tuổi đã học ở Học viện âm nhạc, lại chuẩn bị ra nước ngoài học chuyên sâu, việc trong nhà có một nhà piano nổi tiếng là chuyện vinh quang nhất của nhà họ Thư, mẹ cô vì thế mà vui không biết mệt gì.

Thư Tần ý thức trên vai mình đang gánh vác kì vọng của bố mẹ nên học đàn rất nghiêm túc, không giống như em gái Thư Mạn của mình, phần lớn thời gian đều vừa chơi vừa học. Một bản nhạc hay qua bàn tay Thư Tần càng khiến nó có thêm sức sống, nhưng rơi vào tay Thư Mạn chẳng khác nào tiếng sấm bên tai, không tài nào nghe ra đó là bản nhạc gì. Cát công mời rất nhiều giáo viên tới, nhưng người nào cũng cúi đầu chào thua với Thư Mạn. “Không sao, dạy cơ bản là được rồi”, mẹ cô vẫn thường phải trấn an các thầy dạy nhạc như vậy.

Thế nhưng, mẹ cô cũng có điều sầu khổ. Thư Mạn đánh đàn loạn nhạc thì thôi, bài vở kém cũng đành, nhưng lại thường hay gây họa. Cuối cùng, mẹ cô cũng không thể chịu đựng được hơn, bỏ quách Thư Mạn vào học trường nữ sinh ký túc duy nhất của Ly Thành, chịu sự quản lý khép kín, để thầy cô trong trường từ từ trị cô. Đây chính là trường trung học nữ sinh Mary rất có tiếng tăm, có gần trăm năm lịch sử. Cả khuôn viên trường từ kiến trúc, môi trường hay phương pháp giáo dục đều được phương Tây hóa, mời nhiều giáo viên nước ngoài, nơi đây nổi tiếng về dạy bộ môn ngoại ngữ và nghệ thuật. Mẹ cô trước giờ đều theo một Tây, nơi đây vừa chuẩn thích hợp với bà, vì vậy bà không tiếc tiền bỏ một khoản tiền lớn vào đó, lại nhờ vào thanh danh của hiệu trưởng trường Đại học Sư phạm Thư Bá Tiêu, cuối cùng bà cũng nhét được Thư Mạn vào.

Kỷ luật trường nữ sinh Mary vô cùng nghiêm khắc, cách họ phạt học sinh cũng rất đặc biệt, nếu vi phạm kỉ luật, hình phạt nghiêm khắc nhất chính là không được về nhà, cuối tuần ở lại trường lao động nghĩa vụ, cấm người nhà đến thăm, nhiều lần tái phạm mà không biết hối cải thì bị đuổi học, Lân Thư Mạn bị phạt nặng nhất là án phạt năm tuần liên tiếp không được về nhà, phải quét lá ở lối đi trong trường gần hai tháng trời, khiến cô sau đó phờ phạc mà nằm gục. Mấy năm sau đó, cô cũng không tránh khỏi bị phạt liên miên, thường không về nhà. Cô không bị đuổi học, phần nhiều là vì họ e ngại thanh danh của bố cô. Vì vậy trong mấy năm trung học, Thư Mạn rất hiếm khi được ở với người nhà, lần nào từ trường học về cô cũng luôn có cảm giác mình là khách, làm sao cũng không thể hòa nhập vào với nền nếp sinh hoạt của gia đình. Mọi người nói chuyện về cái gì, hình như đều không liên quan đến cô.

Không biết từ lúc nào, đề tài mà người nhà nhắc tới nhiều nhất lại là chuyện của nhà của Phó viện trưởng Lâm. Phó viện trưởng Lâm Sỹ Diên là bạn thân giao của bố cô, từng đảm nhiệm chức vụ Viện phó Bệnh viện Nhân dân Ly Thành, cuối năm 70 của thế kỷ trước đã định ở nước ngoài, gây dựng nên cả một sản nghiệp lớn, những năm 80 ông đầu tư xây dựng hẳn một bệnh viện tư nhân lớn ở Ly Thành với thân phận Hoa kiều.

Thư Mạn lúc đó hoàn toàn không rõ giao tình của hai nhà Thư – Lâm thân thiết đến mức nào, chỉ biết nhà họ Lâm có hai người con trai lớn lên ở Mỹ. Phó viện trưởng Lâm sống bên Mỹ nhưng lại đưa mấy người con của mình về nước, nghe nói là để học tiếng Trung Quốc. Lúc đầu họ đều sống trong nhà bác Lâm Duy làm luật sư, sau đó hai anh em lại chuyển về sống ở đường Thúy Hà, nhà họ Lâm còn một căn nhà cũ ở đó. Thế là, Phó viện trưởng Lâm lại nhờ cậy hai vợ chồng Thư Bá Tiêu trông nom, chiếu cố đến hai người con trai của mình, vì vậy hai nhà thường xuyên qua lại, hai người con trai của Phó viện trưởng Lâm thường làm khách ở nhà họ Thư, anh chị của Thư Mạn cũng hay đến nhà họ chơi. Chỉ có Thư Mạn học ở trường thường trú, lại hay bị phạt không được về nhà nên chưa từng gặp.

Chị của Thư Mạn thường hồ hởi nhắc tới họ, đặc biệt thích nói tới người anh, tên Trung Quốc là Lâm Nhiên. Có nhân văn nói, người con gái nếu đem lòng yêu hay nhưng nhớ một người thì sẽ ngày càng xinh tươi, chị Thư Tần lúc ấy rất đẹp, dĩ nhiên chị đã vốn đẹp, nhưng lúc bàn luận về Lâm Nhiên về đẹp ấy càng nổi bật, mặt đầy xuân sắc và rạng rỡ hơn bao giờ hết. Những lúc ấy, Thư Mạn cảm thấy bản thân mình trước chị chẳng khác nào vẹt con xấu xí đứng cạnh thiên nga.

Thế nhưng, Thư Mạn mãi vẫn chưa có duyên gặp mặt “hoàng tử trong mộng” của chị. Vì không lâu sau, cô được trường khuyên thôi học, tám môn thi cuối kỳ thi bảy môn không đạt, hiệu trưởng trường nữ sinh Mary phải khéo léo nói với người đồng cấp Thư Bá Tiêu: “Cô nhà ngoài chuyên bài vở ra, trong lĩnh vực âm nhạc khẳng định là một thiên tài, chúng tôi hiện nay không có đội ngũ giáo viên như vậy để dạy cháu, tốt hơn nên chuyển cháu đến trường khác để chuyên sâu, tránh làm lỡ mất một tài năng...”

Sắc mặt bố Thư Mạn lúc đó tối sầm lại, cô bị phạt quỳ bàn gột áo suốt một ngày. Mẹ cô không nuốt trôi con giận, trong cơn lôi đình đã đưa cô tới trường trung học số hai ở Đồng Thành xa xôi để học, ngoài hai kì nghỉ đông và nghỉ hè ra, ngày thường không được về nhà. Từ lớp tám đến khi tốt nghiệp trung học phổ thông, cô bị người nhà ném ở Đồng Thành, ban đầu còn thấy bản thân giống như bị bỏ rơi, nhưng thoáng cái cô đã vui vẻ quên mọi ảm ức. Trường trung học số hai Đồng Thành so với trường nữ sinh Mary như nhà tù kia thật chẳng khác nào một thiên đường, Thư Mạn chơi ở nơi này bốn năm, cho tới tận lúc trượt đại học mới về nhà.

Người nhà không hề cảm thấy ngạc nhiên với việc Thư Mạn thi trượt, đó là chuyện bình thường, cô thi đỗ thì mới là bất thường, vậy nên bố mẹ cũng không quá gây khó dễ. Họ suy đi nghĩ lại, quyết định để Thư Mạn học lại, để tránh thi trượt lần nữa, họ để cô chọn thi vào trường nghệ thuật, vì kết quả các môn văn hóa của trường nghệ thuật yêu cầu không cao. Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, đường đường là con gái của Hiệu trưởng Đại học Sư phạm Ly Thành lại không thi đỗ đại học, riêng điều đó thôi đã chẳng đủ để thiên hạ cười nhạo hay sao? Kết quả môn chuyên ngành của Thư Mạn chắc chắn không có vấn đề, cô biết chơi mấy loại nhạc cụ, lại còn giỏi đàn nhị, nếu có thể thi đỗ vào trường nghệ thuật, ít nhiều cũng có thể giúp nhà họ Thư lấy lại chút sĩ diện.

Tuy nhiên, xét tính tự giác của cô quá kém, mẹ cô cũng không dám để cô về Đồng Thành học lại mà sắp xếp cô vào trường trung học số một ở Ly Thành, chuẩn bị chiến đấu cho kì thi đại học năm sau. Trường trung học số một là một trường trọng điểm của Ly Thành, áp lực học hành rất lớn, trong thời gian ấy, Thư Mạn sáng đi học, tối về nhà còn bị ép học thêm, gia sư mẹ cô mời tới hết người này lại đến người khác, Thư Mạn tưởng như mình sắp phát điên. Cô rất ngưỡng mộ chị Thư Tần, lúc nào cũng được mẹ đưa đi chơi, tham gia các buổi tiệc tùng xã giao, cứ như mẹ sợ người khác không biết nhà họ Thư có cô con gái tài mạo song toàn vậy. Mẹ rất ít khi dẫn Thư Mạn đi ra ngoài, vì chỉ cần cô ra khỏi cửa là y rằng mọi thứ náo loạn hết cả lên, khiến bà nhiều phen mất mặt. Nhưng Thư Tần lại quý cô, đi đâu cũng đưa cô đi. Sau này, có lúc Thư Mạn đã nghĩ, Thư Tần yêu quý cô như vậy có lẽ nào muốn để có người làm nền, giống như hoa tươi lúc nào cũng cần lá xanh tô điểm, cô vừa hay chính là lá xanh của chị. Thư Tần từ nhỏ đã được cưng chiều, đã quen với việc tất cả mọi người đều làm nền cho cô, cũng giống như Thư Mạn đã quen làm nền cho người khác.

Có điều, chuyện trên đời ai có thể đoán biết.

Buổi tối trước ngày Thư Tần ra nước ngoài, Thư Bá Tiêu dẫn cả nhà đến nhà Phó viện trưởng Lâm chơi, vì Phó viện trưởng Lâm đã về nước định cư, muốn tổ chức một buổi tiệc gặp mặt bạn bè người thân. Ngoài Thư Mạn ra, mọi người trong nhà đều ăn mặc chải chuốt để đi dự tiệc. Thư Tần mặc bộ lễ phục hở vai màu hồng lam do đích thân mẹ tận tâm chuẩn bị, trang điểm nhẹ nhàng, trông cô thật đẹp biết mấy. Em gái Thư Duyệt lúc đó còn nhỏ không cầu kì, chỉ mặc một chiếc váy học sinh đáng yêu. Thư Mạn vừa qua tuổi mười sáu, cô chỉ mặc chiếc áo cổ tròn may bằng lụa trắng, váy xếp li màu đen, đầu buộc tóc đôi ngựa, để mặt mộc, khác hoàn toàn so với sự kiêu diễm của chị, Thư Mạn thuần khiết đúng như bản sắc của cô. Nhưng Thư Mạn lại là người tò mò với tất cả mọi thứ, vừa tới ngôi nhà bề thế của nhà họ Lâm, cô đã chạy hết một lượt tầng trên tầng dưới, bên trong bên ngoài, bố mẹ và các anh chị cô đang bận nói chuyện với người nhà họ Lâm nên dễ dàng bỏ quên cô. Nhưng Thư Mạn vẫn nghe thấy bà Lâm nói với mẹ cô: “Đứa trẻ này đã lớn như vậy rồi, đúng thật không ngờ.”

Mẹ nói: “Đúng vậy, may là nhờ Sỹ Diên, nếu không cháu nó sao có thể sống được?”

“Chuyện quá khứ đừng nhắc nữa.” Nét mặt phó viện trưởng Lâm buồn bã, dường như không muốn nhắc tới chuyện xưa,” Có người sống được, thì có người chết đi, có điều gì đáng mừng!”

Ngôi nhà lập tức chìm trong im lặng.

Cuối cùng bố cô là người chủ động chuyển đề tài: “Lâm Nhiên đâu, sao không thấy cháu?”

“À, tối nay có buổi phỏng vấn, có lẽ cháu nó sẽ về muộn một chút.” Bà Lâm mỉm cười đáp, nhìn bà trông thật đẹp, Thư Mạn cảm thấy bà còn đẹp hơn mẹ mình, chẳng trách mọi người vẫn thường nhắc tới một Lâm phu nhân hồi trẻ là một diễn viên múa nổi tiếng khắp Giang Nam.

Bố lại hỏi: “Kỳ kỳ đâu, bây giờ...”

“Vẫn ở viện số hai, chỉ có thể để nó ở đây, nếu không thì thế nào?” Phó viện trưởng Lâm thờ dãi.

“Thế thì làm sao mà chịu được, tuổi còn trẻ mà...”

“Đúng là không chịu được, ông Lương nói thẳng quý ấy ở trong đó không yên phận chút nào, thường hay biến mất, lần nào ông Lương cũng phải chạy ra ngoài bắt về, sợ nó lại đi ra ngoài gây gỗ. Để bên nhà họ Diệp biết được rồi thế nào cũng tốt hơn để nó ngồi tù.”

“Nói cũng phải.”

...

Người lớn nói chuyện Thư Mạn không biết, cô cũng không có hứng thú nghe. Cô đi ra ngoài ngồi xích đu dưới giàn nho ngoài vườn. Trong vườn trồng rất nhiều hoa nhài, đang kì hoa nở, cả khu vườn tỏa hương thơm dịu mát. Thư Mạn đặc biệt thích hoa nhài, thích màu trắng nhạt, mùi hương dịu mát của hoa, cô thấy mình giống như bông hoa nhài nở rộ ở góc vườn, không bị người khác chú ý, tự hưởng thụ khoảng trời riêng mình. Còn Thư Tần chính là bông hồng tươi thắm, rực rỡ dưới ánh nắng, đi đâu cũng được người khác nâng niu. Có điều Thư Mạn cảm thấy hoa nhài cũng có cái hay riêng, chỉ ít không cần từ sáng đến tối phải chú ý giữ gìn hình tượng, giống như Thư Tần, cơm không được ăn quá no, nói không được lớn tiếng, ngay cả cười cũng phải đoan trang nhã nhặn, với Thư Mạn, như thế thật quá mệt mỏi. Đang suy nghĩ miên man, bỗng có một bóng người nhảy vọt vào vườn hoa. Có trộm! Lúc đó, trong đầu Thư Mạn vụt ngay suy nghĩ ấy, cô nhảy ra khỏi xích đu, nhưng cô không muốn đánh rần mà làm động cô, cô khom người chạy tới gốc cây long não trước cửa lớn, tìm kiếm mục tiêu. Dưới những tia sáng u ám, cô không thể nhìn thấy gì. Bỗng nhiên, một đôi tay thò ra từ sau cây, cô còn chưa kịp lên tiếng đã bị bịt chặt miệng: “Suyt!”, người phía sau lên tiếng chặn cô lên tiếng.

Cô không chế hoi thờ, sau đó không lên tiếng thật. Người đó lúc này mới chịu nói lòng tay, Thư Mạn lập tức quay đầu lại, đập vào mắt cô là một gương mặt rất trẻ, tầm hơn hai mươi tuổi, mặc chiếc áo T-shirt trắng, vì bóng tán cây trùm lên mặt làm khuất cả ngũ quan, cô chỉ nhìn thấy hàm răng trắng muốt đang nhe ra, dưới ánh trăng trông chẳng khác nào răng một con dã thú ăn thịt người.

“Anh là ai?” Thư Mạn không hề sợ hãi cất lời hỏi, bởi mấy năm ở nông thôn có gì đáng sợ mà cô chưa thấy? Anh dĩ nhiên cũng không sợ cô, buông cô ra, hỏi ngược lại: “Cô là ai?”

“Tôi là khách ở đây.”

“À.” Anh kéo dài giọng, đôi mắt sâu thẳm như đại dương thích thú quan sát cô,” Trẻ hoang đại của nhà nào?”

“Anh mới tên hoang đại!..”

“Tôi đúng là một tên hoang đại!”

“Sao anh lại ở đây? Anh là trộm?” Thư Mạn tròn xoe mắt, hai hàng mi chớp động giống những con sóng lăn tăn trên mặt hồ trong xanh. Cô ngẩng mặt lên, gương mặt trắng hồng vẫn thấp thoáng nét ngây thơ, như sẵn sàng bất cứ lúc nào cũng có thể lao vào nhà gọi người lớn.

“Trộm?” Anh khẽ nheo mắt lại, khoanh tay, dựa người vào thân cây, cười hi hi,” Trộm gì nhỉ? Tôi đúng là vẫn còn chưa nghĩ ra trộm gì, hay là trộm cô?” Nói rồi anh giờ tay kéo tóc đuôi ngựa của Thư Mạn.

Thư Mạn nhảy bật ra như một con thỏ, chỉ vào anh mắng: “Đồ khốn, lưu manh!...”

Anh ta hoàn toàn không có vẻ gì tức giận, lại đi lên vài bước, bóng cây trên mặt đã mất, lộ ra một bộ dạng sáng láng, một khuôn mặt sắc cạnh! Anh mỉm cười, Thư Mạn phát hiện khi anh cười thấp thoáng lúm đồng tiền, đôi mắt sáng ngời như những vì sao. Không thể phủ nhận, anh ra có một khuôn mặt rất ưa nhìn, chỉ là nụ cười chứa đầy tà ý. Anh đưa tay ra bắt tay Thư Mạn: “Nhóc con, có biết lưu manh là thế nào không? Có cần tôi làm thử cho cô xem...”

Thư Mạn xoay người chạy, mới được vài bước đã bị va vào một người,” Á!” Cô bị ngã ngửa phịch xuống nền đất trước cổng vườn hoa. Cô hoảng sợ ngẩng đầu lên nhìn, đối diện với ánh trăng, dường như đứng trước cổng vườn hoa. Cô hoảng sợ ngẩng đầu nhìn, đối diện với ánh trăng, dường như đứng trước mặt cô lúc này lại là một người khác, vóc người cao ngất, bộ vest màu xang sậm cùng chiếc áo sơ mi trắng càng tôn lên khí chất khác người, thấy Thư Mạn té đất liền vội vàng đưa tay ra đỡ cô: “Thế nào rồi, không bị ngã chứ?”

Với sức vóc của mình, thoáng cái anh đã kéo được cô dậy. Thư Mạn giống như bị rơi vào trong mây, cô nhìn cây mã não trên thảm cỏ bên cạnh, rồi lại nhìn người trước mặt, không phải trò ảo thuật chứ? Sao chớp mắt lại biến ra hai? con ma? thế này? Cô lắc đầu một hồi, rồi lại hỏi: “Anh là ai?”

“Câu này là tôi hỏi mới đúng.” Hoàn toàn khác với tên hung thần ác quỷ vừa rồi, người đang đứng dưới ánh trăng trước mặt Thư Mạn lúc này vô cùng nhã nhặn, trông rất hiền hòa. Có lẽ ánh trăng đêm đó sáng tỏ hơn thường ngày, Thư Mạn cảm thấy trên khuôn mặt tuần tú của anh phát ra thứ ánh sáng như trong giấc mộng huyền ảo, đôi mắt biết cười, vóc người không vạm vỡ như kẻ vừa rồi, nhưng chẳng chút nào ảnh hưởng tới vẻ nam tính toát ra từ trong anh. Khi anh cười, Thư Mạn bất chợt thấy tim mình hoảng hốt, mặc dù cũng không biết mình hoảng hốt vì điều gì.

“Chào em, tôi chưa từng gặp em, em tên gì?” Anh cười tươi hỏi cô.

“Em, em là Thư Mạn.” Thư Mạn sững người, cô hoàn toàn đã bị tướng mạo của anh cuốn hút, một khuôn mặt đẹp lạ thường, đặc biệt là đôi mắt đen láy như sắc trời đêm toát lên vẻ điềm đạm trầm tĩnh, nụ cười rạng rỡ như hoa, cô nghe thấy anh nói: “Tôi là Lâm Nhiên, chào mừng em đến nhà chúng tôi.”

Lâm Nhiên đến gần hơn, cúi đầu nhìn cô, trong mắt hiện ra vẻ ngờ vực: “Em là em gái của Thư Tần? Sao không giống nhau chút nào, em không giống với anh chị mình, có đúng là em ruột của họ không?”

“Em là chính em, việc gì phải giống họ?”

“Nói đúng lắm, em là chính em! Nhưng mà, không chỉ tướng mạo không giống, ngay cả cảm giác cũng không giống” Lâm Nhiên ngồi xuống chiếc ghế đá bên cây mã não, ánh mắt lay lay nhìn Thư Mạn cười. Lúc này, ánh trăng chiếu thẳng vào khuôn mặt anh, rõ đến mức cô nhìn thấy cả phía viền tóc trên trán anh có một vết sẹo mờ, nếu không chú ý sẽ không nhìn ra. Vết sẹo hằn trên gương mặt tuần tú của anh dường như có gì đó không hợp, may rằng nó không rõ. Cô không giấu nổi tò mò, bất giác hỏi: “Trán anh từng bị thương sao?”

Trong mắt Lâm Nhiên thoáng hiện nét ngạc nhiên, anh vô thức sờ lên trán mình, ngượng ngùng giải thích: “À, lúc nhỏ không cẩn thận bị va vào đó.”

“Chỉ sợ là đánh nhau với người ta thôi.”

Anh sững người: “Sao em lại chắc chắn như vậy?”

Thư Mạn cười khanh khách đáp: “Chỉ có đánh nhau mới để lại vết sẹo như thế, lúc nhỏ em đánh với người khác cũng từng bị thương.”

“Ồ? Em cũng đánh nhau với người ta cơ à?” Lâm Nhiên lộ rõ vẻ hứng thú.

“Đánh chứ, sao lại không? Khi bị người khác bắt nạt, lẽ nào em lại để mình như khúc gỗ?”

“Vậy em có thắng không?” Anh cười, nụ cười thể hiện nhiều thâm ý.

“Có thắng, cũng có thua.” Thư Mạn trả lời thật thà.

Lúc này, trong nhà bắt đầu vang lên khúc nhạc dạo đầu rất du dương của bản “Thư gửi Elise”. “Chị gái em bắt đầu chơi đàn rồi, em không vào nghe thử à?” Lâm Nhiên dường như đã rất quen với tiếng đàn này.

Thư Mạn lắc đầu: “Ngày nào em cũng nghe chị ấy chơi, nghe đến phát chán rồi, không muốn nghe, em không thích piano một chút nào”

“Vậy em thích gì?”

“Em thích chơi nhị”

“Em biết kéo nhị?”

“Dĩ nhiên rồi, tiếc là nhà anh không có, nếu không em sẽ kéo cho anh nghe một bài.”

“Ai nói không có, anh sẽ đi lấy cho em.” Lâm Nhiên nói rồi nhanh chân bước vào nhà, bóng dáng nhẹ nhàng lướt qua khiến Thư Mạn thoáng thần thờ, ánh trăng vàng xuyên qua các khe hở của tán lá chiếu vào đầu và vai anh, trông anh từ phía sau khi ấy chẳng khác nào một chàng hoàng tử mang đầy cốt cách đạo tiên, tuyệt đối không có ở thế gian này.

“Nào, kéo một bài anh nghe thử xem” Lâm Nhiên lật sau đã trở ra, trao cho Thư Mạn cây đàn nhị hồ. Lúc này, chị cô cũng vừa đánh xong nốt nhạc cuối cùng, trong nhà vang lên những lời tán tụng mà chị ấy luôn coi là tất nhiên, là bình thường. Thư Mạn không biểu lộ gì, cô luôn cảm thấy chị ấy đánh đàn như đang biểu diễn, điều chú trọng là tư thế chứ không phải là tiếng đàn, nên mỗi một bản nhạc dù có được chơi một cách hoàn hảo cũng không thể làm cô rung động.

“Bắt đầu đi, ở đây không có người nào khác đâu.” Lâm Nhiên khích lệ cô.

Thư Mạn đặt đàn lên đùi, thử qua âm thanh rồi nhắm mắt lại tập trung chơi bản “Nhị tuyền ánh nguyệt”. Mỗi lần kéo đàn, cô như thấy linh hồn mình đang bay lên, tiếng gió, tiếng lá cây như cùng diễn tấu với cô, tiếng đàn càng thêm ai oán khiến cho ánh trăng phải trốn sau những tầng mây. Cô bất chợt như được về thôn trang của bà ngoại, ngồi dưới gốc cây hòe đầu thôn kéo đàn, từ sáng sớm đến hoàng hôn, ngay cả con chim cũng ngừng cất tiếng, lặng im đứng ở đầu cây lắng nghe. Duy chỉ có lúc kéo đàn cô mới cảm nhận được thân thể mình không hòa nhập được với thế giới này, cô không thuộc về nơi đây, cô nên trở về vùng quê đầy khói bếp, cô thuộc về tự do, nơi mà đến từng con gió cũng thật tự do...

Tiếng đàn thưa dần đi, cuối cùng ngừng bật.

Đến lúc mở mắt cô thót giật mình, Lâm Nhiên đang ngồi trước mắt cô, mắt nhắm lẹ. Trong vườn xuất hiện thêm nhiều người, trong đó có cả Lâm Sỹ Diên, bố của Lâm Nhiên, cũng rung rung hai hàng nước mắt. Ông bước tới, kéo tay cô nghẹn ngào nói: “Con à, ai đã dạy con đàn, bác phiêu bạt ngoài nhiều năm rồi, đến nằm mơ cũng muốn nghe thấy tiếng đàn như vậy...” Phó viện trưởng Lâm đã khóc không thành tiếng, hiển nhiên tiếng đàn của Thư Mạn đã chạm vào dĩ vãng xa xôi khảm tận đáy lòng ông.” Tiếng đàn của con làm trái tim người khác phải tan vỡ... Con à, nói cho bác biết, con còn nhỏ như vậy, sao có thể kéo đàn hay đến thế? Ngoài Kỳ Kỳ ra, nghệ sĩ nổi tiếng cũng không thể có tiếng đàn xúc động như con. Con khiến bác nhớ lại rất nhiều chuyện quá khứ. Người ta thường nói thời gian là viên thuốc chữa khỏi tất cả vết thương lòng, ta đã làm thuốc cả đời, nhưng chẳng thể nào chữa được vết thương của mình, thời gian, vốn cũng chẳng có ích gì...”

Phó viện trưởng Lâm như còn chưa tâm sự hết nỗi lòng, ông dắt Thư Mạn vào trong nhà, rồi để cô kéo thêm vài khúc nhạc, cuối cùng còn muốn nhận cô làm con nuôi. Một bác bên cạnh tếu táo nói: “Nhận con gái nuôi làm cái gì, con gái sớm muộn cũng phải đi lấy chồng, chỉ bằng nhận làm con dâu luôn đi, dù gì ông cũng có hai người con trai cơ mà.”

Phó viện trưởng Lâm nghĩ cũng phải, ông chỉ vào hai người con của mình, hỏi Thư Mạn: “Mạn Mạn, con chọn đi, hai người này tùy con chọn, chỉ cần con chịu làm dâu nhà bác, một nửa gia sản của bác sẽ là của con!”

Thư Mạn không hề do dự chỉ vào Lâm Nhiên: “Con chọn anh này.”

Thư Mạn vừa dứt lời, tất cả mọi người trong phòng đều cười rộ lên. Lâm Nhiên cũng cười, điệu bộ của anh khi cười rất đặc biệt, đôi môi uốn thành một đường cong hoàn mỹ, anh khoanh tay, nghiêng đầu, đôi mắt trong veo ngời sáng, còn có sức lay động lòng người hơn cả vẻ đẹp của ngôi sao sáng nhất bên ngoài kia. Lúc đó, chỉ duy nhất chị Thư Tần không hề cười.

Mẹ cô vội vàng xoa dịu mọi người: “Sỹ Diên đúng là biết nói đùa, Mạn Mạn còn nhỏ như vậy, còn đang đi học, nói gì đến chuyện dâu con...” Bà Lưu Yến, vợ Phó viện trưởng Lâm cũng nhanh chóng tiếp lời: “Vậy thì Tần Tần đi, vừa độ tuổi, hai nhà chúng ta mà thành thông gia thì đúng là thân càng thêm thân, mọi người nói có phải không?”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Mọi người trong phòng nhất loạt hưởng ứng.

“Một mối nhân duyên tốt đấy, trời sinh một cặp.”

“Ôi, đây cũng là chuyện nghìn năm khó gặp đấy nhé!”

...

Mọi người ở đó đều bàn tán sôi nổi. Thư Mạn không nghe rõ họ nói gì, đôi mắt cô mãi hướng về phía Lâm Nhiên, về mặt anh thay đổi không yên, ánh mắt lại vô cùng ấm nóng, luôn cười với cô. Nhịp tim cô đập nhanh hơn, cô hồi hộp đến mức không biết bản thân nên làm gì. Dường như trong chớp mắt, thế giới hỗn độn thuở sơ khai trong cô như được đón nhận những tia nắng ấm thuần khiết, bầu trời trong cô bỗng nhiên bừng sáng, cõi lòng cô như hé mở, ánh mắt anh đã đánh thức những cảm xúc đang ngủ say trong cô. Cô như không còn nhìn thấy ai khác, lặng yên để mặc cho vòng sáng êm dịu của chóa trời chụp vào cô, kêu gọi cô, mảnh vườn tâm hồn u tối của cô bỗng nhiên như được thắp lên ngọn lửa bùng cháy hừng hực, tâm trạng và thế giới trong cô chợt thay đổi, từng hồi tim đập rộn ràng cùng sự thổn thức khó hiểu, tựa như đang hỗn loạn, lại tựa như đau khổ, tất cả hòa tan vào nhau làm căng phồng cánh buồm sinh mệnh của cô...

Thư Mạn thật sự thích piano là sau khi thấy Lâm Nhiên biểu diễn.

Lúc đó, cô mới biết Lâm Nhiên là một nghệ sĩ piano gốc Hoa tiếng danh lẫy lừng, nổi tiếng ở nước ngoài. So với tài tử âm nhạc Cảnh Mặc Trí cũng không kém phần tiếng tăm vì cùng đi ra từ một trường, lại đều là Hoa kiều nên được giới báo chí phương Tây ngưỡng mộ đặt cho danh hiệu hoàn mỹ “Hoàng tử piano phương Đông”. Những chuyện này cô đều nghe từ Thư Tần, trong khi Thư Tần từ nhỏ vốn đã cao ngạo, rất ít khi sung bái người nào.” Mạn Mạn, chị muốn kết hôn cùng anh ấy!” Chị tràn ngập tự tin nói điều đó với cô. Ánh sáng thấp thoáng trong khóe mắt chị như hiện ra quyết tâm không có gì có thể ngăn cản được.

Thư Mạn chợt có một nỗi thấp thỏm không tên, cảm giác vô cùng trống trải. Ánh sáng của Thư Tần quá chói lọi, cô lại đã quen đứng sau bóng của chị mình. Tuy từ nhỏ cũng được khen là xinh đẹp, nhưng vẻ đẹp của cô chẳng khác nào hoa dại mọc ven đường, dù tươi tắn đến đâu cũng chẳng có cơ hội được đặt lên bàn. Cô sao có tư cách để tranh giành Lâm Nhiên với chị?

Ngày Lâm Nhiên biểu diễn, Thư Tần đã mất trọn ba giờ đồng hồ để trang điểm chải chuốt, Thư Mạn đơn giản với một chiếc váy trắng có phần truyền thống, cô thực chất chỉ đi làm nền cho người khác. Buổi biểu diễn rất thành công, Thư Mạn nghe đến say mê, dĩ nhiên đã bị tiếng đàn của Lâm Nhiên cuốn say. Đúng vậy, cô không thể nghe ra bất cứ nguyên tắc hay cứ thuật chơi đàn nào, chỉ cảm thấy cả sân khấu như đang đổ mưa, còn cô đang nhảy múa theo tiếng nhạc trong cơn mưa ấy, cả tâm hồn cô cũng đang bay bổng hòa cùng với tiếng đàn. Cô lạc bước trong biển nhạc huyền ảo, tìm mãi không ra lối trở lại chính mình. Lúc đó, cô mơ hồ đoán định được rằng, cuộc đời mình từ nay sẽ không giống trước...

Điều đặc biệt là Lâm Nhiên còn mời được Cảnh Mặc Trí đến biểu diễn cùng anh. Họ cùng được đào tạo trong một môi trường nghệ thuật, cũng là bạn thân, bản nhạc cuối cùng mà hai người diễn tấu đã khiến cả hội trường vỡ òa trong cảm xúc. Linh hồn Thư Mạn như đang thoát khỏi thế xác trần tục, cô hoàn toàn quên bản thân đang ở chốn nào. Nếu như không phải Thư Tần vỗ vỗ vào người, Thư Mạn chắc còn không biết đến dòng nước mắt đã tuôn trào, thấm ướt khuôn mặt tự bao giờ.

Sau buổi biểu diễn là tiệc chúc mừng, Thư Mạn thần thờ trốn ở một góc, từ xa nhìn về phía Lâm Nhiên, cô thấy anh như vàng trắng sáng treo giữa bầu

trời sao, bất giác lại cảm thấy trong lòng đau nhói. Lâm Nhiên đã thay đổi chiếc áo đuôi tôm đứng bên Cảnh Mặc Trì, anh chàng cũng không kém phần phong độ. Họ cùng nói cười rôm rả, mặt mày rạng rỡ. Thư Tần mặc chiếc váy xòe màu hồng hở vai, nụ cười đầy quyến rũ, cử chỉ rất nhã nhặn, từ đầu đến cuối buổi cô đều không rời Lâm Nhiên nửa bước. Thư Mạn nhìn Thư Tần trong lòng lại thấy hoang mang, cô chợt hiểu nguyên nhân khiến tim mình đau nhói.

Lâm Nhiên thấy Thư Mạn đứng một góc liền kéo cô sang đó giới thiệu với Cảnh Mặc Trì: “Đây chính là Thư Mạn, em gái của Thư Khang, người mà tôi đã kể rất nhiều cho anh nghe, cô ấy rất có khiếu cảm thụ nhạc.”

“À...” Cảnh Mặc Trì cố ý kéo dài giọng, nhìn Thư Mạn một hồi rồi quay sang trêu Thư Tần: “Anh nói rồi mà, thằng quý này đúng là có số tốt, lại có đến hai em gái xinh đẹp thế này ở bên, trong khi người anh em này ngày ngày vẫn độc thân, có phải cậu nên suy nghĩ một chút không?”

Thư Tần hiển nhiên cũng rất thân quen với Cảnh Mặc Trì, cười nói: “Mạn Mạn còn đang là vị trẻ thành niên đây, anh bỏ ý nghĩ đấy đi.”

Lâm Nhiên tiếp lời: “Anh có Diệp Sa rồi mà, còn mới cưới nữa, đừng có đứng núi này trông núi nọ nhé.”

“Thì cứ nói trước thế.” Cảnh Mặc Trì cầm ly rượu vang đứng bên cạnh Lâm Nhiên, vốc người cao gầy, hai người đứng bên cạnh nhau đúng là người tám lạng kẻ nửa cân, “Tôi không mấy tự tin với bản thân, từ nhỏ lớn lên cùng nhau, còn phải chung sống cả đời, nghĩ thôi cũng thấy không cam lòng.”

Thư Tần nghiêm mặt nói: “Vậy tại sao anh lại lấy chị ấy, hay là say rượu làm bừa, gạo nấu thành cơm rồi nên bắt đắc dĩ phải lấy?”

“Cái gì mà gạo, tôi với cô ấy mười mấy tuổi đã thành cơm rồi.”

“Hả? ...”

Mọi người cùng cười một trận giòn giã, Cảnh Mặc Trì cũng không nhịn nổi cười vì câu nói vui của mình.

Thư Mạn lúc đó lặng lẽ nhìn mọi người nói cười, không nói xen vào lời nào, cô cảm thấy mình thật tế nhị, có lẽ vốn không có phần nào của cô.

Nhưng mấy năm sau, khi cô gặp Cảnh Mặc Trì ở Pari, anh lại có lời nhận xét trái ngược với điều cô đã nghĩ. Cảnh Mặc Trì nói người xinh đẹp thoát tục nhất tối đó chính là Thư Mạn, anh nhìn vào khuôn mặt cô và nghĩ: quá thuần khiết, anh chưa từng nhìn thấy cô gái nào có khuôn mặt như vậy, đôi mắt trong sáng, đứng lặng yên bên ánh đèn, so với một người lúc nào nổi bật như Thư Tần, chẳng khác nào một bông cúc tím mình trong sương.

Mấy ngày sau, Lâm Nhiên đến làm khách nhà họ Thư, là vợ chồng Thư Bá Tiêu đáp mời nhà họ. Thư Tần không tập đàn mà dạo phố mua sắm, làm tóc, mua quần áo, mãi mê quên mọi thứ trên đời. Thư Mạn biết cô có chần chừ thế nào cũng không thể bằng chị nên quyết định không làm gì, một mình ngồi trước piano tự mình tiêu khiển. Đây là lần đầu tiên cô chủ động ngồi vào đàn, lần đầu tiên thử dành toàn bộ tâm trí vào việc chơi đàn. Cô đã rất ngạc nhiên khi phát hiện, thì ra khi tập trung chơi một bản nhạc cùng piano cũng có thể thu hút như vậy.

Nốt nhạc cuối cùng vừa dứt, Lâm Nhiên cũng đã đứng đó tự lúc nào, anh mỉm cười, vỗ tay khen cô. Anh khoác chiếc vest kẻ sọc trắng màu gạo, chiếc quần màu trắng phau, trông anh chẳng khác nào một pho tượng ngọc thuần khiết, nhưng ánh mắt anh lại như vì sao xa xăm trên bầu trời đen tối, ở đó là ánh sáng âm đạm chất chứa nỗi u sầu.

Thư Mạn bối rối không dám nhìn thẳng vào mắt anh. Chuyện tình cảm nam nữ đúng là không thể nói rõ, cho dù lúc bắt đầu hay kết thúc, nếu không gặp đúng người thì bản thân cũng không chắc chắn đó là người mà ta cần, nhưng cuối cùng cũng đã gặp nhau, dù chỉ trong khoảnh khắc hay là mãi mãi, dường như phía trước có xa vời vợi cũng sẽ không bao giờ hối hận.

Lâm Nhiên mỉm cười đứng trước mặt cô, khắp người anh toát ra vẻ trầm lắng như mặt nước hồ mùa thu không chút gợn. Trong lòng anh đang chứa đựng nỗi niềm gì, ngoài anh ra có lẽ không ai có thể hiểu.

Anh chỉ từng nói với Cảnh Mặc Trì, trong khoảnh khắc nghe tiếng đàn của Thư Mạn, anh biết cô chính là người mà anh vẫn chờ. Thì ra cô ấy ở đây. Dường như không chỉ vì tiếng đàn của cô, cũng không phải vì ánh mắt mê đắm hay tiếng cười trong trẻo của cô, mà vì cô chính là cô, không phải ai khác.

Khoảng cách gần ngay trước mắt nhưng lại xa vời ấy, anh lại phải dùng hết một đời.

Lâm Nhiên vô cùng tán thưởng bài diễn tấu của Thư Mạn, anh cũng không ngần ngại nói với vợ chồng Thư Bá Tiêu: “Thưa hai bác, nghệ sĩ thật sự của nhà ta là Thư Mạn, nhưng nhà ta lại không hề phát hiện ra, cháu rất ngạc nhiên vì điều đó! Lần trước ở nhà cháu, khi nghe Thư Mạn kéo nhị cháu đã biết, khả năng cảm thụ và lĩnh hội âm nhạc của cô ấy không ai bì kịp, cô ấy có tư cách trở thành một nghệ sĩ giỏi hơn bất cứ người nào, thậm chí cô ấy còn hơn cả cháu...”

“Nó làm sao mà được như cháu nói. Tần Tần còn đánh đàn hay hơn nó nhiều!” Tần Hương Lan bên cạnh vội tiếp lời.

Lâm Nhiên liếc nhìn Thư Tần, vẻ mặt rất nghiêm túc, không hề giống như đang đùa: “Nếu để cháu nói thật, Thư Tần đánh đàn có phần giống biểu diễn nhiều hơn, nhưng Mạn Mạn thì khác, cô ấy dùng trái tim của mình để chơi. Có lẽ kĩ thuật cơ bản của cô ấy không được tốt, nhưng âm nhạc không phải là thứ dựa vào kĩ thuật để làm xúc động lòng người. Âm nhạc là thứ mà trước khi làm người nghe thổn thức thì phải bắt buộc người nghệ sĩ phải hòa tâm hồn của mình vào đó trước. Nghe Mạn Mạn đàn, cháu cảm nhận được tâm hồn của cô ấy đang nhảy múa trên phím đàn...”

Hương Lan lúc đó ngượng chín mặt.

Thư Tần cũng rất bất ngờ, đây là lần đầu tiên có người phê bình một cách gay gắt khả năng của cô. Từ nhỏ đến lớn, cô luôn nhận được những lời khen

tặng, hiển nhiên lúc này lòng cô không thể thích ứng được, sắc mặt tái nhợt, mắt rom róm lệ. Thế nhưng Lâm Nhiên vẫn chưa chịu thôi, anh đi tới trước cô, nghiêm sắc mặt: “Thư Tần, có thể em có cơ bản tốt, có thể em cũng đã từng có khả năng, nhưng đáng tiếc, khả năng ấy của em đã bị hao mòn đi bởi những bài tập luyện máy móc, em quá chú trọng vào biểu diễn mà lại quên đi sự chuyên tâm cần thiết nhất khi diễn tấu. Anh khuyên em hãy bỏ đi, âm nhạc là thứ có tâm hồn, em đã không có được tâm hồn ấy, với trí tuệ của em, đi theo những lĩnh vực nào chắc chắn cũng sẽ thành công.”

Nước mắt của Thư Tần bắt đầu lăn chã rơi.

“Làm sao có thể được? Nửa năm sau nó còn đi nước ngoài học chuyên sâu nữa.” Hương Lan lo lắng nói.

Lâm Nhiên nhún vai, giọng quả quyết: “Cháu thấy vô ích thôi, rất nhiều chuyện không thể nào miễn cưỡng được, đặc biệt là âm nhạc, nó thật sự rất cần năng khiếu và tâm tư dành cho nó...” Nói rồi anh lại nhìn về phía Thư Mạn, tiếp tục nói: “Vừa hay sắp tới ở Nhật Bản tổ chức một cuộc thi piano thế giới, anh nghĩ Mạn Mạn có thể tham gia, chỉ cần tăng cường luyện tập, phát huy được thể mạnh của em thì nhất định sẽ gây được tiếng vang lớn.”

Mọi người trong nhà đưa mắt nhìn nhau.

Thư Bá Tiêu dường như chấp nhận ý kiến của Lâm Nhiên: “Có điều là nó cần một thầy giáo chỉ dẫn, học hành một cách nghiêm túc.” Nói rồi ông thuận nước đẩy thuyền, nhìn Lâm Nhiên: “Hay là, Lâm Nhiên, cháu có thể giúp Thư Mạn không?”

Lâm Nhiên không chút do dự, vui vẻ nhận lời: “Không vấn đề gì, cháu rất vui được dạy Mạn Mạn.” Nói rồi anh quay sang cô hỏi, “Mạn Mạn, anh có thể làm thầy của em không?”

Thư Mạn sững người, như không dám tin vào sự thật trước mắt. Lúc này, cô phát hiện Thư Tần không còn ở trong phòng, trên tầng có tiếng đóng cửa thật khẽ. Thư Tần quả được giáo dục rất tốt, vừa chịu một đả kích lớn như vậy mà ngay đến việc đóng cửa cũng rất cẩn thận. Cả nhà đều rất lo cho cô, một người từ nhỏ chưa từng gặp phải trắc trở nào, liệu có thể chịu đựng được đả kích khi bất ngờ bị phủ nhận tài năng như vậy không? Trong nhà ai nấy đều mặc nhiên cho rằng sau này cô sẽ là một nghệ sĩ piano lớn, bản thân cô cũng cho là vậy, sự cố gắng mười mấy năm bỗng chốc bị gạt đi toàn bộ, cô sao có thể đối mặt với cuộc sống sau này?

Nhưng có vẻ, lo lắng của mọi người là dư thừa, sau khi một mình trong phòng hai ngày, Thư Tần đã chịu ra ngoài, vẻ mặt nhẹ tênh như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Thậm chí cô còn cười, an ủi lại bố mẹ: “Bố mẹ đừng lo, con không sao, chỉ là không chơi đàn nữa mà thôi, không có gì to tát cả. Hôn nữa, nói thật con cũng không thích chơi piano như bố mẹ nghĩ, sở dĩ con chơi cho đến hiện tại là vì khi con chơi đàn có thể được nhiều lời khen ngợi, con quá ham hư danh, bị đắm chìm trong những lời khen như vậy... Vì vậy Lâm Nhiên nói đúng, đúng là con đang biểu diễn chứ không phải là thực tâm diễn tấu, bản thân con nhiều khi cũng rất đau khổ trong cuộc sống giả tạo như vậy...” Thư Tần nói ra những lời này hiển nhiên đã hạ quyết tâm, cô mỉm cười nói ra quyết định cuối cùng của mình, “Bố, mẹ, con quyết định không chơi đàn nữa, làm một nghệ sĩ giỏi không phải là ước mơ đích thực của con. Ước mơ này có lẽ nên để Mạn Mạn thực hiện sẽ thích hợp hơn con. Con muốn đi học thiết kế thời trang, đây mới là thứ mà con thích, lúc nhỏ con đã may quần áo cho búp bê, mẹ, mẹ nhớ chứ?”

Nói rồi cô lại nhìn em gái, tha thiết nói: “Lần đầu tiên nghe Mạn Mạn chơi đàn, con cũng rất bất ngờ. Tiếng đàn của em thể hiện được những thứ mà con không thể nào làm được, khả năng của con không bằng Mạn Mạn. Con biết, em gái của con sớm muộn cũng sẽ vượt qua mình, hoặc có thể là, em vẫn luôn đứng trên con, là con không thể vượt qua em...”

“Chị, chị đang nói gì vậy?” Thư Mạn nghe những lời này trong lòng cảm thấy rất buồn bã.

“Mạn Mạn, tài năng của em bản thân em không thể nhìn thấy! Nhưng chị có thể nhìn thấy, bây giờ chị trao lý tưởng này cho em, hy vọng em có thể thực hiện. Không phải vì chị, cũng không phải vì bố mẹ, là vì ở chính bản thân em. Lý tưởng cũng giống như tình yêu, nhất định phải là thứ mình muốn mới được, em có hiểu không?”

“Nhưng mà, bố con đã xin cho con đi nước ngoài du học”

“Để Mạn Mạn đi đi mẹ, em ấy có tư cách hơn con, con không phải vì bản thân là chị mới nhường cơ hội này, mà vì con cảm thấy, Mạn Mạn có nhiều yếu tố để thành công. Thành công của Mạn Mạn cũng chính là thành công của con, cũng là thành công của nhà chúng ta!”

Thư Bá Tiêu lộ vẻ vui mừng, gờ tay vuốt tóc Thư Tần: “Con gái, cuối cùng con cũng đã lớn rồi, con sẽ không hối hận chứ?”

“Con đã quyết định rồi, thưa bố!”

“Vậy được rồi, để Mạn Mạn đi.”

Bạn đang đọc truyện *Trường Mộng Lưu Ngân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Kỳ tích một nụ hôn

Thật ra, có được ra nước ngoài hay không không phải điều Mạn Mạn để tâm, được ở bên Lâm Nhiên mới là điều cô hướng tới. Chỉ là cô không ngờ tới việc Lâm Nhiên lại nghiêm khắc như vậy. Khi dạy đàn, mặt anh lúc nào cũng đanh lại, không hề có một nụ cười, lúc vắng mặt cô cũng không chút nể nang. Điều kỳ lạ là, mỗi lần khi anh tức giận, vết sẹo vốn mờ trên trán lại hiện ra rõ rệt, nó dường như đã thành “máy đo thời tiết” để Mạn Mạn phán đoán tâm trạng của anh, vì khi anh vui, vết sẹo lại trở nên mờ nhạt đến độ như đã biến mất không còn dấu tích.

Cô vẫn nhớ buổi chiều đẹp trời ngày hôm ấy, trong vườn nhà họ Lâm, cây hải đường không biết bao nhiêu năm tuổi hoa nở rộ, ánh mặt trời tỏa chiếu vào nó rồi tạo ra bóng hoa trên nền đất, bây giờ kêu ong ong bay lượn quanh cây hải đường, xung quanh yên ắng đến độ ngay cả tiếng nhụy hoa rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy. Lâm Nhiên đang ở dưới bên xích đu giăng nhạc lý cho Thư Mạn, có lẽ tâm trạng anh đang vui, vết sẹo trên trán bỗng nhiên lặn mất tăm, Thư Mạn thấy vậy buột miệng kêu: “Anh Lâm Nhiên, vết sẹo trên trán anh biết đổi màu!”

“Ồ, thật à?” Bản thân anh dường như cũng không biết điều đó.

“Vâng, giống như tắc kè hoa ấy.”

“Cô nhóc này, nói gì đấy!” Giọng anh vẻ trách móc.

Câu mắng này còn là nhẹ. Khi tập đàn sẽ không chỉ là trách, anh đã chuẩn bị sẵn một cây thước sắt, mỗi lần tay cô không đặt đúng chỗ, anh lại tét mạnh xuống. Thước sắt mà đánh vào khớp xương sẽ có cảm giác gì, bạn cứ thử thì biết. Hơn nữa anh còn không cho cô khóc, cô càng khóc anh đánh càng mạnh tay, mỗi lần cô bị đánh kêu thét lên, con mèo trắng bà Lâm nuôi lại nhảy vọt ra không biết từ góc nào trong phòng, cũng kêu meo meo theo cô. Lâm Nhiên bật cười, Thư Mạn nước mắt hây hây còn chưa khô cũng bật cười theo.

Mỗi lần phạt cô xong, tâm trạng anh lúc nào cũng tốt lạ thường, anh chủ động bày trò cho cô vui, nói chuyện với cô, còn biết lấy cả đồ ăn ngon cho cô, thậm chí đưa cô đi dạo trong khu rừng gần nhà. Anh đi rất chậm, thường để hai tay vào trong túi quần, lưng thỉnh thoảng con đường mòn sâu hun hút, nói rất nhiều chuyện với cô, cũng hay hỏi cô chuyện. “Mạn Mạn, em lớn nhanh hơn được một chút thì tốt biết mấy.” Có lần anh đã nói vu vơ với cô như vậy.

Cô cũng hy vọng mình mau lớn hơn như lời anh nói. Vì lớn rồi có thể theo đuổi thứ mình thích, giống như Thư Tần có thể theo đuổi thứ chị ấy đam mê thực sự. Thư Tần đang theo đuổi Lâm Nhiên. Đó là chuyện ai cũng biết, người lớn hai gia đình cũng có ý tác hợp, thường cố ý tạo cơ hội cho họ ở một mình với nhau. Nhưng Lâm Nhiên lại có vẻ hồ hững với chuyện này, cũng không thể nói là lạnh nhạt, nhưng rõ ràng không phải là nhiệt tình. Lần nào gặp Thư Tần anh cũng im lặng, vẻ mặt khá nghiêm nghị. Thế nhưng Thư Tần cũng không để tâm, cô nghĩ đây là cá tính riêng của anh và tôn trọng điều đó. Cứ nhàn rỗi cô lại đến xem em tập đàn, thật ra là lấy danh nghĩa đến thăm em gái nhưng chủ yếu là để ngắm người đã chiếm trọn tim cô.

“Em lớn lên mà được xinh đẹp như chị Thư Tần thì tốt quá.” Có lần Thư Mạn nói với Lâm Nhiên như vậy.

Lâm Nhiên ngay lập tức cau mày: “Tại sao phải giống chị em? Không! Đừng bao giờ giống chị em, em chính là em, bất cứ ai cũng không thể thay thế, khuôn mặt em thật sự rất đặc biệt...” Lúc nói những lời này, anh nhìn chằm chằm vào cô, ánh mắt nồng nhiệt, hiện rõ vẻ si dại, hơi thở của anh phả vào mặt cô khiến trái tim cô thổn thức. Cô cảm thấy khó thở, đầu óc bắt chợt choáng váng mơ hồ.

“Anh làm gì mà nhìn chằm chằm em như vậy? Định dọa chết người ta à!”

“Có phải giống một con thú hoang không?” Lâm Nhiên bật cười thành tiếng, ánh mắt cuộn trào như mặt biển dậy sóng. Anh ngậy người nhìn cô, cứ nhìn cô như thế rồi miệng bật ra lời như đang tự nói với mình, “Có lúc anh thật hi vọng mình là một con thú hoang để có thể thành thật với hành động và tình cảm nguyên sơ nhất của mình, không bị những ràng buộc của cuộc sống, bất cứ thứ gì cũng không thể ngăn cản, nhắm trúng rồi lao tới, cắn thật mạnh...”

“Mạn Mạn...” Anh thật sự đã lao tới, kéo mạnh cô vào lòng rồi “cắn” thật mạnh vào môi cô, tay anh ôm cô thật chặt giống như muốn “ăn tươi nuốt sống” cô vậy. Trước giờ anh chưa từng thế, suốt thời gian qua, ngoài lúc dạy đàn ra anh chưa từng chạm vào tay cô. Anh lúc này thật thô bạo, thật tham lam, vẻ lịch lãm và phong độ hẳng ngày đã không còn chút dấu vết. Cô không biết có phải vì bất ngờ hay sợ hãi, hay là vì thứ gì khác, người cô chợt mềm nhũn, đầu óc trống rỗng, thực chất cô không thể động đậy, hoặc giả cô không dám cử động. Cô sợ đây chỉ là một giấc mơ, chỉ cần một cử động nhỏ, giấc mơ sẽ tan vỡ.

Không biết bao lâu sau, anh mới chịu buông tay ra, nhưng đôi mắt anh vẫn gần ngay trước mắt, đôi mắt đen láy sâu thẳm phản chiếu lại đôi mắt cô, bên trong có màn sương mờ. Anh thở ra nặng nhọc, rồi nhìn cô hớn hớn: “Môi em sao lại ngọt thế?”

Mặt cô ửng đỏ, sờ đôi môi vừa bị anh “cắn” đến phồng rộp, vẻ mặt vừa nghiêm túc vừa ngây thơ” Có lẽ này ở nhà anh đã ăn bánh hạnh nhân đi làm...”

Anh bật cười, lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp, mắt anh toát ra thứ thần thái rất lạ, chỉ cần nheo lại là có tia sáng vụt lóe qua, khiến cô hồn xiêu phách tán. Cô vẫn thường nghe nói tuổi trẻ chưa từng trải qua nên mới có thể khắc cốt ghi tâm, nhưng rất nhiều năm sau, khi nhớ về cảnh ấy cô mới biết, người có thể mang lại cho cô sự rung động mạnh mẽ như vậy, đời này kiếp này sẽ không còn xuất hiện. Cô vẫn luôn tin rằng nếu có dừng khi có thể vượt qua tất cả phong ba bão táp để đi tiếp, nhưng cuối cùng lại không có sức địch nổi trò đùa của số phận, chỉ có thể than trách mình có duyên không phận, bên nhau trọn đời chỉ còn là ước nguyện của ngày xưa.

Cô nhớ, vẫn luôn nhớ, lúc đó đôi tay anh nâng gương mặt nóng bừng của cô, miệng nói chậm rãi từng chữ, cũng vô cùng nghiêm túc: “Kệ, nó là bánh gì, nhưng anh có thể khẳng định đây là nụ hôn đầu của em, đúng không? Hay lắm, thật là hay... Em vẫn còn nhỏ, anh không thể đòi hỏi quá nhiều, một nụ hôn đủ trở thành điều đáng nhớ nhất, đáng quý nhất trong cuộc đời anh, vì đây là lần đầu tiên trong đời anh có thể có được em nhiều hơn, thậm chí là tất cả... Một nụ hôn đã khiến anh có cảm giác như muốn tan chảy, nếu như có tất cả của em, có khi nào anh sẽ mãi mãi không thể thoát ra không? Nhưng

anh yêu cảm giác này, trên đời này cũng chỉ có em mới có thể khiến anh can tâm tình nguyện tan vỡ, thậm chí mãi mãi không thể thoát ra...”

Chớp mắt đã mười ba năm trôi qua.

Thư Mạn thường giật mình tỉnh dậy lúc nửa đêm, vì tưởng rằng Lâm Nhiên vẫn còn bên cạnh cô, nhưng ngoài những cành cây đang đập dừ dội ngoài cửa sổ kia thì chẳng còn gì nữa cả, trên đời này chỉ còn lại mình cô. Mỗi lần như vậy, cô lại đứng trước cửa phòng ngủ cho đến khi trời sáng, trong cô luôn là một cảm giác thật hoang đường, chuyện anh và cô có phải là chuyện kiếp trước, vậy thì hiện tại là kiếp này? Liệu họ có thể gặp lại nhau trong kiếp này không? Cho dù anh không còn là anh, nhưng cô vẫn là cô, cô không nhận ra anh lúc ban đầu, nhưng chắc chắn có thể nhận ra ánh mắt, nơi tỏa ra thứ ánh sáng như những vì sao lan tỏa trên bầu trời, không giống với bất kì ai, dù có ở giữa biển người thì cho dù chỉ là một lần lướt ngang qua nhau cũng tốt, cô còn có thể hi vọng gì?

Cô chỉ còn biết hối hận, ngày xưa cô không nên đi Nhật Bản là hơn, tuy cô đã đạt giải cao lần ấy, nhưng nó chẳng khác nào một âm mưu được cài sẵn trong số mệnh, vì nó mà cô đã phải trả giá quá đắt. Sau cuộc thi, cô đã bỏ ý định ban đầu đi Anh du học mà nhận lời vào học piano tại một học viện âm nhạc nổi tiếng ở Okinawa. Cô tìm đủ mọi cách kéo dài thời gian đi nước ngoài, nhưng cuối cùng vẫn phải đi.

Thư Tần mừng ra mặt, cô chưa bao giờ thấy chị mình vui mừng như vậy. Nhìn Thư Tần tất bật giúp mình chuẩn bị hành trang, Thư Mạn lúc đó còn ngờ vực nhìn Thư Tần, có phải chị ấy mong em gái ra nước ngoài lắm không?

Ba năm, Thư Mạn sống trong tâm trạng chờ đợi mòn mỏi. Cô tin rằng Lâm Nhiên cũng vậy. Anh có đi Nhật thăm cô mấy lần, lần nào anh về Thư Mạn cũng ôm anh khóc ròng, xin anh đưa cô về nước. Làm cuối cùng anh đến thăm cô tâm trạng rất khác thường, cũng là lần anh ôm Thư Mạn mà khóc默默 cho Thư Mạn gắng hỏi thế nào anh cũng không nói gì, chỉ ôm cô khóc: “Mạn Mạn, thiên thân và ác quỷ tại sao lại có khuôn mặt giống nhau?”

Cuối cùng cô cũng tốt nghiệp. Ngày cô hớn hờ chuẩn bị hành lí về nước cũng là ngày cô nhận được điện thoại của Thư Tần, “Mạn Mạn, chị sắp kết hôn rồi.”

“Thật à?”

“Đương nhiên là thật rồi!”

“Thế thì tốt quá, anh rể em là ai thế?”

“Lâm Nhiên.”

Thư Mạn cả đời này sẽ không bao giờ quên, không bao giờ quên cái cảm giác khi cô ở Nhật hay tin Lâm Nhiên kết hôn, như có hàng ngàn vạn mũi tên đâm thẳng vào tim cô. Sao lại như vậy, sao lại như vậy được? Cô đã hứa với anh sẽ cố gắng học hành, cũng bắt anh hứa nhất định phải đợi cô, đợi cô trưởng thành, đợi cô trao toàn bộ thanh xuân mà cô giữ gìn để trao cho anh. Thế nhưng thứ cô nhận được lại là tin anh kết hôn, lại kết hôn cùng chị gái Thư Tần của cô, thật tàn nhẫn, chẳng khác nào có ai đó cầm thanh kiếm đâm thẳng vào tim cô, nó đang rỉ máu, nhưng không một ai để lại chút thương xót nào cho cô.

Nhưng cô vẫn ở đó, vẫn mãi đợi anh. Đợi từ kiếp trước sang kiếp này, vẫn bướng bỉnh cố chấp như vậy, cô luôn cảm thấy sẽ còn có thể gặp được anh. Cho dù chỉ là một cái nhìn thoáng qua, hay một cái quay đầu hờ hững, cô chỉ muốn anh biết cô vẫn đang đợi anh, cô sẽ không hối hận. Nhưng rồi có ý nghĩa gì chứ? Người anh lấy đâu phải là cô...

Cô không tham gia hôn lễ của họ, trả lại vé máy bay đã đặt về nước, sau đó bay thẳng đến Pháp. Cô chẳng còn nơi nào để đi, đúng lúc Cảnh Mặc Trì gọi điện mời cô đi Pháp, cô liền nhận lời. Cô đoán chắc Cảnh Mặc Trì đã biết tin Lâm Nhiên và Thư Tần kết hôn, biết rằng cô chắc chắn sẽ rất đau khổ nên mới kéo cô sang đó tránh tình cảnh không hay. Từ sau lần biểu diễn ở Ly Thành, cô dần dần quen thân với Cảnh Mặc Trì. Rất trùng hợp, khi cô tham gia cuộc thi ở Nhật, anh lại được mời đến làm ban giám khảo, khi Lâm Nhiên đưa cô đi Nhật, cả ngày ngồi trong một quán rượu ở Kyoto, vừa uống rượu với tám chuyện, đến giờ cô vẫn mơ màng ngỡ là chuyện hôm qua, khi giật mình mới nhận ra quá khứ ấy đã trôi vào thời xa vắng.

Trong ba năm học ở Okinawa, Cảnh Mặc Trì ghé thăm cô vài lần tranh thủ những dịp đi công tác. Lâm Nhiên năm nào cũng qua thăm cô, nhìn thấy hai người họ, cô còn thấy vui hơn tết. Cảnh Mặc Trì luôn coi cô là một đứa trẻ, thường hay trêu đùa cô, có lần lại rất nghiêm túc nói: “Em gái à, trên đời không có thứ gì vĩnh cửu bất biến, có rất nhiều chuyện không ngờ tới, chúng ta nên học cách thích ứng nó.” Anh đã nói như vậy trong lần cuối gặp cô trước khi tốt nghiệp, bây giờ nhớ lại, rõ ràng là anh đang ám chỉ cô đừng dùng cả cuộc đời mình để đặt cược vào một chuyện gì, lúc đó chắc chắn anh đã biết có chuyện gì đó giữa Lâm Nhiên và Thư Tần. Chỉ có cô là chẳng hề hay biết, hoàn toàn bị ảo tưởng đơn phương của mình vùi lấp lí trí, không nhìn thấy gì, không nghe thấy gì, cuối cùng mới thua thảm hại như vậy.

Xuống máy bay ở Paris, Cảnh Mặc Trì đón cô không nói lời nào, chỉ ôm cô thật lâu, vỗ nhẹ vào đầu vai cô.

“Em gái, em phải kiên cường.” Không biết bao lâu sau, anh mới nói ra một câu như vậy.

Cảnh Mặc Trì là một dân chơi chính hiệu, ở bên cạnh anh mãi mà không cảm thấy nhàm chán. Anh không chỉ biết vui chơi, hơn nữa còn rất lãng mạn. Bảo tàng Louvre hoa lệ, du thuyền trên dòng sông Seine, nơi nào cũng có bóng dáng của họ. Có khi Cảnh Mặc Trì còn cho Thư Mạn ngồi xe ngựa bốn bánh cổ xưa đi dạo trên đại lộ Champs-Élysées, hoặc không đi đâu cả, chỉ ngồi trong quán cà phê bên đường gọi một tách cà phê nóng, chuyện trò về nước Pháp hay về con người Paris, một buổi chiều như vậy thoáng chốc qua đi.

Mỗi ngày, ngoài văn cảnh, tham quan, mua sắm hay chụp ảnh ra, cô không làm gì hết. Những ngày nhàn nhã như vậy luôn khiến Thư Mạn cảm thấy

không chân thực, thường ngủ một giấc tỉnh lại, ngỡ mình vẫn trong mơ. Nhưng Pari thật sự đã mê hoặc cô, đặc biệt là các loại kem và bánh mỳ dài được nhào nặn qua bàn tay khéo léo của những người thợ lành nghề, cách mấy con phố cũng có thể ngửi thấy mùi thơm phức của chúng. Thư Mạn còn sợ mình sẽ mắc chứng phàm ăn. Cảnh Mặc Trì thậm chí còn là một nhà ẩm thực, ngày nào cũng đưa Thư Mạn đến các nhà hàng khác nhau để thưởng thức đủ các món ăn đặc sắc nơi đây, quả thực gu ẩm thực của anh không hề thua kém so với sự nhạy bén của anh trong âm nhạc. Anh có thể tìm được tất cả những nhà hàng độc đáo, kỳ lạ ở những góc phố hẻo lánh, hay trong những con ngõ nhỏ hun sâu. Tuy chỉ là thường khách nhưng ông chủ các quán đó hầu hết đều biết anh.

Ngoài ăn và chơi, Thư Mạn cũng không biết mình còn có thể làm cái gì. Có lúc nhàm chán vô vị quá, cô chạy lên quảng trường chạy đuổi bắt cầu, Cảnh Mặc Trì mỗi lần nhìn thấy cô như vậy đều cười ngặt, lại càng cảm thấy cô giống như một đứa trẻ. Kể cũng lạ, các danh thắng ở Pari Thư Mạn đã ngắm nhiều, tất cả những nơi vui chơi giải trí cô cũng đã thử qua, nhưng cuối cùng cô vẫn chỉ thích ngồi thuyền ngắm sông Seine, hoặc là ở quán cà phê ngoài trời ở bờ trái sông, vừa uống cà phê vừa ngắm nhìn sông nước và nghĩ ngợi.

Thư Mạn rất thích những buổi chiều như vậy, ngồi bên sông ngắm những tòa kiến trúc cổ kính phản chiếu xuống mặt sông, mặc cho con gió nhẹ hiu hiu thổi tới, những chiếc lá bat xào xạc, tiết trời thu không khí mát lành, bầu trời xanh biếc như ngọc... Cảnh vật nơi đất khách thật an lành tươi đẹp biết nhường nào, đẹp đến độ không chân thực... Cô có thể dành cả buổi chiều để nghe giai điệu của những bản tình ca sâu lắng vang trên mặt sông lấp lánh ánh sáng, chúng tha thiết như lời ngâm nga của những nhà quý tộc thời trung cổ xa xưa, tiếng xa chữ đựng nỗi buồn của năm tháng đã qua.

Những lúc ngồi trên thuyền, Thư Mạn luôn có cảm giác thời gian đang quay ngược lại, tới khi trở vào bờ, cô như vẫn còn đang đắm chìm trong đó, không thể thoát ra... Cảnh Mặc Trì có lần đã hỏi cô, “Tại sao em lại thích ngồi thuyền ngắm sông như vậy? Anh tưởng con gái thường chỉ thích dạo chơi trên đại lộ Champs-Élysées, hay chọn quần áo, mua trang sức mới phải chứ?”

Cô khẽ cười: “Em thích ngắm nhìn dòng nước trôi, cảm giác thời gian cũng đang trôi đi vậy, nỗi đau thế nào cũng có thể qua, chắc chắn có thể qua.”

Cảnh Mặc Trì sững người, im lặng không nói tiếng nào. Anh kẹp đá bỏ vào tách cà phê, tiếng đá rơi vào tách nghe thật trong trẻo vui tai, sau đó anh ngược mắt nhìn cô, cảm chiếc ly đựng đưa, giống như vô tình nói: “Lâm Nhiên cũng thích ngắm sông như vậy.”

Anh rất ít khi nhắc tới Lâm Nhiên, còn luôn cẩn thận tránh nhắc tới trước mặt cô. Không ngờ, cô lại kiên cường hơn so với tưởng tượng của anh, có lẽ khi đau đến cùng cực, nỗi đau ấy cũng sẽ chai sạn. Dường như sau một đêm đã trưởng thành, sau một khoảnh khắc đã già nua, chớp mắt đã bạc đầu, với người hay với chuyện đời cô đã không còn ngây thơ như trước. Vì vậy những ngẫu ở Pari dù có lãng mạn vui vẻ thế nào cô cũng không thể trở lại như xưa, Thư Mạn bình thân đối mặt với nó, cũng chú ý giữ khoảng cách với Cảnh Mặc Trì. Cô biết anh có cuộc sông và sự nghiệp đều rất thành công, cô và anh là người của hai thế giới, cô không thể nào vượt qua.

Thời gian ban ngày nhanh chóng trôi qua, cô có thể tạm thời quên đi tất cả nỗi đau, nhưng mỗi khi đêm đến, cô bị những cơn ác mộng triền miên bám riết. Cô sợ đêm tối, sợ phải ngủ rồi không cách nào thoát ra, cũng không thể giẫy giụa, không cách nào để thở, ngực cô như có nghìn vạn đôi tay đang đè chặt xuống, nỗi đau đớn khiến cô nghĩ mình không thể sống tới khi trời sáng. Mới vừa rồi, cô còn cùng Lâm Nhiên trượt tuyết ở Hokkaido, ngắm hoa anh đào ở Nagoya, ngắm đèn trên sông ở Kyoto, sao chỉ trong chớp mắt, tất cả đã thay đổi, thay đổi một cách chóng vánh?

Cảnh Mặc Trì rất tình ý, ngày hôm sau thấy mắt cô thâm quầng đã biết tối qua cô ngủ không ngon. Tối hôm đó, anh cố tình lái xe đưa cô đi ngắm cảnh đêm ở Pari. Lướt qua biển đèn, họ đi ven sông Seine, ngắm nhà thờ Đức Bà cổ kính, bảo tàng Louvre, Khải Hoàn Môn, cuối cùng, họ leo lên tháp Eiffel, đứng trên nóc nhà Pari phóng mắt nhìn toàn thành phố trong đêm. Trước mắt là một.

Cảnh Mặc Trì chỉnh lại chân cho cô, thở dài nặng nề: “Em gái, thật không ngờ chúng ta lại là hai kẻ đồng bệnh tương lân, anh cũng bị tìm bầm sinh... Bao năm nay, anh mặc sức chơi bời, thật ra rất tuyệt vọng. Dù gì cũng không biết ngày nào không còn, chỉ bằng cứ thỏa sức vui chơi. Kết hôn rồi lại càng làm anh tuyệt vọng, không được làm chính mình. Tại sao lại không gặp em sớm hơn? Em gái à, số phận trêu đùa đã an bài cho chúng ta gặp nhau, rồi cuộc có ý nghĩa gì đây?”

Đêm đó lại là một đêm mất ngủ, Thư Mạn đứng rất lâu bên ban công giường bệnh, ngắm nhìn những đốm đèn xe nối đuôi nhau trên đại lộ Champs-Élysées, lòng cô đã nguội lạnh. Cô không còn trách Lâm Nhiên vì cô hiểu vì sao anh lựa chọn như vậy, cũng không trách Thư Tần, vì dù gì đó cũng là chị cô. Máu mủ là một thứ không thể nào thay thế, huống hồ chị cô còn bị bệnh... Đã như vậy, Thư Mạn thực chất không thể lựa chọn con đường nào khác, cô không muốn kéo thêm người vô tội vào địa ngục với mình.

Mấy năm sau, Cảnh Mặc Trì gặp lại Thư Mạn ở Thượng Hải. Anh tự cười giễu cợt bản thân: “Em gái, nếu năm đó em không chạy mất, có lẽ anh cũng không trở thành thế này, rất nhiều chuyện bi thảm không ngờ tới cũng có thể tránh được...”

Khi đó, vợ Cảnh Mặc Trì vừa mất. Hôn nhân của anh và Diệp Sa đến cuối cùng vẫn là một bi kịch. Sau khi kết hôn, Diệp Sa mắc phải chứng trầm cảm, mấy năm sau tự sát ở quê nhà Hồ Nam, hơn nữa còn là cùng tự sát với người tình. Điều này khiến Cảnh Mặc Trì rơi vào tuyệt vọng, chán chường cực độ.

Đúng vậy, rất nhiều bi kịch đã có thể tránh khỏi.

Không phải cô chưa từng nghĩ điều đó. Vấn đề là trên đời này không có con đường nào cho cô quay đầu để đi. Ví như bản thân cô, mấy năm trước về nước, vốn còn cho rằng có thể giành lại tình yêu đã mất, không ngờ cuối cùng lại rơi vào cảnh thân bại danh liệt. Từ quê nhà Ly Thành trốn tới Đồng Thành, cô cũng đã nếm trải những gì được gọi là tuyệt vọng chán chường. Thế là cô cũng tự giễu mình nói với Cảnh Mặc Trì: “Anh trai, chúng ta đứng là đồng bệnh tương lân...”

Thư Mạn trở về nước sau ba năm từ khi Lâm Nhiên và Thư Tần kết hôn. Trốn tránh cũng không phải là cách duy nhất. Khi lá thứ báo bố lâm bệnh nặng được chuyển tới tay cô qua người quản lý, cô biết rằng đã đến lúc phải trở về. Cô thu xếp hành lý bay thẳng về Hồng Kông, sau đó chuyển chuyển về Ly Thành. Trên lối đi dài mà thăm thẳm ở bệnh viện, cô và Lâm Nhiên không hẹn mà gặp.

“Mạn Mạn...” Anh đứng đó, chỉ cách cô vài bước, đáng vẻ vui mừng khẽ gọi tên cô: “Mạn Mạn, em, em về rồi...”

Thư Mạn đứng đó bất động, dây thần kinh trong người căng lên, giống như một pho tượng sáp lạnh lẽo, cảm nhận được giọng nói và hơi thở càng lúc càng gần của anh... Tim, trái tim cô đột nhiên như bị ai giằng xé, nỗi đau chưa tới kịp, những vết thương đã se lâu ngày lúc này lại ứa máu.

“Đứng là em...” Anh đứng trước cô, hơi thở quen thuộc của anh phả vào mặt cô. Anh vẫn không thay đổi chút nào, vẫn nho nhã lịch lãm. Bộ vest màu xám tro trên người càng tăng thêm phần trầm tĩnh và chín chắn, chiếc cầm kiên nghị nay có thêm râu càng làm tăng vẻ nam tính đầy mê hoặc của anh.

Thư Mạn nhìn thấy rõ niềm vui sướng hiện ra trong mắt anh, nhưng ngay lập tức anh vờ như bình thường, đôi môi run run, anh nở nụ cười khách sáo xa lạ với cô: “Mạn Mạn, em về lúc nào vậy?”

Hơi thở cô nặng nề, cảm giác sắp ngất lịm, cuộc trùng phùng bất ngờ này không khiến cô cảm thấy hạnh phúc mà chỉ thấy con tim mình như đang vỡ ra từng mảnh. Cô lạnh lùng cười đáp lại anh, giọng nói bằng giả buốt như băng: “Phải, tôi đã về.” Dứt lời, mắt cô lướt qua người anh, đầu không ngoảnh lại, cô đi thẳng về phía trước, một cách vội vã.

“Mạn Mạn...” Ở đằng sau, anh khẽ gọi cô, tiếng nói như bị viên đá lớn chẹn vào cổ.

Cô không để ý anh nói gì mà rời ngay khỏi bệnh viện như đang chạy trốn điều gì. Đã ba năm, hơn một nghìn ngày đêm, có lẽ cũng đủ lâu, cô tưởng rằng mình có thể bình thường đối diện với anh, nhưng lúc gặp cô mới biết tất cả chỉ là ảo huyền, chỉ là cô đã tự lừa dối mình. Vết thương ấy, nỗi đau ấy, thời gian thực chất không thể nào làm phai nhạt đi.

Từ đó về sau, Thư Mạn luôn tránh chạm mặt với Lâm Nhiên. Cho dù là vô tình gặp cũng rất ít khi nói chuyện. Thậm chí, cô còn không đủ can đảm nhìn anh. May rằng bệnh tình của bố đã dần chuyển biến, sức khỏe cũng ngày một tốt hơn. Ngày xuất viện, Lâm Nhiên đích thân lái xe tới đón, cả nhà hiếm có dịp được quây quần đông đủ bên nhau, mừng bố đã lành bệnh như vậy.

Thư Tàn trước sau cũng không rời Lâm Nhiên nửa bước. Cô cũng không nói chuyện nhiều với Thư Mạn, ánh mắt cũng luôn né tránh, cách nói chuyện nhã nhặn khách khí của cô chẳng giống một người chị đang nói chuyện với em gái chút nào.

Bản thân Thư Tàn cũng thật sự không được khỏe, sắc mặt vàng vọt, sớm đã không còn thần thái tươi tắn như ngày trước, người cũng gầy rộc đi. Sau này Thư Mạn mới biết, Thư Tàn sau khi bị ung thư vú đã phải làm phẫu thuật, tính mạng tuy được bảo toàn nhưng sức khỏe không còn như trước. Hôn nhân của cô và Lâm Nhiên cũng đi vào thảm họa. Hai người đã ở riêng được hai năm, lúc ở cùng thì cãi vã, không ở cùng vẫn cãi vã, có chuyện cãi, không có chuyện cũng cãi khiến người lớn hai bên gia đình vô cùng mệt mỏi. “Chúng nó có lẽ không hợp tuổi, sớm biết như vậy đã không để chúng cưới nhau.” Mẹ cô than thở.

Trong bữa ăn, Thư Mạn lén nhìn Lâm Nhiên, nét mặt anh không chút tình cảm, cũng không nói chuyện với ai, một mình ủ dột uống rượu. Thư Tàn ngồi bên anh cũng không chút đếm xỉa, coi chị ấy như không khí. Nhưng Thư Tàn lại cố gắng chứng tỏ tình cảm vợ chồng của họ vẫn đang khăng khít, cô gấp thức ăn liên tục cho Lâm Nhiên, đưa gắp ăn thân mật giống như họ đang thực sự rất hạnh phúc và viên mãn. Có điều tất cả điều đó Thư Mạn đều dễ dàng nhìn ra, là Thư Tàn đang biểu diễn, giống như khi chị đang chơi đàn hồi nào, tất cả chỉ là biểu diễn.

Thư Mạn không nói không rằng, xong bữa liền vội vàng tạm biệt cả nhà, cô thà ở khách sạn chứ không muốn ở nhà thêm nữa. Có lẽ vì xa nhà quá lâu, cô không chịu được cảm giác xa lạ này. Thực tế khi ở cùng người nhà, cô cũng chưa từng có cảm giác mình đang sống trong một gia đình thực sự, từ lúc chín tuổi khi được bố đón lên thành phố, cô đã cảm thấy bản thân mình không hợp với gia đình này.

Đêm về khuya, khi cô vừa tắm xong thì bên ngoài có tiếng gõ cửa. Nhân viên phục vụ trao cho cô một hộp gói tinh xảo. Cô mở ra xem, bên trong là một chiếc khăn lụa mềm màu tím nhạt. Chiếc khăn giống như một áng mây dịu dàng nằm im lìm trong đó.

“Anh đợi em dưới quán cà phê. Lâm Nhiên.”

Chỉ một hàng chữ như vậy, cô xem đi xem lại trong trọn nửa giờ. Sau đó, điện thoại trong phòng liên reo. Cô buộc mình nằm trên giường, nhắm mắt lại, coi mình như đã chết.

Một giờ sau, cô mới chịu đi xuống. Còn chưa tới cửa quán cà phê cô đã thấy tiếng piano du dương bên trong quán hắt ra. Là bản “Sonata Mùa Thu” quen thuộc. Cô không đi vào, lặng nhìn qua cửa kính từ xa của quán, anh đang ngồi dưới ánh đèn sân khấu độc tấu. Quán không có một bóng người...

Nhân viên ở cửa tường cô muốn vào, liền nhẹ nhàng: “Xin lỗi cô, quán hôm nay đã được ông kia thuê trọn, phiền chị trở lại sau.”

Tiếng đàn của anh đang run rẩy.

Cô có thể nghe ra điều đó. Nhưng cô không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể xoay người rời khỏi đó thật nhanh.

Sáng hôm sau, khi ăn sáng ở sảnh cô nghe thấy những người khách xung quanh bàn tán, nói tới qua có một kẻ điên đánh đàn cả đêm ở quán cà phê, hơn nữa lại chỉ đàn đúng duy nhất một bản. Cô vờ như không nghe thấy, cầm cúi ăn cháo. Chẳng hiểu tại sao, rõ ràng cô đã bỏ thêm đường vào cháo nhưng nó vẫn đắng chát, đắng chát tới mức không thể nuốt trôi. Khi cô ngẩng đầu lên, vị khách ngồi đối diện đang nhìn cô một cách kỳ lạ. Lúc đó cô mới biết mặt mình đầm nước mắt từ lúc nào, cô cố tỏ ra bình thường, lau mặt, nhấp ví rồi đứng lên, rời khỏi bàn ăn.

Xe của đài truyền hình đã chờ sẵn ở cổng khách sạn. Một ngày nay đều là như vậy, tin cô về nước lọt vào tai giới truyền thông, ngày nào cô cũng phải gặp gỡ phóng viên, nhận lời phỏng vấn, đến đài phát thanh truyền hình tham gia biểu diễn các kiểu. Cô buộc mình lao vào bận rộn để tạm quên đi nỗi đau

trong lòng. Cho dù không thể thật sự quên đi, nhưng ít nhất nó cũng tạm thời được lắng xuống.

Nhưng cuối cùng cô vẫn phải một mình đối diện với Lâm Nhiên. Hôm đó cô bắt đầu từ đài truyền hình về thì chuông điện thoại vang, bệnh viện Nhân Ái gọi điện thông báo Lâm Nhiên uống rượu say lái xe bị thương, hiện đang muốn gặp cô bằng được. Lần này cô không thể coi như không có việc gì, liền đi thẳng tới bệnh viện. Lâm Nhiên bị thương không hề nhẹ, đầu quần đầy băng nhưng thần trí vẫn còn tỉnh táo. Vừa trông thấy cô, anh sống chết níu chặt cánh tay cô không chịu buông, như đang cố níu giữ tia sống cuối cùng của mình.

“Cho dù anh chết cũng xin em hãy cho anh một cơ hội để giải bày.” Lâm Nhiên tha thiết.

“Còn gì để nói nữa?” Cô quay mặt thẳng thừng, định gạt khỏi tay anh nhưng anh đã níu chặt đến độ các khớp xương nổi hẳn, mặc cô có gạt thế nào cũng không chịu buông tay. Anh ngẩng mặt lên nhìn cô, ánh mắt sợ hãi, giọng anh run run: “Anh... Anh cần em ở đây.”

Lời anh nói chẳng khác nào con dao sắc nhọn, nhẹ nhàng cửa vào tim cô. Cô sửng sốt nhìn anh, như hiểu ra gì nhưng lại không rõ ràng. Anh cần cô ở đây, nhưng anh đã không còn ở nơi đó hai người sớm không còn trong quỹ đạo của nhau, đi trên hai con đường trái ngược.

Nước mắt ngấn trên hàng mi, cô không dám chớp mắt, cô sợ mình khóc trước mặt anh. Anh gắng gượng, khó nhọc đưa tay lên, yếu ớt nắm lấy tay cô, “Mạn...” Anh khẽ gọi tên cô, ánh mắt vẫn sâu nặng như xưa, “Em hoàn toàn không biết mấy năm nay anh đã sống thế nào...”

Anh kéo cô ngồi xuống bên giường. Cuối cùng, bằng tất cả gắng gượng, anh chậm rãi kể cho cô nghe những chuyện xảy ra mấy năm nay, nhưng lại giống như đang kể chuyện của người khác, giọng anh không chút tình cảm, rất bình thản.

“Đó là một cái bẫy!” Anh nói.

Lâm Nhiên nói, cuộc hôn nhân của anh và Thư Tần ngay từ đầu đã là một cái bẫy. Sau khi Thư Mạn đi Nhật, Thư Tần một mực bám riết lấy anh, cô giờ tất cả các thủ đoạn, thậm chí còn giờ cả thủ đoạn hèn hạ nhất, tục tĩu nhất. Cô cố tình chuốc say Lâm Nhiên, lên giường với anh, cuối cùng lại dùng chiêu mang thai ra ép buộc anh. Lâm Nhiên trước sau đều không chịu, cho dù Thư Tần có bỏ đi đứa con của mình. Lâm Nhiên bị bỏ đuôi ra khỏi nhà nhưng anh vẫn không chịu chấp nhận. Mãi cho đến ngày Thư Tần cầm giấy xét nghiệm về, nói cô mắc bệnh tuyệt chủng, muốn hoàn thành tâm nguyện cuối cùng là kết hôn với anh, cầu xin anh đừng bắt cô ra đi trong tiếc nuối. Lần này Lâm Nhiên đã không còn cách nào khác, anh không thể từ chối yêu cầu cuối cùng của một người sắp chết, chấp nhận kết hôn với Thư Tần. Nhưng sau khi kết hôn anh mới phát hiện, Thư Tần thật ra không có bệnh tật gì, tất cả chỉ là một cái bẫy đã được cô dày công sắp đặt.

Lâm Nhiên phần uất yêu cầu ly hôn mặc cho người nhà khuyên ngăn thế nào. Nhưng số phận lại trêu đùa anh một lần nữa. Vào lúc Lâm Nhiên đã làm tất cả thủ tục để ly hôn, Thư Tần đột nhiên đổ bệnh. Kết quả xét nghiệm cô bị ung thư vú, lần này đúng là bệnh không thể chữa trị. Thư Tần đã khổ công xếp đặt mọi thứ, đến giờ lại trúng chính lời nguyện của bản thân, lúc này, nếu Lâm Nhiên ly hôn, chắc chắn sẽ bị người đời phi nhổ. Vợ mắc bệnh không thể chữa trị, chồng lại yêu cầu ly hôn, lời dạy nghiệt ngã của thiên hạ cho dù anh bỏ ngoài tai nhưng nhà họ Lâm đời đời trong sạch vốn là lỗi gia phong, anh lại là con trưởng, sao có thể để gia môn mang tiếng xấu vì mình. Vậy là một lần nữa anh lại ngã quỵ trước phép tắc của người đời, muốn sống không được, muốn chết cũng chẳng xong, không còn tâm trí chơi đàn, cả ngày chỉ biết chìm trong men say.

“Em biết không, lúc đầu Thư Tần bỏ chơi đàn, nhường cơ hội đi nước ngoài cho em thật ra là một âm mưu được cô ta toan tính sẵn. Cô ta có ý tách em ra khỏi anh, ngay từ đầu cô ta đã biết người anh yêu là em. Trong mắt cô ta, em chính là hòn đá làm vướng chân nên mới quyết đá phăng em sang một bên, lại còn được cả tiếng thơm chị vì em gái mà tình nguyện từ bỏ lý tưởng của mình, tấm lòng bao dung biết mấy...”

Lâm Nhiên nằm trên giường bệnh, miệng anh cười nhưng lại méo xệch, đôi dòng lệ từ khóe mắt ứa ra lăn xuống gò. Trông anh thật gầy, xương quai xanh hai bên nhô cao, hốc mắt hõm sâu xuống. Phong thái ngày nào giờ chỉ còn sự u lạch dễ khiến người ta khiếp sợ, giống như cơn gió lạnh thổi ngoài cửa, không mang chút ấm áp nào.

Thư Mạn không rõ bản thân mình đang đau đớn hay giận dữ, cô ghen ngào: “Lâm Nhiên, anh nên sớm cho em biết...”

“Nói rồi thì có thể làm được gì, chung quy cũng đều là lỗi của anh. Ngay từ đầu anh không nên để em đi thi, là anh tự làm tự chịu, anh đã tự tay đẩy em rời xa khỏi bên anh... Anh yêu em, Mạn Mạn, khi xưa anh không vội theo đuổi em vì lúc đó em còn quá nhỏ. Anh tưởng rằng mình có thời gian để chờ đợi, ai biết rằng thứ mà anh đợi được lại là như vậy, cuối cùng anh đã bỏ lỡ...” Lâm Nhiên tuyệt vọng nhìn cô, run rẩy vuốt má cô với bàn tay lạnh lẽo. Anh còn trẻ như vậy cơ mà, chính cuộc hôn nhân bất hạnh đã giết đi sức sống của anh.

Mười sáu tuổi cô gặp anh, đi con đường gai góc ấy đến hiện tại, yêu và hận đều đã đến điểm cùng, chỉ còn lại một nắm mộ. Cho dù như vậy, đối mặt với người đàn ông đang phải chịu dày vò đau khổ thế này, Thư Mạn vẫn không thể nhẫn tâm phủi áo ra đi.

Mấy ngày sau, khi Lâm Nhiên ở căn nhà chung cư của mình ôm chặt cô, hôn ngấu nghiến vào môi cô là lúc trong cô trống rỗng. Tất cả sự chống chọi và kiên trì trong chớp mắt đều tan biến. Khoảnh khắc ấy với cô, nước mắt mặn chát, nụ hôn đắng cay, dòng máu đông cứng, tất cả mùi vị giữa yêu và hận quyện vào đầu lưỡi, cô dường như không thể thở nổi, không khí trong phổi bị rút toàn bộ ra ngoài. Còn anh lại gấp gáp, dòn dập, dường như tất cả mọi thứ trên đời với anh đều có thể biến mất. Nếu nói mấy năm trước khi biết tin anh kết hôn, cô chỉ mong chết đi, sau mấy năm, vì sự hồi sinh của cuộc tình này, cô cần phải sống. Giống như khát vọng trở về của những kẻ lữ hành đi trong sa mạc, như kẻ tù tội mơ ước được tự do, như người sắp chết khao khát được sống, hay thậm chí giống một xác chết lao vào mộ huyệt của mình, cầu khẩn cho vĩnh viễn được yên nghỉ...

Nhiều năm trước, cô từng tình nguyện cởi áo trước mặt anh, nhưng rồi anh lại giúp cô mặc lại, cẩn thận đóng từng khuy áo cho cô. Chuyện này đã xảy ra hơn một lần, anh thường nói: “Nếu như chỉ vì muốn có được thể xác của em, anh không cần thiết phải chịu dày vò đau khổ như vậy, anh phải cùng em đi trên thảm đỏ đến lễ đường, lúc ấy mới có tư cách làm điều đó với em...”

Nhưng hiện giờ, chính anh lại chủ động cởi áo của cô, mở từng nút khuy áo, anh không nói gì, mặc cho nước mắt lăn dài trên má. Cô thử lau dòng nước

mất trên mặt anh đi nhưng đều vô ích, chúng lại chảy, thấm ướt qua kẽ tay cô. “Lâm Nhiên, tại sao đến bây giờ anh mới muốn vậy?” Hai tay cô nâng khuôn mặt anh khóc đến khăn giấy.

Anh không trả lời, chỉ có hơi thở nặng nề đáp lại cô, anh áp chặt người cô vào ngực mình... Khoảnh khắc hạnh phúc ấy không nói được thành lời, hai người như biến thành đứa trẻ tham lam, những giọt mồ hôi quyện vào cùng nước mắt. Cô biết mình sẽ không hối hận, chắc chắn không hối hận, cứ như vậy ngây ngất trong lòng anh. Hơi thở anh như một bình mỹ tửu, cô uống cạn một hơi, cho dù đó là rượu độc cô cũng sẽ tiếp tục uống. Cô cam nguyện được chết như vậy, chết trong vòng tay anh, mãi mãi không bao giờ tỉnh lại.

Thế nhưng, Thư Tần sẽ thế nào? Khi ý nghĩ này hiện ra trong đầu, ngay lập tức Thư Mạn lại rơi vào hỗn loạn và sợ hãi. Em gái lại đan díu với anh rề, nỗi xấu hổ này quá đáng sợ! Nỗi buồn cứ thế tràn ngập lòng cô, cô ôm anh khóc nức nở. Tình yêu như vậy sẽ bị người đời nhục mạ, từng giọt nước mắt của cô cứ thế rơi vào má anh.

Anh cũng hiểu suy nghĩ của cô. Anh áp đầu cô vào lòng, giống như đang động viên, cũng giống như than dài: “Mạn Mạn, chúng ta không sai, yêu không phải là sai, là cô ta chia rẽ chúng ta. Ngay từ lúc đầu chúng ta đã yêu nhau, đến bây giờ vẫn vậy. Anh không thể chờ đợi thêm một giây, một khắc nào nữa, anh sẽ ly hôn, em không cần phải tự trách mình. Chúng ta không nợ bất cứ người nào, là cô ta nợ chúng ta. Bây giờ là lúc chúng ta lấy lại”

“Em sợ, Lâm Nhiên, em rất sợ!” Cô run rẩy ôm chặt lấy anh. Lâm Nhiên cũng ôm chặt cô, ánh mắt hiện ra quyết tâm không lùi bước: “Việc cần đến rốt cuộc cũng phải đến, chúng ta chỉ cần lắng lắng làm thôi. Đừng sợ, có anh ở đây, anh sẽ ngăn chặn tất cả mưa gió cho em, không ai có thể làm hại em...”

Lâm Nhiên nói được làm được. Anh lại yêu cầu ly hôn với Thư Tần. Anh không gặp mà để luật sư làm việc thay mình. Một cuộc chiến tranh trong gia đình trước nay chưa từng có đã được bắt đầu từ đó. Trước là bố Lâm Nhiên, sau là Thư Bá Tiêu lần lượt đăng báo đoạn tuyệt quan hệ cha con. Cả Lý Thành xôn xao vì tin hai chị em gái cùng giành một chồng. Lâm Nhiên và Thư Mạn đều là nghệ sĩ piano từ hải ngoại trở về, là danh nhân văn hóa của thành phố, tình yêu của họ giờ còn đình đám hơn những bản nhạc mà họ đã từng biểu diễn.

Tin Thư Mạn mang thai đã khiến câu chuyện có chuyển biến mới. Nhà họ Lâm vốn ít người, Lâm Sỹ Diên muốn được bế cháu đến phát cuồng sau khi Lâm Nhiên và Thư Tần kết hôn nhưng cũng chỉ dừng lại là ước muốn, bởi hai vợ chồng vừa kết hôn đã cãi nhau từ đầu đến cuối, chuyện có cháu bé dĩ nhiên không thấy tăm hơi. Cho dù hành vi của Thư Mạn khiến nhiều người xem thường, nhưng dù gì trong người cô cũng đang mang giọt máu của nhà họ Lâm, lập trường kiên định của Lâm Sỹ Diên bắt đầu lung lay...

Điều ấy khiến Thư Tần vốn dĩ rất tự tin vào mình giờ cũng căng thẳng như đang nằm trên đồng lửa, cô biết một khi Lâm Sỹ Diên nghiêng về phía Lâm Nhiên và Thư Mạn thì dù cô có không chịu ly hôn chắc chắn cũng sẽ mất Lâm Nhiên.

Con người ta khi bị ép vào đường cùng thường sẽ bất chấp tất cả.

Khi Lâm Nhiên hơn hờ báo cho Thư Mạn tin Thư Tần đồng ý ly hôn, Thư Mạn không tin một chút nào. Với tính cách của Thư Tần, lẽ nào cô ấy chịu bỏ qua như vậy?

“Thật mà, cô ta đã đồng ý rồi, ngày mai sẽ ký đơn!” Lâm Nhiên lúc đó vui mừng quên hết tất cả. Thư Mạn vẫn không tin, nhưng thấy Lâm Nhiên vui như vậy, trong lòng cũng tự an ủi điều đó có lẽ là thật. Tối qua bố Lâm Nhiên còn bảo vợ gọi điện tới nhắc cô phải cẩn thận giữ gìn đứa bé trong bụng. Chuyện đã đến nước này, chắc rằng Thư Tần cũng hết cách, cô ấy còn có thể làm gì.

Buổi tối hôm đó, Lâm Nhiên phấn khích lạ thường, hai người lăn lộn trên giường như những đứa trẻ bị lạc trong đêm đang vội vã tìm lối... Trời vẫn tối, nhưng những giấc mơ đẹp lại được tái sinh từ bóng tối. Thư Mạn cảm thấy thân xác mình như không còn tồn tại, chỉ còn linh hồn đang phiêu du cùng Lâm Nhiên, giống như họ đang hợp tấu bản “Sonata Mùa Thu”, hai con tim khao khát đã lâu đang cùng nhảy múa trên phím đàn. Họ là tri kỷ tri âm, cả đời này sẽ không bao giờ phải xa cách, cho dù là bản nhạc cuối cùng của tình yêu, khi chơi xong nếu phải lập năm xuống cũng không hề hối tiếc.

“Dạo một bài cho anh nghe đi.” Lâm Nhiên ngồi bên giường, vừa nói vừa vuốt má cô.

“Ngày nào mà anh chẳng nghe em đàn?” Thư Mạn lười nhác thu mình vào trong chăn.

“Muốn nghe em đàn còn phải có lý do sao? Giống như anh yêu em cũng cần lý do sao?” Anh nói rồi lúi cô ra khỏi chăn, “Cứ chơi bản lần đầu tiên anh nghe em chơi ấy, bây giờ anh muốn nghe...”

Thư Mạn bị anh ấn ngồi xuống ghế trước phím đàn. Nhưng Lâm Nhiên không bật đèn, anh kéo rèm chạm đất của phòng khách ra, để ánh trăng chiếu vào qua cửa sổ chiếm hết cả mặt tường. Anh tự tay kéo chiếc khăn phủ trên đàn xuống cho cô, sau đó lặng lẽ ngồi xuống sofa bên cạnh, im lặng chờ đợi....

Ánh trăng đêm ấy thật đẹp, trên những phím đàn đen trắng tựa hồ như được dát thêm một lớp thủy ngân. Anh ngồi xây lưng lại với ánh trăng cả lưng anh là chiếc áo choàng màu bạc của trăng. Khuôn mặt anh mờ ảo dưới ánh sáng đó, như bức tranh thủy mặc bị thấm ướt. Rất nhiều năm sau, khi Thư Mạn cố gắng nhớ lại khuôn mặt anh lúc đó nhưng tất cả đều mơ hồ.

Bản nhạc được cô chơi đầy mê đắm, hóp hờn. Từ trước đến giờ cô chưa từng chơi hay như vậy, sau này cũng không.

Cô không biết là mình đã hòa nhập vào bản nhạc hay đã hòa quyện vào ánh trăng, chỉ cảm thấy tâm hồn mình phiêu bồng nhảy múa theo những nốt nhạc vui tai, như những viên ngọc lấp lánh rớt xuống phím đàn rồi lại bật nảy lên, rồi lại rơi xuống....

Không biết từ lúc nào Lâm Nhiên đã đứng sau cô, anh đặt vào gáy cô một nụ hôn thật dài, hai bàn tay anh đặt lên vai cô, xúc động: “Trước giờ chưa

từng nghe em chơi hay như thế.”

Cô cười: “Khúc nhạc hay như vậy, em chỉ đàn cho anh nghe thôi.”

“Cho dù là ai, nếu có thể nghe em chơi đàn cũng là hạnh phúc của người ấy.”

“Anh chính là người hạnh phúc ấy.”

Nhưng bản nhạc kết thúc cũng là chia tay, đây chính là số mệnh của âm nhạc, cũng là quy luật của đời người. Anh lại cúi người, khẽ hôn vào tóc cô, “Em hãy nhớ, bất cứ lúc nào, nếu em có thể ngồi dưới ánh trăng chơi một bản nhạc tuyệt vời, như thế, thì cho dù người ngồi bên cạnh nghe em là ai, chắc chắn cũng là tri âm của em.”

Thư Mạn xoay người lại, ngược nhìn anh giận dỗi: “Anh không tin em sao? Ngoài anh ra còn ai là tri âm của em nữa sao?”

“Là anh không tin vào bản thân có được may mắn như vậy.” Ánh mắt anh đang cười, nhưng trong đó lại như vừa có tia phiền muộn mơ hồ thoáng qua, “Anh luôn cảm thấy, trong đời này hình như không có phúc phận như vậy, một tiếng nhạc hay như vậy anh thật sự có thể có được không? Anh rất nghi ngờ...” Cả đêm đó, anh cứ lẩm bẩm như vậy.

Thư Mạn không hiểu rõ được lời anh nói, còn tưởng anh bị đắm chìm vào tiếng nhạc của cô không thể thoát ra. Cô cũng không biết, con người luôn có những dự cảm, trong tiềm thức của Lâm Nhiên dường như đã có một cựa cảm chẳng lành nào đó. Nhưng chẳng phải tất cả đều đang rất tốt sao? Khi có thể chạm tay vào hạnh phúc, con người ta khó tránh khỏi có được có mất, chỉ bản thân anh biết, hạnh phúc này đến quả không dễ dàng.

Thư Mạn vẫn nhớ, sáng sớm hôm đó tự tay cô thắt cà vạt cho Lâm Nhiên, sau đó tiễn anh xuống nhà. Lâm Nhiên quay mặt lại, dịu dàng nhìn cô, đôi mắt đen lạt như thể nhìn thấy bóng của mình, thậm chí như muốn nhìn thấu tâm can của người khác. Trong mắt anh chỉ có cô, cô cũng vậy.

“Mau đi đi, muộn rồi kìa.” Thư Mạn nhắc anh.

“Ngoan, đợi anh về nhé.” Anh vỗ nhẹ vào má cô, xoay người chậm rãi bước đi. Mắt nhìn bóng anh xa dần, khoảng cách cũng xa dần, Thư Mạn chợt cảm thấy thấp thỏm, muốn nói anh đừng đi, nhưng lời vừa đến miệng lại không thể thốt ra thành lời.

“Đợi anh về nhé!” Anh hạ cửa xe xuống lớn tiếng gọi. Anh quay đầu, tặng cô một nụ cười rạng rỡ trong ánh nắng sớm mai, vất vưởng trong đó mùi vị vĩnh hằng.

Chiếc xe chậm chậm khuất sau vườn hoa, cuốn bay theo những chiếc lá rụng cuối thu.

Thư Mạn thấp thỏm đợi đến hai giờ chiều, giặt mình bởi tiếng chuông điện thoại vang lên. Là Lâm Hy, em trai Lâm Nhiên gọi tới, một câu nói mất cả ngày không thể rõ: “Mau, mau tới bệnh viện, anh trai... anh ấy...”

Bạn đang đọc truyện *Trường Mộng Lưu Ngân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Dừng cả đời để quên

Đã vào cuối thu, hai cây xoan trong vườn chỉ còn lại vài chiếc lá mỏng manh đang run rẩy chống lại với những cơn gió lạnh. Thư Mạn ngắm những chiếc lá vàng treo lơ lửng trên nhánh cây rung mình trong gió, trong lòng đầy thương cảm, bất giác thấy bản thân mình cũng giống những chiếc lá ấy. Còn chưa tới cuối thu nhưng lá vàng đã rụng gần hết, chỉ trơ lại những cành cây khô kiệt. Khi trời tối, nếu gặp cơn mưa gió, chúng như bất chợt sống lại, bỗng nhiên biến thành bàn tay của quỷ không ngừng đập phá cửa kính.

Nhiều lúc cô mở cửa sổ ra, mặc cho mưa gió ồ ạt lao vào phòng, thổi loạn mái tóc cô. Cô vội tay về phía cành cây, giống như quá khứ cô trao tay mình cho Lâm Nhiên, chờ đợi tình yêu và hơi ấm anh mang tới. Nhưng mỗi lần mở cửa sổ, khi còn chưa kịp giờ tay cô đã bị những cành cây vô tình quét vào mặt, đau nhói như cái bạt ừ tai mà Thư Tần tặng cho cô.

Thư Mạn vẫn luôn một mình. Cô chưa từng chuyển đi nơi khác kể từ khi chuyển tới khu nhà cũ kỹ tồi tàn này trong mấy năm qua. Hằng ngày, ngoài việc xuống nhà đón tiễn những đứa trẻ được bố mẹ đưa tới học, cô hầu như không ra khỏi cửa. Dạy bọn trẻ học đàn là việc làm duy nhất hiện nay của cô, cũng là nguồn thu nhập duy nhất. Cô không nhận quá nhiều học sinh, chỉ khoảng bốn, năm đứa, hơn nữa còn nghiêm khắc hạn chế thời gian tập đàn của chúng. Mỗi người học không quá hai tiếng mỗi ngày, cuối tuần nếu hợp lý sẽ kéo dài thêm một tiếng. Tiểu Đường nói cô ngốc, có cách kiếm tiền mà không biết đường, những lúc đó cô chỉ im lặng.

Cô thừa nhận hiện giờ cô rất nghèo. Cô đã mất tất cả mọi thứ, nhưng ngược lại cũng không dám có quá nhiều. Cho dù là tình thân, tình bạn, hay là tình yêu, có nhiều hơn một chút cũng không thể.

“Tiểu Mạn, em không thể như vậy mãi được. Hay là tự tìm cho mình một đường mưu sinh đi.” Lâm Hy thường hay nói với cô như vậy. Lâm Hy hiện giờ là trụ cột của nhà họ Lâm. Mới ba mươi tuổi đã là Viện phó bệnh viện Nhân Ái, cũng là Tổng giám đốc tập đoàn Chấn Á của nhà họ Lâm. Kể cũng lạ, một gia đình có truyền thống theo nghề y lại xuất hiện một nghệ sĩ chơi đàn lừng danh, nếu không phải vụ bê bối chấn động cả thành phố năm năm trước thì đến bây giờ, Lâm Nhiên chắc chắn vẫn là niềm tự hào lớn của nhà họ Lâm.

Đáng buồn là khi trở thành nhân vật được quan tâm từ một chuyện nào đó, thì cho dù họ đã bị rơi vào cảnh thân bại danh liệt, vẫn không thể nào tránh được việc trở thành đề tài bàn tán, dèm pha của người đời lúc trà dư tửu hậu. Cho dù đã năm năm trôi qua, nhưng khi vừa nhắc tới chuyện cũ, người dân Ly Thành vẫn có thể say sưa bàn luận. Từ sau khi rời Ly Thành trốn tới Đồng Thành, cuộc sống của Thư Mạn mới có thể dần bình lặng.

Trong cuộc sống của mỗi người đều khó tránh khỏi sự cô đơn, nhưng có lúc lại rất an toàn, bởi không cần lo lắng đến chuyện những người bên cạnh sẽ mang đến nỗi đau cho bạn. Con người là loài động vật có khả năng tấn công nguy hiểm nhất, cho dù là người thân, người thân nhất, cũng không tránh khỏi có khi làm tổn thương bạn. Mà sự tổn thương ấy thường khiến bạn khó tìm đường giải thoát.

Đêm tối, những cơn gió rít gào lao tới đem theo trận mưa cuồng bạo. Gió đập thành thành vào cánh cửa phòng ngủ đang mở, trong vườn chốc chốc lại vang lên tiếng kính rơi xuống đất. Trong đêm khuya vắng, âm thanh ấy lại càng trở nên lạnh lẽo. Thư Mạn ra khỏi chăn, vội vàng đóng cửa sổ. Chiếc rèm cửa bị thổi bật lên cao tít, mọi thứ gần đó đều ướt sũng. Bên ngoài cửa sổ cũng chỉ toàn thấy nước. Cô giơ tay lên trước, xung quanh cô đều là nước lạnh lẽo. Chợt ngay sau đó. Cô cứ ngỡ người đứng đó, mặc cho mưa đổ ào như hàng ngàn chiếc roi tới tấp quất vào mặt, vào người cô...

Lâm Nhiên, Lâm Nhiên...

Lòng cô thầm gọi tên anh. Tiếng gọi như xé nát tim gan, nước mắt hòa với nước mưa thấm đẫm gương mặt cô tự lúc nào. Cô tưởng như chỉ cần trong tâm trí thét gào tên anh, anh sẽ quay về bên cô. Sợ anh không nghe thấy, cô lại trèo lên bậc cửa, với người ra bên ngoài, gọi tên anh điên dại: “Lâm Nhiên! Lâm Nhiên! Anh hãy về đi! Lâm Nhiên, anh về đi...”

“Ai đấy, nửa đêm nửa hôm hú như ma kêu thế, có cho người khác ngủ không thì bảo!”

Tiếng quát vọng ra từ tầng trên. Cô vội vàng bậm miệng lại, tụt người ngồi xuống bên cạnh cửa sổ. Chiếc váy ngủ lập tức ướt đẫm. Nhưng cô không cảm thấy lạnh, lại dựa vào tường mặc cho mưa bên ngoài không ngừng tạt vào phòng. Để mưa trút nước tưới ướt trái tim cô, cô như chìm trong lòng biển buốt lạnh u tối không biết đêm ngày. Hàng trăm năm, hàng nghìn năm, cô cũng không thể nào thoát khỏi.

Không biết bao lâu sau, cô mới dần thiếp đi. Trong cơn mơ màng, cô nghe thấy tiếng gõ cửa. Cô chạy ra mở cửa. Mở kết một tiếng, khuôn mặt Lâm Nhiên lộ ra từng chút từng chút một. Cô thoáng giật mình, cố mở to hai mắt, nước mắt lại ứa ra tràn mi. Đây là lần đầu tiên sau bao nhiêu năm cô được nhìn thấy anh sát gần như thế. Qua dòng lệ làm nhòa mắt, cô thấy anh gầy đi nhiều, khóe mắt đã có nếp nhăn, không còn vẻ sáng ngời như năm nào. Nhưng mắt anh cũng đỏ hoe, tay run rẩy giơ tay về phía cô, những ngón tay anh lạnh băng chạm vào má cô, miệng anh khẽ thào thì: “Tiểu Mạn...”

“Lâm Nhiên...”

Sáng sớm khi tỉnh lại, Thư Mạn đứng trước cửa sổ phòng ngủ chài đầu. Cây xoan trong vườn đã chẳng còn mấy lá. Cô lại bắt đầu khát khao mùa xuân tới. Cô thích mùa xuân, thích đứng trước chiếc rèm cửa bị gió xuân thổi bay lên cao ngắm phong cảnh bên ngoài. Ngày qua đêm đến, bốn mùa thay đổi, chứng nhân cho cuộc sống vẫn đang tiếp tục. Nhưng vào một buổi sáng mùa thu đó, cô đã nhận ra cô không thể tiếp tục như vậy. Cô mở to mắt nhìn dòng chữ “dở nhà” to ngất trên tường bao quanh vườn mà sự đứng tim. Thế là cũng không dám tiếp tục mơ mộng mùa xuân tới. Khi cô xuống hỏi thăm hàng xóm mới biết khu nhà cô đang ở sắp bị phá dỡ.

Khu nhà này vốn là của sở viễn thông. Bốn năm trước khi cô dọn tới đây đã có tin phá bỏ, nhưng mãi không có động tĩnh gì. Người dân sống ở đây vốn đã quen tai với những lời đồn ấy, mãi tới hôm nay tỉnh dậy, khi mọi người phát hiện chữ “dở nhà” được quét lên tường bên ngoài vườn mới biết đó không phải tin đồn nữa. Họ nhanh chóng tập trung lại cùng bàn bạc tìm cách nhưng không kịp, ngay trong ngày hôm đó, có tới mấy chiếc xe đào đất chạy tới trước cửa khu nhà. Sự việc xảy ra chóng vánh khiến mọi người đều trở tay không kịp.

Họ nhanh chóng nắm được tình hình, đại khái toàn bộ khu nhà này đã được bán cho một thương gia bất động sản, sắp tới sẽ xây lại thành một khu chung cư cao cấp mới, người dân ở đây nếu bằng lòng di dời có thể dọn vào sống trở lại sau khi nhà mới được xây, dĩ nhiên phải mua được mới có thể ở. Lúc đầu mọi người còn hớn hở như bắt được vàng, nhưng sau khi biết giá nhà mới bình quân phải từ tám ngàn tệ một mét vuông trở lên, trong khi phí hỗ trợ di dời họ được nhận từ nhà đầu bình quân mỗi hộ chưa tới một trăm ngàn tệ, vốn không đủ để trả kì đầu, thì ai cũng bắt đầu lo lắng. Đây rõ ràng là ép người quá đáng. Họ dĩ nhiên không chấp nhận, trong số họ có người đã sống mấy chục năm ở đây, có người đã về hưu, có người đã già yếu bệnh tật... nhà bị phá rồi thì sẽ ở đâu?

Lập tức có người dẫn đầu dân cư ở đây khua chiêng gõ trống, kêu gọi mọi người đoàn kết lại cùng đấu tranh với tên gian thương giao hoạt tới cùng, dù chết cũng không dọn nhà, có giới thì họ lấy mấy đào đất nghiền qua hết những người già, người trẻ ở đây. Chuyện liên quan đến lợi ích sống còn của mọi người, họ nhanh chóng đoàn kết lại, già trẻ lớn bé, các đảng mây râu, các chị phụ nữ... đứng vây kín khu vườn ngăn không cho người ngoài tiến vào, thề chết cũng phải phản đối đến cùng.

Thư Mạn không tham dự vào chuyện này, vì căn nhà không phải của cô. Năm đó khi không còn chốn nương thân, người bạn học Lộ Tiểu Đường đã đưa tay ra giúp đỡ, cho cô mượn căn nhà này để ở. Nói chính xác hơn thì đây là nhà của bố mẹ Tiểu Đường. Hai ông bà hồi xưa được con trai lớn đón qua Mỹ ở cùng nên căn nhà này vẫn để không. Tiểu Đường lại không quan tâm đến tiền thuê nhà, chỉ cho Tiểu Mạn ở nhờ với điều kiện là dạy con gái cô chơi piano. Có điều con gái Tiểu Đường lại không thích học đàn, dạy hai năm cũng sống chết không chịu học. Tiểu Đường cũng đành bó tay, nhưng nhà vẫn để cho Thư Mạn ở. Cô cũng không nhắc đến chuyện tiền nong, chỉ nói nhờ Thư Mạn trông nom hộ.

Bây giờ căn nhà sắp bị dỡ bỏ, Thư Mạn còn lo sốt vó hơn bất cứ người nào. Ngay cả chỗ ở bình thường nhất cô cũng không có. Cho dù có thể thuê nhà bên ngoài, nhưng chỉ nhìn vào kinh tế hiện giờ của cô thì chắc chắn sẽ không thể thuê được một căn nhà rộng rãi. Không có nhà rộng, cô làm sao mà nhận học sinh, làm sao có thể dạy đàn? Không nhận được học sinh thì lấy đâu ra thu nhập? Bần cùng bất đắc dĩ, cô đành gọi cho Tiểu Đường bàn bạc. Tiểu Đường nhất thời cũng không biết làm thế nào, chỉ cố gắng an ủi cô trong điện thoại. Cô nói “Thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng”, còn nói: “Chắc cậu chưa ăn cơm đúng không? Hay đến chỗ tớ, tớ đã nấu chín sẵn nhĩ ngon lắm.”

“Tớ còn tâm trí nào mà nuốt trôi.”

“Cậu hay bị bệnh vì cơ thể yếu quá, đến đây đi. Hôm nay trong nhà cũng có khách, chồng tớ cũng ở nhà, thế nào cũng đông vui lắm. Cậu đừng suốt ngày nhốt mình trong nhà, phải ra ngoài đi lại chút, cứ mãi như thế không có bệnh cũng thành có. Đã gần này tuổi rồi, cậu cũng phải nghĩ cho tương lai chút.”

Thư Mạn sợ nhất là cô ấy làm nhầm mấy chuyện này: “Tớ không đi, tớ đâu có quen khách nhà cậu.”

“Không sao, là bạn làm ăn của chồng tớ thôi. Tớ định giới thiệu cho em họ tớ, vừa hay, cậu qua làm quán sư cho tớ đi.

“Em họ cậu? Cát Văn á?”

“Ừ, con bé đó từ sáng đến tối chỉ biết ăn chơi, lớn tướng rồi còn chưa chịu tìm đối tượng. Cậu mượn tớ sót ruột lắm rồi, lúc nào cũng bảo tớ giới thiệu cho nó mà mãi chưa tìm được ai hợp ý.

Lần này thì khác, bạn của chồng tớ gần đây mới về nước, tớ thấy cũng có điều kiện được nên định mời mai.”

Thư Mạn bĩu môi: “Cậu đúng là rồi chuyện. Cát Văn xinh đẹp như thế, công việc lại tốt, cậu còn sợ ế chác?”

Cát Văn đúng là rất xinh đẹp. Cô làm việc ở đài truyền hình, thông minh, nhanh nhạy, làm việc gì cũng năng nổ. Có lẽ vì công việc ở đài truyền hình quá bận nên mãi không thấy nhắc tới chuyện bạn trai. Nhưng người theo đuổi Cát Văn chắc không ít. Một cô gái có điều kiện tốt như thế dĩ nhiên yêu cầu thường rất cao. Nhà cửa, xe cộ đều đã đầy đủ, cô hoàn toàn không cần phải dựa dẫm vào đàn ông, vì vậy những anh chàng rỗng tuếch chắc chắn không thể lọt vào mắt xanh của cô.

Thư Mạn còn đang lưỡng lự không biết nên đi hay không, lỡ người ta không ưng em mà lại thích chị thì sao? Ha ha ha...

Trong những người bạn học cô còn hay liên lạc, có lẽ Tiểu Đường là người lấy được chồng sướng nhất. Chồng cô là tổng giám đốc một công ty ngoại thương, bản thân cô không cần đi làm, chỉ ở nhà quán xuyến gia đình. Nhà của Tiểu Đường nằm trong khu phố rất thanh bình, trên con đường ở góc sâu thành phố. Hai bên đường là hai dãy ngô đồng cao lớn sừng sững, mùa này lá vàng vẫn chưa rụng hết mà ẩn mình vào những tán cây. Những ngôi nhà ở đây đều được xây dựng từ lâu, có thể nhìn thấy một số nóc nhà được thiết kế kỳ công thấp thoáng sau những cây ngô đồng và tường bao quanh, sẽ có người bất giác liên tưởng tới hình ảnh những “căn nhà thâm u” như trong tiểu thuyết. Thư Mạn rất thích ngô đồng. Ở Đồng Thành nơi nào cũng có thể nhìn thấy đủ loại ngô đồng, vậy nên nơi đây mới có tên là “Đồng Thành”.

Cổng vào khu nhà được bảo vệ rất nghiêm ngặt, phải đăng ký mới có thể vào. Đăng ký xong cô bước ra cửa lớn mới phát hiện dây giày bị tuột, liền khom người xuống buộc lại. Đúng lúc này có một chiếc xe màu xám bạc cánh cửa vân hoa màu đen từ ngoài lái tới, chưa đầy một phút đã bực bội bấm còi inh ỏi. Tiếng còi trong buổi tối thanh tĩnh trở nên rất nhức tai, cô quay đầu lại, khó chịu trừng mắt nhìn. Bình sinh cô xem thường nhất là loại người có tiền mà phách lối.

“Này, nhanh chút được không?” Người lái xe mặc bộ vest màu đen thò đầu ra ngoài cửa sổ hét.

Nhân viên bảo vệ cũng sốt ruột thúc giục: “Cô ơi, cô nhanh chút đi, đừng chặn ở trước cửa, người ta còn phải vào chứ.” Tên lái xe được đà lấn tới, rít lên như một gã côn đồ: “Chớ ngoan không cản đường, mày có nghe thấy không hả?”

Trên bàn bảo vệ có một chiếc gậy kích điện, có lẽ dùng để đi tuần đêm. Thư Mạn lao nhanh tới, cầm chiếc gậy kích điện chạy thẳng về phía chiếc xe, đập mạnh xuống cửa kính. Trước giờ cô rất ít khi mở miệng nói lời thô tục, nhưng lúc này cũng phải chửi lớn: “Mày nhìn cho kỹ ai là chó? Mày mới là chó! Đồ khốn! Thằng súc vật!”

Bảo vệ ngay lập tức lao tới. Tên lái xe cũng nhảy xuống xe.

Thư Mạn đập chiếc gậy kích điện vào bảo vệ, rồi nhân lúc tên lái xe vừa bước chân xuống xe liền đá một cú chính giữa háng hấn. Tên súc vật ngay lập tức quy xuống đất gào loạn lên, chỉ còn thiếu nước lăn lộn. Đằng sau cũng có người hét lên, cô quay đầu nhìn lại mới biết chiếc gậy kích điện khi nãy đập đúng mắt của nhân viên bảo vệ. Cô nhìn thấy máu thấm rì qua kẽ tay đang bịt chặt mắt của anh. Bất chợt cô không dám cử động thêm, sợ hãi, mắt anh ta sẽ không bị mù chứ?

Ngay lập tức lại có thêm hai bảo vệ bên này lao tới.

Thư Mạn không phản kháng, mặc cho họ bẻ ngược tay cô về sau, một tên trong đó tát cô hai cái đôm đốp đến nỗi đom đóm. Thế là hết, tai trái vốn thỉnh lực không tốt của cô lúc này đã hoàn toàn ỉm đặc, trong miệng mằn mặn, hai má rất bông.

Tên bảo vệ đó như vẫn chưa giải tỏa, lại tiếp tục giơ tay lên.

“Dừng lại...”

Cửa xe bỗng nhiên mở ra, một đôi giày sáng loáng chạm xuống đất. Thường trong những bộ phim, chủ nhân của đôi giày này là những người có khí độ khác người. Quả nhiên không sai, một người đàn ông mặc bộ vest màu xanh đậm lịch lãm bước xuống xe, đeo một chiếc kính không gọng, khoảng chừng ba lăm, ba sáu tuổi, sắc mặt lạnh lùng, vừa đóng khuy áo vừa quát tên bảo vệ đánh người: “Còn thể thống gì không, mấy thằng đàn ông đi ức hiếp một cô gái, các người ý thế ai đây?” Đi sát người đó là một chàng trai trẻ cũng mặc bộ vest giống như vậy, có lẽ là trợ lý của người kia.

Tên bảo vệ do dự, từ từ hạ tay xuống. Chắc rằng anh cũng đã gặp nhiều người nên biết người xuất hiện trước mắt này không phải kẻ tầm thường.

“Thưa ông, ông cũng vừa thấy đấy, là cô ta ra tay trước.” Tên bảo vệ bẻ tay Thư Mạn cũng buông tay xuống, ngang ngược nói.

“Là các người đáng bị đánh!” Người đàn ông lạnh lùng ấy có dáng vẻ khiến người khác phải khiếp sợ, nhưng khi nhìn Thư Mạn, sắc mặt lại lập tức trở nên hiền hòa, cũng tự nhiên hạ giọng xuống: “Cô sao rồi? Có đau không?”

Nói rồi anh lại rút khăn tay ra lau máu ở miệng cho cô.

Thư Mạn gạt tay anh ta ra, tròn trĩnh nhìn: “Anh là ai? Đừng có chạm vào tôi!”

Anh ta gượng gạo bỏ tay xuống, nhìn chằm chằm vào cô, ánh mắt vụt sáng như vừa phát hiện ra điều gì đó. Về mặt hứng khởi, anh trêu chọc cô: “Ra tay nhanh thật đấy! Cô trước đây tập võ à? Vệ sĩ của tôi cũng không có phản ứng nhanh được như cô.”

Lúc này tên lái xe của anh ta đã đứng thẳng người dậy, nhưng vẫn ôm háng, hiển nhiên cú đá vừa rồi của Thư Mạn không hề nhẹ. Người đàn ông đó lại sa sầm mặt với anh ta: “Đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, đừng có lớn lối như vậy. Thế nào, lần này biết thế nào là lễ độ chưa? Tự mình chuốc khổ! Ngày mai đến công ty thanh toán nốt tiền lương tháng này của anh, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa!”

“Ông chủ, tôi không sai...”

“Còn già mồm! Nếu anh bị người khác chửi là chó, anh có cắn người ta không?”

Thư Mạn lập tức đính chính: “Anh kia, tôi không cắn người.”

Như nhận ra điều gì, anh “à” một tiếng, dịu giọng nói: “Không phải tôi nói cô đâu, tôi nói là anh ta, còn cả họ...” Anh chỉ vào mấy nhân viên bảo vệ, “Toàn những kẻ miệng chó không mọc nổi ngà voi, suốt ngày thích cắn người.” Nói rồi anh ta lại nói với chàng trai trẻ đi bên cạnh mình, “Đưa họ đi bệnh viện, bồi thường không thiếu một xu.”

“Vâng, thưa tổng giám đốc Diệp.” Chàng trai trẻ nói với tên bảo vệ bị chảy máu mắt, “Đi thôi, tôi đưa các anh tới bệnh viện.”

Người đàn ông họ Diệp đó quay lại nhìn Thư Mạn, như cười như không nói: “Cô à, lần sau đá người cẩn thận chút nhé. Chỗ đấy còn lớn hơn mạng sống của người đàn ông, để nói dối tổng đường đấy. Đá hỏng của người ta cô có đền được không?”

Thư Mạn mặt đỏ như gấc.

“Mặt cô bị sưng rồi, phải xử lý ngay. Nhà cô ở đâu, để tôi đưa về.” Anh ta bước tới gần cô, ánh mắt sáng quắc nhìn cô dò xét. Đó vốn dĩ là một khuôn mặt vô cùng nghiêm nghị, nhưng có nụ cười trên môi bỗng nhiên trở nên hiền dịu đi nhiều, “Tôi là Diệp Quán Ngừ, xin hỏi tên cô là gì?”

Thư Mạn đang định đáp lời thì di động đổ chuông. Tiểu Đường gọi điện hỏi cô sao vẫn chưa đến. Thư Mạn thầm nghĩ bộ dạng này thì gặp người khác thế nào, đành nói trong người không khỏe, hẹn hôm khác lại tới. Dứt chuyện với Tiểu Đường, cô cũng chẳng thèm nhìn người đàn ông vừa tự báo tên trước mặt cô, quay người đi thẳng.

“Này cô ơi, tôi thấy cô bị thương không nhẹ đâu, để tôi đưa cô về!” Anh ta ở đằng sau gọi với. Thư Mạn quay người lại, lạnh lùng nhìn: “Thứ nhất, tôi không phải là cô gái cả. Thứ hai, tôi không cần anh phải đưa về. Thứ ba, tôi không muốn gặp lại anh. Thứ tư, sau này trông chừng cẩn thận mấy con chó của anh, đừng để đi cắn người lung tung!”

Dứt lời cô hướng thẳng rồi bước thật nhanh.

Vừa đi được mấy bước, người đàn ông đằng sau cũng đáp cô: “Cô ơi, cô nghe cho rõ nhé. Thứ nhất, tôi không coi cô là quý cô nào đó. Thứ hai, tôi rất có thành ý đưa cô về, nhưng cô từ chối nên tôi cũng hết cách. Thứ ba, tôi chắc chắn còn muốn gặp lại cô, hơn nữa nhất định sẽ gặp lại cô. Thứ tư, lúc cô tức giận trông rất hấp dẫn, đêm nay chắc tôi sẽ mất ngủ mất, nhưng tôi muốn chúc cô ngủ ngon, ok?”

“Chết tiệt!” Cô thầm mắng.

Về tới nhà, vừa bước vào cửa chuông điện thoại lại reo, Lâm Hy gọi điện tới, giọng nói vẫn ôn hòa như trước: “Tiểu Mạn, thời gian này đừng đi lung tung, để phòng những người bên cạnh em...”

Ngày hôm sau, Tiểu Đường bất ngờ gọi điện cho Thư Mạn, hỏi cô có hứng thú đến trường dạy đàn không/ nói là đãi ngộ cao, nếu trường hợp đặc biệt nhà trường còn sắp xếp chỗ ăn ở, như vậy cô sẽ có chỗ trú chân, chỉ ít không phải lo về chỗ ăn ở. Thư Mạn dĩ nhiên bị xiêu lòng, chỉ là đến trường dạy đàn không thể bằng mình tự nhận học sinh. Tự do của cô sẽ bị hạn chế nhiều, hơn nữa xa lánh xã hội bao năm, cô đã không còn biết cách chung sống thế nào với mọi người. Tiểu Đường thấy cô có vẻ chần chừ liền ra sức động viên: “Là đồng nghiệp của chồng tớ giới thiệu đấy. Trường học đó gần đây đang tuyển giáo viên, đãi ngộ chắc chắn là tốt, không có vấn đề gì. Chỉ là hơi xa một chút, ở tận Ly Thành, nhưng mà nhà cậu không phải ở Ly Thành

sao? Ở gần nhà một chút cũng chẳng có gì không tốt cả.”

Thư Mạn ngay lập tức cảnh giác: “Ồ Ly Thành?”

“Đúng vậy, trường đó rất nổi tiếng, cả ở Ly Thành cũng như cả nước...”

“Trường piano quốc tế Lâm Nhiên?” Thư Mạn bất ngờ thốt lên.

Tiểu Đường kinh ngạc: “Cậu, sao cậu biết...”

Làm sao cô có thể không biết? Ba năm trước nhà họ Lâm vì muốn tưởng nhớ Lâm Nhiên cũng như truyền lại tài nghệ của anh đã mở riêng một quỹ giáo dục lấy tên Lâm Nhiên, đồng thời xây dựng một trường dạy đàn quốc tế lấy tên anh. Dĩ nhiên phía đầu tư chính là nhà họ Lâm. Khi mới mở, trường đã tạo được sự quan tâm rộng rãi trong xã hội, cũng bởi do danh tiếng của Lâm Nhiên quá lớn. Cho dù là trường tư thục, học phí đắt đỏ nhưng học sinh các nơi vẫn theo học vì ngưỡng mộ tài nghệ xưa kia của Lâm Nhiên. Hiếm một nổi bật của tuyển sinh của trường rất cao, việc tuyển sinh rất tỉ mỉ, không phải nhân tài xuất chúng thì khó có thể vào. Giáo viên được dạy ở đây đều là những tên tuổi lớn trong giới âm nhạc, người bình thường muốn xin vào rất khó.

Tư cách của Thư Mạn thì không cần phải nói nhiều, nhưng trường học đó là của nhà họ Lâm, nhà họ Lâm trước giờ coi cô như thù, sao có thể chấp nhận việc cô vào đó dạy?

“Xin lỗi nhé, Tiểu Đường, có lẽ tớ không dạy được đâu.” Cô thành thật nói.

“Tại sao?”

“Chuyện này, một lời khó nói hết, nhưng thật sự là tớ không thể.”

“Chỉ vì trường đó của nhà họ Lâm à?” Tiểu Đường dĩ nhiên biết chuyện cũ của Thư Mạn và Lâm Nhiên, nhưng suy nghĩ của cô lại khác, “Bỏ đi Thư Mạn, chuyện đã qua lâu như vậy rồi, sao cậu còn phải làm khó mình? Cậu xem hiện giờ cậu đang sống thế nào?” Im lặng chốc lát, Tiểu Đường lại thề thốt, “Nói thật cho cậu vậy, là người ở trường đó chủ động đến tìm tớ mời cậu đi dạy đấy...”

“Người phía trường học?” Thư Mạn thoáng ngạc nhiên.

“Ừ, đúng thế.” Tiểu Đường cuối cùng cũng đành nói ra sự thật, “Thật ra trường đó trên danh nghĩa là của nhà họ Lâm mở, nhưng người quản lý thật sự lại không phải là nhà họ Lâm, họ chỉ là cái danh thôi. Trường này do hiệu phó Vi Minh Luân phụ trách, hiệu trưởng rất ít khi ra mặt. Lần này chính là ông hiệu phó đó nhờ người đến tìm tớ, không biết từ đâu mà ông ta nghe nói tớ có quan hệ tốt với cậu... Tớ qua ông Vi còn trực tiếp điện thoại gặp riêng tớ, nói ngưỡng mộ danh tiếng của cậu từ lâu, rất hy vọng cậu có thể tới chỗ họ dạy học, còn nói không cần phải lo lắng chuyện khác, có lẽ ông ấy cũng biết chuyện của cậu với Lâm Nhiên.”

Thư Mạn nhất thời không biết nói gì. Cô hoàn toàn không quen biết Vi Minh Luân.

“Đi đi, đi đi mà Thư Mạn, với tài năng của cậu chỉ dạy vài đứa thì đúng là lãng phí. Nếu có thể đào tạo được nhiều tuổi trẻ âm nhạc hơn, tin tôi Lâm Nhiên nơi chín suối cũng cảm thấy vui lòng.”

Câu nói này đã có chút tác động tới cô.

Vì cô cũng biết, Lâm Nhiên chắc chắn sẽ tán thành với việc cô làm như vậy.

“Nhưng mà...” Thư Mạn vẫn rất lo lắng, “Người nhà họ Lâm sẽ thế nào?”

“Vừa nãy tớ nói rồi mà, nhà họ Lâm thực chất không tham dự vào hoạt động trong trường. Trường cũng không phải chỉ do mình họ quyết định, nghe nói trường xây dựng theo cơ chế cổ phần, nhà họ Lâm chỉ chiếm một phần nhỏ thôi. Ông chủ thật sự, nhà đầu tư thật sự của nó chính là hiệu trưởng. Hiệu trưởng không biết có phải là người Tây hay không, tên là gì ý nhi, à đúng rồi, tên là Sam gì đó...”

“Sam?”

“Đúng vậy, ông Vi đã nói như vậy. Cậu xem, ngay cả hiệu trưởng cũng không phải họ Lâm, cậu còn gì lo lắng nữa? Ông Vi hy vọng cậu sớm trả lời, bên họ bây giờ đang rất thiếu người.”

“Cái người tên Sam gì đó có quan hệ gì với họ Lâm?”

“Ồi giờ ơi, chuyện này làm sao tớ biết được. Chỉ biết tên tiếng Trung hình như mang họ Đỗ...”

“Họ Đỗ?”

“Đúng, chính là họ Đỗ. Nếu không phải người Tây thì chắc là Hoa kiều đấy.”

Cả buổi chiều, Thư Mạn mãi mê suy nghĩ về việc có nên về Ly Thành dạy hay không. Từ ban công nhà nhìn ánh nắng đang dần ngả về tây, cô nghĩ phải chăng đây là lúc mình nên thay đổi cách sống? Đã chịu dằn vò suốt năm năm, ngày đêm trằn trọc, cô có nên tiếp tục như vậy? Đến đó thì cô không thể

ngồi tiếp, đầu lại choáng váng như muốn ngã đi. Đúng lúc đó, Lâm Hy gọi điện thoại tới, nói anh đến Đồng Thành bàn chuyện làm ăn hỏi cô có thời gian gặp mặt không. Thư Mạn đang muốn thăm dò ý kiến của Lâm Hy, nếu anh phản đối thì chuyện này coi như bỏ qua, còn nếu anh đồng ý, sự lo lắng của cô sẽ giảm đi nhiều vì chủ nhân tương lai của tập đoàn Chấn Á không ai khác chính là Lâm Hy.

Hẹn địa điểm xong Thư Mạn lặng lẽ thu dọn rồi xuống cửa. Trước sân có rất nhiều người tụ tập, có mấy chiếc xe dừng ở đó, cô tiến lại gần, muốn biết có phải gây gỗ đánh nhau hay không. Mấy hôm trước đã xảy ra xung đột giữa đội công trình và cư dân ở đây. Người dân tay không tấc sắt đã bị đánh đầy thương tích, người nặng nhất bị đánh học máu tại chỗ, sau đó được đưa đến bệnh viện. Nhưng phía nhà đầu tư làm lơ việc này, cũng không chịu trả viện phí thuốc thang, như chẳng có gì liên quan đến họ. Chuyện này càng khiến dân ở đây giận dữ, giằng co càng lúc càng quyết liệt. Chuyện nhanh chóng đến tai báo chí, các ban ngành cấp trên cũng đến hỏi chuyện, đội 110 cũng đứng đó sẵn sàng nhận lệnh nhằm ngăn chặn khả năng phát triển theo chiều hướng xấu.

Thư Mạn chen vào đám đông nhìn thử, may mà không phải đánh người. Chỉ thấy trong đám người huyên náo có mấy người đàn ông mặc vest trông rất sang trọng chấp tay đứng đó nhìn quanh. Ngay lập tức Thư Mạn nhận ra anh ta, người đàn ông đó cũng nhận ngay ra cô. Đó chẳng phải người hôm trước chạm mặt trước cửa khu nhà Tiểu Đường sống sao?

“Cô ơi, chúng ta lại gặp nhau rồi!” Anh ta mặc một bộ vest màu xám nhạt, đứng cả trong đám người có thân phận kia, nhưng phong thái vẫn nổi bật hơn người, đầu ngẩng cao như không có ai trong mắt mình. Nhìn thấy cô, anh ta lững thững xuyên qua đám đông, bước tới bên cạnh cô, mỉm cười. Cô ngạc nhiên nhìn anh: “Anh... Sao lại ở đây?”

“À, tôi vừa mới mua lại khu đất này, muốn xây khu đô thị mới...”

“Cái gì? Anh chính là chủ đầu tư đó?”

“Đúng vậy. Có chuyện gì sao?”

Không biết ngượng còn hỏi. Thư Mạn liếc xéo Diệp Quán Ngữ rồi xoay người bước ra ngoài. Anh ta lại gọi với theo cô: “Cô ơi, tôi còn chưa biết tên cô.”

Diệp Quán Ngữ dõi mắt nhìn bóng Thư Mạn bước đi xa dần.

Một người đàn ông trung niên mái tóc đã hoa râm, chân đi giày Tây lúc này bước lên trước, cúi đầu cung kính hỏi: “Giám đốc, bước tiếp theo chúng ta làm gì?”

Ông ấy là trợ lý cao cấp của Diệp Quán Ngữ, tên Lữ Diệu Huy. Ông đã cùng đồng cam cộng khổ với Diệp Quán Ngữ mười mấy năm nay, lo liệu tất cả chuyện công tư của Quán Ngữ. Vì đã trải qua nhiều lại được Diệp Quán Ngữ coi trọng nên ông được nhân viên trong công ty tôn kính gọi là “Tổng quản Lữ”.

Ở trước mặt mọi người, tổng quản Lữ gọi Diệp Quán Ngữ là giám đốc, nhưng khi chỉ có hai người ông thường gọi thẳng tên “Quán Ngữ”. Đây cũng là đặc quyền chỉ ông mới có, còn Diệp Quán Ngữ cũng gọi ông là “ông Lữ” hay “chú Lữ”, giao tình của hai người không chỉ bình thường là quan hệ cấp trên cấp dưới.

Tổng quản Lữ đã theo Diệp Quán Ngữ nhiều năm, đôi bên đã hiểu nhau nên làm việc rất ăn ý. Nhưng chuyện gì ông cũng hỏi ý kiến của Diệp Quán Ngữ trước, được chỉ đạo rồi mới thực hiện. Nghe hỏi về hướng đi tiếp theo, Diệp Quán Ngữ khoanh hai tay lại, đầu khẽ ngẩng lên, đôi mắt sau cặp kính thâm sâu khó đoán. Anh trầm ngâm một lát, rồi chậm rãi nói: “Làm ăn, cura gái, cả hai đều không bỏ qua.”

“Hiểu rõ.” Tổng quản Lữ được rèn luyện rất bài bản, tuyệt đối không bao giờ nói thừa một chữ. Diệp Quán Ngữ lại cẩn trọng hỏi một câu: “Tình hình bên Chân Á thế nào rồi?”

“Đang gấp rút thu mua cổ phần lẻ thì đơn giản. Nhưng khó nhất là cổ phần trong tay thành viên nhà họ Lâm, ví như Lâm Duy, tuy rằng chưa từng tham gia vào việc kinh doanh với cả nhà nhưng để ông ta buông mười hai phần trăm cổ phần của mình là rất khó khăn.”

“Lâm Duy, Lâm Duy...” Diệp Quán Ngữ lẩm nhẩm cái tên Lữ Diệu Huy vừa nói, khẽ nheo mắt lại, giọng nói trở nên danh thép, “Làm sao tôi lại quên con người này nhỉ? Năm xưa là lão biện hộ cho tên đó vô tội, vậy thì giờ xuống tay đi, tôi phải lóc sạch từng miếng từng miếng thịt của lão ta, cuối cùng đến cả xương cũng không để sót.”

“Vâng.” Tổng quản Lữ gật đầu.

Diệp Quán Ngữ khoát tay ngăn ông lại, tiếp tục dặn: “Còn nữa, phía viện số hai cũng phải tăng thêm người cho tôi, cẩn thận chú ý nhất cử nhất động bên đó, có tình hình gì lập tức báo cho tôi.”

“Vâng.”

“Mười mấy năm rồi, ngày mà ta đã đợi mười mấy năm rồi cũng tới, cuối cùng đã đến lúc quét một mẻ lưới lớn rồi đây.” Diệp Quán Ngữ đút hai tay vào túi quần, ngược đầu nhìn bầu trời u ám đang bị phủ kín mây đen, thở dài thườn thượt: “Quán Thanh, điều anh có thể làm đều làm rồi, em ở trên trời có linh hãy giúp anh một tay.”

Tổng quản Lữ nói: “Tổng giám đốc yên tâm, chỉ cần tóm được số cổ phần của Lâm Duy, chúng ta sẽ đường đường chính chính bước vào Ban quản trị Lâm thị.”

Diệp Quán Ngữ cười lạnh: “Điều này không phải vấn đề với tôi!” Nói rồi anh xoay người, liếc nhìn khu nhà chuẩn bị phá bỏ. Trên ban công của một nhà tầng ba có trồng mấy cây trà. Vào mùa này hoa trà vẫn chưa nở rộ, những chiếc lá xanh biêng biếc lại chứa đựng sức sống lạ lùng, vượt qua cả mùa đông buốt giá. Anh nhận ra đó là giống Trà my trắng, những bông hoa thuần khiết nở rộ trong xuân mới làm nao lòng người ngắm. Anh tự nói với mình: “Điều ta cảm thấy khó khăn nhất, là làm thế nào để cô ấy yêu ta. Cô ấy cũng là người bao năm nay ta vẫn mong nhớ.”

“Anh rất nhớ em, Mạn Mạn.” Lâm Hy tươi cười, vừa nói vừa gấp hai viên đường cho vào ly cà phê của Thư Mạn, “Gần đây nhiều việc quá, mãi không có thời gian tới thăm em. Sức khỏe em thế nào rồi? Có cần đến chỗ anh để kiểm tra toàn diện không?”

“Không cần đâu, không sao mà.” Thư Mạn nhẹ nhàng lấy chiếc thìa khuấy vào tách cà phê, rồi đưa thìa vào miệng nếm xem đủ ngọt chưa, sau đó cảm tách lên nhắm nháp, khen ngon không ngớt lời, “ừ, ngon thật, còn rất thuần chất...”

Lâm Hy lắc đầu cười: “Bao năm thế rồi, em vẫn không bỏ được thói quen đấy, uống cà phê lúc nào cũng nhấp thìa trước, chẳng thay đổi chút nào, vẫn như đứa trẻ vậy.”

Thư Mạn cũng cười: “Có những thói quen không thể nào đổi được. Mẹ em thường nói em không được nuôi dạy tốt, con bé nhà quê vẫn chỉ là nhà quê thôi, hết cách rồi.” Dứt lời cô lập tức khựng người lại, bởi từ “mẹ” vừa buột miệng nói ra khiến cô khá lúng túng. Bố mẹ và cô đã đoạn tuyệt quan hệ năm năm nay, cô gần như đã quên mất là mình còn có người nhà.

“Thư Mạn..”

“Anh sao rồi, cảm giác sau khi kết hôn thế nào?”

Lâm Hy sững người, thần thờ trong thoáng chốc: “Thì chỉ vậy thôi.”

Câu trả lời hời hợt, không thừa một chữ nào.

Lâm Hy đã kết hôn hai năm trước. Thư Mạn đã hơi bất ngờ vì trước đó bạn gái của anh là Hà Như có điều kiện rất tốt, Lâm Hy rất yêu cô ấy, còn thường đưa cô đến Đồng Thành chơi. Bỗng một ngày anh điện thoại báo cho Thư Mạn tin anh sắp kết hôn, Thư Mạn còn đoán chắc cô dâu là Hà Như, nhưng Lâm Hy lại nói không phải. Mãi đến ngày hôn lễ, Thư Mạn mới biết cô dâu Văn Uyển Thanh, nghe nói quen nhau bên Mỹ, từ lúc quen biết đến lúc kết hôn chỉ vắn vắn ba tháng trời. Lúc đó, Thư Mạn còn hỏi anh Hà Như đâu, anh chỉ cười, trả lời đúng một câu: “Yêu và cưới là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.” Lại nói: “Bất cứ người con gái nào yêu anh đều bất hạnh, còn bất hạnh hơn khi yêu anh trai anh.” Thư Mạn băn khoăn: “Tại sao?” Anh chỉ đáp: “Vì trước giờ anh chưa từng có được tình yêu mà anh muốn, chưa từng trải qua, cũng không có hy vọng.”

“Uyển Thanh thì sao, cũng không yêu?” Thư Mạn ngạc nhiên.

Lâm Hy ậm ừ: “Cô ấy là người gần nhất với tình yêu của anh, cho nên anh mới cưới cô ấy.”

Từ chuyện ấy, Thư Mạn cảm thấy Lâm Hy và anh trai anh là hai người hoàn toàn khác, không chỉ lý trí hơn anh trai mình, mà quyết định còn có phần lạnh lùng hơn. Thật ra nhìn anh rất nho nhã, phong độ, tính cách cũng rất hiền hòa, cho dù là giọng nói khi trò chuyện hay là nụ cười lúc nào cũng trầm ấm, đối xử với người khác rất chu đáo, lịch sự, từ nhỏ anh đã được giáo dục cẩn thận, nền giáo dục của xã hội thượng lưu được thể hiện một cách trọn vẹn trong con người anh.

Điều quan trọng là hiện giờ Lâm Hy là trụ cột của nhà họ Lâm. Tất cả hy vọng của nhà họ Lâm đều gửi gắm ở anh, Lâm Sỹ Diên mấy năm nay hết lòng bồi dưỡng Lâm Hy, trao hết trách nhiệm cao cả cho anh. Không có gì thay đổi, người nối nghiệp cho Lâm Sỹ Diên trong tương lai ngoài Lâm Hy ra chẳng còn ai khác. Lâm Sỹ Diên tuy còn có anh trai cả Lâm Duy, nhưng Lâm Duy lại không tham gia kinh doanh, chỉ chiếm một ít cổ phần, hơn nữa Lâm Duy chỉ có độc nhất một con gái Phi Phi, mà quy định của nhà họ Lâm, gia nghiệp chỉ truyền cho con trai, không truyền cho con gái. Lâm Duy không có người nối dõi chính là nguyên nhân ông không thể can dự vào sự nghiệp kinh doanh trong nhà.

“Mạn Mạn, thời gian này em phải cẩn thận, đừng tùy tiện nói chuyện với người bên ngoài.” Lâm Hy đột nhiên lại nhắc tới chuyện này, sắc mặt đầy nghiêm trọng.

“Sao hà anh?” Thư Mạn cười xòa, “Lẽ nào em còn sợ người khác giết người cướp của sao? Nghèo rớt mồng tơi như em bây giờ, trộm đến nhà em chẳng có gì đáng lấy, ngoài chiếc đàn ra.”

Chiếc đàn Steinway đó là của Lâm Nhiên để lại cho cô. Đó là một chiếc đàn cổ được Lâm Sỹ Diên mua từ những năm tám mươi của hãng bán đấu giá Sotheby ở New York tặng cho quý tử Lâm Nhiên của mình. Đối với Thư Mạn mà nói, ý nghĩa của chiếc đàn không nằm ở giá trị thật của nó, cô coi nó như bảo bối bởi nó là kỷ vật duy nhất Lâm Nhiên để lại cho cô, cô vẫn luôn coi trọng nó hơn chính mạng sống của mình.

Lâm Hy cúi đầu khuấy cà phê, giọng nói vẫn rất thận trọng: “Cẩn thận một chút vẫn hơn. Bây giờ xã hội loạn nhiều, nếu có người nào không rõ lai lịch tiếp cận em, em đừng tùy tiện tin tưởng...” Nói đoạn anh ngừng đầu hỏi về tình hình chỗ ở hiện tại của cô, “Nghe nói chỗ em ở sắp bị dỡ bỏ rồi, có dự định gì chưa?”

“Đúng là sắp dỡ rồi.” Thư Mạn nhìn Lâm Hy, lưỡng lự một hồi, cuối cùng cô vẫn hỏi, “Lâm Hy, trường piano Lâm Nhiên gần đây có mời em đi dạy, anh thấy chuyện này...”

“À, anh biết, là anh giới thiệu em cho họ”

“Là anh sao?” Thư Mạn rất ngạc nhiên.

“Ừ, hiệu phó Vi Minh Luân là bạn thân của anh. Gần đây họ đang tuyển người, anh nghĩ ngay tới em. Mạn Mạn, đây là một cơ hội tốt, em đừng bỏ lỡ. Em không cần lo người khác sẽ nói gì, vì anh có cổ phần trong trường, không ai dám bàn tán gì đâu. Hơn nữa, đó là trường của Lâm Nhiên, không ai có đủ tư cách vào đó dạy hơn em.” Lâm Hy thở dài, ngừng một lát mới nói tiếp, “Về Ly Thành đi, em cũng nên trở về rồi. Bố mẹ em đều đã lớn tuổi, họ đều đang mong em về.”

“Vậy sao?” Thư Mạn kéo dài giọng hỏi ngược lại, giọng điệu có chút châm biếm, “Việc sống chết của em đã không còn liên quan đến họ rồi, còn quay về làm gì? Trong mắt họ em là kẻ có tội...” Nói như vậy, nhưng nước mắt cô bất giác vẫn ứa ra, cô cố kìm nén để mình không khóc nhưng không được, “Anh không cần khuyên em nữa. Em một mình bấy nhiêu năm nay vẫn sống được. Cho dù chết, em cũng phải chết cho trong sạch, sẽ không liên lụy bất kỳ ai. Nhà đó sớm đã không có em nữa rồi.”

Lâm Hy thở ra nặng nề, mỗi lần nhắc tới chuyện này là một lần bết tắc, anh cũng không tiếp tục chủ đề này thêm: “Vốn ra chúng ta có thể ăn với nhau một bữa, nhưng anh lại phải đi đến nhà bác anh có chút chuyện, hôm khác chúng ta gặp lại được không?” Anh giờ tay xem đồng hồ, “Để anh bảo lái xe đưa em về..”

“Không cần đâu anh, anh bận việc cứ đi đi, em cũng đang định đi mua quyển sách.” Thư Mạn nói rồi đứng dậy, cầm ví chuẩn bị rời khỏi ghế, Lâm Hy nói: “Anh tiễn em.”

Thư Mạn xua tay liên hồi: “Không cần phiền thế đâu, anh còn khách sáo với em sao? Mau đi làm việc đi, dù gì em cũng đang nhàn hạ, vừa hay có thể đi dạo nhiều hơn.”

Lâm Hy thấy cô nói vậy cũng không nài ép thêm.

Khu Tây Uyển mà Lâm Duy đang sống trước đây là nơi ở cũ của nhà họ Lâm. Họ có rất nhiều tổ nghiệp ở Ly Thành và Đồng Thành, Tây Uyển cũng chỉ là phần nhỏ trong số đó. Một gian tứ hợp viện cổ, trải qua năm tháng giải dầu mưa nắng cũng đã bị xuống cấp ít nhiều, cây cối xung quanh um tùm, tách gian nhà khỏi thành phố náo nhiệt bên ngoài, thành ra ở đây vô cùng yên tĩnh. Với thực lực kinh tế của Lâm Duy thì có căn nhà sang trọng nào mà ông không thể ở? Chưa nói tới cổ phần ông có trong nhà họ Lâm, chỉ dựa vào thân phận luật sư lầy lùm Giang Nam của ông cũng không thể xem thường. Vì vậy bà Phùng Tương Bình vợ ông ca thán không ngớt lời, nói ông là kẻ ngốc, có tiền mà không biết hưởng thụ, trong khi em trai Lâm Sở Diên ở Ly Thành thì ở nhà đẹp nhất nhì thành phố, dựa vào cái gì mà ông thân là con trưởng lại ở nơi heo hút xa xôi này. Lâm Duy thì không nghĩ vậy, ông trước nay vốn thích bình lặng, ngoài công việc ra rất ít khi ra khỏi cửa. Hiện giờ, ngay việc đến chỗ làm ông cũng ít đi, trừ khi có vụ án quan trọng, nếu không ông thường không để ra mặt.

Khi Lâm Hy vào cổng, Lâm Duy đang tỉa tót cây cối trong vườn. Xung quanh nhà tứ hợp viện vốn không lớn này trồng nhiều loại hoa, nhưng dễ nhìn ra Lâm Duy thích hoa nhài. Trong các loại cây hoa ông trồng phần nhiều đều là loài hoa này, hiện tại chưa phải là thời điểm hoa nở rộ, nhưng Lâm Duy vẫn rất chăm chút tỉ mỉ. Ông đeo kính lão, cầm cây kéo cắt tỉa tỉ mỉ từng lá, từng lá một. Sự nhẫn nại, cẩn thận của ông so với lúc hồ mưa gọi gió trên tòa thật như của hai người hoàn toàn xa lạ.

“Bác ơi, bác đang bận ạ?” Lâm Hy bước vào cửa, thân thiết chào Lâm Duy.

Lâm Duy chỉ “ừ” một tiếng gọn lỏn, cũng không ngẩng nhìn, vẫn chú ý vào việc của mình, cũng không kêu Lâm Hy vào nhà ngồi, giống như anh vô hình vậy. Khi trước không phải như vậy, trong ba người cháu của mình người mà Lâm Duy yêu quý nhất chính là Lâm Hy. Ông thường gọi anh đến nhà ăn cơm rồi đích thân chỉ bảo học hành, chỉ hận nỗi anh không phải con trai ruột của ông. Cũng không biết từ lúc nào, hai bác cháu dần trở nên xa lạ, bên trong dĩ nhiên đã xảy ra rất nhiều chuyện, đến bây giờ, hai người chẳng khác nào người dung nước lã. Chỉ có vợ ông Phùng Tương Bình nghe thấy tiếng liền từ trong nhà đi ra, cũng nhiệt tình chào hỏi Lại Lâm Hy: “À, Lâm Hy đến à, bao lâu không gặp cháu rồi, mau vào đây, đứng bên ngoài lạnh lắm.”

“Dạ thôi bác, cháu ở ngoài nói chuyện với bác luôn ạ.” Lâm Hy lịch sự cảm ơn.

“Vậy cháu đợi lát nhé, bác pha trà cháu uống.” Phùng Tương Bình nói rồi bước nhanh vào nhà.

Lâm Hy thấy bác gái bước vào liền bước tới bên cạnh Lâm Duy, hạ giọng nói: “Bác ơi, bác đã suy nghĩ kỹ chưa? Chuyện này gấp lắm rồi, người trong nhà đều đang rất sốt ruột.”

“Các người sốt ruột liên quan gì đến tôi! Đáng đời!” Lâm Duy không đếm xỉa đến Lâm Hy, ông cắt xoẹt một nhánh cây sau đó khom người lui về sau vài bước, ung dung ngắm lại thành quả của mình.

“Bác ơi, bác cũng là thành viên của gia đình mình...”

“Thế à? Một thành viên cơ à?” Lâm Duy lạnh lùng “ừ” một tiếng, rồi ông đứng thẳng người, ánh mắt chìa vào Lâm Hy sắc như dao, “Bắt đầu từ ông nội đã không coi bác là một thành viên trong cái nhà này rồi. Hiện giờ, ngay cả chút cổ phần của bác mà họ cũng muốn cướp nữa à? Đây mà cũng gọi là coi bác là người trong nhà à?”

Lâm Hy vội vàng giải thích: “Không phải như vậy bác ơi, thực sự là có nguyên nhân của nó. Lỡ như cổ phần của bác bị lọt vào tay người ngoài, sự nghiệp nhà ta nguy cơ bị phá hủy toàn bộ... Cả nửa năm nay đã có người công khai thu mua cổ phiếu lẻ của chúng ta, còn đưa ra giá rất cao, rõ là đang muốn nhắm vào ta...”

“Vây thì cũng chẳng liên quan đến bác, ai bảo bố cháu dạy ra một thằng con khốn kiếp như vậy, hại người ta tan cửa nát nhà, người mất tật mang, người ta đến báo thù cũng là chuyện sớm muộn!”

“Bác không thể nói như vậy được.” Lâm Hy nén giận cố để giọng nói của mình bình thường, “Bố cháu quân giáo không nghiêm nên Sam mới gây ra họa lớn như vậy. Nhưng năm xưa cũng chính bác đã biện hộ cho anh ấy vô tội...”

“Khốn kiếp! Mày lại dám nói chuyện với bác mày thế à? Mày đang trách bác phải không?” Lâm Duy vút xoẹt cây kéo xuống, nổi trận lôi đình, “Nếu hồi đó bác không làm như vậy, người bị nhốt lại chính là mày! Mày lại còn không biết tốt xấu, cái thứ không có lương tâm, ủng hộ cho bác đã từng coi trọng mày...”

“Bác ơi!”

“Mày cứ ngay! về nói với ông già mày, tao chết cũng không bỏ cổ phần của mình, không phải vì tao lưu luyến gì mấy thứ vật ngoài thân đây, mà là vì tao không nuốt được cục tức này! Tao đã vì bố mày mà chịu nhẫn nhục hơn ba chục năm nay, nó không phải không biết. Thứ có thể nhường lại tao đã nhường hết rồi, giờ còn muốn tao thế nào?” Lâm Duy dùng ngón tay chỉ vào mặt Lâm Hy khiến trán nổi đầy gân xanh, Phùng Tương Bình lúc đó vội từ trong nhà chạy ra, lo lắng kéo ông vào nhà: “Ông ơi, ông lại tức giận cái gì? Có chuyện gì không thể từ từ nói được hay sao? Ông xem huyết áp của ông...”

“Bà tránh ra! Để tôi nói rõ với nó!” Lâm Duy đẩy vợ ra một bên, hùng hổ bước tới trước mặt Lâm Hy, nhìn thẳng vào anh, đoạn nhấn mạnh từng chữ: “Lâm Hy, từ nhỏ bác đối với cháu thế nào, cháu thật sự không nhớ chút nào sao? Nếu như cháu biết nửa đời này bác phải chịu đựng những gì, cháu còn có thể hiên ngang đứng trước mặt bác nói chuyện như vậy không? Rất nhiều chuyện của người lớn, lớp trẻ các cháu chưa chắc đã hiểu. Đừng có lúc nào cũng đặt lợi ích của gia đình lên trước, trên đời này còn có rất nhiều thứ quan trọng hơn, đến lúc đó cháu hối hận cũng đã muộn! Tuổi bác cũng cao rồi, chẳng sống được vài năm nữa, hãy để bác yên ổn mà thực hiện tâm nguyện của mình, sống cuộc sống của mình... Coi như bác cầu xin cháu, có được không?”

Lâm Duy cố tình nhấn mạnh hai chữ “cầu xin”, ánh mắt ông đầy vẻ thống khổ khiến Lâm Hy lung túng, anh cắn răng, giọng run rẩy: “Bác ơi, bác đối với cháu thế nào sao cháu lại không biết. Từ nhỏ cháu đã bị bỏ lạnh nhạt chính bác đã cho cháu quan tâm, tình yêu thương của một người cha. Bây giờ cháu đã lớn, trách nhiệm trên vai nặng nề thế nào, có lẽ bác cũng biết, cháu cũng không thể làm khác được...”

“Cháu gánh bao nhiêu trách nhiệm như vậy làm gì? Cháu tưởng rằng bố cháu sẽ giao tất cả cho cháu à? Lâm Hy, đừng quá ngây thơ...”

“Ông ấy có thể không cho cháu, nhưng những gì thuộc về cháu chắc chắn cháu sẽ lấy lại!”

“Cháu cảm thấy cái gì là thuộc về cháu? Cháu thật sự biết được sao? Bác thấy cháu chẳng hề biết gì cả! Đang học kiến trúc yên ổn thì không học, lại chuyển học y. Cháu tưởng vậy thì cháu có thể có những thứ cháu muốn à? Lâm Hy, đời người có quá nhiều thứ ham muốn rồi, cháu phải hiểu rõ cái gì mới là đáng quý nhất chứ? Gia tài bạc tỷ ấy sao? Sống không mang tới được, chết không mang đi được, sau này cháu sẽ phải hối hận đấy!”

“Bác, vậy điều bác mong muốn nhất lẽ nào là khiến cái nhà này tan nát, mất hết danh dự hay sao?” Lâm Hy không hề sợ hãi nhìn thẳng vào Lâm Duy, anh định nói thêm gì nhưng rồi lại thôi.

Lâm Duy lấp lửng: “Vừa bác nói rồi, bác đã nhẫn nhịn hơn ba mươi năm nay rồi. Giờ đến lúc bác cần hưởng cuộc sống của mình, chuyện của người lớn cháu không hiểu đâu...”

“Cháu không cần thiết phải hiểu, cháu chỉ biết chết cũng phải bảo vệ lợi ích của dòng tộc. Huống hồ bác còn bác gái và Phi Phi. Bác nên nghĩ cho họ một chút!”

Nói xong câu này, Lâm Hy chán nản quay người bước qua vườn hoa nhài um tùm đi thẳng ra cổng. Trước lúc ra anh lại quay đầu, lạnh lùng: “Cho dù bác không nhường lại cổ phần nhưng cháu cũng xin bác bảo vệ hoàn chỉnh cái nhà này. Cháu không cho phép bất cứ ai phá hoại gia đình của cháu, nếu không...”

“Nếu không thì sao?” Lâm Duy đứng thẳng người, đợi câu trả lời của Lâm Hy.

Lâm Hy cũng nhìn thẳng bác qua tầng hoa nhài trong vườn nói: “Không phải cháu đe dọa bác. Bác ạ, đến lúc này xin bác đừng trách cháu không nể tình bác cháu. Bác nên hiểu, người làm bác sĩ đã nhìn quá quen với cảnh sinh ly tử biệt rồi...”

Nghe thấy vậy, Lâm Duy chợt thấy rung mình. Trong thoáng chốc ông cảm thấy như đất trời rung chuyển: “Lâm Hy, tao thật may mắn... vì mày không phải là con trai của tao...”

“Cháu cũng thấy may mắn thừa bác!” Lâm Hy mỉm cười công kích lại.

Chương 4: Người trong số phận

Cuối cùng Thư Mạn vẫn quyết định về Ly Thành thử vận may. Nếu việc mời cô đến trường dạy học là chủ ý của Lâm Hy mà cô lại từ chối thì đúng là không nể mặt anh, hơn nữa Hiệu phó Vi Minh Luân cũng đã đích thân gọi điện cho cô, chân thành mời cô hợp tác. Tuy vẫn chưa gặp mặt, nhưng qua giọng điệu hiền hòa của người đó trong điện thoại, cô đoán anh cũng là người dễ gần. Thật ra cô cũng rất nghỉ ngơi việc trở lại Ly Thành. Hàng năm, ngoài một ngày đặc biệt nào đó, hoặc là anh trai hay em gái gọi điện kêu cô qua, còn không có sẽ không tùy tiện đặt chân về thành phố. Cô rất rõ, đối với hai nhà Thư – Lâm, cô là người không được chào đón, không mang lại may mắn. Đó là cái giá cho người bị gia đình ruồng bỏ, cô không tránh được, chỉ biết cố gắng không đi về nơi đó.

Đi tàu từ Đồng Thành đến Ly Thành phải mất hai tiếng. Vừa bước chân ra cửa Thư Mạn đã thấy bầu trời vô cùng u ám. Cô xuống tàu, đến khách sạn Lâm Hy đã đặt trước gửi hành lý, sau đó đi bộ đến trường. Ly Thành đã là một đô thị phồn hoa, đâu cũng thấy cao ốc, cửa hàng san sát, quán bar và những tụ điểm vui chơi giải trí mọc lên ở khắp nơi, so với thành phố nhỏ yên bình mười mấy năm trước thì những thứ xa hoa này thật khiến cho người hoài cảm như Thư Mạn cảm thấy xa lạ. Cuộc sống với những ham muốn tiền bạc vật chất luôn chứa đựng những cạm bẫy đồi bại, thế nhưng tại sao lại vẫn có biết bao người mơ ước có được nó?

Bước tới hai con đường Đào Lý và Từ Đăng nổi tiếng của Ly Thành, ngoài hai hàng cây mã nhõ hai bên đường có to lớn hơn đôi chút, Thư Mạn có phần bồi hồi, nhận thấy sự thay đổi không quá rõ ràng nơi đây, những ánh đèn sắc sỡ bên ngoài kia chưa tràn tới nơi này, tất cả dường như vẫn như cũ. Đường Đào Lý và Từ Đăng đều bắt đầu từ công viên trung tâm thành phố, là con phố mang nhiều biểu trưng nhất của Ly Thành, vì nơi đây trước kia là tờ giới rất nhiều kiến trúc phương Tây và nhà cổ còn sót lại, đến thời kỳ Cách mạng Văn hóa tuy phải chịu một phần mất mát nhưng tổng thể vẫn được bảo tồn hoàn hảo.

Thư Mạn nhận thấy đường cô đang đi vẫn là con đường xi măng cũ, nền đá xanh được giữ gìn trên con đường đi bộ đã hiện rõ nét tàn tạ của thời gian. Nổi bật nhất ở đây chính là cây cối, đa phần đều là mã nhõ chỉ có ở phương Nam với tán lá vươn cao, xòe rộng um tùm. Nếu đứng ở thành phố náo nhiệt bên ngoài nhìn vào chỉ thấy được một vùng trời xanh mon mon và những nóc nhà thấp thoáng phía sau, từng dãy nhà cổ kính lâu đời ẩn mình sau những lùm cây xanh lá. Đã có rất nhiều cảnh vui buồn, hội ngộ rồi chia ly đã được diễn ra trong ngôi nhà ấy.

Lúc này, Thư Mạn đã ra công viên trung tâm, từ xa đã thấy một dãy nhà trắng toát thấp thoáng sau tán cây xanh biếc, hình chữ thập đỏ choáng ngợp trên tòa nhà cao ngất kia như muốn nhắc người qua lại, đây chính là bệnh viện Nhân Ái Ly Thành nổi tiếng khắp Giang Nam. Cô nhú mắt lại nhìn, rõ ràng hôm nay trời âm u, không chút ánh nắng, nhưng chẳng hiểu có gì đó bỗng khiến mắt cô nhức nhối, khóe mắt dường như ướt nhòa...

Chiếc xe cấp cứu phóng vù qua công viên, lao về phía bệnh viện, tiếng còi hú chói tai từ từ xa dần.

Cuối cùng cô cũng nhắm mắt lại, những giọt nước mắt cô nén nhìn bấy lâu bỗng chốc trào ra, lăn qua gò má chảy xuống... Bên tai cô chỉ còn tiếng lá rụng xuống phố, ngoài âm thanh đó cô không còn nghe thấy gì, tiếp đó là nồng nặc mùi khử trùng đã thành quen thuộc. Cô đã nhắm mắt, nhưng cô vẫn thấy trước mắt mình chỉ toàn một màu trắng xóa... Thời gian bị đảo lộn sao? Cô lại quay về buổi chiều năm năm trước, một buổi chiều mà với cô hay với hai nhà Thư, Lâm đều không khác một con ác mộng.

Hôm đó, khi Thư Mạn lao tới bệnh viện, Lâm Nhiên đã không thể cứu được. Anh bị trúng độc quá nặng, đã dùng hết mọi cách nhưng đều vô hiệu, các bác sĩ đã dừng cấp cứu. Anh nằm lặng yên trên giường bệnh, đôi môi tím đen. Người nhà đứng bên giường ai cũng khóc như mưa. Bố Lâm Nhiên không có ở đó, nghe nói ông vừa hay tin dữ đã ngã lịm, bây giờ cũng đang trong phòng cấp cứu.

Lâm Nhiên đã không thể nói chuyện, đôi mắt anh nhắm nghiền. Anh đang trong trạng thái hấp hối. Thư Mạn lao đến đầu giường, nắm vội tay anh. Cô cố để mình không khóc, liên tục gọi: “Nhiên, là em đây, hãy mở mắt ra nhìn em đi, là em, Mạn Mạn của anh đây...”

Thư Mạn gọi thế nào Lâm Nhiên cũng không thể trả lời, nhưng cô chắc chắn anh nghe thấy lời cô nói, môi anh run lên, giọt nước mắt đục ngầu từ từ, từ từ rỉ ra từ khóe mắt...

Sau đó, mắt anh từ từ héo dần. Những đường cong gấp võn đã yếu ớt hiện thị trên máy theo dõi nhịp tim ở đầu giường cuối cùng đã kéo thành một đường thẳng tắp.

Tiếng khóc nức nở vỡ òa như muốn nhấn chìm gian phòng.

Thư Mạn nắm lấy tay anh, cảm nhận rõ hơi ấm trên người anh từ từ lạnh dần, cuối cùng đông cứng lại. Cô bị đưa ra khỏi phòng trong cơn điên loạn, ngây dại nhìn bác sĩ kéo tấm chăn trắng phủ qua đầu anh... Cô gào thét, lao tới kéo tấm chăn, ngay lúc đó phát hiện vết sẹo thật sự đã nhọt đi hẳn, gần như biến mất. Cô hôn miết trên trán anh, không bỏ qua bất cứ nơi nào, vết sẹo thật sự đã ẩn đi không còn bóng dáng. Cô biết vết sẹo ấy có liên quan đến một người con gái anh đã từng yêu, sau đó cô gái ấy chết, lúc lâm chung còn chạm lên vết sẹo, muốn anh đừng để nó trong lòng. Cô chưa từng nghĩ vết sẹo khiến anh vì nó mà đau khổ cả đời lại biến mất khi cuộc sống của anh kết thúc. Lẽ nào vết thương của tình yêu cũng nhất định phải đến lúc sinh mệnh kết thúc mới có thể lành?

Hai tiếng sau, dù Thư Mạn có khóc thét thế nào, thi thể Lâm Nhiên vẫn bị đưa vào nhà xác. Một sinh mệnh buổi sáng còn phơi phới tươi vui cứ như vậy lẽ nào có thể biến mất trong lặng lẽ, không một âm thanh, không một tiếng động? Anh ra đi quá vội vàng, ngay cả một lời trần trối cũng không có. Thậm chí anh còn không kịp đặt tên cho đứa con chưa kịp chào đời của hai người. Anh đã nói phải đích thân anh đặt tên cho con. Thư Mạn không thể nào chịu được cú sốc bất ngờ này, cũng như sự dằn vặt của nó, cô cảm giác dường như ngồi mộ là tự tay cô đào cho anh càng khiến cho nỗi đau thêm xé lòng. Bóng tối bao trùm, nước mắt, tiếng khóc như một cơn lũ quét vỡ bờ đê, như ngọn núi lửa tuôn trào dữ dội, trong thoáng chốc đã tiêu hủy toàn bộ

con người cô...

Cô tan vỡ thành từng mảnh nhỏ. Thân xác cô từ nay chỉ là trống rỗng vô hồn.

Đối diện với thân thể lạnh lẽo của anh, hồn cô bỗng chốc cũng thoát khỏi thân xác. Cô không biết bản thân muốn đi đâu, chắc chắn là đuổi theo anh, có lẽ đã đuổi được, cuối cùng họ kết hợp lại trong không gian của riêng hai người, cùng nhau chơi đàn, cùng tấu một khúc nhạc vui tươi kì diệu cũng có lẽ không đuổi kịp, cô mơ hồ không tìm được con đường trở về, từ nay linh hồn cô phiêu lãng bên ngoài. Một cơ thể không có linh hồn sẽ ngày càng tê dại, đây dường như trở thành lí do duy nhất để cô tiếp tục sống.

“Mạn Mạn, em... em phải kiên cường!” Bản thân Lâm Hy còn khóc như chết đi sống lại, nhưng vẫn muốn Thư Mạn kiên cường.

Tất cả mọi chuyện cũng được Lâm Hy vừa khóc vừa nức nện kể lại cho Thư Mạn. Thư Tần đã hẹn gặp Lâm Nhiên, nói là để ký tên vào đơn ly hôn. Đúng là cô ấy đã ký, ký xong cuối cùng yêu cầu Lâm Nhiên hôn cô lần cuối. Lâm Nhiên thực hiện yêu cầu của cô, nhưng cô lại thừa lúc đó đưa viên thuốc độc vào miệng Lâm Nhiên. Lâm Nhiên nhất thời không kịp phản ứng đã nuốt viên thuốc đó, ngay lập tức ngã quỵ.

Thư Tần bình thần đến công an tự thú.

“Mọi người đã tới muộn, khi cảnh sát tới hiện trường, anh ấy đã rơi vào trạng thái hôn mê rồi. Đích thân anh tham gia cấp cứu cho anh ấy, nếu sớm mười phút, nói không chừng còn có thể cứu...” Lâm Hy khóc như một đứa trẻ, tựa người vào tường ở hành lang vô đầu bức tóc như tự dày vò mình. Anh nói anh thật vô dụng, là bác sĩ mà lại không thể cứu anh trai mình. Bệnh viện này là của nhà họ Lâm mở ra, nhưng Lâm Nhiên lại chết trong đúng bệnh viện của nhà mình, Lâm Hy sau đó đoạn tuyệt với việc khám chữa, chỉ ở trong bệnh viện điều hành quản lí và tham gia công tác nghiên cứu. Anh nói, cả đời này anh sẽ không thể đứng trước bàn phẫu thuật thêm lần nào nữa.

Thư Mạn lúc đó đã không còn nghe thấy tiếng ai nói. Cô mơ màng nhìn quanh, chỉ thấy tất cả như một giấc mơ, một giấc mơ đáng sợ. Cô thà tin đây chỉ là một giấc mơ, vì cuối cùng vẫn sẽ tỉnh lại. Tỉnh lại rồi, Lâm Nhiên vẫn lành lặn khỏe mạnh bên cô như xưa, như không có chuyện gì xảy ra, chưa từng có gì xảy ra. Cho dù họ không hề quen biết.

Mấy ngày sau, Thư Mạn bị thân bằng cố hữu của nhà họ Lâm đuổi khỏi kinh đường trong tang lễ của Lâm Nhiên.

“Mày hại chết con trai tao, con hồ ly tinh không biết sĩ diện. Nếu không phải mày, con trai tao làm sao mà bị chị mày hạ độc. Cút... mày cút ngay cho tao..” Bà Lưu Yến, mẹ Lâm Nhiên gào khản giọng đuổi cô.

Hai tháng sau, tòa án phán Thư Tần tử hình, án thi hành ngay trong hôm đó. Chiếc xe tù đi qua cửa nhà họ Thư, vợ chồng Thư Bá Tiêu kêu gào thảm thiết. Thư Tần về mặt dờ dẩn nhưng không biểu lộ chút hối hận nào. Thư Mạn khệ nệ bụng bầu đứng trong đám đông, trong giây phút xe tù lướt qua cô, Thư Tần đã nhìn thấy, quét mắt nhìn ngang, khoe miệng nhếch lên một nụ cười đắc thắng.

Thư Mạn bỗng chốc lệ ướt tràn mi, vì nụ cười của Thư Tần rõ ràng đang nói, chị ta đã thắng! Cho dù chỉ thắng được một cái xác, cô ấy cũng thấy mình thắng! Cô dùng nụ hôn cực độc cướp đi Lâm Nhiên, giống như năm đó cô đá Thư Mạn đi Nhật, không để cho em gái bất cứ cơ hội nào ở bên anh.

Đã năm năm trôi qua, tiếng thét chói tai của Thư Tần vẫn luôn là cơn ác mộng với Thư Mạn. Đáng ra cô còn có thể gửi gắm niềm an ủi vào đứa con, nhưng vì quá đau buồn, cô không giữ được cái thai, cô đã mất đi sợi dây liên kết duy nhất của Lâm Nhiên trên thế giới này. Bị số phận truy cùng đuổi tận, không để lại chút vương vấn nào, sự đen tối cũng không vì cái chết của Lâm Nhiên và đứa con yếu đuối của cô mà chấm dứt.

Chẳng bao lâu sau, trong lần tham gia một buổi biểu diễn lớn, Thư Mạn vô ý mắc lỗi nghiêm trọng, cộng thêm những tin tức lá cải mãi chẳng ngừng, sau đó không ai còn dám mời cô biểu diễn. Đúng lúc ấy, người quản lý nhân lúc cô tinh thần sa sút đã cuỗm hết tài sản của cô lặn mất tăm, tất cả những thứ cô tích góp được trong bao lâu chớp mắt hóa thành mây khói. Dường như trong một đêm, cô đã mất đi tất cả. Ly Thành đã không thể ở được, cô chuyển tới. Thư Mạn thường nghĩ, nếu năm đó không quen Lâm Nhiên, không trải qua tất cả những biến cố vừa rồi thì giờ cô sẽ thế nào? Có còn là một Thư Mạn tươi trẻ và đầy kiêu ngạo?

Thế nhưng, hiện giờ cô chẳng là gì, không có cái gì, cô nghèo khó tũn g quẫn, trên người không có một xu. Cho dù như vậy, cô tin rằng dù có bao khó khăn cay đắng, cuộc sống vẫn có thể tiếp tục. Cho dù nhút nhát tới đâu, bên ngoài gió mưa thế nào, không còn chỗ nào để đi, cô chỉ có thể run rẩy trong nhà, mắt nhắm nhìn lá cây rụng lá bên ngoài, nhưng trong lòng nhất định vẫn luôn chờ đợi mùa xuân đẹp tươi rồi sẽ tới.

Nhưng sao cô vẫn thường cảm thấy mệt mỏi và kiệt quệ? Giống như lúc này, cô đứng trước cổng bệnh viện trung tâm, dòng ký ức chợt ào ạt tràn về khiến cô dờ dẩn, nhất thời không biết mình đang ở nơi nào. Cô mơ màng nhìn con phố thẳng dài, cố gắng tập trung suy nghĩ mình đang ở đâu, mình phải đi đâu? À, phải đi gặp Vi Minh Luân. Nhưng Vi Minh Luân ở đâu, ở đâu?... Nhớ rồi, anh ta nói là số 28 đường Hoa Anh Đào, Đường Hoa Anh Đào... có phải chính là con đường ở gần đường Từ Đổng..

Thư Mạn không ngờ trường piano quốc tế Lâm Nhiên danh tiếng lẫy lừng kia đúng là nằm cạnh con đường Từ Đổng, nối với đường Từ Đổng thành hình số 7, nổi ra công viên trung tâm. Nhưng lúc này cô đang đứng ở cổng công viên trung tâm, rẽ trái là đường Từ Đổng, rẽ phải là đường Đào Lý, qua đầu đường đi thẳng chính là đường Hoa Anh Đào, quả là một sự sắp xếp hoàn hảo. Bầu trời ngày càng sầm sùi, những cơn gió lao nhanh vun vút thổi tới thế nhưng Thư Mạn lại cảm thấy sống lưng chảy mồ hôi, phần vì bất an, phần vì cơ thể suy nhược, cô đành phải ngồi ở trên ghế ở cổng công viên nghỉ một lúc rồi mới băng qua con đường.

Con đường quả tương xứng với tên gọi của mình, hai bên đường chỉ một màu xanh mượt của những tán anh đào. Nhà hát kịch Nhân Dân trải dài từ công viên trung tâm đến cuối con đường cứ độ thẳng tắp lại chìm trong những cơn mưa hoa rực rỡ. Người đến tham quan đông như trẩy hội, đây cũng là một trong những điểm du lịch nổi tiếng ở Ly Thành. Lâm Nhiên khi còn sống rất thích hoa anh đào, nhà anh đặt trường nhạc ở đây có lẽ cũng là nhớ đến điều đó. Hơn nữa, con đường này còn là một khu văn hóa nổi tiếng, từ phòng hòa nhạc, phòng triển lãm mỹ thuật, nhà hát kịch, hội nhà văn, đài truyền hình

cho đến các tòa báo của thành phố hầu như đều tập trung hết ở đây.

Nhưng hiện tại đang là mùa thu, lá anh đào đã rụng hết, khắp không gian chỉ còn lại vẻ đìu hiu cô quạnh. Trường piano nằm ẩn mình sau rừng cây anh đào, rẽ vào một ngã con đường tránh khỏi dòng xe trên phố. Khuôn viên trường khá yên tĩnh, một tòa kiến trúc màu trắng mang phong cách nghệ thuật cổ điển như nằm trọn trong rừng cây, xa xa văng lại tiếng đàn. Thư Mạn nhận thấy trước cửa có một người đàn ông mặc vest lịch sự đứng sẵn, từ xa đã mỉm cười nhìn cô. Có lẽ anh ta chính là Vi Minh Luân. Anh ta đích thân đứng ở cổng trường đón cô, riêng điều này thôi đủ khiến Thư Mạn cảm động và khó xử.

“Chào cô Thư!” Vi Minh Luân giờ tay ra bắt tay cô, nụ cười hiền hòa như con gió mùa xuân, “Đã ngưỡng mộ cô từ lâu, cuối cùng cũng mời được cô tới!” Anh đeo kính, độ chừng ba tư, ba lăm tuổi, khí chất nho nhã đậm chất trí thức, có lẽ do ảnh hưởng từ công việc mà ra.

Vi Minh Luân thân thiện mời Thư Mạn đi vào, vừa vào tới cổng cô đã sững sờ. Bức tượng đồng đứng sừng sững trong khuôn viên, đối diện với cổng trường, đó là Lâm Nhiên. Bức tượng vừa đứng kích thước của người thật, dáng đang ngồi, hai tay đan chéo vào nhau, người hơi cúi xuống nhưng ánh mắt hướng về phía trước. Tầm nhìn đó lại vừa vịn chiếu vào Thư Mạn, khuôn mặt tươi cười sống động như thật khiến Thư Mạn bất giác che miệng lại, nước mắt ứa ra, cả người run lẩy bẩy. Đã năm năm, ngoài việc thỉnh thoảng gặp anh trong giấc mơ, ngoài chiếc đàn mà anh để lại, cô chưa từng tiếp xúc với ai hay sự vật gì có liên quan đến anh trong khoảng cách gần như vậy.

“Bức tượng này được chúng tôi mời chuyên gia điêu khắc ba năm sau khi Lâm Nhiên qua đời.” Vi Minh Luân chấp tay sau lưng đứng bên Thư Mạn, thấp giọng giới thiệu với cô.

Thư Mạn cất lời, nén tiếng khóc trong cổ họng: “Xin lỗi, tôi muốn được ở một mình trong chốc lát, được không?”

“Dĩ nhiên là được rồi. Tôi sẽ ở văn phòng trong kia đợi cô.” Vi Minh Luân như thấu hiểu lòng người, trước khi đi còn vỗ nhẹ vào vai cô.

Chỉ còn lại mình Thư Mạn đứng đó. Cô lê từng bước từng bước tới gần bức tượng. Cô vươn tay ra, giống như vô số lần trong giấc mơ đã vươn tay ra như thế, mong chạm được vào anh. Bức tượng được nối liền với bục đài lát đá Đại Lý cao nửa mét nên Thư Mạn phải ngước nhìn. Cô kiễng chân, bàn tay run rẩy chạm vào khuôn mặt anh. Khuôn mặt lạnh buốt không một chút hơi ấm nào, giống như năm năm trước đó.

“Lâm Nhiên...” Thư Mạn tựa đầu vào đầu gối bức tượng trong chớp mắt cảm xúc tuôn trào.

Trước giờ cô chưa từng biết, yêu một người sẽ có nỗi đau thấu tim như vậy. Nỗi đau tích tụ lại trong lồng ngực rồi bất ngờ bùng phát khiến cô ngạt thở, giống như có ai đó dùng tay xiết chặt vào tim cô, mạnh tới mức máu chảy rì rì. Bất cứ hi vọng gì cũng chỉ là vô vọng. Trước giờ cô đâu nghĩ mất đi một người là phải tuyệt vọng như vậy, giống như phần ý nghĩa nhất trong cuộc sống đã chết đi theo linh hồn, chỉ còn thân xác này gượng duy trì hơi thở, hấp hối giữa đêm hôm nay vẫn chỉ là vô vọng, chỉ có thể mặc cho nó quẩn quại.

Năm năm rồi, cô vẫn không thể thoát ra.

“Lâm Nhiên, Lâm Nhiên, anh vẫn luôn ở đây sao? Em xin lỗi, đã để anh đợi lâu như vậy...” Đang là giờ lên lớp nên trong vườn không có ai, cô ôm bức tượng thì thầm gì đó, không ai nghe thấy. Nhưng sự xuất hiện của cô đã gây chú ý cho các học sinh ở trong lớp phía xa, thậm chí còn có người bò lên cửa sổ để nhìn rõ rồi chỉ tay này nọ. Cô ý thức được phần nào tình cảnh của mình, cuối cùng đành ngẹn ngào che mặt bước đi.

Vi Minh Luân lúc đó đã pha xong trà, ngồi trong văn phòng đợi cô.

“Mời cô ngồi.”

Vi Minh Luân rất giỏi ứng phó tình hình. Anh mỉm cười, nói chuyện rất tự nhiên với Thư Mạn, mở lời rất dễ chịu: “Mười năm rồi, cô vẫn không thay đổi nhiều lắm, vẫn xinh đẹp như xưa.”

Thư Mạn ngờ vực ngước nhìn anh, “Mười năm?”

“Đúng, cô Thư, tôi biết cô chỉ ít cũng đã mười năm rồi.” Ánh mắt anh bỗng nhiên sáng chói hướng vào cô, đoạn nhún vai, “Dĩ nhiên là cô không biết tôi. Mười năm trước, khi cô còn du học ở Nhật thì tôi cũng đang ở bên đó. Sau khi xem cô biểu diễn thì tôi chính thức trở thành kẻ sùng bái cô.”

Sắc mặt Thư Mạn thoáng chốc biến đổi, cô khẽ nhướng mày lên, cười gượng: “À, người anh quen là Thư Mạn lúc đó. Rất đáng tiếc, Thư Mạn lúc đó đã chết rồi. Thư Mạn hiện giờ anh đang thấy, sớm đã không còn nhớ những chuyện ngày xưa.”

Vi Minh Luân vội đỡ lời Thư Mạn: “Cô đừng nói như vậy, đường đời có lúc nào là thẳng tắp, lúc này hay lúc khác chúng ta luôn phải đối mặt với những đã kích hay tổn thương. Chuyện đã qua rồi thì để nó qua đi, đừng mãi chìm đắm trong đó. Sống tốt là cách biểu hiện lòng tôn trọng lớn nhất đối với người đã chết, hơn nữa còn phải sống thật tốt. Cô hiểu ý tôi chứ?” Thấy Thư Mạn im lặng không nói gì, anh lại nói: “Cô Thư ạ, bất ngờ mời cô đến đây thế này đúng là có chút đường đột. Nhưng cũng xem như có duyên, tuy rằng cô không biết tôi nhưng tôi vẫn luôn chú ý tới cô. Hồi trước, khi nói chuyện với Lâm Hy, cậu ấy cũng thỉnh thoảng nhắc tới cô. Cậu ấy đã có ý kiến mời cô đến đây dạy, có điều này cũng rất hợp với ý tôi. Hy vọng cô có thể duy nghĩ kỹ lưỡng. Cô không biết các em học sinh biết cô được mời đến dạy, chúng đã háo hức bao nhiêu ngày đâu. Các em đều đang mong cô tới...”

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì nữa, tôi hiểu lo lắng của cô. Không sao cả, trường này nhà họ Lâm chỉ chiếm một số cổ phần nhỏ, người đầu tư lại chính là Sam”

“Sa...Sam?” Thư Mạn không biết có nghe sai hay không.

“Đừng, anh ta là hiệu trưởng trường này, nhưng mà vì nhiều việc quá nên ít khi tới lắm. Chuyện trong trường cơ bản đều do tôi giải quyết. Cái tên đó, lúc đầu dụ dỗ chèo kéo tôi qua đây, xong rồi bản thân lại không thêm lo chuyện gì, tôi cũng bỏ tay với anh ta.” Vì Minh Luân vừa nói đến Sam đã thao thao bất tuyệt, anh xòe tay than, “Chắc cô vẫn chưa hiểu anh ấy, con người này có chút... À, nên nói thế này, đừng là có chút gì đó quái gở, không dễ gần chút nào. Nhưng anh ta cũng rất chào đón cô, gọi cho tôi, nhờ tôi gửi lời hỏi thăm cô.”

Thư Mạn khẽ nhủ mảy: “Anh ta là người nước ngoài sao?”

“Người nước ngoài?” Vì Minh Luân khá bất ngờ, biết cô hiểu lầm vội lắc đầu, “Không, không, anh ta không phải là người nước ngoài mà là người Trung Quốc chính cống. Tên tiếng Trung của anh ta là Đỗ Trường Phong, tên tiếng Anh là Sam Lin. Tối đây anh ấy sẽ tổ chức buổi biểu diễn đầu tiên trong nước, vì thế lại càng bận rộn.”

“Chính là Sam Lin, người chơi violon nổi tiếng đó sao?” Thư Mạn quả thật có chút bất ngờ, trong giới âm nhạc không ai là không biết cái tên Sam Lin. Cô tuy là nghệ sĩ piano nhưng sớm cũng nghe cái tên này. Có một nghệ sĩ violon người Trung Quốc rất nổi tiếng nhưng người này lại rất thần bí, trước giờ chưa từng lộ diện trước công chúng.

Vì Minh Luân cười nói: “Cái tên Sam này mãi không chịu lộ mặt, dù album của anh bán chạy nhiều năm. Chẳng qua anh ấy không thích bị người khác đem ra bàn tán, cũng không thích gặp người lạ. Cô không biết đâu, vì thuyết phục anh tổ chức buổi biểu diễn lần này, tôi phải mất ròng rã hai năm, tốn không biết bao nhiêu nước bọt mới được đây.”

Thư Mạn tò mò: “Tại sao lại không chịu lộ mặt?”

“Chuyện này...” Vì Minh Luân gượng gạo đáp ứng, “Chủ yếu là vì cá tính của anh ta, và một số... lý lịch cá nhân, khiến anh ta trở nên cô độc.” Vì Minh Luân hiển nhiên không muốn tiếp tục chủ đề này, “Cô Thư nếu đồng ý đến dạy chỗ chúng tôi, về khoản đãi ngộ hoàn toàn không có vấn đề. Chúng tôi có thể sắp xếp thêm một trợ lý cho cô, vì cô là cây đại thụ trong âm nhạc mà...”

“Đừng, tôi không phải là gì cả.” Thư Mạn vội xua tay, đã vắng bóng nhiều năm, cô rất không tự nhiên khi được người khác tán tụng như vậy, “Tôi chỉ cần một nơi ở tạm thời thôi.”

“Chuyện này không thành vấn đề, chúng tôi đã sắp xếp đâu vào đó rồi. Nếu hôm nay cô rảnh, tôi sẽ đưa cô đi tham quan ngay. Cũng gần đây thôi, ngay đối diện với bệnh viện Nhân Ái.”

Vừa nghe thấy tên bệnh viện Nhân Ái, Thư Mạn bất giác không biết mình có cảm giác gì. Nhưng vừa nghĩ bản thân nếu thật sự đến đây dạy học, ban đầu đã đến đột ngột nên cũng chẳng có lý do gì để kén cá chọn canh. Căn nhà ở Đồng Thành sắp bị phá dỡ, nếu cô không nhanh tìm chỗ dung thân thì chắc chắn sẽ rơi vào cảnh đầu đường xó chợ.

Thấy cô chần chừ, Vì Minh Luân có chút lo lắng, sợ cô từ chối liền tiếp lời ngay: “Hay là như vậy, tôi đưa cô đi tham quan trường trước, sau đó hãy thăm nơi ở chúng tôi sắp xếp cho cô. Cô có yêu cầu gì cứ nói, chúng tôi sẽ nhất nhất làm theo. Nói rồi anh đứng dậy đưa Thư Mạn ra ngoài.

Thư Mạn đành đi theo phía sau.

Khuôn viên trường rất đẹp, có hai khu nhà chuyên dành cho dạy học. Dựa vào theo độ tuổi học viên mà chia thành ba lớp thiếu nhi, hai lớp học sinh và một lớp đặc biệt. Thư Mạn băn khoăn không biết lớp đặc biệt là thế nào. Vì Minh Luân liền giới thiệu đó là lớp dành cho những học sinh đặc biệt ưu tú, được đào tạo một thầy một trò. Người có thể vào lớp này, hàng năm không vượt quá ba, nếu có biểu hiện xuất sắc có thể được giới thiệu sang các trường nhạc của Pháp và Nhật để tiếp tục học chuyên sâu, nhưng mỗi năm chỉ có một suất. “Trường học chúng ta có quan hệ hợp tác rất tốt với các học viện bên Paris, những nhân tài mà chúng ta gửi sang bên đó đều đã giành được giải thưởng lớn trên thế giới, giống như em Trương Hạo vừa rồi giành quán quân cuộc thi piano Liszt. Trương Hạo chính là học sinh trường chúng ta gửi đi.”

Trong lúc nói chuyện, Vì Minh Luân nhân thể đưa Thư Mạn vào hẳn một lớp để tham quan cụ thể. Phòng học rất rộng rãi, thoáng đãng, lớp không quá mười học sinh, hoàn toàn khác với cách dạy của học viện âm nhạc truyền thống. Vì Minh Luân ra hiệu cho giáo viên đang đứng lớp, anh đến đứng trước mặt đám trẻ mới chừng mười mấy tuổi, cười hòa ái: “Nào, để thầy giới thiệu cho mọi người biết, đây là cô Thư Mạn, nghệ sĩ piano nổi tiếng mà các em yêu thích. Sắp tới cô sẽ về dạy ở trường chúng ta, mọi người liệt nhiệt chào mừng cô nào!” Nói rồi Vì Minh Luân vỗ tay, đám trẻ cũng nhiệt liệt vỗ tay hưởng ứng làm theo, miệng hô vang đầy vẻ phấn kích “Wow, tuyệt quá!”

“Á, cô ấy là Thư Mạn à, xinh quá!”

“Trẻ thật đấy!”

“Cô ấy thật sự đến trường mình sao...” Đám trẻ vừa vỗ tay vừa reo hò lộ vẻ hào hứng, ánh mắt đầy ngưỡng mộ nhìn Thư Mạn.

Thư Mạn đã nhiều năm không đứng trước đám đông và nhận nhiều tràng pháo tay như vậy, cô cảm thấy ngượng ngùng, vẻ mặt cứng đờ lại. Dường như cô còn không biết cả cười thế nào, hoàn toàn không biết phải làm sao để đối diện với sự nhiệt tình của học sinh. Vì Minh Luân thấy như vậy đã đủ nồng nhiệt, cũng đạt đến hiệu quả mà anh muốn, liền ra hiệu thôi cho đám học sinh. Sau khi đưa Thư Mạn ra khỏi lớp anh lại tươi cười: “Cô thấy rồi chứ, các em đều rất mong đợi cô tới.”

Vừa hay lúc đó ra tới ngã rẽ hành lang, ánh mắt Thư Mạn lại nhìn về phía bức tượng trong vườn, khóe mắt nhòa lệ.

Vì Minh Luân nhìn phản ứng của cô, lặng im không nói thêm gì.

Cô khoác một chiếc áo len màu đen, mặc chiếc váy mỏng kẻ sọc dài, chiếc khăn cũng sọc màu cà phê. Tuy là trang phục cô tùy tiện mặc nhưng vẫn không giấu hết vẻ đẹp thanh tú pha chút lạnh lùng của cô. Cô quả rất đẹp, mái tóc tết gọn gàng đằng sau, gương mặt sáng bóng thuần khiết như một đoá sen trắng. Người cô toát lên vẻ thoát tục, không vương chút bụi trần. Khi nhìn xa xăm, hai hàng mi cô rủ xuống như liễu rủ mặt hồ, cơn gió thoảng nhẹ thổi tóc mai trên trán. Vì Minh Luân đứng bên cạnh cô, cảm nhận mùi thoang thoang của hoa nhài đầy tinh khiết toát ra từ người Thư Mạn.

Bất cứ người đàn ông nào đứng trước một cô gái như vậy cũng không khỏi bị khuất phục. Cô tuyệt đối là mẫu phụ nữ mà bất cứ người đàn ông nào cũng có thể tình nguyện thiệt nát xương tan. Chẳng hạn như Lâm Nhiên.

“Được rồi, tôi sẽ ở lại thử xem.” Cuối cùng Thư Mạn cũng gật đầu. Ánh mắt cô vẫn không rời khỏi bức tượng, dường như người mà cô đang nói chuyện cùng chính là bức tượng kia.

Vì Minh Luân cũng chẳng lo được nhiều như vậy. Thấy cô đồng ý anh vội đang tay chào đón Thư Mạn, xúc động: “Cô Thư, tôi thay mặt giáo viên và học sinh toàn trường, xin chào mừng cô gia nhập trường chúng tôi, hoan nghênh cô!”

Thư Mạn hoàn toàn không chút động lòng, vẫn chăm chăm nhìn vào bức tượng Lâm Nhiên, giống như tự nói với mình: “Một mình anh ấy ở nơi này, chắc rất lạnh lẽo, rất cô đơn, ngày nào cũng chỉ nhìn ra cổng... Tôi muốn ở bên cạnh anh ấy. Dù không thể ở bên cạnh mộ anh, nhưng được ở cạnh bức tượng của anh tôi cũng cam lòng.”

Chuyện này, chuyện này... Vì Minh Luân gượng gạo rút tay về, anh cũng nhìn ra bức tượng, lắc đầu gượng cười đầy đau khổ, rồi quay đầu nói với Thư Mạn: “Chúng ta đến nơi cô ở xem qua nhé.”

Thực chất là anh muốn chuyển sự chú ý của cô.

Thư Mạn lúc này mới quay đầu lại, cùng Vì Minh Luân bước ra khỏi khuôn viên trường.

Chỗ ở của Thư Mạn được sắp xếp đối diện với bệnh viện Nhân Ái, tuy cách một con đường nhưng thực ra khoảng cách cũng khá xa. Vì khu nhà ở đây không sát bên đường, đi xe cũng phải mất chút thời gian, nơi đây giống như một rừng cây vô cùng yên ắng. Khu nhà nằm ẩn mình trong rừng cây, nó có một cái tên rất hay, “Hải Đường Hiếu Nguyệt”. Tuy diện tích khu nhà không lớn, nhưng vừa nhìn cũng biết đó là khu chung cư cao cấp, người thường không dễ đi vào. Nó được bảo vệ nghiêm ngặt, thiết kế bên trong đầy đủ tiện nghi, có cả bể bơi, sân bóng, hành lang bao phủ bởi giàn nho trông vô cùng hài hòa, đẹp mắt.

Dĩ nhiên, nếu đã gọi là Hải Đường Hiếu Nguyệt thì chắc chắn nơi đây không thể thiếu hải đường. Giữa các tòa chung cư được trồng đan xen rất nhiều hải đường, vì đang là mùa thu, cây cũng đã trổ lá giống như anh đào bên đường Hoa Anh Đào, nhưng một vùng hoa hải đường lớn như vậy, nếu như tới mùa xuân chắc chắn bóng hoa sẽ ngập tràn khắp lối, lũ ong sẽ ù ù kéo tới, đứng trên ban công thưởng hoa ngắm trăng, quả đúng là một cảnh hiếm thấy.

Vì Minh Luân dẫn Thư Mạn vào một tòa chung cư cao cấp. Gian phòng được thiết kế theo không gian khép, ba phòng ngủ, đồ đạc tiện nghi đều rất xa xỉ. Tất cả các thiết bị gia đình hầu như đều đầy đủ.

Thư Mạn tròn tròn mắt, lắc đầu lia lịa: “Không, không, tôi không cần sống ở nơi tốt như vậy đâu, chỉ như kí túc xá là được rồi.”

“Cô Thư à...” Vì Minh Luân mỉm cười hiền hòa, “Đừng quên chúng ta là trường piano quốc tế Lâm Nhiên! Ký túc xá của học sinh cũng đều là các chung cư cao cấp, huống hồ đây lại là chỗ ở cho giáo viên ưu tú như cô. Nếu tin cô ở trong ký túc xá bình thường bị đồn ra ngoài, chúng tôi sẽ bị các trường khác cười thối mũi mất. Hơn nữa Lâm Hy cũng đã dặn dò, nhất định phải sắp xếp chu toàn cho cuộc sống của cô. Anh ta là ông chủ lớn đấy, chúng tôi thật không dám đắc tội...”

Thư Mạn vẫn cảm thấy lẩn tránh: “Minh tôi cũng không cần ở căn nhà lớn như vậy chứ.”

“Căn nhà chỉ lớn bấy nhiêu đó thôi. Mỗi ngày trường sẽ có lái xe riêng đến đón đưa cô, còn cả người giúp nữa, đợi sau khi cô chuyển tới sẽ qua chăm lo nhà cửa cho cô.”

“Ông Vi!” Thư Mạn kêu lên.

Vì Minh Luân giơ tay đầu hàng: “Đừng, cô Thư cứ như vậy đi. Đây là điều chúng tôi nên làm, được cô đến dạy đã là một niềm vinh hạnh lớn với chúng tôi, chút chuyện nhỏ này có đáng gì đâu.” Anh ta lại nhún vai cười nói, “Thật ra chúng tôi đã cố gắng đơn giản đi rất nhiều rồi. Năm ngoái chúng tôi có mời một thầy dạy piano bên Nhật về trường, tuy chỉ là tạm thời thôi nhưng cũng đã sắp xếp cả một biệt thự ở phía Đông Thành phố cho ông ấy. Giờ để cô sống ở đây, chúng tôi đã rất lấy làm ngại, vì Lâm Hy đặc biệt dặn dò, nói cô không thích xa hoa, thích yên tĩnh, hơn nữa còn không thích phô trương...”

Thật ra Lâm Hy chẳng nói lời nào như vậy. Là Vì Minh Luân tự nói, gay sau đó anh cũng cảm thấy tài bốc phét của mình càng lúc càng lên cao.

Nhưng Thư Mạn lại tin đó là thật: “Đúng là tôi... tôi không thích phô trương.”

“Tôi có thể thấy điều đó! Cô yên tâm, công tác bảo vệ ở đây rất chặt chẽ, đảm bảo tuyệt đối cuộc sống cũng như đời tư của cô sẽ không bị quấy rầy.”

Nghe tới đó, Thư Mạn bất giác bật cười. Cô rất ít khi cười, nhưng khi vừa nở nụ cười bỗng khiến người khác say đắm: “Tôi chỉ hi vọng có thể yên tĩnh chút là được rồi.”

Vì Minh Luân cũng biết mình nói nhỡ lời, vội chữa cháy: “Ngại quá, con người tôi hơi vô ý. Phần vì ở nước ngoài lâu quá, tiếng Trung cũng mai một đi nhiều, nhiều khi nói chuyện không chịu suy nghĩ, cô đừng trách nhé.”

“Đâu có, tôi cảm thấy anh rất có đầu óc.” Thư Mạn bình thản nói.

“Sao cô biết được?”

Thư Mạn nhìn anh ta, mỉm cười: “Anh rất giỏi lợi dụng những nhân tố bên ngoài, chẳng hạn như khi này đứng trước mặt đám trẻ, haha, đúng là anh đã khổ công rồi.”

Vì Minh Luân thầm giật mình, té ra cô ấy đều biết cả rồi. Đúng là một người phụ nữ thông minh! Có thể thấy, bề ngoài cô lạnh lùng xa cách, nhưng bên trong lại vô cùng sắc sảo, nhạy bén. Cô ấy là một người phụ nữ trí tuệ. Vì Minh Luân muốn cười không được, muốn khóc chẳng xong, tuy mới tiếp xúc với cô trong một tiếng ngắn ngủi nhưng quả thật anh đã bị khí chất của cô thu hút. Anh ngượng ngịu bảo chữa cho mình: “Xem ra sau này tôi phải học thành thật một chút rồi, đặc biệt là một người trí tuệ như cô Thư đây, hy vọng cô không trách, bản thân tôi vì rất muốn giữ cô ở lại, lúc trước lại chưa từng tiếp xúc qua với cô nên không biết cô là người thế nào. Bây giờ xem ra cô cũng là một người thẳng tính, hahaha..”

Vì Minh Luân thoáng chốc nhẹ hẫng người, cười phá lên, “Thế thì dễ nói chuyện rồi, tôi cũng là người thẳng thắn, thật ra rất ghét mấy thứ lễ nghĩa. Tôi cảm thấy giữa người và người phải đối xử với nhau như bạn bè, chẳng hạn như tôi với các em học sinh đều cư xử với nhau như vậy, hy vọng có thể với cô Thư...”

“Vậy anh đừng có gọi tôi là cô Thư nữa, cứ gọi thẳng tên tôi đi. Như vậy tự nhiên hơn.” Thư Mạn mỉm cười, ngắt lời Vì Minh Luân. Vì Minh Luân liền gật đầu, đổi giọng trò chuyện: “Đúng vậy, thật ra tôi rất muốn được gọi tên cô, thế nhưng lại sợ thất lễ với cô, Thư Mạn, tôi thấy cô rất đáng yêu.”

Thư Mạn như bị chọc cười: “Trước giờ chưa có ai nói tôi đáng yêu cả. Hơn nữa tôi lại không phải là Bồ tát, anh cung kính với tôi làm gì mà phải lo thất lễ?”

“Ôi chào ôi, thật ra tôi còn muốn coi cô như Bồ tát để thờ phụng ấy chứ, giáo viên và học sinh cả trường đều phải sấm lễ cúng bái. Hơn nữa trông cô cũng không phải là người ăn cơm uống nước phàm tục của nhân gian, không phải Bồ Tát, mà là Bồ Tát hạ phàm” Vì Minh Luân bỏ ngay vẻ nghiêm túc, thể hiện bản sắc hóm hỉnh của mình, trên cô không ngớt khiến Thư Mạn cười môi miệng. Điều này rất ít khi xảy ra, Thư Mạn đã không còn nhớ bao lâu rồi mình không mở lòng cười nói vui vẻ như vậy.

Nói chuyện thêm một lúc, Vì Minh Luân nghĩ ý muốn mời Thư Mạn ăn tối, cô vội vã khước từ nói có hẹn với anh trai. Vì Minh Luân đành thôi, còn tiện nói một câu: “Hỏi thăm Thư Khang giúp tôi nhé.”

“Anh biết anh trai tôi?” Thư Mạn ngạc nhiên hỏi lại.

Vì Minh Luân lại nhún vai: “Thư Mạn, Ly Thành này nhỏ lắm, quanh đi quẩn lại vẫn ngần ấy người, sao mà không quen cho được? Anh trai cô và Lâm Hy thường hay đấu dao với nhau, tôi lại hay đi cùng Lâm Hy, không biết mới lạ. Chỉ là tôi không hiểu lắm, khi họ bàn cách vận dụng dao phẫu thuật, sắc mặt lại rất chỉ bình thản.”

“Họ đều là những bác sĩ ưu tú.”

Tuy người lớn hai nhà Thư, Lâm đã cắt đứt quan hệ nhiều năm, nhưng con cái họ vẫn thường qua lại, người lớn cũng mất nhấm mắt bỏ qua. Dù gì thì ân oán của người lớn không cần thiết phải liên lụy đến con trẻ, ân oán là thứ dễ làm tổn thương con người ta nhất. Lâm Sở Diên và Thư Bá Tiêu hiếm khi có cùng chung suy nghĩ như vậy.

Sáng sớm hôm sau, Thư Mạn bị điện thoại của Tiểu Đường đánh thức. Trời đã sáng tỏ, ánh nắng chói chang hắt vào qua khe hở của chiếc rèm cửa trong phòng khách sạn. Cô lơ mơ nghe thấy tiếng xe cộ ồn ào bên ngoài.

Tiểu Đường tỏ ra rất sốt ruột: “Cậu đang ở đâu đấy?”

“Tớ ở Ly Thành, gặp qua ông Vi.”

“Cậu mau về đây đi! Khu nhà đang phá rồi, đồ đạc của cậu còn chưa chuyển ra nữa...” Một câu nói của Tiểu Đường thôi đủ khiến Thư Mạn thoát khỏi cơn ngái ngủ, cô bật dậy khỏi giường: “Cái gì, đang phá rồi sao?”

“Ừ, mới sáng sớm nay xe ủi đã vào vườn rồi, mọi nhà ở đó đều đang gấp rút chuyển đồ. Chính quyền ở đó ra mặt rồi, nói tạm thời sắp xếp mọi người đến một khu nhà ở ngoại ô. Tớ và chồng tớ bây giờ đều đang đi ngoại tỉnh, một chốc lát không thể về kịp. Tớ vừa gọi cho Cát Văn, thử nhờ nó xem có thể chuyển giúp đồ ra không...”

Thứ đầu tiên Thư Mạn nghĩ tới là chiếc đàn của Lâm Nhiên! Cô vội vã xuống giường, nhanh tay mặc quần áo lao ra khỏi khách sạn, may thì vẫn kịp chuyển tàu sớm nhất.

Cô vừa về đến Đồng Thành thì trời bắt ngờ đổ mưa.

Thư Mạn không mang theo ô, thiếu chút nữa là cô ngã trước cửa khu nhà. Đây có còn là chỗ cho người ở không? Khu vườn chật hẹp chất đầy đồ đạc, giường chiếu, túi da rằn, nồi niêu, bát đĩa. Các gia đình đều đội mưa chạy xuống nhà chuyển đi, già trẻ lớn bé đều bận rộn quên cả trời đất như nào. Trước cổng có mấy chiếc xe chở đồ đứng sẵn, xe kia vừa đi ngay lập tức có xe khác tới, hiển nhiên là đang bận chuyển nhà.

Chẳng phải đã nói không chuyển sao? Sao trong một đêm đã đầu hàng rồi.

“Cô Thu, sao cô vẫn còn đứng đây?” Bà Mã, hàng xóm của Thu Mạn đang bê chân gỏi xuống nhà gặp Thu Mạn vừa hỏi vừa thúc giục, “Mau chuyển đồ của cô ra đi, nhà sắp bị phá rồi, ngày mai là đội thi công vào rồi đây! Chính quyền ra mặt giúp chúng ta sắp xếp chỗ ở rồi, là một khu công trình vừa mới xây, muốn chọn tầng nào cũng được, ai đến trước thì giành được tầng tốt...” Bà Mã mau mồm mau miệng lại tát bật ôm chân đi, vừa đi vừa gọi mấy người trong vườn, “Này, có đứa nào giúp cô Thu chuyển đồ xuống nhà đi.”

Mọi người còn đang bận bịu chuyện của mình, chẳng ai nghe thấy bà nói gì. Bỗng nhiên, một cái đầu nhô lên khỏi đồng đồ đạc bừa bãi nói lớn: “Đồ đạc của cô Thu đã được chuyển ra rồi, là bạn học của cô ấy gọi người đến chuyển. Phần lớn được kéo đi hết rồi, chỉ còn lại cây đàn với mấy chiếc hòm của cô Thu ở đây thôi. Người ta nói là lát đến chuyển nốt...”

Đàn! Cây đàn! Thu Mạn nháo nhác nhìn quanh tìm cây đàn của mình. Có quá nhiều thứ, ngay cả chỗ đặt chân cũng không có, Thu Mạn chật vật khom mình lủn trong đồng đồ đạc, đồ gia dụng cũ, quần áo đã ngấm nước mưa ướt sũng, tay chân còn bị dính sắt cào vào đến xước nhưng cô không để tâm đến những chuyện đó. Cô có thể không cần bất cứ thứ gì, vứt đi bất cứ thứ gì, duy nhất mỗi cây đàn là không thể, nó còn quan trọng hơn cả mạng sống của cô. Đó là kỷ vật duy nhất Lâm Nhiên để lại cho cô. Tình yêu của anh và cô, hiện giờ chỉ còn lại chiếc đàn này. Nó là tri âm duy nhất của cô trên đời này.

Cuối cùng, cô cũng tìm ra cây đàn phía sau một chiếc tủ lớn. Trên đàn có cả vết chân đầy bùn đất người khác dẫm lên, rồi cả nôi áp suất và hũ dưa muối của nhà nào đặt trên nắp đàn, rồi cả quần áo đầy bẩn bụi của nhà trẻ con nào đó vất vèo trên đó. Cô thét lên, vung tay quét tất cả mọi thứ xuống đất. Lâm Nhiên cả đời ưa sạch sẽ, gọn gàng, yêu đàn như chính mạng sống của mình, sao có thể chịu được sự ô uế này?

Lâm Nhiên... Cô bật khóc, cời chiếc áo khoác ướt sũng của mình xuống lau vết bẩn trên đàn. Người qua lại không hề để tâm tới việc cô đang khóc, ai cũng đều vội chuyển nhanh đồ của mình xuống xe, chỉ mong đi đến khu nhà mới thật nhanh để dành nhà tốt. Họ đều có nơi đi, còn cô? Cô chẳng có nơi nào để dừng chân cả, nơi nào cũng đều có thể trở thành phần mộ của cô. Thứ duy nhất ở bên cô chỉ có cây đàn này.

Mưa càng lúc càng to. Đồ đạc trong vườn cũng được chuyển đi gần hết, chỉ còn một số gia đình vẫn đang tất bật chuyển nốt mấy vật dụng cuối cùng.

Sau một hồi lau chùi, cuối cùng chiếc đàn đã sáng bóng trở lại như gương. Không còn ai quấy rầy, cô có thể thoải mái đàn một bản, coi như tặng mình. Cô không biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, có lẽ chiếc máy ủi sẽ nghiền qua thân xác mình cũng không biết chừng. Cô ngồi xuống trước cây đàn, tay lướt nhẹ lên phím, bắt đầu tấu lên những nốt đầu tiên của bản, “Sonata Mùa Thu.”

Ở nơi này, vào lúc này cô không nghĩ ra có bản nhạc nào thích hợp hơn. Tiếng đàn quyện vào tiếng gió và mưa trong khu vườn trống trải, mỗi nốt nhạc như đều thấm vị mưa, âm thanh trở nên ướt át đến lạnh lẽo, trống trải đến kiệt quệ, như chính mùi vị của cuộc đời đan lan tỏa.

Có người bước tới phía cô! Cô không quay đầu nhìn, chỉ thấy thấp thoáng một người đàn ông cầm ô đi tới, mặc chiếc áo gió màu trắng, bước qua đồng đồ nát trong vườn, từng bước từng bước đi tới phía sau cô. Cô biết phía sau mình có người, nhưng ngay cả sức quay đầu lại cô cũng không còn, đôi mắt cô mơ hồ, rồi bỗng chốc tiếng đàn im bật, người cô chao đảo tuột khỏi ghế ngồi ngã nhào xuống đất.

Thu Mạn mơ hồ cảm nhận thấy người đó đến trước mặt cô. Cô muốn mở mắt nhìn nhưng mí mắt cứ sập xuống, cô kiệt sức đến không còn muốn thở, chỉ cảm thấy người ấy cúi người xuống, dò thử hơi thở và mạch tượng... Tiếp đó lại dùng hai tay ra sức lắc vai cô, vốc nhẹ vào khuôn mặt cô: “Này, cô sắp chết chưa?”

Thu Mạn gục đầu xuống, không phản ứng gì.

“Cô chết thật đấy à?” Người ấy bỏ ô xuống đỡ lấy cô, giọng hoảng hốt sợ hãi. Thu Mạn đã không thể thở nổi, dùng chút sức lực cuối cùng gắng gượng nhấc mí mắt lên, không biết là nước mưa hay nước mắt khiến mọi thứ trước mắt cô trở nên nhòe nhoẹt, “Nhìn rõ chưa?” Người ấy nhếch miệng cười.

“Anh... Anh là ai?” Cô yếu ớt.

“Người trong số mệnh của cô.” Đôi mắt người ấy lạnh buốt như vì sao trong đêm tối, ánh mắt thâm u, lạnh đến gai góc nhưng lại như muốn nhìn sâu tận đáy lòng của người khác. Thu Mạn rùng mình ớn lạnh, mắt mở hờ nhìn anh, tầm mắt như đã từng quen biết... Đúng là có biết, đôi mày này, ánh mắt này, rõ ràng cô đã từng gặp ở đâu đó. Gặp ở đâu? Tại sao không thể nhớ chút nào. Hơi thở cô nặng nề, giấy giữa, cố gắng lùng sục ký ức: “Tôi... Tôi không quen anh...”

Anh ta cười nhẹ để lộ hàm răng trắng muốt: “Nhưng tôi biết cô, tôi là người trong số mệnh của cô!” Nụ cười ấy mang đầy tà ý, chỉ có ma quỷ mới có nụ cười như vậy.

“Thế nào, nhớ ra chưa? Anh áp sát mặt lại, mắt như đang cháy bùng hai ngọn lửa u tối, trong u tối lại tựa hồ có những tia lửa bắn vào mặt cô, “Mười ba năm rồi, tôi đã mong nhớ cô mười ba năm rồi. Tôi phải xem xem, rốt cuộc cô có gì mà khiến Lâm Nhiên chết như vậy. Đừng cho rằng cô sống là được, tôi sẽ cho cô biết thế nào là sống không bằng chết, sống mà cũng như phải chôn chung với anh ta, cô thấy sao? Cô yêu anh ta như vậy, chắc sẽ rất vui phải không?”

Thu Mạn đã không còn sức để thốt lên gì. Cô cố gắng nhìn rõ khuôn mặt người kia lần nữa, rồi gục vào trong lòng anh.

Bạn đang đọc truyện *Trường Mộng Lưu Ngân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Kể phản diện

Đỗ Trường Phong đứng chờ người, không biết nên “giải quyết” cô gái này thế nào. Bác sĩ nói cô bị bệnh tim nghiêm trọng, lâu ngày không được điều trị, bệnh tình đã không thể kiểm soát, lúc nào tim cũng có thể ngừng đập. Đỗ Trường Phong buồn rầu nghĩ ngợi, còn chưa bắt đầu đã kết thúc rồi sao?

Anh đi đi lại lại trong phòng bệnh, y tá yêu cầu anh không hút thuốc, anh coi như gió thoảng ngoài tai. Cô y tá có khuôn mặt đầy tàn nhang tức giận nhìn anh, cảnh cáo: “Nếu anh còn hút thuốc, tôi sẽ gọi bảo vệ tới.”

“Vết tàn nhang trên mặt cô đáng yêu thật đấy!” Đỗ Trường Phong như thể muốn trêu tức cô ta.

“Đồ thần kinh!”

“Sao cô biết tôi bị thần kinh?”

“Đúng là đồ thần kinh!” Y tá giận dữ, giật cửa bước ra ngoài.

Đỗ Trường Phong có ý lớn tiếng gọi với: “Này, cô ơi, sao cô biết tôi bị thần kinh thế?”

“Dĩ nhiên là tôi biết rồi.” Ngoài cửa có giọng đùa cợt của một người đàn ông đáp lại.

Tiếp đó cửa được mở, Vi Minh Luân bước vào, cười ha hả. Thấy Vi Minh Luân bước vào, Đỗ Trường Phong không khỏi ngạc nhiên: “Sao anh đã đến rồi?”

“Không phải anh gọi điện cho tôi nói anh ở đây sao? Vi Minh Luân ngồi xuống chiếc ghế tựa bên giường bệnh, kinh ngạc nhìn Thư Mạn nằm trên giường bệnh, rồi lại ngược đầu trừng trừng nhìn Đỗ Trường Phong. “Hôm trước còn lạnh lặn, sao giờ lại thành thế này? Anh làm gì cô ấy rồi?”

“Anh quản được tôi chắc!” Đỗ Trường Phong bực bội nói.

“Sam, anh có tình người chút được không, tôi đã tốn bao nhiêu công sức để thuyết phục cô ấy ở lại, anh lại phá hỏng mọi cố gắng của tôi...” Vi Minh Luân nắm Thư Mạn, trong lòng thầm kinh ngạc. Tuy sắc mặt cô tái nhợt nhưng ngũ quan vẫn vô cùng thanh tú, cho dù đôi mắt đang nhắm chặt, nhưng thần thái vẫn toát ra thứ ánh sáng băng lạnh như một bông hoa tuyết thanh khiết, khiến người ta bị thu phục nhưng không dám nhìn thẳng. Mái tóc cô đặt trên chiếc gối trắng muốt giống như một đám mây tuyết lại càng tôn lên vẻ đẹp lạnh lùng của cô. Vi Minh Luân bất giác thốt lên: “Người đẹp đúng là người đẹp, đến bị bệnh rồi mà vẫn đẹp.”

“Sao, anh động lòng à?” Đỗ Trường Phong tiếp tục nhả khói thuốc.

“Này, anh không được hút thuốc gần bệnh nhân!”

“Tôi cũng là người bệnh!”

“Ngoài bệnh thần kinh ra, anh còn bệnh gì nữa?”

“Tôi bị bại não.” Đỗ Trường Phong phì cười.

“Cám ơn trời phật, anh cũng biết mình bại não.” Đối với người “bại não” như vậy, nếu cứ cương mãi cũng không được, chỉ có thể mềm mỏng lại. Vi Minh Luân cố gắng dùng lời ngon tiếng ngọt: “Sam, coi như tôi xin anh được không? Chẳng mấy hôm nữa là biểu diễn rồi, lại chưa tham gia buổi tập luyện nào, cứ như vậy, người ta cũng hết cách.”

Quả là hết cách, ai bảo tác phong trước giờ của tên “bại não” này chỉ là thấy tiếng không thấy người? Chẳng ai làm gì được anh. Vì anh từ chối lộ diện trước công chúng thành ra những tin đồn về anh càng lúc càng nhiều. Thông tin lại rất đa dạng, không có tin nào là không được đào xới, trong khi bản thân anh lại chẳng bao giờ để ý.

Ban đầu thiên hạ đồn anh là “thiên tài thiếu năng”, ngoài chơi đàn ra thì không thể tự lo liệu cho cuộc sống của mình. Sau này lại có tin anh là tù phạm, bị kết án chung thân nên chỉ có thể kéo đàn giết thời gian. Cũng có tin anh là bệnh nhân tâm thần, ngoài nhận biết được nhạc ra thì ngay cả bố mẹ cũng không biết. Lại còn tin anh là bên nhân AIDS giai đoạn cuối, đề phòng nhớ đến người yêu cũng bị mắc AIDS đã qua đời, thời gian còn lại của mình anh lấy âm nhạc làm thứ lưu giữ lại tình yêu của họ. Có tin lại nói anh sớm đã không còn tại thế, lúc sinh tiền nghèo khó không có tiếng tăm, sau khi chết lại được dương danh ở nước ngoài, hơn nữa trong một đêm nhảy ra đầu gần mười đứa con riêng, tranh cướp nhau kế thừa di sản kếch sù từ việc phát hành nhạc mạng lại... Gần đây lại có tin đồn theo phong cách mới, nói Sam Lin đang danh tiếng lẫy lừng lại là một người đồng tính, hiện nay đang cùng người

tình sống kín trên ngọn núi nào đó ở Thụy Sĩ, nghe nói còn sắp làm phẫu thuật chuyển đổi giới tính... Sở dĩ nói anh sống ẩn dật trên núi là vì trong tác phẩm gần đây nhất của anh lúc nào cũng nghe thấy âm thanh của thiên nhiên, nào là tiếng nước chảy, tiếng chim hót, tiếng gió, tiếng mưa thật khiến người khác không khỏi suy đoán...

Nhưng bản thân Sam Lin vĩ đại lại chán chường buồn cái chính tin đồn. Ngoài việc thu âm sáng tác ra, sau khi thành danh anh cũng chưa từng công khai lộ diện trên sân khấu, cũng không tiếp nhận phỏng vấn báo chí, mọi người phần lớn chỉ biết anh qua tiếng nhạc. Nhưng cũng chỉ là biết về tác phẩm của anh, còn về chuyện cá nhân, giới bên ngoài chỉ biết đại khái trong thời gian du học ở Nhật Bản anh đã giành được hết giải thưởng quốc tế này đến giải thưởng quốc tế khác về biểu diễn violon. Thậm chí nhạc anh sáng tác và biểu diễn khi tốt nghiệp đã được Hollywood chọn làm nhạc nền trong một bộ phim, kết quả là tạo được một hiệu ứng vô cùng lớn. Còn những chuyện khác như hoàn cảnh gia đình, cuộc sống hiện tại, cũng như cả tên họ thật của anh đều không ai biết, trừ những người thân cận với anh.

Vì Minh Luân dĩ nhiên chính là bạn thân nhất của anh. Vì muốn lãng xê Sam nên Vì Minh Luân đã đốt một khoản tiền lớn để mời dàn nhạc từ Thượng Hải tới, cả một đồng người ngày đêm luyện tập thế nhưng ông trẻ này ngay cả buổi họp báo giới thiệu Chương trình cũng không tham gia, họp báo vừa kết thúc thì lại chơi trò mất tích, điện thoại luôn trong tình trạng không liên lạc được, thế mà hôm kia lại lộ mặt ra một lúc ở Hải Đường Liễu Nguyệt, Vì Minh Luân vừa định tóm anh đi tổng duyệt thì ngày hôm sau lại không thấy tăm hơi.

Thế mà lúc này lại chẳng có chút thành ý hối lỗi nào. Mặt lằng lằng, mắt lim dim, Sam hờ hững: “Biểu diễn mà, anh giải quyết là được rồi.”

“Là anh biểu diễn! Đến lúc đó người trên sân khấu biểu diễn là anh!” Vì Minh Luân vừa ức vừa tức, mặt tối sầm lại như trời ra giông: “Anh không biết phải không, chiều hôm qua tay chơi piano đồ bệnh rồi, tôi buộc phải tìm người thay thế trong thời gian ngắn nhất, không thì buổi biểu diễn tối đúng là phải đẹp rồi. Ngày mai tôi đi Bắc Kinh...”

“Anh nói Điều Tĩnh hả? Đang khỏe thế sao mà bệnh được?”

Sam vội vã hỏi lại, “Cảm ơn trời phật, anh cũng biết lo.” Vì Minh Luân thầm mừng rỡ: “Tối sao mà biết được tự nhiên cô ấy lại bệnh thế chứ, thấy bảo là đau thắt lưng, cần phải được chữa trị...”

“Ma mới tin! Hôm trước tôi còn ở cùng cô ta.”

“Cái gì? Anh ở cùng cô ấy?” Vì Minh Luân thiếu chút nữa nhảy dựng lên, nhìn bộ dạng hờ hững của Sam trong lòng cũng đã hiểu ra mấy phần: “Nói đi, có phải anh đã dắc tội với cô ấy?” Làm ơn đi! Bây giờ là lúc nào rồi, anh có thể bớt gây phiền phức chút được không?”

“Chuyện này không thể trách tôi. Cô ta hẹn tôi đi xem tuần lễ thời trang ở Thượng Hải, tôi có việc không đi được. Không phải vì chút chuyện dở hơi đấy mà bỏ diễn chứ?” Sam gân cổ giải thích.

Vì Minh Luân chỉ muốn ngắt ngay lúc ấy: “Anh cho người ta leo cây, người ta không tức mới lạ. Chỉ cùng cô ấy đi xem thời trang thôi, có cái gì đâu. Người ra còn xinh xắn, là nghệ sĩ piano cấp quốc gia. Gái đẹp chủ động chạy tới, anh còn گیر tở sĩ gì?”

Sam lắc đầu nguầy nguậy: “Béo quá, tôi nhìn hồng cô ta đã thấy ón rồi. Hơn nữa tôi đây là người chính trực, đường hoàng, sao lại có thể vì một buổi biểu diễn mà bán nhan sắc của mình được?”

“Anh, anh đúng là có sắc!” Vì Minh Luân cố tình bỏ một chữ đi, “Nhưng ông Sam ạ, nước đến chân rồi, ông nói một chốc một lát tôi đi đâu mà tìm cho được người chơi piano cho hợp với ông đây, người Bắc Kinh chưa chắc đã chịu tới đây này.”

Sam vẫn trầm ngâm không nói, mắt đen láy như bầu trời đêm nhìn về phía Thư Mạn đang hôn mê bất tỉnh. Anh khẽ nhủ mảy, vàng trán hiện ra vẻ buồn chán. Ánh mắt vu vơ của anh như đã nhìn thấu cô, rồi dừng lại ở nơi nào đó, khuôn mặt như tạc tượng không chút biểu cảm: “Anh ở lại đây đi, tôi đi trước đây!” Nói rồi xoay người nghênh ngang bước ra ngoài.

“Này, anh đi đâu?”

“Đi giải sầu.”

“Quay lại! Thư Mạn làm thế nào?”

“Anh xem rồi liệu mà giải quyết đi” Nói tới đó thì Sam cũng ra tới cửa, Vì Minh Luân tức tối đuổi theo ra cửa hét: “Này, quay lại!”

Nhưng lại phí công. Ông trẻ ấy trước giờ không phải dễ làm theo ý người khác. Vì Minh Luân ảo não quay về phòng, rồi như chợt hiểu ra, thì ra gã đó gấp rút gọi anh tới bệnh viện chính là để anh ở lại trông nom người bệnh. Cái gì gọi là chọn bạn mà chơi? Đây chính là một minh chứng điển hình! Cũng trách Vì Minh Luân quá dung túng cho Đỗ Trường Phong, chơi với nhau bao năm nay, biết rõ bản tính của anh ta rồi, cho dù anh có tức tới học máu thì anh ta vẫn trong bộ dạng thờ ơ chẳng chút quan tâm mà. Nếu anh thật sự không để tâm đến anh ta, anh ta lại cười hi hi đi qua đi lại trước mặt anh, một ngày mà không quấy rối anh thì không chịu đựng được, thế là, anh cũng phải xin thua.

Ấn tượng để lại sâu sắc nhất với Vì Minh Luân chính là lần ở Hồng Kông, Đỗ Trường Phong vì chuyện đó mà dắc tội với anh. Trong lúc tức giận, anh đưa cô bạn gái mình vừa quen tới Thái Lan du lịch, không thêm đề ý đến anh ta nữa, kết quả là mỗi tối, tên này cứ như bói được thời gian, toàn gọi điện đúng lúc Vì Minh Luân và bạn gái mới mệt quán quýt lấy nhau. Anh bức mình tất luôn đi động rồi vút phăng đi. Khổ nỗi, như thế cũng chẳng ích gì, Đỗ Trường Phong lại gọi điện đến lễ tân khách sạn, nói bừa là một du khách trong phòng nào đó muốn tự sát, phía khách sạn dĩ nhiên không dám chậm trễ, vội vàng chạy lên gõ cửa từng phòng. Vì Minh Luân biết Đỗ Trường Phong bày trò nên không để ý, kết quả, phía khách sạn thấy im lặng, càng nghĩ là “tình hình nghiêm trọng”, liền dùng chìa khóa dự phòng mở cửa ra. Đúng lúc đó Vì Minh Luân đang trần như nhộng khiến anh ngượng chín mặt, còn bạn

gái nỏ con thịnh nộ bay thẳng về nước ngay trong đêm. Đến lúc anh mở điện thoại định chờ Đỗ Trường Phong một trận thì tên xấu xa đó lại xuất hiện ngay trước mặt anh cười đắc thắng. Thì ra anh ở ngay sát vách, chẳng trách mà lại tính thời gian chuẩn xác như vậy. Gặp phải tên hỗn thế mà vương như vậy, anh không cúi đầu chào thua mới lạ.

Nhưng điều không cần bàn chính là Vi Minh Luân rất coi trọng Đỗ Trường Phong. Tên đó bề ngoài cá tính khác thường, phong cách bản thân quái dị khiến người khác chỉ dám “kính nhi viễn chi” thì trong lĩnh vực âm nhạc, Đỗ Trường Phong lại là một thiên tài, thậm chí còn trên cả thiên tài, nếu thật sự trên thế giới này có thiên tài. Hai người quen nhau từ lúc ở đại học Waseda, Nhật Bản, Đỗ Trường Phong lúc đó là nhân vật nổi tiếng ở trường, Vi Minh Luân cũng không kém phần, hai người nghe danh nhau từ lâu nhưng mãi vẫn chưa có duyên gặp mặt. Lần đó trường tổ chức thi tuyển chọn violon cho sinh viên Trung Quốc và Nhật Bản cùng cạnh tranh một suất học bổng nâng cao, một khi giành được vị trí đó sẽ được đi Vienna tham gia biểu diễn quốc tế. Đỗ Trường Phong vốn dĩ không tham gia mà chỉ đi xem cho vui, nhưng đúng hôm thi đấu, sinh viên Trung Quốc đang thi giữa chừng thì mắc lỗi bèn rút lui, thắng lợi Nhật Bản ở phía dưới sân khấu lập tức hò hét, còn rất nhiều cử chỉ khiếm nhã. Đỗ Trường Phong thấy vậy hừ một tiếng rồi chạy lên sân khấu, giật lấy chiếc violon trong tay tên quý nhỏ, tấu một bản ngay trước mặt mọi người. Khúc nhạc kết thúc, ngay cả ban giám khảo cũng phải bật dậy vỗ tay. Cuối cùng Đỗ Trường Phong đại diện sinh viên Nhật Bản đi Vienna biểu diễn. Trường Waseda có rất nhiều lưu học sinh Trung Quốc, tối hôm đó họ liền mở tiệc chúc mừng. Vi Minh Luân bởi vậy mà quen và kết thân với Đỗ Trường Phong. Hai người vừa gặp như đã quen từ lâu, trời còn chưa sáng đã coi nhau như anh em chí cốt.

Sau khi tốt nghiệp, Vi Minh Luân tham gia một dàn nhạc cấp quốc gia ở Bắc Kinh. Ít lâu sau thì ra làm riêng, tự lập công ty quản lý ăn hóa, giới thiệu và đưa các nghệ sĩ trong nước ra nước ngoài biểu diễn, cũng dẫn những nghệ sĩ tiếng tăm ở ngoài nước về nước, nhưng sau đó Đỗ Trường Phong dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ anh tới Ly Thành, nói là mời anh nhậm chức hiệu phó đàn piano quốc tế Lâm Nhiên. Lúc mới đầu nói hay là chỉ để anh đề tên ở đó, nhưng kết cục là từ khi nhận làm hiệu phó đến nay, mọi việc trong trường rốt cuộc đều đến tay anh cả, Đỗ Trường Phong thực ra chẳng động tay vào lo việc gì. Vi Minh Luân mấy lần đòi từ chức về Bắc Kinh tiếp tục quản lý công ty của mình, kết quả Đỗ Trường Phong buông một câu: “Anh có xứng đáng với anh trai tôi không? Lúc còn sống anh ấy đối với anh không tệ bạc, thế mà anh định cứ rũ tay như vậy mà đi à? Anh tôi ở dưới suối vàng chắc cũng không thể nhắm mắt được.”

Anh ta nói cứ như thật, Vi Minh Luân lại là người trọng nghĩa khí, đành miễn cưỡng ở lại. Nhưng rồi qua mấy năm làm việc, dường như anh cũng có cảm tình với sự nghiệp giáo dục này, cũng không đành lòng bỏ lại đám trẻ không ai lo. Rốt cuộc công ty quản lý ở Bắc Kinh đành phải giao lại cho người anh họ trong gia đình quản lý, nhiều nhất anh cũng chỉ đưa ra kế hoạch, việc kinh doanh cụ thể thì không thể tự tay lo được.

Để Đỗ Trường Phong đồng ý biểu diễn ở trong nước, Vi Minh Luân đã mất hai năm gây lười thuyết phục. Không phải lấy danh nghĩa công ty, mà chủ yếu từ lập trường bạn bè, hi vọng anh có thể đường hoàng xuất hiện trước công chúng. Bản thân anh biết nỗi đau và những ẩn giấu trong sâu kín đáy lòng của người đàn ông lập dị này...

Sở dĩ Đỗ Trường Phong sống khép kín, không thích bị quá nhiều người chú ý bởi như thế cũng chẳng khác mấy chôn lao tù mà anh đã phải chịu đựng trong quá khứ. Tính cách ngông cuồng cố chấp của anh phần nhiều là vì cuộc sống tăm tối ấy tạo ra. Tuy hiện giờ anh đã được “tự do”, nhưng những gì trải qua đã hằn sâu tận đáy lòng. Thế giới tinh thần của anh vẫn bị nhốt ở nơi đó, đến nay chưa thể nào giải thoát. Vi Minh Luân bởi thế mới cố gắng nhận nhin tính khí xấu xa của anh, cho dù anh ta có gây ra bất cứ chuyện hoang đường nào, Vi Minh Luân cũng thay anh chịu trách nhiệm, thương anh, xót anh, nhưng cũng hết cách với anh.

Trong phòng bệnh không được hút thuốc, Vi Minh Luân đành rời phòng tìm nơi hút thuốc. Ở ban công khu vực nghỉ ngơi, anh nhìn thấy Đỗ Trường Phong ở phía xa cũng đang ngồi một mình buồn bực hút thuốc, hóa ra anh ta vẫn chưa đi xa. Thấy Vi Minh Luân đi tới, anh rút hộp thuốc lá bằng bạc ra mời lấy lòng: “Vất vả quá, hiệu phó Vi.”

Tên này rõ ràng đang cố ý châm chọc, rõ ràng biết Vi Minh Luân ghét nhất bị người khác gọi như vậy, vì “Hiệu phó Vi” đọc lên đồng âm với “Hiệu phó ngục”, “ngục” trong “ngục quân tử”. Vi Minh Luân biết vậy thì tức muốn phát điên, anh cầm chỉ trong trường không ai được gọi như vậy. Nhưng có Đỗ Trường Phong ở đó, lệnh cấm gì cũng thành vô ích.

Vi Minh Luân khoanh hai tay, mặt đanh lại, “Sam, coi như tôi cầu xin anh được không? Buổi biểu diễn chỉ còn cách mấy hôm nữa, anh chú tâm vào một chút, tốt xấu gì cũng phải tham gia tập luyện một lần chứ.”

Đỗ Trường Phong tay mân mê điều thuốc, vẻ mặt hồ hững: “Tôi còn cần phải luyện tập sao?”

“Làm ơn đi, biểu diễn lần này quan trọng thế nào anh không phải không biết. Tôi đã chuẩn bị hai năm rồi, hơi một nửa gia tài cũng đập vào đó rồi, anh không tập luyện sao có thể đảm bảo chất lượng buổi biểu diễn không? Lỡ như có sai sót...”

“Cô ấy đẹp thật!” Đỗ Trường Phong hoàn toàn không để tâm tới lời anh nói, ngửa mặt lên nhìn trời, ánh mắt phiêu lãng, tự lẩm bẩm, “Mười ba năm rồi, tôi trốn ở trong bóng tối giống như bóng ma, thậm chí ngay cả ma cũng chẳng bằng. Ma buổi tối còn có thể ra ngoài đi lại, có thể vô tư xuất hiện bên cạnh người mình thích, còn tôi thì không thể... Những ngày như vậy cũng có lẽ nên kết thúc rồi nhỉ, cô ấy còn nhớ con ma cô ấy đã gặp vào đêm trăng mười ba năm về trước không? Lúc đó, cô ấy còn là một cô bé, bây giờ đã lớn vậy rồi...”

“Anh cũng già rồi.” Vi Minh Luân bất giác đọc địa cạnh khỏe, rồi lại chau mày: “Như vậy có lẽ không được tốt lắm. Anh sắp xếp cô ấy ở Hải Đường Hiểu Nguyệt, ngay bên cạnh chỗ anh. Nếu để cô ấy biết được, với tính khí của cô ấy chắc chắn sẽ ngay lập tức chuyển đi, đến lúc đó thì coi như xong!”

Đỗ Trường Phong ngẩng cổ, nghịch ngợm thở ra từng vòng khói thuốc: “Không sao, cùng lắm tôi lại tiếp tục làm ma, không để cô ấy nhìn ra được.”

“Anh giả ma giả quỷ còn chưa đủ hay sao? Đã mười ba năm rồi...”

“Đúng vậy, mười ba năm rồi.” Đỗ Trường Phong thở dài một hơi, bản thân cũng thấy khó tin, “Tôi vẫn còn sống được! Darwin, tôi vẫn có thể sống!”

Darwin là tên tiếng anh của Vi Minh Luân. Anh không thích bị người khác gọi mình là “hiệu phó rôm”, dĩ nhiên cũng không thích bị người khác gọi là “thầy rôm”, vì vậy hạ lệnh học sinh và giáo viên trong trường đều phải gọi anh bằng tên tiếng Anh, như vậy vừa có thể kéo gần khoảng cách thầy và trò, cũng tránh việc ngượng nghịu khi xưng hô.

Vi Minh Luân nhìn Đỗ Trường Phong, nói đầy ý vị: “Anh có thể sống được, không có gì đáng ngạc nhiên, dù gì có ông già nhà anh chống lưng, tôi không có gì ngạc nhiên. Nhưng tên King Kong đó vẫn có thể phiêu dạt nước ngoài mười mấy năm, trở mình biến thành một Hoa kiều yêu nước, vừa về đã khua chiêng gõ trống mở rộng phạm vi thế lực của mình.”

King Kong là cách họ gọi một người bí mật.

“Cho nên tôi mới sốt ruột muốn đưa Thư Mạn qua đây, tên King Kong ấy đã cho cả máy ủi đất đến trước cửa nhà Thư Mạn rồi, tôi mà không hành động cho cô ấy chắc chắn sẽ không phải của tôi nữa.”

“Cô ấy đã lúc nào là của anh?” Vi Minh Luân trước giờ đều thích chọc ngoáy, “Tuy anh yêu thầm cô ấy mười ba năm, nhưng người ta thực chất không biết anh, thậm chí còn có ấn tượng xấu với anh. Nếu không phải vì bức tượng ở sân trường, có lẽ cô ấy cũng sẽ không ở lại.”

“Tượng đồng?” Đỗ Trường Phong nhú mày.

“Chứ sao! Anh không thấy đáng về cô ấy lúc ôm bức tượng khóc thảm thiết thế nào đâu, chà chà chà...” Vi Minh Luân lắc lắc đầu, “Đúng là khiến người khác phải đau lòng.”

Đỗ Trường Phong sa sầm nét mặt: “Ý anh là, trong mắt cô ấy, tôi còn không bằng một bức tượng sao?”

Vi Minh Luân như không để lại cho anh chút sĩ diện nào: “Chỉ sợ ngay cả tượng đất cũng không bằng ấy chứ.”

“Mẹ!” Anh nghiêng răng ken két, “Ngày mai tôi sẽ sai người chuyển Lâm Nhiên đi chỗ khác.”

Vi Minh Luân tỏ ý không đồng tình: “Vô ích thôi Sam. Anh nhiều nhất cũng chỉ có thể chuyển bức tượng ấy đi, nhưng liệu anh có thể chuyển Lâm Nhiên rời khỏi trái tim cô ấy không? Mong manh lắm! Thấy cô ấy khóc như thế, tôi cảm thấy cơ hội cho anh mong manh lắm. Thư Mạn thuộc mẫu người rất kiên định, nếu anh muốn thay thế vị trí của Lâm Nhiên trong lòng cô ấy...”

“Thế nào, tôi không thể sao?” Sắc mặt của Đỗ Trường Phong lúc này còn tối tăm, u uất hơn cả bầu trời bên ngoài.

Vi Minh Luân nhướn mày: “Anh cảm thấy anh có thể không?”

“Nếu tôi không thể, tên King Kong ấy cũng chưa chắc đã được.”

“Khó nói lắm, tên đó tàn nhẫn hơn anh.”

“Tàn nhẫn thì có thể theo đuổi con gái à?”

“Đương nhiên không thể, vấn đề là...” Vi Minh Luân vốc vai anh đầy thông cảm “Sam, trong mắt tôi anh vẫn là một con thú chưa tiến hóa, không có tính người, không có lương tâm. Tên King Kong ấy thì khác, hẳn có thể tay không mà làm nên cơ nghiệp, rồi lại trở về tìm nhà họ Lâm các anh trả thù, anh ta hẳn là kẻ rất giỏi giang.”

Mặt Đỗ Trường Phong như vừa được phủ một đám mây đen: “Tôi lại hi vọng anh ta có thể lao tới đây, muốn giết thì cứ giết thoải mái. Chỉ cần đừng lôi Thư Mạn vào là được.”

“Nhưng lo lắng của anh lại chính là mục tiêu của anh ta. Anh dõi theo Thư Mạn mười ba năm, anh ta lại dõi theo anh những mười bảy năm. Anh có ý với Thư Mạn bao nhiêu, anh ta cũng không buông tha anh bấy nhiêu.”

“Nghe Lâm Hy nói, anh ta đang ngهنh ngang thu mua cổ phần của Lâm Thị...”

“Tôi cũng có nghe nói.” Vi Minh Luân chuyển hướng nhìn ra gốc đa um tùm trong sân bệnh viện, gió bắt đầu nổi lên, mây đen đã phủ kín bầu trời, cây cối bị gió thổi nghiêng về một phía. Vi Minh Luân thờ dãi, “Sam, anh đã chuẩn bị chưa? Con giông tố đến thật rồi...” Còn chưa dứt lời, anh tái mét mặt, nhìn thẳng về phía lối cầu thang. Đỗ Trường Phong cũng quay lại theo hướng anh nhìn...

Một người đàn ông trong bộ vest màu xanh sậm đứng trước cửa phòng trực ban, đeo kính không gọng, dáng người thẳng tắp, không nói lời nào cũng toát ra khí chất hơn người. Chàng trai trẻ theo sau có lẽ là trợ lý xách một lẵng hoa, đang hỏi ý tá trực ban điều gì đó. Trong hành lang bệnh viện vắng lặng, ánh mắt trần áp người khác của người đàn ông đó khiến không một ai dám nhìn thẳng. Đây có lẽ chính là thứ được gọi là khí thế, mới chỉ mấy năm, làm sao anh có thể thay da đổi thịt được như vậy?

Người trợ lý trẻ tuổi ấy hiển nhiên đang hỏi phòng người bệnh, sau khi lịch sự cảm ơn y tá liền quay đầu lại thì thầm gì đó vào tai người đàn ông đeo kính. Mặt anh ta không chút biểu cảm, sau đó ngẩng cao đầu đi về phía bên này. Nhưng mới đi vài bước anh ta đã khựng lại, vì anh cũng vừa nhìn thấy Đỗ Trường Phong và Vi Minh Luân.

Ánh mắt sắc bén như mũi tên bắn thẳng tới.

Đôi mắt sắc bén như lưỡi dao của Đỗ Trường Phong nhú lại, hơi thở nặng nề, nhìn thẳng về mũi tên kia.

“Chúng ta cuối cùng đã gặp mặt rồi!” Diệp Quán Ngữ lúc này đã đi tới gần anh. Anh mỉm cười, thân nhiên chào hỏi, “Nhiều năm không gặp, vẫn bình an vô sự nhỉ? Thế nào, anh trai mày còn khỏe chứ?”

Đỗ Trường Phong biết rằng anh ta đang cố tình khiêu khích. Anh đứng lặng người, luồng khí lạnh từ đầu xuyên thấu khắp người khiến anh cảm thấy lạnh buốt, giống như mình đang bị đắm chìm trong nước lạnh ngày đông. Anh biết, điều cần đến sớm muộn cũng đã đến.

“Thế nào, không quen à?” Diệp Quán Ngữ nhìn chăm chăm vào anh, như muốn dùng ánh mắt đó mà khoét sâu hai lỗ. Anh nhếch miệng cười lạnh: “Mày... sẽ không chóng quên như vậy chứ?”

Đỗ Trường Phong hít sâu một hơi: “Dĩ nhiên không quên.”

Diệp Quán Ngữ cười lạnh, từng bước áp sát tới gần anh, gần giọng lạnh lùng: “Bảo ứng mà, đời mày cuối cùng thì cũng có bảo ứng, đúng không?”

Vì Minh Luân kéo Đỗ Trường Phong: “Chúng ta đi thôi.”

“Đừng vội đi như thế, mày không ngoan ngoãn ở trong viện đi, lại chạy tới Đồng Thành làm gì? Hay là bây giờ mày đã khỏi bệnh rồi?” Diệp Quán Ngữ nhếch miệng cười, ánh mắt như có thể giết người ngay được.

Mãi đến giờ mới chịu xuất hiện, Diệp Quán Ngữ thấy anh là người có tính nhẫn nại nhất trên đời. Nhưng anh cũng biết, có lẽ cả đời mình cũng sẽ không đạt được thứ anh muốn.

Lúc nhỏ, nhà anh sống trên đường Thúy Hà ở Ly Thành. Nơi đó khi xưa là tô giới, có rất nhiều ngõ ngách nhỏ, những người sống ở đó tuy nghèo nhưng đều gốc phổ, đều có họ khẩu thành phố cả. Cả nhà Diệp Quán Ngữ ban đầu sống ở đường Hạ Hà, nơi đó tập trung người từ nông thôn các nơi lặn lội lên thành phố mưu sinh, một số khác là phần tử lưu manh trộm cướp. Bố anh, Diệp Đại Long khi đó sợ con mình học theo tính xấu, liền chuyển tới đường Thúy Hà phía đối diện, hy vọng các con mình có thể khôn lớn trong môi trường tốt đẹp hơn, tương lai không phải làm cửu vạn như ông.

Diệp Đại Long kiếm sống bằng nghề bốc xếp. Đường Thúy Hà nối liền ra bến tàu Mặc Hà, hàng ngày ông đều ra đó kéo hàng cho người khác. Khi không có hàng kéo, ông đến mò than gần đó kéo than thuê. Trong nhiều năm ông đã đi xuyên hết các con ngõ ở thành phố này. Trong kí ức thơ ấu của Diệp Quán Ngữ, cả người bố, từ đầu đến chân toàn một màu đen xám xịt, lưng còng lam lũ, trước giờ chưa bao giờ nhìn thấy lưng bố thẳng, mãi như thế cho đến lúc chết. Mẹ Lương Hỷ Trân đẻ thêm em trai Quán Thanh lúc Diệp Quán Ngữ lên bốn. Áp lực cuộc sống lại lớn hơn, bố anh chỉ hận rằng bản thân không chia thân mình ra làm hai được, thế là tiền công cũng có thể kiếm được gấp đôi để dùng.

Lương Hỷ Trân cũng rầu rĩ trong lòng, nghĩ bản thân cũng cần phải làm chút gì đó để kiếm sống. Bà được người ta giới thiệu cho con trai nhà họ Lâm trên đường Thúy Hà bú sữa. Nhà đó vốn không sống ở gần đây, mà sống trong căn nhà rộng rãi ở đường Tử Đằng. Sau cách mạng văn hóa bùng nổ, nhà ở đó bị tịch thu, cả nhà buộc phải chuyển tới khu nhà ở đường Thúy Hà. Cho dù như vậy, nhà họ Lâm vẫn là nhà có tiềm lực nhất trên con đường này, căn nhà tách biệt riêng rẽ có ba tầng, người trong nhà từ đời ăn đến cái mặc đều là những thứ mà những nhà khác cùng phố nghĩ tới thời cũng không dám.

Nghe nói, đời ông của nhà họ Lâm làm quan lớn, sau đó có gặp chút khó khăn, hình như được người ở Bắc Kinh đứng ra bảo lãnh nên không bị mất chức, nếu không e rằng ngay cả căn nhà nhỏ này cũng không có mà ở. Khi đại đa số các nhà khác phải thắt lưng buộc bụng thì nhà họ vẫn được ăn bánh ngọt, đều là ông phải người đưa tới, vì năm đó nhà họ Lâm vừa mới sinh được cháu đích tôn, mọi người đều cung nụng như bảo vật trong nhà. Bố mẹ của đứa bé đều rất trẻ, trong nhà không có ai khác, chỉ có một mẹ già đi lại không tiện nên hầu như nằm liệt giường, bệnh tật thì có sẵn bác sĩ trong nhà. Nữ chủ nhân nghe nói vốn là một diễn viên múa rất xinh đẹp, tính tình cũng phóng khoáng, vừa sinh được đứa con trai thì được mọi người trong nhà cung phụng như thánh sống, chỉ tiếc là không có sữa, cho uống sữa bò thì đứa trẻ bị nóng trong, cả người phát ban, tình thế cấp bách nên đành phải tìm người giúp bé bú.

Lúc đó không thể nào không công khai mời vú em như vậy, vì sẽ bị người khác cáo giác là tư bản chủ nghĩa bóc lột nhân dân lao động, vì vậy, Lương Hỷ Trân mỗi ngày ba lần đến nhà cho cậu nhỏ nhà họ Lâm bú sữa, có khi là nữ chủ nhân bế đứa trẻ đến nhà Hỷ Trân. Bề ngoài có vẻ như thân thiết, nhưng lúc người ta đến nhà ngay cả cửa cũng chẳng bước vào, Hỷ Trân chuyển ghế ra sân mời ngồi, nhưng bà ta thà đứng chứ nhất quyết không ngồi, sợ làm bẩn chiếc váy trắng tinh của mình.

Lúc đó, Diệp Quán Ngữ cũng đang chơi trong vườn, tay chân lấm lem bẩn kết lại. Không phải vì nghịch bò trên đất, mà vì ngồi trên đồng than bố cậu mới thu dọn. Nhưng rất kì lạ, nữ chủ nhân nhà họ Lâm mỗi lần nhìn thấy Diệp Quán Ngữ chẳng những không ghét bỏ mà còn rất thích nói chuyện với cậu, còn hay mang kẹo cho cậu ăn. Khi nhìn Diệp Quán Ngữ, ánh mắt bà luôn đắm chiêu suy nghĩ.

Người đàn bà ấy mỗi khi nhìn Diệp Quán Ngữ thường hay thất thần, ánh mắt tràn ngập nỗi buồn.

Bà rất ít khi cười, cho dù đáng về lúc cười vô cùng đẹp. Trong mắt những người phụ nữ khác trên đường Thúy Hà, bà thuộc tầng lớp trên, mặt lạnh như sương, họ không bao giờ với tới. Nhưng chồng bà lại là người rất hòa đồng, lịch sự, nho nhã, ai gặp cũng cười tươi, lễ độ. Hơn nữa ông còn rất nhiệt tình, thường hay khám bệnh, tặng thuốc miễn phí cho hàng xóm. Đặc biệt đối với gia đình Diệp Đại Long thì càng giống như người một nhà, ông rất cảm kích việc Lương Hỷ Trân giúp ông nuôi con trai mình. Vì thế, hàng xóm đều gọi ông là “bác sĩ Lâm” một cách thân thiết.

Chớp mắt đã mấy năm trôi qua, khi Diệp Quán Ngữ lên mười tuổi thì xảy ra một chuyện khiến cậu khắc cốt ghi tâm, nhưng chuyện đó lại liên quan đến nhà họ Lâm. Nhà họ Lâm đã chuyển khỏi đường Thúy Hà, trở về căn nhà lớn ở đường Tử Đằng, bố bác sĩ Lâm qua đời lúc Cách mạng văn hóa sắp kết thúc, bà vợ không lâu sau cũng tạ thế. Vợ bác sĩ Lâm không lâu sau lại sinh thêm một đứa con trai cho ông, lúc con trai trong một tuổi, bác sĩ Lâm đã đặc biệt mời nhà Diệp Đại Long đến làm khách. Tuy đã dời đi, nhưng ông vẫn ghi nhớ ân tình của bà Hỷ Trân, người đã nuôi dưỡng con trai mình.

Diệp Đại Long phấn khởi đưa vợ con đến căn nhà lớn của nhà họ Lâm. Bác sĩ Lâm cũng nhiệt tình đón tiếp họ, còn đưa con trai cả của mình tới, để cậu gọi Lương Hy Trân là vú nuôi. Hy Trân nhìn thấy cậu cả nhà họ Lâm vừa vui vừa tủi, chủ nhóc mặt mày thanh tú, áo quần tinh tươm, còn đi một đôi giày sáng loáng. Bà lại nhìn con trai mình, quần áo rách rưới không che hết rốn, người giàu và kẻ nghèo đúng là một trời một vực. Nhưng điều đó không ảnh hưởng tới chuyện đám trẻ chơi với nhau. Quán Ngừ còn biết phép tắc, nhưng Quán Thanh lại rất nghịch ngợm, trong lúc tranh giành đã khiến cho con trai bác sĩ Lâm khóc lóc, trán còn bị chảy máu. Chuyện này khiến Hy Trân vô cùng hoảng hốt, vợ bác sĩ Lâm lao tới tát Hy Trân một cái thật mạnh khiến bà ngã vật về sau mấy bước. Nếu không phải bác sĩ Lâm kéo ra thì bà Hy Trân còn phải chịu đựng thêm vài cái nữa.

Diệp Quán Ngừ sững sờ nhìn người đàn bà đó.

Một đứa trẻ mười tuổi cũng đã bắt đầu hiểu chuyện. Cậu nghiêng răng ken két, lần đầu tiên trong đời cậu biết cái gì gọi là thù hận. Diệp Đại Long là người thật thà, chỉ biết nói xin lỗi liên tục, chỉ còn thiếu nước quỳ rạp xuống xin tha. Người đàn bà đó lại không biết tình biết lý, chỉ ra cửa thét: “Cút! Cút!...”

Bộ dạng hung dữ đó khiến Diệp Quán Ngừ suốt đời ghi nhớ. Khi rời khỏi nhà họ Lâm, cậu quay đầu nhìn khu vườn xanh biếc, khỏe mắt nhòa lệ. Buổi tối hôm ấy, cậu ôm chặt mẹ nói: “Mẹ ơi, mẹ đừng khóc nữa, đợi sau này con lớn rồi con sẽ mua lại căn nhà ấy, đuổi hết chúng ra ngoài.”

“Không chỉ thế thôi đâu!” Em trai Quán Thanh tính khí nóng nảy, nhảy ngược lên nói lớn, “Đợi con lớn rồi, con sẽ đập nát đầu nó!”

“Nói bậy, đánh người là không đúng.” Bà Hy Trân mắng Quán Thanh.

Quán Ngừ nói: “Vậy họ đánh mẹ như vậy là đúng sao?”

Hy Trân một hồi lâu không đáp lời con, chỉ biết ngồi khóc.” Ai bảo chúng ta nghèo khổ... “Bà chỉ có thể nói như vậy, tuyệt đối không thể nghĩ tới việc những lời nói vô thức của đám trẻ bao năm sau lại trở thành hiện thực. Trong vận mệnh tối tăm vô định kia, tất cả dường như đã được định sẵn, đời người giống như một bàn cờ, tiến hay lùi hoàn toàn không do bạn quyết định, chỉ không cẩn thận một chút nó sẽ biến thành bàn cờ chết.

Cũng chính do cái tát ấy khiến Diệp Quán Ngừ trong một đêm mà trưởng thành. Cậu thề rằng sau này nhất định sẽ phải có rất nhiều, rất nhiều tiền, mua lại ngôi nhà đó, đuổi hết bọn họ đi. Cậu thề rằng sớm muộn gì cũng sẽ đòi lại cái tát mà người đàn bà ấy đã tát mẹ mình. Nhất định! Nhất định như vậy!

Nhưng cuộc sống sau này không vì ý chí lớn lao của Diệp Quán Ngừ mà có bất cứ chuyển biến gì. Năm cậu mười lăm tuổi, bố cậu vì lao lực, sinh bệnh rồi thổ huyết mà chết. Mẹ cậu đau đớn khóc như chết đi sống lại làm hai anh em cậu sợ hãi, tưởng rằng mẹ sẽ khóc đến chết. Họ đã mất đi cha, lúc này không thể mất đi mẹ. Thế là hai anh em cũng khóc theo. Trong đêm, Quán Thanh khóc một ngủ thiếp đi, mẹ gọi Diệp Quán Ngừ đến bên giường, nói với cậu: “Con trai mẹ, mẹ thật có lỗi với con. Con vào nhà chúng ta khiến con không sống yên được ngày nào.”

“Mẹ ơi, mẹ đừng lo, đợi sau này con lớn kiếm nhiều tiền, nhà mình sẽ sống được tốt hơn.” Diệp Quán Ngừ kiên định nói.

Đôi mắt cạn khô nước mắt của mẹ lúc này lại ứa lệ: “Con trai ngọc của mẹ, chỉ cần cả nhà bình an, ngày tháng khó khăn thế nào cũng là những ngày tháng tốt đẹp. Ban đầu mẹ còn hối hận để con đến nhà chúng ta, nhưng bây giờ nghĩ lại, thật may mắn là có con...” Mẹ như muốn nói gì rồi lại thôi, bà vuốt đầu Diệp Quán Ngừ, đôi môi run rẩy.

Đêm đó, mẹ đã nói rất nhiều, đại ý là bố đã mất, Diệp Quán Ngừ trở thành trụ cột trong gia đình, em trai Diệp Quán Thanh tuổi còn nhỏ, cho dù thế nào cũng phải chăm sóc tốt cho em. Diệp Quán Ngừ lúc đó còn cảm thấy kỳ lạ, em trai của mình, cho dù mẹ không nói, người làm anh như cậu cũng sẽ hết sức làm tròn bổn phận, bản thân nhịn ăn nhịn uống cũng phải nuôi em trai trưởng thành.

Mẹ dường như cũng rất mâu thuẫn, muốn nói chuyện lại thôi.

Cũng chính vì trách nhiệm trên vai, Diệp Quán Ngừ đã từ bỏ nhiều thứ vì em trai mình, cả việc đi học cũng vậy. Thật ra thành tích hồi cấp 3 của cậu rất xuất sắc, lại là một cây bút viết văn tài ba rất được thầy cô coi trọng, nhưng để có tiền cho em trai đi học, cậu bức bách phải nghỉ học, đến thành phố Đồng Thành bên cạnh làm công kiếm tiền. Tiếc tiền lộ phí, mỗi lần về nhà cậu đều đi bộ, đi đến gót chân đều tưa máu, Hy Trân nhìn con như thế đau lòng chỉ biết khóc thầm.

Lại thoáng chốc tám, chín năm trôi qua, Diệp Quán Ngừ lúc này đã lớn, trở thành một chàng trai tuấn tú đỉnh đặc, còn em trai Diệp Quán Thanh cũng cao to vạm vỡ. Hai anh em cùng nhau đi trên đường Thụy Hà, giống như một văn một võ khiến người xung quanh ai nấy đều chú ý. Diệp Quán Ngừ và em trai Diệp Quán Thanh thật ra rất khác nhau, tính cách cũng hoàn toàn không tương đồng. Quán Thanh tính tình nóng nảy, đầu óc đơn giản, làm việc gì cũng không suy nghĩ đến hậu quả, Diệp Quán Ngừ ngược lại, tính cách trầm lắng, hướng nội, thường ít nói, thuộc kiểu người lặng lẽ kiêu ngạo. Điều kỳ lạ hơn nữa, các đời nhà họ Diệp đều là người thô lỗ, tổ tiên đều chỉ biết đến cày cấy trồng trọt, đến đời Diệp Đại Long mới lên thành phố. Tuy được xem là người thành phố, nhưng cũng chỉ thuộc tầng lớp lao động thấp kém trong xã hội, thật sự không có chút dính dáng gì đến văn hóa, cả đời Diệp Đại Long cũng chỉ biết được vài con chữ, thậm chí cả tên mình ông còn không biết hết, nhưng đời Diệp Quán Ngừ thì lại khác.

Từ nhỏ Diệp Quán Ngừ đã thích đọc sách, văn viết rất hay, được coi là văn tài bậc nhất trong lớp. Năm lớp năm, bài viết của cậu còn được đăng báo, cho tới khi lên cấp ba cậu bỏ học, những bài văn đã được đăng của cậu đã được xuất bản thành tập. Cậu còn được các trường trung học ở Ly Thành công nhận là tài tử, hàng xóm trong phố thường hay bóng gió với nhà họ Diệp rằng: “Nhóc nhà anh, chắc có lai lịch không tầm thường nhì.” “Dĩ nhiên rồi, Quán Ngừ nhà tôi là Văn Khúc Tinh hạ phàm, dĩ nhiên là lai lịch không tầm thường.”

Sau khi Quán Ngừ bỏ học, ai nấy dù là thầy cô hay hàng xóm đều thấy tiếc cho anh. Thế nhưng, anh lại chưa từng cảm thấy hối hận. Vì tương lai của em trai mình, anh bằng lòng từ bỏ. Em trai Diệp Quán Thanh coi như cũng biết phấn đấu, với tướng tá cao to nên được chọn vào đội bóng rổ trường thể thao thành phố Ly Thành. Cậu được cái thân hình chắc khỏe, nhưng lại thích đánh nhau, rất dễ bị kích động. Trường thể thao ở ngay bên cạnh Đại học sư phạm Ly Thành, vì vậy Quán Thanh thường hay tham gia thi đấu bóng rổ giữa hai trường, rồi từ đó mà quen được một cô gái xinh đẹp tên là Lạc Anh

nhưng tình cảm hai người không duy trì được bao lâu. Quán Thanh tính tình thô bạo, lại hay ghen, thường hay gây gỗ đánh nhau vì Lạc Anh, chuyện chia tay dĩ nhiên cũng khó tránh. Quán Thanh không cam lòng, đặc biệt là khi biết Lạc Anh đem lòng yêu Lâm Nhiên, một cậu ấm con nhà danh gia bên trường Sư phạm, vì thế đã gây ra họa lớn.

Lâm Nhiên là ai? Chính là con trai cả của bác sĩ Lâm đã từng được bà Lương Hỷ Trân, mẹ Quán Thanh cho bú sữa, cũng cùng tuổi với Quán Thanh. Thật ra nhà họ Diệp và nhà họ Lâm vẫn luôn qua lại với nhau. Cuối những năm 70, Lâm Sỹ Diên đã là Viện phó bệnh viện, lúc này đưa cả nhà di cư sang Mỹ, nhà họ Lâm ở đường Thúy Hà một thời gian dài vẫn nhờ nhà họ Diệp trông nom hộ, sống khoảng sáu, bảy năm mới chuyển đi. Lại qua mấy năm sau, Phó viện trưởng Lâm lúc này là Hoa kiều đưa hai người con trai và một người con nuôi của mình về nước để học, ba anh em sống trong căn nhà ở đường Thúy Hà. Viện phó Lâm rất tin tưởng Hỷ Trân, nên thịnh tình mời Hỷ Trân qua đó giúp lo liệu cuộc sống cho ba con trai mình. Hỷ Trân luôn rất có cảm tính với Lâm Nhiên, dù gì cũng là đứa trẻ bà từng cho bú sữa của mình, bà vui vẻ nhận lời, như vậy lại vừa có thể tích thêm chút tiền để con trai cả Diệp Quán Ngừ lấy vợ. Đã hai mấy tuổi đâu, không thể ở vậy mãi được, hơn nữa bà cũng cần tiền cho con trai út Quán Thanh đi học. Chút tiền mà Quán Ngừ kiếm được bên ngoài chẳng khác nào muối bỏ bể. Cứ như vậy, Hỷ Trân trên thực tế đã trở thành bảo mẫu của nhà họ Lâm, dùng tiền chăm sóc anh em nhà họ Lâm để nuôi dưỡng hai đứa con trai Quán Ngừ và Quán Thanh của mình.

Diệp Quán Ngừ lúc biết chuyện đã cất lực phản đối, không cho mẹ đi làm bảo mẫu cho nhà họ Lâm. Anh vẫn nhớ cái tát năm xưa người đàn bà họ Lâm ấy tát mẹ. Cả đời này không bao giờ quên.

Dĩ nhiên, thâm thù đại hận giữa hai nhà họ Diệp và nhà họ Lâm không hoàn toàn chỉ vì cái tát ấy. Diệp Quán Ngừ hiểu rõ trong lòng, chỉ cảm thấy tất cả là số mệnh, hai gia đình vốn chẳng có một chút liên quan tới nhau, một bên là tầng lớp trên, một bên là dân nghèo hạ đẳng, nếu như không phải số mệnh thì làm sao có thể tạo ra những éo le như vậy!

Khi ánh đèn bắt đầu rực rỡ khắp thành phố, anh đứng trên đỉnh tòa tháp nhà Mậu Nghiệp, tòa nhà cao nhất Ly Thành, bốn bề đều là kính chạy dọc từ đỉnh tòa nhà chạm tới đất. Nhìn bên người ở dưới, dòng xe nối đuôi nhau thành những vệt sáng đan xen lan tỏa mọi hướng, giống hệt như huyết mạch của thành phố vậy. Nổi đau, niềm vui, hội ngộ hay chia ly trong đời người đều không thể ngăn lại sự phát triển của thời đại. Chẳng phải đã có câu tre già măng mọc, người sau thay thế người trước đó sao? Đây chính là cuộc sống, không bao giờ ngừng nghỉ. Tòa nhà, vị trí hiện giờ anh đang đứng, gần như đối diện với tòa cao ốc Chấn Á của tập đoàn Lâm thị, hai tòa chỉ cách nhau một con đường. Trước khi tòa Mậu Nghiệp được xây, Chấn Á chính là tòa nhà cao nhất Ly Thành. Nhanh thật! Đợi chờ mười mấy năm, cuối cùng anh đã có thể nhìn thẳng vào tòa nhà đó như hiện tại, nghỉ lại năm xưa, ngay cả việc ngược nhìn thôi anh cũng không có tư cách!

Có tiếng khê gõ cửa, là tổng quản Lữ.

“Vào đi”. Anh lạnh lùng lên tiếng.

“Giám đốc Diệp.” Tổng quản Lữ đẩy cửa, bước qua tấm thảm quý phái, cung kính đứng sau Diệp Quán Ngừ, Vừa nhận được điện thoại của Lâm Duy, ông ta bằng lòng gấp mặt để bàn bạc.”

“Ồ, tin vui đây.”

“Là ông ta chủ động gọi tới, giám đốc xem có thể hẹn ông ta ở nơi nào thích hợp.”

Diệp Quán Ngừ từ từ xoay người lại, tay kẹp điều thuốc, thư thái ngồi xuống ghế sofa bên cạnh cửa sổ. Trong lòng anh đã tính sẵn, hờ hững gẩy tàn thuốc, khoe miệng nở nụ cười nham hiểm: “Cứ hẹn ở câu lạc bộ Hoàng Quân đi, chỗ đó chẳng phải đối diện với tòa án sao?” Khi Diệp Quán Ngừ cười, miệng anh vốn tạo ra một nét cong vênh hoàn mỹ, nhưng nụ cười đó luôn khiến người khác phải e dè bởi trong đó ẩn chứa mùi chết chóc, “Cả đời tôi không bao giờ quên được nơi ấy. Lâm Duy, năm đó ông đổi trắng thay đen, điên đảo thị phi, khiến nhà họ Diệp rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục. Giờ là lúc chúng tôi đòi lại!”

“Vâng. Tôi lập tức đi sắp xếp.” Tổng quản Lữ gật đầu.

Diệp Quán Ngừ ghé đầu lên, đổi sang tư thế thoải mái hơn, người anh hơi dựa vào sofa, vẻ mặt lạnh tanh: “Nhất định phải để Lâm Sỹ Diên biết chúng ta hẹn gặp Lâm Duy. Để cho chúng lo lắng, mà chúng lo lắng thì sẽ cắn lẫn nhau. Chúng ta chỉ cần đợi xem kịch hay.”

“Vâng, giám đốc nói phải.” Tổng quản Lữ đưa ra một túi hồ sơ được niêm phong kín lên bàn trà trước mặt anh: “Đây là của luật sư Âu Dương nhờ người gửi tới, nói là đã moi được bí mật riêng tư của Lâm Duy. Luật sư Âu Dương nói, sau khi xem nhất định giám đốc sẽ bắt ngờ.”

“Ồ, vậy sao?” Diệp Quán Ngừ ngay lập tức có hứng thú, vội cầm lấy tập hồ sơ,” Tôi thật muốn xem gã Âu Dương ấy làm thế nào để tôi bắt ngờ.”

Tập hồ sơ được đựng kín trong bì giấy da cứng, việc mở ra rất đơn giản, không cần tốn chút sức lực nào nhưng người mở nó ra hẳn không biết rằng, bí mật trong đó đã được người trong cuộc chặt vật giấu kín suốt ba mươi năm qua. Vẫn biết trên đời này không có gì là bí mật mãi mãi, vì thực chất không có thứ nào gói trọn được toàn bộ, cho dù là chuyện gì, dù là đã qua nhiều năm, nhưng sẽ có một ngày ắt bị phơi bày ra ánh sáng. Thế nhưng mỗi khi che giấu chuyện gì người ta đều không nghĩ tới điều này, càng không thể ngờ tới khi chúng ta tự lừa mình lừa người sẽ tạo ra bao nhiêu quả ác, còn cả những oan nghiệt...

Bí mật hơn ba mươi năm, Diệp Quán Ngừ chỉ mất nửa giờ để biết hết.

Anh vừa xem vừa cười. Khi đọc hết chữ cuối cùng đã không giấu nổi khoái trá mà bật cười phá lên thành tiếng: “Ha ha ha... Quả là đặc sắc! Thì ra luật sư danh tiếng họ Lâm của chúng ta lại có chuyện hay như vậy... Lâm Duy, Lâm Duy à, ông ở tòa án giấu võ giương oai là thế mà vẫn có thể nhu nhược che giấu chuyện xấu xa này đến tận hơn ba mươi năm, tôi thật phục ông! Ha ha ha...”

Lữ tổng quản đã theo Diệp quán Ngừ nhiều năm, biết anh luôn là người giữ ngôn từ cử chỉ cẩn thận, trước giờ chưa từng thấy anh bật cười khác thường như vậy, ông bất chợt cảm thấy thấp thòm. Đã nhiều năm từ nước ngoài trở về quê hương, không biết đã có bao nhiêu đối thủ phải gục ngã dưới chân anh, nhưng anh có đủ cả độc địa lẫn tàn nhẫn để giành chiến thắng một cách vẻ vang, không quan tâm đến tình nghĩa, ai cản đường người đó sẽ chết, thế nhưng tuyệt nhiên chưa có lúc nào anh hạ hê ra mặt tới mức đánh mất hình tượng như bây giờ.

Diệp Quán Ngừ như đã cười đủ mọi ý thức việc bên cạnh mình còn cấp dưới, vội thu lại nụ cười, nhanh chóng lấy lại vẻ nghiêm túc, nhưng khuôn mặt không thể che giấu được niềm vui: “Tốt lắm! Tên Âu Dương này làm việc đúng là chưa từng làm tôi thất vọng. Gọi điện cho anh ta, nói hôm nào tôi mời uống rượu!”

“Vâng thưa giám đốc Diệp”

Nói rồi Diệp Quán Ngừ lại cầm lấy tập hồ sơ, nở nụ cười nham hiểm: “Lâm Duy, ông cứ đợi ngày tới nhận phần mộ cho mình đi. Chẳng trách mà ông cam chịu đi theo đuôi người khác ở nhà họ Lâm. Thì ra là vậy! Thì ra là vậy! Chúng ta cứ đợi xem kịch hay đi, chuyện gì cũng không phải làm, chỉ xem thôi, ok?”

Tổng quản Lữ cũng cười: “Ok”.

Bạn đang đọc truyện *Trường Mộng Lưu Ngân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Anh ta là ai?

Anh...Anh ta là ai?

Anh khoác một chiếc áo len mỏng lên bờ vai rộng, bên trong là áo sơ mi kẻ sọc màu xanh nhẹ nhàng như thách thức cái lạnh, phía dưới là chiếc quần thụng rần rỉ màu cà phê nhưng không hề tạo cảm giác lồi thối, ngược lại càng làm tăng vẻ phóng khoáng của anh.

Nước da ngăm màu đồng cổ mà nhiều người mơ ước, lông mày đậm, đôi mắt sâu thăm thẳm khiến người khác không thể đoán biết, đường nét mũi và miệng sắc nét giống như một bức tượng được điêu khắc tỉ mỉ, từng đường từng nét đều cứng cáp rõ ràng. Mặt anh đang căng lên, ánh mắt sắc bén, từ lúc Thư Mạn vào cửa rồi ngồi xuống, đôi mắt anh dõi theo quan sát cô không dưới chục lần.

Vì Minh Luân giới thiệu với Thư Mạn: “Đây là...ông Đỗ Trường Phong, hiệu trưởng của chúng ta...”Anh nói có vẻ gượng gạo, rõ ràng là không thể thích ứng với cách xưng hô không tự nhiên này. Nhưng vì ngại Thư Mạn lần đầu gặp Đỗ Trường Phong nên anh vẫn phải chú ý tới chút lịch sự trong trường hợp này.

Không ngờ Đỗ Trường Phong lại nhếch mép cười: “Được rồi, anh thôi đừng làm tôi kích động nữa, nổi hết da gà rồi”

Vì Minh Luân lờ mắt nhìn anh, đang muốn chinh anh vài câu thì Thư Mạn đã lên tiếng. Cô nhìn về phía Đỗ Trường Phong, đôi mắt mơ hồ nheo lại: “Anh...là ai?”

Cô vẫn còn nhớ trước khi ngắt đi cô đã nhìn thấy khuôn mặt này. Hàng trăm hàng nghìn mối nghi ngờ đã kết lại trong đầu. Cô không hiểu tại sao anh lại xuất hiện gần nơi ở của cô, hơn nữa còn biết cả chuyện cô phải chuyển nhà. Trực giác cô như mách bảo, người đàn ông này không mang điều tốt đến. ...

Đỗ Trường Phong nheo mắt lại, bốn con mắt nhìn nhau, anh nhất thời thoáng ngây người. Sắc mặt cô tuy tái nhợt, người gầy gò nhưng đôi mắt lại sáng quắc, ánh nhìn lạnh giá như kết băng, dường như có thể xuyên thấu tâm can người khác. Anh nhìn đôi mắt cô, rất nhanh chóng lấy lại bình thần bằng cách nhẹ nhàng phả ra từng vòng khói thuốc lớn, nét mặt dần dần lấy lại vẻ bí ẩn khó lường: “Cô đoán thử xem...tôi là ai?”

“Cho dù anh là ai, tôi chỉ cần đàn của tôi.” Thư Mạn khê khàng nói, giọng rất kiên định.

“Ồ, dĩ nhiên cô có thể lấy lại đàn của mình, nhưng không phải là không có điều kiện. Tôi cho cô hai sự lựa chọn, một là tham gia vào buổi biểu diễn âm nhạc của tôi, và cô có thể sử dụng chiếc đàn đó, hơn nữa tôi còn có thể cho phép cô tạm thời ở đây. Sau khi buổi biểu diễn kết thúc, chiếc đàn sẽ chính thức trả lại cho cô, còn về việc cô có bằng lòng ở lại đây dạy học hay không là do bản thân cô quyết định. Hai là, cô lập tức rời khỏi chỗ này, dĩ nhiên, chiếc đàn cũng không còn thuộc về cô nữa. Lựa chọn thế nào, tùy cô quyết định.”

Đây đúng là những lời lẽ mang đầy tính đe dọa.

Thư Mạn lạnh lùng nhìn anh: “Đàn của tôi, dựa vào cái gì mà bắt tôi lựa chọn?”

“Vi cô không còn sự lựa chọn nào khác!” Giọng Đỗ Trường Phong cũng lạnh lùng không kém, không chút bốn cợt gì, lời nào cũng ép người, “Cô có lựa chọn khác sao? Nhà bị phá rồi, cô sẽ ở đâu? Ngay cả chỗ ở cũng không có, làm sao cô có thể giữ được chiếc đàn? Tôi nể mặt Vi Minh Luân lắm mới giữ cô ở lại, cũng như chiếc đàn này, còn để cô tham gia buổi diễn của tôi nữa, thế mà cô lại không biết phải cảm ơn tôi sao?”

Trong phút chốc, nước mắt Thụ Mạn lại trào ra, không phải vì buồn mà vì phẫn nộ, con phẫn nộ không thể nào kiềm chế, “Anh... Anh là kẻ cơ hội, đục nước thả câu!”

Đỗ Trường Phong nhếch mép cười lạnh: “Này, tôi hoàn toàn không ép buộc cô. Tôi cho cô lựa chọn, còn lựa chọn thế nào là quyền của cô, không liên quan đến tôi.”

Dĩ nhiên, anh biết điểm yếu của cô ở đâu. Chính là chiếc đàn! Trong cơn mưa hôm đó, thấy cô không để ý đến bất cứ điều gì xung quanh, chỉ chuyên tâm lau chiếc đàn một cách tỉ mỉ, một cách cảm động, anh có cảm giác dường như thứ cô lau không phải là cây đàn, mà là một con người. Là Lâm Nhiên sao? Đúng là buồn cười, người đã không giữ được lại ôm khư khư một cây đàn, cô cho rằng cô giữ chiếc đàn như chính mạng sống của mình như thế thì có thể khiến người chết sống lại sao? Đây chính là điều ngu xuẩn của cô!

Nhưng tại sao, khi nhìn thấy bộ dạng gần như phát điên phát dại của cô lúc ấy lại khiến anh nhói lòng như vậy? Không phải đau vì cô, mà chính vì con người đã chết kia.

Trong anh ngay lúc đó bùng lên ngọn lửa rừng tựa như thiêu đốt tim gan, thiêu đốt cơ thể. Anh không thể nghĩ tới Lâm Nhiên, không thể nghĩ về quá khứ, vì vừa nghĩ tới anh lại cảm thấy đầu óc quay cuồng.

Năm đó, khi anh lên sáu tuổi, tan nhà nát cửa, chính Lâm Nhiên đã tự tay đưa anh vào nhà họ Lâm, từ lúc đó cho anh một mái nhà ấm cúng. Hơn hai mươi năm từ xa lạ trở thành cốt nhục tình thâm, vốn tưởng rằng có thể làm anh em suốt cuộc đời nhưng năm năm trước, Lâm Nhiên đã chết bởi một vụ hôn cận độc tử chính vợ anh hại chết, mà nguồn cơn của mọi tội ác lại chính là người phụ nữ trước mặt anh lúc này, cô ta tên Thụ Mạn, còn vợ Lâm Nhiên chính là chị của cô ta, tên Thụ Tần.

Có rất nhiều điều không cần phải nhắc đi nhắc lại, cũng chính vì vậy mà anh tiếp cận cô. Thật ra đã nhiều năm anh vẫn đứng thần thờ ở nơi cô không nhìn thấy. Biết cô đang cùng người khác hưởng cảm giác vui buồn của đời người, nhưng anh vẫn nuôi hi vọng, đợi một ngày nào đó vô tình gặp cô. Nhưng anh lại luôn thiếu can đảm, cả đến khi Lâm Nhiên đã chết trong tay của chị cô, anh quần quai trong nỗi bi phẫn và do dự nhưng vẫn không dám đột ngột xuất hiện trước mặt Thụ Mạn. Nếu không phải có sự xuất hiện đầy toan tính của Diệp Quán Ngữ, anh cũng không biết mình phải ẩn mình trong tối bao lâu nữa...

Vi Minh Luân không biết nguyên nhân sâu xa đó, lặng lẽ kéo anh ra ban công, nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Cô ấy bệnh rất nặng, lúc xuất viện bác sĩ đã nói không được để kích động, anh đừng thế nữa, cô ấy đang bị tìm đây.”

“Tôi chính là vì cô ấy bị bệnh mới chịu để cô ấy lại đây.” Đỗ Trường Phong chậm thuốc hút, về mặt hứng hờ.

“Nói cứ như mình thật lòng lắm! Anh ép cô ấy thì có thành công được không?”

“Không do cô ấy quyết!”

“Sao anh chẳng có chút thương hoa tiếc ngọc gì cả thế?”

“Tôi không được mềm yếu như anh, nếu anh biết tại sao tôi lại không thương xót cô ấy thì anh sẽ biết cô ấy thực chất không đáng để thương!” Đỗ Trường Phong ngẩng mặt lên đầy tàn nhẫn, khiến người khác không dám nhìn thẳng.

Vi Minh Luân vốn biết anh lạnh lùng đặc biệt là đối với đàn bà, nhưng trước nay chưa từng thấy anh vô lý tới mức không thấu tình đạt lý như vậy. Vi Minh Luân tức tối: “Tôi nói, Sam, lúc đầu anh không hề nói với tôi như vậy. Anh nói tên King Kong kia đã bắt đầu hành động với Thụ Mạn, anh không thể để anh ta cướp tay trên, anh nói tôi ra mặt khuyên cô ấy về trường dạy học, nhất nhất tôi đã làm theo lời anh. Nhưng sao chỉ chớp mắt lại biến thành thế này? Anh sẽ không lợi dụng tôi để lừa cô ấy, đưa cô ấy đến Ly Thành để đạt được mục đích cá nhân của anh chứ?”

“Anh nghĩ sao?” Đỗ Trường Phong vặn ngược lại Minh Luân.

“Anh...” Vi Minh Luân ngay lúc đó đã hiểu ra lần nữa anh lại bị mắc vào bẫy của Đỗ Trường Phong. Nếu không phải Thụ Mạn vẫn trong phòng thì anh đã không ngần ngại ra tay đâm cho tên này một phát, “Sam, nếu anh còn có chút tính người thì lập tức dừng ngay lại! Tôi biết cái chết của Lâm Nhiên là một cú sốc với anh, nhưng Thụ Mạn cũng là người bị hại. Cô ấy cũng chỉ vì quá yêu Lâm Nhiên, anh không thể ra tay với cô ấy như vậy chứ? Nếu Lâm Nhiên ở dưới tuổi vàng mà biết chắc chắn sẽ không tha thứ cho anh đâu! Hơn nữa, anh không thể kéo cả tôi xuống nước như vậy, bản thân anh vô si thế nào cũng được, nhưng đừng làm ảnh hưởng đến danh dự của tôi!”

Đỗ Trường Phong gầy nhẹ tàn thuốc, cười lạnh: “Ồ cạnh người như tôi thì đừng có nói tới danh dự. Bây giờ anh có thể rút lui, tôi không cần anh. Dù gì tôi cũng không muốn tiếp tục biểu diễn nữa, là anh bắt tôi phải ra mặt. Anh biết tôi làm ma lâu rồi, không thích ở dưới ánh mặt trời...”

“Ý của anh là do tôi tự chuốc lấy?” Vi Minh Luân tức nổ đom đóm mắt. Đỗ Trường Phong còn vỗ vỗ vai anh: “Darwin, anh ở với tôi cũng mười mấy năm rồi, anh rất rõ con người tôi, nhưng chưa chắc đã hiểu được tôi. Trên đời này, không có ai thực sự hiểu tôi...”

Vi Minh Luân như mắc ói: “Đó là vì anh luôn để người khác tách khỏi thế giới của mình.”

“Anh nghĩ là tôi thích như vậy chắc? Nếu anh trải qua những gì tôi đã từng trải qua, anh có thể bình thản đứng trước đám người lạ mặt như vậy sao? Bị bố

của mình đưa vào viện thương điên, trên đời này tôi còn có thể tin ai?”Mắt Đỗ Trường Phong phút chốc lóe ra một tia ón lạnh, giọng khàn khàn nặng trĩu, “Nếu có thể làm người thì còn ai muốn làm cầm thú?Tôi trở thành ngày hôm nay đều là do bị người ta ép, hơn nữa còn là người thân nhất của tôi!Tôi muốn làm gì, không muốn làm gì đều không cần thiết với người khác.Darwin, nếu ngay hiện tại anh cảm thấy tôi đã lợi dụng anh, hay đã làm liên lụy đến anh thì anh có thể đi, bẽ kinh tế tôi sẽ bù đắp lại cho anh...”

Vì Minh Luân hiển nhiên đã bị kích động, ánh mắt kinh ngạc nhìn người bạn thân bao năm: “Anh đúng là cầm thú.Những gì tôi đã bỏ ra cho anh bao năm nay, trước giờ chưa từng nghĩ muốn anh bù đắp gì. Tôi coi anh như bạn bè, như anhem, thật lòng muốn giúp anh, nhưng anh lại coi tôi là người như vậy ư?”

“Vậy thì đừng để ý tôi đối xử với cô ấy như thế nào. Đây là chuyện giữa tôi và cô ấy.”

“Anh, anh tưởng tôi muốn lo chắc?”

“Vậy thì ok rồi.” Đỗ Trường Phong quay mặt lại, thoáng nhìn Thư Mạn trong phòng khách.Lại thở dài thườn thượt, không biết là vì chuyện gì.Vốn cho rằng đây sẽ là một vở kịch đầy hấp dẫn, không ngờ cô ấy lại quá yếu, yếu đến mức anh chẳng tốn chút sức lực nào cũng có thể thổi bay cô.Thế là vở kịch còn chưa bắt đầu đã phải kết thúc.

“Với tình trạng của cô ấy hiện giờ không sống nổi hai năm.” Đây là lời cảnh báo của bác sĩ ngày hôm đó.Nghe thấy lời này, anh không thể tìm niềm vui nữa. Anh cũng không biết tại sao lại giữ cô và chiếc đàn lại.Mềm lòng rồi sao?Chắc chắn không!

Anh chỉ muốn xem thử một con gà mái bẽ ngoài hung dữ đến cuối cùng sẽ gãy giữa thế nào mới chết.Trời sinh anh tàn nhẫn, lúc nhỏ chơi bắt gà với Lâm Nhiên, trong khi Lâm Nhiên ngay cả con gà con cũng rất thương xót, lúc nào cũng đặt lên lòng bàn tay nâng niu bảo vệ, còn anh thì nhất quyết không buông tha, ngay lập tức moi bụng mổ ruột chú gà nhỏ rồi xuyên thanh sắt trộm từ nhà vào thân nó, sau đó rắc muối rồi nướng lên ăn. Lâm Nhiên và Lâm Hy sau khi phát hiện ra đều kêu thất thanh không dám ăn, còn anh lại vẫn bình thản tận hưởng mùi vị ngon lành chưa từng có của nó. Vì thế sau này Lâm Nhiên nói anh có “thú tính”, anh cũng mặc nhận.Tính tình anh vốn khác người, cũng chẳng còn cách nào khác.

Cho dù là người phụ nữ trước mặt đã từng làm anh xao lòng suốt mười mấy năm trời nhưng cũng không thể khiến anh mềm lòng. Anh hận cô, không chỉ vì Lâm Nhiên, mà còn vì tính thần khô cứng suốt hơn mười mấy năm qua trong anh không tài nào giải thoát. Anh nhất định phải giải thoát!Nếu không thể thỏa sức dằn vò cô như trong suy nghĩ, vậy thì cứ nhìn cô ấy chết đi, giống như lúc nhỏ nhìn chú gà vô tội gãy giữa rồi rít dưới con dao của anh.Nỗi khoái cảm ấy cũng tuyệt vời như anh đang thưởng thức mỹ vị của giai nhân vậy.

Anh sẽ không vì cái chết của người phụ nữ này mà rơi một giọt nước mắt.

Cho dù chỉ chớp mắt cũng không.

Anh dám đảm bảo.

“Được rồi, tôi tham gia biểu diễn.” Thư Mạn cuối cùng cũng lên tiếng chấp nhận.Rất cao ngạo, cho dù đã chấp nhận nhưng cô vẫn ngẩng cao đầu, “Nhưng tôi sẽ nhanh chóng tìm được chỗ ở, sau đó chuyển đi.Sau khi buổi biểu diễn kết thúc, tiền biểu diễn của tôi sẽ dùng đặt cọc nhà tôi thuê.”

Quả là một người phụ nữ tinh khôn!

Cô không muốn bản thân nợ nần gì cả.

Nhưng cô không thể nào biết, thứ mà cô nợ anh dùng cả đời này cũng không thể trả.

“Cô quyết định rồi?” Đỗ Trường Phong bất giác nhướng mày, ánh mắt thâm sâu thoáng hiện ra một nét biểu cảm nào đó, nhưng rất nhanh cũng biến mất, khóe miệng anh lại hiện ngay ra nụ cười ranh mãnh: “Ồ lại?”

“...Đúng vậy.” Cô gật đầu.

Đúng như anh nói, cô không còn sự lựa chọn nào khác.

Cô đắm đuối nhìn chiếc đàn trong phòng. Cô rất gầy, như chỉ còn da bọc xương, yếu ớt đến độ chỉ cần chạm nhẹ vào là sẽ vỡ tan.Nhưng trên khuôn mặt yếu ớt ấy lại là đôi mắt sáng long lanh, giống như hai lưỡi dao lạnh giá mang theo nỗi buồn tê tái, dường như muốn để linh hồn của mình hòa vào cây đàn.Mái tóc rối bờ rơi xuống má, trượt xuống cầm làm tôn lên đường cong hoàn hảo trên khuôn mặt cô.Vẻ đẹp mong manh ấy thật khiến người ta phải xao xuyến.

“Sớm muộn, tôi sẽ chết cùng cây đàn này.”Cô nói.

“Được thôi, tôi sẽ xem cô chết.” Anh cười đáp.

Rất nhiều năm trước, Lâm Duy đã từng khuyên Lâm Sỹ Diên: “Hay là thả Kỳ Kỳ ra ngoài đi. Tuổi trẻ đang phơi phới mà lại bị nhốt trong đó...Đây cũng đâu phải là cách lâu dài...”

Lâm Sỹ Diên ngay lập tức phản đối: “Anh có lẽ cũng biết hậu quả chứ.Nếu thả ra, chúng ta đều phải ngồi nhà lao. Anh là luật sư có lẽ cũng hiểu chuyện

này.”

Lâm Duy lúc đó chỉ biết than dài: “Lương tâm, lương tâm...”

Mười bảy năm đã trôi qua, Lâm Duy cuối cùng cũng biết, sự cắn rứt lương tâm cũng không thể nào phải đi quá ác ông đã góp tay tạo ra. Khi Diệp Quán Ngữ thần thái bình thản ngồi trước mặt ông, nở nụ cười thách thức với ông, ông đã nghĩ tới hậu quả xấu nhất, cuối cùng chuyện đòi nợ cũng tới! Mười bảy năm nay, mỗi người trong nhà họ Lâm đều sống trong những ngày lo sợ bất an, suy nghĩ xem cái người trẻ tuổi ấy lúc nào sẽ tới, lúc nào sẽ ratay, dùng thủ đoạn gì, sẽ báo thù nhà họ Lâm như thế nào. Mỗi người đều đang nghĩ, nhưng lại sợ phải nghĩ, sợ phải thừa nhận, vì vừa nghĩ đến thì đêm lại không thể ngủ.

Thật ra, hai năm trước Diệp Quán Ngữ đã về nước, vẫn luôn ở Đồng Thành. Hai năm nay anh không có hành động gì lớn, chỉ chuyên tâm mở rộng sự nghiệp của mình, rất ít khi lộ diện. Nhưng anh càng im ắng thì dự cảm của những người nhà họ Lâm lại càng không bình thường. Lâm Duy đã gặp Diệp Quán Ngữ mấy lần ở những nơi công cộng, anh lại vẫn tươi cười chào hỏi Lâm Duy, dường như đã quên chuyện năm xưa chính ông là người biện hộ cho Đỗ Trường Phong vô tội.

Đây chính là chỗ lợi hại của Diệp Quán Ngữ! Lâm Sỹ Diên cũng vì chuyện này mà tinh thần bất an, cả ngày lo lắng sợ hãi, ông chán nản nói với Lâm Duy: “Chúng ta đã đánh giá thấp thằng nhóc đó. Nó lại biết dùng chiến thuật tâm lý, biết trước khi khai chiến việc đầu tiên phải làm là khiến chúng ta suy sụp tinh thần. Em không thể tính được lúc nào thì nó sẽ ập tới đánh chúng ta đòn đầu.”

“Nếu như có thể dễ chú tính được thì anh ta đã không phải là Diệp Quán Ngữ rồi.” Lâm Duy đã nói như vậy. Ông dặn dò Lâm Sỹ Diên: “Tốt nhất là để Sam kín kẽ một chút, ít ra ngoài gây chuyện thôi. Còn tổ chức buổi âm nhạc gì đó, đã quên mình thế nào rồi, muốn chết phải không?”

Nhưng nhà họ Lâm không thể nào ngờ tới việc Diệp Quán Ngữ không hề lựa chọn Đỗ Trường Phong làm mục tiêu tấn công. Anh thu mua tất cả cổ phiếu của Lâm thị, không câu nệ giá cả, cũng không từ thủ đoạn. Đến lúc Lâm Sỹ Diên phát giác ra thì phần lớn cổ phiếu lẽ đã vào hết tay Diệp Quán Ngữ. Bây giờ, anh lại nhắm vào số mười hai phần trăm cổ phần trong tay của Lâm Duy, Lâm Sỹ Diên bắt đầu hoang mang, biết rằng Diệp Quán Ngữ chỉ cần có mười hai phần trăm cổ phần ấy thì anh ta có thể danh chính ngôn thuận bước vào Hội đồng quản trị, lúc đó giang sơn mà mấy đời nhà họ Lâm vất vả tạo dựng chẳng mấy chốc bị đổi chủ.

Lâm Sỹ Diên nghĩ đi nghĩ lại, quyết định để Lâm Hy đi làm công tác tư tưởng với Lâm Duy, thuyết phục ông nhượng cổ phần. Lâm Duy tuy hô mưa gọi gió trong ngành luật sư nhưng lại chưa từng tham gia vào công việc kinh doanh của tập đoàn, người khác nghề sao hiểu nổi khó trong nghề. Lâm Sỹ Diên lo lắng khả năng Diệp Quán Ngữ sẽ giờ thủ đoạn khiến Lâm Duy phải khuất phục. Diệp Quán Ngữ tuy rằng làm việc rất kín kẽ, nhưng anh đã lật đổ được rất nhiều đối thủ mạnh mà chính Lâm Sỹ Diên trước đó phải lùi bước. Một kẻ có trí tuệ khiến người khác phải sợ như vậy sớm đã lan truyền trong giới tài chính, Lâm Sỹ Diên không thể không đề phòng. Thật ra, nếu Lâm Duy giao cổ phần thì về mặt kinh tế cũng không bị tổn thất, giá tiền mà Lâm Sỹ Diên trả khiến người khác khó mà cưỡng lại, nhưng vẫn gặp phải sự từ chối thẳng thừng của Lâm Duy. Giá tiền có cao hơn nữa ông cũng không có chút thay đổi nào.

Lâm Duy biết rõ ràng, khi cổ phần được giao ra thì ông sẽ hoàn toàn bị đá khỏi nhà họ Lâm.

Chuyện bắt đầu từ khi ông hiểu mình đã không có được sự tôn trọng cần có trong gia đình, bố ông Lâm Bá Hàn từ nhỏ đã không xem trọng ông, xem ông là cái gai trong mắt. Thật ra, ngoài việc tương mạo Lâm Duy kém chút so với Lâm Sỹ Diên, còn ở mặt nào ông cũng giỏi hơn. Ông có kiến thức tốt, văn tài lại được xem là bậc nhất, nhưng trong mắt của Lâm Bá Hàn xưa nay đều chỉ tập trung vào Lâm Sỹ Diên. Ông tuy là con trai cả nhưng lại bị mất đi thân phận thừa kế một cách khó hiểu, còn con trai út Lâm Sỹ Diên lại có tất cả mọi thứ của gia đình.

Trước khi lâm chung, Lâm Bá Hàn chỉ để lại cho Lâm Duy một ít cổ phần cốt để anhem vẫn còn nhìn mặt nhau, nói cho cùng ông vẫn mang họ Lâm. Nhưng Lâm Duy là người có cá tính mạnh, sớm biết sống độc lập, trước giờ chưa từng ý vào thế lực của gia đình. Danh tiếng luật sư lừng lẫy ở Giang Nam cũng là kết quả từ những nỗ lực của chính bản thân ông. Ông vốn dĩ không phải là một người yêu tiền, làm nghề này có quá nhiều cơ hội để giàu có nhưng ông vẫn nhàn nhai bao năm nay, giả vờ như không quan tâm, nhưng hiện giờ chút sĩ diện cuối cùng cũng đành phải vứt đi. Cho dù thế nào ông cũng không nuốt được cục tức này.

Huống hồ, ông cũng có dự định của riêng mình.

Ông đã trải qua hơn ba mươi năm sống cuộc sống không thành thật với chính mình, đã đến lúc ông sống cho bản thân, nhưng vợ và con gái ông vô tội, ông cũng phải để lại cho họ chút gì đó giắt lưng. Nếu nhượng cổ phần, cả nhà ông sống chết thế nào cũng không còn liên quan gì đến nhà họ Lâm nữa. Dĩ nhiên, ông sẽ không nhượng lại cho Lâm Sỹ Diên, bán cho Diệp Quán Ngữ cũng chắc chắn không. Cho dù nhà họ Lâm không có chỗ cho ông, nhưng rất cuộc ông vẫn là người họ Lâm. Ông bảo đảm với Lâm Sỹ Diên, có chết cũng không để cổ phần rơi vào tay của Diệp Quán Ngữ.

Lâm Sỹ Diên lúc đó lại hỏi ông: “Anh thấy mình hiểu tên nhóc đó sao? Anh biết anh ta có lai lịch gì sao? Năm đó khi hấn ra nước ngoài, trên người không có một đồng xu dính túi, thế mà chỉ trong mười mấy năm đã thay da đổi thịt, hấn lấy đâu ra nhiều tiền như vậy? Mấy đời tổ tiên nhà họ Lâm chúng ta mới chỉ tích góp được chút gia nghiệp này, trong khi hấn lại chỉ cần mười mấy năm đã có, anh không cảm thấy đáng sợ sao? Anh không biết tường tận về hấn, tôi cũng không biết, cái không biết này là mối nguy hiểm lớn nhất...”

Lâm Duy á khẩu không thốt nên lời.

Đúng là ông không hiểu Diệp Quán Ngữ, chỉ biết mười mấy năm nay anh ta vượt tận trùng dương rồi phát tài bên hải ngoại. Khi về nước đã là một đại gia nổi tiếng trong giới tài chính, nhưng báo chí rất ít khi đưa tin về anh ta. Mọi người gọi anh ta là một đại gia ẩn hình, bên trong có hai tầng ý nghĩa: Một là anh ta rất kín đáo, hiếm khi xuất hiện trước mặt công chúng, cho dù ngồi trên một đồng tiền lớn cũng không khoa trương, không lộ ra bất cứ điều gì, đến giờ vẫn sống trong một căn nhà cũ ở Đồng Thành, ý nghĩa khác chính là, anh ta làm việc cực kỳ quyết đoán, nếu ai không may trở thành đối thủ, nhất định sẽ bị anh ta ra tay vừa nhanh vừa độc. Nói theo cách của người trên thành phố thì là lúc không cảnh giác thường có thể bị anh ta “giết chết không kịp

trở tay”.

Về nước chỉ trong vòng hai năm, anh ta đã thôn tính được mấy doanh nghiệp tài chính, vài công ty bất động sản có thế lực không hề nhỏ. Trong giới có rất nhiều đồng nghiệp mà vừa mới nhắc tới tên anh ta đã sợ mất vía. Lâm Duy cũng từng âm thầm điều tra về con người đáng sợ này nhưng không có thu hoạch gì đáng kể, còn bị Diệp Quán Ngừ đánh lại, gọi điện thẳng tới văn phòng của Lâm Duy, lạnh lùng cảnh cáo: “Luật sư Lâm, ông không cần điều tra nữa. Thứ có thể tìm ra, chắc chắn ông sẽ tìm thấy, thứ không tìm được, ông không thể có được đâu. Tốt nhất là để lại chút sức lực mà lo chuyện hậu sự của nhà họ Lâm và bản thân ông đi.”

Lâm Duy tức giận suýt chút nữa hộc máu.

Lúc này, Diệp Quán Ngừ đang ngồi đối diện ông, đằng sau anh ta là chiếc cửa sổ dài chạm đất, cách một con đường phía đối diện là tòa án mà ông thường ra vào tranh tụng cả nửa đời người.

Lâm Duy rất rõ vì sao Diệp quán Ngừ lại hẹn ông ở đây.

Lâm Duy chăm chăm nhìn con người trẻ tuổi này. Từ ngoại hình, tướng mạo, anh ta đều rất anh tuấn khôi ngô, bộ vest sang trọng tôn lên dáng người cao quý, cử chỉ lại nho nhã lịch lãm, trên người toát ra một vẻ quý phái hết sức tự nhiên, hòa nhập với cảnh xa hoa xung quanh. Dù thế nào Lâm Duy cũng không thể tìm được sợi dây nối người trước mắt mình với chàng trai nghèo rớt kieu gào bên ngoài tòa án mười bảy năm về trước.

Diệp Quán Ngừ hướng người ra trước, khẽ mỉm cười: “Luật sư Lâm, tôi nghĩ chúng ta không cần phải khách sáo làm gì. Ông có lẽ cũng biết mục đích tôi hẹn ông tới đây chứ? Thế nào, ông có chấp nhận điều kiện của tôi không?”

“Quán Ngừ, tôi đến đây không phải để chấp nhận điều kiện của anh.”

“Hãy gọi tôi là giám đốc Diệp thì tốt hơn, tôi nghe không lọt tai cách gọi thân mật của ông.” Diệp Quán Ngừ vẫn cười, ánh mắt toát ra tia lạnh buốt người.

Lâm Duy bình tĩnh: “Giám đốc Diệp, anh Diệp, anh cũng nên hiểu rằng, tôi sẽ không nhượng cỗ phần lại cho Lâm thị, chắc chắn cũng sẽ không để cho anh. Dựa vào cái gì mà tôi phải nhượng cho anh?”

“Chẳng dựa vào cái gì cả, chỉ dựa vào điều tôi muốn thì ông phải đưa!” Diệp Quán Ngừ gần giọng, rõ là giọng điệu ép người, rất đỗi ngang tàng.

Lâm Duy hừ lạnh một tiếng, đáp: “Đừng tự đánh giá mình quá cao, người trẻ tuổi.”

Diệp Quán Ngừ lại cười: “Nếu tôi đã muốn, thì chắc chắn phải thừa bán lĩnh để có. Ông không có chỗ mặc cả với tôi đâu, luật sư Lâm.”

“Cho dù anh có đưa ra bao nhiêu tiền tôi cũng sẽ không cho anh.”

“À, tôi quên không nhắc ông. Cổ phần tôi lấy từ ông sẽ không phải trả ông một đồng một cắc nào hết cả.” Diệp Quán Ngừ rút điều thuốc ra châm rồi nói, bộ dạng rất ngông cuồng.

“Anh bị điên rồi!” Lâm Duy sắc mặt tái xanh.

Diệp Quán Ngừ thờ ra một hơi thuốc dài: “Luật sư Lâm, ông nói như vậy đúng là để tôi hoảng sợ bất an. Tôi là kẻ điên, vậy đứa cháu yêu dấu đã từng bị nhốt trong viện của ông là cái thứ gì?”

“Nó đã làm ra chuyện có lỗi với nhà họ Diệp các người, nhưng nó cũng đã phải trả giá, đã bị nhốt trong viện nhiều năm rồi. Quán Ngừ, à không, anh Diệp, lúc đầu hai người cũng là bạn tốt, tha được cho người ta thì hãy tha thứ. Lâm Nhiên cũng không còn tại thế, cho dù anh thắng thì thế giới này sẽ thế nào? Em trai anh... cũng sẽ không thể sống lại được...”

“Chính vì tôi có làm gì nó cũng không sống lại được, tôi mới phải tiễn các người vào quan tài, nếu không em trai tôi sao có thể an nghỉ nơi suối vàng?”

“Anh cảm thấy với những việc anh làm, em trai anh dưới suối vàng biết được sẽ an nghỉ được sao?”

“Ông không cần phải né sang chuyện khác với tôi, luật sư Lâm! Tôi chỉ cần câu trả lời, ông đưa hay là không đưa?”

“Nếu tôi không đưa thì sao?” Lâm Duy biết chuyện tới nước này thì càng không thể mềm mỏng. Ông không thể để mình hèn yếu tới mức quỳ xuống cầu xin anh ta vì ông biết, cho dù có quỳ xuống van xin, Diệp Quán Ngừ cũng sẽ không buông tha. Nếu đã như vậy thì phải cương đến cùng, anh ta còn có thể cướp được cổ phần trong tay ông sao?”

Thế nhưng, Lâm Duy rất nhanh biết rằng mình đã đánh giá thấp đối thủ. Khi Diệp Quán Ngừ đưa một tập tài liệu photo ra đưa cho ông thì ông biết ông đã thua, thua thảm hại!

Hơn ba mươi năm, ông che giấu sự thật một cách khổ sở. Cuộc sống hơn ba mươi năm đầy tối tăm, ông tự cho rằng đã giấu được tất cả mọi người, sắp thực hiện được ước nguyện của mình, cùng người đàn bà ông yêu sống một cuộc sống ngày đêm mong chờ, hay cho dù không còn nơi nào để đi nữa thì ông cũng có thể đem bí mật này xuống mộ, nào hay biết sự thật đó lại sớm rơi vào tay đối thủ nguy hiểm nhất.

Từng giọt mồ hôi to như hạt đậu toát trên trán ông.

Lâm Duy thấy trước mắt mờ nhoẹt, từng con chữ trong đồng tài liệu đang bay lên, xoay tròn trước mặt ông. Ông không nhìn rõ chữ, cũng không nhìn rõ người trẻ tuổi trước mặt, chỉ cảm thấy ngày vận mệnh đã tới, ông không còn ôm hy vọng sống cho mình.

“Thế nào? Ông đã phục chưa?” Diệp Quán Ngừ rung nhẹ đùi, thỏa mãn nhìn Lâm Duy bây giờ mắt đã giật giật không kiểm soát, trong lòng hả hê.

Lâm Duy thờ nặng nề: “Anh... anh muốn bức tôi chết?”

“Tôi chẳng thèm nghĩ vậy. Ông chết rồi, sao có thể xem được kịch hay phía sau? Tất cả chỉ mới vừa bắt đầu, cho dù thế nào ông cũng phải sống mà chứng kiến mới không uổng sự nhớ nhung của tôi với ông và nhà họ Lâm các người trong suốt mười bảy năm qua, ông nói đúng không?” Diệp Quán Ngừ cười, thẳng tay di mạnh điều thuốc xuống gạt tàn.

Lâm Duy không còn sức để phản kích, yếu ớt nói: “Cho dù tôi đã chết, Quán Ngừ, cậu cũng không thể nào lấy được cổ phần.”

Ông vẫn gọi “Quán Ngừ”, giống như bao năm trước ông đã gọi. Ông biết giới hạn của bản thân đã đến, mọi thứ bỗng trở nên nhẹ tênh, ông bật khóc. Ông đã nghĩ ra rất nhiều khả năng cũng như thủ đoạn mà Quán Ngừ có thể sẽ đưa ra để trao đổi với mình, nhưng không ngờ ông lại để lọt đúng phương án hiểm hóc nhất, nó tựa như một nhát dao hiểm ác, đâm thẳng vào tim ông, ông như nghe thấy tiếng máu rỉ ra trong tim mình.

Diệp Quán Ngừ lẽ nào dễ dàng buông tha cho ông: “Luật sư Lâm, ông thật sự cho rằng chết có thể giải thoát sao? Ông quá ngây thơ rồi! Nếu như chết có thể giải thoát thì tôi có chết nghìn vạn lần cũng không từ. Năm xưa đứa cháu của ông được thả ngay tại chỗ, Diệp Quán Ngừ tôi đã chết ngay ngày hôm đó, trước mặt nhà họ Lâm các người. Cho nên, ông nghe kĩ đây, trừ phi giao ra cổ phần, bằng không bí mật mà ông khổ cực che giấu hơn ba mươi năm qua sẽ được phơi bày trước toàn dân thiên hạ. Thử nghĩ xem, người nhà của ông khi biết được chuyện này sẽ nghĩ gì? Còn cả người em ruột Lâm Sỹ Diên của ông nữa, nếu biết được chân tướng của ông, sẽ có cảm giác gì? Dĩ nhiên, còn có cả người đàn bà mà ông vẫn luôn bảo vệ nữa, chỉ sợ bà ta sẽ bị người nhà họ Lâm xé xác thôi, hahaha...”

Buổi biểu diễn lần này của Đỗ Trường Phong phải gánh chịu những rủi ro nhất định. Vì thân phận đặc biệt của anh, tuy tấn bi kịch đó đã trôi qua mười bảy năm, anh cũng đã “lành bệnh”, bề ngoài có thể tự do đi lại, nhưng ở Ly Thành vẫn còn không ít người vẫn nhớ vụ án ngày xưa ấy. Khi lịch sử bị lật lại thì xem chừng hậu quả của nó cũng không hề nhỏ. Ngay bản thân Vi Minh Luân cũng cho rằng buổi biểu diễn lần này thật sự rất mạo hiểm. Thế nhưng, điều ngạc nhiên là bản thân Đỗ Trường Phong lại có suy nghĩ khác, thà chết đứng còn hơn sống quỳ. Và thế là Thư Mạn là đối tượng được lựa chọn không thể tốt hơn trong buổi biểu diễn của anh.

Biểu diễn lần này với cô nhất định sẽ rất hứng thú.

Hoặc cũng có thể có được một sức mạnh hy vọng nào đó từ cô cũng không biết chừng. Vì cô đối với anh mà nói, luôn có một ý nghĩa vô cùng đặc biệt. Cô là một giấc mơ, một niềm uất hận, cũng là một sự đau đớn quặn quại. Anh đã đấu tranh với bản thân trong một thời gian dài, rất dài mới có thể xuất hiện trước mặt cô, bước vào cuộc sống của cô.

Với Thư Mạn, cô cũng đã xa sân khấu biểu diễn nhiều năm, nếu không phải vì chiếc đàn, cô chắc chắn không tham gia buổi biểu diễn này của Đỗ Trường Phong. Dĩ nhiên cô biết, mục đích của Đỗ Trường Phong là đến để đòi nợ, đòi nợ cho Lâm Nhiên. Chuyện này lại càng khiến cô nhẹ nhõm hơn trong lòng, chẳng qua chỉ là muốn cô chết. Cô thấy thật buồn cười, bản thân là một kẻ mắc bệnh nặng, sống ngày hôm nay không biết ngày mai, từ trước tới giờ cô chưa từng sợ cái chết. Nhưng cô sợ phải sống cô độc như vậy.

Trong phòng hiệu trưởng ở trường đàn, Đỗ Trường Phong cầm một tập hồ sơ đưa cho Thư Mạn để cô ký: “Đây đều là những hợp đồng liên quan đến buổi biểu diễn này, liên quan đến quyền và nghĩa vụ của hai bên, còn cả bảo hiểm gì đó. Cô xem đi, nếu không có vấn đề gì thì ký tên vào. Xem cho kỹ, cẩn thận, không lại bị tôi bán đi đấy.”

Thư Mạn đưa mắt lờ anh, cầm tập hồ sơ. Cô không thèm nhìn mà ký xoẹt ngay vào từng tờ, hoàn toàn giống như đang đặt cược. Cô chỉ muốn mau chóng kết thúc tất cả rồi lấy lại đàn của Lâm Nhiên.

Đỗ Trường Phong thấy cô kí tên, miệng cười hết cỡ không thể khép lại được.

“Thoải mái lắm, tôi rất thích cá tính của cô, quả quyết, quyết đoán, rất có khí khái của bậc nam nhi” Anh gian xảo cười khen cô.

Thư Mạn kí tất cả văn kiện rồi vứt bút xuống, hừ lạnh một tiếng: “Cám ơn lời khen. Đáng tiếc tôi là phụ nữ. Nếu tôi là đàn ông, anh chắc chắn không thể nào sống mà ngồi đây!”

“Ái chà...” Đỗ Trường Phong nhún nhún vai, giả như kinh ngạc: “Cô hận tôi như vậy cơ à? Tốt lắm, cô càng hận tôi thì lại càng nhớ kỹ cho tôi. Cô sẽ không nhớ tôi giống như cả đời nhớ Lâm Nhiên chứ?”

“Đồ vô lại!” Thư Mạn mắng một câu, quay phắt người, lao thẳng ra khỏi phòng làm việc. Vừa mở cửa đã chạm trán Vi Minh Luân, “Tránh ra!” Cô tức tối đẩy anh sang một bên, Vi Minh Luân bất giác giật mình sợ hãi vội né sang một bên nhưng vẫn cô nhắc cô, “Thư Mạn, buổi chiều bắt đầu luyện tập đấy.”

Không ai trả lời, chỉ nghe thấy tiếng bước chân nện cộp cộp bên ngoài hành lang.

Vi Minh Luân chỉ vào Đỗ Trường Phong: “Sam, nếu anh đã phí công sức để lừa cô ấy về đây thì làm ơn, có thể đừng làm cô ấy kích động không? Cô ấy bị bệnh tim, anh không phải không biết!”

Đỗ Trường Phong thông thả xoay chiếc ghế da, nghịch đầu móng tay: “Không sao, Lâm Hy không phải là bác sĩ tim mạch nổi tiếng sao? Nó sẽ cứu cô ấy.”

“Đúng là vô nhân đạo!” Vì Minh Luân vừa mắng vừa ngồi xuống trước mặt anh, bộ dạng lo lắng: “Vừa rồi tiếp điện thoại của ông già anh, ông bắt chúng ra phải nhanh chóng dừng cuộc biểu diễn lần này lại. Lời nói thì khách khí, nói làm nghệ thuật không cần phải phô trương như vậy, nhưng tôi nghe thấy ý ông ấy vẫn còn sợ tên King Kong kia lật án...”

“Kệ ông ấy, họ chính là một đám động vật máu lạnh. Họ cũng không nghĩ thử xem, nhốt tôi đã mấy năm rồi, thế là tôi đã khổ sợ với họ lắm rồi. Hiện giờ là lúc tôi tự do, muốn làm gì chẳng ai ngăn được!” Đỗ Trường Phong gằn mặt lại.

Vì Minh Luân vẫn băn khoăn: “Nhưng tôi luôn cảm thấy, có phải tôi đang hại anh. Lỡ hư thật sự... thật sự bị lật án, anh sẽ phải ngồi tù.”

“Đây chính là điều tôi muốn!” Đỗ Trường Phong dựa đầu vào ghế, nhắm mắt lại, vẻ mặt hết sức buồn chán, “Bao năm nay tôi không thể nào giải thoát, thật ra chính là vì bị cắn rứt lương tâm. Nếu như một ngày nào đó bị tên King Kong ấy bỏ vào tù, tôi nghĩ trong lòng sẽ dễ chịu hơn rất nhiều. Mười bảy năm rồi, mỗi lần nằm mơ thấy em trai anh ta người đầy máu xin tha dưới con dao của tôi, trong lòng tôi lại...” Anh chỉ vào ngực, “Giống như có hàng nghìn hàng vạn con dao đang cứa vào tim. Thật ra anh ta cũng có lỗi gì, chẳng qua là tuổi trẻ bồng bột đánh nhau, tôi lại lấy cả mạng sống của anh ta. Darwin, tôi rất hối hận! Nếu như anh ta còn sống chắc cũng lớn bằng chúng ta bây giờ, nhất định sẽ có cuộc sống thuộc về riêng mình, bên cạnh có người thân, bạn bè. Nhưng anh ta đã sớm trở về cát bụi. Khi mất đi Lâm Nhiên, tôi đã đau đớn thế nào thì anh trai của anh ta cũng đau đớn nhường ấy. Vì vậy cho dù bị trừng phạt thế nào tôi cũng không có gì để nói.”

“Nhưng tôi hy vọng anh đừng gây khó dễ cho Thư Mạn.” Vì Minh Luân rả riệu.

Đỗ Trường Phong ngược mắt, liếc nhìn Vì Minh Luân: “Anh thấy tôi sẽ gây khó dễ cho cô ấy như nào? Muốn lấy mạng của cô ấy, hay là muốn thân xác, kéo cô ấy lên giường?”

Vì Minh Luân chột rùng mình: “Đỗ Trường Phong, anh không được làm chuyện đó.”

Đỗ Trường Phong nhếch miệng cười: “Đàn bà muốn lên giường với tôi còn xếp hàng dài kia kia, còn lâu mới đến lượt cô ấy. Nói câu này anh chắc không tin, tuy tôi đã dối theo cô ấy nhiều năm, nhưng tôi lại chưa từng nghĩ chuyện lên giường với cô ấy. Anh nghĩ tại sao không? Tôi là một người đàn ông rất bình thường...”

“Đừng! Sam, anh mà động tới cô ấy, tôi sẽ xé xác anh!”

“Được thôi, dù gì anh cũng không phải không biết trước giờ tôi đều trọng sắc khinh bạn.”

Khi Đỗ Trường Phong giờ trò đùa vô lại, cũng chẳng ai làm gì được anh.

Anh cầm tập hồ sơ Thư Mạn vừa ký đưa cho Vì Minh Luân, “Anh xem thử đi. Tôi đối phó với phụ nữ hoàn toàn không chỉ dùng nửa thân dưới để suy nghĩ như anh tưởng đâu. Thiên tài đấy, tôi thấy tôi đúng là một thiên tài.”

Vì Minh Luân ngơ vờ nhận lấy tập hồ sơ, lật qua xem thử rồi tròn trợn mắt. Anh há hốc miệng: “Đây, đây là...”

Đỗ Trường Phong dùng ngón tay gõ nhẹ vào bàn, đắc ý đung đưa đầu: “Thế nào, tôi thông minh đúng không? Cho dù cuộc biểu diễn lần này có tan thành mây khói, nhưng cô ấy vẫn không thể thoát ra khỏi lòng bàn tay tôi.”

Buổi chiều hôm ấy sắc trời âm đạm, mây đen ùn ùn kéo tới. Đến tối lại có tuyết rơi, nhưng bông tuyết va vào cửa kính phòng tập tạo thành tiếng kêu lộp độp. Tuyết rơi nhanh và dày, chưa tới một hồi mà những mái nhà nhìn từ xa như đã được phủ cả một lớp tuyết trắng. Ở trong phòng âm nên không nhận biết được, nhưng vừa ra khỏi cửa, gió đã thổi mạnh cùng những bông tuyết tấp vào mặt thấy ran rát. Vì Minh Luân đưa Thư Mạn tới nơi luyện tập, đưa bản nhạc sắp biểu diễn cho cô xem. Lúc đó, cô mới tròn tròn mắt, vì những bản nhạc này đều là những tác phẩm nổi tiếng của “người đó”.

“Anh ta biết sáng tác nhạc?” Thư Mạn tuyệt không thể ngờ tới, cô quá ngạc nhiên.

“Dĩ nhiên rồi, bản thân anh ta là một nhạc sĩ có tiếng. Những bản nhạc mà anh ấy biểu diễn đều tự mình viết.” Vì Minh Luân cười nói, “Anh ấy nổi tiếng ở nước ngoài, nhưng hiện giờ cũng đã có rất nhiều fans trong nước biết đến. Trong những sáng tác của anh ta còn có bản “Sonata mùa thu” mà cô đã từng chơi, cũng là do anh ta viết.”

Thư Mạn phút chốc lại trừng mắt kinh ngạc.

“Đừng nhìn tôi như vậy, đây đúng là sự thật.” Vì Minh Luân thấy những biểu hiện nghi ngờ của Thư Mạn thật buồn cười, anh nhún vai nói tiếp, “Thư Mạn, có lẽ cô cảm thấy tên đó rất khốn kiếp. Nhưng cô không biết, anh ta là một thiên tài, từ nhỏ đã là một thiên tài, cả anh ta và cả anh trai mình...”

“Hai người đang thì thầm to nhỏ cái gì thế?” Gã họ Đỗ lúc này bước tới, trong phòng đang mở máy sưởi nên anh bỏ áo khoác ngoài, trên người mặc áo len mũ mào xám nhạt cùng với quần thụng màu xanh, trông vô cùng phong độ. Thư Mạn nhìn anh ta với ánh mắt vô cùng lạ lẫm, kiểu “Anh ta mà cũng viết được nhạc sao?”

“Này, cô nhìn tôi như thế làm gì? Còn không mau đi tập đàn đi!” Anh nghiêm mặt, giọng nhấn mạnh kiểu ghê gớm khiến những người khác trong phòng phải quay lại nhìn. Thư Mạn sững người, đang định cãi lại thì đã bị anh quát trước: “Tôi nhắc nhở cô, buổi biểu diễn quan trọng như thế nào. Nếu như thất bại, hậu quả cô tự nghĩ!”

“Anh khỏi phải dọa tôi!”

“Tôi đang dọa cô sao?”

“Được rồi, được rồi, đừng làm lỡ thời gian nữa, bắt đầu luyện tập đi.” Vì Minh Luân thấy thế vội vàng hòa giải. Anh là tổng giám chế cho cuộc biểu diễn lần này, không muốn không khí bị căng thẳng. Anh vỗ vỗ tay, nói với các nghệ sĩ tham gia biểu diễn: “Mọi người vất vả rồi, buổi biểu diễn đã vào giai đoạn nước rút đếm từng rồi, chúng ta phải nắm lấy thời gian. Bây giờ bắt đầu luyện tập! Bản nhạc đầu tiên là bản nhạc khó nhất, cũng là sáng tác tiêu biểu của Sam, “Ngọa hổ tàng long”.”

“Ngọa hổ tàng long? Không phải nhan đề một phim điện ảnh của Lý An sao?” Thư Mạn trầm thấp nói.

“Bản nhạc và bộ phim là hai vấn đề hoàn toàn khác nhau.” Vì Minh Luân như nhận ra sự ngờ vực của Thư Mạn.

Buổi tập bắt đầu, Đỗ Trường Phong nhận chiếc violon do trợ lý mang tới, bắt đầu dạo khúc. Mới chỉ là khúc đầu mà Thư Mạn đã rơi như tơ vò. Anh ta, anh ta đúng là một thiên tài!

Đây là bản hợp tấu violon, Thư Mạn phải kết hợp đàn piano cùng biểu diễn. Cô nghiêm túc đánh theo bản nhạc, những nốt nhạc bay khỏi ngón tay của cô, trước mắt dường như xuất hiện một khu rừng, tầng mây trên không xa xa nhưng đang đè thấp xuống, tiếng gió rít gào trong thung lũng, lẫn trong đó có tiếng giết chóc, hàng vạn tiếng vỗ ngựa dồn dập. Chiến trường tang thương, sinh mệnh thừa thối, tiếng sáo thổi vang vọng trong gió như những tiếng khóc thê thảm và đầy tha thiết của những vong hồn, ngay cả những chú chim cũng ai oán ní non. . . Khúc nhạc vừa kết thúc, tiếng vỗ tay trong phòng rõ lên như sấm dậy.

“Hoàn hảo! Đúng là cặp đôi hoàn hảo!” Vì Minh Luân vỗ tay như không thể dừng lại được, phần khởi nói không ra lời.

Đỗ Trường Phong hạ đàn xuống, nhìn Thư Mạn từ xa qua đám đông, ánh mắt anh hoàn toàn khác so với lúc trước, chứa đầy u uất buồn thương, như chính anh là người chiến sĩ vừa từ chiến trường trở về. Tất cả mọi người đều tử trận, duy mình anh sống sót. Ánh mắt thống thiết ấy như chứa ẩn sự lạnh lẽo trơ trọi, buốt giá, như đâm sâu vào tim người khác. Tại sao anh lại buồn như vậy?

Thư Mạn nhìn anh, ánh mắt cô lúc đó cũng đờ đẫn.

Trên đời này, chỉ có ánh mắt của Lâm Nhiên mới từng làm tim cô đau nhói, tại sao ánh mắt của anh ta cũng lại như vậy? Lâm Nhiên mới là người tri âm tri kỷ với cô, nhưng anh đã đi tới một thế giới khác. Ở đời này không còn ai có thể cùng tấu nhạc với cô, nhưng vừa rồi lại có người cùng cô tấu lên khúc nhạc mê ly ấy chẳng phải là người trước mặt cô sao?

Đỗ Trường Phong nhanh chóng tránh khỏi tầm mắt của cô, mặc lại áo khoác, trở lại tâm trạng nghiêm túc và u ám. Anh cúi thấp đầu, đi xuyên qua phòng tập ồn ào, hòa mình vào cơn gió bắc đang thổi hun hút bên ngoài. Cơn gió thổi bay tà áo anh, bóng anh đi xa dần, để lại vết chân hằn trên nền tuyết trắng khiến người khác không ngừng suy tưởng.

Thật ra trong lòng anh cũng đang muốn hét thật to. Người con gái này, người con gái anh đã trông theo hơn mười năm, tại sao luôn khiến anh khó đối mặt như vậy. . .

Bạn đang đọc truyện *Trường Mộng Lưu Ngân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Phẫu thuật

Hai con người không chịu thừa nhận lẫn nhau lại làm hàng xóm, chắc chắn khó tránh những lần chạm trán căng thẳng. Buổi tối vừa trở về Hải Đường Hiểu Nguyệt, hai người bắt đầu tranh cãi. Thư Mạn vừa bước vào cửa, chuẩn bị nghỉ ngơi một lúc thì điện thoại kêu loạn lên, cô không ngờ vừa tiếp điện thoại, đang bức bối tại sao có người biết số điện thoại chung cư của cô thì đã nghe giọng cụt lùn của Đỗ Trường Phong vang lên ở đầu dây bên kia: “Cô sang đây một lát.”

Dứt lời anh tắt máy, không để cho Thư Mạn có thời gian hỏi.

Buổi chiều khi luyện tập xong, cô đã ngồi xe anh về, hai người đều mặc nhiên im lặng. Dù gì đôi bên cũng nhìn nhau không thuận mắt, nên cũng chẳng ai chịu nể ai. Thư Mạn vốn chẳng thêm để ý anh, nhưng nghĩ tới cây đàn của Lâm Nhiên đang trong tay anh ta thì đành chịu vậy, đứng dưới hiên nhà người ta, không thể không cúi đầu. Cô đành mở cửa bước qua đó.

Ai ngờ Đỗ Trường Phong lại xem cô như người hầu, “Rót cốc nước!” Anh vênh mặt sai khiến, Thư Mạn tức tối lờ anh, nhưng vẫn đi lấy nước. Anh uống ừng ực hết cốc nước mà Thư Mạn vẫn chưa nuốt được cục tức, anh lại sai: “Bật lò sưởi lên!” Lúc nói, anh ta còn chẳng thèm nhìn cô.

Thư Mạn nghiêng răng nhin.

“Lên nhà lấy chăn xuống đây, tôi muốn nghỉ ngơi.” Vừa đợi Thư Mạn bật lò sưởi, anh lại ra lệnh tiếp cho cô, nói rồi anh uể oải nằm nghiêng xuống chiếc sofa lớn. Thư Mạn kiên nhẫn, thiếu chút nữa không kìm chế nổi, nhưng nhìn thấy cây đàn đang ở góc phòng cô lại cố gắng kìm lại, lên nhà lấy chăn cho anh. Phòng ngủ của anh ở bên cạnh phòng sách, đây là lần đầu tiên Thư Mạn vào phòng ngủ của anh. Đúng thật không ngờ anh lại là người sạch sẽ, ngăn nắp, trong phòng không vương chút bụi nào, chăn gối trên giường được xếp từng lớp gọn gàng. Một chiếc thảm nhung màu lam nhạt được trải trên đất, rèm cửa cùng tông màu rủ xuống đất. Bên trong sự giản dị vẫn nổi lên vẻ xa hoa, phản chiếu sự giàu sang của chủ nhân. Tên này đúng là kẻ biết hưởng thụ cuộc sống!

“Giường của tôi rất dễ chịu, có muốn nằm thử lên đó không?” Giọng nói lạnh nhạt không mang chút tình cảm của Đỗ Trường Phong bỗng vang lên từ phía sau, Thư Mạn giật mình vội vàng quay người lại, thấy anh nghiêng người tựa vào cánh cửa, ánh mắt đầy vẻ châm chọc nhìn cô, nhưng vẻ mặt lại vô cùng nghiêm khắc. Thư Mạn xấu hổ ôm chiếc chăn trên giường, cúi đầu đi ra phía cửa.

Nhưng Đỗ Trường Phong bất ngờ chặn cô lại bằng cách đứng bất động như một ông thần giữ cửa, “Mẹ cô đã không dạy cô là con gái thì không được tùy tiện vào phòng của đàn ông sao?” Anh không thôi giễu cợt cô.

“Không phải anh bắt tôi đi lấy chăn sao?” Thư Mạn tức điên người, chỉ ước lúc này có thể tặng anh ta một đá.

“Trên nhà nhiều phòng như vậy, chỉ có phòng ngủ của tôi mới có chăn sao?” Anh vặn lại. Thư Mạn giận sôi người, ném toẹt đồng chăn xuống đất: “Anh tưởng tôi chưa vào phòng đàn ông bao giờ chắc, có gì đáng xem đâu?”

Anh chợt nhả cười nói: “Thế thì tôi lại phải hỏi cô đã vào phòng của mấy thằng đàn ông rồi?”

Thư Mạn cũng không chịu thua vặn lại: “Anh thì sao, có phải thường có gái đẹp ngủ cùng, nên mới tưởng rằng tất cả con gái đều háo hức vào phòng anh chẳng?”

“Muốn tôi nói thật không?” Anh khoanh hai tay như rồng mảy nhìn vẻ mặt chẳng hề giống như nói đùa, “Ngoài cô Lỗ lao công đến dọn dẹp theo giờ ra, tôi chưa từng cho phép bất cứ cô gái nào tự ý bước vào phòng tôi. Dĩ nhiên, chắc chắn là tôi luôn có gái đẹp ngủ cùng, nhưng không có thói quen dẫn đàn bà về nhà ngủ qua đêm. Chuyện này... cô có thể hỏi Vi Minh Luân, anh ta biết rõ nhất.”

“Tôi không có hứng thú biết những chuyện này! Nhặt nhèo!” Thư Mạn tức trợn ngược mắt, đẩy anh ta sang một bên rồi bước ra cửa. Anh lại nhắc chân lên ngang ngang khung cửa, ánh mắt đầy thách thức: “Phòng của đàn ông bước vào thì dễ chứ bước ra thì lại khó đấy, có biết không?”

“Tên khốn!” Trong lòng cô chửi thầm.

“Có phải cô đang chửi tôi là đồ khốn không?” Anh chỉ nhìn qua đã biết suy nghĩ của cô. Anh hạ chân xuống, trừng mắt dữ tợn, “Cô cho tôi là đồ khốn mấy lần, tôi nhớ hết đấy, rồi có lúc sẽ tính sổ hết với cô! Chửi mấy lần rồi, cô nhớ không? Nhớ không?”

“Không nhớ! Anh đáng bị chửi lắm!” Thư Mạn cuối cùng đã hết giới hạn chịu đựng.

Trường Phong cũng tức mình quát loạn lên: “Tôi đáng chửi, nhưng tốt nhất cô nên nhớ cho kỹ, cô đã chửi tôi đồ khốn mấy lần. Nhớ cho kỹ, nếu không, cô mãi mãi cũng không biết tại sao tôi...”

“Tôi thế nào?” Thư Mạn không chịu khuất phục.

“Tôi... tôi sẽ xử lý!” Dứt lời anh quay người bước ra ngoài cửa.

Thư Mạn nhảy dựng lên, hét lớn “Anh là đồ khốn!”

Vừa dứt lời, anh xoay vút người lao thẳng tới ôm lấy cô rồi xoay một vòng ném cô xuống giường. Cô không kịp lên tiếng, môi đã bị dính chặt vào môi anh. Đôi tay anh như một gọng kìm muốn ghì nát cô. Đây không thể gọi là hôn, mà là anh đang muốn cắn xé nuốt chửng cô. Thư Mạn cố giãy giụa, dùng chân đá anh, hai người ngã lộn xuống thảm nhà. Đầu Thư Mạn đập xuống đất kêu cốp, hai mắt cô như muốn nổ đom đóm nhưng cơn giận và nỗi thống hận đang phát tiết của anh chẳng chút suy giảm nào, lẽ nào anh muốn cô chết trước mặt anh mới cam lòng?

May mắn vì còn tấm thảm, nếu không có lẽ cô đã bị anh đè gãy xương. Thư Mạn dùng hết sức bình sinh đá anh ra, vừa khóc vừa hỏi “Đồ khốn khiếp, tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy? Anh ức hiếp một cô gái yếu đuối thì có bản lĩnh gì, anh không phải đàn ông, anh là ma quỷ...”

Đỗ Trường Phong lúc này mới nhận thức được chuyện gì đang xảy ra, phút chốc lúng túng... Là cô chọc tôi trước” Anh vừa thở vừa cãi lại, quyết không chịu nhận lỗi. Thư Mạn bật khóc lao thẳng ra cửa. Cho dù cô có phải lang thang đầu đường xó chợ cũng không muốn làm hàng xóm với tên côn đồ lòng dạ khó đoán này. Cô không phải người không có lòng tự trọng, trước giờ đều không phải, nhưng khi cô trở về phòng, dọn dẹp xong mọi thứ chuẩn bị rời khỏi đó, chợt nghe thấy bên cạnh vang lên những tiếng nặng nề. Rất nhanh, trực giác cho cô biết đó là âm thanh của chiếc đàn bị vật nặng đập vào, cô vội vã bỏ hành lý xuống lao sang phòng bên cạnh, chỉ thấy Đỗ Trường Phong không biết từ đâu lấy ra một chiếc búa sắt lớn, âm thanh nặng nề vừa rồi chính là do anh ta dùng búa sắt đó đập vào nắp đàn. Anh tươi cười nhìn Thư Mạn, nói: “Cô có thể đi, tôi quyết sẽ không ngăn cản cô lại, nhưng... Cô vừa bước chân ra bậu cửa, tôi sẽ cho cô nghe thấy âm thanh tuyệt vọng của cây đàn này.” Nói rồi anh mở nắp đàn, giờ cao búa chuẩn bị đập xuống phím đàn.

Thư Mạn ngay lập tức mặt cắt không còn một giọt máu, lắp bắp: “Tôi, tôi không nói là sẽ đi, chỉ là trong phòng buồn bức nên muốn ra ngoài thay đổi không khí...”

“À...” Đỗ Trường Phong cố tình kéo dài giọng, nụ cười ác quỷ hiện ra trên khuôn mặt vốn dĩ rất khôi ngô tuấn tú của anh trông càng thêm phần gian ác. Anh tiếp tục ngấm vuốt chiếc búa trong tay mình, giọng lạnh băng: “Không sao, muốn đi đâu thì hỏi cây đàn này là được rồi. Cô nói sớm muộn gì cũng chết trên cây đàn này mà. Nó đã sớm nghe thấy rồi, chắc rằng cây đàn này đã bầu bạn với cô nhiều năm, có thể còn thân hơn là người thân của cô. Nó không nỡ để cô chết bên ngoài, tâm nguyện lớn nhất đòi của nó chính là nhìn cô chết trước mặt nó.”

Thư Mạn dờ dẩn nhìn người đàn ông trước mặt: “Tại sao anh lại hận tôi như vậy?”

Anh nhếch miệng cười, vẻ mặt càng tươi tắn: “Đừng hỏi vì sao, bản thân cô không nhớ, tại sao lại hỏi tôi? Chuyện này tôi đã báo cô lâu rồi, cô chỉ cần ngoan ngoãn tập đàn cho tôi là được, cô giáo Thư, điều này có khó với cô không?”

Anh bỗng gọi cô là “cô giáo”, giọng điệu tôn kính nhưng mang đầy sự giễu nhại.

“Tôi không còn sống được bao lâu nữa, anh không cần phải dày vò tôi như vậy. Tôi chết thì anh sẽ hả hê lắm sao? Nếu một mực muốn đẩy tôi vào chỗ chết thì anh cứ tự nhiên, anh không cần... Không cần phải sắp đặt lắm trò như vậy. Nếu anh là đàn ông thì thẳng thắn hơn chút nữa đi...” Thư Mạn chợt cảm thấy hơi thở nặng nề, rồi cứ thế quy xuống ghế sofa. Cô biết, anh đang cố ý hành hạ cô. Cô còn muốn nói nữa nhưng không còn sức lực để nói, nhịp tim rối loạn, lồng ngực đau buốt đến không thể thở. Từng giọt mồ hôi lạnh túa ra trên trán, cô cắn chặt môi, không để mình kêu lên đau đớn. Cô biết bệnh của mình lại tái phát, nhưng cô không muốn tỏ ra yếu ớt trước mặt anh...

Lúc này, anh đã ngồi xuống sofa châm thuốc hút.

Anh nhìn cô, chỉ là nhìn cô như nhìn thứ chặn trước mắt, không chút động lòng.

Cô đã quen với sự lạnh nhạt của anh, cũng không cầu cứu anh. Cô co người lại, tay ôm lấy ngực mình khẽ kêu lên vài tiếng rồi ngã phịch xuống đất giống như một con tôm đang cuộn mình lại,

Cho đến lúc cô hôn mê, anh cũng không hề nhúc nhích.

Nhưng cô vẫn còn chút ý thức, cảm giác mình được bế lên. Trong chớp mắt như có một cơn gió thoảng qua bên tai, cô nhớ ra một tối rất lâu về trước, Lâm Nhiên cũng đã ôm cô như vậy, nói với cô, “Anh nhất định sẽ bế em đi lên thăm đồ...” Không thể nghĩ, cứ nghĩ ra trái tim lại đau đớn như bị dao cứa, nỗi đau ấy dần dần lan khắp cả người. Cô đang chìm trong một cơn ác mộng, cả người giống như một khúc gỗ nổi trên mặt biển, yếu ớt, kiệt sức đến độ đôi mắt cũng không thể mở ra. Cô chỉ có thể thôi thóp thở để làm giảm bớt nỗi đau đang lan ra trong lồng ngực. Đường như phải cố gắng hết sức cô mới thều thào nói ra được vài tiếng mơ hồ, ngay bản thân cô cũng không biết âm thanh phát ra từ đôi môi run rẩy của mình là gì.

Nhưng anh lại nghe rất rõ, là: “Lâm Nhiên...”

Diệp Quán Ngữ biết tin Thư Mạn sống trong Hải Đường Hiểu Nguyệt ở Ly Thành, đôi mày trở nên nhú chặt. Tổng quản Lữ nói gì sau đó đều không lọt vào tai anh.

Thực ra, từ lúc gặp Lâm Duy, anh đã không thể tập trung. Tuy đã đánh bại Lâm Duy như ý muốn của mình, nhìn thấy bộ dạng già đi trong thoáng chốc của ông anh cảm thấy vô cùng sáng khoái, nhưng câu nói cuối cùng của Lâm Duy cũng đã đánh thẳng vào sâu thẳm trong đáy lòng anh: “Nhà họ Lâm chắc rằng chỉ có Lâm Nhiên là vô tội đúng không? Tại sao anh không thử nghĩ tới Lâm Nhiên? Anh đã quên câu ấy thật sao?”

Diệp Quán Ngữ nghe tới đó bỗng sững người một hồi lâu, quên mất bản thân đã phản ứng thế nào. Rất lâu, rất lâu sau đó anh mới cảm thấy ở một góc nào đó trong lòng mình nhức nhối. Đã nhiều năm như vậy rồi, thì ra anh vẫn biết đau. Những chuyện đó, những người đó, khoảng thời gian đó, anh tưởng rằng sẽ không bao giờ bị đau vì nó nữa. Anh không nghĩ tuyệt đối không nghĩ. Tưởng rằng như vậy sẽ khiến bản thân đủ nhẫn tâm, chỉ có nhẫn tâm mới khiến anh có thể vô tình, mới có thể giải quyết từng nhĩ đá chặn trên con đường phía trước. Nhưng anh lại quên mất dù mình có nhẫn tâm thế nào, con người ấy vẫn ngủ sâu nơi yếu đuối nhất trong tim anh. Không thể nghĩ, cũng không thể nhắc tới, không thể chạm vào nó, vì vừa chạm vào đã lại khiến anh đau thấu tim gan.

Ly Thành sau trận tuyết rơi bỗng trở nên vô cùng yên tĩnh, cũng rất thuần khiết, hệt như mùa đông năm ấy.

Tổng Quản Lữ ngồi trên xe, báo cho anh từng việc đã được sắp xếp: “Mười giờ sáng ông phải bàn chuyện hợp đồng với người phụ trách sở ngoại thương, buổi trưa dùng bữa với ông ấy, hai giờ chiều có cuộc hẹn với giám đốc Vương bên công ty Hoàn Vũ đi xem đất ở phía đông thành phố, bảy rưỡi tối hẹn cô Cát Văn ở đài truyền hình cùng dùng bữa tối...”

“Đến phố Thúy Hà...” Anh ngắt lời tổng quản Lữ.

“Thưa ông...”

“Tôi nói là đến phố Thúy Hà.” Anh nhắc lại.

“Vâng.” Tổng quản Lữ không dám hỏi nhiều, vội bỏ quyển sổ ghi chép trong tay xuống, nói với tài xế: “Anh Trương, quay xe lại, đến đường Thúy Hà.”

Tối hôm ấy, tuyết rơi dày nhưng cũng không thể giấu hết nét tồi tàn của con phố Thúy Hà. Cả một khu nhà cũ, từng căn nhà vuông vắn như một hộp

diềm lớn, cửa sổ nhiều như tổ ong, đứng trên con đường đối diện nhìn sang chỉ thấy một vùng trắng mênh mông. Diệp Quán Ngừ bảo lái xe đứng ở bên đường, dặn tổng quản Lữ về trước. Ông rất hiểu tính tình ông chủ của mình, không nói không rằng làm theo ý lệnh. Diệp Quán Ngừ lững thững đi về phía trước như người mộng du, như muốn tìm kiếm thứ gì đó đã mất nhưng không biết đó là thứ gì. Trong đầu anh lúc này đang rất mơ hồ.

Căn nhà cũ nhà họ Diệp đã được bán lại cho nhà bên từ nhiều năm trước. Căn nhà thấp bé, bốn bức tường đều cũ nát, bên cạnh còn một gian bếp lộn xộn. Diệp Quán Ngừ đứng bên ngoài nhìn, vẫn giống như trước, bên cạnh bức tường chất đầy than, từ xa đã ngửi thấy mùi com cháy khét, bên trong nhà có tiếng trẻ con quấy khóc.

“Nào, nào, đừng khóc con, mẹ đến đây!” Một người phụ nữ trẻ tuổi đang gọi đầu trong nhà bếp vội vã chạy qua sân vào nhà.

Diệp Quán Ngừ nhớ lại khi xưa mẹ thường hay đập bóng cho một phường thủ công nhỏ của ủy ban dân phố. Bốn mùa quanh năm, mái tóc mẹ lúc nào cũng dính đầy những sợi bông trắng muốt, không làm sao gọi sạch hết. Là con trưởng trong nhà, Diệp Quán Ngừ sớm phải gánh vác những việc mà những đứa trẻ cùng tuổi với mình không thể làm nổi, bõ củi, đốt lửa, nấu cơm, chăm sóc em trai, có lúc còn giúp bố kéo than... , lúc nhẹ nhàng nhất trong kí ức của anh là gọi đầu cho mẹ.

Đã nhiều năm rồi, đến nay anh vẫn như những sợi bông trắng trên đầu mẹ. Khi bà chết cũng không thể nào gọi hết chúng. Nếu mẹ còn sống khỏe mạnh, anh nhất định ngày nào cũng sẽ gọi đầu cho mẹ, dùng loại dầu gội tốt nhất, gội từ từ, xoa bóp thật nhẹ nhàng mát xa cho mẹ. Nếu cảnh tượng đó có thật thì hạnh phúc biết bao.

Nhưng mẹ đã ra đi được nhiều năm, anh không biết bản thân mình còn lại cái gì. Anh chỉ biết thờ dài, xoay người lại đã nhìn thấy căn nhà cũ của nhà họ Lâm ở đầu ngõ. Anh từ từ bước tới đó.

Chiếc cổng sắt sơn xanh cũ kỹ đã khóa, màu sơn đã tróc gần hết, nhiều chỗ rỉ hoen, lộ ra từng đầu thanh sắt đen sì.

Diệp Quán Ngừ lặng lẽ nhìn khoảng vườn trống trải lộn xộn qua khe cửa sắt. Lốp tuyết dày nhưng không thể che hết những cỏ dại mọc um tùm, hiển nhiên nơi này đã vắng bóng chủ nhân từ lâu. Bất chợt anh thấy mình mệt mỏi, bèn ngồi xuống bậc thang được phủ tuyết sáng loáng. Anh cũng chẳng để ý tuyết trên đó, ngồi dựa vào cửa sắt, từ từ khép mắt lại, thờ dài thườn thượt.

Anh lại nhớ về quá khứ, hình ảnh lần đầu tiên anh bước vào căn nhà này. Đó là lúc anh biết mẹ làm bảo mẫu cho nhà họ Lâm đã vội vã từ Đồng Thành trở về để ngăn mẹ lại. Nhưng đã muộn, mẹ đã chuyển tới nhà họ Lâm, em trai Quán Thanh cũng theo mẹ chuyển qua đó. Anh giận dữ chạy thẳng tới nhà họ Lâm, chưa bước vào đã nghe thấy tiếng cười đầy ắp căn nhà. Lâm Nhiên và Lâm Hy, còn có người con nuôi Đỗ Trường Phong của Phó viện trưởng Lâm đều ở đó, ba người trẻ tuổi và một chàng trai già dặn hơn một chút đang cùng nhau đánh bài. Lâm Nhiên vừa nhìn thấy Diệp Quán Ngừ vừa bất ngờ vừa vui mừng. Dù mười mấy năm không gặp nhau, nhưng anh vẫn có thể nhận ra được, hoặc giả đoán như thế. Lâm Nhiên lịch sự đứng dậy chào rồi mời anh ngồi, phong thái nho nhã, lịch lãm mà chu đáo, khiến Diệp Quán Ngừ nhất thời không tiện từ chối.

Lâm Hy cũng rất nhã nhặn, đeo một cặp kính, luôn miệng gọi “anh Quán Ngừ”

Diệp Quán Ngừ lúc ấy cảm thấy rất gượng gạo.

Anh cũng rất kinh ngạc, mười mấy năm không gặp, anh em nhà họ Lâm đã khác xa lúc nhỏ. Họ mặc tây phục, cử chỉ nói năng đều rất có văn hóa. Cho dù rất nhiệt tình hòa vào cùng anh em nhà họ Diệp, nhưng anh biết, ai nhìn vào cũng có thể nhận ra sự khác biệt tầng lớp giữa anh và họ. Sự cao quý ấy như một bản tính đặc biệt của họ, cũng là thứ mà những người ở tầng lớp lao động như anh không thể có. Anh nhìn thấy rõ sự cách biệt đó, rất xa như núi có biển rộng. Lòng tự ti lại trào lên, khiến anh có cảm giác trước giờ mình chưa từng cảm thấy bản thân thấp kém như vậy. Chưa bao giờ!

“Anh Quán Ngừ, anh vẫn chẳng thay đổi chút nào.” Lâm Nhiên dường như nhận ra sự bối rối của Diệp Quán Ngừ nên cố gắng nhẹ nhàng kéo gần khoảng cách của đôi bên: “Vừa rồi em có nghe dì Trần kể. Em rất biết ơn dì lúc nhỏ đã nuôi dưỡng trông nom em. Hiện giờ lại quay lại đây để giúp chăm sóc em và em trai, cả nhà chúng em rất biết ơn cô, nên em đã gọi cả Quán Thanh qua đây ở cùng. Mọi người vốn là người một nhà, anh đừng khách sáo.”

“Đúng vậy, mọi người ở cùng nhau vui lắm, vừa vặn có thể làm một chiếu bài.” Quán Thanh xét cho cùng vẫn còn trẻ, chỉ cần chỗ nào vui thì cái gì cũng có thể bỏ qua hết, chuyện lúc nhỏ cậu ta đánh nhau với Lâm Hy hình như cũng hoàn toàn quên sạch.

Mẹ anh, bà Lương Hy Trần nghe thấy tiếng ồn liên từ phòng bếp chạy ra, trông thấy Quán Ngừ liền biết mục đích anh tới. Bà vội kéo anh vào phòng bếp nói chuyện: “Quán Ngừ, con cũng đừng nghĩ nhiều. Mẹ chỉ muốn giúp thôi, Phó viện trưởng Lâm khi gửi đám Lâm Nhiên về nước đã đích thân đến nhà nhờ vả. Con nói người ta hiện giờ cũng là Hoa kiều, nhà có đầy tiền, có người nào mà không tìm được, nhưng vẫn muốn tìm lại bà con quen thuộc ngày xưa. Ba anh em Lâm Nhiên đều rất lễ độ, đều là những người học ở Tây về, nói chuyện hay và làm việc đều rất nhã nhặn, cũng là người học ở Tây về, để Quán Thanh ở lại học chút lịch sự của họ cũng tốt mà. Đã lớn như vậy rồi, chúng sẽ không đánh nhau như lúc nhỏ đâu, con cứ yên tâm đi.”

Diệp Quán Ngừ nhìn mẹ, những lời muốn nói lại nuốt ngược vào trong. Lúc đó anh nhìn thấy mâm com nóng hổi trong nhà bếp, đủ loại món ăn, mẹ chắc đã bỏ công sức rất nhiều để làm. Mẹ lúc nào cũng hết lòng đối xử tốt với người khác. Lời mẹ nói có lẽ cũng đúng, hơn nữa ở cùng anh em nhà họ Lâm có lẽ mẹ cũng không cô đơn nữa. Thế nhưng, là người một nhà, điều đó có thể không? Sự khác biệt về tầng lớp ấy, đâu phải cứ nói ra là có thể biến mất được. Diệp Quán Ngừ biết không thể thuyết phục được mẹ, nhưng cũng không biết phải làm sao hơn.

“Anh Quán Ngừ, anh cũng qua đây đánh ván bài đi.” Lâm Nhiên mỉm cười bước vào bếp, thân thiết đặt tay lên vai anh. “Để em giới thiệu cho anh một người bạn, cũng là anh em tốt của em, nào.” Nói rồi kéo Diệp Quán Ngừ ra phòng khách, chỉ vào một chàng trai trẻ đeo kính nói: “Đây là Thư Khang, bạn chơi từ nhỏ đến lớn của chúng em.”

Thư Khang vóc dáng cao lớn, vừa nhìn cũng biết là người có trí thức, anh vội đứng dậy bắt tay Diệp Quán Ngừ: “Chào anh, tôi được Lâm Nhiên kể về

anh từ lâu, hôm nay mới được gặp, rất vui được gặp anh.”

Tất cả đều là lời nói giao tiếp ngày thường, nhưng khi Thư Khang nói lại rất tự nhiên, không hề có chút xã giao nào.

Diệp Quán Ngữ tuy mới hết cấp ba đã bỏ học để đi làm ở ngoài nhưng cũng là người bụng đầy sách vở. Dĩ nhiên, anh cũng không thể để mình quá thấp kém, anh thu lại sự tự ti của mình, lịch sự bắt tay từng người đang ngồi đó. “Đây là em hai của em, Trường Phong.” Lâm Nhiên chỉ vào chàng trai mặc quần bò nói, “Chúng em về nước cùng nhau, sau này mong được anh chiếu cố nhiều.”

Đó là lần đầu tiên anh gặp Đỗ Trường Phong, dáng người cao cao, tướng mạo anh tuấn, có thể coi là người có vẻ đẹp đậm chất “bụi”. Thế nhưng nụ cười lại đầy tà khí khác hoàn toàn với mấy người kia. “Lời khách sáo nói không nhiều, sau này mọi người là anh em với nhau. Có gì ngon có gì chơi thì cùng chia sẻ cho nhau. Có đánh nhau thì cứ tìm em!” Anh ta nói một tràng giống như tay giang hồ lão luyện. Thật ra anh ta cũng chỉ là một sinh viên.

“Em chỉ biết đánh nhau thôi, chẳng có cái gì hay cả!” Lâm Nhiên nói lời trách cứ em trai, nhưng ánh mắt lại chan hòa, có thể nhìn ra, anh rất yêu quý người em trai này.

Diệp Quán Ngữ ngồi nói chuyện với họ mới biết Lâm Nhiên hóa ra là một nghệ sĩ piano rất có tiếng ở nước ngoài, đã phát hành mấy đĩa đơn. Lâm Hy nhỏ hơn Lâm Nhiên vài tuổi, đang là sinh viên đại học y của tỉnh. Bố anh vốn là một bác sĩ, sau khi trở thành Hoa kiều cũng xây dựng một bệnh viện lớn ở Ly Thành, Lâm Hy chắc chắn sẽ trở thành người kế nghiệp cha. Thư Khang lớn hơn Diệp Quán Ngữ hai tuổi, cũng đang học ngành y, đang ở Thượng Hải làm nghiên cứu sinh, thấy nói là sắp đi du học. Trường Phong cũng giống anh trai Lâm Nhiên theo học âm nhạc, nhưng lại học violon, trên danh nghĩa là học ở trường âm nhạc, nhưng phần lớn thời gian là theo chân Lâm Nhiên. Nghe nói ngay cả thầy giáo ở học viện âm nhạc cũng không kéo violon hay bằng anh ta, còn thường bị anh kéo xuống bục giảng. Thế nhưng, Diệp Quán Ngữ nhìn bộ dạng bất cần đời của anh ta, chẳng thấy giống người học nhạc. Mặc quần bò rách, đeo dây chuyền bạc, điều thuốc không lúc nào rời tay, điệu bộ ấy giống một thanh niên du thực nhiều hơn. Nhưng thật kỳ lạ, trên người anh ta lại có phong thái rất đặc biệt khiến anh ta có thứ ánh sáng khác anh, cũng khác người khác, hành động cử chỉ rất cả đều rất khoáng đạt, khi nói chuyện lại thích trêu chọc người khác, về mặt lúc nào cũng đùa cợt.

Sau khi ăn cơm xong, mấy người trẻ tuổi cùng tụm lại tiếp tục đánh bài.

Diệp Quán Ngữ và Lâm Nhiên không chơi bài mà chỉ ngồi bên cạnh xem và nói chuyện. Dĩ nhiên câu chuyện không thể thiếu nói về âm nhạc. Điều khiến Lâm Nhiên rất kinh ngạc chính là Diệp Quán Ngữ rất hiểu về chủ đề này. Bachm Chopin, Liszt, Rachmanioff, tất cả các nhạc sĩ thiên tài đều được anh rành rọt kể ra. Nói đến văn học thì càng giỏi, nghe tên những sách mà Diệp Quán Ngữ đã đọc khiến Lâm Nhiên tự thẹn không bằng, cho dù bàn đến nhà văn nào anh cũng đều có kiến giải của riêng mình, lập luận rành rọt thấu đáo. Ngay cả những tác phẩm văn học cổ điển mà giới trẻ bây giờ không đọc, nào là Trang Tử, Mạnh Tử, Lão Tử đều được anh thuộc nằm lòng. Lâm Nhiên ngay lúc đó đã có cái nhìn khác với chàng thanh niên vốn có xuất thân bản hàn này. Anh tuy cơ cực bản hàn nhưng học thức uyên bác, đặc biệt là sự từ tốn trong lời nói của anh thật khiến người khác phải khâm phục. Diệp Quán Ngữ hoàn toàn không có ý khoe khoang tài học của mình, nhưng dường như nó vẫn vượt trội trên tất cả mọi người, vàng trân như có ánh sáng chói lóa khiến người khác không dám nhìn thẳng.

“Anh giỏi quá, anh Quán Ngữ!” Lâm Nhiên hai mắt sáng bừng nhìn Diệp Quán Ngữ đầy thán phục, phát ra câu nói từ tận đáy lòng. “Em dốt tiếng Trung lắm, sau này chắc phải nhờ anh chỉ bảo nhiều. Chỉ vì tiếng Trung không thông thạo nên cha em mới đưa bọn em về nước, nói là chúng em quên gốc, ngay cả tiếng nói tổ tiên cũng không biết.”

Đỗ Trường Phong ở bên cạnh nói xen vào: “Làm ơn đi! Anh đừng kéo ông già vào đây, em nghe mà nổi cả da gà rồi đây này. Nói rõ thế này, sau này muốn viết gì làm trò gì thì cứ đến nhờ và anh Quán Ngữ là được rồi.”

“Cậu, cái tên này đúng là hết cách.” Thư Khang ngồi đối diện anh ta cười ha hả.

“Đánh bài, đánh bài, cái gì mà hết cách với chả không hết cách, động cái là nhắc đến tổ tiên, em chỉ biết tổ tiên mình là khi.” Đỗ Trường Phong bật cười, chỉ vào những người khác nói: “Các anh cũng vậy, nói đến cùng, chúng ta đều là người một nhà, người một nhà...”

Lâm Hy gạt đầu lia lia: “Anh hai nói chí phải, chúng ta đều là khi.”

Cả nhà ai nấy lại cất tiếng cười vang.

....

“Bụp!” Âm thanh ấy khiến Diệp Quán Ngữ giật mình sức tỉnh.

Anh hoảng loạn nháo nhác nhìn quanh, lúc này mới nhìn thấy có đứa trẻ trong ngõ đang đốt pháo.

Anh lại nhìn vào khoảng vườn phía sau cửa sắt, im lặng như tờ, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, hoặc là tất cả mọi thứ đều đã xảy ra. Người còn sống, kẻ đã chết, chẳng qua đều chỉ là một giọt nước mắt, một tiếng thở dài trong thoáng chốc, hay chỉ là một câu nói tự hỏi chính mình.

Thật lòng anh không muốn nhớ về quá khứ. Những mảnh vỡ kí ức ấy đã trở thành một vết thương lòng, không thể nào xóa bỏ. Rất nhiều đêm cô đơn, anh trần trọc thao thức, vết thương ấy lại mơ hồ như đang rỉ máu. Giống như lúc này, khi anh nhìn khoảng vườn bỏ hoang ấy cảm giác chán ghét lại ủa về. Những người ấy, những chuyện ấy chẳng đem lại cho anh nhiều niềm vui và hạnh phúc, vậy thì việc gì anh phải nhớ về nó? Anh đứng dậy, phui tuyết bám trên áo chuẩn bị rời đi.

Chợt có tiếng chuông điện thoại. Là tổng quản Lữ gọi. Trong âm thanh ồn ào, anh chỉ nghe thấy một câu: “Giám đốc Diệp, tôi vừa nhận được tin, Lâm Duy tối qua bị đâm chết ở cầu Mặc Hà.”

Nơi nối liền giữa Ly Thành và Đồng Thành là một con sông nước chảy xiết, tên con sông đó là Mặc Hà. Nhưng nhiều người ở đó lại gọi nó là sông “đau thương”.

Cũng không biết là nguyên nhân gì khiến rất nhiều người trong thành phố chọn nơi này để quỳên sinh, thường có nhiều người nhảy cầu tự vẫn, năm nào cũng có người vùi xác dưới lòng sông. Mỗi khi đến ngày mưa, đứng trên cây cầu này thường thấy tiếng rên khóc phảng phất vang trên sông. Cho dù là ngày hè nóng bức, đứng trên cầu hóng gió cũng cảm thấy giá lạnh. Nếu người nào đó có tâm trạng u uất mà lại ra đây hóng gió, nhìn ra dòng nước cuộn cuộn chảy về đông này lòng rất dễ nảy ra ý định quỳên sinh, sông ‘đau thương’ thành tên từ lúc đó.

Sau đó, vì muốn chấm dứt việc tự sát, các ngành liên quan tại địa phương đành tập trung nhân viên tình nguyện đi tuần tra trên sông, vì vậy trên bờ cũng thường thấy có người giám sát. Diệp Quán Ngừ cũng may mắn từng được một nhân viên tuần tra cứu sống. Mười bảy năm trước sau khi tòa án phát quyết, anh đã không chịu nổi đã kích nên vào một đêm gió lạnh đã đứng trên cầu nhảy xuống. Cuối cùng không chết vì được cứu.

Diệp Quán Ngừ lúc trở về Đồng Thành đã đi qua cầu Mặc Hà, kêu lái xe dừng ở đầu cầu rồi tự đi bộ qua cầu. Dòng xe đi lại trên cầu vẫn nối tiếp nhau, thật chẳng nhìn ra mấy giờ trước trên cầu đã xảy ra án mạng. Bên lan can có mấy cảnh sát đang đứng nói chuyện, một người khác đang chụp hiện trường. Vết máu ở đó dĩ nhiên đã được gột sạch, nhưng trong lớp tuyết tích trên đường vẫn còn sót lại vài vết máu đỏ trong vô cùng đáng sợ.

Một người còn sống khỏe mạnh mười mấy giờ trước, giờ đã thành hư không.

Diệp Quán Ngừ neho mắt nhìn lòng sông nước đang cuộn cuộn chảy về xa, về mặt không chút biểu cảm. Đây là nét quen thuộc của anh, mỗi lần suy nghĩ điều gì anh cũng neho mắt, ánh mắt lạnh buốt như băng, bất cứ âm mưu thủ đoạn gì cũng không thoát khỏi đôi mắt tinh tường ấy.

Diệp Quán Ngừ đến thẳng văn phòng tổng giám đốc ở trụ sở chính công ty Mậu Nghiệp của Diệp thị. Người ta thường nói sau trận tuyết rơi sẽ thấy trời nắng, thế nhưng đêm qua tuyết không ngừng trút xuống mà hôm nay trời lại đổ mưa. Mưa càng lúc càng to, tầm nhìn bị mờ dần, hơi nước tích đọng trong phòng. Bên ngoài bức tường kính kia, thành phố ồn ào bỗng chốc như một thế giới không có âm thanh, tất cả vụt qua trước mắt giống hệt một cảnh quay lướt dài trong phim.

Diệp Quán Ngừ đã hẹn gặp luật sư. Âu Dương Chiêu là luật sư nổi tiếng trong nước. Diệp Quán Ngừ và ông là bạn bè lâu năm, nói chuyện rất hợp. Khác với hình tượng cốt cán tinh anh của những luật sư bình thường, Âu Dương Chiêu rất béo. Một chiếc sofa dành cho một người bình thường ngồi sẽ không chứa nổi thân hình của ông, nên khi ngồi chắc chắn phải ngồi vào sofa rộng. Diệp Quán Ngừ biết ông sau một vụ kiện xuyên quốc gia, lúc đó tập đoàn Diệp thị bị cuốn vào vụ kiện bán phá giá. Phía Mỹ đã thu giữ một lượng hàng lớn của Trung Quốc, thua vụ kiện này hiển nhiên tổn thất rất nghiêm trọng, Âu Dương Chiêu lúc đó đã tự giới thiệu mình ra tranh tụng, chủ động giúp Diệp thị cãi vụ kiện này, hơn nữa còn không lấy một đồng thù lao nào với lý do là thấy gai mắt trước thói vô lý ngang ngược của Mỹ. Diệp Quán Ngừ vốn đã thành lập một đoàn luật sư, nhưng trong phiên tòa đầu tiên ở Los Angeles lại bị thua thảm hại. Trong lúc Diệp Quán Ngừ ảo não, thời thì còn nước còn tát bên đồng ý để Âu Dương Chiêu làm luật sư biện hộ cho mình. Hôm mở tòa, Diệp Quán Ngừ còn chán chường buồn đi, một mình đi California tắm nắng, không ngờ ở đó anh lại nhận được tin mừng ở Los Angeles, nói là phiên tòa lần hai này phía Trung Quốc thắng.

Diệp Quán Ngừ rất đổi vui mừng. Đến phiên chung thẩm còn đặc biệt bay tới Los Angeles, nhìn thân hình ục ịch của Âu Dương Chiêu chẳng khác nào một chú chim cánh cụt lặn qua lặn lại ở tòa án nước Mỹ, anh vừa buồn cười vừa thầm toát mồ hôi. Cuối cùng, Âu Dương Chiêu nhờ vào cái mồm sắc bén của mình đã luôn miệng thao thao bất tuyệt, không cho đối phương có cơ hội công kích lại. Thắng được vụ kiện ấy, Diệp Quán Ngừ và Âu Dương Chiêu gặp nhau chỉ tiếc là quen biết muộn rồi kết thành bạn chí cốt. Diệp Quán Ngừ không chỉ mời ông làm luật sư cố vấn vĩnh viễn cho công ty, mà còn giao vụ án Quán Thanh cho ông, hy vọng có thể để chân tướng vụ việc được phơi bày trước toàn dân thiên hạ trong những năm tháng anh còn sống, để Quán Thanh dưới tuổi vàng cũng được yên lòng nhắm mắt.

Hai người gặp nhau trong văn phòng dĩ nhiên là để bàn về vụ án giết người ở cầu Mặc Hà vừa mới xảy ra. Âu Dương Chiêu quét nhìn anh một lượt, đôi mắt híp tít dưới cặp kính dày cộm.

Diệp Quán Ngừ thân nhiên lắc đầu: “Không phải tôi làm, đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt như vậy.”

Âu Dương Chiêu lấy ngón tay nhấn nhấn của mình chỉnh kính, như có ý không thể tin. Diệp Quán Ngừ cũng chẳng thèm giải thích.

Âu Dương Chiêu cũng không truy vấn thêm. Đã là bạn bè nhiều năm, ông biết chuyện mà Diệp Quán Ngừ muốn nói thì chắc chắn sẽ nói, không muốn nói thì có cạy mồm cũng không hé nửa lời.

“Anh nghĩ là ai làm?” Diệp Quán Ngừ đứng trước cửa sổ, làm khói thuốc nhàn nhạt bay ra từ miệng làm bóng người anh trở nên xa cách lạ thường.

“Khó nói! Có thể là kẻ thù, cũng có thể là giết người cướp của, bây giờ chưa thể vội vàng đưa ra kết luận.” Âu Dương Chiêu nhìn bóng của Diệp Quán Ngừ qua làn khói thuốc, về mặt như cười như không, “Nếu là kẻ thù, thì ông tổng giám đốc Diệp đây là kẻ bị tình nghi lớn nhất. Anh đã chuẩn bị tâm lý chưa, cảnh sát sẽ tìm anh bất cứ lúc nào.”

Diệp Quán Ngừ xoay người lại: “Ý của anh là, có khả năng tôi bị vu oan ở đây?”

Âu Dương Chiêu xòe hai tay sang hai bên “Chuyện bây giờ còn chưa rõ ràng, bất cứ khả năng gì cũng không thể bỏ qua.” Nói rồi Âu Dương Phong khó nhọc đứng dậy đi về phía trước, chột nói: “Hôm nay tôi đến là có chuyện muốn thông báo cho anh biết, chắc chắn anh sẽ không thể ngờ tới đâu.”

“Chuyện gì?”

“Liên quan đến vụ án của em trai anh. Tôi phát hiện ra manh mối mới, nhưng vẫn chưa thu thập đủ chứng cứ. Nếu những suy đoán của tôi một khi được

chứng thực...”

“Thì thế nào?” Diệp Quán Ngữ sốt ruột hỏi dồn.

Âu Dương Chiêu mỉm cười bí hiểm, nhưng không đáp lời.

“Anh đừng có ốm ờ như vậy, rốt cuộc thế nào?” Diệp Quán Ngữ hiếm khi thiếu kiên nhẫn như vậy. Đúng lúc đó, thư ký Phương của Diệp Quán Ngữ đưa cả phê lên cho hai người. Đợi cho thư ký Phương ra khỏi cửa Diệp Quán Ngữ liền vội hỏi lại:

“Nhà họ Lâm còn có bí mật?” Trong mắt Diệp Quán Ngữ lóe ra một tia kinh ngạc.

Âu Dương Chiêu nhắc tách cà phê lên: “Anh đừng sốt ruột. Khi chưa được chứng thực, tôi sẽ không nói đâu. Đến lúc đó tự nhiên anh sẽ biết. Tôi dám đảm bảo, chuyện này anh sẽ còn vui mừng hơn tập tài liệu của Lâm Duy. Bí mật của nhà họ Lâm đúng là đào mãi không ngán...” Nói rồi, ông nhấp nhấp ngụm cà phê, miệng tấm tắc khen, “Ừ, cà phê cô Phương pha vẫn là ngon nhất, cà phê chính cống...”

Nói rồi Âu Dương Chiêu lại cười lạnh: “Những gia đình lớn như họ đã trải qua mấy đời sóng gió, những chuyện được giấu đi nhiều vô số kể, nhìn bên ngoài thì hào nhoáng, thực ra bên trong lại vô cùng tồi tệ.”

“Vậy thì anh tiếp tục đào đi, đào cả mồ mà tổ tông chúng ra cũng không hề hấn gì.”

“Xem anh nói kìa, tôi không phải nhà khảo cổ đâu nhé.”

“Anh không cảm thấy thú vị sao? Xé từng lớp, từng lớp da của chúng ra, nhìn rõ hết thịt của chúng, rồi gõ thử vào xương, xem thử người nhà đó đã bị nát rữa đến mức nào rồi...”

Âu Dương Chiêu chăm chăm nhìn Diệp Quán Ngữ, hồi lâu không dám ho he tiếng nào.

“Anh nhìn tôi làm gì, có phải thấy tôi điển trai quá không?” Diệp Quán Ngữ rất ít khi đùa, đáng vẻ lúc nhàn nhã trông vô cùng thu hút.

“Trước giờ anh đều đẹp hơn tôi, có điều tôi lại cảm thấy, hình như anh còn thích hợp làm bác sĩ hơn cái tên Lâm Hy nhà họ, anh rất có khiếu về ngành giải phẫu...”

“Không sai, tôi đang muốn mổ xé chúng đây, haha!” Diệp Quán Ngữ cười lớn đáp.

Bạn đang đọc truyện *Trường Mộng Lưu Ngân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Số mệnh

Cái chết của Lâm Duy khiến nhà họ Lâm chìm vào nỗi đau vô bờ bến.

Lâm Sỹ Diên lòng đau như có dao cắt vào thịt mình. Đây là người anh trai duy nhất của ông, đột nhiên bị mất mạng, dù thế nào ông cũng khó mà chấp nhận được. Lâm Duy cả đời thanh khiết, làm mưa làm gió trong ngành luật sư được hai mươi mấy năm, con người khoáng đạt chân thành ấy rất được mọi người kính trọng. Danh tiếng của ông lừng lẫy khắp vùng Giang Nam, có rất nhiều công ty lớn ở Bắc Kinh, Thượng Hải đều đến tìm ông nhờ cậy. Tuy nhiên vẫn chưa đến mức kết thù oán với người ta, thế mà giờ bị người khác hại chết ở ngoài đường một cách khó hiểu như vậy, nếu không phải là thù thì là có gì?

Lâm Duy bị đâm chết ở cầu Mặc Hà khi trên đường từ Ly Thành trở về Đồng Thành. Trên người ông bị đâm mười mấy nhát dao, lúc được đưa đến bệnh viện thì máu trong người đã chảy gần hết. Lâm Sỹ Diên là người đầu tiên kịp tới bệnh viện, lúc đó Lâm Duy còn tỉnh đôi chút. Ông cố mở mắt, khi nhận ra Lâm Sỹ Diên liền kéo tà áo của Lâm Sỹ Diên, lẩm bẩm câu gì đó rất mơ hồ: “Tiểu... Tiểu Bảo...” Còn chưa hết lời, đầu ông đã ngoẹo sang một bên, gục vào lòng Lâm Sỹ Diên.

Ở sở cảnh sát, khẩu cung của Lâm Sỹ Diên cũng chỉ có từng đó. Cảnh sát hỏi: “Ông nói trước khi ông ấy lâm chung đã nói: ‘Tiểu Bảo’, thế là có ý gì?”

“Điều này phải hỏi các anh đấy, các anh không phải là cảnh sát sao?” Đỗ Trường Phong lúc đó cũng ở bên cạnh, nóng nảy xen vào.

Ra khỏi sở cảnh sát đã là buổi chiều ngày hôm sau. Đỗ Trường Phong quyết định trở về chung cư tắm tấp rồi đánh một giấc ngủ bù trước rồi mới tính tiếp. Ngủ dậy đã là ba giờ chiều, Lâm Hy gọi điện tới, muốn anh về nhà để bàn bạc hậu sự cho bác. Còn nói cảnh sát bắt được hung thủ và áp giải về

đồn.

“Nhanh thế à?” Đỗ Trường Phong ngạc nhiên hỏi.

“Đĩ nhiên, bác là luật sư danh tiếng, cảnh sát rất coi trọng chuyện này.” Lâm Hy đáp.

Buổi tối Đỗ Trường Phong lái xe về phố Từ Đàm. Anh rất ít khi về nhà, càng không muốn nhắc đến việc sống ở đó, Lâm Sỹ Diên cũng vì chuyện này mà nằng nặc không coi bố mẹ ra gì. Thật ra không phải như vậy, trong nhà có quá nhiều chuyện khiến con tim anh vỡ nát. Từng nơi từng chỗ trong nhà đều là những kí ức ngày nhỏ anh đùa với Lâm Nhiên, anh sợ phải đối diện với chúng. Lâm Hy sau khi kết hôn cũng không sống riêng mà vẫn ở cùng bố mẹ. Ngoài Lưu Yến còn đang du lịch nước ngoài ra, người nhà họ Lâm cơ bản đã tập trung đầy đủ. Vợ của Lâm Duy, bà Phùng Tương Bình đã khóc ngất đi tỉnh lại mấy lần, con gái Phi Phi đang theo học ở Canada, hiện giờ còn chưa biết tin dữ bố qua đời. Đỗ Trường Phong không quen sống trong nhà, sáng sớm hôm sau lại trở về chung cư của mình.

Vừa lên lầu thì lại đụng ngay Thư Mạn đang rút chìa khóa mở cửa. Trong lòng anh bỗng thấy kích động kì lạ, còn hào phóng bắt chuyện, chào hỏi cô: “Cô tan lớp rồi đấy à, cô Thư?”

Thư Mạn giật thót mình, quay lại nhìn, “Anh muốn dọa chết tôi à?”

Anh bước tới trước mặt, mắt sáng quắc nhìn cô: “Tôi có đáng sợ như vậy không?” Nói rồi anh dựa vào khung cửa, nghiêng nghiêng người cười hi hi: “Cô Thư à, nếu chúng ta đã làm hàng xóm với nhau thì có lẽ phải xử lý tốt mối quan hệ hàng xóm láng giềng. Ngoảnh ra ngoảnh vào lúc nào cũng gặp mặt mà cứ lạnh nhạt như thế thì không hay.”

Cô lạnh lùng không đáp lời, anh lại nói: “Sức khỏe cô thế nào rồi, đã đi kiểm tra chưa?”

Anh ta còn vờ vịt hỏi! Tối hôm đó anh khiến cô tức đến độ làm bệnh tái phát, nếu không phải được kịp thời đưa đến bệnh viện theo dõi một đêm thì e rằng đã mất mạng rồi. Nhưng cũng may anh còn nghĩ thấu đáo, không đưa cô đến bệnh viện Nhân Ái, mà đưa cô đến bệnh viện Nhân dân Ly Thành, có điều lại không muốn bản thân lộ diện nên bắt Vi Minh Luân làm thủ tục nhập viện cho cô. Vi Minh Luân gọi điện cho Thư Khang, Thư Khang ngay lập tức chạy đến bệnh viện cứu chữa kịp thời nên không còn nguy hiểm. Sau khi xuất viện, Vi Minh Luân còn định sắp xếp cho cô nghỉ vài hôm mới đi dạy nhưng cô không chịu, thà lên lớp dạy còn hơn cả ngày phải ở trong chung cư. Ở bên cạnh có một tên côn đồ hung ác, cô không hề thấy có chút an toàn nào.

Lúc này, anh lại hỏi thăm tình hình sức khỏe của cô, cô cũng hần học đáp lại một câu: “Yên tâm, tôi sẽ không chết trong chung cư của anh.”

Đỗ Trường Phong từ lúc vì chuyện bác mình ngộ nạn nên tâm tình không được tốt, nghe thế, trong nháy mắt đã nghiêm mặt lại: “Thư Mạn, chú ý thái độ của cô. Hãy rõ thân phận của mình là gì, đặc tội với tôi không có lợi gì cho cô đâu!”

Câu nói này khiến Thư Mạn tức điên, cả người run lên. Anh biết rõ cô ở lại vì chiếc đàn, còn cô ý bày ra cái vẻ mặt thượng đế. Cô cắn chặt môi, đôi môi bóng mọng hằn lên vết răng đáng yêu, nhấn mạnh từng chữ: “Thưa anh Đỗ, tôi không biết anh có quan hệ gì với Lâm Nhiên. Nếu anh đến để đòi nợ cho anh ấy thì cái mạng của tôi bất cứ lúc nào cũng có thể cho anh. Nhưng tôi tự nhận bản thân không sai, yêu một người thì có lỗi gì? Tại sao người có tội khi vào trong quan tài thì có thể được tha thứ, còn người sống phải chịu đựng tất cả? Cuộc sống như vậy tôi chịu đủ rồi. Tất cả mọi người lạnh nhạt với tôi là đúng. Tôi không có người thân, không có bạn bè, tôi cũng không sợ cái chết. Tôi chỉ sợ cứ phải sống một cách cô độc như vậy.”

Sau đó, cô nhìn anh. Anh cũng nhìn cô.

Anh nhìn cô cho đến khi vết răng trên môi cô dần dần biến mất, mới giật mình định thần lại, chợt cảm thấy lòng mình sôi trào, ánh mắt anh đã không chịu rời khỏi đôi môi cô suốt từ này. Cuối cùng, anh lại thờ dãi: “Thư Mạn, chúng ta đứng là hai kẻ đang đồng bệnh tương lân. Tuy cảnh ngộ của chúng ta khác nhau, nhưng tình cảnh lại giống nhau. Tôi cũng không sợ cái chết, điều tôi sợ nhất chính là... tôi cứ sống cô đơn như vậy cho tới lúc chết. Đối diện với người mình yêu, hoặc người mình hận, tôi hoàn toàn không biết làm gì, cũng không có cách gì. Cô đã từng trải qua cảm giác tuyệt vọng chưa?”

Cô kinh ngạc nhìn anh, dường như không thể tin anh còn có “người mình yêu”, anh cười: “Thế nào, cô không tin tôi cũng có người mình yêu sao?”

Cô chợt rung mình, anh ta như nhìn thấu được tâm tư cô vậy!

Cô ngây người nói: “Khi người mình yêu và người mình hận đều nằm xuống đất, dĩ nhiên là tuyệt vọng.”

“Không, khi người mình yêu và người mình hận đều còn sống, mới thật sự là tuyệt vọng. Chẳng hạn như người mình hận là chính bản thân ta, cô nói có tuyệt vọng hay không?” Anh phản bác, rồi đứng trân trân nhìn cô, ánh mắt đắm chiêu: “Nhưng lại không thể khiến mình chết, vì người mình yêu vẫn còn sống. Nếu mình chết thì sẽ không thể nào gặp được cô ấy nữa, mãi mãi chỉ ở bên ngoài thế giới của cô ấy, cô nói vậy có tuyệt vọng hay không?”

Nói rồi ánh mắt anh chợt trở nên u ám như mặt biển vừa bị màn đêm bao trùm.

Cô chỉ cảm thấy lòng mình đau nhói, ánh mắt của anh khiến cô đau. Tại sao vậy? Anh quả thực là một người thay đổi khó lường, cô không đoán ra rốt cuộc anh muốn gì. Nếu muốn đòi nợ cho Lâm Nhiên thì hoàn toàn có thể hành hạ cô chết. Tối hôm đó cô phát bệnh, anh ta không cần đưa cô đến bệnh viện đã có thể đạt được mục đích, nhưng tại sao còn cứu cô? Những ngày chuyển tới Hải Đường Hiền Nguyệt là những ngày cô thấp thỏm không yên, rồi tốt cuộc vẫn bình an vô sự. Ở với anh càng lâu, cô lại càng cảm thấy sợ hãi. Anh chưa từng đặt chân vào phòng cô nửa bước, thỉnh thoảng còn rủ cô đi tản bộ. Tuy lần nào cô cũng từ chối, nhưng anh cũng không giận, giống như một quý ông đầy phong độ, từ tốn lễ độ giữ khoảng cách với cô.

Thư Mạn hoảng loạn, không muốn lại nói chuyện tiếp với anh liền cầm chìa khóa mở cửa đi vào phòng, không ngờ anh lại vút người đi theo vào. Cô giật

thốt mình, vội chặn anh lại, vẻ mặt khó chịu: “Anh, anh vào đây làm gì?”

Anh nghiêng người tựa vào cửa, cũng tỏ vẻ ngạc nhiên nhướn mày: “Hàng xóm đến chơi không được à?” Cô vô cùng sợ hãi, nhưng điều đó lại càng khiến cho vẻ đẹp mong manh cô thêm phần lay động lòng người. Đôi mắt anh trở nên say đắm, mỉm cười giờ vuốt má cô: “Hình như cô rất sợ tôi, tôi đáng sợ thế sao?”

Cô giận dữ gạt tay anh ra. Anh cũng không tức giận, chỉ nhìn chăm chăm vào cô, như kiểu trên mặt cô có thứ gì đó đáng để nghiên cứu vậy. Anh không thể vuốt ve khuôn mặt cô, cũng không thể lí giải cảm xúc trong lòng, cứ như thế, ở giữa khoảng cửa nhỏ hẹp của gian phòng, hơi thở anh lại trở nên dài thượt: “Khuôn mặt của cô rất cuộc đẹp chỗ nào?”

“Không có gì đẹp thì đừng có nhìn!” Cô hoàn toàn không thể hiểu được ý anh. Cô không biết, khuôn mặt rất đối bình thường ấy lại là niềm mong nhớ thầm kín nhất trong lòng anh.

Chúng ta rốt cuộc tại sao cứ yêu một người?

Không phải vì bề ngoài của cô ấy, cũng không phải vì câu chuyện lừng lẫy nào của đôi bên, mà vì cô là chính cô, kiếp này hay kiếp sau, chỉ vì vẫn là cô! Mảnh tình đó nhỏ bé đến đáng thương. Cho dù anh có một trăm cái miệng, nghìn vạn lời nói cũng không biết nên nói từ đâu. Anh phải làm thế nào để cô hiểu, cô chính là người anh luôn muốn có được trong cuộc đời mình.

Chỉ sau một thoáng chần chừ, anh đã hôn dài lên đôi môi cô. Cô phần nộ gồng mình đẩy anh ra, nhưng anh vẫn bất động như một trái núi khổng lồ. Cô vừa đá vừa thui vào người anh nhưng anh càng ôm cô chặt hơn, như muốn ăn tươi nuốt sống. Cô khóc, anh hôn những giọt nước mắt cô, sau đó đột nhiên buông tay xuống, đứng ngậy người nhìn cô, dường như cũng không hiểu vừa rồi mình đã làm gì.

“Đồ khốn!” Thư Mạn ôm mặt ngồi vục xuống khóc vui, “Anh ức hiếp một cô gái yếu đuối thì có bản lĩnh gì? Anh không phải người, anh là cảm thú. Rốt cuộc tôi đã gây ra điều gì có lỗi đến anh để anh không chịu buông tha tôi? Anh với Lâm Nhiên có quan hệ gì, anh có tư cách gì...”

Cô vừa khóc vừa mắng, một lúc chợt phát hiện bên cạnh im ắng lạ, ngẩng đầu lên nhìn đã không còn ai bên cạnh cửa. Anh đã đi từ lúc nào mà cô không hề biết.

Buổi tối hôm đó, bên cạnh lại vang lên tiếng đàn dương cầm, chỉ có điều hôm nay giai điệu nghe rất vui tai, chỉ thoáng qua cô đã biết đó là bản “Sonata mùa thu.” Đây là lần đầu tiên cô nghe thấy anh chơi đàn, nếu không nhầm thì có lẽ anh đang chơi bằng cây đàn của Lâm Nhiên. Cô xúc động không nói lên lời, tuy bản nhạc quá đối quen thuộc nhưng cách chơi của anh rất đối lạ lẫm. Ngoài Lâm Nhiên ra, không ai có biểu lộ ra bằng nhạc những ngôn từ thầm kín nhất của nó, cho dù là cô, đã cố gắng bắt chước nhiều năm cũng không thể làm được.

Thư Mạn từng hỏi Lâm Nhiên, đàn thế nào mới có thể biểu tấu được thứ tình cảm đặc biệt bên trong bản nhạc ấy? Lâm Nhiên lúc đó chỉ cười, nói với cô rằng, hãy mở lòng để cảm nhận nó là được. Nhưng cô đã cảm thụ bao năm. Bản nhạc đã thấm nhuần trong đầu, cô vẫn không thể nào nắm bắt được chính xác nỗi niềm thầm kín bên trong đó. Nó như một thứ ngôn ngữ đặc biệt ở một vùng lạ náy bật ra theo những nốt nhạc, dễ dàng làm con tim bạn rung động, thậm chí xiêu hồn lạc phách, nhưng chẳng tài nào bạn nắm bắt được nó.

Buổi tối, cô đứng trên ban công hóng gió. Như đã hẹn từ trước, anh cũng bước ra, trên tay cầm một ly rượu vang.

Ban công hai bên nằm song song nhau, chỉ cách nhau chưa đầy một mét. Nửa khuôn mặt anh ẩn trong bóng tối, trầm ngâm một lát, cuối cùng anh cũng lên tiếng: “Nếu tôi xúc phạm cô thì tôi xin lỗi.”

Cô không trả lời, xoay người bước vào trong phòng. Trước khi ngủ cô nhắn cho anh một tin: “Tôi xin nghỉ ngày mai về Đồng Thành lấy hồ sơ bệnh án.” Vì sau khi anh trai Thư Khang kiểm tra cho cô đã đòi cô mang tất cả hồ sơ bệnh án trước đó tới làm cơ sở xây dựng phương án chữa trị tiếp theo. Đỗ Trường Phong không đồng ý, cũng không phải không đồng ý. Anh không trả lời.

Sớm hôm sau, Thư Mạn bị tiếng chim hót véo von làm tỉnh giấc.

Chú chim họa mi màu xanh biếc đậu trên ban công bên ngoài phòng ngủ cất tiếng hót ríu rít. Nhìn qua tấm rèm trắng, hình như nó đã tia tốt bộ lông của mình, có lẽ đang chải mượt lại.

Thư Mạn ra khỏi giường, khi cô rửa mặt xong xuôi chú chim họa mi vẫn đứng trên lan can bên ngoài. Cô bước ra ngoài ban công, cơn gió buổi sớm mùa đông lạnh buốt xương, cô lập cập đưa hai tay lên trước ngực, đan chặt vào nhau. Nhưng không khí buổi sáng quả thực rất trong lành, cây hải đường dưới nhà dường như cũng đã tụ lại một lớp sương băng mỏng, cành cây xúng cáp, ánh mặt trời chiếu lên chúng tạo ra những tia sáng phản chiếu nhức nhối. Mấy ngày trước tuyết rơi nhẹ, lúc này tuy đã nắng nhưng nhiệt độ vẫn còn khá thấp.

Thư Mạn trở về phòng thay quần áo rồi ra cửa.

Không hẹn mà như đã hẹn, cô vừa mở cửa thì anh cũng mở cửa ra ngoài. Hai người đều ngậy ra, cô liếc nhìn anh rồi tự mình ấn thang máy đi xuống. Còn rất sớm nên trong thang máy chỉ có hai người. Trong không gian chật hẹp, cảm giác rất bức bách. Hai người lần lượt ra khỏi thang máy, cuối cùng anh gọi cô lại: “Cô đợi một lát, tôi đi lấy xe.”

Cô quay đầu lại, kinh ngạc nhìn anh.

Anh khép kín chiếc áo khoác ngấn màu tro vào người, lướt qua người cô. Không đoái hoài nhìn cô mà chỉ lạnh lùng buông một câu: “Tôi đưa cô đi Đồng Thành.”

Lúc này cô mới hiểu, vợ nói: “Không cần đâu, tôi đi tàu đến đó, chưa đầy hai giờ là đến, rất tiện lợi.”

Anh đã đi ra khỏi đại sảnh, quay đầu lại lờ cô, giọng nói chậm rãi: “Cô sợ ở cạnh tôi chứ gì?” Nói đoạn anh nheo mắt cười lạnh, “Tôi nghĩ có lẽ cô không hiểu rõ lắm, nếu tôi muốn trừng trị cô, tôi có mười mấy năm cơ hội, không cần phải đợi đến lúc này đâu.”

Ánh nắng sớm chiếu chếch xuống vai anh. Dưới ánh nắng anh chẳng khác nào một pho tượng bị đóng một lớp băng.

Không biết tại sao mỗi khi đối diện với anh cô đều thấy khiếp sợ. Anh nói đưa cô đi, cô còn sợ không dám động đậy. Cô hoàn toàn không biết mình sợ anh vì điều gì.

Vẫn còn sớm, anh đưa cô đến Hồng Kông uống trà trước. Hồng Kông là đất xa hoa nổi tiếng trong làng ăn chơi giải trí của Ly Thành, bất kể là dùng bữa hay uống trà đều đắt cắt cổ, uống một tách cà phê cũng phải ngốn đến hơn hai trăm tệ. Vậy mà việc làm ăn ở đây rất phát đạt, thực khách vẫn đến nườm nượp, ai đến muộn thậm chí sẵn sàng dùng chân ở đại sảnh dùng bữa, uống trà. Đỗ Trường Phong hiển nhiên là khách quen ở đây, mọi nhân viên phục vụ đều nhận ra anh, cung kính đưa anh lên phòng được đặt trên lầu. Thư Mạn đi theo sau, không hiểu sao ăn một bữa thôi cũng phải cầu kỳ như vậy.

Nhưng sau đó cô còn phát hiện, anh không chỉ cầu kỳ mà còn rất kén chọn, cháo chọn loại gì, bánh cuốn không được bỏ thêm hành, rượu rum không được quá nóng, ngân nhĩ thì phải bỏ ít đường phen, vân vân và vân vân... Đến lúc trà và điểm tâm đã được mang lên đầy một bàn, anh đưa mắt nhìn cô ra hiệu động đũa, sau đó thì vui đầu ăn.

Hai người lặng lẽ ăn, không ai nói lời nào.

Thư Mạn rất ít, cô không ăn hết một bát cháo, nhưng lại ăn được bốn chiếc bánh cuốn. Từ nhỏ cô đã thích ăn bánh cuốn, Lâm Nhiên cũng thích giống cô. Khi xưa hai người thường ăn bánh cuốn ở một quán lề đường, mùi vị món này trong cách nhà hàng, khách sạn lớn cũng chưa chắc đã được chính thống như ở chỗ dân dã đó. Đỗ Trường Phong như cũng thấy điều này, lúc thanh toán anh quay sang cô nói: “Có muốn đi vài chỗ trên đường ăn nữa không?”

“Thôi, mùi vị ở đây...” Cô nhìn anh lắc đầu.

Cô còn chưa nói hết nhưng anh đã hiểu, hỏi ngược lại cô: “Cô từng ăn ở chỗ nào có mùi vị ngon nhất?”

Cô tần ngần nghĩ một lát rồi nói: “Phố Thủy Hà, hồi trước ngõ ở đó có một hàng bánh cuốn rất ngon, còn có cả tào phớ, rất thơm mát.”

“Phố Thủy Hà?” Anh nhướn mày hỏi.

Cô bước theo anh lên xe, trong đầu vẫn đang nhớ lại: “Tôi nhớ cái chú mở quán đó làm bánh cuốn rất đặc biệt, bên trong bánh còn cho thêm hạt vừng, mùi vị rất thơm ngon. Tôi và chị tôi mỗi khi nghỉ học đều đến đó mua. Nhưng chú ấy đã mất nhiều năm rồi, vợ thì vẫn bán bánh cuốn, cả nhà phải dựa vào sạp hàng ấy để kiếm sống.”

Anh dường như đang lắng nghe nên lái xe rất chậm: “Bây giờ thì sao, còn bán bánh cuốn nữa không?”

Thư Mạn lắc đầu: “Không còn từ lâu rồi, người nhà đó tất cả đều không còn, nghe nói là chết, còn bị sao nữa ấy. Tóm lại là chẳng còn ai, cái quán ở đầu ngõ đó bây giờ không biết là ai.”

Hơi thở của anh trở nên gấp gáp. Không phải trùng hợp như vậy chứ?

“Tôi nhớ người nhà ấy rất tốt, sau khi tôi lớn đã không được ăn món bánh cuốn nào ngon như vậy. Con người thật kỳ lạ, lúc nào cũng thấy những thứ mất đi rồi mới là những thứ tốt nhất... Thật ra tôi cũng biết bánh cuốn ở nơi khác cũng không kém chút nào, điều khác duy nhất là chút tình cảm quyến luyến với cái quán cũ đó. Hồi ấy hình như tôi chưa đến mười tuổi, chị tôi lớn hơn tôi một chút, đúng là những năm tháng vô lo vô ưu. Có một lần chúng tôi mua bánh cuốn về nhà, đòi đi ở nhà làm cho ăn, kết quả có làm thế nào cũng không thể có được mùi vị y như vậy...” Thư Mạn nói tiếp.

“Còn người nhà bán bánh cuốn ấy, tuy rằng cuộc sống của họ thiếu thốn, dãi nắng dầm mưa, nhưng tôi vẫn ấn tượng là cả nhà họ đều sống rất vui vẻ, rất mãn nguyện. Chú ấy lúc nào cũng cười ha hả, thấy tôi là nói: “Bé ngoan, lại muốn ăn hả?” Tôi vẫn nhớ mãi khuôn mặt đầy nếp nhăn nhưng rất thiện lương của chú ấy, và cả nụ cười ấy.”

“Nếu cuộc đời này lại có thể được ăn một món bánh cuốn như vậy thì tốt biết mấy!”

“Chỉ có điều, điều đó không thể xảy ra được nữa.”

“Humm...”

Đôi tay Đỗ Trường Phong đang cầm tay lái bỗng ướt nhoẹt, mồ hôi chảy ròng ròng.

Thư Mạn nghiêng đầu suy nghĩ: “Hình như họ Diệp thì phải. Đúng rồi, là họ Diệp”

Thật là tàn khốc! Tuy đã đoán ra kết quả, nhưng cuối cùng khi kết quả được xác thực lại, anh vẫn không thể kìm chế được cơn đau tức nhói lên trong ngực mình, giống như có một đầu mũi dao nhọn xoáy cắt ngang dọc trái tim anh. Thoảng thoáng anh tưởng mình không thể thở tiếp được. Số phận luôn trớ trêu vậy đây, sắp đặt từng vòng này đến vòng khác, họ đã được định sẵn phải liên quan đến nhau, không ai có thể may mắn thoát được.

“Thất đại an toàn cẩn thận.” Anh nói rồi nhấn ga, bản thân như vừa bị ai giáng mạnh vào đầu, giọng nói trở nên u uất: “Lên đường cao tốc rồi.”

Thư Mạn chỉ cảm thấy bản thân như đang bay, cảnh vật bên ngoài vút qua, bên tai chỉ nghe thấy tiếng gió ù ù. Cô không chịu đựng được những trận xóc trên đường, hét lớn: “Chậm một chút đi...” Đỗ Trường Phong ngoảnh mặt làm ngơ, vẫn lái xe với tốc độ chóng mặt, về mặt lúc này đã mất đi phong thái bình thường, khỏe mắt cũng đỏ hoe. Tuy rằng đã qua bao năm, anh có thể bình thần đối mặt với tất cả, nhưng rồi lại không thể, đó là nỗi đau sâu kín nhất trong lòng anh. Cảm giác tội ác thời khắc nào cũng vương vãi trong lòng khiến anh không thể thở được một cách bình thường. Đời này kiếp này, có lẽ anh cũng không thể được giải thoát.

Kétttt! Chiếc xe đột nhiên phanh gấp lại.

Cả người Thư Mạn lao về phía trước theo quán tính, nếu không phải đã thắt dây an toàn thì cô đã bị văng ra ngoài. Cô hoảng hồn thở dốc, nhưng khi thấy Đỗ Trường Phong vùi đầu vào tay lái, vai anh run bần bật, cô sợ hãi lay anh: “Anh sao rồi? Có phải chỗ nào không khỏe không?”

Anh lắc đầu, giọng nói u buồn: “Không sao.”

Hồi lâu sau anh mới ngẩng đầu lên, nhưng không để cô nhìn thấy khuôn mặt mình. Anh mở cửa xuống xe, dựa người vào đầu xe rồi nói với cô: “Xin lỗi, tôi hút thuốc quá.”

Sau khi đến bệnh viện nhận bệnh án về, Thư Mạn ở lại nhà Tiểu Đường trú một đêm. Vừa lúc chồng cô ấy cũng đi công tác ở Singapore, trong nhà chỉ có cô và con gái. Từ khi Thư Mạn về Ly Thành dạy đàn, hai người chưa có cơ hội gặp nhau. Tiểu Đường gọi luôn cả Cát Vân tới, cô đích thân xuống bếp làm một nồi lẩu để mọi người cùng ăn. Cát Vân vừa vào cửa đã nổi bật, cả người toàn đỏ hiệu, khuôn mặt trang điểm cũng rất mê hoặc lòng người. Tiểu Đường trước nay không bao giờ khách khí với cô em họ này của mình, cộc cằn nói: “Từ sáng đến tối lúc nào cũng giống như yêu tinh ấy, không biết đang dụ dỗ ai.”

Lúc đó, Thư Mạn và Tiểu Đường đã bắt đầu ăn tối. Cát Vân mặt cười nhăn nhó tới bàn ngồi xuống, cầm bát đũa bắt đầu ăn, còn thêm một câu: “Tóm lại không phải dụ dỗ chồng chị là được.”

Tiểu Đường cười mắng: “Con nhóc này miệng lưỡi độc nhĩ?”

Thư Mạn nhìn Cát Vân từ đầu đến chân, cũng tự nhiên hỏi: “Nói đi, dạo này em lại chấm được ai rồi, đừng nói với chị là tiền em tự bỏ ra đấy nhé.” Nói rồi nắm lấy bàn tay cô, chỉ vào chiếc đồng hồ nam kim cương hiệu Chanel, “Chỉ một chiếc đồng hồ này thôi cũng tốn cả hai năm tiền lương của em rồi, em lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?”

Cát Vân rút tay lại, đánh trống lảng bằng việc tập trung vào ăn. Bộ dạng khi cô ăn cũng rất nhỏ nhen: “Chuyện này... à, có người tình nguyện tiêu tiền, tại sao em lại từ chối? Cũng không phải là em đòi người ta mua, các chị làm gì mà cứ hỏi như hỏi cung tội phạm thế? Em có phóng hỏa giết người bao giờ đâu...” Nói rồi lại tặc lưỡi, hoàn toàn chẳng nghĩ tới phong thái thực nữ của mình nữa, cô bắt đầu ăn uống rất tự nhiên, uống ừng ực bát vịt hầm mà Tiểu Đường làm, “Wow, ngon quá đi mất! Vừa rồi ở nhà hàng em đúng là chưa được ăn no, chỉ lo làm dáng thôi...”

“Thì ra thực nữ đều là giả cả.” Thư Mạn cười nói.

“Không thì còn cách nào, trước mặt một người đàn ông phong độ, không giả làm thực nữ sẽ bị cười chết mất.” Cát Vân hùng hồn phản biện.

Tiểu Đường gấp miếng đùi vịt vào bát cô em: “Em cứ giả vờ đi, sớm muộn gì cũng có ngày chết đói thì thôi!”

Ăn xong bữa, ba người lại sô pha ngồi nói chuyện, Thư Mạn nhận được tin nhắn từ điện thoại. Cô thoáng chốc ngạc nhiên, là tin nhắn của Đỗ Trường Phong: “Buổi tối có rảnh ra ngoài không?”

Cô nhất thời hoảng hốt, không trả lời.

Qua một lúc lại có tin nhắn mới: “Tôi ở bến sông đợi cô.”

Thư Mạn vẫn không hồi đáp lại, nhưng có chút thất thần, Tiểu Đường thấy thế sinh nghi hỏi: “Hình như có người hẹn cậu, buổi tối ra ngoài sao?” Cát Vân quá giỏi hóng chuyện, vội sán qua: “Ai, ai hẹn chị đấy?” Thư Mạn vội lảng tránh ngay “Em nghĩ ai cũng giống em đây! Chị không có thói quen ra ngoài vào buổi tối!”

Nhưng đêm nằm trên giường, Thư Mạn lại không tài nào ngủ được. Cô băn khoăn anh ta sẽ không đợi mãi ở bến tàu chứ, bên ngoài đang có gió lớn... Cuối cùng cô vẫn lấy hết can đảm nhấn lại một tin: “Anh về đi, tôi đã ngủ rồi.” Gửi xong tin, Thư Mạn đợi nhưng anh không nhắn lại. Thư Mạn trở mình, cuối cùng dần thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, Thư Mạn ăn sáng ở nhà Tiểu Đường rồi tản bộ ở cầu Mạc Hà, bất ngờ gặp Diệp Quán Ngừ đang đi hóng gió. Cô thấy kì lạ, Diệp Quán Ngừ sao lại xuất hiện ở gần nhà Tiểu Đường, hơn nữa lại đúng lúc Cát Vân tới qua cũng ở nhà Tiểu Đường. Thư Mạn và cô ấy cùng ra ngoài, phát hiện thần thái của Cát Vân khi trông thấy Diệp Quán Ngừ là lạ, lẽ nào họ quen nhau? Cát Vân như né tránh Diệp Quán Ngừ, chỉ chào hỏi qua loa rồi vội vàng lái xe đi. Sự xuất hiện của Diệp Quán Ngừ dù thế nào cũng không nằm ngoài hai chữ “gian thương” đang nổi lên trong đầu Thư Mạn, vì vậy về mặt cô lạnh lùng, không muốn giao du với anh.

Diệp Quán Ngừ lại như rất thân thiết. Lần này là đích thân anh lái xe, anh thò đầu ra ngoài cửa, mắt vẫn đeo kính râm, tươi cười nói với Thư Mạn: “Tiểu Mạn, lên xe đi, tôi mời cô đi uống trà sáng.”

Người đi đường ai cũng ghé mắt lại nhìn.

“Lên xe đi, mọi người đang nhìn kìa.” Anh nhướn miệng cười, nhưng vẻ mặt vẫn rất lạnh lẽo.

“Xin lỗi, người ta nhìn xe của anh chứ không phải tôi!” Thư Mạn cộc cằn nói.

Thấy cô không chịu lên xe, Diệp Quán Ngữ tháo kính xuống rồi ra khỏi xe, tiện tay đóng cửa lại, nhẹ nhàng nói với cô: “Vậy thì để tôi đi dạo với cô nhé.”

Vóng dáng anh cao ngất, Thư Mạn chỉ đứng qua vai, khi đứng trước mặt anh cô cảm giác bản thân quá nhỏ bé. Thư Mạn không thể không thừa nhận, anh là một người đàn ông nổi bật, nếu không phải khuôn mặt lúc nào cũng phủ một luồng sương lạnh băng băng thì có thể nói là người có ngoại mạo đường hoàng. Chỉ là anh quá nghiêm nghị, thậm chí ánh mắt lạnh lẽo của anh luôn khiến người khác liên tưởng đến một con chim ưng, mỗi lần neho mắt nhìn vào ai đó, ánh mắt sắc lẹm của anh lại khiến người khác sợ hãi.

“Giám đốc Diệp là người bận rộn, tôi có lòng nào làm lỡ dở thời gian của anh.” Thư Mạn khéo léo từ chối.

“Hôm nay là cuối tuần, tôi biết cô về Đồng Thành nên cố tình đợi ở đây là muốn thử vận may xem thế nào.” Diệp Quán Ngữ như đã quen với sự lạnh nhạt của cô.

Thư Mạn rất đổi kinh ngạc: “Anh có phải vẫn thường tính toán với người khác như vậy không?”

“Cô nói tôi đang tính toán với cô sao?”

“Lẽ nào không phải?”

Anh nhướn miệng cười, lộ ra hàm răng trắng muốt: “Tiểu Mạn, tôi thừa nhận tôi là người thường tính toán, nếu không đã không có ngày hôm nay. Trên thương trường mình không tính toán với người khác thì người khác cũng tính toán với mình. Đây là quy tắc sống còn. Có điều cô không ở trong phạm trù tính toán đó, vì cô không phải là mục tiêu trong kinh doanh của tôi...” Anh không nói hết lời, bởi cô không phải mục tiêu trong việc kinh doanh của anh, nhưng là là mục tiêu tình yêu của anh.

Thư Mạn không muốn dây dưa tiếp liền quay đầu bước đi. Anh lững thững bước theo, rất nhanh đã sánh vai với cô, còn cố ý nói khích: “Nghe nói cô về Ly Thành làm việc rồi, có ở cùng người nhà không?”

“Liên quan gì đến anh, tôi cũng không phải sống trong nhà anh.” Cô trợn mắt nhìn anh.

“Dĩ nhiên cô có thể ở nhà tôi, chỉ cần cô đồng ý...”

“Tôi không đồng ý!”

“Chuyện gì cũng đều không có tuyệt đối. Mười bảy năm trước, khi tôi nhảy xuống từ cây cầu này đã tin rằng mình chắc chắn chết, cũng cho rằng mình không thể sống tiếp, nhưng cô thấy tôi bây giờ chẳng phải đang sống rất khỏe mạnh đấy sao?” Anh nhìn Thư Mạn nói.

Thư Mạn dừng bước lại, nhìn anh: “Anh...anh cũng đã từng nhảy xuống đó?” Nói rồi cô chỉ xuống dòng sông.

“Ừ, đã từng rồi.” Anh hồ hững gạt đầu, giống như việc nhảy cầu là việc rất dễ dàng, lúc nào cũng có thể tùy ý nhảy, “Lúc đó đang là mùa đông, nước lạnh đến thấu xương. Thế nên bây giờ các khớp xương tôi không được tốt, cứ đến mùa đông là buốt. Đó chính là nguồn căn từ lúc đó đến nay. Thế nào, cô cũng từng làm việc này sao?”

Thư Mạn không nhìn anh, hỏi ngược lại: “Tại sao anh lại nhảy xuống đó?” “Biết rõ anh sẽ không trả lời, nhưng cô vẫn cứ hỏi. Ai ngờ anh lại thờ dài một tiếng, rồi nói liền một hơi: “Em trai tôi chết, mẹ phát điên, còn tôi thì không làm được gì, đã không còn can đảm sống tiếp, dĩ nhiên phải nhảy cầu xuống đó rồi.” Nói rồi anh cũng dựa vào lan can nhìn xuống, không thể nhìn rõ nét mặt anh.

Thư Mạn cũng dựa người nhìn xuống, “Anh nhảy xuống ở chân cầu nào?”

Anh suy nghĩ rồi nghiêm túc trả lời: “Chân cầu mười bảy, cô thì sao?”

“Sao anh lại nhớ rõ như vậy?”

“Sợ chết mà! Thật ra người tự sát còn sợ chết hơn bất cứ ai, vì sợ nên cứ đi đi lại lại trên cầu, đếm chân cầu, đếm lan can... Cô không như vậy sao?”

“Tôi ở chân cầu hai một.” Thư Mạn đáp. Cô hoàn toàn không nói rõ vì sao lại nhảy cầu. Nhưng không nói Diệp Quán Ngữ cũng biết, ngoài Lâm Nhiên ra, còn ai có thể khiến cô bỏ đi mạng sống của mình? “Nghe nói mấy ngày trước có người bị đâm chết trên cầu này.” Thư Mạn bỗng nhớ ra chuyện này, cô đã nhìn thấy tin đó trên báo.

“À, có người chết.” Diệp Quán Ngữ gạt đầu, vẻ mặt như không hề liên quan đến mình, “Đúng là một tin không vui.” Vẻ mặt anh cũng không hề hiện ra vẻ đáng tiếc.

Thư Mạn chính là không thích kiểu cách này của anh, liền vòng người bước đi, thấy thế anh vội kéo tay cô: “Cô đi đâu vậy? Nếu đã gặp rồi thì để tôi mời cô uống trà sáng chứ?”

“Cảm ơn, tôi đã ăn rồi.” Thư Mạn giằng cánh tay mình khỏi tay anh.

“Tiểu Mạn, cô có thành kiến với tôi...” Diệp Quán Ngừ nhìn cô nhấn mạnh, “Có phải tôi có chỗ nào làm cô phật lòng, nếu thực có chỗ mạo phạm thì mong cô tha thứ. Con người tôi không biết dỗ ngọt người khác.”

“Anh Diệp đây quá đề cao tôi rồi. Tôi và anh không có gì để nói thì làm gì có chuyện ai làm ai phật lòng.” Thư Mạn đánh mặt lại, cũng không nhìn thẳng vào Diệp Quán Ngừ mà xoay người bước đi. Diệp Quán Ngừ không gọi cô lại, chỉ ở đằng sau nói vọng lên: “Coi như nể mặt Lâm Nhiên, cô cũng không nên đối xử với tôi như vậy...”

Thư Mạn thoáng dừng người, đôi chân như không thể bước đi như đã bước...

Cô quay đầu lại nhìn anh trân trân: “Anh, anh quen Lâm Nhiên?”

Anh nhàn nhạt cười, vẫn là dáng vẻ ung dung như vậy: “Nào chỉ là quen biết, chúng tôi từng là bạn cũ của nhau. Thế nào, Đỗ Trường Phong không nói cho cô biết sao?”

“Anh ta không nói với tôi, anh thực sự quen Lâm Nhiên sao?”

Thư Mạn hoang mang nhìn Diệp Quán Ngừ, ánh mắt buồn vương chút thất thần. Vừa nhắc tới Lâm Nhiên là cô lại như vậy, Diệp Quán Ngừ bất giác cảm thấy lòng nguội lạnh, đừng nói là anh, ngay cả Đỗ Trường Phong cũng không thể dễ dàng thay thế được vị trí của Lâm Nhiên trong lòng cô. Về mặt anh càng nặng xuống, lát sau mới tiếp tục cất lời: “Tìm nơi nào nói chuyện đi, đứng mãi ở đây gió thổi, cô bị ốm mất.”

Thư Mạn không ngăn ngại đồng ý, điều đó càng khiến Diệp Quán Ngừ ảo não. Lúc trước làm bao nhiêu việc với cô nhưng lại không bằng một câu “Lâm Nhiên” anh nói. Anh chợt thấy mình thật ngu ngốc. Si tình suốt mười mấy năm, rốt cuộc là vì cái gì? Trong lòng cô mấy thực chất không có bất cứ chỗ trống nào dành cho người khác. Nhưng anh cô không lộ điều gì ra ngoài, anh luôn biết che giấu cảm xúc của mình. Hơn nữa anh cũng tuyệt đối không bỏ cuộc, nếu không sẽ chẳng khác nào việc anh dâng cô bằng cả hai tay cho kẻ điên kia.

Xe của Diệp Quán Ngừ đã dừng lại ở vườn hoa bên sông. Ánh mặt trời chiếu xuống thân xe cầu cạnh càng khiến nó trở nên chói lóa. Nghe nói cả Đồng Thành chỉ có một chiếc xe này, thân xe hình thoi sáng bóng dưới ánh nắng được bày ra đầy khí thế trước con mắt người qua lại. Khi nhìn tới biển số xe lại khiến người khác phải nuốt nghẹn lời, “1888”, quả là đủ để anh ta phát! Nếu bình thường, có đánh chết Thư Mạn cũng sẽ không ngồi lên, nhưng anh là bạn cũ của Lâm Nhiên, chỉ cần là những chuyện và người liên quan đến Lâm Nhiên, cô đều muốn đến gần. Cô ngoan ngoãn ngồi lên xe, không nói một lời.

Xe dừng lại trước cửa Tây Tửu Trà Lầu.

Tây Tửu Trà Lầu vốn có tiếng ở Đồng Thành.

Diệp Quán Ngừ không ngồi ở đại sảnh mà đưa Thư Mạn lên gian phòng VIP của mình. Đây là gian phòng anh đặt dài hạn, thường để chiêu đãi những vị khách quan trọng. Nhân viên phục vụ cử chỉ nho nhã bụng dạ phê nóng hồi lên cho họ, cả bánh và hoa quả được trang trí rất đẹp mắt. “Xin mời quý khách dùng bữa”. Nhân viên phục vụ nở nụ cười chuyên nghiệp, nhẹ nhàng lui ra khỏi phòng, giúp họ đóng cửa lại.

Thư Mạn cũng không còn tâm trí nào để ý những chuyện này cũng như cả phê vừa được mang lên, đôi mắt cô lay lay nhìn Diệp Quán Ngừ, đợi anh nói cho cô những chuyện liên quan đến Lâm Nhiên. Diệp Quán Ngừ chậm rãi bỏ đường vào cả phê cho cô, rồi đưa bánh đến trước mặt cô; “Ăn chút đồ đi đã, tôi thấy sắc mặt cô xanh xao, có lẽ còn chưa ăn sáng.”

“Tôi không muốn ăn, anh nói đi, anh và Lâm Nhiên rốt cuộc là thế nào?” Thư Mạn sốt ruột thúc giục. Diệp Quán Ngừ cười, thay đổi dáng ngồi vắt chân cho thoải mái, rồi chẳng nặng chẳng nhẹ, nói; “Cũng không có gì đáng nói. Hồi trước tôi và Lâm Nhiên là bạn bè, còn là bạn rất thân. Khi anh ấy mất thì tôi đang ở Pháp, nên không kịp về.”

“Chỉ từng đó thôi sao?” Thư Mạn tỏ vẻ rất thất vọng.

“Cô nghĩ còn gì nữa?” Đôi mắt Diệp Quán Ngừ vụt sáng, thật ra anh chỉ ngẫu nhiên nhắc tới cái tên Lâm Nhiên, hoàn toàn không muốn nói nhiều. Chuyện quá khứ đối với anh có nghĩ đến cũng không muốn nghĩ nhiều, đó là vết thương lòng không thể xóa. Thư Mạn không cam lòng, nói: “Nhưng trước giờ tôi chưa từng nghe Lâm Nhiên nhắc tới anh, chưa bao giờ.”

“Cô quen anh ấy bao năm rồi?”

“Mười ba năm.”

“Tôi quen anh ấy từ lúc tôi tám tuổi.”

“...”

Thư Mạn tròn mắt nhìn anh.

Diệp Quán Ngừ cũng nhìn thẳng cô: “Ngạc nhiên lắm đúng không? Lâm Nhiên và cả Đỗ Trường Phong chưa từng nhắc tới tôi trước mặt cô đúng không? Và còn cả anh trai cô cũng không nói đúng không? Đối với nhà họ Lâm, và nhà họ Thư, cái tên tôi chẳng khác nào một trận ôn dịch, họ tránh còn không kịp thì làm sao có thể nói cho cô biết được? Tôi cũng không muốn nói nhiều, Tiểu Mạn, tôi thật sự không muốn nói, chuyện quá khứ không liên quan đến cô, cô biết cũng chẳng có lợi ích gì, cô đừng ép, đừng bắt tôi phải trở về nỗi đau quá khứ ấy, được không?”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì cả, đáp án duy nhất tôi có thể khẳng định với cô chính là, tôi và Lâm Nhiên đúng là bạn thân. Anh ấy là người tốt, là người tốt nhất mà tôi gặp trong đời này. Cho dù sau này có xảy ra chuyện gì, chúng tôi... có bị chia cắt, nhưng chuyện đó sẽ không ảnh hưởng đến lời đánh giá của tôi dành cho anh ấy. Khi anh ấy qua đời tôi cũng rất đau buồn, thật sự rất buồn...”

Diệp Quán Ngừ nhướng mày lên, ánh mắt anh hiện ra nét buồn thương khác lạ: “Bao năm nay tôi vẫn thường nhớ tới anh ấy, nhớ tới những ngày tháng tươi đẹp mà chúng tôi đã từng có, nhưng rồi cuộc nó cũng trôi qua rất lâu rồi. Mỗi lần nhớ là một lần đau, vì vậy tôi luôn cố kiềm chế bản thân không được nghĩ, cũng không muốn nhắc tới. Điều tôi muốn nhắc cô chỉ là hãy tránh xa Đỗ Trường Phong một chút, anh ta tiếp cận cô là có mục đích... Anh ta là anh em với Lâm Nhiên, chuyện này chắc cô biết chứ?”

Anh hài lòng khi nhìn đôi mắt cũng như toàn thân cô co rụt lại. Cô lắp bắp: “Anh... anh em?”

“Đúng vậy, Đỗ Trường Phong là con nuôi của nhà họ Lâm, từ nhỏ đã được đưa sang Mỹ cùng hai anh em Lâm Nhiên và Lâm Hy. Họ lớn lên cùng nhau. Tình cảm của anh ta với Lâm Nhiên rất sâu sắc, không, phải nói là vô cùng sâu sắc. Anh ta cho rằng trong cái chết của Lâm Nhiên cô không tránh khỏi liên can, chính cô đã hại chết Lâm Nhiên, nên anh ta mới hao tổn trí tiếp cận cô, chính là muốn...”

“...Bảo thù.” Thư Mạn tự nói tiếp lời, sau đó nước mắt từ đôi mắt đen huyền cứ thế chảy ra trên khuôn mặt trắng hồng của cô. Cô rùng mình, cật lực lắc đầu: “Không phải tôi hại chết Lâm Nhiên, tôi không làm gì sai cả. Tại sao lại trách tôi? Tôi biết anh ta vì Lâm Nhiên mà tới, nhưng tôi thực sự yêu Lâm Nhiên, tôi không muốn anh ấy chết...”

“Cô không sai, yêu một người thì có gì sai? Nhưng người nhà họ Lâm lại không nghĩ như vậy, nên tôi mới khuyên cô tránh xa anh ta một chút. Tôi là bạn tốt của Lâm Nhiên cho dù đứng trên lập trường nào tôi cũng hy vọng cô không bị tổn thương gì.” Nói tới đó anh ngừng lại, quan sát phản ứng của cô. Ánh mắt cô mờ dần nhìn một điểm mờ hồ trong khoảng không, dường như không hề nghe thấy anh nói gì. Qua một lúc cô mới định thần lại, cô nhìn anh, nhưng ánh mắt vẫn ngu ngơ, giống như một đứa trẻ không biết làm gì. Diệp Quán Ngừ lần át ánh mắt của cô, anh nhấn mạnh từng chữ: “Tôi là bạn thân của Lâm Nhiên, tuy anh ấy đã qua đời nhưng tôi có trách nhiệm thay anh ấy chăm sóc tốt cho cô. Vốn ra tôi không muốn tiết lộ thân phận này, nhưng quả thật, nhìn thấy bộ dạng chấp mê bất ngộ của cô mà thực sự lo lắng. Hơn nữa bệnh của cô lại nặng như vậy, không những không được điều trị tốt, ngay cả nơi trú ngụ cũng không còn, cô xem, nếu như Lâm Nhiên biết được, anh ấy sẽ buồn như nào...”

“Nhưng mà đàn của tôi vẫn ở chỗ anh ta.”

“Đàn?”

“Đúng vậy, đó là cây đàn của Lâm Nhiên để lại cho tôi... Nó là kỉ vật duy nhất của anh ấy mà tôi có. Khu nhà sau khi bị di dời thì Đỗ Trường Phong đã chuyển nó tới chung cư của anh ta, tôi đến trường dạy đàn quốc tế Lâm Nhiên dạy học cũng chỉ vì cây đàn...”

“Vậy thì dễ thôi, tôi đi lấy nó về cho cô.”

“Anh lấy về?” Thư Mạn tỏ ra ngờ vực.

“Thế nào, không tin tôi sao?” Diệp Quán Ngừ không ngờ chuyện lại tiến triển một cách thuận lợi như vậy, tất cả chương ngại chỉ còn lại một chiếc đàn, anh lập tức vỗ bàn, “Ngày mai tôi sẽ cùng cô đi lấy đàn, xem anh ta có đưa hay không!”

Thư Mạn cũng hỗn loạn: “Cũng không cần gấp quá...”

Diệp Quán Ngừ thấy cô do dự, vội nói thêm: “Đàn không phải của anh ta, anh ta không có lý do gì chiếm hữu nó. Huống hồ là của Lâm Nhiên để lại, nếu không đòi lại chiếc đàn đó, cô làm sao có thể xứng đáng với Lâm Nhiên?” Ngừng một lát, anh lại nói: “Úc hiếp một cô gái yếu đuối, thật khiến người khác khinh thường. Ngày mai không đòi lại được đàn, tôi không mang họ Diệp nữa!”

Thư Mạn hấp hê môi, định nói gì nhưng rồi lại thôi.

Diệp Quán Ngừ không cho cô cơ hội suy nghĩ lại: “Nhưng cô phải hứa với tôi, sau khi lấy đàn về, cô phải ngoan ngoãn chữa bệnh, đừng có kéo dài thêm nữa, được không?” Đây cũng là lời nói thật lòng của anh, lời thật lòng khi nói ra cũng khác, đáng về tha thiết chân thành khiến người khác phải động lòng, “Tôi muốn cô nhanh chóng khỏe lại, phải thật khỏe mạnh, điều này tốt hơn bất cứ điều gì, cô hiểu chứ?”

Thư Mạn thật ra không hề ngạc nhiên, phụ nữ rất kỳ lạ, một khi gặp phải chuyện khiến bản thân mềm lòng thì chỉ số thông minh lại giảm sút xuống mức thấp nhất. Đối với Thư Mạn mà nói, Lâm Nhiên chính là tử huyệt của cô, cũng là cú đánh trời giáng cho về ngoài tò ra kiên cường của cô. Diệp Quán Ngừ rất may mắn vô tình đã bắt được yếu điểm của cô, tất cả khúc mắc của cô đã không còn, thậm chí nếu là bạn thân từ nhỏ đến lớn của Lâm Nhiên thì có gì mà không yên tâm được nữa.

“Cám ơn anh...” Cô chân thành nói.

Diệp Quán Ngừ mỉm cười khoan khoái, trước giờ anh chưa từng được cười như vậy, điều này là sự thật. Anh thật không ngờ Lâm Nhiên sẽ trở thành

chiếc chìa khóa để anh mở cánh cửa trái tim cô. Thật ra anh luôn giữ chiếc “chìa khóa” này, nhưng bây giờ mới có thể dùng tới, anh cảm thấy bản thân có lúc thật ngu ngốc. Vậy thì bước tiếp theo chính là chiến đấu kia!

Thế nhưng buổi tối khi về Thanh Thủy Đường, Diệp Quán Ngữ lại chợt nổi óa không căn cứ, hắt văng hết cả bàn thức ăn, còn đập vỡ một bình gốm Thanh Hoa, bộ dạng gằm rít khiến người xung quanh run bắn mình vì sợ, còn tưởng hôm nay là ngày tận thế. Anh rất ít khi tức giận với cấp dưới, ngày thường còn cười đùa với họ, nhưng vẫn là vẻ mặt không biểu cảm, giống như đang đeo mặt nạ, hi vọng ai đó không bày ra lời nói cừ chi, ai cũng không thể hiểu rõ được trong lòng anh ta đang nghĩ gì. Nhưng hôm nay anh lại bỏ qua nó. Cho dù đã tự đúc rèn bản thân thành một bức thành đồng vách sắt, không ai có thể xâm phạm, không để người khác nhìn thấu, nhưng bản thân anh cũng có điểm yếu chí mạng. Anh tưởng Lâm Nhiên là tử huyệt của Thư Mạn, nhưng cuối cùng lại phát hiện ra điểm yếu của mình cũng chính là Lâm Nhiên. Những chuyện ấy, nỗi đau ấy, trước giờ chưa từng bình lặng trong tim anh, chỉ là anh đã cất giấu nó đi thật kĩ càng, bề ngoài có vẻ bình lặng, nhưng nội tâm lại yếu ớt cùng cực.

Anh thấy mình đang lợi dụng Lâm Nhiên. Đã qua bao năm, đã âm dương cách biệt, anh tưởng rằng mình và Lâm Nhiên kiếp này không còn dính dáng với nhau, nhưng anh chưa từng nghĩ, anh sẽ vì một người con gái mà “tính toán” với cả Lâm Nhiên. Lúc Lâm Nhiên còn sống anh chưa tính toán gì với anh, lúc Lâm Nhiên chết rồi, anh lại lôi anh ấy từ phần mộ trong lòng ra mà lợi dụng. Vô sỉ! Thật vô sỉ! Anh tự mắng bản thân, cảm xúc trong nháy mắt đã bùng nổ...

Diệp Quán Ngữ tự nhốt mình trong phòng sách, cả tối không ra ngoài.

Gió lạnh bên ngoài rít gào như tiếng khóc than của ma quỷ. Những thứ đã mất thì không thể tìm lại. Anh không cam lòng như thế, khi sống thì chán ghét cuộc sống này, lúc bỏ đi mới nhận ra không nỡ lòng từ bỏ. Lâm Nhiên chắc chắn rất tiếc nuối, nghe nói anh ra đi vội vàng, sau khi nuốt phải viên thuốc độc của vợ, ngay cả lời di ngôn hoàn chỉnh cũng không thể nói ra. Anh chắc chắn còn rất nhiều điều muốn nói với người phụ nữ của anh, với người anh hận, người anh yêu, người anh day dứt. Nhất định anh còn lời muốn nói với họ, nhưng ông trời không thuận theo ý người, thân chết đã không cho anh bất cứ cơ hội nào để thổ lộ.

Lúc trước, anh là người thích thổ lộ, thích tâm tình.

Diệp Quán Ngữ nhớ mãi mùa thu năm đó, khi anh đang làm công ở Đồng Thành, nơi anh làm là một công ty trang sức nhưng nó chẳng khác nào một tập đoàn tập kỹ, ông chủ tùy tiện tìm vài người có tay nghề, nơi nào có việc thì nói ông chủ một tiếng, sau đó tập hợp thành một đoàn người đến đó làm, chẳng khác nào một đội du kích đi chiến đấu. Hơn nữa phải có việc làm mới có lương, tháng nào ông chủ không gom được việc làm thì mọi người xác định cùng nhau uống gió tây mà sống. Khi không có việc, các anh thợ tùm lại trong một xưởng lớn, có lúc thì ở dưới tầng hầm, hi vọng lớn nhất là mỗi ngày ông chủ chạy tới tìm người, nếu không miếng ăn vào miệng ngày hôm đó cũng là một vấn đề lớn. Diệp Quán Ngữ khi vừa đến công ty đã theo một bác thợ xây học vẽ tường, sau này ông chủ thấy anh làm việc rất cẩn thận, có trách nhiệm, lại còn có chút văn hóa nên để anh làm công việc thương lượng giá cả với khách hàng. Một ngày, anh đang tính giá với một khách hàng trong xưởng thì Lâm Nhiên bỗng dưng đến tìm anh, nói là đến nhà bác chơi thuận tiện ghé thăm.

“Đây là cửa đi Trần nhờ em mang cho anh.” Lâm Nhiên để cho anh một túi giấy lớn, bên trong là một chiếc áo len dày. Hiên nhiên mẹ anh vẫn nhớ anh, sợ anh lạnh nên đã gấp rút đan áo cho anh.

Chiếc xe hào nhoáng của Lâm Nhiên lúc ấy đậu bên ngoài xưởng. Mọi người làm ở chỗ anh vây lấy chiếc xe chi trò, ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

Lâm Nhiên gần như phải lôi kéo mãi mới đẩy được Diệp Quán Ngữ lên xe đi hóng gió. Diệp Quán Ngữ vốn không định cùng Lâm Nhiên ra ngoài, hai người cho dù ở mặt nào cũng có cách biệt quá lớn, tuy rằng anh tự ti, cái tôi lại rất lớn nhưng quả trong xưởng quá ồn ào, anh muốn ra ngoài cho thoáng khí, hơn nữa nếu đặt lòng tự trọng sang một bên thì thực lòng anh rất quý Lâm Nhiên, không hề ghen ghét. Lâm Nhiên sinh ra trong gia đình giàu có nhưng lại không có cái thói ngông cuồng và ăn chơi trác táng như những người khác, anh nho nhã lễ độ, khiêm tốn ôn hòa. Tuy nhỏ hơn Diệp Quán Ngữ vài tuổi nhưng Lâm Nhiên suy nghĩ rất chín chắn, chuyện gì cũng đều có kiến giải của riêng mình, dĩ nhiên điều quan trọng nhất là anh rất tài hoa. Diệp Quán Ngữ rất quý những người tài hoa, có thể khiến một người bình thường thành nổi bật. Nếu người ấy không bình thường mà còn có tài, vậy thì không phải là nổi bật nữa, mà thực khí chất hơn người. Lâm Nhiên chính là một người như vậy.

Hai người cùng nhau đi leo núi. Ngọn núi Mộ Vân là thắng cảnh du lịch nổi tiếng ở Đồng Thành. Lâm Nhiên dừng xe ở chân núi, rồi cả hai đi bộ lên núi. Đang là mùa thu, khắp núi ngập tràn lá đỏ, đứng ở trong đó, cho dù là ở góc độ nào cũng chỉ thấy một màu đỏ rực như ngọn đang cháy. Trên đường đi, Lâm Nhiên không ngừng trò chuyện, lúc đầu Diệp Quán Ngữ còn giữ kẽ chỉ hỏi gì đáp nấy chứ không nói nhiều, nhưng sau khi cuộc nói chuyện đi vào vui vẻ, anh bắt đầu mở rộng lòng mình, chủ động chuyện trò. Hai người vừa nói chuyện vừa leo lên, đến gần trưa đã đến lưng chừng núi. Trên núi có một ngôi chùa cổ kính, đang là mùa du lịch nên có rất nhiều người lai vãng, hương khói nghi ngút. Không ngờ Lâm Nhiên lại là người sùng tín Phật, thấy Bồ Tát thì chấp tay lạy, xong lại thấp hương rồi cúi đầu, vừa quý vừa lạy rất thành thực. “Tôi bị ảnh hưởng từ mẹ rồi, mẹ tôi rất tin Phật, trong phòng bà có thờ Bồ Tát.” Lâm Nhiên nói.

“Bồ Tát thật sự có thể lo được mọi chuyện trên trần gian sao?” Diệp Quán Ngữ thắc mắc.

“Tin ngưỡng mà, giống như có người tin đạo Cơ Đốc, cũng có người tin vào Thiên chúa, tất cả chỉ là tín ngưỡng của mỗi người thôi.” Lâm Nhiên cười giải thích, rồi lại kéo Diệp Quán Ngữ đi rút quẻ, “Đi, chúng ta đi rút thử một quẻ xem thế nào.”

“Cậu còn tin cái này à?” Diệp Quán Ngữ dờ dờ khó dờ cười hỏi.

Rút quẻ xong, hai người tiếp tục lên núi. Lâm Nhiên khoác vai Diệp Quán Ngữ một cách thân mật, giống như người bạn lâu năm không gặp: “Quán Ngữ, tôi có một linh cảm, chúng ta sẽ thành đôi bạn thân, đôi bạn thân nhất, thân nhất! Tuy rằng hoàn cảnh chúng ta lớn lên khác nhau, nhưng anh rất có khí chất, có tư tưởng, tôi rất quý trọng anh... Nói thật lòng, tôi cũng không có nhiều bạn bè. Trong nhà ngoài em trai ra thì chẳng có người nào nói chuyện được, chúng tôi cũng không nói chuyện nhiều với bố mẹ, mẹ thì suốt ngày ăn chay niệm Phật, cũng chẳng lo đến trong lòng các con nghĩ gì. Tôi luôn cảm thấy cô đơn, tôi cũng cảm hận được sự cô đơn trong anh, vì vậy chúng ta mới gặp mà như quen biết từ lâu...”

“Chúng ta là người của hai thế giới, Lâm Nhiên, rất nhiều chuyện dường như đã được ăn sâu tới mức thâm căn cố đế rồi, không thể nào thay đổi.” Diệp Quán Ngữ đáp.

“Cái gì gọi là thâm căn cố đế?”

“Không tiện nói, không nói cũng được.” Diệp Quán Ngữ lắc đầu, anh biết thứ trong lòng không thể bỏ xuống được là cái gì. Lâm Nhiên lại tin rằng hai người nhất định có thể xây dựng được tình bạn: “Không sao, cho dù anh nghĩ thế nào, tóm lại em sẽ luôn coi anh là người bạn thân nhất chắc chắn sẽ không có ân oán gì. Hiếm khi mới gặp được một người nói chuyện hợp, anh đừng chê em phiền phức là được.”

Mãi nói chuyện, hai người đã leo đến gần đỉnh núi, nhưng họ đã gần kiệt sức. Gió trên núi rất lớn, bầu trời đầy mây đen, có cơn mưa sắp đến. Dưới đỉnh núi có một cái đình nghỉ chân, Lâm Nhiên hỏi Diệp Quán Ngữ: “Hay là chúng ta không đi nữa, phía trên không có chỗ trú mưa đâu.”

“Nếu đã đến rồi, tại sao lại không lên, tôi chưa từng bỏ cuộc giữa chừng.”

“Được, vậy lên đó!” Lâm Nhiên rất vui khi thấy thái độ kiên quyết của Diệp Quán Ngữ. Thật ra anh cũng muốn tiếp tục leo lên đỉnh núi, vì ở nơi đó có một thứ đặc biệt anh muốn chia sẻ cùng Diệp Quán Ngữ.

Thật ra đó chỉ là một tảng đá. Tảng đá lớn chiếm hơn nửa đỉnh núi, không có đường thông lên đó, chỉ có một con đường mòn khá trơn lộ ra ở trên vách núi dốc đứng, hiển nhiên là dấu vết của những người can đảm đã trèo lên đó để lại. Nơi đó rất nguy hiểm, dưới chân là vực sâu muôn trượng, chỉ cần không cẩn thận một chút là thịt nát xương tan. Vì thế, rất nhiều du khách chỉ leo đến chiếc đình phía dưới là dừng bước, nhiều nhất cũng chỉ đứng đối diện với tảng đá trên đỉnh núi chụp vài tấm hình kỉ niệm ghi dấu đã từng đến đây du ngoạn. Đỉnh núi cũng là điểm cao nhất của Đồng Thành, từ trên cao nhìn xuống chỉ thấy thấp thoáng những tòa nhà và khói bụi thành phố qua các tầng mây dày. Dòng Mặc Hà trải dài vô tận vây quanh Đồng Thành, bờ bên kia của Mặc Hà là Ly Thành, núi Mộ Vân vốn nổi tiếng vì cảnh lá đỏ, núi Dương Âm nổi tiếng với cảnh lá phong, phóng tầm mắt nhìn ra xa cũng chỉ thấy một màu đỏ rực giống như bức tranh sơn dầu rực sắc.

Lâm Nhiên hỏi Diệp Quán Ngữ: “Trước đây anh đã lên đỉnh núi bao giờ chưa?”

“Chưa bao giờ.”

“Em đã lên rồi, lúc nhỏ ông dắt em lên đây.”

“Tôi không có ông.” Diệp Quán Ngữ thành thật đáp.

“Là chưa gặp, đúng không. Chứ ai mà không có ông cơ chứ? Không có ông thì lấy đâu ra bố, không có bố thì lấy đâu ra chúng ta?” Lâm Nhiên cảm thấy buồn cười, dựa vào tảng đá lớn thờ dõc: “Lâu lắm rồi mới có cảm giác này, thật dễ chịu! Quán Ngữ, sau này chúng ta phải thường xuyên đến đây mới phải, nơi này rất thích hợp để suy nghĩ vấn đề.”

“Cậu thường tới đây suy nghĩ sao?”

“Phải, chúng ta đều cần suy nghĩ. Nếu con người không có suy nghĩ thì lúc nào cũng sẽ hồ đồ.” Lâm Nhiên ngẩng mặt nhìn bầu trời, giống như đang tự nói với mình, “Trong mắt người ngoài, những đứa trẻ đang tự nói với mình, trong mắt người ngoài, những đứa trẻ trong gia đình em rất hạnh phúc, không phải lo nghĩ tới cái ăn cái mặc, muốn gì là có, nhưng điều thật sự mà chúng em muốn thì bố mẹ lại không thể cho em. Từ nhỏ đến lớn em đã phải gánh vác quá nhiều thứ, những thứ đó không phải em muốn, cũng không phải thứ em thích. Nhưng em buộc phải gánh vác, buộc phải lớn lên theo ý muốn của bố mẹ, họ muốn em học y để kế thừa gia nghiệp, nhưng đến bây giờ em vẫn đang đấu tranh. Thật là mệt mỏi! Đúng vậy, em chơi đàn hay, cũng có chút thành tích, nhưng bố mẹ em lại không cho rằng đó là nghề nghiệp cả đời họ, họ chỉ cảm thấy hiện giờ em còn trẻ, có thể để em chơi. Nhưng họ thật sự không biết rằng, em chưa từng chơi nhạc với thái độ chơi cho biết. Âm nhạc không chỉ là nghề nghiệp cả đời em, còn là thứ mà cả đời em luôn theo đuổi...”

“Hiện giờ cậu đã rất thành công rồi...”

“Không, em không thấy mình có nhiều thành công. Có lẽ anh không biết, người Hoa ở nước ngoài rất bị kì thị, cho dù anh có tiền hay anh thành công nhưng để thật sự hòa nhập vào với xã hội phương Tây quả thật rất khó, càng không thể hòa nhập với văn hóa phương Tây. Đây chính là hướng mà em đang phấn đấu! Em không chỉ muốn hòa nhập với văn hóa phương Tây, mà muốn để phương Tây biết và tôn trọng văn hóa phương Đông chúng ta. Nền văn minh mấy nghìn năm của Trung Hoa chúng ta há lại để bọn mũi lõ xem thường? Vì vậy em mới về nước, để tìm hiểu sâu thêm văn hóa phương Đông, mà âm nhạc thì lại không phân biên giới, nó là cây cầu tốt nhất để giao lưu. Sau này em muốn tổ chức một buổi biểu diễn chỉ chuyên âm nhạc Trung Quốc chúng ta ở nhà hát Hoàng Gia Áo. Em muốn để những người Tây ấy biết được nền văn minh xán lạn và thành tựu nghệ thuật huy hoàng của chúng ta... Em luôn mong chờ tiếng vỗ tay ở thời khắc ấy, luôn rất mong chờ nó...”

Diệp Quán Ngữ cảm thấy dường như Lâm Nhiên như vừa có luồng hơi ấm chảy qua. Anh nhìn Lâm Nhiên, chợt hiểu ra ánh sáng trên người anh từ đâu mà có, chính là xuất phát từ trái tim của anh, xuất phát từ tư tưởng và hoài bão khác thường của anh. Anh lạnh nhạt đối diện với cuộc sống, nhưng lại thận trọng đối đãi với cuộc đời. Sự lạnh nhạt của anh lại chính là sự kiên trì ở một ý nghĩa nào đó, điều này đối với một người sinh ra trong gấm lụa như Lâm Nhiên mà nói quả là vô cùng đáng quý.

Diệp Quán Ngữ rất quý trọng sự kiên trì này, vì anh cũng có một sự kiên trì giống như vậy. Vốn tưởng rằng hai người là khoảng cách như núi cao biển rộng, càng không dám nghĩ rằng cái nhìn với cuộc đời của họ lại giống nhau như vậy. Anh ấn chặt vào vai Lâm Nhiên nói: “Cậu nhất định sẽ thực hiện được lý tưởng.”

“Anh nhận thấy như vậy sao?”

“ Dĩ nhiên.”

Hai người nhìn nhau cười, hai bàn tay xiết vào nhau rất chặt. Đúng lúc này, trong tầng mây dày đặc chợt hé ra vài tia sáng vàng ánh chiếu thẳng xuống tảng đá trên đỉnh núi, lại thêm lớp sương mù bay lượn tạo ra cảnh sắc như đang ở cõi tiên. Tia sáng kỳ dị trên bầu trời chiếu thẳng xuống hai chàng trai trẻ, như trời cao cũng đang mở mắt nhìn họ. Đòi người biến đổi khó lường, đó là sự chiếu cố đặc biệt hay là một tấn bi kịch đã được định sẵn, ông trời vẫn thường im lặng, số phận chưa từng để bạn thấy trước điều gì. Diệp Quán Ngữ sau này nhớ lại cảnh tượng ấy đã nhận định nó là một điềm báo trước rằng số mệnh anh và Lâm Nhiên bắt đầu từ lúc đó đã được quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Trường Mộng Lưu Ngân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Toàn án đạo đức

Sinh nhật mười tám tuổi của Đỗ Trường Phong. Lâm Nhiên đã mời Diệp Quán Ngữ tới dự tiệc. Vừa về đến Ly Thành, Diệp Quán Ngữ đã được Lâm Nhiên đích thân đón đến nhà họ Lâm. Bà Lương Hỷ Trần mẹ anh bận tới nỗi mắt tối mũi. Bạn của Đỗ Trường Phong cũng đến mười mấy người, thêm cả bạn học của Lâm Nhiên là Lâm Hy, cả một khoảng sân rộng lớn huyền ảo ồn ào, một mình bà Hỷ Trần tất bật trong nhà bếp không kịp trở tay, phải gọi thêm hai cô ở bên phố qua giúp. Lâm Sỹ Diên ở Mỹ vẫn chưa về, nhưng lại nhờ người mang một món quà đặc biệt đến tặng con trai nuôi. Đó là một chiếc đàn violon cô trông rất đẹp. Diệp Quán Ngữ không nhìn ra được giá trị của nó, những người khác cũng vậy. Những Đỗ Trường Phong và Lâm Nhiên là người học nhạc, dĩ nhiên là biết. Đỗ Trường Phong vừa nhìn thấy cây đàn đã luôn miệng kêu “Amen”, rồi nói: “Ông bố đáng mến, bố đã bỏ ra hai triệu đô để tặng con cây đàn này, thà rằng gửi thẳng tiền cho con còn hơn, con có thể đi vòng quanh thế giới, thậm chí đi vài lần cũng chẳng thành vấn đề.”

“Cái đàn nát này mà đáng giá hai triệu đô” Diệp Quán Thanh chỉ vào cây đàn và tặc lưỡi liên hồi.

“Đàn nát? Cho xin đi!” Đỗ Trường Phong giả như té xỉu rồi sau mới giới thiệu lai lịch của chiếc đàn, “Đây là cây đàn cổ Stradivarius, cả thế giới chỉ còn có sáu chiếc thôi, tôi còn không biết ông già làm thế nào mà kiếm được nữa đây này.”

“Stra... Stra gì gì, cái gì?” Mọi người nghe đều có vẻ không hiểu.

“Stradivarius, là tên một nghệ nhân chế tác đàn violon nổi tiếng thế giới, giá trị của mỗi chiếc đàn ông làm đều không ít, trên thế giới đúng thật chỉ còn sáu chiếc thôi. Chiếc đàn này nghe nói đã có hơn ba trăm năm lịch sử rồi.” Lâm Nhiên không hổ là người học nhạc, anh giới thiệu đầu đuôi rõ ràng, rồi lại nói với Đỗ Trường Phong, “Bố tặng em chiếc đàn này là mong em chăm chỉ học tập, đừng lúc nào cũng ra ngoài gây chuyện, em phải làm sao để xứng đáng với cây đàn này...”

“Còn phải xứng đáng với Stradivarius, nếu không ông ấy sẽ bật dậy khỏi mộ để tìm em tính sổ.” Đỗ Trường Phong từ đầu đến cuối đều nói chuyện đùa cợt, nhưng có thể nhìn ra anh rất thích chiếc đàn này, thích đến nỗi cả mắt và tay đều không rời nó. Nhất thời cao hứng, anh lại kéo một khúc đàn cho mọi người nghe.

Ở đây không có mấy người hiểu âm nhạc, nhưng đều bị cuốn hút vào tiếng đàn thiên thai ấy, khúc nhạc vừa dứt tiếng vỗ tay đã ào ào như pháo nổ. Lâm Nhiên hứng chí nên cũng đánh một bản nhạc cho mọi người nghe, tiếng đàn cảm động không khác gì vừa rồi. Diệp Quán Ngữ hỏi anh đây là bản nhạc gì. Lâm Nhiên nói: “Sonata mùa thu”, là Sam sáng tác.”

Điều này khiến Diệp Quán Ngữ rất ngạc nhiên, một chàng trai chẳng hề đứng đắn lại biết viết nhạc?

Rõ ràng Đỗ Trường Phong và Lâm Nhiên là hai người hoàn toàn khác nhau, anh không câu nệ tiểu tiết, thích trêu đùa người khác. Nếu Lâm Nhiên là ánh mặt trời ấm áp chan hòa thì Đỗ Trường Phong chính là một con ngựa đứt cương, không sợ trời không sợ đất, lại rất thích đánh nhau. Điều này lại rất giống với Quán Thanh, lúc nào cũng không yên, không có chuyện thì phải tìm chuyện để gây. Lâm Hy vô tình buột miệng nói, hai tên này nên kết đảng đánh nhau. Nhưng sự khác biệt giữa Đỗ Trường Phong và Diệp Quán Thanh rất rõ, tuy cùng thuộc loại người làm việc không cần suy nghĩ trước sau nhưng Đỗ Trường Phong rõ ràng có khí chất hơn hẳn Quán Thanh, cho dù anh cố ý mặc đồ rách rưới, miệng phì phèo thuốc lá, uống rượu thành bát, lái motor phân khối lớn phóng như tên lửa ngông nghênh trên đường nhưng về mặt văn lộ về ngạo nghễ khác thường, người ngoài nhìn anh vẫn thấy đáng vẻ của người làm nghệ thuật.

Hơn nữa, có thể nhìn ra, tình cảm giữa Đỗ Trường Phong và Lâm Nhiên rất sâu đậm. Đỗ Trường Phong đối với Lâm Nhiên không chỉ là tình anh em, mà còn là một sự gắn bó khó thể nói nên lời, Lâm Nhiên như một phần cuộc sống của Trường Phong, thậm chí thống trị cả thế giới của anh. Lời nói của bố nuôi Lâm Sỹ Diên với anh chỉ như gió thoảng bên tai, nhưng lời nói của Lâm Nhiên anh lại nghe theo răm rắp. Lâm Nhiên cũng rất đối yêu thương người em trai không cùng huyết thống này, cho dù anh có gây rắc rối gì bên ngoài, Lâm Nhiên cũng đều lặng lẽ đứng ra chịu tất cả, giấu nhẹm những “chiến tích” của em trai với bố đang ở Mỹ. Cho dù bị bố truy cứu anh cũng lấy mình ra làm thân đỡ đạn để bảo vệ em trai mình. Diệp Quán Ngữ thấy sự dung

túng áy của Lâm Nhiên một phần đã hại Đỗ Trường Phong.

Có một chuyện khiến khách khứa phải mắt tròn mắt dẹt trong buổi tiệc hôm ấy là việc Diệp Quán Thanh còn đem cả bạn gái tới. Cô gái có khuôn mặt rất thanh tú, đáng vẻ ngượng ngùng thuần khiết, mái tóc dài đen huyền, khí chất thoát tục, giống như một nhân vật chính bước ra từ trong phim Đài Loan.

“Đây là bạn gái em, tên Lạc Anh.” Diệp Quán Thanh mạnh dạn giới thiệu với dáng vẻ ngạo nghễ, rõ ràng đang muốn khoe với mọi người. Diệp Quán Ngừ rất ngạc nhiên, không ngờ em trai mình lại có bạn gái nhanh như vậy. Thằng nhóc này đúng là có triển vọng, bình thường chỉ thấy đầu óc giản đơn tứ chi phát triển, không ngờ về mặt tình cảm còn nhanh hơn cả anh trai. Bà Lương Hỷ Trân ngược lại, không hề tỏ vẻ ngạc nhiên, có lẽ bà đã biết chuyện này từ lâu, còn có vẻ rất quý cô gái ấy. Bà kéo tay Lạc Anh lại gần mình, cười không biết nói gì. Thư Khang sán tới gần hỏi han: “Di Trân, con dâu thế nào ạ, lúc nào thì được vào cửa nhà ta đây?”

Khuôn mặt Lạc Anh lúc đó đỏ như gấc.

Cô rất trầm lắng, lúc nghe Lâm Nhiên đánh đàn, cô không nói một lời, chỉ chăm chú nghe anh chơi. Ánh mắt cô xa xăm long lanh như viên ngọc rơi xuống lòng nước, trông vô cùng gợi cảm. Nhưng cô im lặng, không có nghĩa là người khác cũng lặng im, các chàng trai hò hét không ngớt, tất cả mọi sự chú ý đều dồn vào cô. Tất cả đều là những người trẻ tuổi đang độ thanh xuân, con gái luôn là chủ đề nóng trong câu chuyện của cánh mày râu. Trước mặt một cô gái xinh đẹp, ai cũng muốn thể hiện một điều gì đó. Thấy thế, Diệp Quán Thanh lại nhe răng múa võ, nửa đùa nửa thật cảnh cáo anh em: “Đây là bạn gái em, các anh hết gì mà hét? Nghe cho kỹ nhé, ai dám có ý với Lạc Anh của em thì em đánh vỡ đầu người đó!”

Mọi người ngay lập tức lạnh toát người. Có người hỏi: “Lạc Anh, em có em gái không?” khiến mọi người cười vang.

Diệp Quán Thanh tranh phần trả lời: “Lạc Anh không có em gái, Thư Khang có đấy, nghe nói còn có tận ba cô cơ.”

“Woa, thật thế không Thư Khang, có ba em gái?” Mọi người ngay lập tức chuyển tầm ngắm vào Thư Khang. “Đưa đến để mọi người làm quen đi chứ, chắc phải rất xinh nhỉ?”

Thư Khang ức quá liền cốc Quán Thanh một cái: “Thằng khi này, đừng có dẫn lừa đến chỗ tôi.”

Lâm Nhiên từ nãy giờ đứng một bên quan sát, lúc này mới lên tiếng: “Thư Khang đúng là có ba em gái, nhưng tôi chỉ mới gặp hai người, một người tên Thư Tần, một người là Thư Duệ. Thư Tần không chỉ là xinh đẹp bình thường đâu nhé, còn cô em em gái thứ hai thì tôi chưa gặp, nhưng có lẽ chắc cũng chẳng kém cạnh chị.”

“Đúng đúng, Thư Tần xinh đẹp lắm, đúng là tiên nữ giáng trần, các cậu gặp rồi đảm bảo hồn xiêu phách lạc!” Lâm Hy cũng đỡ lời cho anh trai.

Diệp Quán Ngừ cười nói với Thư Khang: “Tốt xấu gì anh cũng phải mang một cô đến chứ, anh xem ở đây có một bầy sói đói đây này...”

“Bầy bà, em gái tôi lại để nuôi sói à?” Thư Khanh vừa tức vừa buồn cười, rồi chứng thực với mọi người, “Không sai, tôi có ba cô em gái, em gái lớn là Thư Tần, cũng đang học đàn, vừa được đến học viện âm nhạc, em gái thứ hai học ở trường nữ sinh Mary, em út còn đang học tiểu học, Nhưng tất cả các cậu đều không có phần đâu, muốn làm con rể nhà họ Thư thì phải có bản lĩnh mới được...” Nói rồi lại dòn ánh mắt sang Lâm Nhiên, vẻ mặt già võ nghiêm túc, “Ừm, Lâm Nhiên thì lại nằm trong phạm vi tôi có thể suy nghĩ, em gái lớn của tôi cũng rất thích cậu, hơn nữa cùng là học đàn, có ngôn ngữ chung đấy...”

Thế là hàng trăm ánh mắt lại đổ dồn sang phía Lâm Nhiên.

“Lâm Nhiên, cậu chơi đàn ngẫm từ lúc nào rồi hả?”

“Thật chẳng ra làm sao, tốt xấu gì cũng cho anh em có cơ hội cạnh tranh công bằng chứ!”

“Đúng vậy, đừng tưởng cậu đẹp trai, biết đánh đàn là có thể nhanh chân giành trước nhé...”

Lâm Nhiên cuống quýt xin tha: “Các cậu đừng có nhắm vào tôi, tôi chỉ coi Thư Tần là em gái thôi, nhỏ như vậy, làm sao có thể được.” Thư Khang cười ha hả nói: “Chuẩn bị người lựa chọn mà, mọi người đều có ý làm con rể nhà họ Thư thì vẫn còn cơ hội đăng kí đấy, nhưng vẫn là câu nói đó, phải có bản lĩnh thật sự cơ.”

Ngay lập tức có một loạt người giơ cao tay, chỉ có Diệp Quán Ngừ và Đỗ Trường Phong án binh bất động. Có người tình mắt thối nức náy: “Sao các anh không giơ tay?” Đỗ Trường Phong buông một câu gọn lọn: “Tôi phải xem hàng thật đã. Nghe thế Thư Khang lao bỏ qua làm bộ muốn bóp chết anh, Đỗ Trường Phong vội trốn ngay sau lưng Lâm Nhiên, “Em không thể tranh với anh trai em được, nếu anh có lòng muốn em làm em rể của anh thì chẳng phải còn hai cô em nữa mà. Cô học tiểu học thì thôi, cô học ở trường Mary thì để cho em đi, trường đó em từng tới rồi, nhắm mắt vào cũng toàn thấy mỹ nữ thôi...”

“Tôi thêm vào, cái tính của cậu sao tôi lại gả em gái cho được?” Thư Khang nghiêng chặt răng, xoay đầu lại hỏi Diệp Quán Ngừ: “Quán Ngừ, sao cậu không giơ tay? Không thích em gái tôi à?”

“Không phải, tôi không muốn tranh với Lâm Nhiên, hơn nữa tôi cảm thấy cô em gái thứ hai của anh chắc cũng tốt.”

“Cho xin đi, nó còn đang học cấp hai đấy! Cậu còn lớn hơn Lâm Nhiên bốn, năm tuổi, lớn hơn em tôi một giáp đấy, tên này, trâu già thích gặm cỏ non hay sao?” Đỗ Trường Phong như tìm được đồng minh, lập tức chạy sang bên Diệp Quán Ngừ: “Chuẩn bị làm người được lựa chọn! Chúng là đều là người được lựa chọn! Quán Ngừ thì tôi không dám đảm bảo, nhưng em có thể bảo đảm là trước khi cưới em gái anh, em tuyệt đối giữ thân như

ngọc...”

Một đám người bỏ về hướng Đỗ Trường Phong.

...

Rất nhiều chuyện trên đời này đều có bước dạo đầu.

Rất nhiều năm sau khi nhớ lại những chuyện mở đầu ấy, Diệp Quán Ngữ vẫn thường thở dài không ngớt, chỉ trách số phận quá vô tình, vốn dĩ còn là anh em tốt với nhau nhưng số phận lại sắp đặt cho họ thật nhiều chuyện, không ai thoát khỏi, không thể may mắn tránh ra. Một người đã nhảy vào trong đó, những người phía sau có can cũng không được, bị kịch cũng không thể tránh.

Nguồn cơn của bi kịch bắt đầu từ Lạc Anh. Diệp Quán Thanh vì tính tình nóng nảy, hai người còn tốt với nhau chưa được bao lâu thì Lạc Anh nói lời chia tay. Quán Thanh nào chịu bỏ qua, cứ bám theo Lạc Anh, sau đó lại phát hiện Lạc Anh đã rơi vào vòng tay của Lâm Nhiên, thế là anh em trở mặt, Quán Thanh rời khỏi nhà họ Lâm còn kéo cả mẹ về. Những người anh em vốn rất thân thiết bỗng chốc trở thành xa lạ. Lâm Nhiên có ý muốn hòa giải, nhưng lại bị Quán Thanh từ chối thẳng thừng, anh tìm đến Diệp Quán Ngữ, nói không phải bản thân cố ý rơi vào hoàn cảnh này, là vì Lạc Anh thấy không hợp với Quán Thanh, chủ động đến gần anh nên anh mới chấp nhận. Diệp Quán Ngữ không tiện nói gì, chỉ nói một câu nhưng trúng tim đen của anh: “Nhưng chắc chắn cậu đã thích Lạc Anh lâu rồi, đúng không?”

Lâm Nhiên gật đầu, hoàn toàn không phủ nhận. “Nhưng mà, nếu họ không chia tay, em cũng sẽ không xen vào.” Lâm Nhiên kiên trì nói mình vô tội, cho rằng anh không phải nguyên nhân khiến mối quan hệ của Quán Thanh và Lạc Anh đổ vỡ.

Thế nhưng, Diệp Quán Ngữ không nghĩ như vậy.

“Lâm Nhiên, tôi không có ý trách cậu, dù gì đây cũng là lựa chọn của Lạc Anh. Nhưng điều tôi muốn nói là, em trai của tôi tôi hiểu nhất, nó không được giáo dục tốt như các anh, nhà chúng tôi cũng không có địa vị như nhà anh. Hơn nữa, điều mấu chốt là Quán Thanh chỉ là một sinh viên học bóng rổ ở trường thể thao, tiền đồ rất mờ mịt, dù nó có thể lấy được Lạc Anh thì cũng không thể cho cô ấy một cuộc sống tốt. Nhưng cậu thì khác, cậu có tất cả mọi thứ mà mọi cô gái đều ngưỡng mộ. Ý tôi muốn nói là, khi cậu và Quán Thanh đứng bên cạnh nhau, Quán Thanh hoàn toàn không có ưu điểm gì để cạnh tranh với cậu.”

Lâm Nhiên á khẩu không nói được lời nào.

Diệp Quán Ngữ lại tự lự nói: “Tôi không thể phân xét tình cảm của các cậu, nói gì cũng không phải, đều không công bằng. Nhưng điều tôi muốn nhắc cậu là liệu mà giải quyết, đừng làm gì hấp tấp, đến lúc gây rắc rối thì không ai giúp cậu thu dọn dầu.”

“Xin lỗi Quán Ngữ, tôi...”

“Cậu không cần nói xin lỗi với tôi, cậu không làm gì sai, hãy nghĩ xem làm cách nào để an ủi Quán Thanh trước đi. Tính thẳng nhóc đầy nóng nảy, bị kích động thì làm gì cũng không nghĩ đến hậu quả đâu.”

“Tôi sẽ làm như vậy, cho dù cậu ấy có yêu cầu gì, tôi cũng sẽ cố gắng đáp ứng...”

“Nếu nó chỉ muốn đòi Lạc Anh thì sao?”

“...”

Lâm Nhiên lại rơi vào im lặng. Diệp Quán Ngữ xua tay, không muốn nói gì thêm, chỉ là dặn Lâm Nhiên đừng làm Quán Thanh bị tổn thương, vì anh chỉ có nỗi người em trai này.

“Nếu như nó bị bất cứ tổn thương gì, Lâm Nhiên, đừng trách chúng ta ngay cả bạn bè cũng không thể giữ.” Diệp Quán Ngữ chân thành nói. Lâm Nhiên hiểu rõ từng lời Diệp Quán Ngữ, lễ độ đáp: “Dĩ nhiên rồi, tôi biết bản thân nên làm gì.”

Thế nhưng, diễn biến sự việc lại không nằm trong tầm kiểm soát của hai người. Một buổi tối hai tháng sau, Diệp Quán Ngữ đang tính toán trong xưởng, ông chủ đột nhiên đến tìm anh, nói là có người tìm. Anh chạy ra ngoài xem thì lại là bác Lâm Duy của Lâm Nhiên. Ông do dự rất lâu, rồi báo tin dữ vô cùng choáng váng với anh: “Vừa rồi ở bên Ly Thành gọi điện tới, muốn tôi chạy qua đưa cậu về, em, em trai cậu... có chuyện rồi...”

Mười bảy năm sau, Lâm Duy đã là người thiên cô, nhà thờ được xây dựng ngay ở trong khu Tây Uyển của ông. Lễ truy điệu trong ba ngày. Họ hàng thân thích gần xa và những đồng nghiệp, cộng sự, bạn bè của Lâm Duy cũng như học sinh của ông đều đến viếng. Còn cả ban ngành chính phủ và giới tư pháp cũng cử người đến an ủi gia quyến. Nhưng nhiều nhất lại là những người bình thường được luật sư Lâm giúp đỡ, lời chia buồn bắt đầu từ trong linh đường ra đến bên ngoài, những người đó đến từ khắp nơi, hoặc khóc lóc trong linh đường, hoặc ôm mặt khóc, có người quỳ mãi không chịu đứng dậy. Những hành động đầy nghĩa cử của Lâm Duy lúc sinh tiền giúp người yếu thế kiện tụng lúc này mới được sáng tỏ, tình cảnh đó thật khiến người khác không khỏi động lòng.

“Người tốt ơi...” Những người được cứu giúp khóc vật vã trước linh cữu Lâm Duy.

Ngoài Lâm Sỹ Diên, không ai hiểu được nguyên nhân trong đó.

Đỗ Trường Phong thì tỏ ra rất bất ngờ: “Không ngờ bác lại trọng nghĩa như vậy...”

“Còn không phải vì con!” Lâm Sỹ Diên tinh thần hoảng hốt, chỉ biết thở dài, “Ông ấy vì chuộc tội cho con, chuộc tội cho mình, cũng là chuộc tội cho nhà họ Lâm...”

Đỗ Trường Phong cúi thấp đầu, Lâm Hy vỗ vai anh: “Chúng ta sẽ mãi mãi ghi nhớ lòng tốt của bác.”

Đỗ Trường Phong gật đầu, trong lòng chột trăn ra nỗi buồn khó tả. Hai anh em giữ linh cữu hai đêm, sang đến ngày thứ ba thì không thể trụ thêm được nên đành phải đến chung cư của Đỗ Trường Phong ở Đồng Thành nghỉ ngơi. Vì Minh Luân cũng ở với họ một đêm, mất anh đau đờ lại, vừa vào cửa đã nhanh chân chiếm lấy vị trí tốt nhất ở sô pha rồi chìm vào giấc ngủ.

“Lúc bình thường chơi mãi chẳng thấy anh mệt như vậy.” Đỗ Trường Phong thức trắng khiến hai mắt đỏ lựng, cửa cũng quên khóa, sà xuống sô pha.

“Có cái gì ăn không, đói chết đi được.” Lâm Hy hỏi.

“Anh không muốn ăn, anh muốn phụ nữ.” Đỗ Trường Phong càu nhàu.

Vì Minh Luân phì cười, hiển nhiên vẫn chưa ngủ hẳn.

“Anh cười cái gì, muốn phụ nữ là điều rất bình thường.” Đỗ Trường Phong cũng đói cồn cào, bụng kêu ừng ực, liền bò dậy tìm đồ ăn trong tủ lạnh, “Từ khi ở cùng Thư Mạn, lâu lắm rồi tôi chưa chạm vào phụ nữ đấy, hoàn toàn cai sắc rồi.”

Lâm Hy ngạc nhiên: “Bây giờ anh ở cùng Thư Mạn?”

“Đừng nghe anh ta chém gió, còn chẳng ra đầu vào đâu.” Vì Minh Luân rất rõ tình hình đáp.

Đỗ Trường Phong lấy ra mấy miếng dăm bông và vài lon bia, ba hoa: “Chỉ có mỗi thế này, gom lại ăn đi.” Nói rồi lại ngồi xuống sô pha, mở hai lon bia, một đưa cho Lâm Hy, một đưa Vì Minh Luân, rồi lại bật cho mình một lon, sau đó xé dăm bông ra nhai ngấu nghiến, miếng nhồm nhoàm vừa ăn vừa nói: “Tôi rất có lòng tin với bản thân.”

“Thái độ của anh với cô ấy thì sao?” Vì Minh Luân cũng đang ăn, từ trước đến giờ chưa từng ăn dăm bông nào ngon như vậy, đúng là lúc đói ăn gì cũng ngon, “Chẳng phải lúc nào anh cũng muốn trả thù cô ấy sao, đừng như vậy, cô ấy vô tội, lại bệnh nặng như thế...”

“Báo thù? Anh hai, anh không ngu ngốc như vậy chứ?” Lâm Hy không ăn cùng hai người, chỉ lạnh lùng trừng mắt nhìn Đỗ Trường Phong.

Đỗ Trường Phong ậm ừ: “Lúc bắt đầu thì... Nhưng bây giờ...”

Lâm Hy nhắc nhở anh: “Cẩn thận, để Thư Khang biết được, anh ấy sẽ liều mạng với anh đấy. Anh ấy đã mất đi một người em gái, sẽ không dễ như thế với Thư Mạn đâu.”

“Biết rồi, khổ lắm, nói mãi.” Đỗ Trường Phong đưa dăm bông cho Lâm Hy, “Em cũng ăn đi.”

“Đồ ăn vớ vẩn, em không ăn.” Lâm Hy là bác sĩ, rất chú trọng việc ăn uống, lại rất ưa sạch sẽ, tuyệt nhiên sẽ không ăn thức ăn đã để không biết bao lâu trong tủ lạnh vào bụng mình. Cuộc sống của anh luôn tỉ mỉ như vậy, bao gồm cả bề ngoài. Trông giữ linh cữu bác hai đêm, trong khi Đỗ Trường Phong râu ria lôm chôm, quần áo nhăn nhoe còn Lâm Hy vẫn áo quần chỉnh tề, đầu tóc gọn gàng, đứng ngồi thẳng tắp, đáng điệu cử chỉ không khác một nhà quý tộc.

Đỗ Trường Phong nhìn thế không thuận mắt mình: “Hy này, lúc nào em cũng trói buộc mình như vậy, không khó chịu à? Anh không tin mày với vợ mày lúc làm việc với nhau cũng áo quần chỉnh chu như thế đâu nhé...”

Vì Minh Luân phụt một tiếng, thiếu chút nữa thì bị nghẹn.

Lâm Hy vẫn lại anh: “Anh chưa nhìn thấy bao giờ, sao anh biết lúc em với Uyên Thanh làm việc sẽ thế nào...”

Vì Minh Luân cố gắng nhịn cười, rồi quay lại nhìn Đỗ Trường Phong nói: “Sam, chuyện này cậu sai rồi, người bề ngoài càng nghiêm chỉnh thì trên giường càng phóng túng, giống như hồ vồ vuốt sói ấy, không tin cậu có thể hỏi Lâm Hy...”

Lâm Hy cuối cùng cũng không nhịn được cười, cho dù cười cũng rất biết cách không chế. Đỗ Trường Phong đồng tình nói: “Đúng vậy, anh thấy tôi bề ngoài vô lại, nhưng lại rất có quy tắc với phụ nữ, quen Thư Mạn lâu như vậy, tôi vẫn luôn giữ thân như ngọc...”

“Rốt cuộc cậu cũng biết mình vô lại!” Vì Minh Luân vừa nói, vừa tỏ vẻ rất kinh ngạc.

Lâm Hy lấy lại vẻ nghiêm túc: “Em khuyên anh đừng nên động tới Thư Mạn, đã xảy ra quá nhiều chuyện. Quan hệ hai nhà Thư, Lâm đến bây giờ vẫn chưa thể khăng khít lại, anh đừng rắc muối thêm vào vết thương của mọi người.”

“Chuyện của anh và Thư Mạn không liên quan đến quá khứ.”

“Đừng tự lừa mình lừa người nữa, anh hai!” Lâm Hy chọc ngay vào yếu huyệt của Trường Phong.

“Được rồi, được rồi, anh tiếp cận cô ấy vì Lâm Nhiên, vậy thì sao? Anh thay Lâm Nhiên yêu cô ấy không được sao? Ở đâu ra mà lẩm lõi thế...” Tính tình cộc cằn của Đỗ Trường Phong bắt đầu trỗi dậy.

“Anh Lâm Nhiên nếu biết được cũng sẽ không cho phép đâu.”

“Không cho phép? Đỗ Trường Phong này làm việc gì chưa từng cần được người khác cho phép...”

“Sao anh vẫn ngang ngược như vậy chứ?”

...

“Thư... Thư Mạn...”

Vi Minh Luân bỗng từ sô pha ngồi dậy.

Lâm Hy và Đỗ Trường Phong ngậy người ra, nhìn theo hướng Vi Minh Luân chỉ ra cửa, ngay lập tức dờ người. Cửa vẫn mở, Thư Mạn không biết đã vào từ bao giờ mà mọi người không hề biết. Sắc mặt cô tái nhợt, đôi mắt đen láy mòng mòng nước, thân thể yếu ớt của cô lão đảo, dường như đang cố gắng không chế bản thân.

Đỗ Trường Phong chợt dạ đứng bật dậy: “Thư Mạn, sao cô lại qua đây?”

Thư Mạn nhìn thẳng vào anh, ánh mắt buốt lạnh như tảng băng đá ngàn năm: “Quả nhiên là vậy, anh không có ý tốt, các anh đều không có ý tốt...”

“Cô hiểu lầm rồi, không phải như cô nghĩ đâu.” Đỗ Trường Phong vội vàng giải thích.

“Tôi không bao giờ muốn gặp lại anh!” Thư Mạn buông ra một câu rồi chạy băng ra cửa. Đỗ Trường Phong vẫn đang ngậy người, khi hoàn hồn lại đuổi theo thì Thư Mạn đã vào trong thang máy.

Thế là hết! Lòng tin tưởng khó khăn lắm mới xây dựng được trong chớp mắt đã sụp đổ. Đỗ Trường Phong choáng váng hết cả đầu óc, không phải chỉ đơn giản vì anh dối. Anh dựa vào vách tường được lát đá Đại Lý băng lạnh, chỉ hận rằng mình không thể đập đầu chết tươi.

“Anh hai!” Lâm Hy cũng chạy đuổi theo ra ngoài, tay cầm điện thoại, sắc mặt tái nhợt: “Nhanh! Bỏ gọi điện tôi, bên đó xảy ra chuyện rồi...”

Phòng khách nhà họ Lâm.

Một sự xa hoa trống rỗng. Căn phòng trải tuổi cùng năm tháng, khiến người khác có cảm tưởng mình như đang bước vào một viện bảo tàng. Nét xưa cũ và đồ sộ của nó chẳng khác nào một cung điện, đồ dùng trong nhà đều đã cũ, lò sưởi đang rùng rục lửa, thảm trải màu xám nhạt được phủ ở mỗi góc phòng. Sắc trời đã ngã tàn, trong phòng lại chưa bật đèn, ánh lửa trong lò sưởi hắt lên vách tường khiến khuôn mặt của mỗi người đều chập chờn trong bóng tối, không nhìn rõ ai. Mọi người đều có mặt trừ bà Phùng Tương Bình, vợ của Lâm Duy. Bà đã quá suy sụp sau một cú sốc lớn. Bầu không khí trong phòng ngột ngạt nặng nề như sắp có một trận cuồng phong ập tới. Lưu Yên cũng vừa từ nước ngoài về, mặc cả một bộ đồ đen ngời co lại bất động trên sô pha. Sắc mặt bà trắng bệch, đôi mắt sâu hoắm như bị ai đó lấy đi hồn phách, cả người dờ dẫn. Lâm Sỹ Diên nhìn vợ mà vô cùng lo lắng, dường như ông lại nhìn thấy sự suy sụp của bà hồi Lâm Nhiên qua đời. Ông nghĩ có thể là do bầu không khí hiện tại khiến bà đau buồn như vậy, sự ra đi đột ngột của Lâm Nhiên khiến Lưu Yên cảm thấy tất cả đều thế, nỗi đau cũ lại bồi thêm vào vết thương mới, tuy rằng ngày thường quan hệ của Lưu Yên và Lâm Duy không được mật thiết, nhưng nói thế nào thì họ cũng là người một nhà. Một người đang sống sờ sờ như vậy mà nói chết là chết, dễ khiến nỗi đau mất con đã qua năm năm nay của bà một lần nữa trỗi dậy.

Lúc này, Lâm Hy tức tưởi đẩy cửa vào, thờ dốc nhìn mọi người: “Rốt cuộc là chuyện gì?” Đỗ Trường Phong cũng theo sát anh bước vào nhà.

Lâm Sỹ Diên nhìn thấy hai người con trai của mình đã trở về, thờ dài nói: “Hung thủ được thả rồi.”

“Ai, ai được thả?” Lâm Hy vẫn không hiểu. Đỗ Trường Phong cũng giật bắn mình, tròn mắt nhìn bố.

Ánh mắt Lâm Sỹ Diên bắt đầu có dấu hiệu hoảng loạn: “Kẻ đã giết bác của con”

“Tại sao?”

“Tại sao?”

Cả Lâm Hy và Đỗ Trường Phong cùng lên tiếng hỏi.

Lâm Sỹ Diên tần ngần không biết nên trả lời thế nào.

“Bố, bố nói đi, sao lại thả?” Đỗ Trường Phong nôn nóng.

“Bởi vì, cảnh sát đã giám định, hung thủ... là một bệnh nhân thần kinh...”

Sắc mặt Đỗ Trường Phong sa sầm lại. Lâm Hy cũng há hốc miệng không nói ra lời.

Lâm Sỹ Diên lại nói: “Tôi hôm xảy ra chuyện, bác con về nhà ở Đồng Thành, trên cầu gặp một kẻ điên cầm dao đi dọa người qua đường, bác con xuống xe ngăn cản, kết quả... bị hấn đâm liên cho mười một nhát... Kẻ điên lúc đó chạy mất, nhưng rất nhanh đã bị người chứng kiến phát hiện, cảnh sát dễ dàng bắt được, nhưng người này thần trí không được bình thường, không ai ngờ đột nhiên hấn lại ra tay giết người...” Lâm Sỹ Diên dờ dẫm nhìn về cây ngô đồng xác xơ trong vườn, vẻ mặt suy nhược, “Cuối cùng anh đã ra tay rồi, mười bảy năm, cuối cùng vẫn không thể tránh khỏi...”

“Có lẽ nào chỉ là sự trùng hợp?” Đỗ Trường Phong vẫn muốn lừa người lừa mình.

“Làm sao có thể là trùng hợp? Mà lại chính là một bệnh nhân tâm thần...” Lâm Sỹ Diên nói.

Sắc mặt Đỗ Trường Phong từ xám xịt chuyển sang tái ngắt: “Có giỏi thì cứ nhắm vào con! Sao lại giết người vô tội?”

“Vô tội! Người năm đó biện hộ cho con vô tội chính là bác con đây...” Lâm Sỹ Nhiên ôm mặt đau đớn như không còn thiết sống. Lưu Yến ở bên cạnh lúc này chợt bật dậy khỏi sô pha hoảng loạn hét lên: “Bảo ứng! Tất cả đều là bảo ứng! Lúc đầu tôi đã nói, kêu các người đừng làm, các người không tin! Đây mới chỉ là bắt đầu, bảo ứng sẽ còn ở đằng sau nữa, còn ở đằng sau nữa...”

Lâm Sỹ Diên tròn tròn mắt nhìn người vợ đang vô cùng hoảng loạn của mình, á khẩu không nói được lời nào.

“Con đi tìm nó!” Đỗ Trường Phong quay đầu lao ra khỏi Phong khách.

“Quay lại!” Lâm Sỹ Diên đứng dậy quát.

“Anh, anh đừng kích động...” Lâm Hy cũng gọi giạt lại.

Đỗ Trường Phong như không nghe thấy gì, nhảy lên xe lao vút ra khỏi vườn.

Cửa xe vẫn đang mở, anh nghe thấy có tiếng gió rít bên tai.

Tận đáy lòng, Đỗ Trường Phong như đang có những tia lửa bốc cháy phừng phừng, khiến ruột gan anh đau đớn như đang bị thiêu đốt. Anh biết anh ta sẽ tới, nhất định sẽ tới, anh sớm đã chuẩn bị đón chờ những lưỡi dao báo thù của anh ta, nhưng không ngờ lưỡi dao ấy không nhắm vào anh mà lại hướng vào người thân bên cạnh anh. Điều này khiến anh còn đau khổ hơn chính mình bị trăm nghìn vết dao đâm! Vừa nghĩ tới đây, lòng anh lại thấy nhộn nhạo, khí huyết dồn lên, anh cảm tưởng đầu mình như có cả một thùng thuốc nổ đang xì khói, lúc nào cũng có thể nổ tung.

Không! Anh không thể để bị kịch tiếp diễn. Thà chết vinh còn hơn sống nhục. Anh đã chờ đợi mười bảy năm, cho dù thế nào cũng không nên có kết cục này!

Diệp Quán Ngừ gặp Lâm Duy lần đầu tiên vào buổi tối hôm anh đi leo núi với Lâm Nhiên. Lâm Nhiên đưa anh đến nhà bác ăn tối, Thư Khang cũng đi tối đó. Bác của Lâm Nhiên chính là Lâm Duy, đó là lần đầu tiên Diệp Quán Ngừ gặp ông. Khác với người luật sư trong tưởng tượng của anh, Lâm Duy tính tình khoáng đạt, rất giỏi nói chuyện, có lẽ cũng vì ông là luật sư nên nói gì cũng thao thao bất tuyệt nhưng rất lôi cuốn, đầy thuyết phục. Lâm Nhiên cười nói bác bị bệnh nghề nghiệp, muốn bác sĩ Thư Khang chữa giúp. Thư Khang nói, dao phẫu thuật của anh chỉ cắt được những khối u ác tính chứ chưa thử cắt lưỡi bao giờ.

Lâm Duy nghe vậy cười nói: “Cháu đúng là có thể suy nghĩ việc giúp bác cắt cái lưỡi này đi đấy. Rất nhiều người ghét cái lưỡi này của bác, nói bác vừa mở miệng là thế nào cũng có người bị lôi xềnh xệch vào bóc lịch trong nhà đá. Bản thân bác cũng ghét cái lưỡi này, vô tội hay có tội, đôi khi đúng là rất khó xác định...”

“Không phải chứ, bác là luật sư, có tội hay không dĩ nhiên bác nói là được”. Thư Khang không hiểu nói.

Lâm Duy ngay lúc đó ngáp ngừng, lộ ra vẻ bất đắc dĩ: “Các cháu vẫn chưa thể hiểu đâu, ý của bác là, có rất nhiều lúc, bác có thể lấy lập trường công chính để định tội cho người bị tình nghi, nhưng có những lúc, bản thân cũng phải cúi đầu trước pháp luật...”

“Nghĩa là thế nào ạ?” Lâm Nhiên không hiểu.

“Chính là phải làm trái với lương tâm mình, định tội cho người vô tội, khiến người có tội trở thành vô tội”.

Một câu nói thôi mà khiến ai nấy đều sùng sốt.

Người nói câu này không phải ai khác, chính là Diệp Quán Ngừ vẫn im lặng từ nãy giờ. Lâm Duy ngay lập tức có cái nhìn khác với chàng trai trẻ tuổi này: “Cháu cho rằng như vậy sao?”

“Dĩ nhiên lời bác nói chính là ý này. Cúi đầu trước pháp luật chính là cúi đầu trước lương tâm của mình, vì luật sư đại diện cho sự công bằng, trước pháp luật công bằng, bác biết rõ là vô tội nhưng vẫn định tội cho người bị tình nghi, dĩ nhiên lương tâm không thể thoải mái được. Đây cũng là điều bình thường. Kẻ thù lớn nhất của con người chính là bản thân mình, có lúc, chúng ta lại bị chính bản thân mình đánh gục.” Diệp Quán Ngừ rành rọt.

“Cháu nói không sai, nhưng mà cái gọi là pháp luật cũng không phải vẹn toàn, rất nhiều chuyện trên đời cũng không phải cứ ở tòa án là có thể phán xét được. Ví dụ như đạo đức, có một số kẻ phạm tội ở tòa án không thể nào xét xử được thì chỉ có thể để nó chịu sự xét xử của tòa án lương tâm, còn về việc anh ta có bằng lòng hay không, cũng vẫn chỉ giới hạn ở ý thức đạo đức của cá nhân anh ta.”

“Bác đang lảng tránh sang chuyện khác.” Diệp Quán Ngừ đánh đúng vào yếu huyệt.

“Bác không lãng tránh, ý của bác là, có những tội ác không thể nào phán định ở trên tòa án, cho dù có thể cũng có nguyên nhân không thể nào xét định được. Thời gian, có lúc cũng là một sự phán xét.”

“Sai, tội ác sẽ không thể nào mài mòn theo thời gian.”

“Bác, bác nói là thời gian có thể khiến một số tội lỗi nào đó trên đời...”

“Thế nào ạ?” Diệp Quán Ngừ dồn dập hỏi.

Lâm Duy sững người, bật cười: “Thằng nhóc này, thích hỏi mọi vấn đề đến cùng nhỉ, tinh thần tốt đấy! Nhưng mà cháu vẫn còn trẻ, đến tầm tuổi bác thì cháu sẽ hiểu, pháp luật đứng trước lương tri hay đạo đức, hoàn toàn không có tác dụng phán xét. Pháp luật phán xét một người nào đó vô tội, nhưng về mặt đạo đức người này có thể đã phạm vào một tội lớn tày trời. Nếu tình huống như vậy thì thông thường chỉ có thể để thời gian phán xét anh ta, mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm, cho dù đến lúc chết anh ta mới nhận ra mình có tội, đó cũng là một sự phán xét rồi.”

“Thật ạ?”

“Đúng vậy.”

Diệp Quán Ngừ lúc này mới suy nghĩ rồi gật gù.

Lâm Duy lòng thầm đánh giá lại chàng trai trẻ tuổi này, ông cảm thấy trên người chàng trai nghèo khổ ấy có một sức mạnh tinh thần khiến người khác khiếp sợ. Đó là điều mà người ở tầm tuổi anh không nên có. Ông không thể không có cái nhìn khác với chàng trai trẻ này. Lúc đó, Lâm Duy bắt tay Diệp Quán Ngừ nói: “Chàng trai trẻ, tương lai sau này của cháu sẽ rất xán lạn, bác dám đảm bảo như vậy!”

“Sao bác lại thấy vậy?” Diệp Quán Ngừ từ tốn hỏi.

“Cảm giác thấy thế!” Ánh mắt Lâm Duy lấp láy, “Chỉ là cảm thấy, cháu có một thứ sức mạnh khiến người khác phải kính sợ. Tuy rằng cháu còn rất trẻ, nhưng điều này không liên quan gì đến tuổi tác, hy vọng sau này chúng ta sẽ trở thành bạn bè.”

Lâm Nhiên ngay lập tức dị nghị: “Bác ơi, bác nói không đúng rồi. Hình như cháu có nghe bác nói qua, cảm giác không thể quyết định kết quả trên tòa án. Thứ quyết định kết quả là bằng chứng.”

“Thằng khỉ, ở chỗ bác có phải là tòa án đâu.” Lâm Duy cười rồi lại nói tiếp với Diệp Quán Ngừ: “Nếu cháu không chê thì sau này năng đến chỗ bác chơi, có chuyện gì cần giúp đỡ thì cứ nói với bác...”

“Cháu lại không dám đến tìm bác đâu.” Diệp Quán Ngừ cười đáp.

“Tại sao?”

“Cháu không hy vọng có rắc rối như vậy.” Ý của Diệp Quán Ngừ là anh không muốn dây dưa đến kiện tụng, Lâm Duy ngay lập tức hiểu ra, gật đầu lia lịa: “Đúng, đúng, hy vọng chúng ta không gặp nhau trên tòa án.”

“Dĩ nhiên rồi, cháu nghèo lắm, không mời nổi luật sư đâu.”

Lúc đó Thư Khang mới xen vào một câu: “Nếu thật sự có ngày đó, lưỡi của bác Lâm phải công bằng mới được.”

“Thế nào, bác không công bằng thì cháu cắt cái lưỡi của bác thật à?” Lâm Duy bị mấy chàng trai trêu đến cười ngặt nghẽo.

Diệp Quán Ngừ lại nghiêm túc nói: “Không sợ! Pháp luật không phán xử được bác, thì tòa án đạo đức sẽ phán xét bác mà.”

“Ha ha ha...” Lâm Duy dấm dứ sang Diệp Quán Ngừ một cái, “Thằng nhóc này đúng là giỏi, học cái thực hành ngay.”

“Nhưng cháu không mong có ngày đó.”

“Bác cũng vậy.”

Thế nhưng thế sự khó lường, sự tàn khốc của số phận hoàn toàn vượt quá sự tưởng tượng của Diệp Quán Ngừ. Ngày Lâm Duy chạy tới xưởng tìm anh, nói với anh Quán Thanh xảy ra chuyện, anh còn nghĩ mọi chuyện thật đơn giản, tưởng rằng em trai “có chuyện” chắc lại chỉ là đánh nhau, không phải là bị đánh cho thương tích thì là đánh người khác bị thương, không thể có điều gì khác ngoài hai tình huống ấy. Nhưng khi anh vừa về đến Ly Thành ngay trong đêm ấy, thứ nhìn thấy lại là thi thể lạnh ngắt cứng đờ của Quán Thanh đang nằm im lìm trong nhà xác, im lìm như đang ngủ.

Lương Hỷ Trân mấy lần ngắt xiu, cuối cùng trở thành người thần trí không bình thường, lúc tỉnh lúc mê, lúc không phát tác thì còn may, chứ khi vừa phát tác thì không nhận ra cả người thân. Vụ kiện kéo dài đến ba tháng sau mới mở phiên tòa, ba tháng đối với nhà họ Lâm và nhà họ Diệp mà nói là một đợt khảo nghiệm dài đằng đẵng. Lâm Nhiên mấy lần đến tìm Diệp Quán Ngừ đều bị anh từ chối không gặp, đành đứng ở ngoài cửa. Ngoài tòa án ra thì cả đời này anh sẽ không bao giờ muốn nhìn thấy người nhà họ Lâm. Anh biết nhà họ Lâm có tiền có thế, nhưng thâm nghĩ dù có quyền thế hơn chăng nữa thì bị phán tám, mười năm tù cũng không quá, dù gì cũng là một mạng người. Thế rồi điều khiến anh không thể ngờ, trên tòa án luật sư của bị cáo lại đưa ra bằng chứng, hung thủ Đỗ Trường Phong thần kinh không được bình thường, hơn nữa còn được sở tư pháp giám định một cách nghiêm túc. Theo quy

định của pháp luật, bệnh nhân thần kinh không phải chịu trách nhiệm hình sự, Đỗ Trường Phong được xử vô tội, phóng thích tại chỗ, ngay trước mắt anh...

Diệp Quán Ngữ như nổi điên. Anh thà rằng bản thân mình điên thật.

Như vậy anh cũng có thể đi giết người, cũng không phải chịu trách nhiệm hình sự. Nhưng điều khiến anh không ngờ tới, người biện hộ vô tội cho Đỗ Trường Phong chính là Lâm Duy, bác của Lâm Nhiên.

“Pháp luật đứng trước lương tri hay đạo đức, hoàn toàn không thể có tác dụng phán xử, pháp luật phán xét một người nào đó vô tội, nhưng về mặt đạo đức người này có thể đã phạm vào tội tày trời...” Lời nói còn văng vẳng bên tai, một lí do đường hoàng đĩnh đạc biết mấy! Diệp Quán Ngữ nằm mơ cũng không thể ngờ, anh và Lâm Duy lại thật sự đối mặt ở tòa án. Sau khi tòa tuyên án, hai người có gặp nhau ngoài hành lang tòa án, Diệp Quán Ngữ đôi mắt đỏ ngầu hỏi bác cha chú mà anh đã từng rất kính trọng: “Sao ông có thể bình thân đối diện với tôi được? Sao ông có thể? Nói cho tôi biết đi, bác Lâm, sao ông có thể bình thân như vậy?...”

Anh không gọi “lưu sư Lâm”, mà gọi là “bác Lâm”.

“Xin lỗi, Quán Ngữ, tôi chỉ là một luật sư, tôi không thể trả lời anh bất cứ câu hỏi nào ngoài vụ án. Vì sau lưng chúng tôi là tòa án, hãy cố gắng an ủi mẹ anh đi...”

“Tòa án? Ông còn thấy được sự tồn tại của tòa án sao?”

“Quán Ngữ, có rất nhiều chuyện sau này anh sẽ hiểu, hiện giờ tôi không muốn nói bất cứ điều gì.”

Lâm Duy thật sự không nói gì thêm, quay đầu bỏ đi. Ông sợ đứng trước mặt chàng trai trẻ ấy, thêm một giây cũng không thể.

“Lừa gạt! Các người đều là kẻ lừa gạt!” Tiếng gào thét phẫn nộ của Diệp Quán Ngữ văng vẳng trong pháp đình trống trải. Cả đời này anh luôn nhớ tới tình cảnh gày hòm đó, người nhà họ Lâm nhanh chóng trốn vào trong chiếc xe hào nhoáng như tránh một trận ôn dịch, anh chạy theo chiếc xe nhưng không thể đuổi kịp rồi ngã quỵ xuống đất, đầu gối toạc máu.

Mười năm qua, Diệp Quán Ngữ đã nghĩ qua rất nhiều cách để băm vằm Lâm Duy làm trăm nghìn mảnh, từng bước từng bước, cuối cùng khi đã tiếp cận đến trái tim của ông thì ông lại đột ngột chết. Quá đột ngột, anh cũng không biết bản thân phải phản ứng thế nào, vui mừng hả hê hay cất lên tràng cười ngạo nghễ, anh hoàn toàn mờ mịt...

Diệp Quán Ngữ hỏi tổng quản Lữ: “Tang lễ lúc nào?”

“Ngày kia.”

Diệp Quán Ngữ cảm ly rượu, bật cười: “Xem ra, Lâm Duy còn có kẻ thù lớn hơn chúng ta.”

“Chắc chắn không phải ngẫu nhiên.” Tổng quản Lữ gật gù đồng tình.

“Nhà họ Lâm thì sao?”

“Cả nhà nhốn nháo.”

“Nghe nói bắt được hung thủ rồi?”

“Nhưng vừa được thả rồi.”

“Thả rồi? Tại sao?”

“Sở tư pháp giám định, hung thủ là một kẻ điên.”

“...”

Diệp Quán Ngữ ngây người, tưởng như vừa có gió rít bên tai, tất cả chuyện dĩ vãng thoáng chốc lại dâng trào. Anh xoay chiếc ly đầy rượu màu hổ phách, hồi lâu không nói gì. Anh nhú mày, mơ màng nhìn xung quanh, chợt thấy mọi thứ giống như trong một giấc mơ, thật đáng sợ. Anh tưởng rằng bản thân mình ở chỗ tối, không ngờ còn có người khác cũng ẩn mình trong bóng tối như anh. Điển cố “Bọ ngựa bắt ve sâu, chim sẻ ở đằng sau” hơn lúc nào hết hiện lên rõ rệt trong đầu anh. Anh nắm chặt chiếc ly, tưởng chừng như muốn bóp nát nó, ánh mắt hiện ra tia sắc lạnh: “Giả họa, có người muốn giả họa! Người nhà họ Lâm chắc chắn sẽ cho rằng là tôi làm, ngay cả Âu Dương Chiêu cũng nghĩ như vậy.”

“Vậy chúng ta làm thế nào?” Tổng quản Lữ cũng nhận thức được sự nghiêm trọng cả vấn đề.

“Nằm im xem thay đổi.” Diệp Quán Ngữ đổi dáng ngồi cho thoải mái, dựa người vào sofa trong thư phòng, mắt nhìn chiếc đèn treo trên trần nhà cười lạnh, “Tôi lại rất có hứng thú xem ai có thù hận sâu hơn tôi, muốn đưa Lâm Duy vào chỗ chết.”

“Lâm Duy đắc tội với quá nhiều người, nhà họ Lâm bề ngoài thì trông bề thế, nhưng thật ra tranh đấu bên trong rất ghê gớm, không phải là thứ gì cũng đều tốt đẹp. Chúng ta không cần phải ra tay quá nhiều, mâu thuẫn trong nội bộ cũng đủ làm họ tan vỡ rồi.”

“Nói đúng lắm, chúng ta cứ tiếp tục xem kịch đi.”

“Vâng, thưa tổng giám đốc Diệp.”

“Dĩ nhiên, chúng ta còn cần phải gửi giỏ hoa gì đó đến bày tỏ chia buồn chứ nhỉ, dù gì quan hệ hai nhà cũng sâu sắc như vậy, đúng không?” Diệp Quán Ngừ đặt ly rượu xuống, lấy một chiếc xi gà lớn từ chiếc hộp bạc trên tràng kỷ ra, tổng quản Lữ vội vã rút bật lửa giúp anh châm thuốc. Anh phì phèo nhả ra một vòng khói thuốc, xong mới nhàn nhà nói tiếp “Có điều vẫn phải âm thầm điều tra xem thử, rốt cuộc là ai đã ra tay. Muốn đổ phên lên đầu ta sao, không dễ dàng như vậy đâu!”

“Tôi đã sai người đi điều tra rồi.”

“Ừ, đào được càng nhiều thứ thì thắng lợi của chúng ta càng lớn.” Diệp Quán Ngừ gảy tàn thuốc, lại nói: “Cổ phần bên Lâm Duy... cũng cần phải nhanh chóng...”

“Chỉ sợ càng khó hơn.”

“Làm sao?”

“Lâm Duy chỉ có một con gái đang học ở Canada. Con gái mà, rốt cuộc cũng phải đi lấy chồng. Vợ ông ta cũng mới bốn mươi, không thể nào làm quá phụ cả đời, vì vậy... Cho dù theo luật thừa kế thì vợ và con gái của Lâm Duy đều có thể trực tiếp thừa kế, nhưng với tục lệ của nhà họ Lâm thì sẽ không thể để cổ phần lọt ra ngoài, nhà họ Lâm rất có thể sẽ thu hồi lại cổ phiếu dưới tên Lâm Duy, còn việc dùng cách gì thì lại là vấn đề của nội bộ nhà họ.”

“Kịch hay!” Diệp Quán Ngừ uể oải dựa vào sô pha nhả ra một vòng khói thuốc lớn, bật cười, “Đúng là kịch hay! Chúng ta chỉ cần đi trước một bước, đưa ra giá cao, thần tiên cũng phải động lòng!”

“Nhưng nhà họ Lâm sẽ ngăn cản, chắc chắn là vậy.”

“Dĩ nhiên sẽ như vậy, nhưng vợ ông ta không phải Lâm Duy, không có người phụ nữ nào không thích tiền.”

“Vậy giờ ông có muốn đến ngay công ty sắp xếp công việc không?”

“Không, tôi phải đợi người.”

“Đợi ai?”

“Đỗ Trường Phong.”

Bạn đang đọc truyện *Trường Mộng Lưu Ngân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Hóa thân hồ điệp

Dinh thự Thanh Thủy Đường.

Đây chính là nơi ở của Diệp Quán Ngừ, một công trình kiến trúc điển hình thời Dân quốc, nhìn bề ngoài thì có vẻ chẳng bắt mắt chút nào nhưng nó đã từng là tòa nhà hiển hách nhất Đồng Thành một thời. Trước cổng có hai con sư tử đá, cánh cửa sơn son lúc nào cũng đóng im ỉm, tán cây xanh rờn chìa ra khỏi bờ tường ngôi xanh, xung quanh đều là cây cối rợp bóng râm mát, những cây thủy san thẳng tắp, nhiều đến nỗi chỉ sợ phải mất mười năm mới đếm hết được. Ngoài ra, còn có hai cây hương Chưong to đùng, bóng cả xanh biếc tô điểm cho khu sân vườn. Chủ cũ của ngôi biệt thự không phải là Diệp Quán Ngừ mà là một lão bà hoàn cảnh phức tạp khá có thanh thế, sau đó qua đời bên nước ngoài. Cũng chẳng biết Diệp Quán Ngừ sau này đã làm thế nào để có được ngôi biệt thự này trong tay.

Đỗ Trường Phong đỗ chiếc Hummer trước cổng rồi xuống xe.

Anh vốn biết Diệp Quán Ngừ sống ở đây. Cả hai đều thám thính nhau từ lâu, đều biết rõ trong lòng bàn tay mọi tình hình của đối phương. Diệp Quán Ngừ làm giàu ở nước ngoài rồi về nước, Đỗ Trường Phong đều bí mật theo dõi nhất cử nhất động của anh ta, cũng giống như Diệp Quán Ngừ cũng đang theo dõi nhất cử nhất động của anh. Nhiều khi anh tỏ vẻ bất cần, khinh đời, thể hiện rõ sự phong lưu, ngỗ ngược của mình đều là có ý cả, là anh cố ý khiêu khích đối phương, và chỉ có như vậy anh mới có thể sống thoải mái được, vì thực sự anh không thể nào chịu nổi cảm giác bị theo dõi, bao năm

nay, đôi mắt lang sói ấy khiến anh không thể nào yên giấc.

Cuối cùng cũng đến lúc độ sủng so guom!

Đỗ Trường Phong nhấn chuông xong, một bà già cẩn thận ngó đầu ra, cảnh giác, “Anh là ai?”

“Tôi là Đỗ Trường Phong, tôi muốn gặp ông Diệp.”

“Xin đợi một chút.” Bà già đi ra khỏi buồng gác cổng rồi đi vào biệt thự. Một lúc sau, bà xuống mở cổng: “Mời vào, ông Diệp đang đợi cậu.”

Đỗ Trường Phong bỗng ngạc nhiên, anh ta đang đợi?

Được thôi, mũi tên đã gài sẵn trên cung rồi, xem ai bắn trước!

Sân tứ hợp viện rất rộng, cả một vùng hoa nhài xanh biếc, Đỗ Trường Phong rất quen thuộc với loài hoa nhài này, nhà lớn của họ Lâm cũng trồng rất nhiều, nghe nói ông nội Lâm Nhiên là Lâm Bá Hân rất thích hoa nhài. Bản thân anh thì chẳng thích thú gì lắm, xưa nay vốn chẳng có cảm giác gì với mấy thứ cây cỏ hoa lá này. Bước qua khoảng sân ngập tràn hoa nhài, đối diện với cổng chính là phòng khách, từ xa đã thấy Diệp Quán Ngữ đang ngồi trên chiếc ghế đại soái, trên người là bộ quần áo mặc nhà rất tự nhiên, đang thưởng thức cà phê, ung dung tự tại như sẵn sàng chờ đón trận quát mắng nạt nộ của anh.

“Mời ngồi.” Diệp Quán Ngữ vẫn không mất đi phong độ, cất tiếng chào hỏi khách.

Đỗ Trường Phong ngồi xuống chiếc ghế cạnh anh, nhìn chằm chằm vào anh: “Diệp tiên sinh luôn là người bận trăm công ngàn việc, sao hôm nay lại có thời gian ngồi ở nhà uống cà phê thế này?”

“Đang chờ anh đấy, tôi đã đẩy lùi lại rất nhiều công việc.” Diệp Quán Ngữ vẫn bình tĩnh, thản nhiên như không.

“Vậy thì quả thật tại hạ được sủng ái quá, khéo mà dám lo sợ vậy.”

“Anh cứ khách sáo, đó là điều nên làm mà.”

“Chúng ta nói chuyện một chút nhé.”

“Ok, đương nhiên là không có vấn đề gì. Anh muốn nói chuyện gì?”

“Hãy buông tha cho người nhà của tôi, có gì thì cứ nhắm thẳng vào tôi đây này!”

“Vi sao Đỗ tiên sinh lại nói những lời này?”

“Trong lòng anh tự hiểu rõ.”

“Tôi không hiểu.”

“...”

Đỗ Trường Phong cảm thấy sống lưng mình vẫ mồ hôi, đây là một vai diễn khó đối phó, anh cố gắng giữ bình tĩnh hết sức, nghiêm mặt nói: “Chúng ta không cần thiết phải nói những lời vô nghĩa ấy chứ, năm đó nhát dao ấy là do tôi đâm, không liên quan gì đến người nhà tôi.”

Diệp Quán Ngữ cười nhả nhặn: “Có liên quan đến ai thì hình như không phải anh nói là được? Khi đó anh đang ở trong viện tâm thần, mọi chuyện bên ngoài anh không hề hay biết gì cả. Anh vô tội, anh có hiểu không?”

Những lời Diệp Quán Ngữ nói quả như một mũi tên lợi hại!

Đỗ Trường Phong nhếch mép, hình như muốn cười, nhưng khóe miệng tự nhiên co giật thật khó chế ngự: “Giờ tôi đang ở trước mặt anh đây, anh ra tay đi, không cần thiết phải kéo dài thêm nữa. Tôi đã chờ anh mười năm rồi, anh còn muốn tôi phải chờ anh đến bao giờ nữa đây?”

“Không sao rồi, tôi đã buông tha cho anh rồi, thật đấy.” Diệp Quán Ngữ dừng dừng.

“Buông tha cho tôi?”

“Ừ, đúng vậy.”

“Anh buông tha cho tôi?”

“Anh muốn tôi phải nói như thế nào thì anh mới tin đây?”

“Tôi không hiểu anh đang nói gì!”

“Bởi vì tôi cô đơn quá, tôi cần một đối thủ, bao năm nay tôi đã quen chơi đùa với anh, anh đã đem đến cho cuộc sống đơn điệu của tôi rất nhiều niềm vui, sao tôi lại nỡ lòng nào để anh biến mất như thế chứ?” Diệp Quán Ngừ gây tàn thuốc, không hề có ý đùa cợt gì cả, gật đầu nói, “Tôi cần anh, vô cùng cần anh. Không những tôi sẽ không bao giờ động đến anh, mà tôi còn không cho phép ai động đến anh, sự an nguy của anh là vấn đề quan tâm hàng đầu của kẻ họ Diệp này, nhất là khi Lâm Nhiên không còn nữa, dựa trên tình cảm giữa tôi và anh ấy năm xưa, tôi càng phải có trách nhiệm “chăm sóc” anh...”

Đỗ Trường Phong giận đến nổi như không thở được.

“Còn nữa, tôi không những chăm sóc anh, còn phải chăm sóc những người xung quanh anh, ví dụ như Thư Mạn...” Diệp Quán Ngừ dừng lại, ngửa cổ lên cười thành tiếng.

“Không được động đến cô ấy!” Đỗ Trường Phong đứng phắt dậy, lồng ngực anh co bóp dữ dội, chỉ dựa vào đó cũng đủ chứng minh khả năng nhẫn nại của anh quả thực chưa được rèn luyện tốt bằng Diệp Quán Ngừ.

Diệp Quán Ngừ cố tình chọc vào điểm yếu của anh, giọng đĩnh đạc: “Anh theo dõi tôi bao năm nay chắc cũng hiểu tôi chứ, con người tôi vốn hiếu chiến, trên thương trường đã vậy, tình trường cũng vậy. Tiền và phụ nữ, thứ tranh giành được bao giờ cũng thấy được kích thích hơn. Tôi thích cái cảm giác được tranh giành với anh, anh luôn làm tôi tràn đầy ý chí chiến đấu, làm tôi cảm thấy mỗi ngày được sống đều rất có ý nghĩa...”

“Anh, anh là một thằng điên, anh điên còn nặng hơn cả tôi!” Cuối cùng thì Đỗ Trường Phong cũng mất kiểm chế mắng anh ta một câu.

“Cảm ơn, cái tên gọi “thằng điên” này đối với tôi mà nói quả thực là vinh quang vô cùng.” Diệp Quán Ngừ nhướn mày, ánh mắt đầy vẻ giễu cợt liếc sang Đỗ Trường Phong đang mất bình tĩnh. Đây chính là hiệu quả mà anh muốn có. Anh nhếch mép cười, nói: “Không phải tất cả ai cũng có tư cách trở thành thằng điên đâu! Năm đó bố anh phải trả giá lớn thế nào mới biến anh thành thằng điên được, anh không biết tôi ngưỡng mộ anh đến thế nào đâu! Môi trường ở Nhị viện vừa tốt, vừa có đồ ăn đồ uống, không cần phải khổ sở lo mưu sinh như ở bên ngoài, ngay cả trong mơ tôi cũng muốn được dọn đến làm hàng xóm của anh đấy. Quả thực tôi thích lắm là thích cái sơn trang ấy của anh, thường thì những thứ gì anh có là tôi đều thích cả, bao gồm cả phụ nữ, bao gồm... cả cái tên “thằng điên”, ha ha ha...”

Đỗ Trường Phong dần nhận thấy mình càng mất bình tĩnh thì đối phương càng vui sướng, anh tập trung điều chỉnh lại cảm xúc, ngồi xuống, với lấy bao thuốc trước mặt Diệp Quán Ngừ, lờ ra một điều rồi châm lửa. Anh không thể bị đối phương đánh bại một cách dễ dàng như thế được. Anh muốn phản kích! Anh thở ra một hơi khói dài, cười nói: “Được thôi, đời này không dễ gì có được một ‘tri kỉ’, thật ra tôi cũng là một người rất cô đơn, lỗi lầm mà trước kia tôi phạm phải khiến tôi sống một cách vô cùng tiêu cực, xưa nay không bao giờ dám tranh giành thêm lấy thứ gì. Tôi thực sự là kẻ tội nhân, tôi không có tư cách sở hữu qua nhiều thứ, bao gồm cả tình yêu. Nhưng vừa rồi nghe những lời của Diệp huynh đây, lại khiến tôi lập tức như được giác ngộ, cuộc đời con người thật ngắn ngủi, nếu đã là thứ mà bản thân mong muốn có được thì tại sao không đi giành lấy? Hơn nữa, tôi cũng là một kẻ hiếu chiến, điều này thì tôi nghĩ chắc anh còn rõ hơn tôi. Anh nói rất đúng, cho dù là tiền bạc hay phụ nữ, thứ tranh giành được bao giờ cũng thú vị hơn so với thứ được mang dâng đến tận cửa. Vì vậy, từ bây giờ trở đi, tôi sẽ không bao giờ đợi chờ một cách tiêu cực nữa, tôi sẽ giành lấy tất cả mọi thứ tôi muốn, bao gồm cả tình yêu.”

Ánh mắt Diệp Quán Ngừ sáng rực lên, nhưng nét mặt vẫn không chút thay đổi: “Nghĩ thông suốt rồi hả?” “Đúng vậy, tôi nghĩ thông suốt rồi!” Khi nói những lời này, quả thực Đỗ Trường Phong hẳn phải có được một sức mạnh vô cùng lớn, trong mắt anh bùng lên một luồng sáng kì lạ, “Tôi sẽ bày tỏ với Thư Mạn, nhất định cô ấy sẽ trở về bên tôi. Không chỉ vậy, tôi còn muốn biểu diễn trên cùng một sân khấu với cô ấy, khi hai người chúng tôi sát cảm hòa hợp trên sân khấu thì thính giả mà tôi hi vọng nhất sẽ là anh, anh thấy sao?”

“Ha ha ha...” Diệp Quán Ngừ lại cười phá lên, không ngờ anh lại cười một cách rất “ngây thơ” như vậy, anh gật đầu lia lịa, “Xin nhận sự ưu ái này của ân đệ, đến lúc đó nhất định tôi sẽ đến dự.”

“Ân đệ...”

Chỉ trong vòng có vài phút mà hai kẻ như nước với lửa đã xưng huynh xưng đệ với nhau.

Đỗ Trường Phong vừa định gọi anh là “Diệp huynh”, đương nhiên anh cũng không thể thất lễ được: “Ân đệ, anh có biết bản nhạc mà tôi thích nhất đó không?”

“Lương Chúc.” Đỗ Trường Phong cười đáp.

“Đúng vậy, tôi hi vọng hôm biểu diễn, anh sẽ kéo bản Lương Chúc cho người anh ngu muội này nghe, tôi lại muốn xem anh sẽ hóa thành bướm như thế nào. Còn tôi, đương nhiên sẽ không bao giờ là Mã Văn Tài, khi tôi và Thư Mạn tổ chức hôn lễ, tuyệt đối sẽ không đi qua phần mộ của anh, anh cứ hóa thành bướm một mình đi, mỗi năm khi xuân đến hoa nở, tôi sẽ đốt vợ con đến bái tế, đốt nhiều vàng mã cho anh một chút, để anh dưới âm cũng có thể ở sơn trang, nhà cao cửa rộng, anh thấy sao?”

Lời nói của Diệp Quán Ngừ mới thật độc địa làm sao! Ban nãy vừa nói buông tha cho anh, giờ lại muốn anh “hóa bướm”. Mà ngay cả vợ con cũng lờ ra, cái thẳng khốn này thật quá ư trơ trẽn.

Nhưng Đỗ Trường Phong vẫn nhẫn nhịn, bởi vì anh cũng là một thằng khốn nạn, mười mấy năm trước, đêm trăng đó, dưới tán cây hương Chương, khi Thư Mạn chửi anh, anh đã là một thằng khốn nạn rồi, vì vậy anh nhất định phải khốn nạn hơn cả Diệp Quán Ngừ. Anh nhoen miệng cười để lộ ra hàm răng trắng, cười ha ha. Vì Minh Luân thường nói bộ dạng anh cười đó trông giống như cầm thú, nhất là cái bộ “răng sói” trắng sáng đến chói mắt ấy, hể hàm răng đó lộ ra có nghĩa là anh đang cười, và cũng có nghĩa là cầm thú sắp ăn thịt người nào đó. Lúc này, anh đang “cười” nói:

“Diệp huynh đối đãi với tôi quả thực là tốt quá, nếu Lâm Nhiên mà còn, chắc anh ấy sẽ cảm kích không hết ấy chứ. Đây chính là điều tôi phải nhắc nhở anh, đúng là anh nên đốt nhiều vàng mã một chút, nhưng không phải là đốt cho tôi mà là cho Lâm Nhiên! Năm đó khi anh hưởng phúc ở Pháp, anh ấy

thường mình mình leo lên đỉnh núi Mộ Vân, ôm tảng đá to ấy mà khóc, nghe nói trên tảng đá ấy khắc đầy tên anh, không biết là thật hay giả, dù sao thì tôi cũng chưa bao giờ leo lên đó để xem. Mà có lẽ anh không biết, tiết thanh minh năm nào anh ấy cũng đến tảo mộ Quán Thanh, bất kể anh ấy đã mắc phải lỗi lầm gì, thì tôi nghĩ sự khoan hậu nhân từ của anh ấy chắc chắn cũng đã được Quán Thanh tha thứ rồi. Tôi nó vậy có ý là, cái gì đã qua thì cũng qua rồi, bị kịch năm đó mỗi người trong chúng ta đều đã phải trả giá rồi, cho dù tôi có hóa thành bướm như anh muốn, anh và Thư Mạn sống đến bạc đầu răng long, tôi cũng có thể bảo đảm rằng anh sẽ không bao giờ có được cảm giác của thắng lợi thực sự, một khi người thân và kẻ thù đều đã ra đi, anh sẽ cảm nhận được rằng, cái gọi là “được” ấy thực ra lại là mất mát cùng cực nhất...”

Diệp Quán Ngữ không nói gì.

Ánh mắt của anh trong phút chốc bỗng nhiên trống rỗng.

Lâm Nhiên đã leo lên đỉnh Mộ Vân mà khóc? Trên tảng đá khắc đầy tên của anh? Chuyện cũ lại dội về... Buổi sáng sớm với ngàn ánh hào quang chiếu rọi, hình bóng cô đơn của Lâm Nhiên khi một mình đứng trên đỉnh núi hóng gió cứ hiện rõ mồn một trong đầu anh lúc này. Những điều thăng trầm này nói ban nãy đều đúng, một khi người mà mình coi như kẻ thù biến mất một cách vô cớ, tất cả mọi nỗi đau sẽ đổ dồn lên người anh. Lâm Nhiên đã mất năm năm rồi, anh ấy đã phải chịu đựng nỗi đau suốt năm năm, sau nỗi đau đó anh mới phát hiện ra rằng, hóa ra anh chưa bao giờ thực sự hận Lâm Nhiên. Chưa bao giờ.

“Anh muốn tôi tha thứ cho anh sao?” Anh cười nhạt, ánh mắt sắc nhọn như gai đâm.

Đỗ Trường Phong lắc đầu, “Không, tôi chưa bao giờ mơ tưởng rằng anh sẽ tha thứ cho tôi, anh cũng không thể nào tha thứ cho tôi được, chỉ là tôi không hi vọng đến lúc đó anh lại buồn quá, mặc dù bây giờ anh rất giàu có, nhưng thật tiếc, tiền tài không thể nào mang hạnh phúc đến cho con người ta, cũng giống như thù hận không thể làm cho người ta nguôi ngoai vậy. Tôi tuyệt đối có thể cảm nhận được cảm giác mỗi ngày sống trong thù hận của anh, nó giằng vẹo dẫn dắt anh khổ sở như thế nào, vì vậy nhất định tôi sẽ làm bạn với anh, chơi với anh đến cùng. Bắt đầu từ hôm nay, tôi phải đường đường chính chính sống dưới ánh mặt trời, làm việc mà tôi thích, yêu người mà tôi yêu, cho dù sau cùng có bị áp giải ra pháp trường, nhất định tôi cũng sẽ cười, vì bản thân tôi đã mù quáng dẫn dắt suốt mười bảy năm trời, tôi, quyết định thả tự do cho bản thân mình...”

Hiển nhiên, Đỗ Trường Phong đã đánh giá thấp Diệp Quán Ngữ. Ngày hôm sau, Thư Mạn đã gọi điện cho anh, chính thức tuyên bố rút khỏi buổi biểu diễn, đồng thời yêu cầu chuyển chiếc đàn của cô về. Đỗ Trường Phong kiên quyết cự tuyệt, anh biết rõ rằng nếu như chuyển chiếc đàn đi, anh sẽ mất hết mọi sự liên quan đến cô. Nhưng hôm sau đó, mới sáng sớm cô đã đứng trước cửa, người cùng đi với cô chính là Diệp Quán Ngữ, mũ áo chau chuốt chỉnh tề.

Thư Mạn dẫn Diệp Quán Ngữ đến trước cửa nhà thăm hỏi khiến Đỗ Trường Phong vô cùng ngạc nhiên. Vì Minh Luân tối hôm trước cùng uống rượu với anh nên cũng ở chung cư, anh cảm nhận được người đến đây có dụng ý không tốt.

“Xin chào hai vị.” Diệp Quán Ngữ chào họ với thái độ có thể coi là khá lịch sự, sắc mặt lạnh lùng, không dài dòng gì cả, “Tôi không phải nói nhiều nữa, hôm nay tôi đến để chuyển chiếc đàn giúp Thư Mạn, nếu có quấy rầy anh thì xin hãy lượng thứ.” Nói xong, anh vẫy tay một cái, một bọn tay sai phía sau lưng lừng lững tiến đến chỗ chiếc đàn dương cầm Steinway cô ấy.

“Khoan đã!” Đỗ Trường Phong cũng không phải tay vừa, sầm mặt nhìn thẳng Thư Mạn, “Cô gọi anh ta đến phải không? Cô rút khỏi buổi biểu diễn cũng là nghe anh ta xúi giục đúng không?” Thấy Thư Mạn không lên tiếng, anh bước đến sát gần cô, đôi lông mày chau lại, “Cô muốn rút khỏi buổi biểu diễn tôi không phản đối, muốn đến chuyển chiếc đàn đi cũng được, nhưng tại sao lại gọi anh ta đến? Anh ta dựa vào cái gì chứ?”

Cuối cùng thì Thư Mạn cũng hơi sợ hãi, rụt rè tránh né: “Anh, anh không chịu...”

“Vậy nên cô đem anh ta đến?” Đỗ Trường Phong gầm lên.

“Anh nhỏ tiếng một chút không được sao?” Diệp Quán Ngữ kéo Thư Mạn ra sau lưng, “Anh muốn bệnh của cô ấy lại tái phát có phải không?”

“Không cần anh phải lo! Đây là chuyện giữa tôi và cô ấy, không liên can gì đến anh! Nghe thấy chưa, không liên can!” Nổi tức giận của Đỗ Trường Phong vừa mới nhen lửa đã bùng lên, bộ dạng anh nhe nanh múa vuốt khiến bà giúp việc sợ quá phải núp vào trong bếp. Vì Minh Luân vội vàng ra hòa giải, kéo anh sang một bên: “Có chuyện gì từ từ nói, chỉ là một chiếc đàn thôi mà, mọi người có thể thương lượng với nhau mà...”

“Không có gì phải thương lượng cả!” Đỗ Trường Phong nhảy dựng lên, chỉ mặt Diệp Quán Ngữ, “Anh nghe rõ cho tôi, lập tức rời khỏi nhà tôi ngay, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát. Không được Đỗ Trường Phong này gạt đầu thì đừng hòng ai chuyển chiếc đàn này đi đâu cả, đây là chiếc đàn của anh trai tôi...”

Thư Mạn cũng bị kích động: “Là đàn của anh trai anh, tôi biết, nhưng đây là Lâm Nhiên dành nó lại cho tôi, xin anh hãy trả lại cho tôi...”

“Không được!” Đỗ Trường Phong gào lên.

“Tại sao lại không được? Anh cứ cho là tôi đã hại chết Lâm Nhiên, nên mới đến báo thù, anh muốn báo thù cũng chẳng sao, nhưng đừng đụng đến đàn của tôi!” Thư Mạn cũng la lên.

Đỗ Trường Phong thờ dõc hơi không nói lời nào, anh biết hôm đó cô bị kích rất lớn khi nghe thấy họ nói chuyện.

Thư Mạn ghen ngào chua xót: “Bao năm rồi mà các người vẫn không hiểu, người bị hại trong tấn bi kịch này không chỉ có người đã chết, tại sao các người cứ phải đem tất cả tội lỗi trút hết lên đầu tôi? Lẽ nào chỉ vì Thư Tần đã chết rồi là chị ấy có thể thoát khỏi mọi tội lỗi hay sao? Là tôi phải hứng chịu tất cả hay sao?”

Thư Mạn đã rất kích động, ngay cả tiếng nói cũng đã run run, Diệp Quán Ngừ thấy vậy vội vàng kéo cô về bên cạnh, “Em đừng nói nhiều thế làm gì, sức khỏe là quan trọng.” Rồi lại quay sang Đỗ Trường Phong, “Anh cứ trả lại đàn cho cô ấy đi, anh thật sự nghĩ rằng cứ chiếm lấy một chiếc đàn thì cô ấy sẽ thuộc về anh hay sao? Anh không ngại chờ đến thế chứ? Sức khỏe cô ấy rất yếu, anh không muốn cô ấy chết trước mặt anh thì hãy trả lại đàn cho cô ấy.”

“Đây là chuyện giữa tôi và cô ấy, không liên can gì đến anh!” Xém chút nữa thì Đỗ Trường Phong tung ra một cú đấm, Diệp Quán Ngừ ôn tồn quay sang nói Thư Mạn: “Tiểu Mạn, em có muốn chiếc đàn không?” Đương nhiên là Thư Mạn gật đầu, nước mắt lưng tròng: “Đỗ Trường Phong, nếu anh không cho tôi đem chiếc đàn đi, tôi sẽ chết trước mặt anh...”

“Đừng lấy chữ ‘chết’ ra để ép tôi, tôi không sợ đâu!” Đỗ Trường Phong ngắt lời cô, gân xanh trên trán nổi lên giật giật, không hề nhượng bộ chút nào, “Rõ ràng em biết vì sao tôi giữ lại chiếc đàn này, nhưng em lại nghe và tin theo lời xúi giục của anh ta, lẽ nào tôi là người không biết phân phải trái đúng sai như vậy sao?” Nếu như tôi muốn tìm em để báo thù, không lẽ tôi lại phải đợi đến ngày hôm nay hay sao? Tôi có đến cả mười ba năm cơ hội cơ đấy! Tôi chịu sự dằn vặt suốt mười ba năm để đợi đến ngày hôm nay, chỉ là vì một cơ hội có thể đối diện với em, Thư Mạn, em không hiểu thật hay là vờ không hiểu vậy?”

Đôi mắt đen láy của Thư Mạn nhìn anh trừng trừng, dường như cô nghe mà không hiểu anh đang nói gì. Nhưng thái độ mãnh liệt của anh thực sự đã làm cô xúc động, cô thật sự không hiểu, một chiếc đàn không phải của anh sao lại có thể khiến anh phản ứng mạnh mẽ như vậy? Diệp Quán Ngừ lại không cho cô có cơ hội để suy nghĩ, anh sợ một khi cô đã hiểu ra cô sẽ lại chùn chân, nếu cô chùn chân, anh sẽ không có cơ hội tiến công nữa. Anh vẫy tay, mấy tên tay sai không cần phân bua gì trực tiếp bước đến khiêng chiếc đàn lên. Điều không ngờ, lần này Đỗ Trường Phong không hề ngăn cản, anh nhìn thẳng vào Thư Mạn, ánh mắt bất lực đầy đau đớn, trong đáy mắt u ám ấy hiện lên hình ảnh của cô thật rõ ràng. Đàn đã khiêng ra đến cửa, anh vẫn đứng như trời trồng ở đấy, mắt vẫn đắm đắm nhìn cô như vậy.

Đột nhiên, anh la lên một tiếng: “Đặt xuống!”

Hai thằng tay sai đang khiêng đàn giật bắn mình, vội đặt chiếc đàn xuống theo phản xạ không điều kiện.

Thư Mạn cũng tự nhiên giật mình hãi hùng, chỉ ngơ ngác nhìn anh, “Anh ta muốn làm gì? Chắc không phải là muốn đập chiếc đàn ra chứ?” Diệp Quán Ngừ thì lại rất bình tĩnh, anh muốn xem rốt cuộc thằng điên này có bản lĩnh giữ lấy chiếc đàn này hay không.

Vì Minh Luân này giờ lo sốt vó, giờ tay kéo anh lại. Đỗ Trường Phong hất tay Vì Minh Luân ra, bước đến trước mặt Thư Mạn, lại nhìn cô chăm chăm, trong ánh mắt chỉ có sự vắng lặng không một gợn sóng, giọng anh khàn khàn: “Nếu đã không ngăn cản được em, tôi đàn một bản cho em nghe, cứ coi như là để tiễn em vậy. Em có bằng lòng nghe không?”

Hoàn toàn là giọng điệu thương lượng! Cũng không để Thư Mạn bày tỏ thái độ thế nào, anh tự đi lấy chiếc ghế rồi đặt xuống trước cây đàn, từ từ ngồi xuống bên chiếc dương cầm, mở nắp đàn ra. Anh hít thở thật sâu. Ngón tay từ từ chạm đến phím đàn...

Bản nhạc này Thư Mạn chưa bao giờ nghe, điệu nhạc chậm rãi, nhưng lại tràn chảy một nỗi buồn thương kì dị, những âm cao lại uyển chuyển đến lạ thường, mỗi nốt nhạc như đều có tiếng vang, xuyên thẳng qua lồng ngực, thấm thấu vào trong mạch máu, khiến người ta như bị bắt mất hồn đi, không thể kiểm soát được bản thân. Cảm giác tê lương của âm điệu và kĩ năng diễn tấu thành thạo hòa vào làm một, trầm ngâm lắng nghe, như thể bản thân mình đang đứng giữa cánh đồng rộng mênh mông, bao trời cao vời vợi, thảm cỏ xanh mơn mơn dập dờn dưới chân, chỉ còn lại một mình mình lơ lửng giữa trời đất bao la, hồn bay đi xa mãi khó lòng quay trở lại. Âm nhạc mới tuyệt diệu làm sao! Cách chơi đàn kiểu này ngoài Lâm Nhiên ra, không ai có thể diễn dịch nổi. Ngay cả Thư Mạn cũng không thể.

Mà âm nhạc là thứ có thể khiến con người thả hồn ra. Đừng nói Thư Mạn và Vì Minh Luân là những người am hiểu âm nhã, ngay cả hai tên tay sai khiêng đàn kia cũng cứ như bị đóng đinh vậy, ngây người nhìn Đỗ Trường Phong chơi đến nốt nhạc cuối cùng mà bộ dạng đó cứ như thể không biết bản thân mình đang ở chốn nào. Diệp Quán Ngừ thì không biết là có hiểu hay không, dường như muốn đặt mình bên ngoài âm nhạc, nhưng dường như lại không thể điều khiển nổi bản thân, trong ánh mắt anh có chút xáo trộn trong phút chót nhưng thái độ vẫn kiên định, khiến người ta không tài nào nhìn thấu được lòng anh.

Bản nhạc kết thúc, Đỗ Trường Phong thở phào nhẹ nhõm, ngoảnh mặt qua nhìn Thư Mạn cười: “Thế nào? Cô giáo Thư, tôi không bôi nhọ chiếc đàn này đấy chứ?”

Nụ cười đó, trông vô tội đến không ngờ. Nụ cười đó, như bông hoa nở trên khuôn mặt anh, ánh mắt trong suốt, cả con người anh thật thanh thoát, thanh thoát đến ngây thơ.

“Bản nhạc này là sau khi Lâm Nhiên mất, tôi viết dành cho anh ấy, vậy nên... chưa bao giờ công khai cả...”

Chỉ một câu nói ấy, nước mắt Thư Mạn cứ như thể hạt châu bị đứt dây rơi xuống. Cả người cô run rẩy, khoảnh khắc đó, cô đã bị lung lay. Cô đã lung lay rồi!

Diệp Quán Ngừ thấy vậy vội vàng nháy mắt ra hiệu cho đám thủ hạ, hai tên thủ hạ giờ mới định thần lại, vội vàng nhắc bổng chiếc đàn lên khiêng ra bên ngoài. Đỗ Trường Phong không những không ngăn cản, lại còn lịch sự mở cửa ra giúp họ. Diệp Quán Ngừ cũng không để mất phong độ, “Xin lỗi, đã làm phiền anh rồi!” Nói xong liền kéo Thư Mạn đi ngay, người Thư Mạn cứ cứng đờ ra, rõ ràng bị anh lừa đi như một cái máy, ánh mắt vẫn dừng lại trên khuôn mặt Đỗ Trường Phong. Đỗ Trường Phong mỉm cười ra ý có cứ đi, mắt nhìn theo tiễn cô ra cửa. Khi cô đi lướt qua người anh, bỗng nhiên anh thì thầm nói một câu: “Bản nhạc đó tên là ‘Pháo hoa’.”

Dường như là cố ý nói cho cô nghe vậy.

Thư Mạn nghẹn ngào nước mắt, đến lúc bị Diệp Quán Ngữ lôi xuống lầu chuẩn bị lên xe rồi mà cô vẫn còn khóc, ngẩng mặt nhìn lên ban công trên lầu. Đỗ Trường Phong đã ra đến ban công, nhìn cô vẫy vẫy tay, nụ cười thần nhiên. Thư Mạn loạng choạng, khoảnh khắc đó, tựa hồ như có ngàn mũi dao sắc nhọn khoét sâu vào tim cô vậy.

Diệp Quán Ngữ không đợi thủ hạ mở cửa xe, tự mình nhanh chóng mở cửa xe mời Thư Mạn lên.

Hạ lệnh một tiếng, chiếc xe chạy vù ra khỏi vườn hoa dưới nhà.

Mãi cho đến lúc này, nụ cười của Đỗ Trường Phong mới biến mất, đôi mắt đăm đăm nhìn ra phía cổng lớn của khu nhà, như thể thứ vừa bị kéo đi ban nãy không phải là một chiếc đàn, mà là linh hồn của anh. Mặt anh cắt không còn một giọt máu, trắng bệch ra như tuyết tụt trên mái nhà. ‘Thư Mạn’... hề nhớ đến cái tên này, dường như ngay đến cả việc hít thở cũng trở nên khó khăn, đau thấu tận xương tủy. Vì Minh Luân đặt tay lên vai anh, nhất thời cũng không tìm được lời nào để an ủi. Cuối cùng anh ngoảnh mặt đi, quay lưng lên phòng ngủ tầng trên, cái lưng vốn thẳng bỗng dưng như trùng xuống, bước chân nặng trĩu.

“Cô ấy sẽ quay trở lại, anh phải có lòng tin vào bản thân mình.” Vì Minh Luân thật sự không đành lòng nhìn thấy bộ dạng anh như vậy.

Lễ tang của Lâm Duy được tổ chức đơn giản vào ngày hôm sau.

Những người đến dự lễ tang đều là những người nổi tiếng trong các giới chức, vợ và con gái Lâm Duy khóc sụt sùi. Mọi sự chuẩn bị, sắp xếp trong nhà tang lễ đều do Lâm Sỹ Diên phái người lo liệu. Lưu Yên khoác một chiếc áo khoác dài đến bó chặt người, lại đeo thêm một chiếc kính râm to, khiến chẳng ai nhìn ra được vẻ mặt cũng như thái độ của bà thế nào. Bà đứng ở một góc nhà tang lễ, nơi không bị ai chú ý đến, chốc chốc lại nhìn đăm đăm Lâm Duy đang nằm trong lùm hoa tươi trước linh đường, trông giống như bức tượng sáp lạnh băng. Hai vợ chồng Thư Bá Tiêu, Thư Khang và vợ cũng đều đến dự lễ tang. Lâm Hy là người thừa kế của gia tộc, con trai duy nhất của dòng họ Lâm, đón tiếp khách khứa vô cùng lịch sự chu đáo, chỉ có điều do thức suốt mấy đêm liền nên gương mặt sâu hoắm lại. Vợ của Lâm Hy, Văn Uyên Thanh cứ chỉ đoan trang, luôn đứng sát sau lưng Lâm Hy. Đỗ Trường Phong rõ ràng tâm trí để đi đâu, người cứng như khúc gỗ, cũng thức suốt một đêm, Vì Minh Luân chốc chốc lại nhắc nhở anh chú ý cử chỉ của mình, nhưng ánh cứ nhắm mắt làm ngơ.

Lại nói về tang lễ, vốn dĩ mọi sự đều đầu vào đấy cả, nhưng đến lúc thì thể được đưa lên xe tang thì lại xảy chuyện, vợ và con gái Lâm Duy khóc vật ra đất không nói làm gì, nhưng Lưu Yên, vợ Lâm Sỹ Diên cũng đột nhiên xông vào đám người, ôm chặt lấy linh cữu, thế nào cũng không chịu buông ra. Mọi người xung quanh hú hồn, ra sức gỡ tay bà ra, kéo bà, nhưng đều vô ích, Lưu Yên như thể dính lấy linh cữu không chịu nhúc nhích, tiếng gào thét thảm thiết xé toạt trời cao. Lâm Sỹ Diên cũng nhìn vợ, nào bộ hoàn toàn không thích ứng kịp, nếu như là vợ và con gái của Lâm Duy không kìm chế nổi bản thân mà hành động như thế này thì còn lí giải được, nhưng Lưu Yên là vợ ông, là em dâu của Lâm Duy mà lại phát đại lên như thế này thì quả thật là loạn thân phận mất rồi.

Vào đúng lúc then chốt, Lâm Hy xông lên, hét vào mặt mẹ: “Mẹ có muốn đi cùng bác ấy không, mẹ có muốn nói với tất cả mọi người rằng, mẹ muốn đi cùng bác ấy không?”

Câu nói ấy đủ để trấn tĩnh Lưu Yên.

Bà không gào thét nữa, lờ đờ ngẩng đầu lên, cái bộ dạng đầu tóc bù lu bù loa ấy trông như một con ma nữ đã mất hết cả hồn phách vậy. Người xung quanh vội vàng kéo bà ra. Lâm Sỹ Diên nháy mắt cho Hương Lan, Hương Lan bước đến dìu Lưu Yên vào trong xe nằm nghỉ.

“Mẹ sao vậy nhỉ?” Trên đường đến nhà tang lễ, Đỗ Trường Phong và Lâm Hy cũng ngồi một xe, Đỗ Trường Phong có chút khó hiểu về hành động mất kiểm soát của Lưu Yên ban nãy.

Về mặt Lâm Hy cũng rất cứng nhắc, nói qua quýt: “Không có gì cả, chắc là xúc động, lại nhớ đến cảnh tượng lúc anh cả mất, lúc đó mẹ còn mất kiểm chế hơn cả ban nãy... Mấy năm nay, tinh thần mẹ rất đáng lo ngại, vẫn luôn rất không bình thường chút nào, bố cũng đã mời rất nhiều bác sĩ đến khám nhưng đều chẳng có cách nào cả...”

“Thật đáng thương.” Đỗ Trường Phong nói.

Lâm Hy lạnh lùng, neho mắt nhìn ra cửa xe, dường như bị một cái gì đó đâm vào mắt không mở ra được, bỗng dưng thở hắt ra: “Người đáng thương thì nhiều lắm, trong nhà mình ai cũng đáng thương cả.”

Đỗ Trường Phong không chú ý hiểu sâu thêm về ý nghĩa của câu nói đó của em trai, anh hỏi lại: “Cứ để vậy thôi sao?”

“Anh đang nói đến điều gì?”

“Cái chết của bác Lâm Duy ấy, cứ thế thôi vậy sao?”

“Nếu không thì sao?” Lâm Hy hỏi lại.

“Cứ thế mà bỏ qua cho tên họ Diệp đó thì bác chết không nhắm mắt!” Đỗ Trường Phong nghiêng răng nghiêng lợi, rất không cam lòng.

Lâm Hy nhìn anh, ngưng một chốc lại nói: “Vấn đề bây giờ không phải là chúng ta có muốn bỏ qua cho anh ta hay không, mà là anh ta có thể bỏ qua cho chúng ta hay không...”

“Anh ta còn muốn thế nào nữa? Một mạng đền một mạng, thế là đủ với anh ta rồi còn gì nữa!”

“Ai mà biết được, có lẽ cả nhà họ Lâm nhà ta chết rồi thì anh ta mới cam lòng.”

Lúc này, đoàn xe đã chạy vào ngã đường thông đến Nhị Viện, không ai bảo ai mà cả hai đều nhìn ra phía ngoài cửa xe, xuyên qua rừng cây rậm rạp, những năm mờ mịt mờ trên sườn núi Nhị Viện, Lâm Nhiên được chôn ở chính nơi đó, cả Thư Tần, còn cả... Diệp Quán Thanh nữa. Lặng im. Sự lặng im đến nghẹt thở. Nét mặt Đỗ Trường Phong lại càng u ám, lúc anh ngước mắt lên, khóe mắt đã đỏ hoe.

“Tất cả đều là lỗi của tôi...” Anh thực sự không biết nên nói như thế nào.

“Ai cũng có lỗi cả, một bước đã sai rồi thì bước nào sau đó cũng sai cả.” Lâm Duy thở một tiếng dài dang dặc, anh ngả người nhìn rừng cây rậm rạp không ngừng lướt trôi về phía sau lưng, khéo miệng lắp bắp, “Mai táng bác trai xong, nhà họ Lâm chúng ta... vậy là đã hai người chôn ở đó rồi, thật sự không thể biết sẽ còn ai phải đến đó nữa. Nếu người chết thực sự có thể yên nghỉ, thì tại sao người sống lại phải bị dày vò như thế này, vậy nhất định là linh hồn người chết đang gây trở ngại đó thôi, yên nghỉ u, thế nào mới là yên nghỉ thực sự?”

Đỗ Trường Phong ngoảnh mặt nhìn Lâm Hy, anh nghe mà không hiểu anh ấy đang nói điều gì.

“Anh, anh nói những tội lỗi mà chúng ta mắc phải, nhất định phải dùng cái chết mới có thể chuộc tội đúng không? Nhưng vấn đề là chúng ta chẳng ai muốn chết cả, nếu dùng quãng đời còn lại để chuộc lỗi liệu có được không? Liệu có chuộc được không? Liệu người dưới đất đó có nhận biết được không? Họ sẽ tha thứ cho chúng ta hay không?”

Lâm Hy cứ như thế đã bị đánh cắp linh hồn, anh nói năng mà câu trước câu sau chẳng hề ăn nhập.

Đỗ Trường Phong nhìn Lâm Hy cũng chẳng hiểu ra làm sao: “Em sao vậy?”

Lâm Hy vội lắc đầu, trong lòng rối bời, giọng khàn khàn: “Không sao cả, buồn thôi.”

“Ai mà không buồn chứ?” Đỗ Trường Phong lại lên con buồn ngủ, dựa đầu vào cửa kính nhắm hờ mắt lại. Lâm Hy ngoái đầu nhìn anh, định nói gì đó nhưng lại thôi. Ngoài cửa xe, ánh sáng trong rừng rất mờ nhạt, rõ ràng đang là buổi sáng lại có cảm giác như ánh mặt trời đang lui dần, bóng tối đang gặm nhấm từng gang từng tấc của thế giới bên ngoài cửa kính. Màn đêm lại ập đến rồi sao? Tự nhiên Lâm Hy co người lại, con ác mộng đáng sợ lại sắp đến rồi! Mười bảy năm rồi, hể nhắm mắt lại là anh lại nhìn thấy Diệp Quán Thanh người ướt đầm máu đứng sừng sững trước mặt anh, gào thét vào mặt anh với giọng nói thảm thiết tuyệt vọng: “Tôi đã cầu xin các người tha thứ rồi, sao các người còn không buông tha cho tôi?”

Lâm Hy sợ hãi mở mắt ra, máy sưởi trong xe bật mức nhiệt cao mà khắp người vẫn cảm thấy lạnh như băng. Anh ngoái đầu nhìn Đỗ Trường Phong đang ngủ gật, lòng bỗng co thắt lại...

Một đại gia tộc như gia đình họ thường có rất nhiều bí mật, mỗi người ai cũng có bí mật riêng, bí mật của bố, của mẹ, của những đứa con gái, rất rất nhiều... Có những bí mật có lẽ đến khi đi theo của nó vào tận quan tài vẫn không thể công khai được, trong nhà, cho dù người thân có tranh có cướp lẫn nhau, nhưng một khi đối mặt với kẻ địch bên ngoài, nhất định sẽ giữ bí mật tuyệt đối từ trên xuống dưới. Nhiều khi bí mật của gia tộc chính là lợi ích của gia tộc, đứng trước lợi ích của cả gia tộc, lòng tham lam và ích kỷ của con người xưa nay vẫn luôn trỗi dậy như vậy đấy.

Lâm Hy biết, vì được sinh ra trong một gia đình như thế nên anh không có sự lựa chọn nào khác.

Đến nhà tang lễ, cả thân thể vạm vỡ của Lâm Duy nhanh chóng biến thành một đồng tro, bỏ vào trong một chiếc hũ đựng cốt tinh tế, được vợ ông là Phùng Tương Bình ôm lên xe, Phi Phi mới mười sáu tuổi, ôm di ảnh của bố khóc đứt ruột gan, cũng theo mẹ leo lên xe. Đoàn xe lại đi vòng qua Nhị Viện, cuối cùng dừng ở nghĩa trang dưới chân núi, cả một đoàn người đông đúc lần lượt leo lên núi để cùng làm lễ chôn cất tro cốt của Lâm Duy.

Bầu trời u ám xám xịt.

Gió gào thét giữa các khe núi.

Lại một sinh mạng nữa vừa tan đi như mây khói, chỉ là trời đất rộng lớn thế này, rốt cuộc một vùng đất bazan có thể chôn được bao nhiêu thứ thì cũng chỉ có giới hạn, lòng người quá hiểm ác, vong linh dưới đất kia vốn không hề e ngại lớp đất bazan mỏng ấy. Hôm nay tôi nằm xuống đây, biết đâu ngày mai người nằm xuống đây sẽ là anh, vậy thì có ai thắng được ai cơ chứ?

Lâm Sỹ Diên giờ đã là người bề trên trong nhà họ Lâm, ông khom lưng, tay xoa khắp lượt tám bia mộ, không tìm được nước mắt tuôn trào. Người được sinh ra trong gia đình như thế này vẫn luôn bất hạnh hơn những người bình thường. Lập nghiệp đã không dễ dàng gì, nhưng làm thế nào để giữ vững sự nghiệp ấy lại càng khó khăn hơn, ông đã vất vả suốt hơn nửa đời người rồi, quả thực đã sức cùng lực kiệt, có một số chuyện ông có thể giữ kín như bưng, nhưng có nhiều chuyện không có cách nào mà biết trước được, ví dụ, ông tuyệt đối không thể ngờ tới, kẻ sát hại Lâm Duy thực sự chưa chắc đã là Diệp Quán Ngừ.

Hoặc có thể ông biết, nhưng lại giả vờ như không biết.

Bí mật của gia tộc chính là lợi ích của gia tộc. Lợi ích của gia tộc mãi mãi cao hơn tất cả mọi thứ.

Sau khi chôn tro cốt của Lâm Duy xong, đương nhiên người nhà họ Lâm cũng đến thăm mộ của Lâm Nhiên. Lưu Yến trước đó cảm xúc đã không kiểm soát được, gào gào ồ ồ lên, bà là người đầu tiên khóc vật ra trước mộ con trai, rồi tiếp đó là Lâm Sỹ Diên, Lâm Hy... Năm năm rồi, Lâm Nhiên rời khỏi thế gian này đã năm năm rồi, nếu như Lâm Nhiên biết được suốt năm năm qua đã xảy ra những chuyện gì với gia đình thì chưa chắc anh đã oán hận

sao mình lại nằm xuống dưới lớp đất lạnh băng ấy sớm như vậy. Ít ra thì Lâm Hy cũng nghĩ như vậy.

Trong lúc cả nhà đang nức nỏ, Lâm Hy phát hiện không thấy bóng dáng cô vợ Văn Uyên Thanh của mình đâu, mắt nhìn bốn phía, thấy cô đang đứng trước một mộ phần cách đây rất xa, chỗ đó là nơi chôn cất những người nghèo, gần cách với phần đất mộ Lâm Nhiên bên này bằng một bờ rào đá cẩm thạch trắng.

Lâm Hy vừa nghĩ ngợi vừa bước đến.

“Em đứng đây làm gì?” Lâm Hy hỏi vợ.

Văn Uyên Thanh sực tỉnh, lắc đầu hoang mang, “Không... không có gì, em đi xem linh tính một chút thôi mà.”

“Đi xem linh tính?” Lâm Hy hoài nghi ngó nhìn tấm bia mộ trước mặt Văn Uyên Thanh, bỗng nhiên ngăn người, trên chiếc bia đá màu trắng xám rất bình thường ấy khắc rõ nét dòng chữ “Phần mộ của ái nữ Lý Lạc Anh.” Lạc Anh? Chẳng phải đó chính là người yêu cũ của Lâm Nhiên khi còn sống đó sao? Năm đó, chính vì Lạc Anh mà Lâm Nhiên bị Diệp Quán Thanh đánh vỡ đầu, từ đó dẫn đến việc anh hai Trường Phong đánh lộn, rồi mới xảy ra án mạng như vậy.

“Em quen cô ấy sao?” Lâm Hy nhìn thẳng vợ.

Về mặt Văn Uyên Thanh có chút không tự nhiên, cô cười: “Là đồng hương với em, ngày xưa có chút quen biết thôi.”

“Ồ...” Anh kéo dài tiếng nói, không biết là có tin hay không, “Đi thôi, cẩn thận không lại bị cảm đấy.” Anh vừa nói vừa nắm tay Văn Uyên Thanh kéo ra khỏi nghĩa địa.

Trong lúc nhà họ Lâm đang lo lễ tang, Diệp Quán Ngừ cũng đang bận bịu vụ dỡ nhà giải phóng mặt bằng phố Thúy Hà. Phố Thúy Hà là một phố cũ, chính phủ quyết định quy hoạch lại để khai thác nó, biến thành một quảng trường văn hóa, được đầu thầu công khai. Một cơ hội phát triển tốt đẹp như vậy, đương nhiên Diệp Quán Ngừ không đời nào chịu khoanh tay đứng nhìn không.

Anh gọi mấy người chủ chốt trong công ty đi thực địa cùng với mình.

Tòa nhà cũ kỹ, xám xịt tro tro thực sự chẳng hài hòa chút nào với những tòa cao ốc hiện đại san sát xung quanh, cột điện dựng ngang dọc ngổn ngang khắp ngõ với đủ loại dây điện chằng chịt như mạng nhện trùm kín lấy con phố Thúy Hà, dẫn vào cửa sổ nhà này rồi lại dòng ra từ cửa sổ nhà khác. Mấy chục năm rồi, hình ảnh khu dân nghèo ở đây chẳng có gì thay đổi cả.

Cây hoa quế ngay đầu ngõ vẫn còn đó, nhưng không lâu sau nữa, có lẽ rồi cũng sẽ bị đốn, đổ ảm xuống.

Diệp Quán Ngừ bị đám đông vây quanh xô đẩy đến dưới gốc cây hoa quế, giờ đã là mùa đông, mùi hoa quế tỏa hương thơm đã qua nhưng trong không khí lạnh thấu xương ấy dường như vẫn còn vương vấn đâu đây hương thơm nhẹ nhàng như xưa. Diệp Quán Ngừ xoa bóp vỏ thân cây già cỗi, ngẩng đầu nhìn những chạc cây trơ trụi, cổ họng như mắc nghẹn lại, những người xung quanh đang nói những gì với anh, anh để không trả lời được...

Mùa thu năm đó đã trở thành những ngày đen tối nhất trong hồi ức sau này của Diệp Quán Ngừ. Mỗi ngày bốn ba bên ngoài và trở về nhà là anh lại chạy đến bên ngoài nhà họ Lâm đứng ngay ra đó mãi. Anh cứ đứng đó, tay nắm cổng sắt, mắt thần thờ nhìn khoảng sân vắng lặng, cảnh tượng vui đùa huyền ảo ngày xưa chỉ như một giấc mộng, hoàn toàn không có chút chân thực nào, chỉ chớp mắt một cái, mọi thứ đã vụt tan. Khi đó vườn hoa trong sân đã mọc đầy cỏ dại, công thì đầy những lá rơi, lâu lắm rồi không có người đến quét dọn. Nhà họ Lâm đã thực sự vứt bỏ căn nhà đó, họ có thể lừa dối được trên tòa án, nhưng lại không thể nào nhìn thẳng vào mặt người nhà họ Diệp. Mà thực tế khi đó nhà họ Diệp còn lại ai chứ, chỉ có mỗi Diệp Quán Ngừ chăm lo bà mẹ già tinh thần bất ổn, trong sân vườn nhà họ Diệp cỏ dại cũng mọc um tùm.

Diệp Quán Ngừ không cam tâm, suốt ngày bốn ba bên ngoài, trước tiên là cầu cứu giới truyền thông, nhưng chẳng có tòa soạn hay công ty nào dám đăng tin tố cáo của anh. Anh lại đến quỳ trước cửa các cơ quan hữu quan thỉnh cầu, cũng chẳng có ai ngó ngang đến. Thậm chí anh còn viết thư bằng máu, dán lên cổng Học viện Âm nhạc, nhưng vẫn vô ích. Lúc này, anh mới thực sự thấu hiểu thế nào là “lấy tay che trời”. Một tối, anh trở về nhà và bất ngờ nhìn thấy Lâm Nhiên đứng đợi anh ở đầu ngõ từ lâu, quả nhiên cũng bị thương không nhẹ, trên trán còn để lại một vết sẹo rất to và sâu.

Hai người đứng dưới ánh đèn phố mờ mờ ảo ảo, nhìn nhau không nói một lời. Nghe nói cây hoa quế đầu ngõ đã hơn năm chục tuổi rồi, đang là giữa tháng tám, mùa hoa quế thơm nhẹ phảng phất trong làn gió đêm lạnh lạnh. Từng chùm chi chít những đóm hoa nhỏ li ti màu trắng gạo, hoa trên đỉnh đầu rụng là tả, chót đã phủ trắng vai hai người. Hương quế tỏa ngan ngát. Chẳng bao giờ còn tìm lại được tuổi trẻ bay lượn, chẳng bao giờ giữ lại được những cái bắt tay thâm tình, tất cả đều như hương quế thoảng qua, đem theo cả cái lạnh đêm thu nhẹ nhẹ, thoang thoảng trong màn đêm vô tận.

Bóng hai người bị kéo dài ra dưới ánh đèn đường ảm đạm, nhìn từ xa, trông giống như những ống kính zoom vô thanh trong phim vậy, vừa xa xăm lại vừa vắng vẻ. Nhưng rốt cuộc hiện thực cũng không phải là phim ảnh, cố tránh nỗi đau nhưng không thể tránh được, cũng giống như thể ngăn mũi kim đâm vào tim hai người. Diệp Quán Ngừ nhìn Lâm Nhiên, như thể chưa bao giờ quen biết anh, lại như thể không hề nhìn anh, chỉ là muốn nhìn thấy thứ gì đó trên con người anh, trong ánh mắt đó tựa đầy sự thương hại, phút chốc đau buồn đến tột độ.

Lâm Nhiên biết mọi chuyện đã không thể nào cứu vãn được, chung quy mọi chuyện đã kết thúc rồi, mọi thứ đều đã kết thúc rồi. Chỉ là cái sự tĩnh lặng này, tĩnh lặng đến nỗi khiến con người ta phát hoảng.

Anh đành phá vỡ sự im lặng: “...Nghe nói anh sắp chuyển đi.”

Đúng vậy, Diệp Quán Ngừ đang chuẩn bị chuyển đi, anh đã hoàn toàn mất niềm tin vào cái thành phố này. Anh chuẩn bị đưa mẹ đến sống ở Đồng Thành. “Sao anh lại biết?” Anh nhớ là anh chưa từng nói chuyện này với người khác.

Lâm Nhiên không trả lời, dưới ánh đèn, khuôn mặt vốn đã gầy gò của anh lại trông càng yếu ớt hơn, anh nhìn chằm chằm Diệp Quán Ngừ, chưa bao giờ anh nhìn thấy anh ấy như vậy, đau buồn như vậy, tuyệt vọng như vậy, cứ như thể thứ mất đi đó không phải là tình bạn giữa hai người mà là cả thế giới mà anh yêu quý, anh trân trọng. Dù sau này anh sẽ còn có rất nhiều người bạn, ai cũng có thân phận cao quý hơn người thanh niên lam lũ trước mặt anh đây, nhưng họ đều sẽ nịnh bợ anh, giả dối với anh. Nhưng, lúc này anh rất đau lòng, anh biết rằng thứ anh mất đi, sau này sẽ không bao giờ có lại được nữa. Cuối cùng thì nước mắt cũng cứ lặng lẽ rơi lúc nào không hay, môi anh run run, nghẹn ngào nói: “Quán Ngừ, tôi nợ anh nhiều như vậy, anh muốn tôi trả nợ như thế nào cũng được...”

“Tôi không muốn anh trả nợ, tôi muốn cả nhà họ Lâm các anh phải trả!” Diệp Quán Ngừ ăn nói hùng hồn.

“Tôi xin lỗi...”

“Đừng nói xin lỗi với tôi, nói lời xin lỗi bây giờ có tác dụng gì nữa? Chẳng lẽ chỉ cần nói lời xin lỗi là Quán Thanh có thể sống lại được hay sao?” Diệp Quán Ngừ đột nhiên hét to lên, lúc đó anh vốn đã rất mệt mỏi, cả ngày chưa ăn uống gì.

Màn đêm mờ mịt khiến chẳng ai nhìn rõ được khuôn mặt anh, càng làm hằn lên đôi mắt u tối của anh như đang nhen lên hai đốm lửa giận dữ, như sao hỏa bùng lên trong đêm, “Anh có biết tôi hận điều gì không? Không phải là hận em trai anh đã giết chết Quán Thanh, mà là không ngờ các người lại mất hết lương tâm và trốn tránh sự trừng phạt của pháp luật như vậy. Làm sao mà các người lại có thể làm như vậy được cơ chứ? Anh có biết rằng, điều đó chẳng khác gì xát muối vào vết thương của nhà họ Diệp chúng tôi không? Đau thương vì mất đi người thân còn chưa đủ, lại còn để người thân đã khuất phải chịu uất ức vô cớ, anh nói xem, làm sao mà các người lại có thể làm như vậy cơ chứ?”

“Quán Ngừ...” Lâm Nhiên không kìm được, khóc nức nở.

“Đừng gọi tên tôi! Suốt đời này tôi không muốn nghe anh gọi tên tôi như vậy một lần nào nữa. Nếu ông trời có mắt, tôi thật sự hi vọng rằng tôi chưa bao giờ quen biết anh, ngay từ đầu tôi đã biết tôi và anh không phải là những người trên cùng một thế giới. Mười mấy năm trước, từ sau khi mẹ anh tặng cho mẹ tôi một cái bạt tai, chúng ta đã nên tránh nhau càng xa càng tốt mới phải, như thế sẽ tránh khỏi cái kiếp nạn này, tránh khỏi... cái tàn cục của anh và tôi bây giờ. Đừng để tôi phải nhìn thấy anh nữa, ngoại trừ trên tòa án, tôi chỉ mong suốt đời này không bao giờ phải nhìn thấy mặt bất cứ người nào trong nhà họ Lâm các người! Đi đi! Anh đi đi! Đi càng xa càng tốt, đi đi...”

Diệp Quán Ngừ găm lên phần nộ, âm thanh khàn đục vọng lên xé toạc trời đêm tĩnh lặng, khiếp đảm vô cùng. Anh đuổi Lâm Nhiên đi, nhưng bản thân lại cảm nhận một cách rõ ràng chân tay mình cũng rã rời, đầu óc mù mờ, cứ như thể sức lực trong người đột nhiên bị hút cạn vậy, ngay cả việc động đậy một đầu ngón tay cũng không thể. Đã ăn hận thế rồi, thà rằng không quen biết nhau còn hơn, nhưng đáng cười là anh lại còn tưởng rằng trước đó mình đã tìm được tri kỉ của đời mình, có thể cùng nhau ôm ước mơ tiến về phía trước... nhưng hóa ra đã sai lầm ngay từ đầu rồi. Cũng không rõ được là ai đem tai họa đến cho ai, nhưng bản thân mình đã sai lầm ngay từ đầu rồi.

“Quán Ngừ, tôi sẽ đi, tôi biết tôi không thể nào ở lại trước mặt anh thêm một phút giây nào nữa, nhưng tôi vẫn phải nói. Nhưng ngày tháng được quen biết anh chính là quãng thời gian đẹp nhất trong cuộc đời tôi, tôi không có tư cách gì xin anh tha thứ, bởi dù thế nào thì Quán Thanh cũng không thể sống lại được. Hôm nay tôi đến cũng chỉ là muốn nói lời từ biệt với anh, hãy để tôi được nhìn anh, được nhớ lấy khuôn mặt anh, sau này cho dù tôi đi đến nơi đâu, thậm chí là có nằm xuống mồ, cũng hãy để tôi được nhớ lấy những điều tốt đẹp về anh, nhớ lấy những gì chúng ta từng có...”

“Quên đi! Quên hết đi!” Diệp Quán Ngừ ngắt lời anh, “Chuyện này sẽ không kết thúc như vậy thôi đâu, tôi phải đòi lại công bằng cho Quán Thanh, rồi sẽ có ngày tôi đòi lại được công bằng! Tôi và anh, sớm muộn gì rồi cũng sẽ lại gặp nhau trên tòa thôi, đến lúc đó tôi sẽ không nhớ về bất kì chuyện gì trong quá khứ của chúng ta, anh cũng đừng nhớ làm gì, tôi và anh, nhà họ Diệp chúng tôi và nhà họ Lâm các người, sẽ không tránh khỏi một trận quyết đấu sinh tử đâu! Anh về mà nói với bố anh, còn cả ông bác luật sư mất nhân tính của anh nữa, bảo họ chuẩn bị sẵn quan tài đi, chỉ cần Diệp Quán Ngừ tôi đây còn một hơi thở thì tôi sẽ lòi tất cả họ vào quan tài bằng bất cứ giá nào! Anh bảo họ tốt nhất là giữ gìn sức khỏe một chút, nhất định phải đợi chính tay tôi đến chôn bọn họ! Cho dù là mười năm, hay là hai mươi năm, tôi sẽ không bao giờ từ bỏ!”

Nói xong, Diệp Quán Ngừ quay lưng bước đi.

“Quán Ngừ...” Lâm Nhiên gọi anh, quỳ trước cây hoa quế nức nở khóc không nên tiếng.

Rất nhiều ngày sau, hàng xóm nói với Diệp Quán Ngừ, tối hôm đó, dưới gốc cây hoa quế đầu ngõ có người thanh niên khóc cả đêm ở đó. Điều kì lạ là rất lâu sau đó, cứ đến đêm là lại có tiếng khóc quanh đầu ngõ, nhất là những đêm có trăng, tiếng khóc ấy cứ thồn thức, ngập ngừng, bi thương tột cùng.

...

Sau khi trở về từ nước ngoài, Diệp Quán Ngừ đã từng cố ý đến đầu ngõ vào ban đêm nhưng không hề nghe thấy tiếng khóc. Lúc này, anh đứng trước cây hoa quế thờ dài, nói với cậu giám đốc đứng bên cạnh mình: “Nếu chúng ta trúng thầu thì cây hoa quế này sẽ chuyển đến Thanh Thủy Đường...”

“Tổng giám đốc Diệp, anh thích cây này sao?”

Diệp Quán Ngừ không trả lời.

Chỉ là anh sợ mình không tìm được nơi nào nương tựa.

Con người đó cố chấp như thế nào, anh hiểu rõ hơn ai hết. Anh biết tất nhiên là anh ấy còn ở đây. Nếu như cái cây đổ xuống thì anh ấy biết đến đâu mà đợi chứ... Anh biết người đó đang đợi anh, đợi anh tha thứ, đợi anh cùng nắm tay dốc bầu tâm sự, đợi đến khi về già, đợi đến kiếp sau, đợi họ gặp lại nhau sẽ lại là những người anh em tốt...

Diệp Quán Ngữ chỉ thấy khóe mắt bỗng nhiên như nóng bừng lên, anh vội vàng quay mặt đi.

Đúng lúc này, tổng quản Lữ bước đến: “Tổng giám đốc Diệp, luật sư Âu Dương Chiêu vừa gọi điện thoại đến, ông ấy đang ở văn phòng đợi anh, nói là có chuyện rất quan trọng muốn nói.”

“Tôi biết rồi” Diệp Quán Ngữ cúi mặt bước thẳng đến chiếc xe dừng bên lề đường. Cũng may là lúc ra khỏi nhà anh đã mang theo một chiếc kính râm.

Âu Dương Chiêu đợi sẵn trong văn phòng, vừa thấy anh là lập tức nhìn ra đầu mối.

“Anh thất tình à?” Âu Dương Chiêu cười hỏi.

“Câu nói đùa này chẳng buồn cười chút nào cả.” Diệp Quán Ngữ tháo chiếc kính đen xuống, lạnh lùng ngồi xuống trước mặt Âu Dương Chiêu, cảm xúc căm phê mà thư kí Phương mang lên, “Tôi chưa yêu bao giờ thì thử hỏi thất tình ở đâu ra?”

Âu Dương Chiêu biết tâm trạng anh không được tốt, cũng không đùa nữa, vội báo cáo tình hình thực tế với anh: “Vụ án của em trai anh, tôi đã phát hiện ra manh mối mới, chứng cứ vừa mới thu được, lẽ nào anh không muốn biết sao?”

Diệp Quán Ngữ ngẩng đầu lên nhấn mạnh từng tiếng: “Tôi muốn nghe cụ thể sự việc.”

Giờ Âu Dương Chiêu mới từ tốn: “Tôi tìm thấy một thanh niên cũng tham dự vào vụ án năm đó, đương nhiên, bây giờ anh ta cũng không còn trẻ nữa, là bạn học của Quán Thanh. Anh ta nói tận mắt nhìn thấy nhát dao đâm trúng tim Quán Thánh không phải do Đỗ Trường Phong đâm. Những vết dao khắc trên người Quán Thanh đều không ảnh hưởng đến tính mạng, chính nhát dao đó đã lấy mạng anh ấy...”

Diệp Quán Ngữ lại lim dim đôi mắt.

Anh đang đợi câu nói tiếp theo của Âu Dương Chiêu.

“Điều đó cũng có nghĩa, Đỗ Trường Phong thực sự không phải là kẻ giết chết Quán Thanh.” Âu Dương Chiêu cũng cẩn thận nhấn mạnh từng tiếng.

“Ông... chắc chắn không phải là anh ta?” Diệp Quán Ngữ đột nhiên lung tung hát cầm.

“Đương nhiên, tôi đã lần theo manh mối này suốt nửa năm trời, mãi gần đây mới thu thập được chứng cứ xác thực. Những chỗ mà Đỗ Trường Phong đâm trên người Quán Thanh chỉ là các vị trí phần bụng, vai, đùi, không trực tiếp đâm trúng tim Quán Thanh...”

Diệp Quán Ngữ sững người, ánh mắt bỗng nhiên trở nên lạnh ngắt như băng, như xuyên thấu tìm gan người khác. Anh nhìn chằm chằm Âu Dương Chiêu, trong mắt anh là sự bình tĩnh thản nhiên vô cùng, nhưng sâu thẳm nơi đó lóe lên một nỗi đau giằng xé: “... Là ai?”

“Em trai của Đỗ Trường Phong... Lâm Hy.”

“Lâm Hy?”

“Đúng là anh ta! Theo như lời khai báo của nhân chứng tận mắt chứng kiến, sau khi xảy ra vụ việc, nhà họ Lâm đã tốn một khoản tiền lớn để bịt miệng anh ta, còn cả những nhân chứng khác nữa, đều bị bịt miệng hết, thần không biết quỷ không hay. Xét cho cùng, Đỗ Trường Phong thực ra chỉ là kẻ chịu tội thay cho nhà họ Lâm mà thôi. Đương nhiên, mọi chuyện vốn cũng từ anh ta mà nên, anh ta bị nhốt trong nhà thương điên bao nhiêu năm như vậy cũng chẳng oan ức gì. Hơn nữa, Lâm Sỹ Diên cũng bỏ không ít tâm huyết vào anh ta rồi...”

“Đề lương tâm được thoải mái hơn.”

“Không sai!”

Diệp Quán Ngữ đứng dậy bước đến bên cửa kính. Mặt trời buổi chiều chiếu thẳng vào cửa kính, lơ lửng trong nắng chiều là vô số những hạt bụi, lượn vòng rồi lại lượn tung lên, giống hệt như kiểu ống kính đặc tả trong một bộ phim nào đó, ánh nắng dù sáng rõ lắm nhưng lại rất âm u khó diễn tả thành lời. Thật buồn cười quá! Thật đáng sợ quá! Nhân tính sao lại bị ôi đến vậy, không ngờ dưới cái vẻ bề ngoài hào nhoáng như vậy lại bản thủ đến thế! Trước kia anh cũng không ít lần phải buồn phiền về những việc mình đã làm, nhưng giờ đây anh lại rất thản nhiên, thế gian là vậy đấy, thế sự chính là vậy đấy, so với sự bị ôi nhơ nhớp của người nhà đó thì anh vẫn còn trong sạch chán.

Âu Dương Chiêu lại nói tiếp: “Con người rốt cuộc thì ai cũng muốn mưu lợi cho mình, Lâm Hy là con đẻ nhà họ Lâm, Đỗ Trường Phong chẳng qua chỉ là được đem về nuôi, vào những lúc quan trọng ấy nên bảo vệ ai, nên hy sinh ai, quả thực cái lão già nhà họ Lâm ấy không hề hàm hồ chút nào.”

“Tôi lại thấy hơi đồng cảm với thằng điên đó rồi.” Diệp Quán Ngữ thấy buồn cười mà không nói ra được.

“Đúng vậy, bị người ta đem ra làm kẻ chịu tội thay, lại còn ừ ừ cạc cạc chẳng hay biết tí gì.” Âu Dương Chiêu cũng đứng dậy bước đến sau lưng Diệp Quán Ngữ, “Vậy, bây giờ chúng ta nên làm thế nào?”

Diệp Quán Ngừ quay người lại, ánh mắt lạnh lùng nhưng khóe miệng lại như mỉm cười: “Mời Lâm Hy đi uống cà phê.”

Bạn đang đọc truyện *Trường Mộng Lưu Ngân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Con chim trong lồng cô độc

Đỗ Trường Phong quyết định hủy buổi biểu diễn.

Khi Vi Minh Luân báo tin này cho Thư Mạn, Thư Mạn cũng cảm thấy rất bất ngờ. Từ sau cái ngày chuyển chiếc đàn đi, cô luôn ở trong căn hộ chung cư của anh trai Thư Khang, đây là chỗ ở của anh lúc chưa kết hôn, kết hôn xong anh vẫn ở cùng bố mẹ trong nhà lớn của họ Thư trên phố Đào Lý bởi anh là con trai cả, có trách nhiệm chăm sóc bố mẹ.

Thư Khang khuyên Thư Mạn về nhà nhiều lần nhưng Thư Mạn vẫn không tỏ thái độ gì. Đã năm năm rồi, trước sau cô vẫn không tài nào đổi mặt được với ánh mắt lạnh nhạt của người thân. Cô là tội nhân của cả gia tộc. Cô đã quen với cuộc sống cô độc một mình. Thực ra cái hôm Diệp Quán Ngừ đưa cô về Đồng Thành ấy, nói là sắp xếp chỗ ở cho cô nhưng cô đã khéo léo từ chối. Cô thấy Đỗ Trường Phong không có ý tốt gì nhưng Diệp Quán Ngừ cũng chẳng gọi là tốt được, hai người đàn ông này đều không phải lương thiện gì, cô đã không còn là cô thiếu nữ ngây ngô ngày xưa nữa, những khó khăn trắc trở của cuộc sống đã khiến cô tràn đầy cảnh giác với thế giới này.

Ngay sau ngày chuyển chiếc đàn đi, Thư Mạn đến trường xin thôi dạy.

Vi Minh Luân có vẻ đã chuẩn bị sẵn tinh thần đợi cô đến làm việc này, Thư Mạn nói gì anh cũng đều không đáp lời. Mãi hồi lâu, anh mới lấy mấy thứ giấy tờ từ trong ngăn kéo ra đưa cho Thư Mạn xem. Thư Mạn vừa nhìn mới ngỡ người ra, đó là hợp đồng biểu diễn cô đã kí khi đang tức giận hôm trước, trong hợp đồng ghi rõ, trừ khi bên đứng ra tổ chức thay đổi nhạc công, nếu không thì cô không được rút khỏi buổi biểu diễn, nếu nhất quyết đòi rút khỏi thì sẽ phải bồi thường một khoản rất lớn. Nhưng điều hoang đường không chỉ có thế, mà còn cả hợp đồng tuyển dụng mà cô đã kí cùng lúc đó, trừ phi bên giám hiệu cho nghỉ việc, cô nhất định phải dạy học đủ ba năm trở lên mới được đưa đơn xin nghỉ, bằng không thì phải trả tiền bồi thường vi phạm hợp đồng. Lúc kí hợp đồng cô đang vô cùng bức tức, chẳng buồn đọc qua đã vội đặt bút kí ngay. Thôi thế là xong, chẳng qua là kí một hợp đồng bán thân rồi còn gì? Thư Mạn điên tiết cả lên, vô cùng tức giận, cô trừng mắt lên nhìn Vi Minh Luân nói: “Đây chính là cạm bẫy!”

“Đúng là cạm bẫy, nhưng cô đã kí tên rồi.”

“Tôi không có nhiều tiền để bồi thường như thế.”

Vi Minh Luân cười nhạt: “Tôi đã nói là cô phải bồi thường sao?” Anh vừa nói vừa cầm hai bản hợp đồng kia lên, xé vụn trước mặt Thư Mạn.

Thư Mạn ngẩn người ra nhìn anh, không biết ý anh là thế nào.

Không hiểu sao nụ cười trên mặt Vi Minh Luân bỗng trở nên rất bi thương: “Thư Mạn, cô vẫn không hiểu lòng anh ấy. Không sai, vốn dĩ anh ấy muốn dùng cách này để giữ cô lại bên mình, anh ấy có mục đích cá nhân, bao gồm cả bản thân tôi, tôi cũng không phủ nhận rằng tôi đang giúp anh ấy... Có thể cô sẽ nói tôi là kẻ nổi giáo cho giặc, nhưng Thư Mạn, chúng ta nhìn vấn đề không nên chỉ nhìn về bề ngoài, anh ấy nói với tôi rằng, trả cho cô sự tự do, bởi vì bản thân anh ấy cũng từng là người mất đi sự tự do, mãi đến tận bây giờ, anh ấy vẫn bị giam trong lồng giam tinh thần không giải thoát ra được...”

Thư Mạn không hiểu lời anh nói: “Mất đi tự do?”

Vi Minh Luân gật đầu: “Đúng vậy.” Anh vứt mớ hợp đồng giờ đã thành giấy vụn vào sọt rác, lại thở dài, “Thư Mạn, chúng ta đều không phải anh ấy, chưa bao giờ từng chịu đựng đau khổ như anh ấy. Có thể trong mắt cô, anh ấy là một tên lưu manh, nhưng thực sự nó đều có nguyên do cả, hơn nữa anh ấy không xấu xa như cô nghĩ. Nếu không thì anh ấy đã không để cho cô được tự do. Thế nên bây giờ...” Đấy mắt Vi Minh Luân ươn ướt, “Cô đã tự do rồi, Thư Mạn ạ.”

Thư Mạn không tài nào đổi mặt được với ánh mắt ấy.

Mặc dù dạy học ở đây chưa đầy một tháng nhưng quả thực cô rất thích nơi này, thích những học sinh ở đây, bao gồm... Cô hướng ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, bức tượng đồng Lâm Nhiên với tư thế sống mãi, lặng yên nhìn đắm đắm ra ngoài công trường, như thể đang chờ đợi, mà cũng như thể đang mong ngóng. Mỗi sáng, việc đầu tiên mỗi học sinh đến trường học là bước vào cổng lớn cúi người hoặc gật đầu chào trước bức tượng đồng. Chẳng ai yêu cầu chúng phải làm thế cả, chỉ là họ muốn được thể hiện lòng kính trọng và thương nhớ đối với Lâm Nhiên. Thư Mạn thực sự không thể nào hình dung nổi nỗi xúc động trong lòng mình, cô không hề cảm thấy Đỗ Trường Phong là một tên lưu manh, một tên lưu manh sẽ không bao giờ tế lễ một người

quá cố theo cách này. Đỗ Trường Phong đã khiến Lâm Nhiên được sống mãi.

Khi Thư Mạn rời khỏi trường, có rất nhiều học sinh hình như thể đã biết tin cô nghỉ dạy, đều đứng cả ra trước cửa kính dõi mắt tiễn theo cô. Vi Minh Luân cũng tiễn cô mãi đến tận cổng, anh nói: “Cánh cổng này mãi mãi mở rộng cửa đón chào cô, cô trở lại lúc nào chúng tôi cũng đều rất hoan nghênh.”

Trong khoảnh khắc quay lưng bước đi, nước mắt Thư Mạn tuôn trào như suối.

Chưa được mấy ngày thì lại bất ngờ nghe tin Đỗ Trường Phong hủy bỏ buổi biểu diễn. Khi Vi Minh Luân tìm đến chỗ ở của Thư Mạn và báo tin này cho cô biết, anh cúi đầu chán nản, nét mặt mệt mỏi đầy bất lực: “Từ sau khi cô chuyển chiếc đàn đi, anh ấy cũng biến mất biệt tăm biệt tích. Tôi đã đi tìm anh ấy nhưng đều bị đóng cửa không tiếp, nói gì cũng nhất định không chịu biểu diễn nữa. Nhưng buổi biểu diễn lần này được tổ chức chính là vì anh ấy, cô cũng biết rồi đấy, để thuyết phục được anh ấy, tôi đã phải tốn nước bọt suốt hai năm trời...”

Thư Mạn không nói được gì, cô đang suy đoán ý định của Vi Minh Luân là gì khi nói với cô những lời này.

Quả nhiên, Vi Minh Luân nhìn Thư Mạn với ánh mắt cầu khẩn: “Tiểu Mạn, cô đi khuyên nhủ anh ấy đi, mặc dù chưa chắc anh ấy trở lại được, nhưng nếu là cô đi thì nhất định sẽ hay hơn là người khác. Cô biết không, tôi hi vọng biết bao nếu anh ấy có thể quang minh chính đại, đường đường chính chính biểu diễn trong nước...”

Thư Mạn thấy đây đúng là truyện cổ tích trong ‘Nghìn lẻ một đêm’. Cô mà lại đi khuyên anh ta? Nhưng... Trong đầu cô bất giác nhớ lại hôm đó, khi chuyển chiếc đàn đi, ánh mắt buồn bã tuyệt vọng của anh xuyên thấu lòng cô, mãi đến tận bây giờ, lòng cô vẫn còn đau. Tại sao cô lại đau lòng như vậy?

“Hôm đó khi cô rời khỏi trường, anh ấy cứ đứng mãi trước cửa sổ mắt không rời tiễn cô đi.” Vi Minh Luân cúi gằm mặt xuống, giọng có vẻ gượng gạo: “Chưa bao giờ tôi thấy anh ấy lại buồn đến thế, suốt cả đêm anh ấy nhốt mình trong phòng hút thuốc, nhưng thực sự anh ấy... bao năm qua, không ai biết được rằng, anh ấy sống mà phải kìm nén biết bao... cứ tưởng rằng rốt cuộc thì anh ấy đã dũng cảm đối mặt với công chúng, nhưng không ngờ đến phút chót thì anh ấy lại rút lui, Thư Mạn, tôi rất buồn...”

“Tôi đi khuyên ư? Anh ấy sẽ nghe lời tôi sao?”

“Nghe chứ, nhất định anh ấy sẽ nghe lời cô!” Vi Minh Luân bất thành linh ngẩng đầu lên, cứ như thể đã nhìn thấy niềm hi vọng vậy.

“Tại sao?” Thư Mạn vẫn mơ hồ không hiểu.

“Bởi vì, đối với anh ấy mà nói, cô rất quan trọng.”

“Nhưng anh ấy... chỉ hận một nỗi là sao tôi không chết đi thôi.”

“Tiểu Mạn, cô có hiểu anh ấy không?” Thái độ của Vi Minh Luân khiến người ta không thể hiểu nổi, ánh mắt sáng rực, “Nếu anh ấy muốn cô chết thật, thì cái hôm cô phát bệnh ấy, anh ấy sẽ không bao giờ đưa cô đến bệnh viện. Cô không nhìn thấy bộ dạng của anh ấy lúc đó đâu, rất đáng sợ, bác sĩ y tá cũng sợ phát hoảng lên ấy... Tôi không biết Diệp Quán Ngữ đánh giá về anh ấy thế nào với cô, nhưng tôi qua lại với anh ấy mười mấy năm nay rồi, có thể nói chúng tôi như hình với bóng, không ai hiểu anh ấy hơn tôi. Anh ấy là một nghệ sĩ cô độc, mặc dù là người đầy tài hoa mà đã phải sớm trả giá cho tuổi trẻ bông bột, nhưng điều đó vẫn không ảnh hưởng gì đến chuyện anh ấy là một nghệ sĩ thiên tài...”

“Anh toàn nói anh ấy cái gì mà tuổi trẻ bông bột, trả giá, rốt cuộc là thế nào?” Thư Mạn rất nhạy cảm và lập tức tóm lấy từ này.

“Điều này... tôi không tiện đánh giá những chuyện quá khứ của anh ấy, cứ để anh ấy tự kể cho cô nghe có lẽ thích hợp hơn.” Vi Minh Luân úp úp mở mở.

Thư Mạn sớm đoán trước được thế nào anh cũng nói như vậy, cô thờ dãi: “Thôi được, để tôi đi khuyên anh ấy xem sao, tiện thể hỏi thẳng anh ấy. Có rất nhiều chuyện thực sự là tôi muốn biết, ánh mắt anh ấy nhìn tôi làm cho tôi luôn cảm thấy, anh ấy có rất nhiều bí mật.”

Vi Minh Luân há hốc miệng, định nói gì xong lại thôi.

“Anh muốn nói gì?” Thư Mạn hỏi Vi Minh Luân.

“Không, không có gì.” Thái độ né tránh của Vi Minh Luân thật khiến người ta phải sinh nghi, “Tiểu Mạn, hãy thử tiếp cận anh ấy với một trái tim bình thường xem sao, cô sẽ phát hiện ra rằng anh ấy chắc chắn không giống như cô từng nghĩ. Bí mật của anh ấy được cất giấu trong tim anh ấy, chỉ phải xem xem cô hiểu trái tim anh ấy như thế nào thôi.”

“Tôi không thể bước vào trái tim anh ấy được!” Thư Mạn quả quyết.

“Mười ba năm trước cô đã bước vào rồi.”

“Gi cơ?”

“Không, không có gì.” Vi Minh Luân bí hiểm nhún vai, cười nói, “Tôi nói chúng ta phải cố gắng lên, chẳng mấy là đến ngày biểu diễn rồi. Còn nữa, đám học sinh đều rất nhớ cô...”

Ngày hôm sau, Vi Minh Luân đích thân đưa Thư Mạn đến chỗ Đỗ Trường Phong.

Nơi Đỗ Trường Phong ở có vẻ hơi xa, ở tận ngoại ô. Thư Mạn nhận ra con đường này, đây là hướng đi về phía Nhị Viện, là người ở Ly Thành thì không ai không biết đến Nhị Viện, không chỉ vì tính đặc thù của nó, mà còn vì nó là một phần thuộc bệnh viện Nhân Ái, nghe nói trước khi nước Cộng hòa Nhân Dân Trung Hoa thành lập, đây từng là nơi Quốc dân Đảng dùng để giam giữ phạm nhân. Những kẻ được gọi là “phạm nhân” ở đây đa phần là những người làm cách mạng ngầm, vì vậy nơi đây đã từng được mệnh danh là “Động cựa bả” của Ly Thành. Có điều, từ sau khi nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa được thành lập, đập chứa nước gần đó nhiều lần bị vỡ, phần lớn kiến trúc nơi này bị hỏng vì ngấm nước quá lâu, sau khi Nhị Viện được thành lập ở đây, chính phủ cũng bỏ vào một số tiền để xây sửa lại mấy viện xá, nhưng nơi này hứng mưa chịu gió cũng đến hàng chục năm trời, đã lung lay sập đổ từ lâu. Nếu không phải Hoa kiều yêu nước Lâm Sở Diên sát nhập nó vào với bệnh viện Nhân Ái thì chỉ sợ giờ đây nơi này đã trở thành một vùng hoang vu.

Chỉ trong vòng mấy năm, Lâm Sở Diên đã khiến cho Nhị Viện thay da đổi thịt. Không những ủi đổ những viện xá cũ xây mới lại hoàn toàn mà còn thu nạp cả khu rừng phong bên ngoài Nhị Viện vào đó. Người thường không được phép vào đây, những người đi ra từ trong đó đều hình dung nơi ấy như một khu nghỉ dưỡng vậy. Nhất là những viện xá kiến trúc kiểu Tây ẩn trong rừng phong kia, mái hiên tường đỏ, mỗi một khu nhà đều rất đặc sắc, ngang ngửa với loại biệt thự mới khai thác ngoài kia. Môi trường và cơ sở vật chất thiết bị tốt như vậy, cho dù là không có bệnh nhưng đến đây thư giãn vài ngày cũng là một chuyện khiến người ta mãn nguyện.

Nhưng người Ly Thành đều đã biết nơi này nên chẳng ai muốn đến cả.

Bởi vì mặc dù sau lưng Nhị Viện là núi Dương Minh, một thắng cảnh du lịch nổi tiếng nhưng nhà tang lễ Ly Thành lại nằm ngay bên cạnh Nhị Viện, chỉ cách có một đỉnh núi. Lâu dần, Nhị Viện dường như trở thành danh từ gọi thay cho nhà tang lễ. Hơn nữa điều xui xẻo nhất là, nghĩa trang lớn nhất Ly Thành không nằm sát ngay bên nhà tan lễ mà lại nằm ở phía bên kia, liền kề Nhị Viện. Ông khôi nhà tang lễ cứ nhà khôi xanh suốt từ sáng đến tối chẳng lúc nào ngừng nghỉ. Kể ngớ ngẩn cũng biết khôi ấy là tượng trưng của hóa thiêu. Lại ngoảnh mặt nhìn bên phải mà xem, xa xa phía sườn núi kia là một vùng nghĩa trang trắng xóa. Đây gọi là gì? Ra từ bên trái, vào bên phải, thôi thì tạm coi là luân hồi một kiếp người vậy.

Thư Mạn sống ở Ly Thành nhiều năm, đương nhiên cô biết ở đây có một phân viện thuộc bệnh viện Nhân Ái, nhưng cô chưa bao giờ vào đó, chỉ nghe nói bên trong rất đẹp, là một viện điều dưỡng tinh thần. Đương nhiên, đây là cách nói khá dễ nghe, còn nói theo cách nói trực tiếp nhất thì đây là nơi để nhốt những người bị điên, là bệnh viện tâm thần. Điều này khiến Thư Mạn cảm thấy bất ngờ và lo sợ, Đỗ Trường Phong ở trong Nhị Viện, hay là ở trong nhà tang lễ?

Phía trước là cánh rừng phong rực màu lửa, đến Nhị Viện thì nhất định phải đi qua cánh rừng này. Vừa mới vào rừng xung quanh bỗng nhiên tối hẳn, rõ ràng là ban ngày mà lại không khác gì chiều tối. Khoảng mười phút sau xe đi ra khỏi nơi sâu nhất cánh rừng phong, tầm mắt phía trước cũng được rộng mở sáng sủa hẳn lên, bên phía vườn hoa được bố trí xây một bể cá to, đi qua bể cá là một cánh cổng sắt khắc hoa hoành tráng, hai bên là những viên đá hoa lớn được xây kề sát nhau, tráng lệ đậm chất phương Tây. Trong bốn bảo vệ ở cổng có hai người mặc đồng phục đứng canh cổng.

“Xuống xe thôi, đến nơi rồi.” Vì Minh Luân mở cửa xe giúp Thư Mạn, “Cô trực tiếp nói với bảo vệ là tìm Đỗ Trường Phong là được, ông ấy sẽ chỉ cho cô biết đi như thế nào.”

“Ồ, được.” Thư Mạn xuống xe. Vòng qua bể cá bên vườn hoa, cánh cổng sắt khắc hoa to lớn ấy dần dần đến gần phía cô, càng gần hơn nữa, vô hình chung đem lại cho con người ta một cảm giác bí bức. Tim Thư Mạn bỗng đập nhanh hơn, tinh thần căng thẳng một cách vô cớ. Một ông bảo vệ mặc áo đồng phục màu xanh lam đang ngáy rõ to ngay trong phòng trực, trong lúc cô đang do dự có nên đánh thức ông ta dậy hay không thì thấy một tấm biển bằng đồng bên cạnh, trên đó khắc mấy chữ: ‘Bệnh viện tâm thần trực thuộc bệnh viện Nhân Ái’.

Cô sợ hãi, mặt mày thất sắc, Đỗ Trường Phong ở trong nhà thương điên thật sao? Phía sau lưng văng lại tiếng khởi động xe, Thư Mạn quay lại nhưng không kịp nữa, Vì Minh Luân đã quay đầu xe, nhanh chóng lại vụt khỏi tầm mắt của cô, biến mất vào trong rừng phong tối đen. “Vì Minh Luân! Anh quay lại đây...”

Thư Mạn hét to lên định đuổi theo, tiếng hét của cô làm kinh động giấc ngủ của ông bảo vệ, ông thò đầu ra, mặt vẫn còn ngái ngủ, “Này, cô tìm ai thế?”

“Tôi, tôi, tôi...” Những giọt nước mắt thất vọng từ đâu ứa đến cứ xoay vòng trong khóe mắt, Thư Mạn hoàn toàn không biết bản thân mình đang ở nơi nào, đột ngột quá, nghiêm trọng quá, hóa ra anh ấy ở trong bệnh viện tâm thần!

“Tôi hỏi cô tìm ai?” Ông bảo vệ mặt kiên nhẫn quát.

“Đỗ, Đỗ Trường Phong.”

Ông bảo vệ tròn mắt, nhìn Thư Mạn khắp một lượt từ đầu đến chân, thái độ tốt hơn một chút: “Cô là thế nào với anh ấy?”

“Bạn, bạn bè.” Cô trả lời giọng yếu ớt.

Bảo vệ lúc này mới mở cửa lách bên cạnh, vừa mở vừa nói, “Vào đi, cứ đi thẳng, Ngọa hổ sơn trang.”

Thư Mạn ngập ngừng bước vào cổng, thứ đầu tiên lọt vào tầm mắt cô là một hoa viên và đài phun nước thật lớn, cảm giác không hề giống như đang ở trong bệnh viện chút nào. Mấy cô gái trẻ mặc đồng phục y tá màu xanh da trời đang cắn hạt dưa trong vườn hoa, cười cười nói nói, nhìn thấy cô liền lập tức quan sát một cách hiếu kỳ, nhưng ánh mắt đầy vẻ thân thiện. Thư Mạn nhìn xung quanh, những căn nhà phong cách phương Tây tường sơn đỏ, mái nghiêng rải rác khắp vườn hoa và trong rừng, không biết căn nào mới là ‘Ngọa hổ sơn trang’ đây?

“Cô tìm ai thế?” Một y tá cất tiếng hỏi.

“Ồ, tôi tìm Đỗ Trường Phong.”

Đối phương lập tức tỏ ra vô cùng kinh ngạc: “Cô tìm anh ta sao? Cô có quan hệ gì với anh ta thế?”

Thư Mạn không muốn trả lời, cô đi xuyên qua vườn hoa rồi đi thẳng, vào đến bên trong, từng nhóm hai ba người rải rác trong vườn hoa, nhìn cách ăn mặc của họ thì đoán đó là bệnh nhân. Những người đó, người thì ngồi trên xe lăn, người thì đang tập thái cực quyền, người thì đang hát, còn một bà thím già đang vênh ngón tay điệu đà như hình bông hoa lan, trông như đang diễn kịch trên sân khấu, còn cả một anh béo đang đứng trên chiếc ghế đá say sưa chi huy, coi đám cỏ dưới chân kia là dàn nhạc, một bà y tá đứng tuổi kéo anh ta xuống, hai người đang xảy ra tranh cãi... Thư Mạn bước thật nhanh qua chỗ đó, cô lơ mờ hiểu vì sao Vi Minh Luân lại nói những lời ấy, nếu Đỗ Trường Phong ở cùng với những người điên này, vậy thì...

Phía trước lại là một rừng cây.

Một con đường nhỏ lát đá cuội ngoằn ngoèo dẫn xuyên vào trong rừng.

Thư Mạn men theo con đường đó, bước đi thật nhanh, phút chốc đã đi xuyên qua rừng cây, trước mặt là một bức tường rào, có một cánh cửa sắt khép hờ. Bước qua cánh cổng, phía trước bỗng trở nên rộng mở sáng sủa hẳn lên, một cái hồ lớn hiện ra trước mắt. Vì đang là mùa đông nên có bên bờ hồ khô vàng hết cả, nhưng nước hồ thì vẫn xanh như ngọc, sâu không nhìn thấy đáy. Thư Mạn hiểu kì đi vòng qua bờ hồ, xa xa phía bên kia hồ thấy một khu nhà lớn kiến trúc kiểu Trung Quốc ẩn hiện trong rừng trúc, soi bóng trên mặt hồ, rất có phong cách, mặc dù bầu trời âm u nhưng cô vẫn nhìn thấy trên công chính treo bức hoành phi “Ngọa hồ sơn trang”.

Một bác mặc áo jacket, mái đầu hoa râm, tay vất sau lưng bước đến, Thư Mạn chưa kịp mở lời thì ông đã cắt lời hỏi trước, “Cháu là Thư Mạn phải không?”

“...”

“Vào đi, mau vào đi, Kỳ Kỳ đang đợi cháu bên trong đấy.” Về mặt ông hiền hòa, tay chỉ vào sơn trang, “Minh Luân gọi điện đến, bảo là cháu đến rồi, Kỳ Kỳ bảo ta ra đón cháu, sợ cháu đi lạc.”

Thư Mạn ngần ra đó không biết làm thế nào. Kỳ Kỳ? Cái tên này hình như đã nghe ở đâu đó thì phải... “Vào đi, bên ngoài gió lắm, trông mặt cháu kìa, lạnh cóng đỏ cả lên rồi.” Ông vừa cười vừa nói.

Thư Mạn giờ mới chịu bước vào cửa chính. Cánh cổng đậm hơi hướng cổ kính, sơn đỏ khuyên đồng, trước cổng còn có hai con sư tử đá ngồi cạnh. Hai bên cổng là bức tường cao vây quanh, phía trong cổng là một cái giếng trời sâu hoắm, bên trái là hai cây ôi to lớn, cành lá trơ trụi, bên phải cũng trồng hai cây hải đường cao to, có thể tưởng tượng ra được, hễ mùa xuân đến thì nơi đây nhảy định sẽ là một cảnh tượng bóng râm trải khắp mặt đất, ong bướm vo ve. Nơi đây rất giống với tư hợp viện của những gia đình giàu có thời xưa, ngoại trừ cánh cổng lớn ra, ba mặt đều là nhà lầu gỗ vây quanh, nhà nhiều gian phòng, hành lang dài thẳng tắp, rất nhỏ nhả và cổ kính.

Thư Mạn đang thập thò ngó nghiêng xung quanh thì nghe thấy tiếng ho khê trên tầng bên trái, cô ngoái đầu, chợt thấy ai đó đứng dựa vào lan can hành lang, mặt áo choàng ngủ, mặt không chút biểu cảm, vẫy tay ra hiệu bảo cô lên tầng. Thư Mạn ngần người ra đó không động tĩnh gì, anh mới không kiên nhẫn được, gào lên: “Còn ngáy ra đấy làm gì, cô muốn chết cóng ở dưới đấy hả?”

Mười bảy năm trước.

Lâm Sở Diên hay tin con trai mình xảy ra chuyện, liền tức tốc từ Mỹ trở về Ly Thành. Mạng người quan trọng, ông biết, lần này chỉ sợ thằng nhỏ khó thoát khỏi tai vạ.

Tóc ông giờ đã chuyển màu muối tiêu, đa phần cũng là vì lo lắng cho cái thằng con này.

Vốn dĩ ông nhận nuôi đứa con này cũng là vì muốn bù đắp nỗi day dứt trong lòng, nhưng sau khi nhận nuôi rồi, nỗi day dứt trong lòng ông lại càng tăng chứ không hề giảm bớt, bởi ông chưa thể day dỗ nó cho tốt. Vốn dĩ tất cả tình yêu và hi vọng mà ông dành cho đứa con này, thậm chí ngay cả Lâm Nhiên và Lâm Hy, hai đứa con đẻ của ông cũng còn phải xếp sau, nhưng những gì ông nhận được sau tất cả những gì bỏ ra ấy chỉ là nỗi thất vọng, cuối cùng còn là sự tuyệt vọng. Vốn dĩ cứ tưởng rằng đưa nó sang Mỹ để nó tiếp thu nền giáo dục phương Tây, có thể khiến nó bước trên con đường đời mà bố mẹ đẻ nó khi còn sống đến ngay cả nghĩ cũng không dám, nào ai biết được nền giáo dục tự do phóng khoáng phương Tây ấy lại ‘day dỗ’ nó trở thành một “Ma vương thời loạn” chính hiệu như thế.

Sáu tuổi, Đỗ Trường Phong học cấp một ở Mỹ, hồi đó vẫn còn gọi là “Kỳ Kỳ”. Mới ngày đầu bước chân vào cổng trường đã đánh nhau với bạn học, cậu học sinh nước ngoài tóc vàng mắt xanh bị đánh đến vỡ đầu chảy máu. Từ tiểu học đến trung học, Lâm Sở Diên phải lo chuyện trường không dưới hai mươi lần cho anh. Tất cả các trường tiểu học ở Los Angeles anh đều đã chuyển khắp cả một lượt, chẳng đâu dám nhận vào trường nữa, dắt đến California, tình hình có vẻ chuyển biến tốt hơn một chút, trường thì không phải chuyển nhiều, nhưng thường thì không phải thầy cô giáo đưa trả về thì là cảnh sát chờ về bằng xe tuần tra.

Lúc đó, Lâm Sở Diên đã có suy nghĩ, nền giáo dục phương Tây chỉ khiến thằng nhóc này càng học càng đi xuống, cũng vừa hay ông đang muốn đưa Lâm Nhiên về nước để tiếp thu nền văn hóa phương Đông chính thống, bèn quyết định đưa Kỳ Kỳ về nước cùng luôn, biết đâu môi trường thay đổi, thằng bé có thể cải tà quy chính cũng nên.

Bên Mỹ anh thường được gọi là Sam Lin, trước khi về nước, Lâm Sở Diên đổi cho anh về với họ bố đẻ mình là “Đỗ”, đồng thời đặt một cái tên Trung Quốc đầy ý thơ “Trường Phong”. Người ta thường nói cái tên là ẩn dụ về vận mệnh của con người. Sau này Lâm Sở Diên nghĩ, thật sự ông không nên đặt cái tên này cho đứa con, để sau này khi trưởng thành lại giống như một con gió, đi về không tung không tích, hơn nữa “Phong” vừa có nghĩa là gió,

lại vừa có nghĩa là “điên”, quả thực là không tốt lành chút nào.

Lâm Sỹ Diên sắp xếp cho con trai trưởng Lâm Nhiên vào trường Đại học Sư phạm Ly Thành, sau đó lại sắp xếp cho Lâm Hy vào Học viện Y ở tỉnh thành để theo học ngành y, dù sao thì nhà họ Lâm cũng là một gia đình bề thế về y học, nếu con trưởng Lâm Nhiên đã không có lòng theo thì đưa con thứ Lâm Hy nhất định phải thay anh cả gánh vác trách nhiệm này. Còn về đứa con nuôi Sam Lin, nó là đứa làm ông đau đầu nhất, cuối cùng quyết định đổ một khoản tiền lớn vào Học viện âm nhạc, mua một chỗ cho Sam Lin. Học viện âm nhạc nằm ngay sát trường Đại học Sư phạm, ý định ban đầu của Lâm Sỹ Diên là hi vọng Lâm Nhiên có thể để ý đến em trai trong lúc học tiếng Trung.

Trong trường Đại học Sư phạm, Lâm Nhiên không hề là tiêu điểm chú ý, ngay từ trước khi về nước anh đã nổi danh là hoàng tử dương cầm của châu Á, cũng khó tránh khỏi chuyện thường xuyên bị giới báo chí theo dõi. Một dạo Lâm Nhiên trở thành thần tượng của học sinh, nhất là nữ sinh toàn trường. Còn ở Học viện âm nhạc bên này, Đỗ Trường Phong cũng tỏ ra không hề “thua kém” gì anh trai mình, ngay buổi học đầu tiên đã đuổi thầy giáo xuống khỏi bục giảng, nguyên nhân là thầy giáo không diễn tấu hay bằng anh.

Đỗ Trường Phong học đàn violon.

Hồi bảy tuổi, Lâm Sỹ Diên cho anh chọn một loại nhạc cụ, bởi trong một đại gia tộc như gia đình họ, có trở thành nghệ sĩ âm nhạc hay không chỉ là thứ yếu, nhưng việc Lâm Sỹ Diên yêu thích âm nhạc lại là sự thực, ông hi vọng những đứa con trai của mình đều có thể kế thừa sở thích này, “âm nhạc có thể giải phóng linh hồn”, đó là câu mà ông thường xuyên nói với các con.

Vẫn còn một nguyên nhân nữa, Sam Lin hiếu động quá, cả ngày suốt từ sáng đến tối không có lúc nào là nghỉ ngơi, học một chút âm nhạc có lẽ sẽ khiến anh trở nên điềm đạm, yên tĩnh hơn một chút cũng nên.

Kết quả lại khiến Lâm Sỹ Diên hết sức kinh ngạc, không ngờ thiên phú âm nhạc của thằng nhóc này còn vượt xa cả Lâm Nhiên, những thứ thông thường người khác phải học mất một năm thì Sam Lin chỉ cần học vài ba tháng đã biết cả, chưa đầy ba năm mà danh tiếng đã chấn động cả Los Angeles. Lên mười tuổi, anh đại diện cho cả Los Angeles tham gia cuộc thi violon thanh thiếu niên toàn Mỹ, ung dung đoạt giải quán quân. Mười bốn tuổi đã biết tự viết nhạc, không nhờ ai dạy mà tự học thành tài. Nếu Lâm Nhiên đã từng được mệnh danh là “Thần đồng âm nhạc”, thì Sam Lin lại là một thiên tài mà ngay cả Lâm Sỹ Diên cũng không thể không công nhận. Đáng tiếc là thằng nhóc này trời sinh vốn đã ngang bướng nghịch ngợm, tính tình bồng bột xốc nổi, suốt cả ngày gây chuyện rắc rối, ai cũng không làm gì được. Lâm Sỹ Diên thường nói, nếu thằng nhóc này mà có thể ngoan ngoãn nghe lời như Lâm Nhiên thì chắc chắn thành tựu của anh sẽ không kém gì Lâm Nhiên.

Sau khi về nước, cái tính hay gây chuyện của Đỗ Trường Phong không những không giảm bớt mà ngược lại càng thậm tệ hơn do thoát khỏi tầm kiểm soát của bố. Ví như chuyện đuổi thầy giáo xuống bục giảng đôi khi cũng xảy ra, lúc đầu các thầy còn bực tức, nhưng sau khi được chứng kiến mấy lần Đỗ Trường Phong kéo violon thì chẳng ai còn hé răng nửa lời, bởi chẳng ai có thể dạy được gì cho anh cả. Thế nên, Đỗ Trường Phong chẳng bao giờ phải ngồi trong giảng đường học nghiêm túc như những sinh viên khác, anh thích đến thì đến, thích đi thì đi, không ai ngăn cản anh, các thầy cô giáo cũng đều đã được lĩnh giáo từ anh cả rồi, muốn tránh còn chả kịp. Mười bảy mười tám tuổi, không phải đi học thì còn có thể làm gì chứ, không theo đuổi con gái thì chỉ có đánh nhau. Mỗi lần Lâm Nhiên gặp anh, không mặt mày bầm tím thì tay cũng bó vài gát.

Lâm Nhiên cũng chẳng có cách nào, đi học hay tan học đều đưa Đỗ Trường Phong đi cùng. Trong một buổi biểu diễn tổng kết của trường Đại học Sư Phạm, Lâm Nhiên và Đỗ Trường Phong cũng nhau hợp tấu một bản nhạc khiến cả trường phải kinh ngạc. Buổi biểu diễn lần đó, tất cả các tiết mục khác chẳng ai nhớ đến, chỉ nhớ mãi màn biểu diễn cảm sắc hòa ca của hai anh em trai nhà họ Lâm kia. Dương cầm và violon vốn là một cặp trời sinh, lại thêm hai thiên tài cùng nhau diễn tấu đã đủ khiến người ta khắc ghi một đời, mà bản nhạc đó lại do chính Đỗ Trường Phong viết trong lúc ngẫu hứng. Sau này, Lâm Nhiên đặt tên cho bản nhạc đó một cái tên rất hay, bản “Sonata mùa thu”.

Không lâu sau, Lâm Nhiên yêu Lạc Anh, là sinh viên trường Đại học Sư Phạm, đáng người xin xắn, đáng yêu, chơi đàn rất hay. Để tiếp cận người trong lòng, Lâm Nhiên không chú tâm vào học đàn dương cầm nữa, lại hứng thú tìm hiểu nhạc cụ dân tộc, nhưng con trai mà đi học đàn tranh thì sẽ bị người ta cười chết mất, thế là anh liền học thổi sáo. Đỗ Trường Phong thấy anh trai học nhạc cụ dân tộc, cũng không cam chịu lạc hậu, cũng học kéo nhị hồ. Nhưng từ sau khi anh trai yêu đương vào cũng không để ý đến cậu em trai mấy, suốt ngày tay ấp mà kẻ cùng Lạc Anh, Đỗ Trường Phong cũng không tránh khỏi chuyện bị bỏ rơi một mình.

Từ đó, trong Học viện âm nhạc lại thêm một cảnh tượng nữa, một thanh niên trẻ tuấn tú ngồi trước cổng trường học, mặc chiếc áo phông được giặt trắng sáng với chiếc quần bò thùng lố chỗ, chân đi đôi dép lê, ngồi kéo nhị hồ với nét mặt đau thương, với lại cũng không biết là có phải cố ý hay không mà anh luôn đeo một chiếc kính đen, nếu anh thay một bộ áo sùan xám dài thì hẳn sẽ giống ý đức thằng mù A Bình năm xưa.

Đỗ Trường Phong vì thế mà trở thành nhân vật tiêu điểm của Học viện âm nhạc Ly Thành. Và Lâm Sỹ Diên cũng vì đứa con trai “kì tài xuất chúng” này mà trở thành trò cười cho cả thành phố.

Nhưng sau đó, người thực sự khiến cho nhà họ Lâm rơi vào phong ba bão táp lại chính là Lâm Nhiên. Vì Lạc Anh, người bạn gái mà anh thích vốn đã có bạn trai tên Diệp Quan Thanh, học môn bóng rổ ở trường Thể dục thể thao ngay sát bên cạnh, nhà anh ta ở phố Thúy Hà, nghe nói ngày xưa còn là hàng xóm của nhà họ Lâm, mẹ của Diệp Quán Thanh đã từng chăm sóc Lâm Nhiên.

Tính cách của gã này thì rất giống với Đỗ Trường Phong, cũng thuộc hạng trời không sợ đất không màng. Trong quá trình tranh giành lấy Lạc Anh, Quán Thanh và Lâm Nhiên không ngừng xảy ra chiến tranh. Lần nghiêm trọng nhất là lần Quán Thanh bắt gặp Lâm Nhiên và Lạc Anh đang dùng cơm trong nhà hàng trước cổng học viện, hai bên xảy ra tranh cãi kịch liệt, trong lúc hỗn loạn, Diệp Quán Thanh lấy chai bia đánh Lâm Nhiên đến vỡ đầu chảy máu. Đúng hôm đó, Đỗ Trường Phong đi trượt băng, hay tin anh trai bị thương liền chạy đến bệnh viện ngay lập tức, nhìn thấy đầu anh trai quần đầy vài gát, đang trong tình trạng hôn mê do mất quá nhiều máu, Trường Phong bỗng nhiên như biến thành một con sư tử giận dữ đến mất hết kìm chế.

Anh biết, lúc bước chân vào nhà họ Lâm anh mới sáu tuổi, cũng chẳng có quan hệ huyết thống nào với Lâm Nhiên cả, nhưng từ nhỏ anh đã thân với Lâm Nhiên, cũng chính năm đó Lâm Nhiên là người dắt anh vào cửa. Sau này lớn lên rồi anh vẫn thường nghĩ, nếu lúc đầu không gặp được Lâm Nhiên, thực

sự không biết bây giờ anh đang lưu lạc nơi nào, lòng cảm kích của anh đối với Lâm Nhiên là từ trong đáy lòng. Giờ Lâm Nhiên bị đánh trọng thương như thế, lẽ nào anh lại chịu khoanh tay đứng nhìn?

Tối hôm đó, Đỗ Trường Phong cầm con dao gọt hoa quả chạy đến trường thể dục thể thao đá tung của phòng kí túc xá của Diệp Quán Thanh, cũng nghĩ đến chuyện Diệp Quán Thanh cũng chẳng phải loại lương thiện gì nên anh gọi thêm cả Lâm Hy và người bạn thân Thư Khang đến cùng. Diệp Quán Thanh tự biết mình đuối lý, hơn nữa người mà anh đánh bị thương kia lại chính là con trai Lâm Sỹ Diên, một nhân vật lớn của Ly Thành, nhất định ban giám hiệu trường sẽ khai trừ anh. Đối với một kẻ xuất thân bản hàn, khó khăn lắm mới thi đậu vào trường thể dục thể thao như Quán Thanh mà nói thì đó quả thực là một đòn chí mạng. Thấy Đỗ Trường Phong đem theo trợ thủ sát khí đằng đằng tìm đến, anh liền rất tự giác, tỏ ý có thể ra ngoài nói chuyện, thứ nhất là vì anh sợ xảy ra xung đột gì lại liên lụy đến bạn cùng phòng, thứ hai là muốn xin lỗi Đỗ Trường Phong một cách thành khẩn, có lẽ nhà trường sẽ mở cho anh một lối thoát. Sinh viên cùng phòng đều sợ cảnh đánh nhau trong kí túc xá nên chẳng ai dám ngăn cản việc Quán Thanh ra ngoài giải quyết sự việc. Đây lại chính là nguyên nhân trực tiếp dẫn đến thảm kịch sau đó, chính vì không có ai ngăn cản, bị kịch mới đến bất ngờ mà không ai kịp phòng bị gì.

Bốn người đi vào cánh rừng nhỏ phía sau trường học.

Chẳng ai biết được bên trong đó xảy ra tranh chấp xung đột như thế nào, không lâu sau, một nhóm thanh niên khác cũng xông vào trong rừng, số người đông hơn bên Đỗ Trường Phong, hiển nhiên đó là phe cánh của Diệp Quán Thanh, hai bên nhanh chóng lao vào nhau đấu đá. Nhưng chung quy thì người bên Diệp Quán Thanh đông hơn và nhanh chóng chuyển bại thành thắng. Nhưng lúc đó trên người Diệp Quán Thanh đã bị dao đâm trúng nhiều nhất, túm lấy nhau mà đánh, con dao gọt hoa quả ấy bị đánh sang một bên. Lâm Hy và Thư Khang xông đến đánh giúp, tình hình rất hỗn loạn, một người anh em khác của Diệp Quán Thanh không biết nhất thấy hòn gạch ở đâu đang định đập vào đầu Đỗ Trường Phong, Thư Khang ngăn lại được, Lâm Hy liền nhặt lấy con dao gọt hoa quả kia đâm loạn lên một hồi... Sinh viên phía ngoài cánh rừng run lên sợ hãi hết cả, bởi vì tiếng kêu đó thảm thiết tuyệt vọng vô cùng, thực sự không giống như tiếng kêu của loài người. Nhưng tuyệt nhiên chẳng ai muốn đến giải vây hay gọi bảo vệ trường. Sợ đến đờ cứng người ra hết cả rồi.

Không quá hai mươi phút.

Đỗ Trường Phong đi ra, khắp người toàn là máu. Các sinh viên thấy vậy kêu thét bỏ chạy tán loạn. Lúc Diệp Quán Thanh được đưa lên xe cứu thương vẫn còn chưa tỉnh, thều thào nói với một số người bạn bên cạnh, “Đừng... đừng nói với mẹ tôi, xin mọi người đấy... Hãy xin nhà trường lượng tình, đừng khai trừ tôi...” Còn chưa kịp đưa đến bệnh viện, Diệp Quán Thanh đã ngừng thở trên đường đi, đến bệnh viện thì được đẩy ngay vào nhà xác. Còn bệnh viện đó lại chính là bệnh viện Nhân Ái do nhà họ Lâm đầu tư xây dựng.

Đỗ Trường Phong bị cảnh sát bắt ngay tối hôm đó. Lâm Hy và Thư Khang cũng bị tạm giam, nhưng rất nhanh sau đó lại được thả ra bởi Đỗ Trường Phong đã nhận hết tất cả trách nhiệm về mình. Lúc đó anh đã tỉnh táo lại, được biết Diệp Quán Thanh đã chết, anh gào khóc thảm thiết ngay trong trại tạm giam, tiếng khóc kinh thiên động địa, cũng không giống với tiếng khóc của con người. Khóc mãi đến tận lúc trời sáng.

Cả đời này Đỗ Trường Phong không thể nào quên được, cái cảnh bên gia đình nguyên cáo kêu gào khóc thét gậm dừ trong cái hòm tòa án tuyên án ấy. Nói thực, ngay cả bản thân anh cũng không ngờ tới kết quả lại như vậy, anh vốn đã chuẩn bị tinh thần ra pháp trường rồi. Mỗi ngày ở trong nhà tù đối với anh mà nói, sống một ngày mà đằng đằng như thể một năm.

Cái giá phải trả cho sự bông bột của tuổi trẻ không ngờ lại trầm trọng đến vậy.

Hàng đêm, khi anh mơ thấy Diệp Quán Thanh bị anh ngộ sát đổ gục xuống vũng máu, sự bất lực và tuyệt vọng trong ánh mắt ấy dày vò tinh thần anh từng giờ từng phút, thậm chí anh còn hay vô cớ ngửi thấy mùi tanh của máu, suốt một thời gian dài không ăn uống được gì. Rồi hồi tưởng lại quãng đường đời từ tuổi ấu thơ đến khi trưởng thành, thực sự là anh đã quá phung phí tuổi thanh xuân. Phung phí thái quá thì mất mát càng nặng nề hơn. Anh biết chỉ cần anh bước lên pháp trường là tất cả mọi thứ sẽ không còn là của anh nữa, bao gồm cả sinh mạng. Hối hận, hai chữ này giờ đã không đủ để biểu đạt cảm xúc, tình cảm trong nội tâm anh. Giờ anh mới hiểu, hóa ra sinh mạng mới đáng quý đến như vậy, giờ mới hiểu vì sao lúc Diệp Quán Thanh đổ gục xuống đất lại nhìn anh với ánh mắt thể lương tuyệt vọng đến như vậy. Có ai lại muốn chết cơ chứ?

Nhưng, khi bình tĩnh lại rồi, anh thấy mình chết là đáng, dù sao thì anh cũng đã giết một mạng người. Trên tòa án, tinh thần anh hoảng hốt, hoàn toàn không nghe thấy luật sư và các thẩm phán nói gì. Ngay cả đến dừng khí ngắt đầu lên anh cũng không có. Mãi cho tận tận khi quan tòa tuyên đọc bản án trước tòa, anh vẫn còn tưởng mình đang nằm mơ. Quan tòa nói gì vậy? Anh bị bệnh thần kinh, không phải chịu trách nhiệm hình sự, được phóng thích ngay tại phiên tòa.

Chiếc còng khóa trên tay được mở ra.

Những người thân đến nghe xử án bước đến vây kín lấy anh, ông bố Lâm Sỹ Diên ôm chầm lấy anh khóc lóc nghẹn ngào. Còn cả anh trai Lâm Nhiên và em trai Lâm Hy nữa, lại càng khóc lên khóc xuống như muốn ngắt đi. Xém chút nữa thì anh được người thân khiêng lên đưa ra khỏi tòa án. Nhưng anh trai của người chết lại mất kiểm chế xông đến muốn liều mình một phen, nhưng lập tức bị cảnh sát khống chế lôi ra.

“Chúng mày là lũ giết người, sẽ không được chết yên ổn đâu! Đạo trời sẽ không tha thứ cho chúng mày đâu! Diệp Quán Ngừ này dù có làm ma cũng không bao giờ tha cho chúng mày! Lũ súc sinh lang sói cấu kết làm càn kia...”

“Tao thề, tao sẽ đòi lại tất cả! Tao sẽ báo thù!...”

“Quán Thanh, anh sẽ báo thù cho em!...”

Nhà họ Lâm ai ai cũng cúi đầu, nhanh chóng rời khỏi đó. Đỗ Trường Phong cũng lên xe, anh trai của người chết thoát khỏi cảnh sát, xông đến đập liên hồi vào cửa xe: “Mày ra đây, thằng súc sinh kia, mày bị bệnh thần kinh cái gì cơ chứ? Sao lúc mày giết người lại bỗng nhiên bị bệnh thần kinh là thế nào?

Mày không sợ bị trời đánh sao? Mày ra đây, chúng ta quyết tử một trận, mày có gan thì ra đây...”

“Mau lái xe đi!” Người ngồi bên cạnh quát.

Xe lao vút đi. Đỗ Trường Phong ngoái đầu nhìn lại phía sau, thấy người đó ngã nằm ra đất, kêu trời kêu đất, chẳng còn nghe rõ anh ta đang nói gì nữa, Đỗ Trường Phong chỉ cảm thấy bầu trời như chưa bao giờ u ám đến thế. Anh đã không còn nghe rõ gì nữa cả. Cuộc sống của anh rơi vào âm ảm từ đó.

“Tôi sẽ không bao giờ nói với ông từ ‘cảm ơn’! Bởi vì... tôi hận ông!”

Đây là lời mà anh nói với ông bố Lâm Sỹ Diên sau khi trở về nhà.

“Cho dù là con hận bố thì bố cũng phải để con sống.” Lâm Sỹ Diên trả lời.

“Nếu phải sống thế này thì chi bằng tôi chết đi cho rồi!” Đỗ Trường Phong nổi giận lôi đình, đòi đi tự thú. Lâm Duy ngăn anh: “Cậu có thể đi tự thú, nhưng tôi nói cho cậu biết trước hậu quả, giờ cậu đi tự thú vẫn chưa muộn, hậu quả là tất cả chúng ta, bao gồm cả bố mẹ cậu, anh cậu, tôi, và còn rất nhiều những người mà cậu không biết nữa, tất cả sẽ bị liên lụy, ai bị mất chức thì sẽ mất chức, ai phải ngồi tù thì sẽ ngồi tù, cả nhà họ Lâm này sẽ bị hủy hoại trong chốc lát... Cậu có còn muốn đi tự thú nữa không?”

“Nhưng tôi không bị thần kinh! Tôi không phải thằng điên!”

“Cậu chính là thằng điên đấy!”

“Tôi không điên!”

“Thằng điên chẳng bao giờ tự nói mình bị điên cả, trong nhận thức của anh ta, anh ta không khác gì những người bình thường cả, nhưng...” Lâm Duy nhìn anh lạnh lùng nói: “Trong mắt của những người bình thường chân chính, cậu chính là một thằng điên! Nếu không thì cậu sẽ không bao giờ làm cái chuyện điên rồ như thế này, vì thế bây giờ cậu phải nhớ lấy, cậu là một thằng điên, điên từ đầu đến chân, từ trước đến giờ đã thế rồi...”

Đỗ Trường Phong ngửa mặt lên trời gào thét: “KHÔNG!!!”

Bi kịch cuộc đời Đỗ Trường Phong bắt đầu từ khi anh bị “áp tải” đến bệnh viện tâm thần, rõ ràng là giết người mà lại được phóng thích ngay trước tòa án, rõ ràng là người bình thường mà lại bị giám định là người điên. Người nhà lên làm gì giấu anh, anh không biết, anh chẳng biết gì cả, anh chỉ biết rằng cuộc đời của anh rơi vào bóng tối vô cùng vô tận từ hôm đó.

“Lâm Sỹ Diên! Cả đời này tôi hận ông!” Lúc bị áp tải lên xe, anh gào thét giãy giụa. Đây là lần đầu tiên anh gọi trực tiếp tên bố mình.

Từ đó, Đỗ Trường Phong ở trong bệnh viện tâm thần và làm bạn với một đám người điên. Chỉ vì để anh được sống. “Vì anh, em cũng phải sống!” Mỗi lần Lâm Nhiên đi thăm anh đều vừa khóc vừa nói vậy.

Nhưng mỗi ngày ở trong đó, Đỗ Trường Phong chưa bao giờ cảm thấy được rằng mình đang sống.

Bệnh viện tâm thần nằm cách xa khu đô thị, ẩn khuất trong cánh rừng phong vắng dấu chân người, cách một ngọn núi, bên trái là nhà tang lễ, bên phải là nghĩa trang, cả ngày suốt từ sáng đến tối chỉ có tiếng khóc và tiếng kêu gào bi thương vang vọng trong rừng núi, bốn bề là tường cao, trước sau là hai cánh cổng sắt (hồi đó rừng phong xung quanh còn chưa được liệt vào khuôn viên bệnh viện tâm thần). Đối với người từ nhỏ đã quen tự do phóng khoáng như Đỗ Trường Phong mà nói, bị nhốt trong một môi trường như thế này còn khó sống hơn nhiều so với nhà tù. Nhưng những đãi ngộ của anh lại tốt hơn nhiều so với những bệnh nhân tâm thần chính xác một cách hiển nhiên, không những chỉ một mình ở riêng một nhà mà lại còn có người chuyên chăm sóc ăn ở cho anh, chỉ cần không ra khỏi bệnh viện, anh có thể đi lại hoạt động khắp nơi.

Lâm Sỹ Diên từng đi thăm con trai một lần, kết quả là nhận được sự từ chối gặp mặt của anh. Ông cũng chẳng biết làm gì hơn, thấy thiết bị, cơ sở viện tâm thần lạc hậu, môi trường tồi tệ, thông qua một loạt các hoạt động coi như là đầu tư làm từ thiện, ông sát nhập bệnh viện tâm thần vào bệnh viện Nhân Ái dưới chướng tập đoàn Chấn Á của nhà họ Lâm. Chính quyền rất ủng hộ, viện tâm thần từ lâu rồi đã là một gánh nặng, vừa không có tiền đầu tư, lại không có lợi nhuận, có người mua thì sao lại không xúc tiến? Ngày treo biển có khua chiêng gióng trống inh ỏi, pháo nổ đùng đoàng, những người điên trong viện còn vui mừng hơn cả đón Tết, người thì hát, người thì nhảy múa, mặc dù họ không biết vì sao những người này lại đến đây đốt pháo tràng, nhưng hiếm khi viện tâm thần mới được một dịp náo nhiệt như thế này, rất nhiều người điên đều tưởng rằng họ đang được đón Tết.

Đỗ Trường Phong nhốt mình trong phòng, vẫn không chịu gặp bố. Lâm Sỹ Diên đứng trước cổng rất lâu, cuối cùng đành lẳng lặng ra về. Nhưng viện tâm thần thuộc Bệnh viện Nhân Ái của Ly Thành được chính thức thành lập thì là sự thực trăm phần trăm rồi, vì là bệnh viện trực thuộc nên được người ta gọi là “Nhị Viện”, cứ gọi mãi như thế đến tận bây giờ.

Lâm Sỹ Diên vừa tiếp quản Nhị Viện lập tức mời ông Lương Trọng Kim, chủ nhiệm khoa của bệnh viện Nhân Dân của Ly Thành, nơi ngày xưa ông đã từng làm việc ở đó, đến làm viện trưởng Nhị Viện, còn vì sao lại mời ông Lương đến thì có lẽ chỉ có lòng ông rõ nhất. Sau khi ông Lương đến nhậm chức, Lâm Sỹ Diên bắt đầu chiến dịch tu sửa lại Nhị Viện, không chỉ trùng tu viện xá còn bố trí thêm thiết bị để con trai có thêm nhiều không gian hoạt động. Ông còn mua lại rừng phong xung quanh, làm đường, trồng hoa trồng cỏ, xây tháp cao, tất cả chỉ là để con trai có thể ở thoải mái hơn. Sợ con trai khó sinh hoạt chung với những người điên thực sự kia, trong lúc trùng tu viện xá, ông liền xây một ngôi nhà riêng biệt cho con trai, đào cái ao cũ ngày xưa phía trước ngôi nhà thành một cái hồ nhân tạo, tách biệt căn nhà với những khu viện xá khác.

Sau khi sự cấu kết gắt gỏng ban đầu qua đi, Đỗ Trường Phong dần trở nên bình tĩnh, sự cô đơn bắt đầu lan tràn trong lòng mà anh không có cách nào

cứu vẫn được. Anh thường ngồi dưới lầu thấp suốt đêm cho đến tận sáng, nhìn xa xăm, hút thuốc, uống rượu, lặng lẽ chờ đợi tia nắng đầu tiên trước khi bình minh rạng sáng chiếu rọi vào tận đáy sâu cõi lòng u ám của mình. Lầu thấp này vốn trước kia là nơi người trông coi khu rừng dùng để quan sát tình hình, đồng thời cũng thấp cả đèn chiếu sáng để chỉ phương hướng cho người đi lạc trong rừng vào ban đêm, lúc đó lại trở thành địa điểm vừa ý nhất cho Đỗ Trường Phong giải phóng nỗi cô đơn.

Đỉnh lầu thấp nhỏ và hẹp, nhiều nhất cũng chỉ có thể chứa được hai người, dưới mái lán che nắng có treo một bóng đèn nhỏ, gió thổi cái là lại kêu “lách cách”, dễ trèo được lên trên đấy cũng phải là người gan dạ. Ông Lương cứ mỗi lần nhìn thấy Đỗ Trường Phong trèo lên đấy đều sợ hú hồn hú vía, lập tức báo cáo với viện trưởng Lâm. Lâm Sỹ Diên liền phái người dỡ bỏ lầu thấp gỗ lung lay như sắp đổ ấy đi, dùng bê tông cốt thép xây một tòa lầu thấp cao hơn ở chính chỗ đó. Để đảm bảo an toàn cho con trai, cầu thang được thiết kế bên trong lầu thấp, uốn hình xoắn ốc leo lên trên, đỉnh tháp hoàn chỉnh hơn so với tháp cũ rất nhiều, tường rào xung quanh dùng gạch đá hoa lát thành, vừa kiên cố lại rất mỹ quan, trên mái lán có một cửa sổ trong suốt được chống bằng cột chống kim loại, có thể tận dụng ánh sáng tự nhiên tốt hơn, buổi tối mà ở đó ngắm sao thì quả thực không còn chỗ nào thích hợp hơn. Một đỉnh tháp tuyệt vời như thế cũng có thể chứa được ba đến bốn người cùng ngồi ngắm cảnh, nói chuyện, thậm chí là uống rượu trên đó. Trên mái lán của lầu thấp còn được bố trí một quầy bar nho nhỏ có đủ loại rượu tây bày xếp trong tủ, đều là những loại mà Đỗ Trường Phong thích, thậm chí lại còn lắp cả điện thoại và một chiếc kính thiên văn hiện đại nhất...

Đỗ Trường Phong sững ngây người ra, khi lần đầu tiên anh leo lên đỉnh lầu thấp mới. Khóe mắt anh bỗng nhiên ướt đầm. Tầng băng trong trái tim anh dần dần tan chảy, bỏ đã làm tất cả những điều ông có thể làm, không phải Đỗ Trường Phong không hiểu, nếu chỉ để anh sống sót thôi thì bố sẽ không bỏ ra nhiều công sức tâm huyết như vậy. Ông còn muốn con trai mình vui vẻ.

“Tòa lầu thấp này do đích thân bố cháu đốc thúc Lâm Hy thiết kế đấy!” Ông Lương nói.

Đỗ Trường Phong nghẹn ngào, không nói ra được một lời.

“Bố cháu dặn, nếu cháu cần gì nữa thì cứ nói.” Thấy Đỗ Trường Phong nhìn xa xăm không nói gì, ông Lương biết lòng anh đã xuôi xuôi, bèn tranh thủ nói thêm, “Tuần sau bố cháu từ Mỹ về, ông ấy hỏi cháu có muốn mang cái gì về không...”

Đỗ Trường Phong như thể không chú ý gì đến câu nói đó: “Nuôi một con chim vậy.”

“Được, cháu muốn nuôi chim gì, ta sẽ bảo bố cháu tìm.” Ông Lương vui mừng hơn hở.

Thực ra Đỗ Trường Phong cũng chỉ tiện mồm nói ra vậy, chứ nuôi chim gì mà trong rừng cây này còn không có? Anh nhìn ông Lương khó xử, lại nhìn thấy cái hồ nhân tạo giữa rừng phong phía sau lưng ông, nhìn từ trên cao xuống, trông nó giống như một tấm gương phản chiếu ánh mặt trời vậy. Anh rất thích cái hồ này, bên bờ cây cỏ bèo dong um tùm, rừng cây xanh tốt, mặt nước hồ xanh biếc nhìn thấu tận đáy, cá tung tăng bơi lội giữa những đám bèo dong dưới đáy hồ, nếu như kiếm con chim gì đó du ngoạn trên mặt hồ thì lại càng tuyệt vời. Chứ ai nuôi vịt bao giờ?

Một nụ cười quái đản hiện lên trên khóe miệng anh.

“Nuôi mấy con thiên nga đi.” Anh nói ra cái ý nghĩ kì lạ viễn vông ấy.

Ông Lương ngẩn người: “Cái này... chỉ sợ khí hậu phương Nam của chúng ta không nuôi được.”

“Tùy chú, tùy cơ mà làm thôi.” Lại cái vẻ mặt không quan tâm không để ý gì hết. Đỗ Trường Phong của ngày xưa dường như đã trở lại rồi. Lòng ông Lương thầm mừng, gạt đầu lia lia, vừa xuống khỏi lầu thấp liền gọi ngay điện thoại quốc tế cho Lâm Sỹ Diên, “Viện trưởng, Kỳ Kỳ muốn nuôi thiên nga, ông cố gắng xem kiếm được ở đâu mấy con về đi, hiếm khi thấy khuôn mặt thẳng bẻ nở nụ cười...”

Ông vẫn quen gọi Đỗ Trường Phong là “Kỳ Kỳ” như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Trường Mộng Lưu Ngân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Cô bé ơi, tôi buồn lắm!

Năm năm sau, Đỗ Trường Phong lấy lý do chữa bệnh để sang Nhật du học, sau khi tốt nghiệp Lâm Sỹ Diên lại đón anh trở về, tuyên bố với mọi người rằng bệnh của anh đã được chữa khỏi, không phải ở trong Nhị Viện nữa. Điều đó đồng nghĩa Đỗ Trường Phong được “tự do”. Nhưng rất kì lạ là, anh chưa bao giờ cảm thấy mình thực sự được tự do, anh có thể đi bất cứ nơi nào trên thế giới nhưng cho dù đi đến nơi đâu lòng anh trước sau vẫn không tài nào thoát khỏi được cái bóng của Nhị Viện.

Dạo chơi bay nhảy suốt một thời gian bên ngoài, dần dần anh chẳng còn hứng thú gì nữa, sau cái ồn ào náo nhiệt anh lại chọn về với sự bình yên. Anh

vẫn chuyển về Nhị Viện, sống cuộc sống nửa ẩn cư. Đương nhiên, anh không trực tiếp sống trong Nhị Viện mà mua lại ngôi nhà trong Nhị Viện trước kia anh ở, xây lại thành một son trang, cách ly với Nhị Viện bằng cái hồ nhân tạo ấy.

Từ khía cạnh này có thể thấy, tinh thần anh vẫn loanh quanh bên Nhị Viện. Anh cũng không biết tại sao mình lại không nỡ chuyển đi khỏi nơi đó, theo lý mà nói thì đáng lẽ anh sẽ phải cao chạy xa bay mới đúng. Có lẽ vì trước sau tinh thần anh vẫn chưa được giải thoát thực sự nên cho dù có chạy đến đâu cũng vẫn giống như đang bị cầm tù, mà Nhị Viện thì chứa đựng quá nhiều tâm huyết của anh, cũng lưu giữ rất nhiều hồi ức về tuổi thanh xuân xưa của anh.

Nhị Viện nghiêm nhiên đã là một cái “tổ” của Đỗ Trường Phong.

Trải qua mười năm xây đi sửa lại, Ngọa hồ son trang giờ đã trở thành một khuôn viên gồm cả sân và nhà rộng rãi, độc lập, khác biệt với viện xá kiểu Tây khác trong Nhị Viện. Đỗ Trường Phong thích phong cách kiến trúc Trung Quốc, hai bên nhà, mỗi bên anh xây một dãy lầu nhỏ kiểu Trung Hoa gạch xanh ngói xanh, một bên đặt là Sơn Hải Cư, một bên thì đặt là Hải Đường Xá, mỗi bên đều có hành lang và cầu với những rương cột trạm trở công phu bắc nối liền hai dãy lầu với nhau, quay thành một khuôn viên rộng lớn. Phía sau khuôn viên đó là rừng trúc rậm rạp với diện tích rất rộng, nối liền với rừng phong bên ngoài Nhị Viện, cảnh tượng hùng vĩ đẹp đẽ. Sao lại trồng trúc? Bởi vì Đỗ Trường Phong thích nghe tiếng lá trúc xào xạc bay mỗi khi gió thổi tới, âm thanh ấy thật đặc biệt, nó khác với âm thanh của những loài cây khác phát ra, thoạt đầu mới chỉ là tiếng xào xạc nhẹ nhàng, rồi sau đó theo làn gió lướt qua, gió thổi đến đâu cả một vùng lá xào xạc đến đấy, thế rồi cả rừng trúc chìm vào một biển âm thanh xào xạc, lúc trầm lúc bổng, rất có giai điệu, vì thế mà nó mang lại cho anh rất nhiều cảm hứng sáng tác. Một đạo diễn người gốc Hoa nào đó của Hollywood đã từng quay một bộ phim vô hiệp đạt giải Oscar, trong đó có cảnh quay một trận quyết đấu trong rừng trúc kinh điển, một người bạn nước ngoài của Đỗ Trường Phong nhìn thấy cảnh đó trong phim đã kinh ngạc thốt lên, đây chẳng phải khu vườn sau nhà Sam hay sao?

Lần đầu tiên đến đây, Vi Minh Luân đã ngưỡng mộ vô cùng, có nói đây là chốn bồng lai tiên cảnh cũng chẳng ngoa, còn nói cái ông đạo diễn Lý gì gì đó phải trả tiền bản quyền cho Đỗ Trường Phong, rõ ràng là “đạo” y nguyên bản mẫu rừng trúc trên núi sau nhà anh. Đương nhiên, đây chỉ là những lời nói đùa mà thôi. Khi đó hai người vừa đi du học ở Nhật trở về, Đỗ Trường Phong đưa anh đến Nhị Viện chơi, đi đến đâu miệng anh bô bô đến đấy, ngay cả cái từ “Baka Aho” (tiếng Nhật nghĩa là thăng khôn, thăng điên) cũng buột mồm phun ra, ý là Đỗ Trường Phong dựa vào cái gì mà được sống ở một nơi tuyệt vời như thế này chứ!

“Nếu là ở xã hội cũ thì có thể nuôi thêm rất nhiều vợ bé nữa.” Đây là điều đầu tiên Vi Minh Luân nghĩ đến.

Lúc đó, Đỗ Trường Phong gật đầu, vẻ rất thần nhiên: “Ý kiến không tồi đấy chứ?” Rồi lại phá lên cười ha hả. Sau khi được Vi Minh Luân góp ý, Đỗ Trường Phong đặt cho khuôn viên của mình một cái tên rất chi vô hiệp “Ngọa hồ son trang”, ý nghĩa rất rõ ràng, trong son trang này có một con “hồ”, tốt nhất là đừng có động vào nó, không thì một khi nó mà nổi con thịnh nộ thì không đơn giản chỉ là ăn thịt người thôi. Lần nào giới thiệu với mọi người về cái son trang này Vi Minh Luân cũng đều nói như vậy, sau lại còn thêm một câu đầy ẩn ý, “Là một con hồ đực đấy!”

Ai đến thăm nghe chuyện đó cũng phải phá lên cười.

Thế là kiểu gì cũng có người trêu Đỗ Trường Phong: “Sam, bao giờ thì cái son trang này của cậu mới nuôi thêm một con hồ cái nữa thế hả?”

Đỗ Trường Phong trả lời: “Hồ cái thì phải nuôi bên ngoài chứ, không đem về được, một núi thì làm sao có hai hồ được?”

Câu đấy thì đúng là đùa cho vui thật, nhưng chính xác là Đỗ Trường Phong không bao giờ đem phụ nữ vào son trang, muốn phong lưu thì ra ngoài mà phong lưu, anh cũng không thích bạn bè đem bạn gái đến nơi này, anh nói son trang này là nơi dành cho đàn ông, phụ nữ mà đến thì chỉ sợ không có đường sống mà về nữa. Sau anh còn bổ sung thêm một câu: “Nhưng nếu có kẻ chủ động dâng người đến miệng cọp thì tại hạ đây quyết không chối từ.”

Từ đó “Ngọa hồ son trang” nổi danh khắp nơi.

Mấy năm gần đây, Đỗ Trường Phong chẳng chịu ra ngoài mấy, mỗi lần hội họp gì với bạn bè anh đều mời họ đến chỗ mình, gọi bạn gọi bè đến tụ tập uống rượu, đến giờ nghỉ của bệnh viện muốn tiễn khách cũng không khó. Mà những người đến son trang thì đa phần đều là những người nổi tiếng trong giới văn nghệ sĩ, trông Đỗ Trường Phong có vẻ giao du rộng rãi với nhiều người nhưng thực ra lại rất kén chọn, không phải ai cũng làm bạn được với anh. Lại thêm phần tính tình anh cổ quái, chẳng giống ai, có lúc thậm chí còn ngạo mạn vô lễ, người bình thường chắc không ai chịu nổi. Nếu không họp nhau thì Đỗ Trường Phong sẽ chẳng bao giờ mời người ta đến son trang, nếu là do bạn anh dẫn đến, lần đầu không hợp thì đừng nghĩ đến chuyện tới đây lần thứ hai. Vậy nên những người hay lưu lại nơi đây cũng chỉ loanh quanh có vài người, Vi Minh Luân thì gần như một nửa thời gian của anh là ở đây, hể Đỗ Trường Phong ở trong son trang là sẽ không bao giờ cho anh cơ hội sống cô đơn một mình, những năm qua hai người cứ sống bên nhau suốt. Đỗ Trường Phong rất thích bạn bè đến “quấy nhiễu”, vì điều đó sẽ khiến anh quên mất nơi đây là nơi có liên quan đến những kẻ điên, anh sẽ quên mất mình cũng là một “thằng điên”, anh sợ phải yên tĩnh một mình, hể tĩnh lại là anh lại nghĩ ngợi lung tung.

Tất cả về quá khứ, về tương lai, anh đều không muốn nghĩ ngợi gì hết cả. Chỉ một chút, một chút thôi cũng không muốn.

Về chuyện hủy bỏ buổi biểu diễn, Vi Minh Luân rất tức giận, vì có gọi điện tới thì anh chủ động tắt máy. Hết cách, Vi Minh Luân đành núp bóng nhờ Thư Mạn đến, lại điện đến son trang trước cho ông Lương. “Nhờ chú nói với cậu ấy rằng, có một cô gái tương mạo xinh như hoa muốn đến thăm cậu ấy, hỏi cậu ấy có gặp hay không?”

Ông Lương tuy đã nghỉ hưu ở Nhị Viện nhưng Đỗ Trường Phong rất quý ông, lại mời ông về son trang làm quản gia, trong son trang, ngoài ông Lương ra thì chỉ có bà La là những người làm những việc vặt trong nhà, tính tình phong thái rất thanh tịnh. Ông Lương đã thân quen với Vi Minh Luân, nghe nói có phụ nữ đến son trang thăm Đỗ Trường Phong liền cười phá lên trong điện thoại: “Chắc chắn là không gặp rồi, cháu cũng không phải là không biết Kỳ Kỳ vốn không thích đàn bà con gái đến son trang rồi, đúng không?”

Vi Minh Luân như đã dự tính trước, liền đáp: “Nhưng đây không phải là một phụ nữ bình thường, mà là người tình trong mộng của cậu ta.”

“Có là phụ nữ gì thì nó cũng không gặp đâu, trong lòng nó chỉ có mỗi con ngỗng mái nuôi từ mười mấy năm trước thôi.”

“Chú oi là chú, là thiên nga đấy chú ạ, cái gì mà lại là ngỗng mái. . .” Vì Minh Luân đến phải dờ khóc dờ cười: “Nhưng chú cứ nói đúng như thế này là được, người đến son trang chính là con thiên nga trong lòng cậu ta, tên là Thư Mạn, chú cứ nói thế là được.”

Ông Lương truyền đạt lại ý lời Vì Minh Luân lại cho Đỗ Trường Phong, lúc đó anh đang vẽ tranh trong thư phòng, vừa mới nghe thấy cái tên Thư Mạn liền lập tức gác bút xuống, gửi tin nhắn cho Vì Minh Luân: “Anh đảm bảo là cô ấy còn đường sống mà về sao?”

Vì Minh Luân vừa cười ha hả vừa nhắn tin trả lời: “Tôi sẽ dặn chú Lương phải cho cậu ăn no trước đã, rồi mới đem cô ấy đến.”

“Thế thì cứ đến đi.” Đỗ Trường Phong cụt lủn nhắn lại.

Thế là Vì Minh Luân đưa Thư Mạn đến Ngọa hồ son trang, đương nhiên, Thư Mạn chẳng biết gì về những tin nhắn riêng tư giữa anh và Đỗ Trường Phong cả, “Cuối cùng thì cô ấy cũng đã đến. . .” Đỗ Trường Phong thờ dài, gần như không ngủ được. Anh mong được gặp cô, lại sợ gặp cô. Đối mặt với cô, anh luôn cảm giác mình thật bất lực.

Thư Mạn đến vào lúc chập tối, bữa tối khá đơn giản, ăn xong Đỗ Trường Phong nói cô đến thư phòng bên Sơn Hải Cư nói chuyện, Ngọa hồ son trang vào mùa đông có vẻ rất yên tĩnh vắng vẻ, có thể nghe rõ tiếng xào xạc lên bổng xuống trầm trong rừng trúc sau nhà. Chập tối, khi cô vừa đến đây thì có mưa nhỏ, tiếng mưa, tiếng gió hòa với tiếng xào xạc trong rừng trúc buổi chập tối vắng lặng nghe thật thi vị. Dự báo thời tiết nói tối nay có tuyết rơi, chẳng biết có phải thật hay không.

Mặc dù bên ngoài gió lạnh cắt da cắt thịt nhưng trong phòng bật máy sưởi nên lại rất ấm như đang giữa mùa xuân, xung quanh bốn bức tường có ba bức kê giá sách, gỗ lê vàng màu sậm trông rất có phong cách và thư thái. Thư Mạn nhận ra loại gỗ đó, rất hiếm và đắt đỏ, giá sách của bố cô cũng được làm bằng chính loại gỗ lê vàng này. Khắp phòng toàn mùi mực giấy. Trên song cửa sổ có điều khắc hoa văn lại dán bức tranh giấy cắt hình hoa mai, giữa phòng bày một bộ sô pha bằng gỗ đàn hương, đáng ngồi mềm mại thoải mái, trên bàn uống trà còn đặt một cốc trà xanh đang bốc hơi nóng, hương trà hòa quyện vào cùng với mùi mực tàu khiến Thư Mạn đang mệt vì đường xa bỗng nhiên thấy dễ chịu hơn hẳn.

Thế rồi, hai tiếng đồng hồ trôi qua, Đỗ Trường Phong cũng đã chẳng có ý muốn “nói chuyện”, chỉ lo đứng trước cửa sổ đốt hết điều thuốc này đến điều thuốc khác, không biết là anh đang suy nghĩ điều gì.

“Trà nguội cả rồi này.” Thư Mạn phá vỡ bầu không khí yên lặng, nhắc nhở anh, rằng cô ngồi khô cả họng lâu lắm rồi.

“Ngươi rồi thì tự đi mà rót thêm vào, trong ấm có nước sôi đấy.” Đỗ Trường Phong nói với cái vẻ chẳng thèm bận tâm. Anh mặc chiếc áo ngủ dài vải nhung màu xanh lam, ngồi xuống đối diện với Thư Mạn, bộ dạng lười nhác nhưng cũng rất ngang tàng. Thư Mạn rất ít khi nhìn thấy ai mặc áo ngủ mà trông phong độ tự nhiên như vậy.

“Tôi nói rõ với cô trước, cô đến chơi cũng được, nhưng nếu muốn nhắc đến buổi biểu diễn thì cô nên đi khỏi đây thì hơn, đừng nên ở lại làm gì dù chỉ một phút. . .” Thư Mạn không nói gì, anh đã rào trước phủ đầu rồi, đó là tác phong xưa nay của anh. Lần trước trong chung cư Hải Đường Hiểu Nguyệt anh cũng vậy, cũng ra chiều này với cô, khiến người ta trở tay không kịp. Thư Mạn đang tròn mắt nghĩ xem nên phản kích thế nào thì anh lại bàn, tay cầm con dao cạo râu tự động rà rà cạo râu, mắt chẳng thèm nhìn cô một cái, “Chuyện gì mà tôi đã quyết định rồi thì sẽ không bao giờ thay đổi đâu, cô đi đi.”

Vốn dĩ cách nhìn của Thư Mạn về anh đã có chút thay đổi tốt, nhưng không ngờ anh lại không biết tốt xấu đến như vậy, cô chỉ hận một nỗi không thể cầm cốc trà lên hất thẳng vào mặt anh.

Lúc này, anh đã cạo râu xong, có ý để chân lên bàn uống trà, chiếc dép lê mặt gấm dài ngoe nguẩy như trên người Thư Mạn, thật huênh hoang vô đối. Thư Mạn biết là anh cố ý làm thế để khiêu khích sự nhân nại của cô nhưng cô cũng không đủ nhân nại để phí thời gian với anh, cô nhìn thẳng vào anh, cất tiếng nói nhỏ như tiếng muỗi vo ve: “Vì Minh Luân có nói với anh không?”

“Nói gì?”

“Có lẽ, tôi chẳng sống được bao lâu nữa.”

“... ”

“Có khi ngay cả mùa xuân năm sau như thế nào tôi cũng chẳng còn được thấy nữa.” Thư Mạn thất thần nhìn giá sách trên tường phía sau lưng anh, hơi bặm môi, cố gắng giữ sao cho tiếng nói mình thoát ra được nhẹ nhàng bình tĩnh, “Tôi biết, người như tôi thì chả có tư cách gì đòi có được sự đồng cảm từ ai cả, nhưng trong lòng lại không thể nói là không có gì tiếc nuối. Ban đầu, Vì Minh Luân khuyên tôi lên sân khấu biểu diễn tôi đã từ chối, nhưng sau khi tôi biết được ngày chết của mình không xa nữa trong ánh mắt của bác sĩ, tôi lại điên cuồng muốn được biểu diễn. Cuộc đời này chẳng còn cơ hội nào như thế nữa, tôi muốn có một màn kết hoàn hảo cho cuộc đời mình, tiễn đưa bản thân mình trong âm nhạc. . .”

“... ”

“Tôi không thể cầu xin ai khác, chỉ có thể cầu xin anh, hãy cho tôi cơ hội này, để tôi chết trên sân khấu cũng được, cho dù tôi không có tư cách được chọn cách thức chết của mình, nhưng tôi vẫn hi vọng anh có thể cho tôi. . .”

“Câm miệng lại!”

Cuối cùng thì anh đã ngắt lời Thư Mạn, đôi lông mày cau có, môi mím chặt, ánh mắt như hai lưỡi dao sắc lạnh đến lóa mắt, cứ như thể nó vừa được rút ra từ trong thân thể anh, sau đó đâm vào cô vậy, như thể muốn cô đi đến chỗ chết, “Tôi sẽ không bao giờ cho phép cô chết trước mặt tôi, để tôi phải tưởng nhớ cô cả đời được! Tôi sẽ không bao giờ cho cô có được cơ hội ấy!” Anh bỗng nhiên gào lên, những sợi đinh râu trên cái cằm vừa cạo xong bỗng nổi hết cả lên, như thể sẽ đâm toạc lớp da mà nhô lên bất cứ lúc nào.

“Nhưng anh không phải là Thượng đế, anh không thể thao túng mạng sống của tôi được!” Thư Mạn cũng gào lên.

“Tôi chính là Thượng đế, là Thượng đế của một mình cô!” Anh cũng gào lên, đôi lông mày rậm cau lại, nếu không phải là người hiểu anh thì chắc sẽ chết khiếp vì cái bộ dạng này của anh. Nhưng Thư Mạn biết cái tính xấu này của anh, cũng không thể gắng với anh lúc này được, chỉ có thể nói với cái giọng đau thương buồn bã: “Được, nếu anh là Thượng đế của tôi, vậy anh hãy nói cho tôi biết, đã đến nước này rồi thì tôi phải làm thế nào? Biết rõ ngày tháng của mình chẳng còn dài nữa, nhưng lại không muốn chết một cách yên lặng như thế này. Tôi không phải là Trương Ái Linh, bà ấy cả đời huy hoàng, cả đời làm nên truyền kỳ nên mới có thể chết một cách yên tĩnh trong phòng ngủ của mình. Còn tôi, cuộc đời mà trước kia tôi đã từng trải qua ấy, cũng đã đủ hồ đồ lắm rồi, sao đến khi chết, ngay cả tâm nguyện cuối cùng cũng không thể thực hiện chứ?”

“Cô đừng có giờ cái bộ mặt đáng thương ấy ra với tôi, muốn tôi đồng cảm với cô chắc? Không có đâu!” Anh lập tức xuyên thấu tâm tư cô, khuôn mặt sắc nhọn như dao, đường nét cứng rắn, không có một chút gì có vẻ nương nể, “Tôi còn đang muốn hỏi cô đây, tôi đã đi đến bước đường này rồi, tôi nên làm thế nào? Tôi lỗi mình gây ra không thể sửa chữa được, mằm tại họa gieo xuống mà không thể nào nhổ lên được, đối mặt với kẻ đã ngấm ngấm theo dõi mình suốt hơn mười năm trời, cô nghĩ rằng anh ta sẽ buông tha cho tôi sao? Đúng, tôi chính là tội phạm giết người, nhưng tôi cũng là một nhạc sĩ, tôi không thể tập trung chơi đàn trước con mắt dò xét không có gì là thiện cảm của anh ta...”

“Những điều đó chẳng quan trọng, quan trọng là anh nhìn nhận bản thân mình như thế nào, không đúng sao? Cũng giống như bản thân anh vừa nói đấy, anh là một nhạc sĩ, đúng vậy, nhưng phải làm như thế nào mới chứng minh bản thân mình là một nhạc sĩ chứ? Chẳng lẽ chỉ là ra một vài đĩa nhạc, cả đời trốn thui trốn lủi trong một góc không dám lộ diện? Anh trốn ở đây thì có thể chứng minh được gì chứ? Điều đó chỉ khiến người ta nhìn thấy sự yếu đuối và hèn nhát của anh thôi...”

Mặt anh sầm xuống, khuôn mặt gằn lên những góc cạnh, môi mím chặt giận dữ: “Cô cho rằng tôi hèn nhát?”

Thực ra trong lòng Thư Mạn sợ chết khiếp đi, nhưng vẫn cố nói ngang: “Chẳng lẽ... không đúng vậy sao?”

Câu nói ấy của cô thật chẳng khác nào dùng tay chọc vào tổ ong vò vẽ, anh dậm chân, cốc trà trên bàn trong giây phút bay tít ra đằng xa, vỡ vụn, “Cô muốn chết lắm có phải không? Bây giờ cô muốn chết có phải không?” Anh nhảy dựng lên, tóm tay Thư Mạn lôi ra ngoài cửa sổ, “Cô nhìn đi, cô ra mà nhìn đi, nhìn xem những năm qua tôi đã phải sống như thế nào! Sống không bằng chết, nhưng tôi vẫn sống đấy, cô có tư cách gì mà nói tôi hèn nhát, yếu đuối? Cuộc sống địa ngục mịt mù tăm tối bao năm qua tôi đã phải trải qua ấy, cô biết gì mà lại dám lớn tiếng nhìn nhận về con người tôi như vậy sao?”

Anh đẩy cửa sổ ra, túm cổ áo Thư Mạn dí ra ngoài bệ, tay chỉ những người điên bên kia hồ rồi gào lên: “Cô đã nhìn thấy chưa, tôi đã từng bị nhốt trong phòng giống như những người điên kia đấy, nhốt năm năm liền đấy! Sống không được, chết cũng không xong, rốt cuộc là vì cái gì kia chứ? Chính là để đợi anh ta đến, tôi biết nhất định anh ta sẽ đến, tôi ở đây đợi anh ta, cô nói xem điều đó cần dùng khí lớn đến thế nào, hả? Nếu tôi không đủ kiên cường thì đã trốn đi thật xa thật xa, hoặc biến thành một thằng điên thực sự từ lâu rồi!... Vậy mà cô lại còn nói tôi yếu đuối, tôi hèn nhát sao?”

Anh thở mạnh một cái, buông tay ra khỏi Thư Mạn, cúi bò cả người lên bệ cửa sổ, giọng nói bỗng khàn đục trầm hẳn xuống: “Nhưng cô không hiểu, từ đầu đến cuối cô vẫn không hiểu, tôi bắt mình phải kiên cường đối mặt với tất cả những điều này, cũng chỉ là để có một ngày... một ngày em có thể nhớ đến... hoặc có thể thật ra trong mắt em tôi chẳng là một thằng khốn nạn nào cả... nhưng em lại chỉ nhớ đến Lâm Nhiên. Em coi tôi là thằng khốn, em nghĩ tôi là thằng khốn bao nhiêu năm nay, nhưng lại quên mất một lần quan trọng nhất ấy. Tôi khổ sở chịu đựng suốt mười mấy năm qua cho đến ngày hôm nay, nhưng em không những không cho tôi một lời giải thích, mà lại còn xem tôi như một kẻ hèn nhát yếu đuối. Đúng là tôi đã từng chạy trốn trước mặt em, nhưng điều đó không có nghĩa tôi là một kẻ hèn nhát... Em không nhớ thì thôi, nhưng ít nhất cũng nên cho tôi một lời giải thích chứ, ít nhất là không được chết trước mặt tôi.”

Nói đoạn Đỗ Trường Phong lại nắm tay Thư Mạn, nắm rất chặt, một giọt nước mắt lớn trào ra từ khóe mắt rơi xuống mu bàn tay Thư Mạn. Anh ngược mắt lên nhìn cô, khóe miệng cũng nhếch lên, dường như muốn cười, nhưng lại như thể bị động đến vết thương cũ, đau đớn đến độ khắp mình run rẩy. Dù anh đau đớn là thế, nhưng vẫn siết chặt tay Thư Mạn, như thể sẽ không bao giờ buông ra được, anh nhỏ nhẹ gọi tên cô: “Thư Mạn, thế nào thì em cũng phải cho tôi một lời giải thích...”

Một buổi chiều mười ba năm về trước.

Đỗ Trường Phong không thể không khâm phục Lâm Sĩ Diên, chẳng biết ông làm thế nào mà kiếm được hai con thiên nga về cho anh thật. Toàn thân lông trắng muốt không tí vết, thuần khiết như thể nó là đồ vật của trời vậy.

Hai con thiên nga lập tức được thả nuôi trong hồ nhân tạo. Quả đúng là một cảnh đẹp hiếm thấy, trên mặt hồ xanh ngọc trong vắt, hai con thiên nga vươn dài cái cổ trắng muốt ngoảnh nhau bơi đi bơi lại trên hồ, bóng của chúng phản chiếu dưới mặt hồ lại được đám cỏ ven hồ làm nền càng làm cho cảnh họ đẹp như tranh vẽ. Đỗ Trường Phong ngắm đến ngẩn cả người. Ông Lương nhân cơ hội đó nói với anh, Viện trưởng Lâm đã phải nhờ người đi tận Cam Túc chọn từ hàng ngàn hàng vạn con mới chọn được cặp thiên nga này, giống tốt, khả năng thích nghi cao, lại là một đôi trống mái, nói không chừng năm sau lại có thể có thêm một con thiên nga con nữa.

“Đôi trống mái?” Đỗ Trường Phong nhướn mày ra vẻ ngạc nhiên rồi sau cũng gật đầu lia lịa, “Tốt lắm, tốt lắm.” Ngưng lại chốc lát, rồi lại hào hứng nói, “Sau này gọi cái hồ này là hồ Thiên nga đi, đừng gọi là hồ nhân tạo, khó nghe chết đi được. Còn về hai con thiên nga này thì cũng phải có tên mới được, ông Lương, nói xem nên đặt tên cho chúng là gì?”

“Cái này, tôi làm sao biết được...” Ông Lương vò đầu khó xử, Đỗ Trường Phong đứng lặng người nhìn hai con thiên nga, bỗng hỏi: “Con nào là con trống?”

“Chính là con ấy...” Ông Lương chỉ con có cái đầu hơi to hơn một chút, nói, “Chính là cái con mà đầu hơi nhô nhô một chút ấy.”

Một con gió thổi đến.

Trong mắt Đỗ Trường Phong lóe lên một tia sáng ươn ướt.

“Gọi nó là Diệp Quán Thanh đi.” Anh ghen ngào nói, “Gọi nó là Diệp Quán Thanh...”

Ông Lương há hốc miệng, thần thờ hồi lâu không biết làm sao.

Đỗ Trường Phong lại quay lưng đi khỏi, chậm chậm bước lên lầu.

Bốn năm rồi, khi đó anh đã ở trong cái bệnh viện tâm thần này được bốn năm, mà cái người đã khuất rồi ấy, cái người mà nghĩ lại chắc giờ cò đại trên mộ đã mọc cao lắm rồi, mộ nằm trong nghĩa trang ngay bên cạnh Nhị Viện, Đỗ Trường Phong chưa đến thăm dù chỉ một lần. Lâm Nhiên nói, từ sau khi tòa án tuyên án, Diệp Quán Ngừ, anh trai của Diệp Quán Thanh đã chuyển đến ở Đồng Thành, không lâu sau mẹ anh ấy cũng qua đời, nhà họ Diệp lụi tàn từ đó.

“Mọi chuyện sẽ không qua đi như thế thôi đâu.” Hơn một lần Đỗ Trường Phong nói câu đó với Lâm Nhiên.

Làm sao mà có thể qua đi như thế được? Bốn năm qua, có ngày nào mà con người đó biến mất trong lòng anh đâu? Quảng thời gian bốn năm vẫn không thể nào khiến anh học được cách đối mặt, anh chưa bao giờ dám đến thăm ngôi mộ đó, mỗi lần đi đến lưng chừng núi anh đều dừng lại, không dám tiếp tục bước, dù chỉ một bước. Tiết thanh minh năm nào cũng đều là Lâm Nhiên thay mặt nhà họ Lâm đi tảo mộ.

Nhưng trốn tránh tuyệt đối không phải vì anh muốn thế, bởi anh luôn nhắc nhở bản thân mình, nhất định phải đối mặt. Gọi con thiên nga đó là “Diệp Quán Thanh” có lẽ là bước chân đầu tiên mà anh muốn tiến.

“Kỳ Kỳ, bố cháu về rồi đấy, lần này về định cư hẳn, cháu không về thăm bố sao?” Ông Lương ở tầng dưới gọi với lên.

“Ngày mai nhà cháu tổ chức tiệc tối, họ hàng nhà cháu đều sẽ đến cả, cháu cũng về đi chứ...”

Đỗ Trường Phong vò như không nghe thấy, anh đang nghĩ nên đặt cho con thiên nga mái kia tên gì, nghĩ cả ngày rồi mà vẫn chưa ra được cái tên nào hợp lí.

Chiều hôm sau, anh ra hồ ngắm thiên nga sau khi đã tra cứu tài liệu, “Diệp Quán Thanh” thuộc loài thiên nga họ Jankowski, , mỏ vàng đen, thân hình đẹp, lúc muốn bay lên cổ nó vươn dài ra phía trước, chậm chậm vỗ đôi cánh, nó chạy một đoạn trên mặt nước hoặc trên mặt đất rồi mới bay vút lên không trung. Con thiên nga mái thì rõ ràng yên tĩnh hơn “Diệp Quán Thanh” nhiều, chẳng mấy khi bay, lúc bơi hay đứng một chỗ, nó thích để một chân ra đằng sau, hoặc cắm đầu xuống chỗ nước nông tìm ăn thực vật thủy sinh, cái bộ dạng tham ăn của nó khiến Đỗ Trường Phong không nhịn được cười.

“Diệp Quán Thanh” bay mệt rồi thì cuối cùng cũng dừng lại, nó bơi qua bơi lại trước mặt anh rồi vươn cao cái cổ lên, chẳng thèm liếc anh lấy một cái rồi lại từ từ bơi đến bên cạnh con thiên nga mái, lúc thì chạm mỏ nhau, lúc thì cụng đầu nhau, thân mật vô cùng. Đỗ Trường Phong thở dài: “Diệp Quán Thanh”, sao anh không lại đây? Bơi gần lại đây một chút, để tôi được ôm anh, hay xoa xoa cái cổ của anh cũng được... Tôi biết, anh còn hận tôi, nhưng anh cũng nhìn thấy rồi đấy, cảnh ngộ của tôi cũng chẳng tốt đẹp gì hơn anh, bị nhốt ở đây với một lũ người điên, chẳng biết sẽ bị nhốt đến bao giờ nữa...”

“Anh nhìn anh mà xem, bây giờ anh vui vẻ biết bao, làm thiên nga cũng tuyệt vời đấy chứ, có thể bay, thật tốt biết bao... Tôi cũng muốn bay, bay đi thật xa khỏi chốn này, cho dù có bị súng thợ săn bắn chết cũng còn hơn bị nhốt ở đây, sống không bằng chết thế này. Không phải là tôi chưa từng nghĩ đến việc đi tự thú, nhưng như thế sẽ liên lụy đến rất nhiều người, rất rất nhiều người, bao gồm cả bố và anh trai tôi... Tôi không phải là người ích kỉ, xưa nay đều không phải, trước kia họ đã vì tôi mà sống, bây giờ đến lượt tôi phải vì họ mà sống, tôi nợ họ, cũng chỉ có thể dùng cách này để trả nợ thôi.”

“Tôi lại càng nợ họ Diệp các anh, rất nhiều lần rồi tôi muốn trốn đi thật xa, thật xa, nhưng giữa đường lại quay trở lại, vì tôi còn phải đợi anh trai anh đến, nếu tôi chạy thật thì anh ấy sẽ không tìm được tôi... Tôi không muốn anh trai anh coi mình là một thằng hèn nhát... Tôi không sợ, nhất định tôi sẽ ở đây đợi, cho dù sau này anh ấy có đòi món nợ này bằng cách nào đi chăng nữa, tôi nhất định sẽ không trốn tránh, khi một con người ngay cả cái chết cũng không còn sợ nữa thì lẽ nào lại sợ sống?”

“Có điều, anh ở bên đó sống có ổn không? Tôi biết gia đình anh chẳng giàu sang gì, không ai xây lầu tháp cho anh, khi cô đơn anh biết làm thế nào? Vậy nên mỗi năm tôi đều nhờ anh trai đốt thật nhiều tiền vàng cho anh, anh cũng cầm số tiền đó mà xây một tòa lầu tháp đi, những lúc cô đơn đứng trên lầu tháp nhìn ra xa rất thú vị, lại còn có thể ngắm sao, có thể nghe tiếng gió hát...”

“Diệp Quán Thanh” từ từ bơi gần về phía anh.

Chẳng lẽ nó lại hiểu lời anh?

“Ku ru... ku ru...” Nó rướn cái cổ về phía Đỗ Trường Phong kêu mấy tiếng, sau đó lại dang rộng đôi cánh bay lên, lượn vòng quanh hồ mấy vòng, rồi lại nhẹ nhàng đáp xuống mặt hồ, tiếp tục bám cạnh con thiên nga mái.

Hai hàng nước mắt Đỗ Trường Phong trào ra như suối.

Đỗ Trường Phong cứ tưởng mình sẽ không bao giờ rơi nước mắt nữa, nhưng đôi mắt trước con thiên nga như thế này, anh vừa vui mừng lại vừa đau buồn đến nỗi không tài nào kiềm chế được cảm xúc của mình. Anh run rẩy dang đôi tay ra hướng về phía mặt hồ: “Diệp Quán Thanh, anh lại đây, hãy để cho tôi được ôm anh...”

Giờ đã là cuối thu rồi, gió se lạnh, anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, đôi tay rét cóng lại. Nhưng anh vẫn cứ dang tay ra như thế, tóc anh phát phơ trong gió, nước mắt mặc ý chảy trên má, anh mặc kệ.

Dù vậy “Diệp Quán Thanh” vẫn chẳng thèm để ý đến anh, thế nhưng nàng thiên nga mái vẫn chưa đặt tên kia lại đang do dự, nó chậm chậm bơi lại phía anh, bơi đến tận hân bờ hồ.

“Ku ru...” Thật là, nó ngẩng cổ lên chào Đỗ Trường Phong. Đỗ Trường Phong hớn hờ rạng rỡ hẳn lên, giờ tay vuốt lông vũ của nó, “Cô bạn tốt, mày nhận ra tao hay sao vậy, đúng là có nghĩa khí hơn ‘Diệp Quán Thanh’ nhiều, tao đã nói mà, Đỗ Trường Phong tao đây xưa nay rất có duyên với phái nữ, mày cũng thích tao có phải không?”

“Ku ru... u ru...” Con vật lại kêu mấy tiếng.

Đỗ Trường Phong cười phá lên, “Thật là giỏi quá đi, mỹ nhân ơi, tôi cũng thích em, tôi đã gặp phải tiếng sét ái tình rồi, nhưng mà, tôi nên đặt tên cho em thế nào cho hay đây nhỉ?” Anh vuốt cái đầu nhỏ và cái mỏ cứng của nó, có chẳng tỏ chút gì sợ hãi, thậm chí còn cúi đầu có vẻ thẹn thùng khiến nước mắt Đỗ Trường Phong vừa được lau khô trước đó lại trào ra vì vui sướng, “Được rồi, nhất định tao sẽ đối đãi thật tốt với mày, đợi tao nghĩ ra cái tên thật hay rồi sẽ lập tức nói cho mày biết. Nhưng bây giờ mày phải cho tao biết, tối nay tao có nên về thăm bố tao không? Nếu đi thì mày hãy ngừng đầu, còn nếu không thì mày cứ tiếp tục cúi đầu thế này, được không?”

Như là một kỳ tích vậy, “cô nương” trầm ngâm trong giây lát rồi thông thả rướn cái cổ xinh đẹp của nó lên.

Miệng của Đỗ Trường Phong lúc đó đúng hệt hình chữ “O”: “Trời đất ơi...”

Nhà lớn của nhà họ Lâm ở số 9 phố Từ Đàm.

Trước khi nước Cộng hòa dân chủ nhân dân Trung Hoa được thành lập, con phố này đã từng là địa tô của Pháp, khi đó sinh sống ở đây đều là những người có địa vị, những tòa nhà kiểu Tây thấp thoáng trong những khu sân vườn, những con đường lát đá xanh hai bên là ngô đồng, cho mãi đến tận ngày nay, đây vẫn là nơi hội tụ những con người có danh có tiếng. Trước đó, khu sân vườn nhà họ Lâm bây giờ đã từng là nơi sinh sống của đại sứ Pháp, qui mô đương nhiên là to hơn một chút so với những khu sân vườn khác. Đầu tiên, ngôi nhà này là do cụ nội của Lâm Sỹ Diên mua, đến thời cách mạng văn hóa thì bị tịch thu, nhưng vì những cống hiến to lớn của Lâm Sỹ Diên đối với sự nghiệp từ thiện ở địa phương nên vào khoảng giữa những năm tám mươi, chính quyền trả lại nhà cho ông, coi như là một trường hợp đặc biệt.

Đêm đã khuya, con đường lát đá xanh trên phố ướt đầm sương đêm, dưới ánh trăng trong như được phủ một lớp thủy ngân lấp lánh. Đỗ Trường Phong lòng đầy tâm sự, cứ lưỡng lự mãi trước cổng nhà mình, vẫn còn chưa quyết có vào hay không. Nhìn xuyên qua cánh cổng hoa sắt, có thể thấy rất nhiều xe hơi hạng sang đỗ trong vườn, căn nhà bốn tầng kiểu Tây thấp đèn óa sáng choang, cách cả một cái sân rộng mà vẫn còn nghe được tiếng cười lớn ha hả của ai làm kinh động đến con chim nằm tổ trên cành cây, nó kêu “chiếp” một tiếng rồi bay vút lên trời hòa mình vào bóng trăng. Đỗ Trường Phong bất giác ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy mấy cây ngô đồng cao vượt mái tường, cành lá nhẹ nhẹ đung đưa trong gió, chiếu bóng một lưới trắng thu.

Bốn năm rồi, mọi thứ ở đây vẫn như cũ chẳng có gì thay đổi.

Khi Đỗ Trường Phong đứng dựa tường và hút đến điếu thuốc thứ mười, anh quyết định hay là cứ vào trong xem thế nào, bốn năm rồi chưa về nhà lần nào, nói trong lòng không nhớ nhưng gì thì đúng là nói dối. Nhưng anh không vào bằng cửa chính mà là nhảy qua tường rào vào, khi tiếp đất gây ra tiếng động hơi to một chút nên lập tức bị phát hiện. Dưới giàn nho trong vườn, trên chiếc xích đu có cô bé đang ngồi chơi, nghe thấy tiếng động, cô bé liền cảnh giác mò mẫm bước đến. Nhanh như cắt, anh lập tức núp vào sau gốc cây hương Chưong cạnh tường rào.

Ánh sáng trong vườn hoa không được đầy đủ cho lắm, có quá nhiều cây cối che hết cả ánh trăng.

Cô nhóc nhìn ngó bốn phía xung quanh tìm kiếm mục tiêu, Đứng sau gốc cây, Đỗ Trường Phong nhìn cô rõ mồn một, chắc chỉ tầm mười lăm, mười sáu tuổi, buộc tóc đuôi ngựa, áo trắng váy đen, dưới ánh trăng trông cô xinh đẹp tuyệt trần, thanh thoát tựa hồ như một thiên thần rớt phàm, nhất là nước da của cô, được tắm dưới ánh trăng lại càng thêm nõn nà, tựa như thối một viên đá vào cũng vỡ ngay ra được. Khi cô ngoảnh mặt khắp phía tìm kiếm, Đỗ Trường Phong nhìn thấy đôi mắt cô long lanh như hóp hồn vía người ta, Xưa nay anh chưa từng thấy đôi mắt nào đẹp khiến nhanh choáng ngợp đến thế... Còn cả chiếc váy mềm mại của cô nữa, phát phơ tung bay trong gió, tựa như con bướm đen bay trong màn đêm, mọi thứ bỗng nhiên cứ như trong mơ vậy.

Lòng anh như có sao băng xẹt qua, trong chớp mắt cõi lòng u ám của anh bỗng được chiếu rọi sáng trưng, tim anh loạn nhịp, như thể tiếng gọi của kiếp trước, nhẹ nhàng đến mang theo hạnh phúc và hi vọng mà anh đã mong ước từ lâu, khiến anh cứng đờ người ra, nhất thời quên mất bản thân mình đang ở chốn nào. Anh cứ đứng đó, khoảng cách chỉ có vài bước chân thôi, chỉ cách gang tấc dưới chân thôi nhưng vô hình lại vạch ra con sông rộng ngàn thước... anh không làm sao nhích chân bước qua nó được, không tài nào đường hoàng cao giọng nói “Tôi ở đây”. Nhưng, nếu thời gian có thể ngừng trôi ngay trong phút giây ấy, nếu tuổi tác bỗng chốc già đi, nếu có thể trong một cái chớp mắt bỗng nhiên biến thành đầu bạc, thì cho dù có phải mất cả đời để vượt qua khoảng cách giữa anh và cô, anh cũng không một lời oán thán.

Bởi vì, nhất định anh sẽ nhận ra cô.

Khuôn mặt quen thuộc như đã từng gặp ở đâu đó ấy, đôi mắt sáng khiến người ta không dám nhìn thẳng vào ấy, tất cả mọi thứ, cứ như thể anh đã gặp

trong mơ, ngắm nhìn chăm chú trong mơ vô số lần rồi. Cô là ai?

Rốt cuộc thì anh không kiềm chế được khi cô bước gần đến gốc cây hương Chương, anh giờ tay bịt miệng cô. Cô sợ hãi run rẩy, anh ra hiệu cho cô không được lên tiếng, sau đó, cô quay mặt lại, đôi mắt đen láy nhìn anh chăm chăm, ngoài sự kinh ngạc ra đôi mắt ấy vẫn bình lặng như mặt nước hồ thu. “Cô bé này quả là gan dạ lắm đây.” Anh hỏi cô là nhóc người rừng nào vậy, không ngờ cô lại nói anh mới là nhóc người rừng, khiến anh hứng thú, anh muốn trêu đùa cô, một chút, nhưng cô lại mắng anh, “Đồ khốn, đồ lưu manh...” Khi anh chuẩn bị nổi giận con giận thì cô chạy biến mất, cô ngẩng mặt lên thì va phải một người, anh vừa nhìn là nhận ra đó là Lâm Nhiên, anh vội nấp vào sau gốc cây, trèo qua tường, cuống cuồng vắt chân lên cổ mà chạy...

Anh không hề biết chuyện gì xảy ra sau khi cô bé đó va phải Lâm Nhiên.

Cuộc đời có rất nhiều chuyện như vậy, sớm một bước và muộn một bước, khoảng cách không còn là gang tấc nữa mà là cả một chân trời. Tối hôm đó về đến Nhị Viện, anh phấn khích đến nỗi suốt đêm không ngủ, cả đêm ra hồ nói chuyện với “Diệp Quán Thanh” và nàng thiên nga mái kia. À đúng rồi, anh đặt tên cho con thiên nga mái kia là “cô bé”, bởi vì anh không hề biết tên của cô gái kia là gì, chỉ có thể gọi cô là “cô bé”. Vừa nghĩ ra cái tên này là anh chạy đến nói với con thiên nga mái ngay tức thì. “Cô bé, tôi không phải là thằng khốn đâu nhé, lại càng không phải là lưu manh, mặc dù có đôi lúc tôi cũng hơi khốn nạn thật, nhưng em không thể chửi tôi được, bởi vì... vì tôi sẽ đảm bảo rằng, trước mặt em nhất định tôi sẽ là một quân tử hơn cả những người quân tử. Em là con gái nhà ai thế, tìm tôi chưa bao giờ loạn nhịp thế này cả, đôi mắt em sáng khiến tìm tôi loạn nhịp, đến giờ vẫn còn chưa hết rộn rã, em nghe này...”

Anh vừa nói vừa chìa tay ôm thiên nga mái đang ngủ trong đám bèo rong ven hồ vào lòng, cứ thế, anh ngồi bên hồ nước, vờn người ra, nhẹ nhàng vuốt ve cái cổ dài của “cô bé”, “Tôi buồn lắm, ‘cô bé’ à, sao tôi lại cứ bị trói buộc ở cái nơi này, tôi không có tự do, không thể đưa em đi chơi khắp nơi, tôi biết nhiều nơi hay lắm, nhưng lại không thể đưa em đi, thậm chí tên em là gì tôi cũng không hề biết...”

Không biết là có phải nàng thiên nga mái đó buồn ngủ quá hay không, cứ nằm yên không động đậy, mặc kệ anh vuốt ve thân mật, thì thoảng kêu mấy tiếng rất nhỏ, như tiếng lừ lừ then thùng của thiếu nữ khiến Đỗ Trường Phong lại càng vui, quên hết tất cả. Dưới ánh trăng, con thiên nga mái khép hồ đôi mắt, đắm mình trong ánh trăng, đôi mắt đen nhánh ấy tựa như viên đá quý chìm dưới tận nơi sâu nhất đáy hồ, ánh lên tia sáng lấp lánh. Đỗ Trường Phong ngờ ngàng phát hiện ra, đôi mắt ấy và đôi môi đỏ của cô bé dưới cây hương Chương quả là giống nhau đến kì lạ...

Thế là những ngày sau này, Đỗ Trường Phong luôn có việc để làm, suốt ngày chơi chung với hai con thiên nga, cho chúng ăn, chụp ảnh cho chúng, nói chuyện với chúng, và họ nghiễm nhiên đã trở thành những người bạn thân thiết của nhau.

Nhưng xét về tình cảm, “Diệp Quán Thanh” dường như có vẻ lí trí hơn, mặc dù nó không hề từ chối những cử chỉ thân mật của anh nhưng lúc nào cũng giữ một khoảng cách, lúc gần lúc xa, nói chuyện với nó, nó cũng luôn tỏ vẻ không thèm ngó ngang đến, chỉ lo nghịch nước với dang cánh bay lượn. Nhưng “cô bé” thì lại khác, chỉ cần Đỗ Trường Phong gọi một tiếng thì cho dù nó đang ở đâu, chơi vui thế nào thì nó cũng vẫn bay đến bên anh ngay lập tức, đôi cánh vỗ phành phạch tỏ vẻ vui mừng khôn xiết. Đỗ Trường Phong thích nhất được nói chuyện với nó, những chuyện trước kia chưa bao giờ anh nói, những bí mật chôn giấu trong lòng, anh đều nói hết với nó. Anh thích việc vừa vuốt ve cái cổ của nó vừa nói, chuyện như thế thôi cũng đủ cho anh thấy mãn nguyện vô cùng.

Anh thấy mình như đang “yêu”, chỉ một chốc không thấy “cô bé” là anh đã thấy nhớ cuống nhớ cuồng. Buổi tối đi ngủ anh luôn mở cửa sổ, vì sớm hôm sau thức giấc, việc đầu tiên anh cần làm là nhìn thấy bóng “Diệp Quán Thanh” và “cô bé” bơi trên mặt hồ thì anh mới yên tâm, hay dù có đang tắm trong phòng tắm anh cũng chẳng buồn nhìn gương nữa mà toàn nhìn ra mặt hồ phía ngoài của sổ. Ngay cả lầu tháp anh cũng không leo lên nữa, thay vào đó, lại nằm trên bãi cỏ ven hồ tắm nắng, đọc sách, chơi đàn, nói chuyện với “cô bé”, và đó là khoảng thời gian anh vui vẻ nhất trong ngày.

Ông Lương thấy thế cũng vui mừng hơn hờ, thằng bé cuối cùng cũng yên ổn một chỗ, không chạy đi khắp nơi nữa, cũng không còn từ chối sự quan tâm của Lâm Sở Diên. Thì thoảng Lâm Sở Diên đến thăm anh, hai người còn có thể nói với nhau được vài câu. Lâm Sở Diên không tài nào hiểu nổi, tại sao hai con thiên nga lại có thể làm tan chảy cả núi băng ngăn cách giữa hai cha con ông, trong khi bao nhiêu công sức ông đã bỏ ra trước kia con trai ông đều không hề đếm xỉa đến.

Hôm đó, Lâm Sở Diên lại đến Nhị Viện thăm con trai. Trời mùa thu trong và cao, ánh nắng rực rỡ, trong rừng nở đầy hoa cúc dại, đi vào trong rừng quang cảnh lại càng đẹp hơn, tâm trạng ông cũng vui vẻ hẳn lên. Hỏi tình hình của con trai, ông Lương nói: “Cậu ấy chỉ thích hai con thiên nga đó, một lúc không nhìn thấy chúng là không chịu được, mỗi ngày cậu ấy phải tự tay cho chúng ăn thì mới chịu đi ăn cơm, chỉ thiếu mỗi nước là ôm chúng lên giường ngủ cùng thôi.”

Lâm Sở Diên chỉ cười: “Thằng nhóc này, từ nhỏ đến lớn tôi chưa từng suy xét kĩ càng về nó, không biết trong lòng nó nghĩ những gì mà những chuyện nó làm từ xưa đến nay chẳng giống ai bao giờ...”

“Nhưng Viện trưởng, chẳng lẽ ngài định để cậu ấy sống ở đây cả đời thật sao?” Cuối cùng thì ông Lương cũng nói thật ra nỗi băn khoăn lớn trong lòng mình.

Khuôn mặt Lâm Sở Diên bỗng chốc như bị phủ lên một lớp mây mù, đứng thần thờ hồi lâu, nhìn ra đằng xa, thấy cảnh đứa con trai yêu quý đang chơi đùa vui vẻ với hai con thiên nga, khóe mắt ông bỗng ướt nhoe đi. Một đứa trẻ khỏe mạnh như thế, thông minh tuyệt đỉnh là thế, vốn dĩ nó phải có một tiền đồ rất sáng lạn, nhưng rồi lại phải chịu cảnh cả ngày sống cùng một lũ người điên thế này, không biết cả đời, hay còn bao lâu nữa...

Ông thờ dãi: “Cứ để xem thế nào đã, tôi cũng không muốn cứ thế này mãi.”

Nói xong ông đi thẳng đến đằng sau lưng con trai, khoảng cách chỉ có mấy bước chân, thấy anh đang nói chuyện với con thiên nga, ông ra hiệu cho ông Lương đừng gây tiếng động. Đỗ Trường Phong không hề phát giác được rằng có người đang đứng ngay sau lưng mình, vừa cho “cô bé” ăn vừa thì thầm

“Cô bé à, em phải ăn nhiều vào mới được, dạo này em gầy lắm đấy, tôi ôm trên tay mà thấy nhẹ đi bao nhiêu. “Diệp Quán Thanh” cậu ta ăn nhiều hơn

em, em nhìn cậu ta béo khỏe biết bao, tôi chỉ sợ hôm nào ông Lương sẽ bắt cậu ta đem vào bếp mà hầm mất, cái lão đấy không ít lần nói với tôi thịt thiên nga là món ngon nhất trần đời đấy... Nhưng em yên tâm, tôi tuyệt đối không cho phép ai động đến một cọng lông của các em, ngoài tôi ra, à cả anh trai tôi nữa, không ai được phép động tới hai em. Anh trai tôi... cái anh chàng này, đã lâu lắm rồi chẳng thấy đến thăm tôi gì cả, không phải là anh ấy yếu ai rồi chứ nhỉ? Nghe anh ấy kể, dạo này anh ấy thích một cô, anh ấy đang dạy đàn cho người ta đấy, có phải thích một người là muốn làm gì đó cho người ấy không, ví dụ như tôi cũng thích em, tôi muốn chơi đàn cho em nghe, còn muốn viết nhạc cho em nữa. Dạo này tôi viết nhiều bản nhạc, hay lắm...”

Bỗng nhiên anh dừng lại, vì thấy bóng người phản chiếu xuống mặt hồ... Ngoái đầu lại, thấy bố đang đứng sau lưng anh mỉm cười, bên cạnh là ông Lương mập, cũng đang nhìn anh tùm tùm.

Anh chợt nói to lên: “Sao lại nghe trộm người khác nói chuyện thế chứ?”

“Con không phải là người khác, con là con trai của bố!” Lâm Sỹ Diên tươi cười bước đến, ngồi xổm xuống, nhìn con thiên nga mà anh gọi là “cô bé”, “Ông Lương nói, con đang” yêu” con thiên nga này đấy hả?”

“Không liên quan gì đến ông!” Đỗ Trường Phong ngoảnh mặt đi không thèm nhìn bố, nhưng giọng nói cũng không phải là cứng nhắc.

Lâm Sỹ Diên luôn biết cách giữ khoảng cách với con trai một cách chừng mực, ông chuyển sang chủ đề về Lâm Nhiên, “Vốn dĩ anh trai con cũng muốn đến thăm con, nhưng dạo này nó nhận dạy một đứa học sinh, sắp phải đi Nhật dự thi, bận quá không rảnh ra được...”

Đỗ Trường Phong cúi đầu, chỉ chăm chú vuốt ve cổ “cô bé”, nhưng Lâm Sỹ Diên biết anh vẫn đang nghe, nói tiếp: “Lâm Hy cũng đang chuẩn bị lấy bằng thạc sĩ, bài vở cũng bận rộn, nếu con thấy buồn thì ra ngoài cùng bố đi lại đâu đó đi. Sắp tới bố cũng định sang Hàn Quốc đàm phán một mối làm ăn...”

“Con không đi!” Đỗ Trường Phong ngay lập tức từ chối một cách dứt khoát.

“Bố chỉ sợ con buồn bức thôi.”

“Con không buồn bức gì cả, có ‘Diệp Quán Thanh’ và ‘cô bé’ ở cùng rồi, con không đi đâu hết!”

“...”

Cuộc nói chuyện giữa hai bố con lại rơi vào bế tắc.

Nhưng Lâm Sỹ Diên cũng không cố ép thêm gì, ông biết có thể nói chuyện với con ở khoảng cách gần thế này cũng đã không dễ dàng gì, ông không thể quá vội vàng được, nhất định phải cẩn thận, nếu không tất cả những nỗ lực trước kia đều đổ xuống sông xuống bể hết. Nhưng đúng vào lúc ông quay lưng định bước đi, Đỗ Trường Phong khi này vẫn luôn cầm cúi cho thiên nga ăn giờ lại lên tiếng hỏi một câu, “Lâm Nhiên dạy học sinh nào vậy, xưa nay có bao giờ anh ấy nhận dạy ai đâu?”

“À, là con gái của bác Thư, em gái của Thư Khang...” Lâm Sỹ Diên rất vui mừng vì con trai chủ động hỏi mình.

Đỗ Trường Phong không nói gì, nhưng trong lòng lại dâng trào nỗi tò mò mãnh liệt, người con gái mà Lâm Nhiên thích trông như thế nào, anh cũng chưa bao giờ nghĩ tới người con gái đó mình đã từng gặp hay chưa. Lâm Sỹ Diên vừa đi, ngay chiều hôm đó anh liền nhắm có hội lên trốn ra khỏi Nhị Viện, chạy thẳng đến căn nhà nhỏ của nhà họ Lâm trên phố Đào Lý. Mới đứng trong vườn hoa dưới nhà mà đã nghe thấy tiếng đàn tang tít tang vọng xuống từ tầng ba, hiển nhiên không phải Lâm Nhiên đàn, tiếng đàn của Lâm Nhiên anh biết rõ. Anh nhón chân nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, cô giúp việc ra ngoài mua đồ ăn, trong nhà rất vắng lặng, điều đó lại càng thuận lợi cho anh lên lút leo lên tầng ba. Tiếng đàn mỗi lúc một gần hơn, cánh cửa phòng đàn khép hờ, Lâm Nhiên không ở đó, nhìn sang phòng sách bên cạnh, hóa ra anh đang nằm nghỉ ngơi trên chiếc ghế dài ngoài ban công.

Đỗ Trường Phong ló đầu ra, lập tức nhìn thấy ngay cô gái đang chơi đàn bên cửa sổ, nghiêng người, tóc dài xõa xuống vai, ánh nắng xuyên qua cửa sổ rải khắp người cô. Cô đang cúi đầu, nhìn nghiêng, đường nét khuôn mặt ấy mới đẹp làm sao... Nhưng, sao lại là cô? Sao có thể là cô ấy được? Trong nháy mắt, trời đất như quay cuồng điên đảo, anh gần như không tài nào đứng thẳng người lên được. Anh lạng choạng lùi ra sau mấy bước, trong tim như có thứ gì đó lướt xoẹt qua nhẹ nhàng, mới đầu thì không hề thấy đau, nhưng sau đó mới đột nhiên hiểu ra, hóa ra đúng là cô ấy thật.

Anh chạy trốn khỏi sân nhanh như một cơn gió.

Tối hôm đó, anh lại một lần nữa leo lên lầu tháp, trời đang có mưa nhỏ, rừng phong dưới kia chỉ toàn một màu đen vô tận, đối lập với thành phố đàng xa với những ánh đèn huy hoàng, dần dần mờ đi trước mắt như vô số những vệt sao băng, mỗi một ngôi sao băng đều vạch ra một đường vòng cung mờ mờ trong mắt, mỗi lúc một mờ hồ, cuối cùng chẳng còn nhìn rõ cái gì cả, chỉ còn lại làn hơi sương mỏng manh mờ昧.

Tại sao lại cứ phải là cô ấy...

Từ tòa tháp đi xuống, anh đi đến bên hồ, “cô bé” uốn cong cái cổ, vùi đầu vào trong cánh, dựa vào “Diệp Quán Thanh” ngủ say, anh ngồi xổm xuống, lòng vẫn xót xa: “Cô bé, sao em không nói cho tôi biết sớm, hóa ra em đã có chủ rồi, lại chính là anh trai tôi, tôi buồn biết bao, em chẳng hiểu được đâu... Vì em là người mà anh trai tôi thích, nên tôi không thể có ý nghĩ ấy được, những ngày qua tôi không lang thang khắp nơi, cũng chính là để bố nói lòng phòng bị, như vậy thì tôi mới có thể tiếp cận được em, ít nhất thì cũng biết được em là con gái nhà ai, ở đâu, để tôi còn dễ bề thường xuyên đến thăm em, nhưng...”

“Tôi thực sự thấy mình bất hạnh biết bao, từ nhỏ bố mẹ đã mất sớm, ngay cả họ trông như thế nào tôi cũng không còn nhớ nổi, người bố bây giờ của tôi đã nhận nuôi tôi, lẽ ra có thể được sống tự do tự tại, nhưng lại vì một chút nông nổi bỗng bột tuổi trẻ mà rơi vào nơi nhốt những kẻ điên này. Rất nhiều lúc, tôi muốn bản thân bị điên thật đi cho rồi, không phải nhớ về quá khứ, không cần nghĩ đến tương lai, như vậy sẽ bớt đi rất nhiều đau khổ, tôi đau khổ

lắm, ‘cô bé’ à, em biết không? Máy năm qua, hể tôi nhắm mắt lại là tôi lại mơ thấy Diệp Quán Thanh, khắp người anh ấy toàn là máu, anh ấy khóc, cầu xin tôi tha thứ... Bây giờ thì ngược lại rồi, là tôi phải cầu xin anh ấy tha cho tôi, đừng đến tìm tôi trong những cơn mơ nữa, hãy để tôi bớt nỗi dày vò, cho đến khi tôi gặp được em...”

“Cái giây phút ấy khi tôi nhìn thấy em, tôi tin chắc rằng trước kia tôi đã từng gặp em ở đâu đó rồi, là kiếp này, hay kiếp trước, tôi không xác định được. Nhưng giờ đây, tất cả hi vọng đều đã vụt tắt rồi, em là người của anh trai tôi! Tôi sống bằng tuổi này rồi, nhưng lại chưa yêu một ai, em nói xem tôi có đáng thương không? Nhưng tôi lại không được có một lời oán thán nào cả, bởi vì anh trai tôi thích em, vậy nên, em nhất định phải hết lòng yêu anh ấy, không được phản bội hay rời bỏ anh ấy, hoặc anh ấy vì em mà bị tổn thương, thì tôi sẽ không tha cho em đâu, cho dù trong lòng tôi thích em, tôi cũng sẽ không tha cho em đâu, em nhất định phải nhớ lấy!”

“Em càng phải nhớ, hạnh phúc của anh trai tôi chính là hạnh phúc của tôi, em nhất định phải làm cho anh ấy hạnh phúc, bất luận lí do là gì, nếu em hủy hoại hạnh phúc của anh ấy, thì trước khi bước xuống địa ngục tôi nhất định phải lôi em xuống địa ngục trước.”

“Từ nay về sau, em sống tất cả đều vì anh trai tôi, cũng giống như tôi đang sống, tất cả cũng chỉ là vì anh ấy, tôi đã nhận lời với anh ấy rằng, tôi sẽ vì anh ấy mà sống, vậy nên em cũng phải làm như thế, sống là vì anh ấy...”

“Kiếp này tôi chẳng còn có cơ hội nào nữa, nếu còn có kiếp sau, tôi hi vọng người đầu tiên mà em yêu sẽ là tôi, để tôi cũng được cảm nhận cái cảm giác được yêu thương bởi chính người con gái tôi thích. Đáng tiếc là chưa bao giờ tôi cảm nhận cái cảm giác ấy...”

“Cô bé ơi, tôi buồn lắm...”

Bạn đang đọc truyện *Trường Mộng Lưu Ngân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Tre già măng mọc

Sáng sớm tinh dậy, Thư Mạn mới biết tối qua có tuyết rơi. Mầu tuyết trắng phản chiếu qua cánh cửa sổ giấy, mỗi lúc một mờ đi, phía đông bùng lên hừng đông màu đỏ rực, tuyết rơi dày đặc suốt cả đêm, khi trời sáng cuối cùng thì nắng cũng lên. Thư Mạn trước sau vẫn không hiểu Đỗ Trường Phong muốn cô giải thích rõ ràng điều gì.

Ngủ dậy, đánh răng rửa mặt qua loa xong đã thấy bà La mang đồ ăn sáng vào phòng cho cô. Bà La người phụ trách chuyện ăn ở của Đỗ Trường Phong, bữa sáng là bánh mìn thầu, có cả dưa muối tự tay bà làm, ăn rất ngon miệng. Thư Mạn vốn lười ăn thế nhưng cũng húp hết hai bát cháo. Hiện nhiên lúc đó Đỗ Trường Phong vẫn chưa ngủ dậy, Thư Mạn chẳng buồn bận tâm, tự do tự tại đi dạo trong sơn trang. Đêm qua tuyết rơi rất dày, cả mặt sân được phủ một màu trắng tinh, cảnh lữ không chịu được sức nặng của tuyết, oải xuống sát mặt đất. Giếng trời cũng phủ một lớp tuyết dày, bà La dặn Thư Mạn đừng đến gần cái giếng đấy, lỡ trượt chân rơi xuống thì nguy.

Thực ra Đỗ Trường Phong vẫn luôn chăm chú quan sát Thư Mạn, cả khi cô đi dạo cũng như lúc cô nhảy nhót trong sân, mười mấy năm rồi cô vẫn thế, vẫn như một đứa trẻ con vậy. Trong mắt anh, cô vẫn luôn giữ được nét hồn nhiên và đáng yêu ngày xưa. Thấy cô chạy ra khỏi sân sau, bước vào khu rừng trúc ngập tuyết trắng trước nhà anh mới thở phào nhẹ nhõm, vội đi đánh răng rửa mặt qua loa, thay đồ ngủ rồi ra ngoài. Đêm qua lại là một đêm mất ngủ, anh chỉ thấy trên đầu như có tảng đá nghìn cân đè nặng, trong lúc mơ màng anh đẩy cửa sổ trong phòng ngủ ra cho thông thoáng một chút, đánh mắt nhìn ra mặt hồ theo thói quen, dường như có thứ gì đâm vào mắt khiến anh không tài nào nhìn lâu được.

Con thiên nga đó đã chết rồi.

Nó đã chết từ mười ba năm trước rồi.

“Diệp Quán Thanh” chết trước, lúc đó đã gần đến mùa đông, vào một buổi sáng sớm, sau khi thức dậy, theo thói quen anh nhìn ra cửa sổ bỗng giật mình, anh chỉ nhìn thấy một con thiên nga! Áo ngủ còn chưa kịp thay, anh cứ để chân đất vội chạy đến bên hồ mới phát hiện hình như “Diệp Quán Thanh” bị ốm, nó co ro núp trong đám bèo, toàn thân run rẩy. Anh hét lên, kinh động đến cả ông Lương, ông Lương bảo chỉ sợ nó bị cồng thôi, vì ban đêm nhiệt độ trong núi thấp lắm. Anh cuống cuống ôm “Diệp Quán Thanh” vào nhà, nhưng cho dù anh bật máy sưởi hay lấy chăn áp cho nó, “Diệp Quán Thanh” vẫn không thể qua đến ngày hôm sau. Nửa đêm đó toàn thân nó đã cứng đờ. Anh ôm cái thân hình lạnh lẽo cứng đờ của “Diệp Quán Thanh” mà gào khóc, gọi đi gọi lại tên nó không biết bao nhiêu lần, giống như khi xưa anh ngồi trong nhà lao gào thét cái tên ấy, đến nỗi lục phủ ngũ tạng như sắp bị bung ra hết cả.

Ông Lương sợ chết khiếp, vội vàng gọi Lâm Sở Diên đến nhưng cũng chẳng làm được gì, dây thanh quản của anh bị tổn thương nghiêm trọng, suốt một thời gian dài vẫn không hồi phục, giọng nói khản đặc, người khác nghe thấy anh nói chuyện cũng phát hoảng. Anh không phép bất cứ ai động vào “Diệp Quán Thanh”, đích thân tìm một khoảng sân sau nhà chôn nó, anh sợ lâu dần sẽ quên mất chỗ chôn liền trồng một cây trúc ở ngay đó, cho dễ bề phân biệt với những loài cây khác trong vườn.

Nhưng thật bất hạnh, chưa đầy nửa tháng sau khi “Diệp Quán Thanh” chết, “cô bé” cũng ốm luôn, lúc đầu chỉ là không chịu ăn, sau cũng chẳng bay nữa, một mồi ủ rũ suốt ngày đậu bên bờ hồ, không buồn động đậy. Đỗ Trường Phong sốt ruột đến phát điên, anh điện cho Lâm Sỹ Diên, đây là lần đầu tiên anh chủ động gọi điện cho bố kể từ khi vào viện tâm thần, nhờ bố mau chóng tìm một bác sĩ đến khám bệnh cho “cô bé”. Lâm Sỹ Diên không dám chậm trễ, vội cho gọi bác sĩ giỏi nhất bệnh viện Nhân Ái đến. Lúc đầu các bác sĩ cứ tưởng cậu hai nhà họ Lâm bị ốm, ai cũng xoa xuyết hăm hở, muốn thể hiện cho thật tốt, kết quả là khi đến rồi mới biết, hóa ra là khám bệnh cho một con thiên nga, mặt mày lập tức sa sầm xuống. Sau đó, chuyện này bị báo chí địa phương khai thác, đại ý nói trong lúc còn rất nhiều người nghèo đang không có tiền đến bệnh viện Nhân Ái để khám chữa bệnh thì lại có người lợi dụng nguồn tài nguyên y tế đi khám bệnh cho một con thiên nga, mạng sống của người nghèo hóa ra lại không bằng một con thiên nga. Mặc dù, trên báo không điểm mặt chỉ tên nhưng lời lẽ rất cay nghiệt, anh tính ý một chút có thể biết người bị nói đến là ai. Lâm Sỹ Diên luôn là người coi trọng danh dự, nhưng lần này ông lại bỏ đi coi như không nghe không biết gì cả, đối với ông mà nói, chuyện của con trai mình còn lớn hơn cả trời, danh dự thì có đáng là gì. Lúc con thiên nga tên “Diệp Quán Thanh” ấy chết, thần sắc gần như suy sụp của cậu con trai khiến ông sợ hết hồn rồi, lần này nếu “cô bé” cũng xảy ra chuyện thì không biết con trai ông sẽ thế nào đây.

Tuy nhiên, rốt cuộc thì khí hậu phương Nam cũng không thích hợp cho thiên nga sinh sống, cho dù các bác sĩ có cố gắng cứu chữa thế nào, sử dụng công nghệ y học tiên tiến đến đâu vẫn không thể giữ được mạng sống cho “cô bé”. Đỗ Trường Phong ôm lấy “cô bé”, gương mặt nhìn nó một mồi đang nhắm hờ, đôi mắt khi xưa đã từng sáng lấp lánh như viên đá quý ấy, sau khi ốm bệnh lại trở nên u ám âm đạm mất rồi.

Đỗ Trường Phong biết đã hết hi vọng, không còn cách nào cứu vãn được nữa, anh vuốt ve cái cổ dài mềm mại của nó, nói một hồi khiến tất cả những bác sĩ có mặt ở đây đều xúc động, “Cô bé à, duyên phận của chúng ta dứt từ đây rồi, tôi buồn lắm, nhưng lại không thể làm gì được, xin lỗi em... Nhưng dù thế nào chăng nữa, tôi cũng phải cảm ơn em, cảm ơn em đã mang đến cho tôi những ngày tháng thật đẹp. Tôi không biết kiếp sau em có còn làm thiên nga nữa hay không, nhưng kiếp sau tôi nhất định sẽ làm một con thiên nga, nếu khi đó em gặp được tôi, xin em nhất định phải giữ lấy tôi, có thể là với thân phận của bất cứ người nào đó. Chỉ xin em đừng lấy thân phận là một người thợ săn mà chia hòng súng vào tôi, bởi vì tôi sinh ra là vì em, tôi chỉ bay lượn vì em thôi. Cho dù kết cục sau cùng là có rơi rụng hay ngã nhào xuống, thì cũng xin hãy để tôi được rơi vào lòng em, giống như em bây giờ đang trong lòng tôi vậy, để tôi lặng lẽ tiễn em sang kiếp sau...”

...

“Cô bé” nhẹ nhàng nhắm mắt.

Trong khoảnh khắc mí mắt sụp xuống ấy, có một giọt nước mắt long lanh rom rớm trào ra.

Điều không ngờ là lần nay, Đỗ Trường Phong không gào thét khóc thương thảm thiết, anh im lặng hơn bất cứ lúc nào, chỉ có điều cứ ôm mãi không chịu buông rời “cô bé”. Anh ôm “cô bé” rồi tự nhốt mình trong phòng, ở lì trong đó suốt ba ngày trời. Ông Lương, Lâm Sỹ Diên, và cả Lâm Nhiên, Lâm Hy đều đứng trực trước cửa phòng, sốt ruột cuồng cuồng mà không biết làm thế nào. Ba ngày sau, anh tự ra khỏi phòng, chẳng nói chẳng rằng ôm “cô bé” đi thẳng ra sân sau nhà, chôn “cô bé” ngay bên cạnh “Diệp Quán Thanh”, rồi cũng trồng một cây trúc hết như thế.

Bao đêm sau đó, anh cứ đứng trước cửa sổ phòng ngủ nhìn về phía hai cây trúc đang đứng đưa trong gió phía vườn sau nhà, anh hút thuốc, uống rượu, thần thờ, mãi cho đến khi ốm bệnh nằm liệt giường. Lần ốm này cũng ác liệt lắm, khi ra viện đã là mùa xuân năm sau, đến khi quay trở về Nhị Viện, anh sững sờ khi phát hiện ra xung quanh hai cây trúc kia mọc lên rất nhiều măng non! Ngày lại ngày, măng trúc bong lớp vỏ cứng bên ngoài và dần lớn lên thành cây trúc non. Đến cuối năm khi Lâm Sỹ Diên đưa anh đi du học ở Nhật, những cây trúc non đã lớn gần bằng hai cây “Diệp Quán Thanh” và “cô bé”. Anh nói với Lâm Nhiên, đây chính là tre già măng mọc đấy!

Lâm Sỹ Diên mượn có chữa bệnh cho anh để đưa anh sang Nhật du học, cũng là vì sợ để anh trong viện viện tâm thần lâu quá lại hóa thành người điên thật thì khổ. Từ sau khi hai con thiên nga lần lượt nối đuôi nhau ra đi, anh thường xuyên có những hành động vượt ngưỡng của một người bình thường. Anh còn trẻ, đời vẫn còn dài, Lâm Sỹ Diên không khi vọng cuộc đời anh sẽ hoang phế từ đây, cứ để anh học một chút gì đó, cho dù sau này có thể ra khỏi Nhị viện hay không thì cũng không đến nỗi bị coi là lãng phí thời gian. Ba năm sau, Đỗ Trường Phong công thành danh toại trở về nước, việc đầu tiên anh làm là lập tức chạy về sân sau xem hai cây trúc thế nào, anh giật mình, hai cây trúc ngày nào giờ đã mọc thành cả một rừng trúc, thế nhưng anh vẫn nhận ra được “Diệp Quán Thanh” và “cô bé” ngay từ cái nhìn đầu tiên, bởi Lâm Nhiên sợ anh không nhận ra được nên đã cẩn thận khắc chữ lên hai thân cây trúc ấy từ trước đó khá lâu. Sau này, khi mở rộng khu Ngọa hồ sơn trang, anh kiên quyết trồng thật nhiều trúc bên cạnh rừng trúc đó, dần dần trúc mọc rộng ra với quy mô như bây giờ.

Thư Mạn vừa bước ra khỏi sân sau liền ngạc nhiên đến tròn tròn hai mắt, rừng trúc lớn quá, lại là rừng trúc trong màn tuyết! Cái mùi thơm lành lạnh trong không khí, cái mùi thơm ấy chính là mùi của trúc, tràn vào trong ruột gan, tinh thần cô sáng khoái dễ chịu vô cùng. Thư Mạn xoa xoa từng thân cây trúc thẳng tắp, lay lay cái thân cây, rồi cố gắng chạy ra xa thật nhanh, tuyết rơi xuống như mưa, thật là thú vị. Bỗng nhiên cô phát hiện trên hai thân cây trúc có khắc chữ, một cây khắc chữ “Diệp Quán Thanh”, một cây khắc “cô bé”.

“Diệp Quán Thanh? Cô bé?” Cô vừa đọc thầm vừa nghĩ ngợi...

“Em đứng ở đây làm gì?”

“...”

“Làm thế nào mà cô tìm được hai cây trúc này vậy?”

“...”

“Em đang nghĩ gì vậy? Tại sao lại thần thờ ra như vậy?”

Không biết Đỗ Trường Phong đã đứng ngay sau lưng cô tự bao giờ, bàn tay anh đặt lên bàn tay cô, nắm lấy tay cô, xoa xoa lên chữ “cô bé”, hơi thở anh ảm áp phả bên tai, mũi của thực vật và thuốc lá: “Đã nhớ ra rồi phải không? Cô bé, em đoán xem “cô bé” ở đây là ai? Hồi nhỏ có ai gọi em là cô bé không?”

“Có chứ, rất nhiều người từng gọi như thế.” Thư Mạn rút tay lại nhưng vẫn bị anh nắm chặt lấy.

“Có lần nào mà ấn tượng rất sâu sắc không, hoặc là một người không quen biết nào đó gọi em như vậy.” Thư Mạn bối rối, gã này vẫn thật lòi thoi.

“Vậy làm sao mà tôi nhớ được?”

“Tại sao lại không nhớ chứ? Tại sao cùng là một kí ức cả, mà có người thì quên sạch sành sanh, có người thì khắc cốt ghi tâm cơ chứ?” Đỗ Trường Phong xoay người cô lại, giờ cô mới nhìn thấy anh đã thay một chiếc áo khoác len màu xanh thẫm, thắt một chiếc khăn kẻ ô màu lam, nhìn mặt anh là biết chắc anh vừa rửa mặt xong, cô nhận thấy mũi kem dưỡng da rất dễ chịu, nhưng khi nhìn vào đôi mắt anh, nhìn thẳng vào mắt anh ở khoảng cách gần như thế này, Thư Mạn thấy rõ tim mình đập nhanh khủng khiếp, trong lòng cô như có cảm giác đã từng gặp anh ở đâu đó rồi mà không thể nhớ ra.

Rốt cuộc là cô đã từng gặp anh ở đâu? Không phải trong hôn lễ của Lâm Nhiên, nhất định cô đã từng gặp anh ở một nơi nào đó khác, khuôn mặt ấy, lẳng lẽ đáng trào lên trong biển lòng phẳng lặng, rồi lại chìm xuống... “Tôi đã từng gặp anh, có phải tôi đã từng gặp anh từ rất lâu về trước, đúng không?” Bỗng nhiên cô hỏi, chỉ một câu nói như thế thôi mà đôi mắt anh bỗng sáng bừng lên, như có một ánh sáng khác thường lóe lên: “Em đã nhớ ra rồi sao?”

Thư Mạn lắc đầu: “Không nhớ ra được, nhưng chắc chắn là đã từng gặp.”

“Ồ...” Anh thờ dãi, nhìn cô đầy thất vọng. “Em không hiểu lòng tôi, em không nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, tôi không trách em, ai bảo tôi không phải là người chỉ phôi kí ức ngày xưa của em kia chứ. Nhưng em phải giao tương lai của em cho tôi, ông trời không cho em thời gian, tôi sẽ đòi ông trời, tôi sẽ lấy quãng đời còn lại của mình để làm điều đó...” Ánh mắt anh trở nên u ám, lẳng thình một lúc, rồi đột nhiên cười, “Không nhớ ra được thì thôi, tôi dẫn em lên tháp ngắm cảnh tuyết vậy.” Anh che giấu tâm trạng thất vọng của mình, dắt tay cô đi, bàn tay anh to và ấm khiến Thư Mạn dù có không muốn anh dắt tay mình cũng không nỡ buông. “Không thêm đeo găng tay vào đã ra ngoài rồi, tay em cóng hết cả rồi này.” Anh nắm chặt tay cô nói.

Anh cứ dắt tay cô như thế đi qua những khoảng sân, những bức tường, những gian phòng, những cây hoa mai đậm sắc màu cổ kính...

Cứ như thể bản thân đã vượt qua kẽ hở không gian và thời gian, Thư Mạn nhớ lại ngày xưa đã lâu, lâu lắm rồi, Lâm Nhiên cũng từng dắt tay cô thế này, hai người bước đi giữa khu rừng sau nhà anh, lá khô rụng đầy mặt đất, giẫm chân lên nghe rõ tiếng xào xạc xào xạc. Năm đó cô mới mười sáu tuổi, trong tim như có con hươu con nhảy vào trong vậy, cứ đập loạn xạ không ngừng. Khi đó cô đi nhanh lắm, tay nắm chặt lấy cánh tay Lâm Nhiên, mặt nóng bừng, tim ảm áp, bụng nghĩ như thế này thật tốt biết bao, bởi vào đúng lúc tuổi xuân như hoa nở mình lại gặp được một con người tốt như thế. Cô chưa bao giờ hỏi Lâm Nhiên rằng có phải ngay từ khi đó anh đã muốn dắt tay cô đi hết cuộc đời này hay không.

Cô không đoán được rõ lòng anh, nhưng vẫn yên tâm

Bởi vì cô tin rằng anh nhất định sẽ dắt tay cô đi qua tất cả những ngày xuân hạ thu đông. Chưa bao giờ cô nghi ngờ điều đó. Và lúc này đây, Thư Mạn lại một lần nữa được một người đàn ông khác nắm chặt tay cô, dắt cô bước nhanh về phía trước, một lần nữa cô lại thấy trống ngực mình đánh thình thình, như thể họ chưa bao giờ xa nhau, họ vẫn luôn dắt tay nhau đi về phía trước, biết rõ là người ngày xưa dắt tay cô đi đã không còn trên đời nữa nhưng sự ảm áp của bàn tay người đó lại truyền đến lòng bàn tay cô thông qua người đàn ông bên cạnh cô lúc này đây. Sự luân chuyển của không gian và thời gian nằm trong lòng bàn tay.

Hình bóng một ai đó trong tim cứ dần hiện lên ngày một rõ ràng hơn. Cô cố gắng nhớ và gắn kết nhưng vẫn không nhìn rõ được. Anh cứ dắt tay cô như thế đi thẳng đến bờ hồ, giờ cô mới được anh kéo về với thực tại. Mặt hồ sáng như gương phản chiếu cả tuyết trắng bên bờ trong chẳng khác gì cảnh tiên vậy, bóng cô và bóng anh phản chiếu thật rõ trên mặt hồ.

“Ngày xưa trên hồ này có hai con thiên nga, lông trắng tinh, vóc dáng đẹp đẽ, tiếng kêu rung động lòng người...”

“Chúng là một đôi tình nhân, như hình với bóng, tự do tự tại hưởng thụ tình yêu của chúng trên mặt hồ này, cho dù một con đang bay thì con còn lại cũng sẽ bơi trên hồ ngắm nhìn say đắm...”

“Mỗi ngày tôi được nhìn thấy chúng, lòng rất mãn nguyện, vì tôi đã gửi gắm tình cảm của mình vào trong hình hài của chúng, chúng yêu nhau hạnh phúc như vậy mà tôi thấy như thể mình cũng đang yêu. Mỗi ngày khi mở mắt ra, việc đầu tiên tôi làm là tìm kiếm hình bóng trắng tinh ấy, đời này kiếp này, lần đầu tiên tôi biết yêu... Tất cả mọi người đều cho rằng tôi đang yêu một con thiên nga, nhưng chỉ một mình tôi mới biết, người tôi yêu trong trái tim mình là ai...”

“Tôi gọi con thiên nga mái ấy là “cô bé”, cũng chính là tình yêu của tôi.”

“Con thiên nga trống chết trước ấy, tôi gọi nó là “Diệp Quán Thanh”, là người mà tôi thấy có lỗi với anh ta nhất trong cuộc đời này, và đến bây giờ tôi vẫn đang phải chuộc tội vì điều đó... Sau khi ‘Diệp Quán Thanh’ chết, ‘cô bé’ kêu suốt cả đêm liền, tiếng kêu như tiếng kèn phát lệnh vừa vang dội lại vừa sầu thương, đâm thấu trái tim tôi, không lâu sau, ‘cô bé’ cũng chết nốt.”

“Tôi chôn chúng ở sân sau nhà, trồng hai cây trúc ở đó làm kí hiệu, sau khi tôi đi Nhật du học Lâm Nhiên đã đích thân khắc tên chúng lên thân cây, thực ra cho dù không khắc lên thì tôi cũng có thể vừa nhìn qua là đã nhận ra... Nhưng “cô ấy” lại không nhận ra tôi...”

“Tôi đứng ngay bên cạnh “cô ấy” mà “cô ấy” cũng không nhận ra...”

...

Đỗ Trường Phong liền thoáng một thôi một hồi với Thư Mạn những chuyện này, ánh mắt lấp lánh, nhìn thẳng vào cô. Thư Mạn cảm thấy ánh mắt anh thật kì lạ, dường như ngụ ý chắc chắn rằng cô chính là con thiên nga ấy.

Cái gọi là tòa tháp mà anh nói đến ấy nằm ngay trong tận rừng sâu, ở ngoài nhìn vào thì giống một lô-cốt kiên cố đâm thẳng lên tận mây xanh, hình dáng thì tương tự với những tháp phát của đài truyền hình, chỉ có điều tháp phát đài truyền hình thường được dựng bằng sắt thép, còn tháp này được xây bằng đá hoa cương. Thư Mạn đứng dưới chân tháp ngẩn ngơ nhìn một lúc lâu, cô băn khoăn không biết xây tòa tháp cao thế này để làm gì?

Vào đến bên trong tháp, cầu thang ngoằn ngoèo uyển chuyển hình xoắn ốc đi lên khiến Thư Mạn vừa nhìn đã muốn hoa cả mắt. Đỗ Trường Phong nhìn Thư Mạn nói: “Đừng có ngẩn ngơ lên như thế nữa, không mệt à, em cũng đâu phải thiên nga cơ chứ.”

Thư Mạn lờ mờ anh một cái, hất tay anh ra, bực dọc: “Tự tôi có thể đi được.”

“Tôi chỉ lo em sợ độ cao thôi.” Bỗng nhiên anh lại trở nên hiền hòa.

“Tôi... Tôi không sợ độ cao...” Thư Mạn ngang bướng nói.

Nhưng câu nói ấy đích thị chỉ là gạt mình gạt người, bởi mới leo chưa được phần ba quãng đường, chân cô đã bắt đầu bủn rủn, tay bám chặt lấy lan can sắt, một mực không dám nhìn xuống dưới. Đỗ Trường Phong bước đi đằng trước cô, dường như cũng liệu được điều đó, anh quay người lại, đứng từ trên cao nhìn xuống chỗ cô, cố ý dọa cô sợ: “Đừng có nhìn xuống phía dưới, nếu không rất dễ trượt chân đấy.”

Nghe vậy Thư Mạn không chỉ bủn rủn hết chân tay mà cả người cũng run bần lên.

Đỗ Trường Phong bật cười, khuôn mặt khôi ngô được chiếu rọi dưới ánh đèn trông như một hoàng tử của tòa tháp cổ nằm sâu trong rừng như trong truyện cổ tích. Không, phải là một vị vua mới đúng, anh chính là chủ nhân của “thành cổ” này, đứng ở trên cao, trông anh như một thiên thần vậy. Anh chìa cánh tay về phía cô, ánh mắt tràn đầy mong đợi.

Thư Mạn do dự một chốc rồi cũng run rẩy chìa bàn tay lạnh băng của mình về phía anh.

Anh nắm chặt tay cô, bước xuống vài bước, rồi lại buông ra, đưa cánh tay quàng qua vai cô, nói nghe mới hay làm sao: “Thế này thì cho dù có bị rơi xuống, cô cũng còn có thứ làm đệm lưng cho.”

“Có mà tôi đệm lưng cho anh thì có.” Thư Mạn có vẻ cũng chẳng mấy thiện cảm, cô muốn vùng ra nhưng lại không dám động tĩnh gì, cảm giác rất dễ bị mất thăng bằng.

Cầu thang xoắn ốc vẫn cứ ngoằn ngoèo nối tiếp lên trên cao.

Cứ như là thang lên trời vậy, Thư Mạn như thấy mình đang đi trên con đường thông lên trời. Đỗ Trường Phong ôm chặt cô, chậm chậm đi lên từng bước, từng bước một, dường như đang bước vào trong tim cô. Trong cô có một cảm giác hết sức lạ thường, dường như cô không hề sợ hãi lúc rơi xuống sẽ như thế nào, cứ miên man nghĩ nếu men theo con đường này mà đi lên thì sẽ ra sao? Trên kia chắc gì sẽ là thiên đường, có lẽ lại là một địa ngục còn sâu thẳm hơn.

Cuối cùng thì cũng đã leo lên đến đỉnh tháp, nơi bước chân bước vào đầu tiên chính là một “phòng pha lê” rất lớn, bốn bề trong suốt, trần nhà có thể co giãn, các cột chống xà đỡ đều bằng kim loại, ở trên bầu trời xanh thẳm cao thăm thẳm. Trong phòng pha lê có lắp máy sưởi, ghế nằm, dàn loa, quầy bar, cái gì cũng có. Buổi tối mà được ở trên này nghe nhạc, ngắm sao thì nhất định sẽ sung sướng vô cùng! Cửa pha lê tự động cảm ứng, cánh cửa mở ra, Đỗ Trường Phong dắt Thư Mạn bước lên hành lang hình khuyên, bốn bề vây quanh bởi đá hoa cương kiên cố khiến con người ta cảm thấy vững tâm hơn gấp bội.

Nhưng Thư Mạn thì lại run rẩy sợ hãi đến mức gần như không dám nhìn thẳng xem xung quanh nó như thế nào. Mắt nhìn hướng về phía xa, cả cánh rừng ngọn núi được bao phủ bởi một màu bạc trắng mênh mông, trải xa mãi đến tận phía chân trời. Phía xa là những tòa nhà cao tầng của thành phố, dường như biến mất hẳn trong nền tuyết trắng xóa, đồng bằng rộng lớn bao la bát ngát, nối liền một dải với rừng núi tuyết trắng xóa, còn cả dòng sông, hồ nước, đường sá, quả đúng là khí thế bạt non sông! Mặt đất rộng lớn mênh mông, từ trên cao nhìn xuống, sức ảnh hưởng của khung cảnh mỹ lệ đối với thị giác quả rất lớn khiến con người ta tạm thời quên đi nỗi sợ hãi về độ cao. Thư Mạn vẫn đứng nguyên chỗ đó, không động tĩnh, sức mạnh của thiên nhiên thật kì diệu, cảm xúc mà nó mang lại có thể cô quên đi hết mọi phiền muộn thế gian.

Điều duy nhất khiến cho cảm hứng không thể thăng hoa đó là, bên kia chóp núi, phía bên trái tòa tháp là nhà tang lễ lúc này đang bốc khói xanh, lại một sinh mạng vừa trở về với cát bụi. Còn trên gò núi bên phải tòa tháp là bãi tha ma trầm mặc với những ngôi mộ hàng lối thẳng tắp cũng đang được phủ lên một lớp tuyết dày... Sự sống và cái chết đều được diễn bày ra trên vùng trời mảnh đất này, không khói khiến người ta phải bồi hồi.

Thư Mạn đứng quay về phía bãi tha ma, Lâm Nhiên cũng được chôn chính tại đó. Mặc dù khoảng cách khá xa, cô không xác định được chính xác mộ anh, nhưng cô biết, nhất định anh cũng đang nhìn cô.

“Đã bao giờ em từng tưởng tượng đến cảm giác của mình như nào khi được bay lượn chưa?”

Đỗ Trường Phong đứng sau lưng cô, ôm lấy cô.

“Hậu quả của việc bay lượn, chính là rơi rụng, chẳng phải vậy sao?”

“Đúng, đúng là rơi rụng, nhưng cái cảm giác được bay lượn tự do tự tại ấy vẫn luôn khiến người ta hướng tới.” Đỗ Trường Phong cảm giác cô đang run rẩy trong gió, anh kéo khóa chiếc áo khoác của mình, bọc gọn cả người cô vào trong lòng mình, giọng nói của anh cũng như thể vọng tới từ một phương trời xa nào đó, “Cũng chẳng nhớ rõ bao nhiêu ngày bao nhiêu đêm tôi đã đứng trên tòa tháp này nhìn vọng ra xa, giương mắt nhìn những con chim bay lượn trên không trung mà bản thân không làm gì được... Rất nhiều khi, tôi muốn đứng mãi ở đây cho đến suốt đời, vì tôi sợ phải đi xuống, một khi đã đi xuống rồi là lại phải làm bạn với những người điên dưới đó. Mặc dù họ sẽ không làm hại tôi, họ là những người lương thiện nhất trên thế giới này, nhưng điều khác biệt duy nhất giữa tôi và họ, là họ không nhớ gì về quá khứ cũng không bao giờ phải lo nghĩ cho tương lai, còn tôi thì nhớ, hề nhắm mắt lại là quá khứ đâm máu lại hiện lên trước mắt...”

“Tại sao anh lại bị nhốt ở đây?” Cuối cùng thì Thư Mạn cũng hỏi câu này.

Sáng sớm lúc Diệp Quán Ngừ ra khỏi cửa, trên đường chỉ thấy một màu trắng xóa, trong lòng bỗng trào dâng một nỗi sầu không tên, lại một mùa đông nữa, đã mười ba năm rồi.

Cả buổi sáng bận họp hành thảo luận về rất nhiều vấn đề xung quanh việc di dời tổng công ty về Ly Thành. Theo lý mà nói, lẽ ra anh phải rất phấn chấn, tòa nhà của tổng công ty mới nằm ngay bên kia đường đối diện với tòa nhà Chấn Á của Lâm thị, điều mà anh luôn mong đợi cuối cùng cũng đã đến, ngày mà anh có thể đứng ngang hàng với họ. Nhưng tinh thần anh lại có chút耿耿, lúc nào cũng trong trạng thái như đang ở tận đâu đó vậy, nét mặt căng thẳng khiến đám thủ hạ cứ thấp thỏm lo âu, nói chuyện gì cũng vô cùng thận trọng.

Tan họp, anh ngồi trong phòng làm việc hút thuốc một mình.

Trên bàn có một khung ảnh nhỏ, người con gái trong ảnh chừng mười lăm mười sáu tuổi, khuôn mặt thuần khiết, ngồi trong thắm hoa cúc dại, nụ cười tươi rói.

Mười ba năm rồi, cô chính là giấc mộng của anh. Không ai biết, trong những ngày tháng đen tối nhất giấc mộng này đối với anh mà nói, cô quả thực là sự bù đắp quý giá vô chừng. Khi đó anh cùng mẹ đến tá túc nhờ ở công quán, vừa lo chữa bệnh cho mẹ vừa lo tính toán tiếp tục đi kiện nên anh còn tranh thủ nghiên cứu pháp luật. Anh mua về cả đồng sách vở tài liệu pháp luật dày ụ ụ, hề có thời gian là bỏ ra nghiên cứu, nhưng có lúc anh đã nghĩ, cho dù có phục thù được thì mọi việc sẽ ra sao? Người mất nhà tan, anh còn có gì trong tay? Hai mươi mấy năm tuổi đầu, vừa mới bước vào đời đã không còn có hi vọng gì, cuộc đời anh đã rơi xuống vực thẳm sâu hun hút, sâu mãi mãi không chạm tới đáy.

Anh ngỡ rằng cuối cùng cuộc đời anh cũng đã trải qua những ngày đen tối. Ngoài mẹ ra, anh cứ tưởng trên thế gian này sẽ chẳng còn thứ gì đáng để anh lưu luyến. Mãi cho đến một ngày anh gặp được cô, mọi thứ dường như đã thay đổi ngay trong giây phút đó...

Căn nhà cũ ở Ly Thành phải bán đi, vốn dĩ anh định đến thanh lý đồ đạc, cũng không biết có phải là sự sắp xếp mơ hồ của tạo hóa hay không mà bỗng nhiên anh lại quyết định đến căn nhà của họ Lâm trên phố Tử Đằng xem thế nào. Khi đó Quán Thanh đã mất được bốn năm, ông già Lâm kia cũng đã về nước định cư, anh băn khoăn, với tội lớn tày đình như thế mà ông ta còn dám quay về sao? Phố Tử Đằng nằm ở khu phía Nam Ly Thành, hợp với một con phố khác là phố Đào Lý thành hình số “7”. Mặc dù đã sống ở Ly Thành nhiều năm nhưng anh rất ít đến khu này, cũng bởi những người sống đều thuộc hàng giàu có sang trọng, đều là những người có thân thế cả, nhà họ Lâm chính là một trong số đó. Nhà Thư Khang lại nằm ngay trên phố Đào Lý, cả hai đều là những danh gia vọng tộc nhất nhì ở đây.

Khuôn viên nhà họ Lâm ẩn mình trong hàng cây xanh trên phố Tử Đằng, khi đó Diệp Quán Ngừ chần chừ trước cổng, nhìn qua cánh cổng hoa sắt, anh thấy một thiếu nữ đang đứng dưới gốc cây hương Chương trong sân, trạc mười lăm mười sáu tuổi, khóc thút tha thút thít. Người con gái đó mặt chiếc áo len màu vàng to, váy màu trắng, đứng thẳng lưng, cúi đầu trông thật đẹp, mái tóc dài chia làm hai bên buông xuống trước ngực, lá cây rụng xuống bay nhẹ trong gió, rơi xuống người cô. Dưới chân cô cũng là một lớp lá rụng dày, ánh hoàng hôn chiếu nghiêng trên người cô, nhuộm khắp người cô một màu vàng đẹp đến mê lòng, gió thổi tà váy cô tung bay, để lộ bắp chân như khúc gỗ sen, cảnh tượng đó đẹp khiến người ta nghệt thờ.

Quả thật giây phút đó Diệp Quán Ngừ mới cảm nhận được như thế nào là nghệt thờ.

Không lâu sau trong nhà có một người thanh niên đi ra, đó chính là Lâm Nhiên! Bốn năm không gặp, anh gầy đi nhiều, càng thể hiện rõ khí chất nho nhã thanh tao thật siêu phẩm thoát tục. Nghe nói suốt bốn năm nay, phần lớn thời gian anh đi biểu diễn khắp nơi trên thế giới, càng ngày càng có tên tuổi, trên báo thường xuyên xuất hiện những bài phỏng vấn anh. Mỗi lần thấy tin tức về anh, Diệp Quán Ngừ đều tức tốc giờ ra xem, điều này không có nghĩa là anh đang trốn tránh, ngược lại, anh chú ý đến mọi động thái của từng người nhà họ Lâm, đương nhiên là cũng chú ý đến Lâm Nhiên, nhưng sự chú ý của anh đối với Lâm Nhiên lại khác với những người khác, còn cụ thể khác ở chỗ nào thì anh lại không hề muốn nghĩ ngợi nhiều. Cũng ví như giây phút anh nhìn thấy Lâm Nhiên đi từ trong nhà ra, anh bỗng xúc động đến nỗi toàn thân phát run lên, lòng anh rối như tơ vò, bối rối không yên, nhưng lại không dám nhìn thẳng Lâm Nhiên. Bốn năm về trước, trong một đêm cuối thu, tiếng khóc của Lâm Nhiên dưới gốc cây hoa quế bỗng như dội ùa về bên tai anh.

Những chuyện của quá khứ xa xưa như gió thổi vù lướt qua, đã quay lưng đi là xa cách tận chân trời.

Diệp Quán Ngừ nín thở, chỉ sợ Lâm Nhiên phát hiện ra sự tồn tại của anh ở đây. Anh thấy Lâm Nhiên ngồi trên xích đu dưới gốc cây, ung dung vắt chân lên, hỏi người con gái kia: “Đã hiểu ra chưa, đã biết vì sao mình chơi đàn chưa tốt hay chưa?”

Thiếu nữ sợ sệt liếc nhìn Lâm Nhiên một cái, gật đầu.

“Vậy em nói tôi nghe xem, sao lại chơi đàn chưa hay?” Lâm Nhiên vẻ mặt nghiêm nghị, nhưng ánh mắt lại rất hiền dịu, nhẹ nhàng rót xuống khuôn mặt cô như thể đang dò la, mà cũng như thể đang ngắm nhìn tán thưởng khuôn mặt ấy.

“Em, em đã không tập trung ạ.” Người thiếu nữ ấy trả lời.

“Không tập trung? Sao lại không tập trung? Nói!”

“Em muốn đi xem ‘Hồng trần cuộn cuộn’, có Lâm Thanh Hà diễn, em đã hẹn với bạn là sẽ đi xem rồi...”

Lâm Nhiên nghe vậy thì buồn cười lắm, nhưng lại kiềm chế bản thân không được cười, anh nói: “Bạn nào hẹn em, con trai hay con gái?”

“Có cả con trai, cũng có cả con gái nữa.”

“Giỏi lắm, mới tí tuổi đầu mà đã biết hẹn hò với bạn trai rồi đấy!” Lâm Nhiên vung vẩy một chiếc thước bằng thép trong tay, dáng vẻ như sắp cốc vào đầu cô, “Muốn đi xem phim sao không nói với tôi? Tôi không thể đưa em đi sao?”

Thiếu nữ liếc trộm anh một cái, không dám mở lời.

Lâm Nhiên khẽ đằng hắng một tiếng, tiếp tục ra vẻ nghiêm nghị, nhưng lại không kìm được, cầm tay cô, kéo cánh tay cô hỏi, thái độ ra vẻ nghiêm túc: “Bộ phim đó...có hay không?”

“Hay, hay lắm, bạn em xem rồi đều nói rất hay!” Lần này thiếu nữ không im lặng nữa, gật đầu lia lịa, rồi lại nhanh chóng nhận ra bản thân hình như đã thất lễ, vội vàng lễ lạy, cuối đầu cười bẽn lẽn.

“Em còn cười hả, nhóc này!” Lâm Nhiên nắm cánh tay cô, thuận đà kéo cô đến ngồi trên chiếc xích đu bên cạnh mình, nắm vai cô nói, “Muốn xem phim, chỉ có một cách, là chơi bản nhạc đó thật hay cho đến khi tôi cảm thấy hài lòng, nếu không thì em đứng đến khi trời tối cho tôi, nghe chưa?”

“Nghe...nghe rõ rồi ạ.” Thiếu nữ hé môi nở nụ cười, khuôn mặt ấy, đôi mắt ấy, chiếc cằm với những đường nét tuyệt đẹp ấy khiến Diệp Quán Ngừ đang đứng ngoài cổng sất sảy mê gần như quên mất mình đang ở đâu. Gần như là sau khi trốn trở về Đồng Thành, đêm nào anh cũng thao thức không ngủ được. Số phận thật kì lạ! Trên bàn cờ của số phận, dường như sự gặp gỡ tình cờ hay gặp lại nhau đều như đã được sắp xếp từ trước rồi, thực ra Diệp Quán Ngừ đã gặp người con gái đó từ rất lâu, lâu lắm rồi, anh ngầm biết rằng, cuộc đời anh đã định sẵn là sẽ vì người con gái này mà thay đổi. Suốt mấy ngày trời, anh cứ như thể uống nhầm thuốc mê thuốc lú, toàn thân mơ hồ chênh choáng. Từ đó trở đi, anh thường xuyên ẩn hiện gần nhà họ Lâm, nhanh chóng dò la được tên của cô là Thư Mạn, chính là con gái nhà họ Thư, cô em gái mà Thư Khang từng nhắc đến!

Chuyện đời lắm khi thay đổi, nhưng không thể nào đoán trước được. Diệp Quán Ngừ như người mê muội và như bị lún sâu vào trong đó. Anh dò la rõ được thời gian mỗi ngày cô đến nhà họ Lâm học đàn, tuyến xe buýt cô đi, tuyến phố cô qua và chờ đợi từ phía xa... Đó quả là một cô gái rất tình nghịch, đi bộ trên đường không bao giờ có luật lệ gì cả, thích mua hạt dẻ xào đường bên lề phố, thích treo hàng rào sang nhà hàng xóm trộm hoa cúc, thích đứng trước cửa sổ bếp của tiệm bánh ngọt mà chảy nước miếng, thích chặn những đứa trẻ tan học về, đòi chơi đá cầu cùng chúng...

Thực tế, gần như tháng nào Diệp Quán Ngừ cũng phải lén trở về Ly Thành, không chỉ để thăm người con gái đó mà còn là để thăm theo dõi kẻ ác ma giết người ấy. Một cánh cổng cũ nát của bệnh viện tâm thần vốn không đủ sức nhốt thẳng khôn ấy, hẳn ta thường xuyên chạy ra ngoài, lượn lờ khắp phố xá, như một người không có việc gì để làm vậy. Mỗi lần nhìn thấy hắn, Diệp Quán Ngừ chỉ tức không thể xông đến cho hắn mấy quả đấm. Nhưng anh đã nhận nhìn được, anh biết mình sức mỏng thế cô, trước khi chưa tích lũy được đủ mạnh thì đừng mong đến chuyện trừng trị hắn theo pháp luật. Nhưng anh đã phát hiện ra một bí mật: Đỗ Trường Phong cũng đang ngầm theo dõi Thư Mạn!

Điều này khiến Diệp Quán Ngừ cảm thấy bất ngờ, gã đó chú ý đến Thư Mạn từ bao giờ? Anh phát hiện hắn thường xuyên trốn trước cổng nhà Thư Mạn, nhìn ánh đèn trong phòng cô tắt đi mà như say như đắm...

Bỗng nhiên nhớ đến bữa tiệc sinh nhật của Đỗ Trường Phong nhiều năm về trước, mọi người vui vẻ náo nhiệt trong căn hộ nhà họ Lâm trên phố Thúy Hà, mọi người gọi chuyện tranh làm con rể nhà họ Thư, những người khác đều chọn em gái lớn là Thư Tần, duy chỉ có anh và Đỗ Trường Phong chọn cô em gái thứ hai.

Hóa ra là vậy, hóa ra tất cả đều là ván cờ sắp xếp sẵn của số phận.

Rất nhiều ngày sau đó, Diệp Quán Ngừ không thể nào bình tĩnh được.

Anh hoảng hốt nhận thấy rằng, mối giằng xé giữa anh và Đỗ Trường Phong không chỉ là cái chết của Quán Thanh mà còn là cô con gái thứ hai nhà họ Thư, cô gái có gương mặt thuần khiết như thiên thần ấy sẽ khiến mối thù hận giữa hai người càng thêm sâu sắc. Anh thề, anh nhất định phải giành lấy Thư Mạn trước mặt thẳng diên đó! Nhưng anh dựa vào cái gì để giành giật chứ? Hồi đó cuộc sống của anh và mẹ đã có chút cải thiện dù anh đã làm việc chăm chỉ nhưng vẫn không được khởi sắc lắm, đừng nói là kiện tụng, ngay cả việc chữa bệnh cho mẹ đã khiến anh lực bất tòng tâm. Hai bàn tay trắng, làm sao anh có thể có được những thứ mà anh mong muốn? Huống hồ, cô gái đó không hề quen biết anh, thậm chí còn không biết đến sự tồn tại của anh... Diệp Quán Ngừ vì vậy mà đâm buồn bực không vui, chỉ thấy tiền đồ mờ mịt, không tìm đâu thấy lối thoát, anh bắt đầu uống nhiều rượu, thường xuyên say xỉn, bắt đầu đêm không về nhà lêu lổng khắp đường phố...

Một buổi chiều tà, hoàng hôn đỏ như máu, anh lêu lổng bên ngoài và trở về nhà, vừa bước vào cửa đập vào mắt đã thấy có người vào nhà mình. Anh giật bản mình, người kia cũng giật thót tim, đó là một người đàn ông trung niên mặc đồ Tây, đeo cặp kính gọng vàng, rất phong độ nho nhã. Người đó chính là ông bố quyền năng không có gì là không thể của Đỗ Trường Phong! Lão có hóa thành tro anh cũng nhận ra!

“Ông đến nhà tôi làm gì?” Diệp Quán Ngừ lạnh lùng đứng chặn trước cửa. Lâm Sĩ Diên thái độ rất ôn hòa, cười nói với anh: “Không có gì, bác đến đem chút đồ ăn cho mẹ cháu tắm bổ bồi dưỡng sức khỏe thôi.”

“Lương tâm cắn rứt phải không?” Diệp Quán Ngừ nhìn sát mặt đối phương, lạnh lùng cười nói.

Lâm Sỹ Diên cố che giấu sự bứt rứt khó chịu của mình, thái độ ra vẻ rất thành khẩn, mở miệng ra lại gọi anh là “Tiểu Diệp”, quả là một tên nguy quân tử đích thực: “Tiểu Diệp, bác đã về nước định cư hơn nửa năm rồi, vẫn luôn muốn đến thăm gia đình cháu, dò hỏi khó khăn lắm mới biết cháu ở đây. Cháu và mẹ sao lại sống ở đây được?” Lâm Sỹ Diên vắt tay sau lưng dạo bước xung quanh bụi hoa nhài, vẻ mặt đầy sự nghi ngại, “Hình như căn nhà này không phải của cháu, đúng không?”

“Liên quan gì đến ông? Mời ông đi ngay khỏi đây cho!”

“Tiểu Diệp, ta biết cháu hận chúng ta, cho dù ta làm gì, cháu cũng vẫn hận ta, nhưng chuyện đã xảy ra rồi, chúng ta mỗi người nhượng một bước có được không? Sức khỏe mẹ cháu không được tốt, cháu nhìn tấm nhìn bà ấy chịu khổ như vậy sao?”

“Đó cũng là nhờ các người ban cho đây!”

“Đừng, đừng thế, ta chưa bao giờ phủ nhận điều này, vì vậy ta có trách nhiệm phải chăm sóc mẹ cháu. Còn cả cháu nữa, bất kể cháu có yêu cầu gì, chúng ta đều có thể ngồi xuống bàn bạc với nhau...”

“Tôi với ông thì có gì đáng để bàn với nhau chứ!”

Diệp Quán Ngừ khuôn mặt đanh thép, không có một chút ý định thỏa hiệp nào.

Lâm Sỹ Diên ngọt nhạt khuyên giải: “Không thể vô đoán như vậy đâu, cháu còn trẻ, đường đời vẫn còn dài, bốn năm về trước ta đã muốn nói chuyện nhiều hơn với cháu rồi, nhưng lúc đó... lúc đó tâm trạng cháu bị kích động quá, ta lại vội sang Mỹ, thế là lại kéo dài mãi đến tận bây giờ. Tất cả mọi người chúng ta hãy lùi lại một bước. Bốn năm qua lòng ta chưa lúc nào yên cả, thực sự là chưa lúc nào được yên, vì vậy ta muốn làm tất cả những gì có thể để giúp đỡ mẹ con cháu, ta có thể giúp cháu thực hiện lý tưởng của cuộc đời...”

“Lý tưởng của cuộc đời tôi chính là muốn con trai ông nợ máu phải trả bằng máu!” Diệp Quán Ngừ hét lên, một mạch đẩy ông ra khỏi cửa, “Cút! Đừng để tôi phải nhìn thấy ông và bất kì ai trong nhà họ Lâm các người!”

Lâm Sỹ Diên loạng choạng chút nữa thì ngã, nhưng ông không hề tức giận, chỉ lắc đầu bất lực không biết làm sao, trước khi đi còn để lại một câu: “Ta nói rõ với cháu thế này vậy, ta cho cháu hai triệu tệ, số tiền này đáng lẽ ta nên đưa cháu từ bốn năm về trước. Cháu có muốn hay không thì hãy suy nghĩ kĩ đi đã, ít nhất thì hãy để mẹ cháu được sống thoải mái một chút, nếu suy nghĩ thông suốt rồi thì trong vòng hai ngày hãy đến tìm ta...”

“Tôi không cần! Tôi không muốn có bất kì dây dưa gì với nhà họ Lâm các người nữa!” Diệp Quán Ngừ vừa uống rượu xong, găm lên khăn cả cổ họng.

Ông Lâm biết không có cách nào khuyên anh lúc đó, đành ngậm ngùi quay lưng đi khỏi.

Một chân đã bước ra khỏi bậc thềm cửa, nhưng ông lại quay người lại, nghĩ ngợi rồi nói với Diệp Quán Ngừ: “Cháu đừng nói tuyệt đối như vậy, chàng trai, căn nhà hiện nay cháu đang ở đây, trước kia cũng từng là sản nghiệp của nhà họ Lâm chúng ta đấy..”

...

Ngoài cửa có tiếng gõ nhẹ, là của tổng quản Lữ.

“Vào đi!” Diệp Quán Ngừ day day huyết thái dương, giọng nói có vẻ mệt mỏi.

Lữ tổng quản vừa nhìn bộ dạng của anh lúc này là biết tâm trạng anh không được tốt, rón rén bước đến trước mặt, nói khẽ: “Danh sách khách mời tân gia về cơ bản đã ổn rồi, cậu xem bên Chấn Á...” Lữ tổng quản ngập ngừng do dự, ý là có muốn mời người của Lâm thị hay không, bởi sau khi chính thức tân gia, hai công ty sẽ trở thành “hàng xóm” của nhau, chỉ cách nhau một con đường. Diệp Quán Ngừ ngẩng đầu lên, neho neho đôi mắt, bộ mặt đang đầm chiêu bỗng nhiên giãn ra, khóe miệng xuất hiện một nụ cười” “Mời chứ, sao lại không, nếu ngay cả quan hệ hàng xóm cũng không xử lý tốt thì sau này chúng ta làm ăn kiểu gì đây?”

“Vậy để tôi gọi người đi làm thêm thiệp mời.” Lữ tổng quản gật đầu, nói xong liền định quay lưng đi ra.

“Từ từ đã.” Diệp Quán Ngừ gọi ông lại, “Phía bên Nhị Viện ấy... tình hình thế nào rồi?”

“Đã phái người trông chừng rồi, tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của chúng ta.”

“Thực ra tôi rất muốn xem buổi biểu diễn của họ, nhất là nghe Thư Mạn chơi đàn, tiếng đàn của cô ấy rất đẹp, rất đẹp...” Diệp Quán Ngừ nói nhưng không lộ bất cứ sắc thái biểu cảm nào...

“Tiếng đàn của em rất đẹp.” Hiếm khi thấy Đỗ Trường Phong nói một câu lọt tai như vậy. Thư Mạn đã quay trở lại trường học, ngày lên lớp đầu tiên, anh ngồi nghe suốt buổi.

Thư Mạn ngồi quay lưng ra phía cửa lớp học đàn nên khi Đỗ Trường Phong đứng ở cửa lớp nghe cô chơi đàn, cô hoàn toàn không biết. Tan học, chắc là lũ học sinh đều sợ uy quyền của thầy hiệu trưởng nên từng đứa tự giác lần lượt rời khỏi lớp, lúc Thư Mạn đứng dậy, ngoảnh đầu lại mới phát hiện Đỗ Trường Phong đứng sau lưng mình, lại đang nhìn thẳng vào cô, khi anh khen tiếng đàn của cô thật đẹp, má cô hơi ửng đỏ, cô lí nhí: “Đỗ Trường Phong

anh quá khen rồi.”

Biểu cảm trên mặt Đỗ Trường Phong có chút quái dị, hiển nhiên anh chưa thích ứng lắm với việc người khác gọi anh như vậy, lũ học sinh xưa nay luôn gọi anh là “Ngài Sam”, rất ít người gọi anh là Đỗ Trường Phong. Theo như lời của Vi Minh Luân thì quả thực anh chẳng có tí đáng về nào của một thầy giáo cả. Anh thì cũng tự biết mình, nhướn miệng cười: “Cứ gọi tên tôi đi vậy.”

Thư Mạn chẳng hiểu sao, khi đứng trước mặt anh cô luôn cảm thấy rất áp lực, cô cúi đầu, chuẩn bị đi ra, Đỗ Trường Phong lại không có ý định nhường lối cho cô đi, anh nhìn thẳng cô, ánh mắt sáng lấp lánh: “Sao vậy, sợ đi cùng tôi lắm sao? Đi cùng với một kẻ phạm tội giết người như tôi khiến em cảm thấy áp lực lắm sao?”

Anh như nhìn thấu tâm tư của cô.

Nhưng cô rất không thích anh nói chuyện với cô bằng cái giọng điệu này, không sai, anh đã nói cho cô biết một số chuyện, rằng tại sao anh lại bị nhốt trong Nhị Viện. Cô không có tư cách gì để đánh giá quá khứ của anh, ai cũng có quá khứ của riêng mình, bản thân cô chẳng phải cũng có đấy sao? Chẳng phải cô cũng đã từng là một tội nhân đấy sao? Vậy nên sau khi biết được chân tướng sự việc, cô không hề giống như anh vốn tưởng tượng, tức là vội vàng chạy trốn đi thật xa, ngược lại, ít nhiều cô có chút cảm thông với anh, bởi cô quá hiểu cái cảm giác của một người bị đóng gấn lên giá chữ thập ấy, muốn sống không được, mà muốn chết cũng không xong!

Cô chọn ở lại trường tiếp tục dạy piano, tiếp đó tiếp tục khuyên anh không hủy buổi biểu diễn, phần nhiều cũng là vì cô muốn làm một số việc thực tế một chút. Ánh mắt mong đợi của học sinh khiến cô an lòng và mãn nguyện, cô sẽ cảm thấy bản thân vẫn còn là một người có ích, đối với lũ học sinh khát tri thức ấy mà nói, sự tồn tại của cô thật ý nghĩa. Vậy là đủ.

Nhưng lúc này, đối mặt với anh mắt hùng hổ dữ dằn của Đỗ Trường Phong, cô lại thấy khó chịu, liền lạnh lùng trả lời, “Tôi còn có việc.” Sắp đi khỏi, Đỗ Trường Phong sai tay tóm lấy cánh tay cô lại, “Thư Mạn...”

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh.

Anh cũng đang nhìn cô, muốn nói gì đó, môi anh mấp máy nhưng lại không nói nên lời. Anh có rất nhiều chuyện muốn nói với cô, rất nhiều, rất nhiều chuyện... Cô không biết, hôm đó sau khi đưa cô từ Nhị Viện trở về thành phố, anh cứ ở mãi dưới tòa nhà chung cư cô ở, không hề đi khỏi, anh nhìn ánh đèn phòng cô sáng lên, rồi lại tắt đi, cứ như thế một trái tim từ lúc xao động đến lúc trở nên lạnh lẽo. Từ đầu đến cuối anh và cô vẫn không thể nào có một tiếng nói chung. Anh không biết nên dùng phương thức nào để sống chung với cô, rất muốn trở nên thân thiết, gần gũi với cô nhưng lại bị đá kích bởi sự lạnh lùng của cô. Nhìn bề ngoài có vẻ như anh không có việc gì không thể làm, nhưng kì thực chỉ có bản thân anh biết, thực ra anh yếu đuối, yếu đuối đến đáng thương.

“Sam, tôi ở lại đây là vì những học sinh này.” Thư Mạn cũng không vùng vằng, nhìn thẳng mắt anh nói, “Tôi thích đàn dương cầm, tôi thích những đứa trẻ này.”

Anh buông tay cô ra, “Tôi nhận lời với em là tôi sẽ biểu diễn, đó là vì em.” Sợ cô không nghe rõ, anh nói thêm, “Chỉ là... vì em.”

Đỗ Trường Phong đích thực đã nhận lời với Thư Mạn là sẽ biểu diễn. Bất cứ lý do gì cũng không thể thuyết phục được anh, ai nói anh cũng không nghe, nhưng cô là Thư Mạn, có thể cùng cô biểu diễn trên cùng một sân khấu thực ra chính là giấc mơ bao năm nay của anh, nhất là khi cô nói cuộc sống của cô không còn được bao lâu nữa, cô muốn mượn cơ hội này để quay trở lại sân khấu, hy vọng có thể viết một dấu chấm viên mãn cho cuộc đời mình. Những lời nói ấy, đối với anh mà nói, chẳng khác gì những nhát dao đâm thẳng vào trái tim anh.

Anh ngẫm dò hỏi Vi Minh Luân về bệnh tình của cô, Vi Minh Luân chỉ thờ dãi: “Anh trai cô ấy là bác sĩ tim mạch nổi tiếng, Lâm Hy cũng là bác sĩ tim mạch, hai người đều là chuyên gia cả, họ đều nói... chỉ có thể tuân thủ theo phương pháp điều trị thôi, anh tự suy nghĩ đi.”

“Thư Mạn rất kiên cường, bệnh tình của bản thân thế nào cô ấy là người rõ hơn ai hết, nhưng cô ấy vẫn sống tích cực, dạy lũ trẻ chơi đàn, dùng âm nhạc để tiếp tục cuộc sống của mình, cô ấy khiến tôi rất khâm phục.”

Thế là anh lại càng kích động hơn, lúc đó anh ôm mặt, nghẹn ngào gần như không nói nên lời: “Tôi đã lãng phí mất mười ba năm trời! Vốn dĩ tôi có thời gian mười ba năm để có thể chung sống với cô ấy, nhưng tôi lại lãng phí...”

“Vì vậy nên bây giờ anh mới phải quý trọng nó.” Vi Minh Luân đặt tay lên vai anh.

Lúc này, anh nhìn cô, có rất nhiều chuyện anh không biết bắt đầu từ đâu, và rồi vẫn chỉ là câu nói đó: “Thư Mạn, tôi đã lãng phí mười ba năm...”

Thư Mạn cười: “Giờ vẫn còn kịp mà, nếu lần biểu diễn lần này thành công, cuộc đời anh sẽ lật sang trang mới.”

Cô vẫn không hiểu anh!

Cụt hứng, cuối cùng anh đành ngồi xuống ghế, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng, úp chụp cả anh lẫn cây đàn vào một vùng sáng chói lóa, khiến người khác không tài nào nhìn thẳng được. Anh nghiêng mặt, nét kiên nghị trên những đường nét khuôn mặt anh càng hiện rõ, sống mũi cao và thẳng, nét mặt như thể người ta khắc gọt một cách tinh tế, khiến anh trông có vẻ giống một bức điêu khắc cô độc.

Nhất thời Thư Mạn bỗng mơ hồ, tại sao cô luôn cảm thấy người đàn ông này như đã từng quen biết từ rất lâu, rất lâu về trước. Cô đã từng gặp anh rồi, phải không?

Rốt cuộc thì cô đã từng gặp anh ở đâu?

Hai người đang trầm tư, bỗng tiếng “tinh tang” vang lên, là Vi Minh Luân đẩy cửa bước vào, sắc mặt xám trắng, thờ hờn hờn, thoạt nhìn là biết có chuyện rất quan trọng.

Đỗ Trường Phong và Thư Mạn đồng loạt cùng nhìn về phía anh.

Vi Minh Luân vội vã bước đến, đưa tập giấy tờ trong tay ra: “Buổi biểu diễn của chúng ta bị buộc ngưng lại rồi.”

Thư Mạn há miệng ngơ ngàng, như thể vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Thông báo vừa gửi tới của Bộ Văn hóa.” Vi Minh Luân vừa bức vừa sốt ruột, đi đi lại lại vòng quanh, “Anh nói xem tôi đã động chạm tới ai rồi kia chứ!” Vừa nói vừa nắm mạnh một cái lên nắp chiếc đàn, vô cùng chán nản.

“Lý do?” Đỗ Trường Phong từ tốn hỏi.

“Cả một đồng.”

“Vậy tức là không có lý do gì?”

“Muốn vu oan giá họa cho người ta thì thiếu gì chứng cứ.”

“Có cách gì cứu vãn được không?”

“Tôi đang nghĩ tới nay hẹn lãnh đạo Bộ Văn hóa dùng cơm, anh cũng đi đi.”

Thế nhưng tất cả cũng chẳng ích gì, mấy ngày sau đó, cho dù Vi Minh Luân huy động các mối quan hệ thế nào, có giải thích thế nào cũng đều không suy chuyển được sự thật đã định. Những người đó cứ như thể một chuỗi xâu với nhau rồi vậy, hoặc là lánh không gặp, hoặc là ăn nói lấp liếm cho qua chuyện, ngay cả cái giọng điệu dối trá cũng giống nhau đến kinh ngạc. Điều này có nghĩa là sức người sức của hao tốn cho kế hoạch tâm huyết suốt hai năm qua của Vi Minh Luân giờ đây tất cả đều tan như bong bóng. Vi Minh Luân thực sự muốn điên lên!

Tối hôm đó, Vi Minh Luân trở về với hai bàn tay trắng sau khi đã lăn lộn suốt cả ngày trời, anh gục đầu chán nản về văn phòng. Vừa về đến cổng trường đã thấy Thư Mạn đứng ngăn người trước bức tượng đồng. Ánh trăng lạnh lẽo đổ trên một bên vai cô khiến khiến mặt cô trông mờ mờ ảo ảo. Trong khi đó, “ánh mắt” tượng đồng Lâm Nhiên vừa hay lại đối diện với cô, mỉm cười, hai “người” cứ nhìn nhau như vậy. Sự cách biệt giữa trời và đất dường như vẫn không ngăn cản được sự giao lưu tinh thần giữa hai con người ấy. Thư Mạn khẽ khi nào rảnh là lại đứng trước mặt tượng đồng Lâm Nhiên, nói chuyện với anh, vuốt ve khuôn mặt anh, như thể anh vẫn còn sống vậy. Có lẽ trong lòng cô, Lâm Nhiên chưa bao giờ ra đi.

Chỉ là hai người đã thay đổi phương thức chung sống mà thôi.

Một người ở trên trời, một người dưới nhân gian. Chỉ vậy thôi.

Điều này càng khiến Vi Minh Luân thêm buồn phiền, anh không biết cảm giác Đỗ Trường Phong khi nhìn thấy tình cảnh này sẽ thế nào, bản thân anh đã thấy rất buồn, buồn cho Lâm Nhiên, và cũng buồn cho Trường Phong. Yêu một người, chính là mọc gốc mọc rễ trong trái tim rồi vậy, cho dù là người đó đã ra đi, những cũng không thể nào ngăn cản được nỗi nhớ về người ấy. Đây chính là tình yêu... Đỗ Trường Phong, đời này sợ rằng sẽ thật khó cho cậu... Vi Minh Luân vỗ vai Thư Mạn, giọng khàn khàn một mõi: “Muộn thế này rồi vẫn chưa về sao?”

Thư Mạn ngoái đầu lại nhìn, hóa ra là anh, cô cười: “Không sao, tôi muốn ở lại đây.”

Vi Minh Luân thờ dài một tiếng, ngồi bệt xuống bậc đá dưới chân tượng đài, chẳng buồn nói gì. Thư Mạn động lòng trắc ẩn, hỏi han: “Vẫn không có tiến triển gì sao?”

Hỏi cũng bằng không, bởi nhìn cái bộ dạng lúc này của anh dễ biết chắc chẳng có tiến triển gì.

“Tôi từ bỏ rồi.” Vi Minh Luân lắc đầu bất lực, nói rồi lại chán nản cúi gằm mặt xuống, thì thầm: “Bởi vì tôi đã biết nguyên nhân rồi. Cho dù chúng ta có bản lĩnh phi thường thế nào cũng không đâu lại được với con người đó.”

Thư Mạn cũng ngồi xuống bậc đá: “Ý anh là sau lưng họ có người ngầm ngầm can dự?”

Vi Minh Luân ưỡn oai gật đầu xác nhận.

“Là ai?”

“Cô quen biết người đó đấy.” Vi Minh Luân vừa nói vừa ngược lên nhìn cô.

“Tôi có biết?” Thư Mạn nheo mắt nhìn anh.

“Đúng vậy, cô quen biết đấy.”

“... Là ai?”

“Diệp Quán Ngừ.”

Thư Mạn lặng người, như thể vừa bị đóng đinh.

“Giờ thì chắc cô đã hiểu rồi chứ?”

Thư Mạn vẫn lắc đầu: “Tại sao anh ấy lại muốn can dự vào buổi biểu diễn của chúng tôi?” Thư Mạn không biết một chút gì về ân oán giữa Đỗ Trường Phong và Diệp Quán Ngừ. Đỗ Trường Phong chỉ từng nói với cô rằng, thời niên thiếu anh đã ngộ sát một người, nên bị người nhà nhốt trong bệnh viện tâm thần suốt năm năm, những trải nghiệm trong thời gian này như đeo vào đời anh một cái gông nặng nề, cho đến giờ vẫn không thể nào đối mặt với công chúng một cách thanh thản được.

“Một lời khó mà kể hết được, mối thù oán giữa hai người bọn họ, cũng đã mười bảy năm rồi.” Vi Minh Luân cũng không tiện nói rõ, chỉ liên tục thở dài, rồi lại lờ ra một điều thuốc, cũng không hỏi Thư Mạn anh có thể hút thuốc được không, tự ý châm thuốc hút.

Bình thường anh rất phong độ, lịch sự, có phụ nữ ở gần mỗi lần anh định hút thuốc đều hỏi ý kiến đối phương rồi mới châm lửa, nhưng giờ mặt mày đến sứt đầu mẻ trán thế này anh cũng chẳng buồn bận tâm đến việc giữ phong độ gì nữa, anh thở ra một hơi khói thuốc dài, vòng khói từ từ bay lên, bay vòng quanh bức tượng đồng Lâm Nhiên. Vi Minh Luân ngẩng mặt lên nhìn “Lâm Nhiên”, đôi mắt dần trở nên ướt đẫm: “Người anh em, rốt cuộc anh vẫn là hạnh phúc nhất, có thể vứt bỏ tất cả mọi thứ ân oán này vĩnh viễn. Sam thì không được may mắn như thế, cả đời này anh ấy cũng không thoát khỏi được, cả đời không nhìn được mặt ai, rõ ràng là sống dưới ánh mặt trời mà linh hồn lại ở dưới địa ngục...”

Thư Mạn nhìn Vi Minh Luân đầy nghi hoặc, có sợi dây đàn nào đó tận đáy lòng cô bỗng nhiên rung lên, trông đầu cô bỗng hiện ra một rừng trúc xanh biếc, dập dờn đung đưa trong gió. Có hai cây trúc được khắc tên chìm ngập trong màng sương mỏng, cái tên đó, dần dần hiện ra rõ ràng hơn, dần dần sáng lên trong lòng cô...

Rất lâu, rất lâu sau, cô mới cất lời hỏi: “Diệp Quán Thanh là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Trường Mộng Lưu Ngân Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Ván cờ giang hồ

Thứ hai đi làm, Diệp Quán Ngừ rất bất ngờ khi nhận được điện thoại từ Thư Mạn, là cô chủ động mời anh đi uống trà. Diệp Quán Ngừ đang nghĩ, có phải là hôm nay mặt trời mọc đằng tây rồi không? Nhưng rất nhanh chóng anh nhận thức được rằng, mặt trời không thể nào mọc đằng tây được, giọng điệu Thư Mạn lúc nói chuyện với anh cho thấy, tuy nói mời anh uống trà là thế nhưng giọng cô không có thiện cảm gì cho lắm.

Nhưng Diệp Quán Ngừ là người thế nào, có chuyện gì mà chưa từng trải qua, trong điện thoại anh nói nhỏ nhẹ, giọng ôn hòa, từ tốn đáp lời Thư Mạn: “Được chứ, cũng khá lâu rồi chúng ta không gặp nhau. Dịp này tổng công ty chúng tôi đang chuyển đến Ly Thành nên thành ra hơi bận, cũng không có thời gian liên lạc với cô. Hay là chúng ta đi ăn?”

Thư Mạn do dự một lát rồi dứt khoát nói, “Được.”

Diệp Quán Ngừ gác máy, khoe miệng nở nụ cười, cho dù giọng nói của cô không hề khách sáo chút nào nhưng hề nghe thấy tiếng cô là anh lại cảm thấy tim mình bỗng trở nên mềm mại một cách vô cớ, như thể cánh đồng mùa xuân được tưới đẫm bởi những hạt mưa mềm mại, ngọt ngào, ngay đến cả không khí thở ra cũng tràn ngập màu xanh.

Thực tế thì bây giờ đang là mùa đông lạnh giá, và tuyết vừa rơi.

Cô chính là mùa xuân của cuộc đời anh, vẫn luôn là thế. Trong những ngày tháng đen tối nhất của cuộc đời anh, cô giống như một cây hoa đào lặng lẽ đơm hoa trong góc sâu kín nhất lòng anh. Mỗi lúc đau khổ, anh đều nhắm mắt lại, làn gió nhẹ thoảng qua, cả cây hoa màu đỏ biến thành cơn mưa bụi, rải rích rơi trong trí não anh, bay khắp trời rơi khắp đất, cõi lòng mơ hồ rồi bởi của anh rồi cũng dần trở về bình tĩnh.

Nhưng tất cả những điều đó Thư Mạn đều chẳng hề biết đến.

Chiều hôm đó cô đi tàu hỏa đến Đồng Thành, xuống ga thì đã hoảng hốt, Diệp Quán Ngừ phái người đến ga đón cô, sau đó không đưa cô đến nhà hàng mà lại đưa đến công quán Thanh Thủy Đường. Diệp Quán Ngừ mặc một chiếc áo len Cashmere màu xám nhạt, quần dài cùng màu, bên ngoài khoác áo khoác Anne Valeria Hash màu đen, trông có vẻ đơn giản nhưng thực chất rất sang trọng, xa xỉ. Thư Mạn từng sống ở Pari, cô biết những đồ

khoác trên người anh không phải đồ may sẵn, mà đặt may theo số đo riêng ở tận Pari. Lần đầu tiên nhìn thấy anh, cô đã biết anh là một người có máu mặt, chỉ là không ngờ rằng anh lại có thù hận sâu đậm đến như vậy với Đỗ Trường Phong.

“Cuối cùng thì em đã đến.” Diệp Quán Ngữ từ trong phòng khách bước ra đón cô, miệng mỉm cười. Nay anh không mặc âu phục nên anh có vẻ bớt đi vẻ sắc sảo đến sắc lạnh trong thương trường nhiều, tự nhiên thân thiện hơn.

Thư Mạn kinh ngạc nhìn ngắm hoa nhài đầy vườn, chỉ cảm thấy như là từng gặp ở đâu, cô lặng người, rồi sau đó bỗng sực nhớ ra, khu vườn nhà Lâm Nhiên cũng trồng đầy hoa nhài như thế.

“Đây là nơi anh ở à?” Thư Mạn tò mò nhìn xung quanh.

“Đúng vậy.” Diệp Quán Ngữ dẫn cô về phía phòng khách, “Chắc em chưa từng đến đây. Cứ ngồi nghỉ ngơi trước đã, rồi tôi đưa đi tham quan một vòng, nhà đúng là hơi cũ một chút, nhưng rất thanh tịnh.”

Vì là hoàng hôn, một nửa tòa nhà đá xanh cổ kính được chiếu sáng dưới ánh chiều tà, một nửa thì ẩn trong bóng râm của cây cối, trong nhà sáng sủa sạch sẽ, đồ đạc trong nhà mặc dù đều là kiểu cũ nhưng chất lượng tuyệt đối cao, đủ thấy được thân phận hiển hách của gia chủ trước kia. Nhưng Thư Mạn vẫn ngẩng người trước những khóm hoa nhài trong vườn, dù vẫn chưa đến mùa hoa nở nhưng cành lá xanh tươi đung đưa theo gió dưới ánh chiều tà, từng bụi từng bụi, từng khóm từng khóm, chưa nhìn thấy hoa mà đã thấy hương nhài phảng phất. Trong vườn còn có một cây hải đường rất to, mùa xuân đến hoa bung nở, đứng dưới gốc cây thường hoa thì quả đúng là khiến người ta thoải mái.

Ngôi nhà này quả thực đem lại cho Thư Mạn nhiều cảm giác rất diệu kỳ.

Nhưng cô cũng không thể nói rõ được đó là cảm giác gì.

Diệp Quán Ngữ vừa ngồi xuống sofa bên cạnh Thư Mạn thì chuông điện thoại reo, anh cẩn thận cười, nói lời xin lỗi với Thư Mạn rồi lại sang phòng bên nghe điện thoại. Thư Mạn nhìn ngó xung quanh rồi bị cuốn hút bởi một bức thư pháp với nét chữ cứng cỏi, mạnh mẽ trên tường, góc dưới bức tranh có đề “Bình Sinh đêm lạnh tặng Bội Mộng”. Bội Mộng là ai? Chắc là một người phụ nữ? Thế còn Bình Sinh, là ai nhỉ? Thư Mạn tiến gần đến bức thư pháp, dù được bảo quản tốt trong khung kính nhưng vẫn có thể nhìn ra được là đã có từ rất lâu. Cô lại nhìn xung quanh, đồ đạc kiểu Tây đều xưa cũ, ánh đèn của chiếc đèn chùm thủy tinh được lau trắng sáng như tuyết kia vàng vọt, như thể tỏa ra dòng chảy của chính thời gian. Còn chiếc đồng hồ để bàn cổ kính trong góc kia lại càng chính là đại diện của những món đồ cổ trong nhà, đưa đi đưa lại “tích tắc tích tắc” chậm chạp và nặng nề.

Trong nhà lại rất yên tĩnh, nhưng nếu chịu khó lắng nghe lại cảm thấy dường như đang có người thì thầm với nhau, không trông thấy người nhưng lại nghe thấy tiếng thờ dài rõ mồn một, Thư Mạn tò mò bước lên trên cầu thang, dẫm chân lên cầu thang gỗ còn kêu lộp cộp lộp cộp, trên tầng hai là phòng tiếp khách và mấy phòng ngủ, nội thất đều là gỗ sơn đỏ tuyền một màu, dưới đá trải một tấm thảm dày cũng màu đỏ sậm, giấy dán tường cũng đã ngả sang màu vàng ngà, tranh treo trên tường cũng dễ nhìn ra được đều là những tác phẩm cổ xưa. Thư Mạn bất giác hơi hồ nghi, một người theo trường phái hiện đại phương Tây như Diệp Quán Ngữ sao lại thích sống trong một ngôi nhà cũ, đậm chất cổ kính thế này.

Tầng ba thì sao nhỉ, tầng ba trông thế nào?

Tính tò mò của Thư Mạn chỉ tăng lên chứ không giảm đi, cô dò dẫm từng bước từng bước một, leo lên tầng ba. Vừa leo lên mấy bước đã vọng lên tiếng Diệp Quán Ngữ từ dưới nhà: “Tiểu Mạn, tầng ba thôi, không cần lên nữa đâu.”

Cô ngoảnh đầu nhìn lại, Diệp Quán Ngữ đã cởi áo khoác ra, chỉ mặc chiếc áo len đang đứng dưới chân cầu thang ngẩng mặt lên nhìn cô cười. Thư Mạn ngưng ngưng, có chút giật mình.

“Ngoài tầng ba ra, chỗ nào em cũng có thể đi.” Diệp Quán Ngữ bước lộp cộp lên cầu thang, chìa tay kéo Thư Mạn xuống tầng, rất lịch sự nhưng cũng là nhắc nhở, “Bởi vì tôi đã nhận lời với chủ nhân của căn nhà này, tầng ba là nơi riêng tư của bà ấy, tôi cũng không được lên trên đó, em cũng đừng lên đó, được không?”

“Xin lỗi, tôi không biết.” Thư Mạn bối rối, nói lời xin lỗi.

“Không sao, nói thế để em biết là được rồi.” Nói rồi Diệp Quán Ngữ dẫn cô ra ngồi sofa trong phòng tiếp khách tầng hai, “Thế nào, ở đây cũng được chứ?”

Thư Mạn gượng cười: “Rất tốt, không ngờ anh lại là một người có nhã hứng đến vậy.”

Diệp Quán Ngữ nhướng mày, đuôi mắt nheo nheo: “Ồ, vậy em thấy tôi nên là một người như thế nào? Tôi rất muốn biết.”

Thư Mạn nghĩ bụng, anh là người thế nào thì có liên quan gì đến tôi, nhưng cô lại nhớ ngay đến mục đích khi đến đây, cô nhắc nhở mình phải kiềm chế cảm xúc, nếu làm căng với anh ta thì chỉ khiến mọi chuyện càng thêm tệ mà thôi. Cô đôi mắt tươi tỉnh, nhẹ nhàng cười nói: “Trông anh không giống một doanh nhân, tôi nói là lúc này.”

“Cảm ơn, câu này tôi thích nghe, nếu trong mắt em, tôi giống một doanh nhân thì chẳng khác gì nói khắp người tôi toàn mùi tiền, đúng thế không?” Diệp Quán Ngữ lịch sự, lưng quay về phía ban công, ngồi đối diện với Thư Mạn, ánh đường đầy vẻ vui sướng. Đích thực là anh rất vui sướng, mặc dù đã đoán trước cô đến với mục đích không tốt đẹp gì.

Thư Mạn không trả lời ngay, nhún người rồi cuối đầu uống trà. Dáng vẻ trầm tư đó của cô trông đẹp vô cùng, cổ cao nõn nà hơi lộ ra, hàng lông mi dài cụp xuống, ngũ quan thanh tú, lại thêm làn da mịn màng trắng trẻo, thật giống với giai nhân dưới nét bút của Trần Dật Phi(1), chỉ một cử động nhỏ cũng

phảng phất hương thơm.

(1) Trần Dật Phi (1946-2005), là một họa sĩ đương đại hàng đầu đồng thời là một đạo diễn phim người Trung Quốc.

Diệp Quán Ngữ tự nhiên lại ngơ ngẩn thất thần. Cuối cùng thì đã gần lại rồi. Chỉ gần hơn một chút, gần hơn một chút nữa, là anh thật sự có thể chạm vào cô. Đã bao năm rồi, cô chính là giấc mộng của anh. . .

Buổi tối, hai người ăn tối ở dinh thự.

Căn bếp trong công quán rất lớn, không biết Diệp Quán Ngữ gọi điện thoại mời hai đầu bếp ở đâu đến, chỉ một chốc đã bày ra cả một bàn ăn thịnh soạn. Anh bảo ăn ở ngoài ồn ào quá, ở đâu cũng không yên tĩnh bằng ở trong công quán. Quả nhiên là rất yên tĩnh. Phòng ăn tầng một có một cái cửa sổ lớn, ngoài tiếng nhạc du dương ra chỉ có tiếng gió rì rào ngoài khung cửa, ánh đèn màu hoàng hôn không quá sáng quện với màu giấy dán tường theo phong cách điển viên trông càng thêm hài hòa đẹp mắt.

Phòng ăn to lớn và yên tĩnh đến mức có thể ngay thấy tiếng thở của nhau. Thư Mạn ngồi đối diện với Diệp Quán Ngữ, tóc buông xõa, mặt mày các nét không khiến người ta cảm thấy đẹp đến phi thường, nhưng dưới ánh đèn, sắc mặt cô sáng bóng tựa hồ như ánh nước lấp lánh vô cùng thanh thoát và dễ mến. Trong cự li chỉ cách có vài mét ấy, Diệp Quán Ngữ đã ngửi thấy mùi hương thơm quyến rũ mê hồn toát ra từ người cô. Trái tim anh loạn nhịp.

Đây là thật sao?

Cô đang ở trước mặt anh, đang cùng ăn tối với anh, là thật sao?

Mười mấy năm rồi, trở về để cưới cô luôn là khát khao thiết tha nhất trong hành trình gian nan khốn khổ của anh. Trong những ngày tháng phiêu bạt bên ngoài ấy, khuôn mặt cô chính là kí ức sâu đậm nhất khiến anh quên đi mọi đau khổ, nếu không có những kí ức đấy, có lẽ anh đã không thể sống thêm một ngày nào nữa. Sau khi làm ăn phát lên, anh đã từng có được rất nhiều phụ nữ, họ đều có một đặc trưng chung: đôi mắt to, cảm thon gọn, làn da trắng mịn, tướng mạo thuần khiết, nhưng tất cả đều không bằng một người. Người đó chính là cô, cô không bao giờ có thể bị ai thay thế, vậy nên anh trở về tìm cô, từng bước, từng bước tiếp cận cô, và cho mãi đến sau cùng là mở cánh cổng chính, đón cô vào nhà.

Nhưng Diệp Quán Ngữ biết, tất cả mới chỉ đang bắt đầu, việc anh phải làm còn rất nhiều, ví như trước mắt đây, anh nhất định phải để lại cho Thư Mạn ấn tượng thật tốt về con người anh, một người biết quan tâm, săn sóc người khác chu đáo. Anh mỉm cười, đặt món ăn trước mặt Thư Mạn, rót rượu cho cô, hai người lại tiếp tục thong thả nói chuyện. Câu chuyện tự nhiên nhắc đến Đỗ Trường Phong, Thư Mạn đang suy nghĩ làm thế nào mở lời, Diệp Quán Ngữ đã nói trước: “Em vẫn dạy ở trường của anh ta sao?”

“Vâng.”

“Anh ta có mưu đồ bất chính với em, em không biết hay sao?”

“Tôi biết.”

“Vậy sao em còn ở lại đó? Em có biết là tình cảnh của em bây giờ rất nguy hiểm hay không? Muốn dạy đàn thì tôi có thể mở trường cho em, lấy danh nghĩa của em để mở trường, dù ở ngay trong công quán này cũng được.” Mặt Diệp Quán Ngữ đầy vẻ thật lòng, “Ồ chỗ sân này hay chỗ khác đều tốt cả, chỉ có đều là yên tĩnh quá thôi. Nếu có lũ trẻ đến chạy nhảy thì ít nhiều cũng thêm chút hơi người. Thư Mạn, tôi nói thật đấy... Tôi rất muốn làm việc gì đó cho em, nhưng lại không biết làm thế nào thì em mới không phản ứng lại, tôi sợ em giận.”

Thư Mạn ngạc nhiên, lời đạo đầu thế này khiến cô hoàn toàn không biết nên tiếp chuyện thế nào.

Diệp Quán Ngữ tiếp tục nói: “Đừng để tên lừa đảo ấy lừa, anh ta chỉ muốn báo thù cho anh trai mình thôi, em có hiểu không? Vậy nên tôi cho rằng em đến đây là an toàn nhất, tôi đảm bảo anh ta sẽ không gây phiền phức được. Anh ta mà dám đến gần công quán một bước, tôi sẽ cho anh ta biết tay.”

Vốn dĩ Diệp Quán Ngữ nói vậy để Thư Mạn thấy yên lòng, nhưng Thư Mạn nghe những lời này trong lòng lại rất khó chịu, cô không phải con ngốc, cô vẫn có khả năng phân biệt được tốt xấu, đúng sai cơ bản. Bất kể Đỗ Trường Phong tiếp cận cô vì lý do gì, nhưng dù sao cô đã tiếp xúc với anh một thời gian, có thấy tính cách con người đó quả hơi quái đản nhưng tuyệt đối không phải người xấu. Hơn nữa, một người bình thường lại bị nhốt ở một nơi như vậy, cho dù đứng ở lập trường nào thì trong lòng cô cũng nảy sinh lòng trắc ẩn. Cô vẫn luôn nhớ hôm chuyển cây đàn đi, từ trong mắt anh, cô đọc được nỗi tuyệt vọng và đau thương. Thật sự, ngoài Lâm Nhiên ra, cô chưa bao giờ nhìn thấy một nỗi đau thương nào hơn thế.

Diệp Quán Ngữ có uống chút rượu, đầu óc rõ ràng không được tỉnh táo như thường, những gì nên nói và những gì không nên nói, anh lại trở nên không kiêng nể gì. Trên mặt anh nở nụ cười, nụ cười khiến khuôn mặt hoàn toàn giãn ra khiến anh điển trai lạ thường, nhưng những lời anh nói lại khiến Thư Mạn thấy lạnh sống lưng: “Tiểu Mạn, có thể em không biết rằng, ngọn nguồn câu chuyện giữa tôi và anh ta còn sâu xa hơn, mười mấy năm về trước đã quen biết nhau rồi, nhất cử nhất động của anh ta tôi đều rõ như lòng bàn tay... Những năm qua, anh ta đã làm những gì, đã đi những đâu, đã kết giao với những người nào, kẻ kẻ việc... đã từng yêu mấy người đàn bà, tôi đều biết hết. Tôi hôm tuyệt rồi em ở trong Ngọa hồ sơn trang, tôi nghĩ chắc anh ta có ý đồ với em, cứ đứng mãi bên ngoài cửa phòng em lưỡng lự, do dự đến tận sáng sớm, thật là một kẻ đáng thương...”

Thư Mạn bỗng giương to đôi mắt...

“Đừng cảm thấy kì lạ, không phải tôi đang giám sát em, mà là giám sát anh ta. Sao tôi giám sát anh ta, sau này em sẽ hiểu. Tôi biết rõ anh ta hơn bất cứ ai trên thế giới này. Anh ta thích cái gì, không thích cái gì, tôi đều thuộc như lòng bàn tay. Ví như anh ta đã từng rất thích một người con gái, để gửi gắm niềm thương nỗi nhớ, thậm chí anh ta còn nuôi hai con thiên nga, anh ta gọi một con thiên nga là ‘cô bé’... Anh ta trần trọc không ngủ vì người con gái đó, thường xuyên trốn đến gần nhà cô gái đó, lén lút ngắm nhìn cô ấy. Tôi biết rõ người con gái đó quan trọng thế nào với anh ta, sau khi con thiên nga tên

‘cô bé’ đó chết, anh ta cũng bệnh suýt chết...”

Có một cái gì đó sắc nhọn đâm vào tim Thư Mạn.

Khóe môi cô run lên, đầu óc mơ màng, dường như đã hiểu, mà cũng dường như không hiểu.

Diệp Quán Ngữ nhìn cô, ánh mắt sáng ngời, tiếp tục nói: “Tôi nghĩ ông trời cố tình sắp xếp như vậy, vì tôi biết người con gái ấy, hơn nữa còn bị lún sâu vào tình cảm với người đó. Bao năm qua, người con gái ấy vẫn luôn là giấc mộng đẹp nhất, thuần khiết nhất của tôi, mong ước của tôi đối với người con gái ấy cũng không kém anh ta chút nào... Trong lòng tôi rất rõ, chỉ cần có được người con gái ấy là tôi thắng được thằng điên đó. Nhưng không phải chỉ vì tôi muốn thắng anh ta, mà còn bởi tôi thật sự yêu người con gái đó, cho đến giờ, cô ấy là tình yêu duy nhất mà tôi muốn có trên đời này...”

“Mỗi lúc tôi nói chuyện với cô ấy, tim tôi đều đập nhanh đến nỗi khiến tôi nghẹt thở; sau khi về nước, ngày nào tôi cũng đợi ở gần khu nhà cô ấy ở, chỉ mong được gặp cô ấy, được nhìn thấy bóng dáng cô ấy là tôi đã thấy mãn nguyện rồi. Tôi thuộc lòng những thói quen sinh hoạt của cô ấy, từ cửa hàng tạp hóa cô ấy hay đến, công viên cô ấy hay ngồi cho đến bệnh viện cô ấy đến mỗi khi bị ốm, tôi đều thuộc hơn cả nhà mình. Khúc nhạc cô ấy thích đàn nhất, bộ quần áo cô ấy thích mặc nhất, loại dầu gội đầu cô ấy thích dùng nhất, nước đậu cô ấy thích uống nhất, tất cả tôi đều ghi khắc trong lòng, tôi không nhớ số tài khoản ngân hàng của mình, nhưng lại nhớ mỗi tuần ngày nào cô ấy sẽ ra ngoài, ngày nào đứng ngăn ngõ trên ban công, ngày nào sẽ dạy lũ trẻ học đàn...”

“Trong lúc tôi bí mật theo sát cô ấy, tôi biết được rằng thằng điên đó cũng đang bí mật dò la cô ấy. Tôi nào tôi cũng nhìn thấy thằng điên đó chần chừ do dự dưới nhà cô ấy, ngồi dưới gốc cây xoan hút thuốc cho đến tận nửa đêm, sau khi cô ấy ốm nhập viện, anh ta cũng ở bệnh viện cả đêm nhưng lại không dám lộ diện, tôi có thể hiểu được mâu thuẫn trong lòng anh ta, anh ta hận cô ấy, nhưng cũng yêu cô ấy... Tiểu Mạn, em có biết người con gái ấy là ai không?”

Bỗng chốc nước mắt cô tuôn trào. Cô chỉ cho rằng anh đang nói những lời điên loạn.

Cô vẫn luôn cho rằng, trên thế gian này ngoài Lâm Nhiên ra, sẽ chẳng còn ai thương nhớ cô đến vậy.

Nhưng trong chính giây phút này, cô đã thấy được đáp án của câu đó mà cô vẫn luôn mơ hồ không hiểu, cô thấy cô và anh đã từng quen biết, ánh mắt đau thương của anh khi nhìn cô, hóa ra tất cả đều không vô duyên vô cớ chút nào. Bao năm qua cô đã từ bỏ, đã thôi thương nhớ, luôn cho rằng mình sẽ không bao giờ đau lòng vì bất cứ ai nữa, nhưng trong giây phút này, trái tim cô lại nhói đau, tưởng như có cây kim nhỏ xíu nằm trong đó, mỗi lần đập lại khiến tim càng nhói buốt hơn.

“Em sao vậy, sao lại khóc?” Diệp Quán Ngữ đã uống hơi nhiều, anh thương hại đưa tay lên định lau nước mắt cho cô. Cô né sang một bên, tay anh hững hờ tăng không nhưng anh lại nhanh chóng bình tĩnh, anh mỉm cười, lấy một đĩa nem cuốn đặt trước mặt cô, “Này, ăn món này đi, nhất định em sẽ thích.” Anh chống cằm, ánh mắt như có vẻ dửng dưng, nhìn cô nói, “Đích thân tôi xuống bếp nấu đây. lúc chiều trước khi em đến, tôi đã làm xong sẵn món này.”

Thư Mạn tròn mắt, anh ta còn xuống cả bếp sao?

“Này, ăn thử đi.” Diệp Quán Ngữ gấp một chiếc nem để vào trong bát cô. Thư Mạn ngáp ngừng, cắn thử một miếng nhỏ, chỉ một miếng nhỏ thôi, mà toàn thân cô như thể bị kích điện vậy, lưng cô thẳng dậy, đầu óc lẫn lộn chỉ không nhúc nhích được... Cái mùi vị này, chẳng phải chính là mùi vị hồi nhỏ cô đã được nếm trên phở Thúy Hà sao?

Diệp Quán Ngữ như thỏa lòng mong ước, nhìn miếng cô co giật mạnh, anh nhìn cô, vẻ mặt rất bình tĩnh, chỉ nhìn cô, không nói năng gì.

Bởi vì anh biết có nói gì cũng không có tác dụng lẫn át được mùi vị của chiếc nem cuốn đó đến cô. Anh biết, nhất định là cô nhớ.

Nước mắt từ trong khóe mắt Thư Mạn lại trào ra nhiều hơn, cô gần như đã quên dần cả mùi vị, cái mùi vị mà cô nhớ nhưng vô hạn ấy, bỗng dưng hôm nay lại đâm trực tiếp vào cơ quan vị giác của cô, như một cơn mơ vậy. Trong chớp mắt cô đã hiểu tất cả, gia đình làm nem cuốn trước ngõ Thúy Hà, chưa bao giờ rời khỏi cuộc sống của cô!

Diệp Quán Ngữ lại gấp một chiếc nem vào bát cô: “Này, thích ăn thì ăn nhiều một chút, nếu em thích ăn, sau này tôi sẽ thường xuyên làm cho em ăn.”

Ánh mắt Thư Mạn mơ màng nhìn người đàn ông trước mặt mình, lại bùng tỉnh nhớ lại, khi cô mua nem cuốn trước quầy hàng của bác ấy, rất nhiều lần nhìn thấy một cậu con trai mảnh khảnh đứng chờ việc. Có lúc là hai cậu con trai, một lớn một bé, đứa bé hơn chắc là em trai anh ta, Diệp Quán Thanh. Cô còn nhớ cậu con trai đó rất giọng gao, ăn mặc giản dị, ngày rét mướt mà hai tay lạnh cóng đỏ như củ cà rốt vẫn giúp bố làm nem cuốn. Mà khi ấy cô và Thư Tần đều nghiêm nhiên trông như những nàng công chúa nhỏ, ăn mặc váy vóc xinh xắn cầu kì, mỗi lần xuất hiện trước quầy hàng anh cứ cúi gằm mặt xuống, nhưng thì thoảng lại không kim được lại ngược nhìn trộm hai chị em họ.

“Tôi biết em, còn sớm hơn nhiều so với anh ta, Thư Mạn.” Nụ cười trên khuôn mặt Diệp Quán Ngữ đã tắt, bình tĩnh nhìn cô, bây giờ trước mặt cô, mỗi cử chỉ giờ tay động chân đều vô cùng quý phái, ai có thể liên tưởng đến việc anh chính là người con trai ngượng ngùng năm đó?

Thư Mạn ngậm nước mắt ăn hết một chiếc nem.

“Có ngon không?” Diệp Quán Ngữ hỏi cô.

Cô không nói gì, chỉ lặng lẽ rơi nước mắt. Anh lại nói: “Từ nhỏ nhà tôi đã nghèo, bố tôi nghèo cả đời, không có gì để lại cho con cái, ngoài tay nghề làm nem cuốn ra chẳng có bất cứ gì cả. Bố nói, chỉ cần có một món nghề là không bao giờ chết đói được, đi đến đâu cũng kiếm được cái ăn... Đã bao năm

qua rồi, mỗi khi nhớ bố, nhớ mẹ, tôi đều tự làm nem cuốn mà ăn, người từng ném nem cuốn tôi làm, ngoài em ra chưa có ai cả. Thực ra ai cũng có thể làm nem cuốn, những nhà hàng lớn, quán rượu lớn đều làm rất ngon, nhưng mùi vị thì tuyệt đối không giống với mùi vị nem mà em đang ăn bây giờ. Bố tôi nói, nem cuốn làm thế nào không quan trọng, dùng nguyên liệu gì cũng không quan trọng, lửa to lửa nhỏ như thế nào cũng không quan trọng, quan trọng là phải biết làm bằng tấm lòng của mình, giống như làm cỗ người thân trong nhà của mình ăn. Làm với cả tấm lòng như vậy, mùi vị nhất định sẽ khác biệt, vì vậy khi đó trên phố Thúy Hà, nem cuốn nhà tôi luôn có rất nhiều người đến mua, em cũng là một trong số đó, Thư Mạn...”

“Lần đầu tiên thấy em trong sân nhà họ Lâm trên phố Từ Đàm, ngay lập tức tôi đã nhận ra, em chính là cô bé cứ hay lui tới trước quầy hàng nhà tôi hồi trước, khi đó em còn rất nhỏ, chừng mười tuổi...”

“Cuộc đời con người tựa như một bàn cờ, chúng ta đều là những quân cờ trên đó, còn người chơi chính là số phận...”

“Cho dù chúng ta có vùng vẫy thế nào cũng không thể nào thoát khỏi ván cờ đã định đoạt sẵn của số phận, tiến hay lui, được hay mất, đều do số phận định đoạt hết rồi. Năm đó cả gia đình tôi người mất nhà tan, tôi tưởng rằng cả đời này sẽ chẳng bao giờ gặp lại được cô bé tham ăn ấy nữa, không ngờ... không ngờ cô bé đó lại là em, là em thật!”

“Em đã từng biến mất trong cuộc sống của tôi lâu như vậy, tôi và em chính là một ván cờ dang dở, trăm ngàn lượt xoay đi về, đến giờ, cuối cùng chúng ta lại gặp nhau.”

“Thư Mạn, tôi quyết không từ bỏ em đâu.”

...

Thư Mạn đặt đĩa xuống, đứng dậy bước đến bên cửa sổ, nhìn những khóm hoa nhài đầy sân dưới ánh trăng mà ghen ngào không nói ra được một lời. Số phận chính là một bàn cờ, hóa ra là vậy!

Diệp Quán Ngữ cũng đứng dậy, bước đến bên cạnh cô: “Hôm nay em đến tìm tôi nhất định là có lý do.”

Cuối cùng thì anh cũng hỏi đến chủ đề chính.

Thư Mạn gật đầu, ngẩng lên nhìn anh: “Diệp tiên sinh, anh là một người tốt. Bởi bác trai là một người tốt, nên con trai bác ấy cũng là một người tốt. Tất cả mọi người trong gia đình anh đều rất lương thiện, vô cùng, vô cùng lương thiện. Tôi có thể hiểu được sau khi anh mất đi cả bố mẹ, mất đi cả em trai, lòng anh đã phải chịu đựng nỗi đau vô cùng lớn. Bởi tôi cũng đã từng trải qua nỗi đau như vậy, cũng đã từng mất đi người thân yêu nhất... Thù hận không thể nào đánh thức được những người thân đã ngủ say, anh không thể, tôi cũng không thể, mà người sống thì vẫn phải sống, cho dù chúng ta có bắt người sống phải chết thì cũng không thể nào có được niềm vui mà chúng ta mong muốn.”

“Thư Mạn, em muốn nói gì?” Theo thói quen, Diệp Quán Ngữ lại nheo nheo đôi mắt, nói rất chậm, nhưng đột nhiên lại trở nên lạnh lùng.

“Diệp tiên sinh, tôi nói những lời này không hề có ý muốn giải thích cho anh ấy, tôi chỉ muốn điều gì anh tha thứ được thì tha thứ cho người ta, cho dù anh có báo thù thế nào đi chăng nữa em trai anh cũng không thể nào sống lại được. Bị kịch ấy chẳng ai muốn xảy ra cả, không phải tôi muốn biện bạch cho họ, tôi chỉ không muốn anh cứ ngày một bị lún sâu hơn trong thù hận. Nói cho cùng, anh cũng là người đáng thương, em trai chết thảm như vậy, giờ anh chẳng người thân thích, nếu đã vậy thì càng nên đối xử tốt với cuộc sống, sao phải gây khó dễ cho bản thân mình thêm nữa?”

“Thư Mạn! Em không có tư cách dạy bảo tôi!” Diệp Quán Ngữ bỗng nhiên lớn tiếng, “Mối thù hận tôi mang theo, cuộc sống mà tôi đã phải trải qua, các người không thể hiểu được! Tôi còn sống đến bây giờ tất cả chỉ là muốn họ không được yên ổn! Cho dù bản thân tôi cũng không dễ chịu gì nhưng tôi cũng không bao giờ hối hận! Những điều này tôi không muốn nói, nhưng...” Anh tuân liền một tràng, đến đây lại hạ giọng, “Thư Mạn, chỉ có một chuyện tôi có thể nói rõ ràng cho em biết, tôi đối với em là thật lòng, không liên quan gì đến họ, lại càng không liên quan gì đến thằng điên đó. Với tôi, em có ý nghĩa trên hết, trên tất cả! Chính tình yêu tôi dành cho em đã khiến tôi sống được đến ngày hôm nay, chứ không phải hận thù, em hiểu không, Thư Mạn?”

Thư Mạn lắc đầu, như thể không hiểu lời anh nói. Cô do dự nhìn anh, hàng lông mi nhẹ nhàng nhướn lên, lộ ra ánh mắt sâu như làn nước thăm thẳm, nhu mì thật khiến người ta tan nát cõi lòng.

Diệp Quán Ngữ thích nhất, cũng sợ nhất phải đối mặt với ánh mắt ấy, nó thường khiến anh mất hết cả sự kháng cự và lòng hăng hái. Anh dăm dăm nhìn cô rất lâu, ánh mắt chăm chú, giọng nói mềm mại, ôn hòa đến lạ lùng.

“Có lẽ trong mắt em, tôi là một loại ma quỷ, đúng không? Nhưng chỉ đối với em, tôi mới có thể là chính bản thân mình như vốn có. Mười ba năm rồi, tôi trốn sau lưng thằng điên ấy, lặng thầm quan sát em, tình cảm này em không sao hiểu được đâu. Em không hiểu, tôi cũng không miễn cưỡng, nhưng xin em đừng khinh thường tình cảm đó, cho dù tôi có tội ác chồng chất thì nội tâm cũng có những nơi gọi là cảm dạ không thể nào xâm phạm, Thư Mạn...”

“Nhưng tôi không thể nào đối diện với người trong lòng tràn đầy những thù hận, tôi đã từng đối mặt với những thù hận như thế, tôi sợ...” Ánh mắt Thư Mạn đã lộ ra sự hỗn loạn trong nội tâm, từ sâu trong đáy mắt ánh lên những giọt lệ ngân ngấn.

Diệp Quán Ngữ vẫn cái dáng vẻ trầm tĩnh ấy, con người anh lúc này trong rất ảm áp, ôn hòa, như mặt trời mọc mùa đông, thông thả ung dung, cứ như thể đang nói chuyện gia đình với cô: “Đúng là tôi có thù hận, nhưng tôi sẽ không bao giờ để thù hận ảnh hưởng đến cuộc sống thường ngày và sự nghiệp của mình. Tôi cũng chưa hề làm gì gia đình họ cả, vì tôi tin chắc sự cắn rứt lương tâm còn dày và ghê gớm hơn cả thù hận. Hãy cứ để họ tiếp tục dằn vặt đi, giờ đây đối với tôi mà nói, tình yêu mới là thứ tôi thực sự muốn hướng tới...”

“Tình cảm cần xuất phát từ hai phía, Diệp tiên sinh.” Thư Mạn ngắt lời anh.

Diệp Quán Ngừ cười: “Đương nhiên, điều này thì ai cũng hiểu, vì vậy tôi mới phải cố gắng, tôi muốn biến nó từ đơn phương thành song phương, nếu không nỗ lực thì làm sao có thể được chứ?”

Thư Mạn chuyển chủ đề, nhìn thẳng vào mắt anh: “Nhưng tôi rất muốn biểu diễn.”

Diệp Quán Ngừ tiếp lời: “Tôi có thể tổ chức một buổi độc diễn cho em, cũng có thể mời đến nhiều nghệ sĩ violon danh tiếng hơn đến biểu diễn cùng em”

“...”

Bên nhà họ Lâm.

Cả buổi sáng Lâm Hy cùng bố Lâm Sỹ Diên bàn về vấn đề cổ phần của Lâm Duy trên tầng trên cùng của tòa nhà Chấn Á, chính là văn phòng làm việc của chủ tịch tập đoàn. Lâm Sỹ Diên ngồi sau bàn chủ tịch, nét mặt sa sầm không nói năng gì. Lâm Hy đứng trước mặt bố, chỉ im lặng cúi đầu.

Đã gần một tiếng đồng hồ trôi qua, Lâm Hy cứ đứng yên như vậy.

Trong công ty, thái độ của Lâm Sỹ Diên đối với nhân viên đều rất ôn hòa, bất luận nhân viên cũ hay mới vào, ông giống một người cao tuổi mặt mày phúc hậu thường xuyên tâm sự, ăn uống, cười đùa với cấp dưới như người một nhà, duy chỉ đối với con trai của mình lại không như vậy. Ông nhớ ngày sinh nhật của nhân viên cấp dưới nhưng không nhớ sinh nhật con trai mình. Hay nói một cách chính xác, thì ông có nhớ nhưng vờ như không nhớ. Bao năm qua, Lâm Hy cũng đã quen như vậy. Bởi anh cũng đã có được thứ mà anh mong muốn, từ một chủ nhiệm khoa ngoại bình thường leo lên chức Phó Viện trưởng bệnh viện Nhân Ái, rồi lại đến Tổng giám đốc tập đoàn, anh đã tìm được động lực cho việc bao năm qua chịu khổ chịu nhục gánh trọng trách gia đình. Nếu không, anh biết dựa vào cái gì mà ở lại đây, dựa vào cái gì mà đứng ở đây, nhẫn nhục ăn nói thê thảm khép nép trước mặt ông bố chưa bao giờ từng nở một nụ cười thân thiện với mình.

Lâm Sỹ Diên im lặng hồi lâu, cuối cùng cũng lên tiếng: “Nếu không thu lại được cổ phần của bác thì con cũng đừng ở lại đây nữa.”

Thật đơn giản, chỉ một câu nói. Không hề có một chút gì gọi là biểu cảm hay gần gũi về mối quan hệ huyết thống giữa hai bố con.

Lâm Hy vẫn nhả nhặn: “Con đã tìm gặp bác gái, nhưng bác trai vừa mới mất, tinh thần bác ấy rất bất ổn, con nghĩ có thể đợi thêm một thời gian xem...”

“Còn đợi cái gì?” Lâm Sỹ Diên đập mạnh xuống bàn, chỉ tay về hướng của sổ sát sàn sau lưng Lâm Hy nói, “Bản thân con chưa nhìn thấy sao? Diệp Quán Ngừ đã chuyển công ty đến chỗ đối diện với chúng ta rồi, rõ ràng là muốn chính thức tuyên chiến với chúng ta! Nếu đợi tiếp, chỉ sợ nó sẽ mang luôn cả bàn làm việc đến đặt ở cái tòa nhà này thôi.”

Đối diện bên kia đường là tòa nhà cao nhất Ly Thành, tòa nhà Mạo Nghiệp, chưa khánh thành được bao lâu. Vài ngày trước, Diệp Quán Ngừ chuyển trụ sở công ty từ Đồng Thành về đó. Ngày mừng tân gia, có rất nhiều lãnh đạo thành phố đến dự, những người có danh có tiếng hàng đầu giới kinh doanh Ly Thành cũng gửi lẵng hoa đến tặng, bày tỏ lời chúc mừng. Diệp Quán Ngừ cũng chu đáo không vừa, phái người đi gửi hai thiệp mời đến tòa nhà Chấn Á, kính mời hai bố con nhà họ Lâm đến dự tiệc.

Đương nhiên Lâm Sỹ Diên cũng không để mất phong độ được, ông và con trai Lâm Hy cùng đến chúc mừng. Câu đầu tiên Diệp Quán Ngừ nói khi nhìn thấy Lâm Sỹ Diên là: “Quả nhiên duyên phận giữa chúng ta không hề nông cạn chút nào, giờ ta lại là hàng xóm của nhau rồi.”

Lâm Sỹ Diên tức đến nổi vừa về nhà đã quát mắng Lâm Hy: “Con nhìn người ta xem, mới chỉ có mười mấy năm mà đã có thể làm hàng xóm với Lâm thì chúng ta rồi! Con nhìn lại bản thân mình đi, ngay đến cái cổ phần cũng không thu về được, chỉ sợ không quá mấy ngày nữa ngay cả cái giang sơn này cũng đổi họ mất thôi! Thật là không biết cả ngày, từ sáng đến tối con làm những việc gì nữa!”

Lúc này, Lâm Sỹ Diên tức giận nhưng không chỉ xoáy một chỗ, lại quở trách Lâm Hy: “Ta thực rất ngưỡng mộ Diệp Đại Long, xuất thân là nông dân nhưng lại nuôi được đứa con giỏi giang như Diệp Quán Ngừ! Năm đó trên phố Thủy Hà, Diệp Đại Long đẩy xe hàng bán sức lao động, hai thằng con trai ông ấy mỗi tối còn phải phụ giúp bố mẹ sắp hàng bán đồ ăn đêm, nhưng học tập bài vở vẫn đứng đầu lớp. Trong khi đó, anh em các con thì đang làm gì chứ? Không nghỉ dưỡng ở Hawaii thì lại trượt tuyết ở Thụy Điển, cuộc sống mà các con có được, sự giáo dục mà các con được hưởng, anh em nhà họ Diệp có nằm mơ cũng chẳng dám. Nhưng bây giờ thì sao? Người ta chả sắp làm tổ trên đầu chúng ta rồi đây! Con thử nói xem, con có xứng đáng với những gì ta đào tạo cho con bao nhiêu năm qua không?”

Lâm Hy chỉ có thể nhả nhặn: “Bố, con sẽ cố gắng hết sức...”

Lâm Sỹ Diên lạnh lùng hất mũi: “Cố gắng hết sức? Con đã cố gắng hết sức rồi sao? Đừng tưởng rằng ta không biết, cả ngày suốt từ sáng đến tối con trốn dưới tầng hầm của bệnh viện, Uyên Thanh nói con thường xuyên sáng sớm mới về nhà, con đang làm cái gì vậy?”

“Con đang nghiên cứu.”

“Nghiên cứu?” Lâm Sỹ Diên gõ bàn, thái độ khinh thường, “Chỉ bằng con nên nghiên cứu xem làm thế nào để sinh thêm một suất đinh cho nhà họ Lâm đi thì hơn. Cưới cô vợ như hoa như ngọc về mà để trưng bày thế à, con muốn nhà họ Lâm này tuyệt hậu hay sao? Suốt ngày chuyển đi chuyển lại mấy cái ống thí nghiệm, thiết bị dụng cụ, chuột thí nghiệm, thế là con có thể giữ được gia nghiệp nhà họ Lâm hay sao? Nhà họ Lâm có thể đông con nhiều cháu, đời đời hưng vượng được hay sao?”

“Bố, chúng con còn trẻ, chuyện con cái có thể muộn một hai năm sau cũng được.” Lâm Nhiên chống cự yếu ớt.

Lâm Sỹ Diên lại hít mũi lạnh lùng: “Một hai năm nữa? Ta chỉ sợ cái mạng ta nó không sống được lâu đến thế! Bác con chết không được rõ ràng, biết đâu một ngày nào đó lại đến lượt lão già này? Ta đã không ôm kỳ vọng quá lớn ở con nữa rồi, nếu con có thể sinh thêm một suất đinh cho nhà họ Lâm trước khi ta hấp hối thì ta có thể yên tâm nhắm mắt được rồi...”

...

Trời đã tối, Lâm Hy vẫn ở trong phòng làm việc. Buổi sáng nghe lời bố dạy bảo, cả buổi chiều anh hầu như cũng không ra khỏi phòng làm việc. Luôn luôn khao khát khi mình đã trở nên mạnh mẽ giới giang sẽ có được sự công nhận của bố, anh tự nhận mình đã cố gắng hết sức rồi, chuyện gì cũng thuận theo ý của bố mà làm, nhưng kết quả thì sao? Cho dù anh có làm thế nào, làm tốt ra sao, rốt cuộc cũng không có được sự tán dương tối thiểu của bố. Suốt từ bé đến lớn, anh luôn coi bố là thần tượng để sống và noi theo, chưa bao giờ anh từng nghĩ liệu mình có nên làm như vậy hay không, anh chỉ biết anh chỉ có thể làm vậy, sinh ra trong một gia đình như thế này, anh không còn sự lựa chọn nào khác.

Vốn dĩ mọi chuyện đều rất tốt. Thật sự đều rất tốt. Nhưng ông trời không bao giờ muốn cho anh tất cả những thứ mà anh muốn, có lẽ, thậm chí, thứ mà anh có được trong tay sẽ hóa thành bọt nước chỉ trong nháy mắt. Một khi đã chắc chắn rất nhiều thứ vốn dĩ đã thuộc về mình thì không được phép đánh mất. Cho dù anh cảm thấy sự nghiệp của gia tộc là một gánh nặng, anh có thể tự mình từ bỏ, chứ không được phép để người khác cướp mất. Nhưng cái chân tướng bất ngờ ập đến đã dồn ép anh vào bước đường cùng. Giờ anh mới hiểu, hóa ra anh chẳng là cái gì cả, chẳng có cái gì cả. Anh nhất định phải nắm chắc lấy, nhất định phải giấu nhem đi. Nhất định, nhất định phải thế...

Quá nhiều “nhất định phải”, anh cảm thấy cuộc sống của mình thật tù túng, luôn trong trạng thái ngột thở. Cho dù là đối diện với vợ mình anh cũng không thể nào thở nhẹ nhõm được. Thật đúng là bị kịch, anh trai bị nhốt trong viện tâm thần còn chưa phát điên thật, anh sống trong thế giới tự do tự tại nhưng sớm đã không còn là một người bình thường từ lâu rồi. Đến cả ngay lúc này cũng không dám nói mê. Chân tướng, kì thực chính là tội ác, dưới mỗi bộ mặt nhân ái lương thiện kia đều có một trái tim tội ác.

Lâm Hy không bật đèn, duy chỉ có trong bóng tối anh mới có thể bộc lộ bản thân mình. Anh gục đầu trên bàn làm việc. Anh không thừa nhận rằng mình đang khóc, nhưng rõ ràng là có nước mắt đang trào ra, ướt cả tay áo.

Anh trở về căn nhà họ Lâm trên phố Tử Đằng khi đêm đã rất khuya. Vừa bước vào cửa nhà thì quản gia đã đưa cho anh một tờ giấy. Ban đầu anh tưởng đó là do công ty gửi đến, anh thân nhiên mở ra xem, nhưng kết quả nội dung trong đó lại khiến anh biến sắc... Đồng tử anh co giãn mạnh, trời đất đang xoay chuyển, anh ngã vật xuống sô pha, cứ như thể vừa bị rút hết gân cốt vậy.

“...Ai gửi đến vậy?” Anh hỏi ông quản gia.

“Tôi không biết người đó. Đó là một vị tiên sinh, nói là luật sư.”

“Ông ta có nói gì nữa không?”

“Không nói gì cả, chỉ nói muốn mời anh uống cà phê.”

...

Đến rồi, cái gì phải đến cuối cùng đã đến rồi! Mười bảy năm, bí mật này đã bị cất giấu suốt mười bảy năm trời, cuối cùng đã bị người ta biết được. Lúc đầu Lâm Hy cũng từng có vẻ hoài nghi, bị miệng được một người, nhưng có thể bị miệng được tất cả mọi người không? Nhưng ông bố Lâm Sỹ Diên cứ kiên quyết cầm tiền đi lo liệu, không biết là vì nóng lòng muốn cứu con, hay là vì lý do nào khác...

Buổi tối, tại câu lạc bộ Hoàng Quan cao nhất Ly Thành.

Phòng VIP trông vô cùng xa hoa, tấm thảm Thổ Nhĩ Kỳ dày mịn tuyệt đẹp trải kín đến mỗi góc phòng. Đèn chùm bằng thủy tinh vô cùng lộng lẫy, tranh sơn dầu bản gốc của một họa sĩ tài danh phương Tây, chiếc ghế sô pha dài kiểu Tây, còn cả hoa hồng nở rộ trên bàn uống trà..., tất cả khiến căn phòng toát lên một vẻ lãng mạn và xa hoa tuyệt đối. Đặt mình trong đó chẳng khác nào được vào trong một cung đình nào đó của châu Âu, tất cả cứ như là trong mơ vậy.

Lâm Hy đã từng vào căn phòng này, ngay đến cái tay nắm cánh cửa phòng cũng được mạ vàng. Trước kia Lâm Hy đã từng thuê nơi này để tiếp đãi khách quý, nhưng bây giờ, nghe nói nó đã được Diệp Quán Ngữ bao thuê dài kỳ để làm nơi tiếp khách riêng. Giờ anh ta có rất nhiều tiền, nhưng rốt cuộc là có bao nhiêu thì thực sự không ai biết. Khi Lâm Nhiên thấy Diệp Quán Ngữ lấy ra chai rượu nho năm 1982 để tiếp đãi anh, anh không thể không thừa nhận, Diệp Quán Ngữ bây giờ đã không còn mối liên hệ nào với Diệp Quán Ngữ nghèo khổ ngày xưa nữa.

“Thế nào? Có phải anh cảm thấy tôi rất tùy tiện không?” Diệp Quán Ngữ mặt một bộ thường phục trắng toát, điềm nhiên ngồi đối diện với Lâm Hy, vẻ mặt ôn hòa nhã nhặn, như thể đang ôn chuyện ngày xưa với một người bạn cũ.

“Nên là vinh hạnh thì đúng hơn.” Xét cho cùng thì Lâm Hy cũng là người đã từng trải, cũng bình tĩnh, không hề nao núng. “Diệp tiên sinh khách khí quá, có chuyện gì thì cứ nói, đừng ngại, Lâm mỗ xin được rửa tai lắng nghe.”

Diệp Quán Ngữ ung dung nghiêng người dựa vào sô pha, mỉm cười gật đầu: “Quả không hổ danh được đào tạo bởi Lâm lão gia, đúng là hổ phụ thì không có hổ tử. Được, vậy tôi nói thẳng nhé, Lâm Duy tiên sinh cũng vừa mới quy tiên, theo lý mà nói thì trong cái thời điểm này tôi không nên can dự vào chuyện này, nhưng tôi là một thương nhân, đối với một thương nhân mà nói thì thời cơ là vô cùng quan trọng. Nói rõ ra là, tôi muốn có tất cả số cổ phần dưới tên Lâm Duy tiên sinh. Đương nhiên, về giá cả thì sẽ không để vợ con ông ấy thiệt...”

“Không thể nào!” Lâm Nhiên ngắt lời anh, không chút khoan nhượng, “Cổ phần nội bộ của nhà họ Lâm chúng tôi không bao giờ để lọt ra ngoài, đây là gia quy của nhà chúng tôi, xin Diệp tiên sinh hiểu cho...”

“Đó là gia quy của người nhà các anh, không phải của nhà tôi, tôi cũng chẳng bận tâm đến điều đó. Thương nhân chỉ quan tâm đến lợi nhuận thôi.”

“Tôi biết bây giờ Diệp tiên sinh có vốn hùng hậu, nhưng chúng tôi không bán gia nghiệp, xin thứ lỗi.” Thái độ Lâm Hy kiên quyết.

Diệp Quán Ngữ thân nhiên, ung dung đỉnh đạc: “Lâm công tử, tuy hôm nay tôi mời anh đến đây, vốn dĩ không phải là để trưng cầu ý kiến của anh. Phong cách làm của Diệp chỗ tôi đây chắc anh vẫn còn chưa hiểu lắm. Chuyện mà tôi đã quyết định rồi thì tuyệt đối không bao giờ trưng cầu ý kiến người khác, tôi thông báo cho anh một tiếng cũng hoàn toàn chỉ là xuất phát từ lòng tôn trọng mà thôi, anh nên hiểu. Đồng ý chứ?”

“Nếu tôi không đồng ý thì sao?”

“Đương nhiên anh sẽ đồng ý.”

“Tôi không đồng ý!”

“Vậy thì em trai tôi Diệp Quán Thanh chắc chắn cũng không đồng ý!” Sắc mặt Diệp Quán Ngữ đột nhiên biến đổi hoàn toàn, lúc này còn mây mờ gió thoảng, trong tức khắc bỗng nhiên kết băng đóng tuyết, “Ờ giấy đó tôi nghĩ anh cũng đã xem rồi, nếu như công khai, anh nói xem, Lâm công tử, liệu anh còn có thể ngồi đây mà nói chuyện trên trời dưới đất với tôi không?”

“...”

Lâm Hy hít lạnh một hơi dài, chỉ thấy lòng bàn tay mình ướt mà lại lạnh băng, có lẽ là do đổ mồ hôi, cũng có lẽ là do tâm lý quá căng thẳng. Anh biết, người đàn ông ngồi đối diện mình bây giờ là người như thế nào, mất tích suốt mười mấy năm rồi đột nhiên trở về quê không lí do gì ngoài việc báo thù. Đấu với anh ta, Lâm Hy không hề nắm bắt được chút gì. Cũng giống như ban nãy anh uống một cốc cà phê đậm đặc, vị đắng ngắt ấy, đắng đến tận lục phủ ngũ tạng, đắng đến nỗi khiến anh hoa mắt chóng mặt. Đây chính là quả đắng tự tay anh trồng lên! Nhưng anh chỉ có thể cố mà nhẫn nhịn hết sức mình, dù sao thì cũng quen phải nhẫn nhịn rồi, có khó có khổ đến mấy đi chăng nữa thì anh cũng có thể nhẫn nhịn được. Và lại, trong đầu anh đã nhanh chóng tính toán lợi nhuận được mất, 12% số cổ phần so với nhà lao tối tăm vô tận ấy mà nói, bên nào nhẹ bên nào nặng, đương nhiên nhìn cái là biết ngay.

Mãi lâu sau, anh nâng ly rượu nho trước mặt lên, ngập ngừng nhấp một ngụm. Rồi run rẩy đặt ly rượu xuống.

Cuối cùng anh vẫn phải thỏa hiệp, vẻ mặt đau khổ: “Diệp tiên sinh, chúng tôi có thể nhượng lại 12% cổ phần này, về chuyện năm đó, nhà họ Lâm chúng tôi thực sự rất xin lỗi. Cũng chính vì thế mà chúng tôi đã phải cõng trên lưng cái giá chửi thửi suốt mười bảy năm trời, anh trai tôi cũng đã bị nhốt trong viện tâm thần suốt mấy năm qua, chỗ nào có thể tha thứ thì hãy tha thứ, hi vọng Diệp tiên sinh hãy... hãy...”

“Coi như là bù đắp sao?” Diệp Quán Ngữ cười nhạt.

“Coi... coi như...” Trán Lâm Hy đã toát mồ hôi.

“Các người rộng rãi thật đây, năm đó bố anh cũng hào phóng cho tôi hai triệu tệ, chính nhờ hai triệu tệ đó, tôi đã ăn nên làm ra. Cũng chính nhờ hai triệu tệ đó đã khiến ngày hôm nay tôi có thể mua được 12% số cổ phần này, chuyện trên đời quả thật khó lường, anh nói có phải không?” Diệp Quán Ngữ nói đến đó liền phá lên cười.

“Anh cũng nên dừng lại đúng lúc thì hơn, Diệp tiên sinh.”

“Được, tiễn khách.”

Diệp Quán Ngữ liếc nhìn về phía phòng thư kí, Lữ tổng quản mặc bộ Âu phục da bước ra, lịch sự cúi chào cúi người “Mời!” Lâm Hy chậm chạp đứng dậy, nhưng toàn thân vẫn cứng đờ, anh gạt đầu với Diệp Quán Ngữ, “Vậy tôi cáo từ trước, Diệp tiên sinh xin hãy bảo trọng.” Nói xong anh đi thẳng ra cửa. Sau khi Lâm Hy ra khỏi cửa, trong phòng văng lại tiếng nói lạnh lùng của Diệp Quán Ngữ: “Mạng sống của em trai tôi không chỉ đáng giá 12% cổ phần đâu.”

Câu nói ấy như một con dao sắc nhọn xuyên thẳng vào tim Lâm Hy, khiến anh ngay cả sức quay người lại cũng không còn. Tất cả vẫn chưa kết thúc, vẫn chưa kết thúc...

Chương 15: Giá như tất cả chỉ là giấc mơ

Hơn mười năm trước, đúng là Lâm Sỹ Diên đã từng đưa cho Diệp Quán Ngừ hai triệu tệ. Lúc đầu, Diệp Quán Ngừ khăng khăng không nhận, nhưng những lời nói của Tứ Mao, người anh em từ nhỏ đến lớn của anh lại khiến anh thay đổi cách nghĩ. Khi Tứ Mao biết Lâm Sỹ Diên muốn cho Diệp Quán Ngừ một khoản tiền, anh ta chắc chắn là anh nên nhận lấy khoản tiền đó, hơn nữa nhất thiết là phải nhận.

“Tại sao không nhận? Chưa nói đến việc đây là gia đình anh đáng lẽ có được, nhưng ít nhất anh cũng không thể để mẹ mình của mãi diên diên khủng khủng, lúc tốt lúc xấu như vậy được! Hơn nữa, bệnh phổi của mẹ anh không thể tiếp tục để lâu thêm. Lão già ấy nói không sai, đây chính là nhà họ Lâm nợ anh. Và lại, nếu anh thực sự muốn một ngày nào đó thắng được vụ kiện này, nếu không có bản lĩnh thì không thể làm được? Làm sao để có bản lĩnh? Phải có tiền! Tiền đâu ra? Đợi nhân bánh từ trên trời rơi xuống á? Thế thì cái từ trên trời rơi xuống ấy không phải là nhân bánh, mà là đá. Đá là rơi vỡ đầu đấy!”

“Nhưng có hai triệu tệ đó thì đã sao? Cũng chưa chắc tôi sẽ thắng được kiện.” Diệp Quán Ngừ như vẫn chưa thông suốt.

“Anh có ngốc không vậy? Hai triệu tệ này anh coi như làm vốn đi, một người thông minh như anh, có vốn mà lại không sợ đòi đòi được á? Hãy lấy tiền của nhà họ Lâm mà làm ăn, nếu một ngày có thể phát lên được, hãy lấy số tiền lớn gấp chục gấp trăm lần mà đập chết chúng, anh không thấy điều đó rất thú vị á? Quá thú vị đi ấy chứ, người anh em ạ...”

Một câu nói quả là đủ để làm thức tỉnh người đang ngủ mơ như Diệp Quán Ngừ! Đúng thế, lấy tiền của nhà họ Lâm cho mà bào thù, thế này còn giải hận còn hơn cả việc cầm con dao đâm chết chúng, sao anh lại không nghĩ ra nhỉ? Quá đúng là trời không tuyệt đường của con người ta mà!

Ngày hôm sau Diệp Quán Ngừ đã đến cửa thăm hỏi nhà họ Lâm. Tốt lắm, Lâm Nhiên không ở nhà, nghe nói là đi diễn ở Hồng Kông. Lâm Sỹ Diên vui mừng khôn xiết, vui vẻ viết tờ séc hai triệu tệ đưa cho anh. Có lẽ, ông tưởng rằng mọi việc đã kết thúc ở tờ séc ấy, tuyệt nhiên không hề hay biết những mưu toan trong đầu Diệp Quán Ngừ. Kết thúc ở đây ư? Đừng có mơ! Ngay đến cả Thượng đế cũng không thể nào kết thúc được mọi chuyện ở đây!

Nhưng điều khiến tâm tư Diệp Quán Ngừ dậy sóng là cả bác gái cũng có mặt ở đây. Hơn nữa, ánh mắt bà nhìn anh rất đặc biệt, cứ như thể đang tìm kiếm một thứ gì đó, hoặc là đã phát hiện ra điều gì đó, rất lạ.

Người phụ nữ đó vẫn đẹp như xưa, mặc dù tuổi cũng đã sắp bốn mươi rồi nhưng nhìn như mới ngoài ba mươi. Nghe nói hồi trẻ bà là diễn viên múa, bố là sĩ quan quân đội cao cấp, cấp bậc cao ngất. Nhưng Diệp Quán Ngừ chẳng có chút thiện cảm nào với bà, cái tát mười mấy năm trước bà giáng vào mặt mẹ anh đến chết anh cũng không thể nào quên. Điều ngạc nhiên là lúc anh về, Lâm phu nhân tiễn anh ra tận cửa, vô duyên vô cớ hỏi một câu: “Cậu... vẫn luôn mang họ Diệp từ nhỏ sao?”

“Bà thử nói xem?” Diệp Quán Ngừ hỏi lại, thái độ không một chút thiện cảm.

Lâm phu nhân gương mặt gượng cười, tiễn anh ra khỏi sân nhà họ Lâm.

Về đến nhà, việc đầu tiên Diệp Quán Ngừ dùng với số tiền đó là mua rất nhiều đồ ăn ngon về cho mẹ. Anh biết, từ giờ trở đi anh sẽ chẳng thể chăm sóc mẹ nữa, anh sẽ phải ra ngoài bốn ba khắp thế giới. Nhưng sức khỏe của mẹ thực sự đã yếu lắm rồi, bà vừa ho sù sụ vừa thở hổn hển. “Mẹ, con đưa mẹ đến bệnh viện nhé.” Diệp Quán Ngừ lấy được hai triệu tệ, kiên quyết đòi đưa mẹ đi bệnh viện.

“Đi bệnh viện cái gì chứ! Giờ ở đây mà chẳng là cái nơi ăn thịt người không chịu nhả xương! Mẹ đã từng này tuổi rồi, thuận theo số trời định đoạt thôi con ạ.” Khi đó mẹ vẫn còn tỉnh táo, nói chuyện rất rõ ràng mạch lạc. Bà kéo con trai ngồi sang bên cạnh giường, khước mắt khờ cạn lại cuộn trào ra những giọt nước mắt, “Quán Ngừ, đừng lo cho mẹ, đừng lo cho mẹ! Cứ chăm lo tốt cho bản thân con là được rồi, tuy nhà họ Diệp ta đã tuyệt hậu rồi, nhưng mẹ vẫn luôn hi vọng vào con...”

Tuyệt hậu? Khi đó Diệp Quán Ngừ vẫn chưa hiểu ra điều gì. Như nghĩ đến bệnh tình của mẹ anh cũng không chú ý lắng đến lời bà nói. Thế nhưng hiển nhiên không phải vì mẹ phát bệnh nên mới nói ra những lời như vậy, bà nhìn Diệp Quán Ngừ, vuốt ve khuôn mặt khỏi ngô nhưng gầy gò của đứa con trai, thì thầm như tự nhủ với bản thân: “Khuôn mặt mới khỏi ngô tuần tú làm sao, con trai, con không biết con đẹp trai đến thế nào đâu. Năm đó khi bố con bé con về nhà, mẹ đã thích khuôn mặt này của con rồi, cho dù nhà nghèo đến nỗi không có gạo mà ăn, mẹ cũng không nỡ bỏ lại con...”

Những lời nói ấy khiến Diệp Quán Ngừ cảnh giác, cuối cùng thì anh cũng nghe ra mẹ đang nói gì, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi: “Mẹ, mẹ vừa nói gì, bố bé con về nhà? Con là con do mẹ sinh ra, sao lại... sao lại được bố bé về...”

Mất mẹ đầm đìa nhìn anh, miệng lập bập định nói gì nhưng chưa nói đã lại ho một tràng.

“Mẹ, mẹ lại nói hồ đồ gì rồi phải không? Mẹ đừng nói gì nữa, cố gắng dưỡng bệnh mới đúng, mấy ngày nữa con phải đi Quảng Đông rồi, con phải kiếm thật nhiều, thật nhiều tiền về, nhất định phải đòi lại công bằng cho Quán Thanh. Mẹ, dù thế nào mẹ cũng nhất định phải đợi đến ngày ấy, hãy hứa với con đi, mẹ! Mẹ!...” Diệp Quán Ngừ bỗng nhiên sợ hãi vô cớ, chưa bao giờ anh sợ hãi đến vậy, anh vỗ lưng mẹ, coi như không nghe thấy gì, không có gì xảy ra cả. Nhưng, người thông minh mà giả vờ như hồ đồ thì thật là khó lắm, nỗi bất hạnh của Diệp Quán Ngừ chính là vì anh thông minh quá, anh không thể nào vờ như hồ đồ được. Tối đó, anh tìm đến Tứ Mao, nỗi nghi vấn trong lòng anh vừa được nói ra thì Tứ Mao cũng chẳng nói thêm được tiếng nào nữa.

“Tứ Mao, anh nói thật với tôi đi, có phải anh đã nghe được gì đó rồi không? Từ nhỏ đến lớn, những chuyện về tôi ấy.” Dù Diệp Quán Ngừ rất sợ nhưng anh còn muốn biết chân tướng sự việc hơn.

Từ Mao quanh co mãi hồi lâu, cuối cùng đành nói thật: “Người anh em, có những chuyện không cần thiết phải cố gắng như vậy đâu, đúng là tôi từng nghe nói... cậu... cậu được bố cậu bế từ Kiêu Động về... chỉ là nghe nói thế, cũng không chắc nó là thật... Từ nhỏ mẹ tôi đã bảo là nhật tôi về từ cái công nước hơi thổi đấy, còn lâu tôi mới cho là thật...”

Diệp Quán Ngữ không nói gì nữa, cũng chẳng hỏi thêm câu gì. Anh thấy có một số chuyện không cần phải biết rõ ràng quá, bởi cho đến giờ, anh chưa bao giờ hối hận vì đã lớn lên trong một gia đình như thế này. Từ bé đến lớn, sự yêu thương mà bố mẹ dành cho anh không hề ít hơn so với những đứa trẻ khác, cũng không hề ít hơn so với cả Quán Thanh, nhất là bố, người đàn ông thật thà phúc hậu, ông gửi gắm hết hi vọng vào anh, bởi vì anh thông minh, có chí tiến thủ, không giống như Quán Thanh bồng bột chẳng hiểu biết gì.

Vì thế năm đó khi anh thôi học mẹ vô cùng phản đối, cũng rất bất an, chỉ sợ bố anh dưới tuổi vàng biết được rồi lại trách móc. Làm người thì phải có lương tâm, bố mẹ đã nghèo khổ cả đời rồi, chẳng có tài sản gì cho anh cả, chỉ dạy anh hiểu cái gì gọi là lương tâm.

Ban đêm về nhà, anh bung nước rửa chân cho mẹ, tay xoa bàn chân gầy guộc của mẹ, vừa nói vừa khóc: “Mẹ, mẹ cố gắng giữ gìn sức khỏe, sau này con kiếm tiền về rồi sẽ hiếu thuận với mẹ, dù đi đến đâu, mẹ cũng vẫn là mẹ của con, con sẽ không bao giờ quên con là con của nhà họ Diệp. Con họ Diệp, từ xưa vẫn vậy, sẽ không bao giờ thay đổi!”

“Con trai...” Bà mẹ nghẹn ngào, không nói ra được lời nào.

Tiếp đó, ngày nào Diệp Quán Ngữ cũng ở bên mẹ không rời một bước. Anh sợ mình không còn cơ hội nữa, anh không muốn mình sẽ phải hối tiếc. Anh cũng để lại chút tiền cho Từ Mao, nhờ Từ Mao tìm cho mẹ một bảo mẫu đáng tin cậy, có phải trả tiền nhiều một chút cũng không sao. Anh nhờ Từ Mao chăm sóc lo lắng cho mẹ sau khi anh đi. Từ Mao hỏi anh: “Cậu muốn đi đâu? Bao lâu thì về?” Anh trả lời: “Tôi cũng không biết bao lâu sau mình sẽ về, nhưng chắc chắn là phải đi, bởi ở đây dù thế nào cũng là địa bàn của nhà họ Lâm, còn ở đây một ngày nào thì ngày đó tôi dừng mong có cơ hội đổi đời.”

Ngoài mẹ ra, trong lòng Diệp Quán Ngữ vẫn còn một mối vướng vẩn. Anh vẫn luôn do dự có nên đi gặp cô hay không. Do dự rất lâu anh quyết định đi nhìn cô một chút. Anh muốn nhớ thật kỹ khuôn mặt hồn nhiên trong sáng của cô. Còn nhớ hôm đó mưa to, anh lững lự trên phố Đào Lý rất lâu, rất lâu, hai bên đường có rất nhiều cây ngô đồng Pháp, mùa đó lá vàng trên cây vẫn chưa rụng hết, cảnh lá như lồng vào nhau giữa không trung. Thấp thoáng giữa những cây ngô đồng và những bờ tường rào là những căn nhà đã có tuổi, trong mưa, trên những mái nhà tinh xảo hiện ra những biển cổ trắng trăm trải qua cùng năm tháng. Rồi mưa dần dần cũng tạnh, những cành những lá lại cùng vẫy vào với nhau, những giọt nước mưa tích tụ phía đầu cành nhỏ giọt tí tách, càng hiện rõ vẻ tĩnh mịch yên ắng của con phố.

Từ xa nhà đã nhìn thấy người con gái đó bước đến. Cô che một cái ô màu xanh lá, vừa đi vừa xem một cuốn tiểu thuyết, bộ dạng chăm chú, lúc Diệp Quán Ngữ cố ý đâm vào cô, cô không cả buồn ngẩng đầu lên, chỉ nói một câu “Xin lỗi” rồi vội vàng vàng đứng dậy đi qua. Cô còn không nhìn anh lấy một cái!

Tại sao cô không nhìn anh, không nhớ lấy anh, để sau này có khi nào gặp lại còn có thể nhận ra anh? Diệp Quán Ngữ ngóng nhìn bóng cô đi xa dần, mắt dâng lên ánh lệ, anh thầm nói với mình mà như nói với cô: “Không sao, tôi chỉ thoát nhìn là sẽ nhận ra em ngay thôi, cô bé, em phải mau chóng lớn lên, đợi đến một ngày tôi có đủ năng lực, nhất định tôi sẽ trở về tìm em, em phải đợi tôi đấy!...”

Anh gần như chạy suốt quãng đường về nhà. Vừa vào đến cửa thì Từ Mao báo Lâm Nhiên vừa đến.

“Lâm Nhiên?” Anh ngạc nhiên không nói nên lời.

“Đúng vậy, anh ấy đợi suốt cả buổi chiều, nếu cậu về nhà sớm độ mười phút thì đã gặp rồi.”

“Sao tôi phải gặp anh ta? Tôi không muốn nhìn thấy anh ta!”

Từ Mao sợ nhất là lúc mặt anh đan lên: “Anh ấy... anh ấy nói là đến để tiễn cậu...” Nói vậy, anh lấy ra một bức thư đưa cho Diệp Quán Ngữ, “Cái này là nhờ tôi đưa cho cậu, nói là nếu anh còn nhớ tình nghĩa trước kia thì dù thế nào cũng phải xem xong rồi hẵng xé...”

“Tình nghĩa? Tôi với anh ta còn có tình nghĩa gì chứ?” Diệp Quán Ngữ chán nản ngồi trên chiếc ghế đá trong sân. Bóc thư ra, trong đó chỉ viết có mỗi một câu “Sáu giờ sáng mai, gặp nhau trên đỉnh núi Mộ Vân, chúng ta cùng ngắm mặt trời mọc.”

Cả đêm đó Diệp Quán Ngữ không ngủ, cứ băn khoăn giữa đi với không đi. Đến hơn ba giờ sáng anh vẫn dậy. Đi, hay là không đi, anh vẫn chưa quyết định được. Anh đi bộ về hướng núi Mộ Vân, vừa đi vừa do dự.

Núi Mộ Vân buổi sáng sớm, mây mù sương sớm lượn lờ vắt ngang quanh đỉnh núi vẫn còn nặng hơi nước. Con đường rợp bóng cây giữa những ngọn núi rơi đầy lá vàng cứ chốc chốc lại có thể thấy những người chạy bộ thể dục sáng sớm. Lại một cuối thu nữa, cuối thu năm năm trước Diệp Quán Ngữ và Lâm Nhiên đã cùng nhau dẫm lên thảm lá đỏ trải đầy trên mặt đất ở đây, cùng nhau leo lên đỉnh núi, cùng dựa vào tảng đá lớn trên chóp núi mà nói chuyện với nhau về cuộc đời, về lý tưởng. Những năm qua, tảng đá đó vẫn luôn đè nặng lòng anh. Con đường năm xưa, lá đỏ thiêu đốt ánh mắt con người, tất cả đều như một cơn mơ vẩn vơ mãi trong lòng anh.

Nếu tất cả chỉ là mơ thì thật tốt biết bao, ít nhất anh cũng sẽ không phải do dự hay lưỡng lự mà đi trên con đường ấy.

Leo đến chiếc chòi cách đỉnh núi không xa đã là sáu giờ sáng, nhưng Diệp Quán Ngữ quyết định không lên tiếp. Anh đã nhìn thấy Lâm Nhiên, anh ấy đang đứng cạnh tảng đá trên đỉnh núi, Rõ ràng tâm trạng Lâm Nhiên có vẻ hơi sốt ruột, chốc chốc lại giơ tay lên xem đồng hồ. Phía đông đã lờ mờ sáng, ánh bình minh dần lan rộng ra phía chân trời, chiếu lên những chiếc lá đỏ rực màu lửa, trông lại còn lấp lánh huyền diệu. Hình bóng cô độc của Lâm Nhiên giống như được chiếu dưới ánh sáng của ngọn đuốc càng ngày càng trở nên cứng nhắc.

Lúc này, mặt trời đỏ rực trời lên từ phía chân trời, ánh hào quang mỗi lúc một dài ra, những dải mây mù vắt mình trên chòm núi như được nhuộm một lớp màu vàng óng. Lâm Nhiên đang đứng đối diện với vầng mặt trời đỏ, hình ảnh đẹp tuyệt mĩ chỉ trong khoảnh khắc ấy cứ đọng lại mãi trong tâm trí Diệp Quán Ngừ cho đến mãi về sau. Xung quanh ngoài tiếng chim kêu ra tuyệt nhiên không còn bất cứ một âm thanh nào khác, nơi đây như chốn tiên cảnh trong tranh vậy, mơ mơ hồ hồ trong mắt Diệp Quán Ngừ, như mộng như ảo. Anh vẫn không đủ dũng cảm để bước tiếp lên chào hỏi Lâm Nhiên.

Anh giấu diếm lòng mình với người khác, thậm chí giấu diếm cả bản thân mình. Nhưng anh không đánh lừa được trái tim mình, không đánh lừa được nỗi ước sâu thẳm trong đó, nơi đã hằn in những vết tích rõ ràng nhất không thể phai mờ. Bao nhiêu năm qua tưởng lòng đã nguội, đã hết hi vọng, anh tưởng rằng mình có thể quên đi chuyện cũ, nhưng mãi cho đến giờ phút này anh mới biết mình không làm được, tất cả chỉ là dối trá, lừa mình lừa người mà thôi.

Lâm Nhiên biết mình không đợi được người mà anh muốn gặp, cuối cùng cũng quyết định xuống núi.

Diệp Quán Ngừ vội vàng trốn vào bụi cây sát cái chòi gần đấy. Lâm Nhiên xuống núi nhưng không đi luôn, anh ngồi lại trong chiếc chòi đợi tiếp. Anh ngồi quay lưng về phía Diệp Quán Ngừ châm lửa hút thuốc, như đang tự nói với bản thân mình: “Quán Ngừ, anh không đến thật sao? Tôi sợ tôi không còn cơ hội nào gặp anh nữa, anh thật sự hận tôi đến thế sao?”

Sương mù lớn vờn trên đỉnh đầu anh, sự cô đơn và đau buồn của anh càng được khắc họa.

“Tôi thật là ngốc, biết rõ ràng là anh sẽ không tới mà vẫn hẹn anh... Đúng là tội mình gây ra tự mình chịu, tất cả đều do tôi tự chuốc lấy! Nhưng Quán Ngừ, giữa chúng ta nhất định phải thế này sao? Cho dù không làm bạn bè của nhau được nữa thì làm người xa lạ cũng không được sao, ít nhất còn có thể gặp mặt nhau. Nhưng ngay đến cơ hội gặp mặt anh cũng không cho tôi nữa. Anh có biết mấy năm qua tôi sống khổ sở như thế nào không, ngày nào cũng như sống trong địa ngục. Sam cũng giống tôi, cậu ấy cũng sống không bằng chết. Một người bình thường mà lại bị giam trong một nơi như vậy thì làm sao mà sống tốt được? Đúng, đúng vậy, nhà họ Lâm chúng tôi đã phạm tội tày trời với nhà họ Diệp các anh, nhưng những chuyện đó thật sự phải trả giá bằng tình bạn giữa tôi và anh sao? Hôm đó bố tôi đưa tiền cho anh vào lúc tôi không có nhà, khi tôi về nhà, biết được chuyện này, tôi đã chửi bới họ một trận. Họ cứ luôn nghĩ rằng tiền có thể san bằng mọi thứ, nhưng thực sự không thể chữa lành mọi vết thương, tại sao không thể đi giải quyết chuyện này một cách quan tâm mình chính đại, họ thực sự không hiểu đạo lý này! Quán Ngừ, tôi rất, rất muốn nói chuyện với anh, cho dù có bị anh trách mắng đi nữa còn tốt hơn là anh cứ trốn tránh tôi mãi thế này. Tôi muốn được khóc một trận thỏa thuê trước mặt anh, anh có mắng tôi là kẻ nhu nhược cũng chẳng sao. Quán Ngừ, giá như anh có thể nghe được những lời này của tôi thì tốt biết bao, ai mà biết được sau này chúng ta có cơ hội gặp lại nhau nữa hay không... Tôi có dự cảm, một dự cảm rất đáng sợ, rằng chúng ta sẽ chẳng còn cơ hội gặp lại nhau được nữa...”

Lâm Nhiên ngồi đó gần một tiếng đồng hồ rồi mới nặng nề lê bước chân xuống núi.

Diệp Quán Ngừ tro mắt nhìn bóng Lâm Nhiên khuất xa dần... Anh ngập ngừng muốn nói, muốn gọi Lâm Nhiên nhưng lại không thốt ra được lời nào. Sau rốt, bóng Lâm Nhiên cũng khuất hút trên con đường nhỏ phía sâu trong thâm rừng lá đỏ.

Rất nhiều năm sau, mỗi lần Diệp Quán Ngừ nhớ lại cảnh đó trong lòng đều nhói nhói đau, bởi đó cũng là lần cuối cùng anh nhìn thấy Lâm Nhiên, đúng là lần cuối cùng thật! Dự cảm của Lâm Nhiên sao lại có ứng nghiệm tàn khốc đến vậy? Vài năm sau, khi tin về cái chết của Lâm Nhiên lan truyền đến Pari, Diệp Quán Ngừ còn tưởng rằng đó chỉ là lời nói đùa. Người gọi điện sau đó cho anh là Tứ Mao đã cho anh một câu trả lời chắc nịch: “Đúng là Lâm Nhiên đã chết rồi, bị vợ anh ta đầu độc...”

Hôm đó, suốt hai tiếng đồng hồ lên Diệp Quán Ngừ ngồi trên xô pha không nhúc nhích, chỉ thấy tiếng gió mơ hồ ngoài cửa sổ, xa vời, nhưng lọt vào tai anh lại khiến anh kinh hồn khiếp vía. Lâm Nhiên, Lâm Nhiên... Anh thầm gọi tên anh ấy trong tim, cảm giác ngay đến thờ cũng đau buốt tận tim gan, nỗi đau thương vô cùng vô tận ập đến, khiến anh như chìm chết chính bản thân mình trong màn đêm tăm tối, không còn chút hơi sức nào vùng vẫy chống cự.

Tối hôm đó, anh tắt mọi bóng đèn trong biệt thự, thấp nền trong phòng ngủ ngồi suốt thâu đêm. Anh muốn nhớ lại một chút gì đó, nhưng đầu óc cứ như bị đông cứng lại, chỉ nghe thấy tiếng tim đập thình thịch thình thịch trong lồng ngực, dù là tim đang đập nhưng con người lại chẳng có chút ấm áp nào. Anh đứng trước cửa sổ nhìn ra màn đêm mờ mịt bên ngoài, bỗng một ngôi sao băng lướt qua màn đêm, rồi trong phút chốc lại biến mất sau phía rừng núi đen kịt đàng xa. Anh biết, ngôi sao băng đó là ai.

Sau này anh đã nhờ Tứ Mao chụp ảnh phần mộ của Lâm Nhiên gửi sang Pháp cho anh, bức ảnh ấy anh luôn giữ bên mình, làm bạn với anh suốt ba năm nữa. Ba năm sau đó, cũng chính là hai năm trước của bây giờ, anh trở về Trung Quốc, trở về Đồng Thành, bây giờ anh đã không còn là một kẻ nghèo hèn năm xưa, anh do dự không biết có nên ra tay hay không. Chỉ tiếc là mẹ không còn trên đời này nữa, không thì chắc chắn mẹ sẽ rất vui khi thấy anh về.

Mẹ mất khi anh rời khỏi Đồng Thành hai năm sau đó, khi đó anh ở Quảng Đông, vì bị lừa, bị dính vào một vụ kiện nên lâm vào chốn ngục tù, không về chịu tang được. Đó đã trở thành nỗi tiếc nuối cả đời anh, cũng giống như năm xưa không được nhìn mặt Lâm Nhiên lần cuối. Trong nhà lao, anh quay về hướng Đông đập đầu lia lịa, gào khóc mãi cho đến sáng. Cuối cùng thì anh đã mất đi người thân duy nhất trên đời, anh cảm giác Thượng Đế thật bất công, không ban cho anh lấy dù chỉ một chút thương xót!

Có thể nói, vụ kiện cáo đó đã thay đổi cuộc đời anh, không những anh phải bồi thường mất hết cả hai triệu tệ mà nhà họ Lâm cho, ngay cả số tiền mồ hôi nước mắt mấy năm qua của anh cũng tiêu tan cả vào đó nốt. Cũng chỉ vì quá tin người mà rơi vào bẫy của người ta, cuối cùng anh bị chủ nợ báo cảnh sát, bị nhốt trong trại tạm giam.

Mặc dù chuyện ấy sau này cũng được điều tra rõ ràng, anh nhanh chóng được thả ra nhưng anh lại trở về tay trắng như ngày xưa. Chính nhờ một lần thảm bại ấy đã khiến anh ngộ ra một điều, muốn thành công thì nhất định phải tàn nhẫn, ít nhất là phải tàn nhẫn hơn đối thủ của mình. Thế là từ một con cừu non, anh biến thành một con sói, không chỉ hung ác mà còn nham hiểm, chỉ cần đạt được mục đích, anh sẵn sàng không từ thủ đoạn nào. Trong tù điển của anh không còn hai chữ “mềm lòng”. Sau khi lợi ngược dòng, nhìn những đối thủ ngã xuống dưới chân mình, chưa bao giờ anh từng cảm thấy thương xót, thậm chí ngược lại, còn có một khoái cảm tê tê khó tả. Ai bảo đây là cái thế giới cá lớn nuốt cá bé kia chứ? Nếu không muốn để bị người ta ăn thịt mình thì phải ăn thịt người ta trước!

Nhưng anh đã đứng lên sau cú ngã ấy bằng cách nào? Tin đồn về lí do anh làm ăn phát lên có rất nhiều, lí do được nhiều người công nhận nhất trong số đó là khi anh ở Thẩm Quyển, anh dùng số tiền vay mượn đầu tư vào cổ phiếu, và rồi sau một đêm bỗng trở nên giàu có. Sau anh lại tham gia đầu tư vào nhiều nghề khác nhau, từ bất động sản, khách sạn cho tới dịch vụ hậu cần, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi mà trong tay đã có số tiền kếch sù, giờ nghe nói con số đã đến hơn một tỉ đô la, thậm chí còn nhiều hơn. Anh có bao nhiêu tiền, rốt cuộc chẳng ai biết được con số chuẩn xác cả, mọi người chỉ biết anh tuy giàu nhưng lại rất giản dị, hai năm trước lặng lẽ từ Pháp trở về Đồng Thành, vẫn luôn ở trong biệt thự Thanh Thủy Đường bên sông Mặc, không bao giờ xuất hiện trước công chúng một cách dễ dàng, tùy tiện, cũng như người bình thường rất khó để bước vào căn biệt thự thần bí đó. Để tránh khỏi bị làm phiền, anh còn mua lại cả con phố đó, xe cộ không có nhiệm vụ đặc biệt nhất loạt không được đi qua. Trong biệt thự trồng rất nhiều hoa nhài, hễ đến mùa xuân là hương nhài lại bay khắp phố. Sau anh quyên góp một khoản tiền lớn làm từ thiện, được sự đồng ý của chính quyền, anh đặt tên con phố đó là “Mặt Lợi đạo” (con đường hoa nhài).

Sao anh lại thích hoa nhài đến thế? Mọi người đều phỏng đoán, nhất định là có liên quan đến phụ nữ.

Diệp Quán Ngữ chỉ cười cho qua, không nói lời nào, cũng không giải thích cho mình câu nào. Ngoài anh ra, cũng không ai biết được thực tế của sự nghiệp anh ra sao, bởi anh đã từng nhận lời với một người là không bao giờ lộ ra điều ấy. Anh giấu bí mật này tận trong đáy lòng. Anh cũng còn nhiều bí mật không cho người khác biết, ngay đến thủ hạ theo chân anh bao năm qua cũng không biết gốc rễ ông chủ mình từ đâu, chỉ biết ông chủ thích trầm tư mỗi khi đêm về vắng vẻ, trong tay lúc nào cũng mân mê chiếc nhẫn ngọc bích. . .

Vì thế mà Thái Anh rất sợ anh, nói anh là người không thể nào đến gần được. Thái Anh là cô gái luôn bầu bạn bên anh. Khi cô còn là một thiếu nữ anh đã đưa cô đến Pháp. Anh cho cô đi học, cho cô cuộc sống tốt nhất, nhất mực nuông chiều cô, chỉ vì trông cô rất giống với người con gái trong mộng của anh với đôi mắt to, cằm với những đường nét trên khuôn mặt đều rất đẹp để mềm mại. Mười năm trước, khi lần đầu tiên nhìn thấy cô, anh đã quyết định cất giữ “giấc mộng” này, anh có quá nhiều, quá nhiều nỗi nhớ cần phải gửi gắm. Khi đó, anh đang chuẩn bị đi Pháp, hôm trước khi đi anh có về Ly Thành thăm mộ mẹ. Hôm đó tuyết rơi nặng hạt, anh quý trước mộ mẹ suốt hai tiếng đồng hồ, hoa tuyết phủ đầy áo anh, không gian vắng lặng đến vô hạn, anh cảm giác dường như trời đất này chỉ còn lại một mình anh cô đơn lẻ loi. Dưới chân núi là rừng phong đã được tuyết phủ trắng mênh mông, khi đi xuống sườn núi, anh gặp một thiếu nữ đang khóc bên đường. Tuyết rơi đầy trên đầu, trên vai cô, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lạnh cóng đến đỏ ửng lên.

“Sao em lại khóc ở đây?” Anh hỏi cô.

“Chỉ em chết rồi.” Cô bé nức nở.

“Chỉ em. . . tên là gì?”

“Tên là Lạc Anh.”

“Tên em là gì?”

“Thái Anh.”

Trưa hôm đó, khi Thư Mạn trở về Ly Thành, cô và anh trai Thư Khang ăn trưa cùng nhau. Từ khi Thư Mạn đến Ly Thành, hai anh em thường xuyên gặp nhau, có lúc cô em gái Thư Duệ từ Bắc Kinh về nữa lại càng vui. Chỉ là Thư Khang có khuyên giải thế nào Thư Mạn cũng một mực không chịu về nhà, dù cho trường piano và phố Đào Lý đều nằm khu công viên Trung tâm, nhưng để bước qua ngưỡng cửa đó, Thư Mạn vẫn chưa thực sự chuẩn bị tinh thần. Ăn xong, Thư Khang đi bộ tiễn Thư Mạn về trường chứ không lái xe. Chủ đề nói chuyện thế nào bỗng nhiên nhắc đến Đỗ Trường Phong và Diệp Quán Ngữ, Thư Khang nói: “Hai gã oan gia này, mười bảy năm rồi mà còn đấu với nhau, không biết còn phải đấu đến bao giờ thì mới chịu nghỉ đây. Đỗ Trường Phong luôn âm thầm theo sát em, Lâm Hy và Vi Minh Luân đều biết, thế mà họ lại giấu anh, thiệt khiến anh giận quá đi. . .”

Thư Mạn cúi đầu không lên tiếng. Hôm đó, Diệp Quán Ngữ vô tình nói ra những chuyện này, cô chỉ thấy sợ hãi, bị hai người đàn ông theo dõi suốt mười mấy năm trời mà cô không hề hay biết đủ cho cô thấy mình xuẩn ngốc đến mức nào! Cũng khó mà trách được, những năm qua cô cứ sống mãi trong bóng tối bị kịch của mình, tinh thần và sức lực đều đã kiệt quệ, chẳng rảnh mà chú ý đến xung quanh hay những nguy cơ rình rập.

Thư Khang thờ dài, nhắc nhở em gái: “Cho dù Đỗ Trường Phong hay là Diệp Quán Ngữ thì em cũng nên tránh xa họ một chút, anh không muốn em bị tổn thương. Anh đã mất đi một người em gái rồi, không muốn lại mất đi em nữa. Hai người đó đều là những gã nguy hiểm, sẽ chỉ mang đến cho em tai vạ thôi. Em đừng tin vào lời của bất kì ai trong hai người ấy! Nhất là Diệp Quán Ngữ, anh ta sống ở nước ngoài suốt mười mấy năm qua, ai mà biết được anh ta đã làm những gì bên ngoài chứ.”

Thư Mạn ngượng ngùng: “Em cũng không đến gần anh ta quá mà.”

“Vậy thì tốt, có điều, Mạn Mạn, em có nhà mà không chịu về, anh thực sự không biết em nghĩ thế nào. Bố mẹ đều đã già cả rồi, em còn định giận bố mẹ đến bao giờ nữa? Chẳng lẽ nhất định phải đợi đến khi họ nằm sau xuống suối vàng kia? Khi đó em có hối hận cũng không kịp nữa. Đều là người một nhà cả, cái thứ huyết mạch này không gì có thể thay thế được, em có hiểu không?” Thư Khang vẫn luôn bận lòng về vết rạn nứt trong quan hệ giữa em gái và bố mẹ, nhưng sau rốt cuộc cũng chỉ đành giữ nỗi thất vọng ấy, bởi cho dù có khuyên giải bao năm rồi Thư Mạn vẫn cự tuyệt không bước vào cửa nhà.

Nhưng lần này Thư Mạn có vẻ rộng lòng hơn, cô nói là để suy nghĩ xem thế nào đã. Cho dù vẫn chưa có thái độ rõ ràng là sẽ chuyển về nhà ở hay không nhưng dù sao cô đã chịu suy nghĩ, với Thư Khang điều đó đã là chuyển biến to lớn lắm rồi. Trước kia, ngay đến nói chuyện về vấn đề này cô cũng gạt đi, không chịu tiếp lời chứ đừng nói là suy nghĩ.

“Thực ra, cái gã Đỗ Trường Phong đó. . . cũng đáng thương lắm, bị nhốt lâu như vậy, haiz, cũng là tội mình tự gây ra mà! Nếu cậu ta có đến tìm em, chỉ

cần em không bận tâm gì đến cậu ta là được, đừng có chọc tức cậu ta...” Thư Khang nhắc đến Đỗ Trường Phong, trong giọng điệu có chút thương hại, “Từ nhỏ anh đã quen biết cậu ta rồi, cái số cậu ta cũng chẳng tốt, sau khi bố mẹ mất thì được nhà họ Lâm nhận nuôi, hình như cũng được nuông chiều lắm. Nhưng thực ra... lại bất hạnh lắm...” Thư Khang định nói lại thôi, nhìn em gái với ánh mắt thăm dò, rồi không nói gì thêm nữa. “Thôi, anh phải đi làm đây, có chuyện gì thì gọi điện cho anh.” Thư Khang vỗ vai em gái, quay lưng bước đi về hướng ngược lại.

Thư Mạn cũng phải về trường để lên lớp, vừa mới đi được một đoạn không xa đã thấy đằng trước có dáng người quen quen bước đến. Người đó mặc chiếc áo khoác màu cà phê, bên trong mặc một chiếc áo len cao cổ màu trắng gạo, dáng đi thẳng đứng, một tay dứt túi áo khoác, một tay kẹp điều thuốc, thần thái lơ đãng, lúc đi lúc dừng. Hình như anh đang tìm cái gì đó, mà cũng lại giống như đang chờ cái gì, bước chân lộn xộn không mục đích, không phương hướng, khiến tự nhiên Thư Mạn phải dừng chân quan sát.

Ánh mặt trời âm áp mùa đông xuyên qua kẽ lá đổ xuống người anh. Dưới bóng nắng, khuôn mặt anh lúc sáng lúc tối, cũng giống như ánh mắt anh vậy, lúc ẩn lúc hiện.

Trong một buổi chiều mùa đông như thế này, trên một con đường tĩnh lặng như thế này, cuộc gặp gỡ tình cờ giữa hai người rất giống với cảnh thường thấy trong phim điện ảnh. Hai người nhìn nhau, mỗi ánh mắt đều nhiều ý nghĩa sâu sắc. Trong mắt anh, sự xuất hiện của cô là niềm vui bất ngờ, trong mắt cô, anh như một câu đố. Thư Khang nói anh ta đã phải chịu một nỗi bất hạnh lớn, đúng vậy, cho dù cô không bao giờ nghiên cứu sâu về anh nhưng cô luôn cảm thấy trên con người anh có gì đó bị thương âm thầm, khuôn mặt ấy cũng luôn khiến cô có cảm giác đã từng quen biết. Cô cảm thấy cô đã gặp anh từ rất, rất lâu rồi, còn lâu như thế nào, có lẽ từ kiếp trước thì cô cũng không dám chắc.

“Anh từ Nhị Viện đến đây à?” Cô chủ động chào anh.

Anh gật đầu, vừa hay bên đường có chiếc ghế dài, hai người ngồi xuống ghế nói chuyện với nhau.

Đỗ Trường Phong ngó nghiêng xung quanh, dường như đang cố kiếm chuyện để nói: “Mấy ngày hôm nay thời tiết cũng đẹp đấy chứ!” Cách mở đầu câu chuyện của anh thật cũ rích, ngay cả anh cũng cảm thấy ngượng ngùng nhận ra điều đó.

“Đúng thế, dự báo thời tiết nói năm nay mùa đông ấm.” Thư Mạn cũng như cố tìm chuyện để nói.

“Hiếm thấy.” Anh hững hờ tiếp lời.

“Đúng là hiếm thấy thật.” Cô cũng gật đầu xác nhận.

...

Đỗ Trường Phong suy nghĩ nửa thì tắc họng, không ngờ bản thân mình lại vô dụng đến vậy, lời muốn nói mà mãi không nói ra được, lại chỉ nói những thứ vô vãn linh tinh. Anh im lặng, chốc lát lại đằng hắng mấy tiếng, lúc sau mới quyết định nói chuyện thẳng thắn với cô.

“Thư Mạn, xin lỗi em, buổi biểu diễn bị hủy mất rồi, làm em mệt mỏi mà chẳng được tích sự gì...” Nói xong câu này ngay đến bản thân Đỗ Trường Phong cũng cảm thấy kì lạ, không ngờ anh lại biết chủ động nói “xin lỗi” với người khác như thế.

“Đây không phải lỗi của anh. Không sao.” Thư Mạn cúi đầu nhìn những ngón tay mảnh khảnh của mình, giọng nói ôn hòa, “Sau này vẫn có cơ hội mà, anh đừng buồn quá.” Do sự phút chốc cô lại nói tiếp, “Chuyện giữa anh và Diệp Quán Ngữ, Vi Minh Luân đều đã nói cho tôi nghe cả rồi. Tôi cũng đã đi tìm Diệp Quán Ngữ...”

“Em tìm anh ta làm gì?” Vừa nhắc đến Diệp Quán Ngữ, sắc mặt Đỗ Trường Phong bỗng đang hấn lại.

Thư Mạn ngoảnh mặt lại nhìn anh: “Oan gia dễ hòa giải khó kết thù, tôi thực sự hi vọng hai anh có thể hòa giải ân oán trong quá khứ. Mặc dù điều đó rất khó, nhưng... các anh đều hận đối phương như vậy, người đã chết rồi cũng chẳng sống lại được. Những đạo lý này tôi cũng đã nói với Diệp Quán Ngữ rồi, anh ấy cũng nói với tôi rất nhiều...”

“Nói... Nói những gì?” Đỗ Trường Phong bỗng nhiên thấp thòm không yên, như đứa trẻ con vừa làm sai điều gì sợ bị bóc mẽ, ngay người ra nhìn Thư Mạn.

“Nói hết tất cả mọi chuyện, bao gồm cả chuyện anh theo sát tôi. Anh đã theo sát tôi suốt mười mấy năm trời, phải vậy không?”

Đỗ Trường Phong chỉ hận một nỗi không chui đầu xuống đất được ngay lúc đó.

“Tại sao anh lại không xuất hiện sớm hơn? Nếu năm đó anh có thể xuất hiện trong cuộc sống của tôi, có lẽ tôi sẽ không bị lún sâu đến như vậy. Lâm Nhiên và Thư Tần có lẽ cũng sẽ không chết, khi đó cả con người tôi đã... đã bị những tình cảm đó vấy bẩn, không thoát ra được, cũng không cứu được bản thân mình. Thự ra nếu khi đó có người có thể cứu tôi thì thật tốt biết bao, bất kể có yêu hay không yêu anh ta, tôi nhất định sẽ đi theo anh ta, thoát khỏi tất cả mọi thứ ở đây.”

“Thư Mạn...”

“Tôi thực sự đã nghĩ vậy!” Về mặt Thư Mạn bỗng chốc hoảng hốt, bất lực nhìn Đỗ Trường Phong, “Anh đến muộn quá, tôi đã không còn khả năng để tiếp nhận thêm nữa... Hãy từ bỏ đi, đừng ngốc thế nữa, tôi không đáng để anh làm như vậy... Anh đã bất hạnh lắm rồi, mặc dù anh đã từng giết người, nhưng tôi tin là anh không cố ý, tôi cảm thấy anh rất đáng thương, bị nhốt vào một nơi như vậy ngần ấy năm cũng đã chịu trừng phạt đủ lắm rồi. Anh tôi cũng nói anh rất bất hạnh, tôi không hi vọng anh tiếp tục lún sâu vào trong nỗi bất hạnh ấy...”

Đỗ Trường Phong không nói ra được lời nào, môi anh run lên bần bật, bao năm qua, đã bao nhiêu năm qua rồi, không ngờ anh lại nghe được tận miệng cô nói rằng anh bất hạnh. Có trời mới biết, sự khoan dung và thông cảm muộn màng này bỗng chốc đã làm tan rã hết tất cả sự kiên cường của anh, anh nhìn cô mà khó lòng tin vào tai mình... Cô thì cúi đầu, mười ngón tay đan vào nhau im lặng, đôi tay trắng trẻo, đót tay trắng bệch ra vì bị siết vào nhau quá mạnh.

Anh ngồi xuống, run rẩy đưa tay lên đón lấy bàn tay cô, gục mặt mình vào trong đó, “Thư Mạn...” Anh nức nở nghẹn ngào, mặc cho nước mắt mình tuôn trào ra lòng bàn tay cô. Anh không nói nên lời, ngoài việc gọi tên cô, anh không còn nói ra được lời nào hoàn chỉnh. Nhưng cô lại cảm thấy sự đau khổ và bi thương không thể voi đi mà anh giấu trong sự run rẩy đó.

Cô không rút tay lại, chỉ nói: “Anh phải phấn chấn lên, phải sống cho tốt, đã phạm phải lỗi lầm như vậy lại càng không được lãng phí cuộc sống, bởi trên vai anh không phải chỉ có sinh mạng của một mình anh. Anh không có tư cách được lãng phí. Trân trọng từng ngày, làm những việc có ý nghĩa, thực ra cũng là một cách chuộc tội. Tôi có thể hiểu được tâm trạng muốn chuộc lỗi lầm của anh. Bởi bao năm qua, tôi cũng luôn muốn chuộc lỗi, biết rõ rằng bi kịch của Lâm Nhiên không chỉ là lỗi của riêng mình tôi, nhưng vẫn không thể nào thôi tự trách bản thân mình. Tôi dạy bọn trẻ học đàn, ngoài việc để mưu sinh ra thực ra cũng là muốn để bản thân mình có thể làm một việc gì đó ý nghĩa, không để uổng phí thời gian. Diệp Quán Ngữ... anh ấy hận anh, cho dù anh ấy đối xử với anh thế nào thì anh hãy cứ bao dung đi. Một khi người đã mất đi tất cả niềm tin, thì thù hận chính là lý do duy nhất để anh ta tiếp tục sống. Nhất định rồi sẽ có một ngày anh ấy sẽ từ bỏ hận thù, bởi điểm cuối của thù hận chính là vách đá cheo leo, đến khi không còn lối nào để đi, người ta sẽ phải quay lại...”

Bạn đang đọc truyện *Trường Mộng Lưu Ngân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Không vượt qua nổi bản thân

Diệp Quán Ngữ có được 12% cổ phần của Lâm Duy như mong muốn. Địa điểm kí kết chính là phòng hội nghị trên tầng thượng của tòa nhà Mạo Nghiệp. Lâm Hy nhận sự ủy thác của Lâm Duy phụ nhân thay mặt Lâm Duy kí tên, từ đầu chí cuối không nói một lời, Diệp Quán Ngữ thì lại rất lịch sự, kí xong còn mời anh đến văn phòng uống trà.

“Chắc anh cũng biết bước tiếp theo tôi sẽ làm gì chứ?” Diệp Quán Ngữ thân nhiên nhìn Lâm Hy cười nói.

Lâm Hy mặt không hề có chút cảm xúc: “Anh muốn vào hội đồng quản trị Lâm thị.”

“Cái gì mà bảo là tôi muốn? Con người tôi xưa nay làm chuyện gì cũng không bao giờ chỉ dừng lại ở chữ ‘muốn’ thôi đâu. Lâm công tử, anh còn không hiểu tôi sao?” Diệp Quán Ngữ nói, ánh mắt buông qua cửa sổ sát sàn, nhìn xéo sang tòa nhà Chấn Á cao chọc trời, cười thành tiếng rồi dặn dò Lâm Hy như dặn dò thù hạ của mình, “Hãy chuẩn bị cho tôi một phòng làm việc hướng nam, ở tầng thượng ấy, trong phòng phải đặt một chậu hoa nhài mà tôi yêu thích. Ngoài ra, còn phải có một giá sách lớn nữa, tôi thích đọc sách, còn trên tường thì treo mấy bức tranh sơn thủy, tranh của Trương Đại Thiên cũng không tồi chút nào...”

“Nhất định sẽ làm theo lời anh.” Về mặt Lâm Hy bình tĩnh lạ kỳ, không chút gợn sóng.

Diệp Quán Ngữ nhìn thẳng anh, gật đầu nói: “Rất tốt, tôi tin là anh sẽ làm tôi hài lòng.”

Lâm Hy quả không hổ danh là xuất thân từ một gia thế, bất cứ lúc nào cũng không để mất phong độ, lúc cáo từ cũng không quên nói lời cảm ơn với Diệp Quán Ngữ: “Cảm ơn về chén trà của Diệp tiên sinh, hương thơm thuần khiết làm khoan khoái lòng người, quả không hổ là Long Tĩnh minh tiên hảo hạng.” Anh nói những lời ấy mà khuôn mặt vẫn mỉm cười.

Vào lúc này mà anh vẫn còn cười được.

Diệp Quán Ngữ nắm tay anh đi khỏi, lòng không khỏi trầm nghĩ, “Tôi sẽ khiến anh phải khóc”.

Nhưng Lâm Hy vừa đi khỏi thì Diệp Quán Ngữ nhận được điện thoại của Thư Khang, giọng điệu không hề khách sáo chút nào: “Tốt nhất là anh nên tránh xa em gái tôi ra một chút! Anh có thù hận gì với nhà họ Lâm cũng đừng có lôi em tôi vào, bệnh nó nặng thế nào không phải là anh không biết, đừng để nó chết trong tay anh. Bất kỳ ai chết trong tay anh đều không liên quan gì đến tôi, nhưng nếu liên lụy đến em gái tôi thì Thư Khang này là người đầu tiên không cho phép!”

Đó hoàn toàn là những lời cảnh cáo.

Một người xưa nay đã quen vượt lên trên người khác như anh, đã bao giờ chịu bị người ta giáo huấn như thế này chứ? Diệp Quán Ngữ cảm thấy rất khó

chịu, nhưng anh biết mình không có cơ hội để phản bác lại, dù sao thì Thư Khang cũng là anh trai của Thư Mạn, muốn chiếm được cô thì dù thế nào cũng không được đắc tội với người nhà của cô.

Cuối tuần, Diệp Quán Ngừ về Đồng Thành. Mặc dù Lữ tổng quản đã sắp xếp chỗ ở mới trong khu kinh doanh phồn hoa của Ly Thành nhưng anh vẫn không hài lòng, chê ở đó quá ồn ào, còn thân nhiên nói một câu, “Phố Từ Đằng bên đó cũng được đấy chứ.” Lữ tổng quản đã theo anh nhiều năm, lập tức hiểu ngay ý, “Tôi sẽ đi sắp xếp ngay bây giờ, tổng giám đốc Diệp cứ yên tâm.”

Thực ra đối với anh mà nói, ở đâu không quan trọng. Năm xưa khi làm ăn thất bại ở Quảng Đông, ngay đến cả gầm cầu vượt đường bộ anh cũng còn từng ở, có lúc ở trong công viên, suy nghĩ duy nhất trong đầu anh khi đó chỉ là có thể tiếp tục sống, chỉ có sống tiếp thì anh mới có thể báo thù. Giờ đây, các địa danh nổi tiếng khắp thế giới đều có tài sản nhà đất của anh, nhưng dù ở đâu cũng không cho anh cảm giác gia đình, bỏ mất sớm, mẹ và em trai đều đã không còn, anh đã quen cô độc một thân một mình. Anh vẫn thích ở trong dinh thự. Xe vừa đi vào đường hoa nhài, mọi thứ xung quanh bỗng yên tĩnh hẳn. Rất nhiều người không hiểu, với thân thế của anh bây giờ sao lại phải ở trong căn nhà cũ không rõ niên đại, lại im ắng vắng vẻ như vùng đất hoang như thế. Ngoài bản thân anh ra thì chẳng ai biết nguyên do là gì.

Sau khi ăn tối xong, anh hỏi Lữ tổng quản: “Cô Thư bây giờ sống ở đâu?”

“Tạm thời là ở trong chung cư của anh trai cô ấy. Sau khi buổi biểu diễn bị đình chỉ, nghe nói gần đây họ lại bận bịu tổ chức cuộc thi piano, mấy ngày nay cô ấy và cái anh Vi Minh Luân đều ở Ngọa hổ sơn trang, chắc là bàn chuyện thi thố. Sáng nay, cô Thư còn gọi điện đến, anh không có ở đây nên tôi nghe điện thoại...”

“Là Thư Mạn gọi điện đến sao?”

“Đúng vậy.”

“Cô ấy nói gì không?”

“Cô ấy nói, hi vọng là anh đừng can dự vào chuyện của cô ấy nữa, đại khái ý cô ấy là...”

“Tôi hiểu.” Diệp Quán Ngừ không nghe hết câu của Lữ tổng quản đã phì cười, “Cô ấy thật là đáng yêu, lại còn chủ động gọi điện đến nói chuyện này nữa. Thôi kệ, cứ để họ mờ mờ thế đi, để xem họ có thể làm được cái gì.” Diệp Quán Ngừ quyết định nhường họ một nước, bởi anh còn một việc quan trọng hơn cần phải xử lý. Anh biết, làm việc gì cũng tới kỳ hấp tấp vội vàng. Sau nhiều năm vật lộn chốn thương trường anh đã luyện cho mình tinh thần thép như thế, không bao giờ được hấp tấp, người hấp tấp phải là nhà họ Lâm mới phải, chứ anh thì vội vàng cái gì? Anh bình thản dặn dò tổng quản Lữ: “Cứ theo dõi thật sát sao, có tình hình gì thì báo ngay cho tôi.”

“Vâng.”

“Không có chuyện gì nữa đâu, ông về trước đi.” Diệp Quán Ngừ lạnh lùng.

Lữ tổng quản vẫn đứng đó không nhúc nhích. Diệp Quán Ngừ ngạc nhiên nhìn ông: “Còn có việc gì sao?”

Lữ tổng quản ngập ngừng, như muốn nói gì nhưng lại thôi: “Vâng...”

“Có chuyện gì thì nói mau, đừng ấp a ấp úng thế.”

Giờ tổng quản Lữ mới khẽ nói: “Là thế này, chuyện mà anh bảo tôi dò hỏi đã có chút manh mối rồi.”

“Chuyện gì?” Ngày nào Diệp Quán Ngừ cũng bận tới mất tới mũi, chỉ tức nổi không có ba đầu sáu tay, những việc cần dặn cấp dưới thì quá nhiều, thực sự chẳng thể nào nhớ nổi. Lữ tổng quản nhìn sắc mặt ông chủ, nói: “Chính là... chính là chuyện anh nói tôi dò hỏi xem thân thế của anh thế nào ấy...”

Diệp Quán Ngừ ngẩn người ra phút chốc, mắt hơi nheo nheo lại, đúng là anh đã từng dặn Lữ tổng quản tìm hiểu việc này, lẽ nào có manh mối rồi sao?

“Theo như tình hình chúng tôi nắm được, năm đó dưới gầm cầu của Ly Thành đúng là có người bế một đứa trẻ sơ sinh đi qua, chúng tôi tìm mãi mới thấy người chứng kiến, giờ đã hơn tám mươi tuổi rồi, nhưng trí nhớ hầy còn rất tốt. Ông già đấy khẳng định, người bế đứa bé đi là một người đàn ông kéo một chiếc xe kéo, đoán chắc đó chính là... bố của anh.” Lữ tổng quản nói.

Diệp Quán Ngừ bỗng nhiên thất thần, đôi mắt đen và sâu thẳm không nhìn ra được là đang vui hay buồn, anh trầm thì hỏi một câu: “Ai bỏ tôi lại trong cái gầm cầu đó?”

“Cái này, thực sự là khó tìm, dù sao thì cũng đã hơn ba mươi năm rồi, người có liên quan cũng đã không còn nữa. Nhưng tôi đã cho người đi dò hỏi khắp nơi, xem xem năm đó có nhà ai từng bỏ rơi con cái không.”

“Thế thì rất khó, chẳng ai lại đi thừa nhận là mình đã bỏ rơi con bao giờ.”

“Cũng phải.”

“Vì vậy tốt nhất ông nên âm thầm dò la xem sao, dù sao thì đây cũng là chuyện không hay ho về vang gì.”

“Vâng, thưa tổng giám đốc.” Lữ tổng quản đã theo Diệp Quán Ngừ lâu năm, ông rất thuộc tính cách ông chủ mình, có chuyện chuyện không cần cần dặn

ông cũng sẽ thực hiện, ông như đã suy tính trước mọi việc, nói, “Đã có chút manh mối, tôi đã thu thập được một số tin tức quan trọng, đều là những tin đồn về quan hệ bất chính âm ỉ ở Ly Thành, tôi đang sắp xếp điều tra. Tôi tin là sẽ có tin tức gì đó, dù gì thì Ly Thành cũng chỉ rộng có từng đấy, thời đó lại rất bảo thủ, có chuyện nhỏ bằng hạt vừng thôi cũng đủ thành mưa bão cả thành phố ấy chứ.”

“Thật không ngờ, thân thế của tôi lại kinh khủng đến vậy.” Mặt mày Diệp Quán Ngừ nhăn nhó.

“Tổng giám đốc Diệp...”

“Ở đây không có việc cho ông nữa đâu, ông đi làm việc của mình đi.”

“Vâng.”

Căn phòng nhanh chóng yên tĩnh trở lại. Diệp Quán Ngừ từ trước cửa sổ sát sàn bước đến ngồi xuống sô pha, tâm trạng vui vẻ sau khi kí kết mua bán cổ phần của Lâm Duy lúc sáng giờ đã tiêu tan hết, trong lòng anh giờ rối như tơ vò. Khi mẹ còn sống, cho dù thế nào anh cũng không tra cứu thân thế của mình, nhưng giờ đã không còn nữa, đối với bất cứ người nào mà nói, nếu ngay cả việc bản thân được sinh ra từ đâu cũng không rõ thì quả thật là một chuyện quá bi thương. Vì vậy, Diệp Quán Ngừ luôn rất đau buồn, anh không phải họ Diệp thì là họ gì? Tại sao bố mẹ để lại vứt bỏ anh? Có quá nhiều câu hỏi cũng như dấn vặt chôn chôn chất trong lòng khiến anh không phút giây nào thực sự được nhẹ nhõm.

Anh chẳng có mục đích gì khác, chỉ muốn biết họ là ai, trông họ như thế nào. Và thêm một câu hỏi nữa, tại sao lại vứt bỏ anh? Cũng chẳng thể nói là có oán hận gì, tất cả đều là cái số của anh, nhà họ Diệp đối xử với anh như con đẻ, cả cuộc đời này anh cảm kích cũng không hết, chỉ là anh thấy cô đơn quá, cảm giác không có người thân bên cạnh thật khó chịu, bao năm qua anh luôn nghĩ, nếu như bố mẹ để còn sống trên đời này, liệu có khi nào họ sẽ nhớ đến người con bị bỏ rơi là anh không? Anh có còn anh chị em nào nữa không? Nếu có, thì giờ họ đang ở đâu?

Đúng là Đỗ Trường Phong đang chuẩn bị tổ chức một cuộc thi piano, đây là ý của Vi Minh Luân, Thư Mạn là người đầu tiên tán thành. Bởi vài tháng sau, sẽ có một cuộc thi piano quy mô toàn châu Á được tổ chức tại Nhật. Lúc đầu trường Piano quốc tế Lâm Nhiên muốn tuyển chọn trong nội bộ của trường, chọn ra những học sinh ưu tú để tham gia cuộc thi, nhưng khi bàn bạc thảo luận, lại quyết định mở rộng quy mô tuyển chọn, mở rộng ra là cuộc thi Piano cả sáu tỉnh vùng Trung và Nam, vừa để chọn ra nhân tài ưu tú, vừa có thể mở rộng thanh thế của trường Piano quốc tế Lâm Nhiên.

Nhưng tổ chức cuộc thi như thế này cần phải có kinh phí. Buổi biểu diễn đã chuẩn bị suốt hai năm trời bỗng nhiên bị đình chỉ, số vốn đổ vào đó gần như mất hết, Vi Minh Luân chủ trương kêu gọi nhà tài trợ nhưng Đỗ Trường Phong không đồng ý. Anh là một kẻ sỹ diện, đã là cuộc thi do trường Piano quốc tế Lâm Nhiên tổ chức thì nhất thiết trường phải có khả năng tự giải quyết vấn đề tiền vốn. Nhưng chuyện lại không hề đơn giản như mọi người nghĩ, tất cả những việc từ chọn địa điểm, xin giấy phép tổ chức cho đến quảng cáo, đón tiếp..., tất cả cứ lung tung beng hết cả lên. Chỉ vì một cái giấy phép tổ chức xin được phê chuẩn mà Vi Minh Luân chạy đi chạy lại mỗi chân nhiều ngày mà cuối cùng vẫn phải nhờ Lâm Sỹ Diên ra mặt đánh tiếng tới các cơ quan chức năng, mới nhận được sự đồng ý.

Sở dĩ Lâm Sỹ Diên chịu ra mặt cũng là vì ông thấy tổ chức một cuộc thi như thế này rất có ý nghĩa, hiếm khi thấy Đỗ Trường Phong có hứng bước vào chính đồ, đương nhiên ông cũng nên giúp một tay. Nhưng Đỗ Trường Phong lại không hề có ý nhận sự giúp đỡ của ông. Lâm Sỹ Diên vốn định đầu tư nhưng bị anh cự tuyệt, anh muốn làm việc dựa vào năng lực của chính mình, không muốn mọi người cho rằng rời khỏi sự che chở của ông bố là anh không làm được trò trống gì. Nhưng số tiền cần thiết cho cuộc thi lại lớn ngoài sức tưởng tượng, anh và Vi Minh Luân suy nghĩ đến bạc cả tóc cũng chỉ lo được một phần nhỏ. Cuối cùng Lâm Hy phải ra tay, kiên quyết đòi đầu tư hai triệu tệ vào đó, “Đây là tiền em tự kiếm được, không liên quan gì đến bố.” Lâm Hy nhấn mạnh, nói đi nói lại điều này Đỗ Trường Phong mới chịu nhận, nói sau này có tiền nhất định sẽ trả lại.

Công cuộc chuẩn bị cho cuộc thi quả vô cùng bận rộn, đến mấy ngày áp tết mà công văn phê chuẩn của Bộ Văn hóa vẫn chưa đến khiến Đỗ Trường Phong có chút sốt ruột, chỉ sợ kế hoạch lại tan thành bong bóng như buổi biểu diễn lần trước, suốt mấy ngày mấy đêm liền anh không ngủ, cũng chẳng nói năng gì, một mình trong phòng hút thuốc.

Mấy ngày đó, Thư Mạn và Vi Minh Luân cũng đều trú tạm trong Ngọa hổ sơn trang để dễ bề bàn bạc. Gió bắc thổi vù vù suốt cả đêm, lúc chập choạng tối, trời lại có tuyết rơi. Đây là trận tuyết thứ hai trong năm nay. Qua cánh cửa sổ, Thư Mạn ngược mắt nhìn lên trời, từng đợt, từng đợt tuyết liên tiếp đổ xuống như tờ liều bay phát phơ giữa trời. Gió đã ngừng thổi, bốn bề chỉ toàn một màu trắng mênh mông, Nhị Viện được phủ đầy bởi một màu trắng bạc, trông lại càng thêm tĩnh mịch.

Tuyết rơi liên miên suốt, đến quá nửa đêm mới ngừng. Một mảnh trăng khuyết treo lơ lửng ngoài cửa sổ phía nam, chiếu lên ánh tuyết lạnh lẽo khiến trong phòng cũng trắng sáng bừng lên.

Trong nhà bật máy sưởi rất ấm, mỗi người chỉ cần mặc một chiếc áo len mỏng. Lò sưởi trong phòng khách đang đặt một chai rượu gạo để hâm nóng lại, khắp phòng một mùi rượu thơm nồng. Rượu gạo do bà La ủ lên men, vị rất thuần, thơm ngọt âm bụng, ngay đến người không bao giờ uống rượu như Thư Mạn cũng thích. Mà Thư Mạn hề uống rượu vào là hai má đỏ bừng lên, cứ như được bôi son vậy, khác hẳn làn da trắng xanh yếu ớt thường ngày. Bản thân cô không cảm thấy được, nhưng Đỗ Trường Phong thích nhất được nhìn ngắm màu má cô lúc đỏ ửng như thế. Hương sắc nồng đượm trên đôi má cô khiến anh không kìm lòng được, chốc chốc lại liếc trộm một cái.

Đã quá nửa đêm, Vi Minh Luân không thức thêm được nữa, tự đi ra phòng khách ngủ. Thư Mạn nghiêng người trên sô pha ngủ gật một lúc, cũng chẳng biết có phải Đỗ Trường Phong cảm xúc dạt dào dâng trào hay không mà cứ vui đầu vào viết nhạc. Khi Thư Mạn tỉnh dậy, anh gần như đã viết xong một bản nhạc, đang cầm bản thảo khẽ lầm nhảm.

“Anh còn chưa ngủ à?” Thư Mạn dụi mắt rồi ngồi dậy. Vừa ngủ một giấc, hai má cô lại càng đỏ phần lên, mái tóc dài đen nhánh rối bung xõa trên vai, nhưng điều đó vừa khít hay thể hiện vẻ đẹp lười biếng một cách vô có của cô.

Đỗ Trường Phong nhìn cô, nhất thời ngẩn ngơ thất thần.

Thư Mạn bước đến trước bàn đọc sách của anh, cầm bản nhạc anh mới soạn đang cầm trên tay, “Anh đang làm gì thế?” Vừa nhìn thấy những dòng nhạc, mắt cô lập tức sáng lên, “Đây là bản nhạc anh viết, mới viết sao?”

Đỗ Trường Phong mỉm cười, gật đầu.

“Anh đúng là có tài thật đấy!” Hiếm khi thấy Thư Mạn khen anh một câu lọt tai như vậy, cũng lại khe khẽ lẩm nhẩm theo giai điệu, vừa mới lẩm nhẩm được đoạn đầu, cô đã xúc động khôn xiết, “Rất hay! Chơi bằng đàn piano nhất định sẽ rất hay!”

“Đây là bản nhạc hợp tấu giữa piano và violon.” Đỗ Trường Phong nhún vai giải thích, đứng dậy, từ từ bước đến trước mặt cô, giơ tay lên vuốt mái tóc dài của cô, ánh mắt nhìn cô âm áp, “Tôi luôn mong mỗi được cầm sắt hòa hợp cùng em. Chuyện buổi biểu diễn lần trước thất bại, tôi đã tiếc nuối rất lâu sau đó, có thể biểu diễn cùng một sân khấu với em là nguyện vọng lớn nhất của đời tôi.”

Thư Mạn nghiêng đầu, sự thân thiết này cô có chút không quen: “Sau này sẽ có cơ hội mà.”

“Vậy sao? Vậy còn phải đợi bao lâu nữa?” Ánh mắt âm áp của Đỗ Trường Phong bỗng bừng sáng hẳn lên, bước lại gần cô hơn nữa, “Thư Mạn, trông đầu tôi luôn hiện lên một bức tranh như thế này, trong một căn nhà ấm áp, có một chiếc lò sưởi đốt lửa rất ấm, một người đàn ông đang kéo đàn violon, một người phụ nữ đang chơi đàn piano, còn có một hai đứa trẻ con đang chơi đùa trên thảm, bức tranh đó mới đẹp tuyệt vời làm sao, sắc cảm hòa hợp chân chính làm sao. Em...đã bao giờ từng nghĩ đến chưa?” Anh vừa nói vừa đi vòng về phía sau cô, rồi đưa hai cánh tay lên ôm lấy cô từ sau lưng, dựa cằm mình lên vai cô, thì thầm bên tai cô, “Tôi có cơ hội ấy không? Hãy nói cho tôi biết, Thư Mạn.”

Thư Mạn muốn gỡ tay anh ra, nhưng anh lại ôm càng chặt hơn.

Hơi thở của anh phả vào mặt cô, phả vào cổ cô, khiến lòng cô hỗn loạn, “Đỗ Trường Phong, đừng như vậy, chúng ta... đừng như vậy thì hơn...” Cô hoang mang lo sợ, mặc dù hai người đã hóa thù thành bạn, không còn cảnh đối đầu đả kích nữa nhưng nếu là tiến thêm một bước nữa thì quả thực, đó là điều cô chưa từng nghĩ đến.

“Tôi biết em không quên được Lâm Nhiên, nhưng em không thể cứ sống mãi trong quá khứ như vậy được, không thể chôn sống bản thân mình như vậy được. Cuộc sống ngắn ngủi đến vậy, em khuyên tôi phải sống cho tốt, nhưng sao bản thân em lại không làm được điều đó?”

“Giờ tôi đang sống tốt đây, vì vậy nên mới chấp nhận lời đề nghị tổ chức cuộc thi lần này...”

“Đây chỉ là một phần của cuộc sống, em đừng chuyển chủ đề, ngọn nguồn duyên nợ giữa tôi và em còn sâu đậm hơn những gì em tưởng tượng. Em không nhớ ra tôi, tôi cũng chẳng có cách nào, tôi đã để lỡ mất quá khứ của em, vậy em có thể giao tương lai của em cho tôi không?” Anh nói vậy rồi nơi lồng tay ra, xoay người cô lại, có lẽ là vì thức đêm, cũng có lẽ là do xúc động, khóe mắt anh đỏ hoe, trong mắt nổi lên những tia máu.

“Thư Mạn, tôi không phải là một người giỏi biểu đạt tình cảm, tôi không yêu cầu em phải quên Lâm Nhiên, chỉ cầu xin em hãy dành cho tôi một vị trí trong tim em, cho dù đó chỉ là một góc rất nhỏ, rất nhỏ, vậy tôi cũng đủ mãn nguyện rồi. Em không biết đó thôi, tôi nhìn em mà lòng đau đớn biết bao! Ngày nào em cũng giấu tôi uống cả đồng thuốc, tôi muốn lại gần em một chút để chăm sóc em nhưng lại chẳng có cơ hội nào, tại sao em phải đối xử tàn nhẫn với bản thân mình như thế chứ? Em và tôi đều là những người từng trải qua bất hạnh, rõ ràng là chúng ta có thể có được hạnh phúc, nhưng tại sao lại cứ trốn tránh như vậy?”

“Tôi, tôi...” Thư Mạn không biết phải trả lời anh thế nào, bỗng chốc nước mắt lưng tròng. Đỗ Trường Phong đỡ cô ra sofa ngồi, cầm chiếc khăn len choàng vào người cô, vỗ vỗ vào vai cô nhẹ nhàng, “Được rồi, tôi không ép em đâu, dù sao thì cũng cần phải có thời gian gian. Nhưng mà, Thư Mạn...” Môi anh ngập ngừng, khóe mắt ngấn nước, “Thư Mạn, em là cả thế giới của tôi, mười mấy năm rồi, vẫn luôn như vậy...”

Cả đêm anh cứ lẩm bẩm nói chuyện một mình, mãi đến lúc rạng sáng mới mơ màng ngủ. Thư Mạn thì lại chẳng thể ngủ thêm được nữa, khiến bệnh tình của cô lại phát nặng thêm vài phần, sáng sớm đã bắt đầu tức ngực khó thở, cô lại trốn vào nhà vệ sinh nuốt cả một đồng thuốc. Cô soi mình trong gương, nhìn mắt cứ thế lẩn dần trên má. Cô rất rõ về bệnh tình của mình, biết rõ cuộc sống của mình chẳng kéo dài được bao lâu nữa. Một người sống chẳng còn bao lâu nữa thì còn có gì để hứa hẹn tương lai cùng người khác?

Sự si tình của anh đối với cô không phải là cô không biết, nhưng cô không thể làm gì được. Thái độ buông xuôi của anh đối với bản thân của anh khiến cô không đành lòng, cô mới nhận lời đề nghị của anh, làm một số việc có ý nghĩa. Cô muốn anh phấn chấn lên, muốn anh sống thật tốt. Cũng chẳng biết vì sao trong tiềm thức cô luôn cảm thấy mình nợ anh điều gì đó, không chỉ vì anh đã si mê cô suốt mười mấy năm trời, mà còn vì cái gì khác nữa, nhiều lúc cô có cảm giác món nợ đó cho dù có lấy cả cuộc đời còn lại của mình cũng chẳng đủ trả hết được với anh.

Rốt cuộc thì cô đã nợ anh cái gì, cô thật sự không biết.

Ba mươi tết, công văn phê chuẩn của Bộ Văn hóa cuối cùng cũng được đưa xuống. Đỗ Trường Phong vui mừng hơn hờ, mở tiệc suốt mấy ngày trong Ngọa hồ sơn trang, vừa hay cũng là đón Tết luôn, thần tiên khắp nẻo được dịp tề tựu ở Ngọa hồ sơn trang, đa phần là bạn bè ăn chơi của Đỗ Trường Phong và Vi Minh Luân. Mồng bảy lại đúng trùng vào sinh nhật Đỗ Trường Phong, vợ chồng Thư Khang, Thư Duệ, còn cả Lâm Hy cũng đến. Thế nhưng Lâm Hy lại không đi cùng Uyển Thanh mà đi cùng Cát Văn, hiển nhiên điều này chẳng bình thường chút nào. Thư Mạn ngại Cát Văn nên chẳng tiện nói gì nhiều, Lâm Hy giải thích Uyển Thanh không được khỏe nên ở nhà nghỉ ngơi, trên đời lại tình cờ gặp Cát Văn nên đi cùng nhau luôn.

Thư Mạn liếc mắt nhìn Cát Văn, con bé này lại còn đang cười khi khi nữa.

Cơm xong, đàn ông chui vào một phòng ngồi chơi bài, Thư Mạn và em gái Thư Duệ, chị dâu, Cát Văn ở phòng bên cạnh tiếp tục ăn uống nói chuyện. Nhưng chưa nói được mấy câu Cát Văn đã lấy lý do mang hoa quả sang cho cánh đàn ông, rồi ngay đó bùng khay hoa quả mang sang phòng bên cạnh.

Thư Mạn cũng đi ngay theo sau. Lâm Hy ngồi trên bàn bài, Cát Văn ngồi cạnh anh, một tay còn gác lên vai anh, hai người ngang nhiên đầu mảy cuối mắt với nhau khiến Thư Mạn sầm mặt, đang định nổi giận thì Đỗ Trường Phong ra khỏi bàn đánh bài, kéo cô ra ngoài.

“Này, anh kéo tôi ra ngoài làm gì?” Thư Mạn giằng co với Đỗ Trường Phong nhưng không lại được, còn bị anh kéo mãi ra đến tận ngoài hành lang. Bên ngoài không biết tuyết đã rơi từ bao giờ, hoa tuyết vừa nhẹ vừa mềm, rơi vừa chạm đến đất là tan ngay. Phía ngoài cửa sổ mọi thứ đều ướt đầm, hai cây mai trong sân đã nở hoa, hương thơm thoang thoảng tràn vào lòng ngực. Đỗ Trường Phong mỉm cười, trên cánh cửa kính phản chiếu bóng anh mờ mờ. Anh không nhìn cô, chỉ nói: “Hai cây hoa mai này cũng đã mấy chục năm tuổi rồi, mấy năm trước tôi phải mất một khoản tiền lớn mua ở Tô Châu về trồng đây.”

“Tôi không quan tâm anh kiếm ở đâu về làm gì, tại sao anh lại kéo tôi ra đây? Sợ tôi phá hoại chuyện của hai người ấy hay sao?” Thư Mạn thờ hồng hộc, mắt trợn lên rõ to, “Lâu nay tôi vẫn luôn tin tưởng rằng Lâm Hy là người đứng đắn, chừng chắc, không ngờ anh ta lại thế này.”

Đỗ Trường Phong dần tắt nụ cười: “Thư Mạn, lo cho bản thân mình tốt là được, đàn ông mà, ai cũng vậy cả... gặp dịp thì chơi vui vậy thôi... Em việc gì phải sốt sắng như vậy?”

“Ồ? Gặp dịp thì chơi?” Thư Mạn nhìn anh châm chọc, “Cũng bao gồm cả anh sao?”

“Đừng lôi cả tôi vào!” Đỗ Trường Phong lấy bao thuốc ra rút lấy một điếu, châm lửa hút. Mùi thuốc quen thuộc và ngọt thanh, tràn vào trong phổi, rồi lại thờ ra một hơi thật dài. Một tay anh đặt lên vai Thư Mạn, một tay cầm điếu thuốc, nói giọng dửng dưng, “Chuyện mà cả hai bên cùng tình nguyện cả, em không quản được đâu.”

“Nhưng Lâm Hy là người có gia thế...” Thư Mạn hất tay anh ra.

“Vậy thì có gì đâu, về đến nhà, anh ấy vẫn là chồng của Uyển Thanh.”

“Nhưng tôi thấy chương mắt không chịu được!”

“Chẳng qua chỉ là cử chỉ thân mật hơn một chút, chứ cũng chưa chắc hai người ấy đã thế nào với nhau đâu.” Đỗ Trường Phong vẫn giữ thái độ không đồng tình, Thư Mạn mắng một câu: “Anh em nhà các anh đều giống nhau cả!” Nói xong cô lại xông thẳng vào phòng, không thèm ngoảnh đầu lại.

Đến chiều, mọi người lại tiếp tục vui chơi.

Đỗ Trường Phong thấy Thư Mạn lúc nào cũng cứ trừng mắt nhìn Cát Văn, mặt mày chẳng vui vẻ chút nào, anh sợ cô gây chuyện liền kéo cô ra ven hồ trước sơn trang cùng đi dạo. Tuyết đã ngừng rơi, bầu trời âm u suốt mấy ngày qua bỗng nhiên lại ló ra non nửa vầng mặt trời, ánh nắng chiếu xuống màn tuyết dưới đất trông chói cả mắt. Thư Mạn ngẩng ngẩn ra trước cảnh đẹp trước mắt, trên mấy cây lựu và anh đào ven hồ đọng đầy những hoa tuyết, cả đám bèo cũng được phủ lên một lớp tuyết dày, cảnh cây nặng trĩu sà xuống mặt hồ đã đóng băng, cảnh lá phản chiếu ánh mặt trời lóng lánh, tất cả cứ như đang ở trong tiền cảnh vậy, như mơ như mộng.

“Đẹp quá!” Thư Mạn thốt lên tán tụng.

“Đúng vậy, mỗi lần tuyết rơi tôi đều ở bên hồ này suốt hơn nửa ngày ấy.” Đỗ Trường Phong mặc một chiếc áo khoác nhung cừu màu xanh thẫm, bên trong là chiếc áo len có mũ xám nhạt, đứng thẳng trên nền băng tuyết, trông lại càng khôi ngô tuấn tú, trong đôi mắt đen mịt mùng ấy toát lên một nỗi buồn lạnh lẽo vô cớ. “Lần lúc tôi hay đi trên mặt băng, mấy lần xem chút nữa là bị rơi xuống nước. Mà cuộc đời tôi cứ như đi trên băng vậy, biết rõ là không có lối đi mà vẫn cứ luôn ôm hi vọng. Cũng giống như việc tôi không có cách nào bước vào quá khứ của một ai đó, chỉ có thể gửi gắm niềm hi vọng vào tương lai của cô ấy, để ít nhiều cô ấy cũng có thể nhớ được bóng dáng của tôi...” Anh nói, ngoài đầu qua nhìn Thư Mạn, ánh mắt sáng rực, “Thư Mạn, em thực sự không nhớ gì nữa sao?”

“Anh muốn tôi nhớ cái gì? Không thể nói rõ ra được sao?” Thư Mạn không hiểu tại sao anh cứ hỏi mãi cô câu này.

Anh chỉ thờ dài lắc đầu: “Nói rõ ra thì còn có ý nghĩa gì nữa? Không nhớ thì thôi, ai bảo người nắm giữ kí ức của em là Lâm Nhiên cơ chứ?” Trầm ngâm trong chốc lát, anh lại bỗng nhiên hỏi, “Có một chuyện tôi có thể cho em biết, em có còn nhớ khi em đi du học ở Nhật, có một năm đi trượt tuyết ở Hokkaido, rồi bỗng phát bệnh trong khu trượt, có một người lạ mặt đưa em đi bệnh viện, chuyện đó em còn nhớ không?”

“Nhớ, đương nhiên là nhớ!” Thư Mạn nhìn anh nghi ngờ, “Lẽ nào, lẽ nào...”

“Đúng vậy, người đó là tôi.”

“...”

“Em biết không, lần đó tôi lên lút đi Hokkaido thăm em, tôi theo đuôi em và Lâm Nhiên, thấy bộ dạng hai người thân mật với nhau, tôi thực sự... cảm thấy bản thân đúng là một thằng ngốc đáng cười nhất thiên hạ. Nhưng tôi không làm sao ngăn được bản thân mình không nhớ đến em. Em du học ở Nhật ba năm, hẳn có thời gian là tôi lại đến Okinawa trốn dưới kí túc xá chỗ em ở, nghe tiếng đàn vọng ra từ phòng em, cứ mãi nghe rồi hết một buổi chiều lúc nào không hay. Đó là quãng thời gian vui vẻ nhất trong kí ức tôi, chỉ có điều quãng thời gian đó của em trước sau vẫn chỉ có một mình Lâm Nhiên mà thôi...”

Thư Mạn cúi đầu, nhìn bóng mình phản chiếu trên mặt băng.

“Em không cần phải áy náy gì cả, em chẳng nợ tôi điều gì.” Đỗ Trường Phong đưa tay lên vuốt tóc cô âu yếm, “Thực ra tôi nên cảm kích em mới đúng,

trong hoàn cảnh như thế này, nếu không phải vì nỗi nhớ dành cho em thì tôi không thành kẻ điên cũng thành ma quỷ từ lâu rồi. Nhưng bây giờ dù tốt xấu thế nào tôi vẫn còn được coi là một con người, tất cả đều là vì có sự tồn tại của em!”

Thư Mạn bỗng bật cười.

“Em cười cái gì?”

“Anh còn nói bản thân mình được coi là một con người cơ đấy, Darwin lại toàn bảo anh là cầm thú đấy.”

“Ồ, trong mắt anh ta tôi mãi mãi là loài cầm thú chưa tiến hóa.” Đỗ Trường Phong cũng cười, tay khoác lên vai cô, cả hai cùng bước men theo ven hồ, “Nhưng cô giáo Thư Mạn này, chắc không phải cô cũng cho rằng tôi là cầm thú chứ?”

Thư Mạn bất giác ngược lên ngẩng người nhìn anh trong giây phút thất thần vô có. Người đàn ông trước mắt cô đây đang nhoen miệng cười, ánh vàng đỏ trên khắp người anh, nhưng ánh nắng phản chiếu trên nền tuyết trắng lại bùng lên cái lạnh lẽo như của ánh trắng, ánh trắng! Ánh trắng!... Cánh cửa kí ức “két” lên một tiếng, dường như đã nứt ra một kẽ hở, qua kẽ hở của kí ức, trái tim cô như đột nhiên bị điện giật, đập loạn lên điên hồi...

Sau không biết bao nhiêu lần Thư Khang yêu cầu, cuối cùng Thư Mạn cũng quyết định về nhà thăm và chúc Tết bố mẹ, rồi ở lại vài ngày. Lâm Hy rất tán thành, nói Thư Khang là bác sĩ, như vậy càng có thể chăm sóc cho Thư Mạn tốt hơn. Đỗ Trường Phong thì cho dù muôn vàn không bằng lòng cũng đành để cô đi. Thư bá Tiêu đương nhiên vui mừng khôn xiết, cuối cùng thì con gái cũng đã trở về nhà, đó là điều ông mong mỏi biết bao lâu rồi, ông đang nghĩ, núi băng giữa hai bố con có phải là đã có khả năng tan chảy rồi hay không.

Thư Mạn chẳng tỏ rõ thái độ thế nào, nguyên nhân thực sự mà cô muốn trở về nhà chính là vì em gái cô, Thư Duệ hiện đang học tiến sĩ ở Bắc Kinh, cũng hiếm khi mới về nhà một lần, cô rất muốn có thời gian ở cùng em gái. Từ khi Thư Tần mất, tình cảm chị em luôn là thứ cô khao khát, bình thường cô chỉ liên lạc với em gái qua điện thoại, có khi cả nửa năm cũng khó gặp nhau được lấy một lần.

Nhưng đến giây phút bước chân vào cửa nhà, Thư Mạn bỗng trào nước mắt. Giờ cô mới hiểu ra, tình thân đã mất đi mới thực sự là thứ mà cô thiết tha mong muốn nhất trong lòng. Chỉ là cô mãi luôn không chịu thừa nhận mà thôi.

Thư Bá Tiêu và Hương Lan đều đang ở phòng khách đợi cô...

Thư Mạn cố gắng mãi hồi lâu mà vẫn không thể nào thốt lên hai tiếng “bố, mẹ”, nhưng chị dâu và em gái đã vây lấy cô nói cười sang sảng, cũng khéo léo làm nhạt đi phần gượng gạo giữa cô với bố mẹ. Nhưng để nhận thấy bố mẹ cô rất vui mừng khi cô trở về, ngay đến ông bố bình thường chẳng bao giờ xuống bếp mà hôm nay cũng hăng hái ra xếp bày món ăn cùng mọi người.

Nhà thì vẫn như xưa. Phòng ngủ của cô, ngay đến cách bài trí đồ đạc trên bàn trang điểm cũng không hề thay đổi chút nào. Chị dâu bảo ngày nào mẹ cũng ngồi mãi hồi lâu trong phòng cô, lúc nào cũng mong cô trở về. Buổi tối, cô nằm trên giường mình ngủ một lúc, mẹ tưởng cô đã ngủ say, rón rén bước vào phòng đắp chăn cho cô rất nhẹ nhàng. Cô nghe rõ tiếng mẹ thở dài, mẹ ngồi lại bên giường cô một lúc, đến lúc mẹ nhẹ nhàng định ra khỏi phòng Thư Mạn mới nghẹn ngào, bật ra một tiếng “Mẹ...” lẫn trong tiếng nấc.

Căn nhà họ Thư xưa nay vốn lạnh lẽo bỗng náo nhiệt hẳn lên.

Ồn ào náo nhiệt nhất vẫn là thằng cháu Thư Tịnh giờ đã tám tuổi, tính tình hoạt bát đáng yêu, Thư Mạn và Thư Duệ chơi đùa với nó suốt ngày, chẳng lo buồn không có việc gì làm. Mẹ thì cứ bận trước bận sau, đi siêu thị mua lấy mua để rất nhiều thứ. Đã bao nhiêu năm rồi, không ngờ lũ trẻ vẫn còn về nhà! Vốn dĩ sức khỏe của bà không được tốt cho lắm, nhưng thật kì lạ, mới bận rộn một chút mà bệnh tật mất tăm mất tích đâu hết cả, tiếng cười nói vui vẻ của gia đình hóa ra lại là liều thuốc tốt nhất với bà.

Nhưng trước sau, giữa Thư Mạn và bố dường như vẫn có một sự ngăn cách, hai người rất ít khi nói chuyện riêng với nhau, trong khi cô lại thân mật với mẹ hơn từ cái đêm cất tiếng gọi “mẹ” ấy, hai mẹ con dần dần thân thiết lại như ngày xưa. Mẹ mẹ con con í a í ới, ra ra vào vào lúc nào cũng cùng nhau suốt, lại thêm cả Thư Duệ, ba người lúc nào cũng không hết chuyện để nói. Mà Thư Mạn cứ mỗi lần nhìn thấy những sợi tóc bạc trên đầu mẹ lại tự nhiên muốn rơi nước mắt, nếu không phải vì bị kịch năm xưa thì làm sao mẹ lại có nhiều tóc bạc đến thế, ngày xưa mẹ lúc nào cũng thích đẹp, tuyệt đối không bao giờ để một sợi tóc bạc nào mọc trên đầu mình.

Bữa tối hôm đó, sau khi tắm xong cô đến phòng mẹ, chải đầu cho bà, “Mẹ ơi, ngày mai chúng ta đi uốn tóc nhé.” Mẹ thở dài nói, “Hừ, uốn cái gì mà uốn chứ, đã gần này tuổi rồi, hơn nữa đầu mẹ lắm tóc bạc thế này, có uốn thế nào cũng không đẹp nữa.” “Vậy thì nhuộm tóc, bây giờ những người tầm tuổi mẹ người ta toàn đi nhuộm tóc đấy,” “Bố con không chịu, ông ấy nói nhuộm tóc có hại cho sức khỏe, có thể gây ung thư.”

Thư Mạn bật cười: “Bố có phải bác sĩ đâu, bố làm sao biết được.”

Mẹ cũng cười: “Thôi, đẹp thế để làm gì, chỉ cần các con ở lại bên cạnh mẹ, thì cho dù mẹ có thành bà già tóc bạc trắng, da bọc xương cũng chẳng vấn đề gì...” “mẹ, sau này con sẽ ở nhà, chỉ cần mẹ không ghét bỏ con là được.” Thư Mạn nghe mẹ nói vậy bỗng hiền trào nước mắt, cô nói những lời rất thật lòng.

Mẹ cô vừa nghe vậy đã vui mừng khôn tả, “Con bé ngọc này, bố mẹ yêu thương con chả kịp, sao lại có thể ghét bỏ cơ chứ! Chỉ cần con ở nhà, ngày nào mẹ cũng làm món ngon cho con ăn, bảo đảm sẽ nuôi con béo trắng ra cho mà xem...”

Thư Bá Tiêu lúc đó đang đứng ngoài cửa, nghe thấy câu chuyện giữa hai mẹ con họ, ông cũng cười. Như thế này thật tốt quá. Nếu có thể như thế này mãi thì thật tốt biết bao!

Nhưng tháng ngày vui vẻ như vậy chưa được mấy ngày. Bỗng một hôm nhà có khách không mời mà đến, người ấy đeo kính râm, mặc áo khoác da, xách theo một đồng hồ.

Ngoài Đỗ Trường Phong ra thì chẳng ai hoành tráng được như thế.

Lý do đương nhiên là sẵn có, còn nói là đến để bàn bạc việc tổ chức cuộc thi nghe rất hay ho hợp lí. Ngày nào cũng mới sáng sớm đã lái xe đến, muộn lắm mới chịu về, như thể tự coi mình là người nhà họ Thư. Tịnh Tịnh, con trai của Thư Khang thì lại rất quý Đỗ Trường Phong, suốt ngày từ sáng đến tối cứ quần lấy anh, còn Đỗ Trường Phong cũng đúng là chưa hết tính trẻ con, dạy Tịnh Tịnh chơi đủ thứ trò, cứ như vậy, một người đàn ông to cao cả ngày chạy nhảy trong sân với đứa con nít tám tuổi.

Tối hôm đó, Vi Minh Luân cũng đến với danh nghĩa là đến bàn chuyện tổ chức cuộc thi, nhưng thực tế là đến để góp vui thì đúng hơn. Cũng đúng lúc Lâm Hy vừa đến chúc Tết nhà họ Thư, tiện kiểm tra sức khỏe cho Thư Mạn. Mặc dù sau khi Lâm Nhiên và Thư Tần mất, người lớn hai nhà đã tuyệt giao nhưng thế hệ vẫn bồi như Lâm Hy và Thư Khang thì vẫn qua lại với nhau. Mỗi năm Tết đến, hoặc là Thư Khang đến chúc Tết nhà họ Lâm trước, hoặc là Lâm Hy đến chúc Tết nhà họ Thư trước. Người lớn hai nhà tuy vẫn đối đãi khách sáo với nhau cũng không thể truyền lại cho cả thế hệ con cái được. Khi Lâm Hy đến, cùng với Thư Khang, Vi Minh Luân và Đỗ Trường Phong, bốn người ngồi vào bàn chơi bài với nhau. Thư Bá Tiêu ngồi trong phòng khách nói chuyện với hai chị em Thư Mạn, Hương Lan và dâu cả thì đang chơi đùa với Tịnh Tịnh trên tầng, nhà họ Thư bỗng chốc hóa vui vẻ náo nhiệt vô cùng.

Ngoài cổng, Diệp Quán Ngừ đứng sừng sững như trời trồng ở đó đã lâu. Tất cả vui vẻ náo nhiệt trong đó chẳng liên quan gì đến anh cả, chẳng phải vậy sao?

Anh nhớ về ngày xưa, trong căn nhà nhỏ của nhà họ Lâm trên phố Thúy Hà, cứ mỗi dịp cuối tuần hay lễ tết, anh em nhà họ Lâm và nhà họ Diệp, còn thêm cả Thư Khang, tất cả tụ tập chơi đùa với nhau. Đa phần là đánh bài, nhưng anh và Lâm Nhiên rất ít tham gia cùng, họ thích nói chuyện với nhau hơn, nói về thiên văn địa lý, nói về trời cao bể rộng, không gì là không nói được. Mẹ anh ngày ấy xương cốt vẫn còn khỏe, suốt ngày loanh quanh luẩn quẩn trong bếp lo đồ ăn cho cả một tập đoàn người, trong nhà lúc nào cũng phảng phất đủ các mùi thơm, mùi hạt dẻ rang, mùi cháo hoa quế..., dường như mẹ có phép biến hóa khôn lường hay sao vậy, chỉ cần bọn trẻ ăn ngon lành là mẹ vui hơn bao giờ hết. Nhưng những ngày tháng vui vẻ ấy đã một đi không trở lại, Quán Thanh, mẹ, Lâm Nhiên lần lượt ra đi, mặc dù giờ đây anh đã giàu có tiền tiêu không hết, có bao nhiêu kẻ hầu người hạ chuẩn bị đồ ăn cho anh, còn có cả rất nhiều phụ nữ xinh đẹp vây quanh chỉ cần anh gọi một tiếng là đến ngay, nhưng anh không bao giờ còn có thể tìm lại được cảm giác hài lòng mãn nguyện ngày xưa ấy nữa.

Là anh đã biết mình sẽ tự đánh mất đi tất cả mọi thứ ấy, hay là bị tước đoạt đi, nhiều lúc chính bản thân anh cũng không hiểu nổi. Anh cũng muốn buông tha cho bản thân, cảm giác bị dày vò trong khổ lao của thù hận không hề dễ chịu chút nào. Nhưng anh không tài nào thuyết phục bản thân mình hãy tự buông tay, thậm chí anh còn tin phật, thử tu thân dưỡng tính, lúc nhàn rồi nghiền cứu kinh thư hoặc lên chùa thấp hương, nhưng lòng anh cũng chỉ yên tĩnh trong phút chốc và chẳng ích gì, hễ quay trở lại thế giới hiện thực là anh lại trở về với Diệp Quán Ngừ đầy dã tâm, trước sau anh vẫn không vượt qua nổi sự hận thù của bản thân mình.

Thư Bá Tiêu muốn Thư Mạn đến nhà họ Lâm chúc Tết hai vợ chồng Lâm Sỹ Diên, Thư Mạn do dự rất lâu cuối cùng cũng chưa quyết định được có đi hay không. Cô biết, bước chân này trước sau gì cũng phải bước thôi, nhưng phải bước như thế nào, cái cô cần có không chỉ đơn thuần là dũng khí. Thư Khang quả không hổ là anh trai cả, anh bảo cô vào thư phòng làm việc của cô đi, rồi nói thêm: “Bi kịch của quá khứ đã trôi qua rồi. Trải qua những lạnh vắng mấy năm qua, anh tin hai bác Lâm bên nhà cũng sẽ suy nghĩ lý trí hơn về chuyện quá khứ, cho dù ban đầu không có em xen vào giữa hai người họ thì rốt cuộc hôn nhân giữa Lâm Nhiên và Thư Tần cũng không thể tiếp tục được nữa. Với tính cách của Thư Tần thì không có chuyện dễ dàng gì buông tha cho Lâm Nhiên. Em chẳng làm gì sai cả, không cần thiết lúc nào cũng phải đặt mình vào vị trí của kẻ tội đồ như thế, không ai coi em là người có tội cả. Điều đáng tiếc là cho đến nay, hai nhà họ Thư, Lâm chúng ta vẫn chưa thực sự cởi bỏ được nút thắt trong lòng, không ai chịu bước chân đến để tiếp nhận lại đối phương, mà trong tất cả mọi người chúng ta, bước chân của em có ý nghĩa nhất. Vì vậy, xin em hãy thay mặt cho nhà họ Thư chúng ta, chủ động đến cởi nút thắt đó đi, ngoài em ra thì chẳng có ai có thể hóa giải được nó.”

Đỗ Trường Phong cũng đồng ý với Thư Mạn, nói là anh sẽ đi cùng. Để thăm dò thái độ của bố nuôi, anh còn có ý gọi một cuộc điện thoại về nhà trước, nói là muốn dẫn Thư Mạn về nhà chúc Tết, nếu Lâm Sỹ Diên cự tuyệt, chắc chắn sẽ nói thẳng luôn trong điện thoại. Nhưng Lâm Sỹ Diên lại không tỏ thái độ là không muốn Thư Mạn đến, không tỏ rõ thái độ chứng tỏ là không cự tuyệt. Đây quả đúng là một tin tốt lành! Giờ Thư Mạn mới có chút dũng khí, cô xách túi quà bố mẹ đã chuẩn bị sẵn sang thăm nhà họ Lâm.

Quà Thư Bá Tiêu chuẩn bị cho Thư Mạn mang đi quả không tầm thường chút nào, là một bức tranh sơn thủy bản gốc của Trương Đại Thiên. Ông biết cả đời Lâm Sỹ Diên thích nhất là sưu tầm bút tích thực của những doanh nhân, mặc dù tranh là do Thư Mạn mang đến nhưng ông tin Lâm Sỹ Diên sẽ hiểu Thư Mạn đến là thay mặt ông và cả nhà họ Thư. Thực ra, bức tranh quý hiếm này cũng chính là đồ vật mà Thư Bá Tiêu yêu quý nhất, nhiều năm trước khi Lâm Sỹ Diên đến chơi nhà họ Thư đã từng ca tụng không tiếc lời, để hàn gắn vết rạn nứt giữa hai gia đình, Thư Bá Tiêu cũng do dự nhiều mới đành lòng rời xa của quý, ông chắc chắn Lâm Sỹ Diên nhìn thấy bức tranh này nhất định sẽ có thể tiếp nhận thành ý của mình.

Nhưng thực ra Lâm Sỹ Diên nhận được điện thoại của Đỗ Trường Phong lại cảm thấy rất vui vẻ. Nếu bình thường gã trai này chắc chắn sẽ không bao giờ chịu chủ động bước vào cửa nhà chúc Tết bố mẹ, Tết năm nào cũng là Lâm Sỹ Diên lấy cớ đến phát bao lì xì cho những bệnh nhân trong viện tâm thần rồi thuận tiện ghé qua son trang cho con trai một bao lì xì.

Đỗ Trường Phong thì rất dửng dưng với chuyện này, Tết đến đều là lúc anh sống vui vẻ thoải mái nhất, ngày thường lũ bạn bè của anh bận việc nọ việc kia, chỉ có Tết đến mới có thời gian đến tụ tập ở son trang, ăn chơi nhảy múa thâu đêm suốt sáng với nhau, làm gì còn nhớ đến việc đi chúc Tết bố mẹ, lúc nào nhớ ra thì gọi cuộc điện thoại về là tốt lắm rồi. Nhưng năm nay, gã trai này không những chủ động về nhà chúc Tết lại còn dẫn Thư Mạn đến nữa, rõ ràng ý nghĩa trong hành động của Thư Mạn là thay mặt cho nhà họ Thư chủ động hòa hảo, việc này coi như là thăm dò trước tình hình mà thôi.

Lâm Sỹ Diên thấy hai người vào cũng không tỏ thái độ lạnh nhạt hay nồng nhiệt thế nào, chỉ vào sofa ra ý mời ngồi. Lưu Yên cũng chỉ gật đầu với họ rồi lại tiếp tục xem Chương trình trên tivi, có vẻ nhìn màn hình chăm chú nhưng ánh mắt thì lại trống rỗng vô hồn. Năm năm rồi, bà vẫn chưa thoát khỏi

nổi đau thương mất đi con trai, thế những sự thật trông bà vẫn còn trẻ hơn Hương Lan, mẹ của Thư Mạn một chút, dù gì cũng xuất thân là một diễn viên múa, dáng vóc vẫn thon thả như thiếu nữ vậy, chỉ có điều tinh thần không được tốt cho lắm, suốt ngày mặt mày ủ rũ từ sáng đến tối.

“Bác trai, bác gái, chúc mừng năm mới ạ!” Thư Mạn lịch sự chúc tết, Lưu Yến phản ứng lãnh đạm, chỉ “Ừm” một tiếng, mắt không hề nhìn cô. Lâm Sở Diên thì gật đầu. Thư Mạn ngồi xuống đối diện với họ, vẻ rất gượng gạo, hôm nay cô bị Đỗ Trường Phong ép mặc một chiếc áo bông màu đỏ chói khiến sắc mặt bình thường vốn xanh xao của cô giờ trông có hồng hào lên một chút.

Lâm Hy thấy Thư Mạn đến cũng kéo Văn Uyên Thanh xuống ngồi nói chuyện cùng, từ đầu chí cuối anh lịch sự nho nhã ngồi tiếp chuyện, hỏi thăm tỉ mỉ tình hình ăn uống ngủ nghỉ của cô, vừa thể hiện sự quan tâm, cũng là có chừng có mực, vì vợ anh Uyên Thanh đang ngồi ngay bên cạnh, anh cũng phải quan tâm đến cảm nhận của cô ấy. Gần đây quan hệ hai vợ chồng rất căng thẳng, Văn Uyên Thanh chẳng thêm quan tâm gì tới anh, bình thường đều là Lâm Hy lạnh nhạt với cô, giờ thì đến lượt Lâm Hy cũng được ném thù được cái cảm giác bị đối xử lạnh nhạt như vậy.

Mâu thuẫn giữa hai người được bắt đầu từ một tối trước Tết. Hiếm khi Lâm Hy mời Văn Uyên Thanh ra ngoài để hai vợ chồng ăn tối cùng nhau, bởi anh tối nào cũng nửa đêm mới về đến nhà, hai vợ chồng muốn cùng nhau ăn một bữa cơm cũng khó, nếu không hẹn nhau trước một tuần thì cũng khó mà thực hiện được.

Văn Uyên Thanh cũng chẳng hỏi han xem Lâm Hy làm những việc gì ở bên ngoài.

Lâm Hy cũng chẳng giải thích nhiều.

Mới quen nhau ba tháng đã kết hôn, nguyên nhân bên trong đó rất phức tạp. Trước hôn nhân hai người đã thống nhất với nhau rằng tuy kết hôn nhưng vẫn sẽ cho nhau một không gian riêng, trong ba năm đầu không cần có con vội.

Vấn đề chính là về chuyện sinh con!

Tối đó Văn Uyên Thanh ăn uống rất vui vẻ, cứ tưởng cuối cùng Lâm Hy cũng đã thay đổi suy nghĩ thế nào, không ngờ vừa về đến nhà, lúc chung phòng, Lâm Hy lại từ chối không chịu dùng biện pháp tránh thai. Lúc đó Uyên Thanh rất tức giận: “Chẳng phải đã nói là trong vòng ba năm không có con hay sao? Sao giờ lại nói một đằng làm một nẻo thế?”

“Bây giờ anh lại muốn có rồi, không được sao?” Lúc đầu Lâm Hy còn cười, định dỗ dành vợ, nào ngờ Văn Uyên Thanh lại trở mặt luôn: “Vậy anh đã hỏi ý kiến của tôi trước chưa? Anh coi tôi là cái gì, công cụ sinh sản hả?”

Lâm Hy nghe vậy cũng sa sầm nét mặt: “Uyên Thanh, dù sao thì chúng ta cũng là vợ chồng, sinh sớm sinh muộn thì cũng là sinh, chi bằng nhân lúc bố mẹ vẫn còn có thể giúp chúng ta chăm lo con cái, mình có thể...”

“Năm mơ à!” Bình thường Văn Uyên Thanh rất dịu dàng ngoan ngoãn, không ngờ thái độ tối hôm ấy lại kiên quyết đến vậy, “Nếu anh coi tôi là vợ, đối xử tốt với tôi một chút thì có lẽ tôi còn suy nghĩ về yêu cầu của anh. Nhưng anh đã từng coi tôi là vợ chưa? Người nhà họ Lâm các anh đã từng coi tôi là người trong nhà thực sự chưa? Tối nào cũng đợi cửa đến muộn như vậy, lòng tôi đã nguội lạnh từ lâu rồi, tình trạng hôn nhân như thế này mà cũng đòi tôi sinh con cho anh à? Đừng có tạo nghiệp chướng nữa, muốn con thì tìm người khác mà sinh cho anh!”

“Uyên Thanh! Sao em lại có thể nói với anh như vậy được? Trước khi kết hôn anh đã nói với em rồi, công việc của anh rất bận, anh sẽ không thể dành quá nhiều thời gian cho em được, khi đó em cũng đã chấp thuận.”

“Vấn đề là, anh đang bận chuyện công việc thật sao?” Văn Uyên Thanh hỏi vặn lại một câu, nói trúng tim đen của anh.

Lâm Hy giận dữ: “Nói việc nào ra việc nấy, em đừng lồi sang chuyện khác!”

“Người lồi sang chuyện khác là anh!” Hiển nhiên là Văn Uyên Thanh đã nhẫn nhịn rất lâu rồi, giờ mới có dịp trút hết ra, “Lâm Hy, đừng có khiêu khích sự nhẫn nại của tôi, tôi không biết thì coi như không có chuyện gì xảy ra, nhưng nếu tôi mà bắt được chứng cứ thì giữa chúng ta không còn gì hết! Không còn gì hết, anh hiểu không?”

Đây là cuộc cãi vã thực sự đầu tiên giữa hai vợ chồng kể từ ngày lấy nhau.

Lâm Hy vốn cứ nghĩ vợ chồng cãi nhau là chuyện bình thường, ngày hôm sau anh xin lỗi Văn Uyên Thanh coi như xoa dịu tâm trạng cô, không ngờ Văn Uyên Thanh cũng không vừa, đã trót thì phải trét, cô dứt khoát ra ngủ ngoài phòng khách, rõ ràng là muốn ở riêng phòng. Lâm Sở Diên biết được mắng Lâm Hy một trận gay gắt, đại khái “ngay đến cả vợ của mình cũng chạy ra khỏi giường, con còn muốn ta hi vọng gì ở con nữa? Đúng là đồ vô dụng!”

Lúc này Lâm Sở Diên chẳng nhìn ai, chỉ nhìn mỗi Thư Mạn, lạnh lùng: “Đúng là thế sự khó lường, rốt cuộc thì cháu cũng đã bước vào nhà họ Lâm, quả thực ta không biết là nên vui hay nên buồn nữa.”

“Bố, chúng con đến chúc Tết mà.” Để tránh bố nói những lời tệ ngắt, Đỗ Trường Phong cố ý cười đùa cợt nhả, “Bố xem có phải là nên cho chúng con cái bao lì xì hay gì đó không, Tết nhất mà, cũng nên có chút vui mừng gì chứ.”

Anh nói, tay chìa ra trước mặt bố.

Lâm Sở Diên cau nặng lên, mắng anh: “Thằng nhóc thói tha này, trong mắt anh ta chỉ đáng một cái bao lì xì thôi à?”

Lâm Hy cũng chêm vào: “Anh à, bao lì xì bố đã chuẩn bị từ lâu rồi, chỉ đợi anh và Thư Mạn đến lấy thôi.”

“Ta chuẩn bị bao lì xì bao giờ chứ?” Lâm Sỹ Diên lập tức phản bác.

“Bố, tôi qua chính mắt con nhìn thấy bố ngồi trong thư phòng gấp bao lì xì nhá. Lì xì của con và Uyển Thanh bố đã đưa hết rồi, thế số còn lại đây bố định đưa cho ai?” Rõ ràng là Lâm Hy cũng đang nỗ lực làm không khí sôi nổi lên, cố gắng tránh cho Thư Mạn cảm thấy khó xử.

Văn Uyển Thanh ngồi một bên, trên mặt không tỏ thái độ gì nhưng trong lòng rất khó chịu. Cô nhìn trộm Thư Mạn đang ngồi yên lặng một bên, cũng chẳng phải là quốc sắc thiên hương gì, chẳng qua nhan sắc cũng chỉ xuất chúng hơn người bình thường một chút thôi, cũng không đến nỗi khiến cả hai người đàn ông đều tranh giành nhau vây lấy cô ấy như vậy chứ? Xét về nhan sắc, Văn Uyển Thanh cũng không hề thua kém gì, nhưng lúc nào cô cũng cảm thấy như là mình kém cạnh điều gì đó, nếu không thì không thể nào mà ngay cả ánh mắt Lâm Hy khi nhìn Thư Mạn cũng khang khác như thế. Trong lòng Văn Uyển Thanh nghĩ, chắc chắn Lâm Hy không hề yêu cô, cô biết.

Sau tháng trăng mật, lòng say mê của anh đối với cô ngày càng giảm, không lạnh nhạt mà cũng chẳng nồng nàn. Lúc đầu cô nhận lời cầu hôn của anh là vì cô muốn nắm giữ một số thứ, cô muốn có một tình cảm thực sự thuộc về mình, nhưng sau khi kết hôn cô mới nhận ra rằng cô ngây thơ quá, suốt cả ngày từ sáng đến tối Lâm Hy chẳng nói chuyện với cô được mấy câu, ngoài việc thi thoảng âu yếm khi trên giường với nhau, thường ngày anh chỉ coi cô như bình hoa đặt làm cảnh trong nhà.

Anh không bao giờ đưa cô đi theo gặp bạn bè, trong trường hợp chính thức nào đó, anh thà đưa thư kí đi cùng chứ không bao giờ đưa cô đi. Bên cạnh anh không chỉ có một người phụ nữ là cô, trên người anh rất hay có mùi nước hoa cao cấp. Cô biết, cô biết hết tất cả. Nhiều lúc, cô cứ coi như là anh đi lo chuyện công việc, nhưng lo chuyện công việc đã đành, anh lại còn muốn cô sinh con cho anh, điều này hoàn toàn là không hề quan tâm gì đến cảm nhận và tâm trạng của cô.

Tối đó hai người cãi nhau, cô hỏi anh: “Anh không tôn trọng tôi như vậy, tức là anh không yêu tôi?”

Kết quả là nhận được lời đáp phủ phàng của Lâm Hy: “Lúc đầu khi em nhận lời kết hôn với anh, em không hề yêu cầu anh phải yêu em”

Chỉ một câu nói ấy thôi đủ sức đẩy Văn Uyển Thanh rơi xuống địa ngục.

Hôm sau, cô lập tức dọn ra phòng khách ngủ. Cô không còn ôm hi vọng gì về anh nữa.

Trước khi được gả vào nhà giàu sang cô cứ nghĩ nhà cao cửa rộng là điều người ta mong ước nhất, nhưng đến lúc được gả vào đó rồi, hóa ra tất cả cũng chỉ đến thế thôi. Ở đây cũng chẳng có gì thuộc về cô cả. Sự tồn tại của cô đối với bất kì ai trong nhà mà nói, đều chẳng cần thiết, cô cũng được mà không có cũng chẳng sao, ngay đến cả cô Trương giúp việc bếp núc cũng chưa bao giờ nhìn thẳng cô. Từ nhỏ, do gia đình nghèo khó cô đã chịu đủ mọi ánh mắt lạnh nhạt rồi. Được về vang đường hoàng gả vào nhà họ Lâm danh giá, được ăn sung mặc sướng thật đấy, nhưng những gì cô muốn có chỉ vậy thôi sao? Cô chỉ muốn chút tình yêu và quan tâm từ mọi người trong nhà, chỉ một chút thôi cũng được, nhưng, chưa từng ai bận tâm đến cảm nhận của cô.

Cả ngày cô ở trong phòng, thi thoảng ngó nghiêng nhà bếp hay đi dạo trong vườn, ngay đến cả phòng khách cũng ít khi ngồi lâu, bởi cô không biết nói chuyện giao tiếp với bố mẹ chồng thế nào. Mỗi ngày trôi qua đều thật khó khăn, khiến cô thực sự cảm nhận được thế nào là sống một ngày mà như cả năm trời.

Cô thấy mình thật thừa thãi ở đây, cô lui vào phòng bếp, chuẩn bị đồ ăn với người giúp việc. Nhiều lúc cô cảm thấy mình cũng như người giúp việc vậy thôi, một người giúp việc có thể chung gối chung giường với cậu chủ. Giờ đây, ngay đến cả ý muốn chung gối chung giường, chỉ nghĩ đến thôi cũng đủ khiến cô chán bỏ.

Cô thực sự từ bỏ rồi.

Một người khác trong nhà cũng cảm thấy bản thân thừa thãi chính là Lưu Yến, cho dù họ nói chuyện gì bà cũng cứ như người ngoài cuộc, không một chút phản ứng. “Mọi người cứ nói chuyện đi nhé.” Bà thở ra một câu rồi quàng chiếc khăn lên vai, bước lên tầng trên. Lâm Sỹ Diên bất giác thờ dãi, nói với hai đứa con trai: “Mẹ các con thực sự khiến bố rất lo lắng, suốt cả ngày từ sáng đến tối chẳng nói năng được mấy câu, đã năm sáu năm rồi mà vẫn luôn như vậy. Đi khám bao nhiêu bác sĩ rồi mà bệnh tình chẳng có chút chuyển biến gì tốt cả.”

“Vì mẹ nhớ anh cả quá.” Lâm Hy buồn bã nói.

“Đúng thế, không có ngày nào là không nhớ, bố cũng nhớ, nhưng nhớ thì có ích gì nữa? Mẹ con cứ không chịu thay đổi, ban đêm thì cứ tỉnh dậy ngồi khóc. Cứ tiếp tục thế này, bố sợ bà ấy sẽ đi đến tiêu cực mất.” Lâm Sỹ Diên vừa nhắc đến vợ mặt mày lại ảm đạm.

Lúc này, Thư Mạn bỗng nhiên đứng dậy, lễ phép, “Cháu đi nói chuyện với bác ấy.” Nói rồi đi thẳng lên tầng. Đỗ Trường Phong đang định ngăn cô lại nhưng Lâm Sỹ Diên đã ra hiệu để Thư Mạn đi, nói: “Đề Thư Mạn đi đi, có những chuyện phải để tự nó hóa giải.”

Trên tầng hai, cánh cửa phòng Lưu Yến khép hờ, ánh đèn trong phòng mờ nhạt, bà đang ngồi trước bàn gương, ngẩn ngơ nhìn vào đó ngầy người ra. Thư Mạn gõ nhẹ cửa, bà không hề có phản ứng gì cả.

Thư Mạn nhẹ nhàng bước vào, đứng sau lưng Lưu Yến.

“Di ơi...” Cô không gọi “bác gái”. Mà lại gọi là di, như rất nhiều năm trước cô từng gọi như vậy, “Cháu biết di còn hận cháu, nhưng di không thể cứ không vui mãi như vậy được, bởi vì... vốn dĩ cháu cũng không hề vui vẻ giống như di vậy. Lâm Nhiên đi, cũng đem theo tất cả những gì của cháu, nếu không phải vì nỗi nhớ tha thiết trong lòng, cháu tuyệt đối không thể sống đến ngày hôm nay. Cháu nhớ anh ấy, không phải vì anh ấy đã ra đi, mà là vì anh

ấy chưa bao giờ ra đi cả, cháu vẫn nghĩ anh ấy chỉ ở đâu đó xung quanh cháu thôi, cháu không thể nhìn thấy anh ấy, nhưng anh ấy có thể nhìn thấy cháu... Vì vậy những năm qua, cháu luôn kiên cường nói với bản thân mình rằng, Lâm Nhiên vẫn còn sống, anh ấy đang nhìn cháu, cháu phải sống vì anh ấy...”

“Cho dù cháu có dùng những từ ngữ nào để nói thì cũng không thể hết được cháu yêu anh ấy đến nhường nào, cho dù cả thế giới nguyên rửa cháu, cháu cũng không bao giờ hối hận vì đã yêu anh ấy. Cháu không làm sai điều gì cả, cháu chỉ yêu anh ấy thôi! Dì ơi, một người tốt như Lâm Nhiên lẽ nào lại không đáng để cháu yêu sao? Nếu không thì làm sao Thư Tần lại lấy mạng sống của mình để đổi lấy tình yêu của anh ấy? Nhưng chuyện tình cảm từ xưa tới nay chỉ có hai người mới có thể yêu được, nếu như có người thứ ba xen vào thì nhất định sẽ phải có một người phải hi sinh, thậm chí là hai người, hoặc là tất cả... Chúng cháu thì lại đúng là tất cả... đều đã phải hi sinh rồi, lại còn mang đến tai họa cho hai gia đình nữa. Cháu nói như vậy là bởi dù người ra đi là hai người ấy, nhưng cháu sống cũng không hề thanh thản chút nào. Cháu sống vì tình yêu bất diệt ấy trong lòng, cháu sống cho bản thân mình, cũng là sống cho Lâm Nhiên, dì à...”

Hình ảnh Lưu Yến trong gương không biết đã nước mắt đầm đìa từ khi nào.

Thư Mạn rút một tờ khăn giấy trên bàn trang điểm, cúi người nhẹ nhàng lau nước mắt cho Lưu Yến: “Dì phải cố gắng giữ gìn sức khỏe mới đúng. Những thứ mất đi chưa hẳn đã thật sự mất đi, nhưng những thứ từng có thì mãi mãi vẫn còn, chúng ta đều hạnh phúc biết bao khi có được tình yêu của Lâm Nhiên, vì vậy, chưa bao giờ chúng ta mất anh ấy, dì ạ, dì phải tin vậy.”

Lưu Yến bỗng nắm chặt tay Thư Mạn, ngoảnh mặt lại, mắt tròn lên rất to: “Con gái, ta chưa bao giờ thực sự trách con cả. Dì cũng đã có thời còn trẻ, cũng biết yêu một người là có thể yêu đến suốt kiếp, có nhiều chuyện không phải là ta không dám, ta chỉ tuyệt vọng mà thôi. Ta không có được tin tức gì của đứa bé đó, dù chỉ một chút xíu. Ta sợ khi mình biết được rồi sẽ không thể chịu đựng nổi, ta sợ ta sẽ phát điên mất. Những ngày tháng này đã trôi qua biết bao nhiêu năm rồi, ngày nào cũng như ngày nào...”

“Đứa bé? Đứa bé nào cơ?” Thư Mạn không hiểu.

Chỉ một câu nói ấy, ánh mắt vô hồn của Lưu Yến bỗng sống lại như rồng điểm mắt, trên khuôn mặt tựa hồ có nụ cười, nụ cười ấy như băng tuyết mùa xuân, chỉ trong chốc lát sẽ lập tức tan chảy, ngay đến nếp nhăn phía đuôi mắt cũng giãn ra, khiến bà trở nên đẹp lạ thường. Mỗi bà run run, giọng nói thể thốt như trong mơ: “Đúng vậy, là một đứa con trai...”

“Mẹ!” Lâm Hy bỗng nhiên xuất hiện ở cửa, đôi mắt như muốn ăn tươi nuốt sống người ta vậy, hung dữ nhìn Lưu Yến. Lưu Yến sợ hãi co rúm người lại, Thư Mạn cũng giật mình sững người, cô chưa bao giờ thấy Lâm Hy hung dữ đến thế, trước giờ anh vẫn luôn là một người lịch sự nho nhã... Đã xảy ra chuyện gì rồi sao?

Nhưng Lâm Hy phản ứng lại rất nhanh, anh lập tức nhận thức được sự kích động thái quá của mình, ngập ngừng chốc lát rồi nhanh chóng nở nụ cười, giọng nói ôn hòa như chưa hề xảy ra chuyện gì: “Mẹ, mẹ đến giờ uống thuốc rồi đây.”

Bạn đang đọc truyện *Trường Mộng Lưu Ngân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Lời không giám hứa

Sau Tết, cuộc thi piano sáu tỉnh miền Nam do trường Piano quốc tế Lâm Nhiên tổ chức diễn ra đúng như dự định và thành công rực rỡ. Tối hôm chung kết, báo chí truyền thông tụ tập đông đúc, nhiều người nổi tiếng trong giới âm nhạc cũng đến dự. Nghệ sĩ piano nổi tiếng khắp cả trong và ngoài nước được chú ý nhất hiện nay Cảnh Mặc Trì cũng đến dự với tư cách là thành viên ban giám khảo cuộc thi, anh được Thư Mạn mời đến.

Đã nhiều năm không gặp, vừa nhìn thấy nhau Cảnh Mặc Trì liền ôm chầm Thư Mạn, “Em gái, chúng ta vẫn còn sống...” Cảnh Mặc Trì nói những lời này là có ý sâu xa, bởi anh giống Thư Mạn, cũng ốm đau bệnh tật đầy mình, người gầy hằn đi, nhưng được cái tinh thần khá tốt, vẫn hào hào phong độ, vừa bước ra sân khấu đã khiến khán giả được phen nao động. Tung hoành nhạc đàn bao nhiêu năm, Cảnh Mặc Trì đã trở thành nhân vật đẳng cấp, mà xét từ chuyện những người sùng bái anh đa phần là nữ giới thì Vi Minh Luân nói, thi thoảng cũng có ảnh hưởng của đẳng cấp thần tượng trong đó.

Cuộc thi thành công mỹ mãn, vốn dĩ mọi chuyện đều tốt đẹp cả, cuối cùng đến cuộc họp báo với giới truyền thông lại xảy ra vấn đề nan giải. Đỗ Trường Phong, ông chủ của đơn vị tổ chức cuộc thi lại từ chối lộ diện, mặc cho Thư Mạn khuyên giải thế nào anh cũng không chút thay đổi, sắc mặt rất khó coi: “Mấy cái thứ chuyện này mọi người đi là được rồi, sao cứ nhất thiết phải kéo tôi đi?”

“Nhưng anh là hiệu trưởng, nhà báo hỏi đến anh thì chúng tôi biết trả lời làm sao?”

“Thích thế nào thì trả lời thế ấy!”

“Chỉ là cho mọi người biết mặt anh thôi mà, anh sợ cái gì cơ chứ?”

“Đã nói không gặp là không gặp, sao em nhiều lời thế!” Đỗ Trường Phong tức giận khiến người khác phải kinh sợ, Thư Mạn cũng nóng tính, thế là xảy ra tranh cãi. Hai người ở trong phòng VIP của khách sạn, tầng dưới chính là phòng tổ chức họp báo, Vi Minh Luân chạy lên, thấy vậy liền kéo Thư Mạn sang một bên: “Thôi, anh ấy không đi thì thôi.”

“Tại sao lại không đi? Đường đường chính chính là một người đàn ông mà lại sợ mấy tên nhà báo, thế thì coi vào đâu chứ?” Thư Mạn tức giận, trông bộ dạng cũng thật đáng sợ.

Đỗ Trường Phong nghe vậy thì nhảy cẫng lên, xông đến trước mặt Thư Mạn, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống người ta: “Cô nói tôi là cái gì thì là cái đấy! Tôi là thằng nhát gan, là cầm thú, là con rùa rụt đầu, là thằng khốn nạn, là tên ác ôn, cô hài lòng rồi chứ?”

“Anh...”

“Thôi thôi, được rồi, đừng cãi nhau nữa, để người ta thấy rồi cười cho đấy.” Vi Minh Luân lúc này cũng chỉ biết khuyên giải làm hòa, kéo Thư Mạn ra ngoài, “Thư Mạn, hãy cho anh ấy chút thời gian, không phải trong chốc lát là anh ấy có thể chấp nhận chuyện này ngay được. Em không phải là anh ấy, em không hiểu đâu... Trông anh ấy có vẻ giống ma quỷ, nhưng thực ra trong lòng rất yếu đuối. Bao năm qua anh ấy có thể gắng gượng đến ngày hôm nay thực không dễ dàng gì, anh ấy không bị sa đọa thành ma quỷ lại càng không dễ dàng chút nào. Thực ra, anh ấy đang tích cực sống, chỉ có điều vẫn cần một chút dũng khí để đối diện với công chúng mà thôi.”

Thư Mạn dựa vào bức tường hành lang, không nói thêm gì nữa.

“Hơn nữa, hiện giờ giới truyền thông cũng không biết anh ấy là Sam Lin, thân phận của anh ấy trước công chúng chính là hiệu trưởng trường Piano quốc tế Lâm Nhiên, nếu đột nhiên công bố thì không biết tình hình sẽ thế nào.”

“Tại sao phải che giấu thân phận Sam Lin chứ?” Thư Mạn vẫn không hiểu.

“Không phải là cố ý che giấu. Em cũng biết là anh ấy đã từng có quá khứ như thế nào, danh tiếng của Sam Lin quá lớn, một khi đã bị báo chí truyền thông bóc mẽ ra những chuyện ấy thì sẽ tổn hại đến nhiều người, em có hiểu không?”

“Lẽ nào anh ấy định trốn trong một xó, suốt đời không chịu lộ diện?”

“Cũng không phải vậy, cần phải có thời gian, cần phải có thời cơ tốt hơn. Cuộc họp báo lần này chủ yếu để phục vụ cho cuộc thi, không nhất thiết phải để sự chú ý của giới báo chí chuyển sang thân phận thực sự của Sam Lin.” Vi Minh Luân nói có tình có lý, dường như cũng chẳng biết làm gì hơn, “Chúng ta hãy khoan dung anh ấy nhiều hơn một chút, mặc dù lúc anh ấy gắt gỏng trông chẳng giống một con người nhưng trái tim anh ấy rất đơn giản, chỉ một sợi gân thôi, một khi đã căng lên thì không ai uốn lại được.”

Thư Mạn thờ dãi, cuối cùng cũng nói thật lòng: “Thực ra tôi cũng không bắt anh ấy nhất thiết phải gặp nhà báo, tôi chỉ hi vọng anh ấy có thể dừng cảm một chút, đường đường chính chính đối mặt với công chúng.”

Thư Mạn không ép Đỗ Trường Phong nữa, cô cũng đồng ý với Vi Minh Luân, có lẽ thời điểm thích hợp vẫn chưa đến thật. Sau cuộc họp báo, mọi người lại về Ngọa hổ sơn trang tụ tập ôn chuyện ngày xưa với nhau. Cảnh Mặc Trì ca tụng sơn trang không ngọt, “Còn thú vị hơn cả cái sơn trang hoàng hôn kia của tôi nhiều!” Chả là Cảnh Mặc Trì cũng có một sơn trang tương tự như thế ở Hồ Nam, là tài sản tổ tiên gia tộc nhà mẹ anh để lại, nghe nói cũng lâu đời lắm.

Mấy người đến Sơn Hải Cư uống trà, ăn bánh mật, không khí rất náo nhiệt. Lại nói đến chuyện về hợp đồng đĩa nhạc của Đỗ Trường Phong, Cảnh Mặc Trì kiến nghị: “Nếu hợp đồng của anh với bên Nhật đã nắm kì rồi thì chỉ bằng chọn một đối tác mới đi! Thay đổi đối tác, không chừng sự nghiệp âm nhạc của anh lại có bước nhảy vọt cũng nên.”

Trước kia, Đỗ Trường Phong vẫn luôn hợp tác với một công ty đĩa nhạc của Nhật, giờ hợp đồng đã đến hạn, phía bên Nhật đã từng phái người đến Ly Thành thương lượng chuyện tiếp tục hợp đồng nhưng Đỗ Trường Phong vẫn chưa trả lời, chỉ nói sẽ suy nghĩ thêm, Cảnh Mặc Trì lại tiếp lời: “Tháng sau ở Thượng Hải có tuần lễ âm nhạc quốc tế, ông chủ của JPY Teddy cũng đến đó, hợp đồng đĩa nhạc của tôi cũng kí với công ty này. Anh thử cân nhắc xem thế nào, tôi có thể giới thiệu cho anh.”

“JPY? Chính là công ty đã kí với Lâm Nhiên đó phải không?” Thư Mạn có vẻ ấn tượng sâu sắc với công ty này. Tất cả mọi chuyện liên quan đến Lâm Nhiên, cô đều có kí ức vĩnh hằng.

Đỗ Trường Phong nhìn cô, không nói năng gì.

Cảnh Mặc Trì gật đầu: “Đúng vậy, năm đó chính là tôi giới thiệu Lâm Nhiên với công ty này. Họ có nền tảng chế tác đẳng cấp hàng đầu thế giới, làm việc vô cùng chặt chẽ và cẩn thận, tuyên truyền cũng rất đúng mực. Sam, công ty này đáng để anh suy nghĩ đấy.”

Đỗ Trường Phong vòng vo: “Để xem đã, tôi sẽ suy nghĩ...”

“Tôi nghĩ hay là anh cứ đi Thượng Hải một chuyến đi, không thể cứ ỉn nấu mãi thế này được. Gần đây lại có tin đồn mới về anh, cứ đồn mãi như vậy cũng không tốt đâu.” Cảnh Mặc Trì dường như rất có thành ý, liên tục đưa ra ý kiến.

Đỗ Trường Phong vẫn không lên tiếng.

Vì Minh Luân nghe Cảnh Mặc Trì nói vậy thì tiếp lời: “Tôi cũng nghe nói rồi, có nhà báo đoán già đoán non Sam là người đồng tính, đang cùng tình nhân ẩn cư trong một khu rừng núi nào đó ở Thụy Sĩ...” Trường Phong nghe vậy liền nhảy lên: “Cái gì? Tôi yêu đồng tính á?”

Xuân đến.

Mọi thứ đều trở lên dịu dàng và đẹp đẽ.

Thời gian này, mặt mày Vì Minh Luân luôn rạng rỡ, mọi người đều tưởng cuộc thi piano thành công đã khiến tâm trạng anh thoải mái nhưng kỳ thực không phải như vậy. Anh vốn làm thân ông mãnh bao năm nay cuối cùng cũng đón được mùa xuân của đời mình, nói như Đỗ Trường Phong cũng làm thân ông mãnh giống anh bao năm nay lập tức nhìn ra manh mối: “Nói mau, anh lại phá hoại con gái nhà lành nào rồi hả, lại còn giấu giếm giếm với tôi nữa!”

Vì Minh Luân chỉ cười không đáp, bởi vẫn chưa đến lúc. Nhưng Đỗ Trường Phong là ai chứ, anh lập tức mò ra mục tiêu, đó chính là giáo viên mới đến dạy ở trường tên Tề Phi. Trước tết, trường đã tuyển chọn mấy giáo viên mới bổ sung, ai cũng có thành tích không tầm thường chút nào, đều là Vì Minh Luân lấy mức lương cao làm mồi, đào tạo từ học viện âm nhạc và các đội nhạc. Duy chỉ có Tề Phi thì lại hơi mờ nhạt một chút, cô dạy lớp thiếu nhi, vừa tốt nghiệp khoa Âm nhạc của Đại học sư phạm Âm nhạc Ly Thành, lọt vào mắt xanh của Vì Minh Luân với chỉ một màn tấu piano trong buổi biểu diễn tốt nghiệp.

Tề Phi còn trẻ, chưa từng va vấp, không khéo xử lý quan hệ giao tiếp với xã hội cho lắm, mới đến đã bị những giáo viên có lai lịch sáng sủa hơn thị uy và tẩy chay, họ ngồi nói chuyện cười đùa với nhau nhưng không bao giờ hoan nghênh cô tham dự. Cô nói gì cũng bị mọi người chế nhạo, dần dần, Tề Phi không chịu được nữa, sinh nhút nhát, muốn xin nghỉ việc.

Sau khi phát hiện được manh mối, Vì Minh Luân kịp thời trao đổi với cô, không chỉ mời cô đến văn phòng nói chuyện mà còn mời cô ăn cơm, uống trà, vừa chuyện trò vừa khuyên giải, cũng chỉ bảo cho cô nên đối nhân xử thế ra sao. Trong mắt Tề Phi, người đàn ông hơn ba mươi tuổi Vì Minh Luân này đang hoang và đứng đắn, không những tâm lý mà tính tình cũng hòa nhã, lại rất có kiến thức. Đối với một người con gái chưa từng nếm trải sự đời như Tề Phi, người đàn ông như vậy tuyệt đối có khả năng sát thương. Thế là kết quả ngoài sức tưởng tượng của mọi người, trong quá trình trao đổi với Vì Minh Luân, Tề Phi không những từ bỏ ý định xin nghỉ việc mà còn nảy sinh tình cảm đặc biệt với anh, thường một mình chơi đàn trong phòng học sau giờ tan lớp. Cô biết cả trường này Vì Minh Luân là người cuối cùng ra về, nhất định anh sẽ nghe thấy tiếng đàn của cô.

Vì Minh Luân có phải thẳng thắn không? Đương nhiên là không rồi. Thực sự anh rất thích Tề Phi, cô gái này có diện mạo thanh tú, tính tình ngoan ngoãn hiền lành, rất phù hợp với tiêu chuẩn lựa chọn bạn đời của anh, nhưng anh không thể không dè dặt về thân phận phó hiệu trưởng của mình bây giờ. Nếu chuyện công khai lúc này, nhất định sẽ có tổn hại đến danh dự uy tín của anh, cũng không có lợi cho không khí đoàn kết của đội ngũ nhân viên trong trường.

Chiều hôm đó chỉ có hai tiết học, học sinh và các giáo viên đều ra về từ sớm, Tề Phi vẫn chơi đàn trong phòng học như mọi khi, cô chơi bản “Romeo và Juliet”. Văn phòng của Vì Minh Luân nằm ngay tầng trên, anh nghe mà lòng dậy sóng, buồn khôn xiết. Thế là anh gọi điện cho kẻ tự xưng là cao thủ tình trường Đỗ Trường Phong, nói rõ nguyên do, xem thái độ của anh như thế nào, kết quả là Đỗ Trường Phong lại cho anh một gợi ý cực tệ: “Cứ cho cô ấy nghỉ việc trước đi, đợi sau khi quan hệ của hai người đã xác định rồi thì đem cô ấy trở lại trường, đường đường chính chính là phó hiệu trưởng phụ nhân, xem ái dám nói nửa chữ ‘không’ nào nữa.”

“Cái chủ ý này của anh thật thối quá đi!” Vì Minh Luân cũng đoán trước cái miệng Đỗ Trường Phong chẳng thốt ra được lời vàng ngọc nào. Một người xưa nay luôn lấy đức khiến người quy thuận như Vì Minh Luân đương nhiên sẽ không bao giờ làm vậy. Anh hẹn Tề Phi đến một nhà hàng rất lãng mạn cùng ăn tối, ăn xong lại đưa cô đến một quán tao nhã uống trà, nói chuyện, lại còn bạo gan ôm hôn cô, cũng là để thăm dò thái độ của cô thế nào. Kết quả là Tề Phi không hề cự tuyệt, anh vững dạ, thế là liền ra bài ngửa với Tề Phi, hoặc là ở lại làm bạn gái của anh, hoặc là chỉ có thể ra đi, bởi anh không muốn để nội bộ trường xảy ra mâu thuẫn, trường đang trong giai đoạn phát triển, tình đoàn kết nội bộ là rất quan trọng, danh dự uy tín phó hiệu trưởng của anh cũng vậy. Đương nhiên Tề Phi chọn điều thứ nhất. Vì Minh Luân vui mừng hơn hờ ra mặt.

Ngày hôm sau, Vì Minh Luân mở hẳn một cuộc họp giữa các giáo viên trong trường, công khai quan hệ giữa anh và Tề Phi. Đầu tiên anh rất lấy làm xấu hổ, nói lời xin lỗi: “Xin lỗi, mãi đến giờ mới giải thích rõ được với mọi người, quả thực cũng là vì sợ gây ra nhiều hiểu lầm quá. Tề Phi đã là bạn gái của tôi từ một năm trước, tôi không yên tâm để cô ấy một mình làm việc ở ngoài nên mới giữ cô ấy lại bên cạnh. Thành tích của cô ấy còn kém cỏi, nhiều chỗ còn phải học hỏi các vị tiền bối, nếu cô ấy có chỗ nào chưa được chu đáo, hôm nay tôi xin được thay mặt cô ấy cáo lỗi với mọi người, sau này sẽ hướng dẫn cô ấy cẩn thận.”

Nói xong, anh lại tự lấp liếm, “Cũng chẳng có cách nào khác, nay tôi đã từng này tuổi rồi, gia đình cũng gục gĩa suốt, khó khăn lắm mới kết đôi được với cô bạn gái này, chỉ sợ người ta bay đi mất. Chắc các vị không biết, tại vì tôi cứ bận sự nghiệp công việc suốt nên đã bị đá đến ‘n’ lần rồi, hi vọng các vị khoan dung rộng lòng một chút, giúp tôi giữ Tề Phi lại, nếu không khi về nhà tôi sẽ không biết ăn nói thế nào với bố mẹ ở nhà nữa...”

Sau đó, anh lại chấp tay, “Cầu xin, cầu xin các vị đấy!”

Chỉ vài câu nói ấy thôi đã đủ khiến mọi người không nhịn được cười. Mọi người không những gạt bỏ ý nghĩ đối địch với Tề Phi mà còn hòa nhau đòi Vì Minh Luân mời cơm. Vì Minh Luân nổi hứng liền mời mọi người đến ăn một bữa thịnh soạn tại Hồng Kông Thành Hảinoi chém khách không nương tay, ăn xong lại đến bar KTV hát đến tận nửa đêm, thế rồi mọi chuyện cũng êm đẹp đầu ra đẩy. Đến lúc tiễn các thầy cô giáo thì cũng đã gần sáng rồi, anh gọi điện báo tin mừng cho Đỗ Trường Phong, chuyện vừa kể xong thì Đỗ Trường Phong khâm phục khen lấy khen để, cứ một mực đòi thỉnh giáo anh. Thử Mạn đến giờ vẫn chưa thấy có thái độ gì rõ ràng khiến Đỗ Trường Phong phiền lòng mãi.

Thái độ của Thư Mạn quả đúng là một vấn đề.

Tuy cô ở nhà bố mẹ đẻ, Đỗ Trường Phong ở son trang nhưng cơ hội hai người gặp mặt rất nhiều, lần nào gặp lúc thì ăn cơm, khi thì uống trà, nói chuyện gì cũng được, chỉ tránh chuyện tình cảm. Đỗ Trường Phong cũng đã vấp vấp mấy lần, theo như lời anh nói thì đúng là mũi sắp nát ra rồi. Nhưng điều kì lạ là, sau khi vấp ngã, anh tìm gặp Thư Mạn, cô lại vẫn nói vẫn cười, cứ như thể chưa có chuyện gì xảy ra vậy, khiến Đỗ Trường Phong rất mơ hồ, chẳng hiểu ra làm sao.

Vừa thấy chuyện tình cảm của Vi Minh Luân có tiến triển nhanh như vậy, Đỗ Trường Phong nhanh chóng ủy thác trọng trách cho Vi Minh Luân, nhờ anh thăm dò xem rốt cuộc ý Thư Mạn là thế nào. Thấy Vi Minh Luân ban đầu không tự nguyện lắm, Đỗ Trường Phong liền nói: “Chẳng phải anh là người biết làm công tác tư tưởng cho người khác nhất hay sao? Nếu anh đã thông được tư tưởng cho Thư Mạn, thì dù kiếp sau tôi có làm trâu làm ngựa cũng phải báo đáp anh bằng được.”

Những lời hứa hẹn ấy không làm Vi Minh Luân quan tâm, “Thôi dẹp đi, không biết ai làm trâu làm ngựa cho ai nữa ấy! Kiếp trước tôi nợ các người, kiếp này tôi đã phải làm trâu làm cho các người rồi.”

“Vậy nên kiếp sau tôi sẽ làm trâu làm ngựa cho anh chứ sao!” Đỗ Trường Phong mặt dày mày dạn. Vi Minh Luân vẫn không chịu, Đỗ Trường Phong liền uy hiếp, chuyển chủ đề sang Tề Phi, bạn gái của Vi Minh Luân, “Cái cô Tiểu Phi của anh ấy chắc vẫn còn chưa hiểu về anh lắm, đúng không? Để hôm nào tôi dành chút thời gian nói chuyện với cô ấy, mấy cái thứ sở nộ ngày xưa của anh kia cô ấy cũng có quyền được biết chứ, hai người tìm hiểu nhau kĩ càng một chút, vậy mới có lợi cho việc củng cố tình cảm đôi bên.”

“Ồi Sam, ông nội của tôi ơi, ông đúng là loài cầm thú!” Vi Minh Luân hét lên.

Tháng Tư, hoa anh đào nở rực rỡ, con đường trồng toàn hoa anh đào chạy ngang qua trường như được nhuộm một màu rắng chiều đỏ rực. Hôm nào Thư Mạn cũng dành thời gian đến trường xem thế nào, mặc dù không ở lại lâu nhưng vẫn rất nhiệt tình hướng dẫn học sinh luyện tập. Chiều cuối tuần, sau khi tất cả các lớp đều tan, Vi Minh Luân đưa Thư Mạn về nhà, anh không lái xe, mà đi bộ theo con đường đầy hoa anh đào, muốn nhân lúc này thăm dò ý cô.

Trên phố gió thổi nhẹ, trong gió phảng phất mùi hoa thơm ngát. Mùa hoa anh đào rất ngắn, chúng thường nở hai tuần đã bắt đầu lại tàn, hễ gặp gió là những cánh hoa lại rơi xuống, cảnh tượng đẹp vô cùng, khắp trời cánh hoa anh đào là là bay như một trận mưa hoa, nhìn từ xa trông giống như tuyết rơi vậy, bước chân vào trong mới biết đó là những cánh hoa, khắp mặt đất phủ một màu hồng phấn rực rỡ.

Thư Mạn ngẩng mặt lên, đón lấy trận mưa hoa, cô nói với Vi Minh Luân: “Đẹp quá, khung cảnh này khiến tôi nhớ tới những ngày tháng học bên Nhật. Tháng ba, tháng tư năm nào tôi cũng đến công viên ngắm hoa anh đào cùng bạn bè...”

“Tôi cũng vậy, còn cả Sam nữa, nơi nào có cảnh đẹp là chúng tôi đều không bao giờ bỏ qua.” Vi Minh Luân dừng bước, nhìn Thư Mạn nói ý sâu xa, “Có một mùa xuân, Đỗ Trường Phong kéo tôi đến Okinawa để ngắm hoa anh đào. Khi đó tôi còn không hiểu, ở Nhật thì có nơi nào mà không có hoa anh đào cơ chứ, sao cứ nhất thiết phải đi Okinawa? Sau này tôi mới biết là vì anh ấy muốn được nhìn thấy cô...”

Thư Mạn ngăn người ra một lúc.

“Cái hôm chúng tôi đi, khắp đường phố Okinawa đều là những cơn mưa hoa anh đào, cơn phố chạy ngang qua trường học của cô lại càng đúng vậy hơn. Tôi và Sam đứng ngay trên phố đối diện với trường học của cô, đợi cho đến khi cô ra khỏi cổng trường... Đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô, còn nhớ cô mặc chiếc áo len màu hồng tím, trông vô cùng nổi bật trong đám bạn gái đi cùng, trên đầu, trên vai cô rơi đầy những cánh hoa anh đào. Cô cũng như bây giờ, ngẩng mặt lên, lại còn giơ tay lên đón hoa rơi, nhảy nhót trong cơn mưa hoa, trông rất đẹp. Sam kéo tôi theo đuôi mãi sau lưng cô, anh ấy ngắm nhìn cô một cách say mê, dù tôi có nói gì với anh ấy cũng cứ như thể anh ấy không hề nghe thấy vậy, hồn phách đều bay theo cô hết cả rồi. Cái vẻ mặt đó đến giờ tôi vẫn còn nhớ! Cô tốt nghiệp xong lại không về nước, đổi ý định đi Paris, anh ấy dò hỏi được chuyến bay của cô, chạy như điên đến sân bay, nhưng kết quả vẫn bị chậm một bước, máy bay đã cất cánh rồi. Anh ấy gục vào tấm cửa kính trong phòng chờ bay gào khóc thảm thiết, đó là lần duy nhất tôi nhìn thấy anh ấy khóc...”

Thư Mạn đứng thẳng trong gió, khắp người cô bắt đầu run lên, mặt cũng trắng bệch ra. Cô mặc chiếc váy liền thân vải dệt màu xanh da trời nhạt, quàng chiếc khăn tua rua to màu tơ vàng, mái tóc dài đen óng à buông xõa, cánh hoa rơi đầy trên tóc, đẹp xao động lòng người. Chỉ có điều thân hình hơi mảnh mai một chút, phải nói là rất gầy, đứng trong gió mà chỉ sợ gió thổi bay đi mất. Vi Minh Luân nắm lấy đôi vai gầy gò của cô, ánh mắt khẩn khoản, từ từ nói vào vấn đề chính:

“Tiểu Mạn, chúng tôi đều biết em đã trải qua những tháng ngày đau khổ như thế nào, nhưng thời gian đã qua lâu như vậy rồi, em có thể để bản thân mình được vui vẻ một chút không? Cái gã Sam này có lúc đúng là rất phiền phức, cũng rất vô lại, làm cái gì cũng bông bột sốc nổi, dễ bị kích động, nhưng tâm si tình anh ta dành cho em đã khiến tôi thực sự hồ thẹn là mình không bằng được anh ấy... Em có thể cho anh ấy một cơ hội hay không? Nhìn thấy bộ dạng của em lúc này, tôi thực sự rất đau lòng. Nhìn thấy Sam tôi cũng rất đau lòng! Mặc dù nhiều lúc tôi cảm thấy anh ấy không khác gì loài cầm thú, nhưng quả thực trái tim anh ấy rất yếu đuối, em hãy thử tiếp nhận anh ấy đi, em sẽ phát hiện thấy cái thứ cầm thú ấy cũng rất đáng yêu, không có lời hay tiếng ngọt, luôn thẳng thắn và chân thành, không bao giờ giấu giếm cảm xúc vui buồn giận dữ gì cả. Thế giới nội tâm của anh ấy có lúc lại đơn thuần như một đứa con nít vậy, thế nên tôi vẫn hay nói anh ta vẫn còn chưa tiến hóa...”

“Darwin, đừng nói nữa!” Thư Mạn ngắt lời anh, cúi đầu, đi thẳng đến ngồi xuống chiếc ghế dài bên đường, mới đứng một lúc mà thể lực của cô đã không thể chịu đựng tiếp. Vi Minh Luân cũng ngồi xuống, đợi cô nói. Anh biết chắc chắn cô có lời muốn nói.

Quả nhiên, sau giây phút trầm tư, cô ngẩng đầu, khẽ lên tiếng: “Tôi biết anh muốn nói gì, nhưng tôi không thể nào cho anh câu trả lời mà anh muốn, tôi không thể gật đầu được... Darwin, tôi không phải là kẻ ngốc, cũng không phải là một khúc gỗ, trái tim tôi cũng không phải làm bằng đá, tất cả những gì mà anh ấy làm vì tôi, không phải là tôi không có cảm giác gì, nhưng tôi không... tôi không còn bao nhiêu thời gian nữa, tôi không thể nói chuyện này với

anh ấy, nhưng tôi có thể nói thật với anh, tôi thực sự không còn bao nhiêu thời gian nữa...”

“Tiểu Mạn, em phải có niềm tin vào bản thân mình.”

“Đây không phải vấn đề niềm tin, đó là sự thực tàn nhẫn, ngày nào tôi... ngày nào tôi cũng uống cả một lô một đống thuốc, giấu người nhà mà uống, không uống tôi sẽ không đủ sức làm gì mà ngã xuống mất. Con người đã đến bước đường này rồi thì sẽ không thể ôm hi vọng gì nữa rồi, cũng không thể để người khác ôm hi vọng đối với mình, nếu không sẽ chỉ làm tổn thương người ta mà thôi. Anh nói cái thứ ‘cầm thú’ đấy, anh ấy, anh ấy là một người tốt, anh ấy bất hạnh quá, đã chịu đủ nỗi đau và suốt bao năm qua, nhìn bộ dạng anh ấy như thế tôi cũng rất không đành lòng. Nhưng chẳng còn cách nào khác, tôi không thể hứa hẹn gì với anh ấy, tôi không hứa nổi. Tôi sợ một ngày nào đó tôi không còn nữa, anh ấy sẽ lại càng đau khổ hơn, tôi không thể ích kỉ như vậy được...”

“Không nghiêm trọng đến thế đâu, Thư Mạn...” Giọng Vi Minh Luân hơi run run.

“Còn nghiêm trọng hơn cả thế ấy! Bởi người sống trong hồi ức thì chẳng có hạnh phúc gì đáng nói cả, tôi chính là một ví dụ sống sờ sờ ra đây. Sau khi Lâm Nhiên mất, tôi vốn có thể bắt đầu cuộc sống mới của mình, nhưng chính những hồi ức đó cứ khiến tôi đau đớn không thiết sống nữa, lúc nào cũng cảm giác như tình yêu đó vẫn còn... Thực ra tất cả chỉ là lừa mình gạt người mà thôi, tôi sống cho đến bây giờ mới hiểu ra rằng, tôi đang tự đẩy mình xuống huyệt chôn. Nếu ngay từ đầu tôi có thể kiên quyết từ bỏ một cách dứt khoát, lại đối diện với cuộc sống, thì sao có thể rơi vào bước đường như ngày hôm nay? Anh hi vọng rằng anh ấy sẽ dẫm lên vết xe đổ của tôi hay sao?”

“Em không hiểu anh ấy, Thư Mạn ạ!” Vi Minh Luân không thể chấp nhận kết luận như vậy, “Chắc có lẽ em đã từng nghe anh ấy nói, anh ấy đã từng nuôi hai con thiên nga, trong đó có một con tên là ‘cô bé’, khi đó anh ấy còn chưa biết tên của em, anh ấy coi con thiên nga đó là em, gửi gắm vào nó tình yêu và nỗi nhớ vô bờ bến. Sau đó ‘cô bé’ chết, anh ấy còn đau buồn mãi đến nay, mãi cho đến tận bây giờ, anh ấy chưa hề nuôi thêm một con thiên nga nào khác nữa. Nhưng anh ấy vẫn giữ những tấm ảnh của ‘cô bé’, thường xuyên nhìn những bức ảnh ấy mà ngậm ngùi người ra, nhìn thấy cảnh đấy, ai cũng phải đau lòng... Thư Mạn, đó mới chỉ là một con thiên nga thôi, nhưng em lại là một con người sống sờ sờ ra đây, đối với anh ấy mà nói, em có ý nghĩa như thế nào thì bản thân em cũng biết, em thấy em từ chối tình yêu của anh ấy là có thể giải thoát cho anh ấy hay sao? Em thật sự nghĩ vậy sao?”

Những giọt nước mắt lạnh băng lăn trên má Thư Mạn.

Cô lơ đãng nhìn những cánh hoa rơi là tả như mưa trước mặt, trái tim như bị vụn quặn lại đau đớn, ồ ạt tứa ra những giọt máu tươi. Không được giải thoát! Bất kể cô có làm như thế nào đi chăng nữa thì cô vẫn không được giải thoát! Cô ôm mặt bất lực, khom người lại, tay chống đầu gối, không nói thêm lời nào nữa.

Vi Minh Luân ân cần đỡ cô dậy, quàng khăn lại cho cô: “Hãy suy nghĩ kĩ càng một chút, cho dù có bệnh thì em cũng không thể buông xuôi bản thân mình như vậy được, nếu không thì làm sao mà tác chiến được với bệnh tật chứ? Nếu phải một mình cô đơn chiến đấu, tại sao lại không để những người bên cạnh chia sẻ cùng em? Em phải biết rằng, sự khoan dung và tiếp nhận của em nhất định có thể đem lại hi vọng cho anh ấy, bởi sự tiếp nhận của em có thể cho anh ấy dừng khi tiếp tục sống.”

Sau khi đưa Thư Mạn về nhà, Vi Minh Luân nói lại ngay với Đỗ Trường Phong tình hình làm công tác tư tưởng cho Thư Mạn. Đỗ Trường Phong không nhẫn nại được nữa, đập máy rồi chạy ngay đến nhà họ Thư, lại đứng vào lúc bữa tối, trên bàn ăn mà anh cứ nhìn Thư Mạn chằm chằm, suýt nữa thì com lọt cả vào lỗ mũi.

Thư Mạn né tránh ánh mắt của anh, chỉ im lặng suốt bữa.

Sau bữa tối, Thư Bá Tiêu trở về nhà. Từ sau khi Thư Mạn đến nhà họ Lâm chúc Tết, hai gia đình Thư:Lâm đã qua lại với nhau như xưa, lúc rảnh rồi Thư Bá Tiêu lại hẹn Lâm Sỹ Diên đi uống trà, câu cá, Lâm Sỹ Diên cũng rủ ông đi đánh golf. Mặc dù quan hệ giữa hai người không thể nào thân mật được như năm xưa nhưng cũng đã có sự khởi đầu rất tốt, cuộc sống cũng khá thanh thản dễ chịu. Nhưng hôm nay sắc mặt Thư Bá Tiêu lúc bước vào cửa không được tốt cho lắm, vẻ mặt rất nghiêm trọng, cứ như là đã xảy ra chuyện gì không hay.

“Kỳ Kỳ, cháu mau về nhà đi, nhà cháu lại xảy ra chuyện rồi đấy!” Thư Bá Tiêu vừa bước vào cửa đã bảo Đỗ Trường Phong về nhà.

Đỗ Trường Phong giật mình: “Lại xảy ra chuyện gì rồi ạ?”

Thư Mạn sững người, Thư Khang sốt ruột hỏi: “Bố, sao có thể xảy ra chuyện gì được chứ?”

Nhà họ Lâm quả là có nhiều chuyện.

Chuyện thứ nhất là chuyện của Lâm Duy.

Sau khi Lâm Duy mất, vợ ông là Phùng Trương Bình sắp sửa lại di vật của ông, không ngờ lại phát hiện ra một cuộc tình cũ ba mươi mấy năm trước của chồng, tất cả đều được ghi chép lại trong một cuốn nhật ký mà cô gái ấy tặng cho Lâm Duy, cũng khó nói, dù sao cũng là chuyện trước khi Lâm Duy kết hôn.

Vốn dĩ Phùng Trương Bình sẽ không để bụng làm gì, nhưng vấn đề là quyển nhật kí đó đã tiết lộ ra một tin tức rất quan trọng, Lâm Duy và người yêu của ông năm đó đã có với nhau một đứa con, mà lại còn viết rõ là đứa bé đó đã ra đời, còn tung tích của đứa bé ấy ra sao thì không biết tình hình sau đó làm sao nữa vì chỉ có một cuốn nhật kí. Phùng Trương Bình tìm Lâm Sỹ Diên khóc lóc, nói Lâm Duy giấu bà lên nuôi con riêng, còn quả quyết là nhà họ Lâm chắc chắn biết tung tích của đứa bé đó, một mực đòi Lâm Sỹ Diên đưa người ra.

Đúng là oan ức cho Lâm Sỹ Diên, quả thực ông không hề biết chút nào về cuộc tình gì đó thời trai trẻ của ông anh cả Lâm Duy, chứ đừng nói đến đứa

con, bởi khi chuyện đó xảy ra Lâm Sỹ Diên còn đang học tập ở Bắc Kinh, chuyện trong nhà ông không hề hay biết một chút gì. Phùng Trương Bình không nghe theo cũng chẳng bỏ qua, cứ một mực cho rằng Lâm Sỹ Diên bao che cho anh trai. Sở dĩ, Phùng Trương Bình giận dữ như vậy không chỉ đơn thuần là vì không rõ tung tích của đứa bé đó, còn là vì Lâm Duy và người đàn bà đó vẫn luôn duy trì liên lạc, chứng cứ chính là bức email chưa kịp gửi đi trong máy tính của Lâm Duy. Lại thêm cả một số manh mối nữa, bao gồm cả những hóa đơn, đơn đặt hàng của tiệm đá quý linh tinh khác nữa, những đồ đá quý sang trọng đắt đỏ ấy Phùng Trương Bình chưa bao giờ nhìn thấy, hiển nhiên đó đều là để tặng cho người đàn bà nọ.

Mọi người trong phòng nhìn nhau.

Không ngờ Lâm Duy chết rồi mà còn để lại một mớ phiền phức lớn đến như vậy.

“Vậy có chắc chắn là đứa bé đã sinh ra hay chưa?” Hương Lan hỏi Thư Bá Tiêu.

“Đúng vậy, trong cuốn nhật kí đã viết, đó là một đứa con trai.” Thư Bá Tiêu vừa uống trà vừa nói, “Tình cảm giữa tôi và Lâm Duy cũng chẳng phải là nông cạn gì, thế mà những chuyện này tôi lại chẳng hay biết tí nào. Nhưng gần bốn mươi tuổi ông ấy mới lấy vợ sinh con, cũng không thể nói là không phải chính vì người đàn bà đó, hóa ra chúng ta đã nhầm, cứ tưởng rằng ông ấy bận bịu chuyện công việc mà thôi.”

“Người đàn bà đó là ai vậy?” Thư Mạn cũng tò mò hỏi bố.

Thư Bá Tiêu lắc đầu: “Không biết, trong cuốn nhật kí không viết họ tên thật của bà ta, nhưng Lâm Duy cứ luôn gọi bà ta là ‘Lạc Bảo’, cũng có lúc gọi là ‘Tiểu Bảo’, điều này khiến vợ ông ấy rất tức giận...”

“Không tức giận mới là lạ, rõ ràng đã bị lừa suốt mười mấy năm liền.” Hương Lan nói đầy vẻ cảm thông với Phùng Trương Bình.

“Đây chính là hôn nhân!” Thư Duệ tiếp lời, nói xong đi thẳng lên tầng, chẳng thèm ngoái đầu lại.

Thư Mạn có vẻ âu lo, cô nói với bố, vẻ mặt không thể không lo lắng: “Bố, sau này những chuyện như thế này đừng nói trước mặt em út, như vậy sẽ khiến nó càng thêm ác cảm với chuyện lập gia đình.”

Hương Lan cũng đồng tình: “Đúng đấy, đúng đấy! Con bé này đến giờ vẫn cứ một mình, tuổi tác cũng càng ngày càng lớn rồi, ông nói có khiến người ta phải sốt ruột không cơ chứ, đừng nói những chuyện này nữa, như thế sẽ càng khiến nó không có niềm tin vào hôn nhân.”

Còn chuyện phiền phức thứ hai, chính là chuyện của Lâm Hy.

Văn Uyên Thanh đòi ly hôn! Mầm mống của câu chuyện chính là vào tối hôm Tết nguyên tiêu, Lâm Sỹ Diên bảo Trường Phong về nhà ăn cơm, ăn cơm xong Đỗ Trường Phong chuẩn bị về Nhị Viện thì Lâm Hy muốn ra ngoài cùng anh, nói là có hẹn với bạn. Trước mặt Lâm Sỹ Diên, Đỗ Trường Phong chẳng nói gì, lúc vừa ra ngoài sân liền hỏi: “Hẹn Cát Văn à?”

“Sao anh lại chắc chắn là cô ấy?” Lâm Hy cười cười giả tăng.

“Anh thấy quan hệ giữa hai người không bình thường, cũng vì chuyện này mà Thư Mạn đã từng giận anh rồi đấy.” Đỗ Trường Phong nhắc nhở thêm, “Anh nói với chú, chơi vui thì vui thôi, chứ nhất định đừng để vợ chú biết, chuyện vỡ lở mà để Thư Mạn biết thì cô ấy cũng không tha cho tôi đâu.”

“Chuyện này thì có liên quan gì đến anh?”

“Đúng là chẳng liên can gì, nhưng Thư Mạn lại cho rằng anh làm hư chú, huống hồ chính là anh giới thiệu Cát Văn với chú.”

“Anh, anh chắc chắn là anh còn xấu xa hơn em sao?” Lâm Hy và Đỗ Trường Phong đi song song bên nhau trong vườn hoa, trong bóng tối không nhìn rõ mặt anh lắm, chỉ cảm thấy là anh đang cười. Đỗ Trường Phong cũng cười, gác tay lên vai cậu em trai: “Đều là đàn ông cả, chẳng ai tốt hơn ai được ở điểm nào cả.”

“Câu nói này rất chính xác, phụ nữ mãi mãi không bao giờ hiểu cánh đàn ông chúng ta muốn cái gì.”

“Vậy còn vợ chú, cô ấy cũng không hiểu sao?” Đỗ Trường Phong bỗng như nhớ ra điều gì, “Ồ, mà sao hôm nay không nhìn thấy vợ chú nhỉ, về nhà mẹ đẻ rồi à?”

“Về nhà mẹ đẻ cái gì kia chứ? Không phải anh không biết là bố mẹ cô ấy đã mất cả rồi, sức khỏe cũng không được tốt lắm, cô ấy đang trên phòng nghỉ ngơi.”

“Sao cả ngày cứ bệnh ốm suốt thế? Có phải chú vắn vò cô ấy quá tay rồi không?”

“Vớ vẩn, một tháng hiếm khi chúng em được hai ba lần.”

“Không phải chứ, chú mang sức lực ném hết ra bên ngoài rồi à? Cần thận nội bộ lưng cũng nổi lửa lên đấy...”

“Anh nói hay hơn một chút đi được không, chỉ cần em không nhóm lửa thì cô ấy sẽ không nổi lửa lên đâu.” Lâm Hy cười sang sảng, leo lên chiếc xe thể thao Lexus của mình. Đỗ Trường Phong cũng lên chiếc Hummer của anh, hai anh em lần lượt lái xe ra khỏi vườn hoa. Lúc đi ra cổng, Đỗ Trường Phong vô tình liếc thấy có người đứng bên cửa sổ tầng hai, đang muốn cố nhìn rõ xem là ai thì rèm cửa lập tức bị kéo kín. Lúc đó anh bỗng chợt dạ, liền ló đầu ra khỏi cửa xe nhắc nhở Lâm Hy: “Anh nói chú nghe này, cũng vừa vừa thôi nhá, cần thận vợ chú bắt được quả tang đấy!”

“Cái mồm quạ đen nhà anh!” Lâm Hy cười mắng.

Đêm tối vô cùng vô tận. Tối hôm đó, tâm trạng Đỗ Trường Phong rất vui vẻ, lúc lái xe sắp đến phố Đào Lý, đi ngang qua quảng trường thành phố thì ở đó bỗng nhiên đột pháo hoa. Pháo hoa bay lên nổ giữa bầu trời Ly Thành, quả nào cũng đẹp, lấp lánh đến bất ngờ khiến thành phố trở nên nhộn nhịp. Đỗ Trường Phong ngạc nhiên thán phục không ngớt, chỉ tiếc là không đưa Thư Mạn cùng đi, anh vội gọi điện thoại cho Thư Mạn: “Thư Mạn, mau đến đây, ở đây đang bắn pháo hoa này!”

“Chúng tôi cũng đang bắn ở đây đây!” Khi đó trong điện thoại, Thư Mạn cũng cười vô cùng sung sướng. Chắc chắn là bắn trong công viên! Đỗ Trường Phong nghe tiếng Tíng Tíng hoan hô vui sướng trong điện thoại, không kiềm được hét lên: “Này, có nhầm không đấy, bắn pháo hoa mà cũng chẳng thèm gọi tôi một câu!” Nói vậy anh đạp chân ga đi thẳng đến nhà họ Thư.

Hôm đó, cả gia đình chơi mãi đến tận đêm khuya. Đang vui vẻ náo nhiệt thì cái mồm quạ đen xúi quẩy của Đỗ Trường Phong ứng nghiệm, Lâm Hy cuống cuống gọi điện thoại đến: “Anh, anh mau đến giúp em với, Uyển Thanh đòi nhảy lầu...”

Lâm Hy và Cát Văn đặt phòng trong khách sạn Kim Tước bị Văn Uyển Thanh theo dõi và bắt quả tang. Nghe nói Văn Uyển Thanh cũng rất văn hóa, sau khi cô gõ cửa, cửa mở ra, cũng chẳng làm ầm lên hay thế nào, ngay đến cả người đàn bà trên giường kia là ai cũng không thèm nhìn, chỉ lạnh lùng vút lại cho Lâm Hy một câu “Chúng ta chấm hết rồi nhé”, rồi lập tức ra khỏi phòng. Tối hôm đó, Văn Uyển Thanh thu dọn hành lý chuyển khỏi nhà họ Lâm, không ai cản được. Hôm sau, luật sư đến nhà nói là Văn Uyển Thanh ủy nhiệm giải quyết thủ tục ly hôn.

Thấy chuyện đã đến nước này, Lâm Hy cũng không buồn níu kéo, ly hôn thì ly hôn, nhưng điều khiến anh ngã sấp ngựa là chuyện Văn Uyển Thanh lại yêu cầu chia một nửa tài sản. Cô nói đây là quyền lợi mà pháp luật cho cô được hưởng, cô nhất định phải lấy, hơn nữa một xu một hào cũng không được thiếu. Người nhà họ Lâm cứ ngỡ người ra, bởi xưa nay Văn Uyển Thanh luôn mang lại cho mọi người cảm giác là một người phụ nữ cẩn thận dè dặt, nói chuyện cũng không bao giờ lớn tiếng, không ngờ ra tay là lại trở nên tàn nhẫn đến vậy. Lâm Hy trở tay không kịp, bởi ngay từ đầu anh và Văn Uyển Thanh đăng ký kết hôn ở bên Mỹ, rồi trở về nước tổ chức hôn lễ, anh quá tin tưởng Văn Uyển Thanh không ký thỏa thuận trước khi kết hôn, mà theo luật pháp nước Mỹ, nếu không có thỏa thuận từ trước thì khi ly hôn tài sản của hai bên sẽ chia đôi. Những tài sản khác thì không nói làm gì, nhưng 30% số cổ phần dưới tên Lâm Hy cũng nhất định phải nhượng lại 15% cho Văn Uyển Thanh, chỉ vậy thôi cũng đủ khiến nhà họ Lâm cuống quýt cả lên. Ngay tới 12% số cổ phần của Lâm Duy lúc còn sống đã bị Diệp Quán Ngữ mua lại, giờ lại tổn thất thêm 15% cổ phần nữa, có nghĩa là trong vòng hai tháng, tập đoàn Lâm thị đã bị thất thoát ra ngoài tới 27% cổ phần, nếu cộng thêm cả những cổ phần lẻ đã lần lượt mất đi trước đó, thì tổng số cổ phần thất thoát cũng đã đến hơn 30%!

Lâm Hy giờ mới nhận thức ra được tầm quan trọng của vấn đề, anh quay lại muốn níu kéo Văn Uyển Thanh nhưng đã không còn kịp nữa, Văn Uyển Thanh từ chối không lộ diện, chỉ cho luật sư đến xử lý chuyện ly hôn. Vị luật sư này cũng đủ khiến nhà họ Lâm phát khiếp, bởi đó chính là Âu Dương Chiêu danh tiếng chấn động Giang Nam, mặc dù tuổi tác không lớn nhưng danh tiếng đã vượt xa Lâm Duy nhiều. Âu Dương Chiêu từng thắng rất nhiều vụ kiện lớn, nhất là mấy vụ kiện với nước ngoài nổi đình nổi đám trong và ngoài nước, khiến anh danh tiếng lẫy lừng. Người nhà họ Lâm nghĩ mà không sao hiểu nổi, một người xưa nay luôn thanh cao như Âu Dương Chiêu sao lại tiếp tay vào vụ ly hôn, một vụ cãi vã phạm vi gia đình như thế này...

Lâm Hy quỳ gối mãi trước mặt Lâm Sở Diên không dám đứng lên.

Thật bất ngờ, Lâm Sở Diên lại không hề tức giận như anh tưởng tượng. Khi đó đang ở thư phòng, Lâm Sở Diên ngồi trên sofa, lạnh lùng nhìn đứa con trai quỳ gối trên thảm lạnh lùng: “Con không cần phải tự trách mình, vốn dĩ ta cũng chẳng dám ôm kỳ vọng gì quá lớn ở con, nên giờ cũng chẳng quá thất vọng...”

Anh nghe như có tiếng sấm ầm ầm vang lên trên đầu.

Tiếp đó lại nghe thấy tiếng mưa rơi rả rích trên mái nhà.

Lâm Hy ngơ ngàng ngẩng đầu lên, chỉ cảm thấy lạnh, ánh mắt của bố như có thể làm đông cứng tất cả mọi thứ trên thế gian này, không cho anh lấy một chút hơi ấm nào.

“Ta nghĩ chắc con cũng không ngờ tới, người vợ xưa nay con không thèm bận tâm đến lại có thể đòi chia tài sản với con. Con thấy đây là ngẫu nhiên thôi sao? Mới chỉ quen nhau có ba tháng đã kết hôn, con có hiểu người đàn bà này không? Con hãy đoán thử xem, hoàn cảnh của cô ấy thế nào, con có đoán được ra không?”

Một tràng những câu hỏi khiến Lâm Hy cảm bật không nói được gì, trên trán toát cả mồ hôi hột, quỳ trên mặt đất mà người anh chao đảo. Lâm Sở Diên nắm mạnh xuống chỗ tựa tay ghế sofa: “Đúng là cái đồ vô dụng! Con tưởng nó ngủ với con trên cùng một chiếc giường thì nó chính là người của con à? Ta nói cho con biết, lúc đầu khi con đăng ký kết hôn với nó bên Mỹ, ta đã điều tra nguồn gốc của nó, tên nó thực sự không phải là Văn Uyển Thanh mà là Lý Thái Anh! Lý Thái Anh, con có biết đấy là ai không? Lạc Anh thì con còn nhớ chứ, chính là đứa bạn gái của anh con hồi học đại học ấy, sau này đã chết rồi ấy, Lý Thái Anh chính là em gái của cô ấy!”

Một tiếng “Ầm!” vang lên như sấm dậy, Lâm Hy thấy trong đầu mình như có chỗ nào đó vừa đổ sụp xuống

Bỗng nhiên, anh nhớ lại cái hôm bác Lâm Duy mất, Văn Uyển Thanh đã đứng trước mộ Lạc Anh rất lâu. Lúc đó, cô chỉ nói đó là một người cùng quê với cô ấy.

Lâm Sở Diên hơi nhướn người về phía trước, cúi nhìn Lâm Hy, cười nhạt hỏi: “Con lại đoán tiếp thử xem, chỗ dựa của Lý Thái Anh là ai, có đoán được không? Một nửa gia sản, nó muốn một nửa gia sản của con! Một người phụ nữ trẻ cần nhiều tiền như thế để làm gì? Há?”

“Bố...” Lâm Hy không cất nổi tiếng khóc.

“Ta biết nguồn gốc của nó, nhưng ta luôn đối xử với nó rất khách sáo, ta không lật tẩy nó, là bởi vì ta muốn anh, Lâm Hy, liệu anh có bản lĩnh ăn chắc được nó hay không? Nếu anh có thể ăn chắc được nó, thì ta có thể yên tâm giao gia sản cho anh. Nếu ngay đến cả một người phụ nữ anh cũng không dẹp yên được, thì tôi còn hi vọng gì ở anh chứ? Còn cả cái cô Cát Văn ở đài truyền hình nữa, anh tưởng nó cũng là người của anh hả? Nó chỉ là một quân cờ xúc tiến sự rạn vỡ tình cảm giữa anh và Văn Uyển Thanh mà thôi, người ta đang thả sợi dây dài bắt con cá to đấy, anh tưởng đó là điềm phúc của anh sao? Anh nghĩ kĩ lại đi!”

Lâm Sỹ Diên thờ dài, lắc đầu: “Ta biết trong lòng anh luôn hận ta, trách ta coi thường anh, trách ta suốt ngày chỉ nhắc đến Lâm Nhiên, nhưng Lâm Hy, bản thân anh hãy suy xét kĩ lại đi, phó viện trưởng viện Nhân Ái, tổng giám đốc hội đồng quản trị, những gì nên cho anh ta đã cho anh hết rồi, nếu ta không coi anh là con trai thì liệu ta có thêm ngó ngang đến anh không? Liệu ta có để anh mang họ Lâm không? Nhưng thực tế thì sao, anh lấy cái gì để đền đáp ta chứ? Cổ phần của bác anh bị Diệp Quán Ngữ cướp đi một cách trắng trợn, người đàn bà của anh cũng đòi chia nửa bát canh, anh nói xem, là ta coi thường anh hay là bản thân anh bất lực?”

Mặt Lâm Hy xám xịt như tro tàn, ánh mắt bỗng trở nên vô hồn như thể vừa bị ai đó cướp mất linh hồn, chỉ còn lại cái vỏ xác trống rỗng. Một vệt sét xé toạc trời đêm, cả căn phòng như rung lên trong ánh sáng ấy, Lâm Sỹ Diên cũng chẳng nhìn anh nữa, ông đứng lên bước đến bên cửa sổ thư phòng, mắt nhìn con mưa như trút nước bên ngoài, nói:

“Anh đứng dậy đi, ta không muốn nhìn thấy cái bộ dạng hèn nhát này của anh, nhìn một lần tổn thọ đi một năm! Kiếp trước chắc là Lâm Sỹ Diên này đã tạo quá nhiều tội lỗi nên kiếp này mới làm người đuổi đến đời như vậy. Lâm Nhiên không còn nữa, Kỳ Kỳ thì lại không mang dòng máu nhà họ Lâm, còn anh thì khiến ta thất vọng thế này, lại còn cả mẹ anh nữa, tôi ngày cứ như là Bồ Tát vậy, chẳng nói thừa ra được câu nào. Người ngoài nhìn vào tưởng nhà họ Lâm chúng ta vẻ vang lắm, nhưng thực chất chỉ còn trở lại cái khung rỗng tuếch thôi. Bao năm qua, ta đã sống cuộc sống như thế nào? Cái nhà này nào có giống một cái nhà không? Ta lập kế hoạch, cân nhắc tính toán mọi cách, cẩn thận từng ly từng tí, nhưng vẫn không thể nào ngăn cản được tai họa cứ liên tiếp ập đến... Cũng còn may, ta vẫn chưa để anh thừa kế tài sản, nếu không thì lần này nhà họ Lâm mãi mãi không ngóc đầu lên được. Nhưng ta ngăn chặn được một lần, liệu có thể ngăn chặn mãi cả đời không? Hề ta buông tay là anh có thể là đối thủ của Diệp Quán Ngữ không? Chỉ sợ anh ta găm nhai cả xương anh đi rồi mà anh vẫn còn tưởng anh ta đang gãi ngứa cho anh...”

Lại thêm một tiếng sấm nổ vang trời.

Đất động núi lay.

Lâm Hy từ từ mở to mắt, hồn phách đã trở lại, bố vừa nói gì, không định cho mình thừa kế tài sản? Bao năm qua, mình như một con chó phục trước mặt, vẫy đuôi lấy lòng bố, làm việc cật lực, từ bỏ cả sự tự tôn, từ bỏ tất cả, thế mà không thể thay đổi tâm ý của ông ấy một chút nào sao? Không, không, ông ấy không thể như vậy được! Sao ông ấy lại có thể làm như vậy được cơ chứ! Sắc mặt Lâm Hy phờ phạc, chỉ thấy trong đầu như có sấm chớp nổ đùng đoàng, lòng sôi sục, anh ngược đầu lên nhìn bố, mặt đờ ra, sọi sáng trong mắt dần dần âm ảm và rồi tắt lịm. Sợi sáng đó là niềm hi vọng cuối cùng trong cuộc đời này của anh, rồi trong chốc lát nó đã tan đi như mây khói... Bố đang nói gì vậy, rốt cuộc thì ông ấy đang nói gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Trường Mộng Lưu Ngân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Huyết thống bi thương

Lâm Hy cảm thấy nỗi bất hạnh lớn nhất trong cuộc đời anh là đã sinh ra trong một gia đình như thế này, nếu như nó vẫn còn được coi là “gia đình”. Bên dưới lớp vỏ xa hoa sung túc, vẻ vang hiển hách ấy thực ra là sự hoang liêu, lạnh lẽo vô cùng tận. Từ nhỏ, người diu dặt anh lớn lên không phải là bà giúp việc thì là thầy gia sư, công việc của bố rất bận, rất ít khi có thời gian giao tiếp với con cái. Mẹ thì bị bệnh trầm cảm nhiều năm nay, ngay cả lúc ở cùng với con cái cũng rất ít khi cười.

Trong kí ức trẻ thơ của Lâm Hy, anh lúc nào cũng một mình ở trên tầng ba nhà họ Lâm, bố mẹ và anh trai Lâm Nhiên đều ở tầng hai. Nghe bà giúp việc nói, lúc bốn tuổi anh đã được bố sắp xếp cho lên ở tầng trên, năm anh bốn tuổi ấy đã xảy ra chuyện gì thì anh không hề biết. Kí ức của anh thì từ năm lên sáu, bảy tuổi mới bắt đầu có, rõ ràng là bé nhất trong nhà mà lại bị xếp lên ở tầng trên, mỗi sáng nghe thấy tiếng cười nói của bố đùa với Lâm Nhiên vọng lên, anh lại cảm thấy mình như một đứa con bị bỏ quên. Mẹ thì hay lên tầng đất anh xuống, nhưng ánh mắt mẹ lúc nào cũng đau thương và lạnh lẽo, đến bàn tay mẹ cũng lạnh ngắt, chưa từng cảm thấy có một chút hơi ấm.

Anh thực sự không biết bản thân đã làm sai điều gì, tại sao không bao giờ bố đợi gặp anh. Khi anh còn học mẫu giáo, thi thoảng bố đi làm về sớm thì sẽ lái xe đến đón Lâm Nhiên, trường mầm non của Lâm Hy ở ngay sát trường Lâm Nhiên nhưng chưa bao giờ bố đón anh cả, phần lớn là tài xế của bố đến đón, có lúc thì là mẹ đến đón. Nhưng, tại sao chỉ có bố là không đến đón bao giờ?

Sau khi cả nhà sang Mỹ định cư, công việc của bố lại càng bận rộn hơn, phần lớn thời gian đều bay đi khắp nơi, Lâm Nhiên may mắn thường được bố

đem đi theo, ngay cả khi đến Miami họ cũng đem Lâm Nhiên đi theo, có khi thì đem theo Sam, còn Lâm Hy thì chỉ có thể ở nhà chơi cùng mẹ. Cho dù là nghỉ hè bố cũng toàn biện lý do là Lâm Hy còn nhỏ, bài vở bận rộn nên chỉ đem Lâm Nhiên và Sam đi đảo Bali nghỉ, bỏ rơi anh ở nhà.

Dường như mẹ cũng sợ Lâm Hy trong lòng u uất nên cứ mỗi lần bố vừa đưa Lâm Nhiên và Sam đi là ngay sau đó mẹ cũng đưa Lâm Hy đi, khi thì đi Pháp, khi thì đi Na Uy, khi là Bỉ, bà cố gắng hết sức bù đắp nỗi tổn thương mà đứa con trai út phải chịu đựng. Nhưng mẹ lại không biết rằng như vậy chỉ càng làm tăng thêm áp lực trong lòng Lâm Hy, tình yêu của mẹ dù sao cũng có khác biệt với tình yêu thương và sự quan tâm của bố, chẳng ai thay thế được ai cả. Thứ tình cảm mà Lâm Hy thiếu vắng từ bố, mẹ không thể nào bù đắp được.

Có lần Lâm Hy hỏi mẹ: “Mẹ, con có phải là con của bố không? Tại sao bố chẳng bao giờ thích con cả?”

Lúc đó, thái độ của mẹ rất kinh ngạc, cũng có chút hoảng loạn, vội vàng ôm anh vào lòng, “Thằng bé ngốc này, sao lại không thích con được chứ? Con là con của mẹ, mãi mãi là thế!” Lời nói của mẹ sưởi ấm cho trái tim anh phần nào, khi đó anh còn rất nhỏ, cuộn tròn thu mình trong lòng mẹ dần dần tiêu tan đi nỗi nghi hoặc trong lòng. Nhưng đương nhiên, anh vẫn chưa thể hiểu được hàm ý trong lời nói của bà, là con của mẹ, thì nhất định sẽ là con của bố sao? Nhất định là vậy sao?

Anh không hề biết rằng, khi đó mẹ anh sợ hãi đến thế nào...

Mà, nỗi sợ hãi thực sự của Lưu Yến là năm Lâm Hy bốn tuổi, anh ốm, cần phải xét nghiệm máu, khi đó bà thực sự hoang mang bởi bà rất rõ, một khi có kết quả xét nghiệm nhóm máu của con trai thì bà sẽ phải đối diện với tình huống khó khăn, bởi bà biết rõ Lâm Sỹ Diên yêu đứa con trai này đến mức nào.

Lúc mang thai Lâm Hy chính là lúc bà và Lâm Sỹ Diên xảy ra chiến tranh lạnh. Thực ra quan hệ vợ chồng giữa hai người vẫn luôn rất tốt, cuộc sống sau kết hôn rất bình yên, nhất là sau sự ra đời của con trai cả Lâm Nhiên đã mang đến cho gia đình niềm vui và sự hi vọng vô tận. Lâm Sỹ Diên từng thắng thắn nói với bà: “Em đã sinh cho anh một đứa con trai đáng yêu như thế này, thì dù sau này em có làm chuyện gì vượt quá giới hạn anh cũng sẽ không bao giờ trách em, anh sẽ cho em tất cả những gì em muốn, tất cả!”

Nhiều lúc Lưu Yến cảm thấy chồng mình yêu con còn hơn cả yêu mình, sự yêu chiều mà chồng dành cho bà phần nhiều là vì bà đã sinh cho nhà họ Lâm đứa con trai này. “Trong mắt người nhà họ Lâm, tôi cũng chỉ như một công cụ sinh con mà thôi.” Bà vẫn thường than thở với Hương Lan như vậy.

Hương Lan thì không nghĩ như thế, bà vẫn lựa lời khuyên giải Lưu Yến: “Nếu cô biết nhà họ Lâm trước kia đã trải qua những gì thì cô có thể hiểu được vì sao họ lại coi trọng chuyện con trai nối dõi tông đường như vậy.”

Hương Lan hiểu rất rõ về nhà họ Lâm.

Nhà họ Lâm tuy gia thế hiển hách nhưng lại liên tiếp gặp phải bất hạnh. Trước khi nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa được thành lập, mấy người anh em thân sinh ra Lâm Sỹ Diên là Lâm Bá Hàn đều đã chết trong chiến loạn, lúc đó người gánh vác cả đại gia tộc cuối cùng chỉ còn lại ba người con, Lâm Bá Hàn là con út, trên còn có hai chị gái nữa. Lâm Bá Hàn kết hôn rất sớm, lúc hai mươi tuổi đã sinh được người con trai cả, sau đó lại sinh thêm ba trai ba gái nữa, tất cả có bảy người con. Lâm Sỹ Diên là con thứ tư, nhỏ nhất trong bốn người con trai.

“Cách mạng văn hóa”, nhà họ Lâm cũng bị sờ đến, cho dù thời đó Lâm Bá Hàn thế cao quyền trọng nhưng bảy người con cũng bị ép đi cải tạo “lên núi về làng” để làm gương. Và, chuyện này đã trở thành chuyện khiến Lâm Bá Hàn hối hận nhất suốt cuộc đời mình, vì cái gọi là tiền đồ của ông mà ông lần lượt mất đi ba người con trai, khiến ông luôn sống trong đau khổ và dằn vặt, không thể giải thoát cho bản thân được.

Người đầu tiên xảy ra chuyện là đứa con trai cả, khi cất cò ở Tân Cương đã chết trong đầm lầy, đến lúc tìm thấy thi thể thì đã rửa nát hết chỉ còn tro lại mỗi xương. Năm sau đứa con gái lại gặp phải lũ lụt ở Thiểm Tây, bị dòng lũ cuốn trôi đi mất, ngay đến thi thể cũng không tìm thấy. Lâm Bá Hàn đau đớn muốn chết, liên gọi tất cả con cái về bên cạnh mình, ông không thể nào chịu đựng nỗi đau mất con thêm một lần nào nữa. Nhưng như vậy bị kích vẫn không ngừng, bất hạnh không thể ngăn cản được, vận rủi vẫn ập đến, đứa con trai thứ là Lâm Khang trong lúc về nông thôn đã yêu một cô thanh niên trí thức địa phương, vì thành phần gia đình của cô gái không tốt nên gặp phải sự phản đối quyết liệt của nhà họ Lâm, thậm chí Lâm Bá Hàn đã muốn đưa Lâm Khang ra nước ngoài, Lâm Khang trong lúc tuyệt vọng đã tự tử cùng bạn gái. Đó lại là một sự đả kích lớn đến Lâm Bá Hàn. Lúc đó nhà họ Lâm lần lượt mất đi ba người con, chỉ còn lại anh ba là Lâm Duy và anh tư là Lâm Sỹ Diên, cùng hai người con gái nữa, nhà họ Lâm từ đó suy tàn.

Cuối “Cách mạng văn hóa”, Lâm Bá Hàn lâm bệnh chết, trước lúc lâm chung còn giao công việc trong gia tộc lại cho hai người chị, dặn dò con trai Lâm Duy và Lâm Sỹ Diên nhất định phải duy trì hương hỏa nhà họ Lâm, lấy vợ có thể không coi trọng môn đăng hộ đối, nhưng nhất định phải biết sinh con, nuôi con.

Vì vậy, Hương Lan thường khuyên Lưu Yến cố gắng sống tốt với Lâm Sỹ Diên, tốt nhất là sinh mấy đứa con trai, nhưng sau khi Lưu Yến mang bầu Lâm Hy lại cứ kiên quyết đòi phá, bà không chịu làm công cụ sinh sôi nảy nở cho nhà họ Lâm. Điều này dẫn đến quan hệ vợ chồng xấu đi nhanh chóng, thậm chí Lưu Yến còn dùng cả chuyện ly hôn để uy hiếp đòi từ chối việc sinh hạ Lâm Hy. Lâm Sỹ Diên cũng nổi điên lên, ly hôn cũng được, nhưng nhất định phải sinh đứa con này ra đã. Để ngăn cản hành vi quá khích của Lưu Yến, Lâm Sỹ Diên đã rào trước với tất cả các bệnh viện trong Ly Thành, không ai được tiếp nhận phẫu thuật cho bà, hơn nữa còn phải người trông chừng bà rất chặt chẽ. Lưu Yến chống cự rất lâu nhưng rồi cuối cùng vẫn đành sinh ra Lâm Hy.

Sau khi sinh, Lưu Yến mắc chứng trầm cảm, tâm trạng biến động rất lớn, trở nên rất nhạy cảm, động một tí lại nổi cáu, còn không chịu ngủ cùng phòng với chồng. Mặc dù sau này vẫn ở chung với nhau nhưng bí mật giữa hai vợ chồng lại ít đi rất nhiều, Lưu Yến như thể mọc gai khắp người, Lâm Sỹ Diên khẽ chạm vào người bà là bà lập tức run lên muốn ngắt đi.

Lâm Sỹ Diên đương nhiên không phải tên ngốc, lúc đó ông cũng đã ý thức được rằng có thể trong lòng Lưu Yến đã có người khác, nếu không đã không kháng cự ông thân mật như vậy. Nhưng đây chỉ là ông nghi ngờ thế, bình thường Lưu Yến ở trong nhà suốt, rất hiếm khi ra ngoài giao lưu với thế giới bên

ngoài, không có chứng cứ nào cho thấy bà có người khác bên ngoài cả. Nếu không phải là sau kết hôn thì trước khi kết hôn thì sao? Thư Bá Tiêu từng nhắc nhở ông như vậy.

Một câu nói thôi mà đủ làm thức tỉnh người đang nằm mơ.

Giờ Lâm Sỹ Diên mới hồi tưởng lại tất cả mọi chuyện trước và sau khi ông kết hôn với Lưu Yến, Lưu Yến dường như chưa bao giờ thể hiện rõ ràng ra rằng bà yêu ông. Kết hôn bao nhiêu năm rồi mà thực sự là chưa bao giờ bà nói một câu rằng bà yêu ông cả!

Ông phải người đến Đồng Thành, nơi bà sinh ra để ngầm ngầm điều tra và đã nhanh chóng có được kết quả. Trước khi kết hôn, đúng là bà đã từng yêu, thậm chí chuyện tình còn khá rùm beng bởi Lưu Yến còn từng tự sát chỉ vì chuyện yêu đương đó. Nhưng người đàn ông đó là ai Lâm Sỹ Diên không biết được, mà cũng không muốn biết. Cho dù biết rồi thì cũng có ý nghĩa gì cơ chứ? Ông cũng rất sáng suốt, nói chuyện tâm sự thật lòng thật dạ với vợ, tỏ thái độ rằng ông không chấp nhận quá khứ của bà, chỉ hi vọng vì hai đứa con mà tiếp tục chung sống với ông.

Chiều này quả nhiên hữu hiệu, tính khí Lưu Yến đã có phần thay đổi, cuộc sống dần trở lại yên bình. Nhưng trong lòng Lâm Sỹ Diên chắc chắn có nỗi niềm, nhất là từ sau khi Lâm Hy sinh ra, bao thể loại dị nghị về đứa bé khiến ông rơi vào hỗn loạn, ông tưởng rằng mình có thể rất ung dung cho qua, nhưng ông biết, ông là người chứ không phải là thần, ông thật sự không thể phớt lờ đi được.

Người đầu tiên tỏ ra nghi ngờ là hai vị lớn tuổi đức cao vọng trọng nhà họ Lâm, bà bác của Lâm Sỹ Diên, cũng chính là hai người chị của Lâm Bá Hàn, tất cả mọi chuyện lớn bé trong nhà họ Lâm chỉ cần hai vị này nói là được. Lâm Sỹ Diên vô cùng kính kọng hai vị trưởng bối, thậm chí có phần nể sợ, lời bà bác nói thì không nghe cũng phải nghe. Khi Lâm Hy được sinh ra, vốn dĩ họ rất vui vẻ, nhưng sau này càng nhìn Lâm Hy lại càng thấy Lâm Hy chẳng giống con cái nhà họ Lâm chút nào, ít nhất là cũng không giống Lâm Sỹ Diên.

Không giống với vẻ khôi ngô tuấn tú của Lâm Nhiên, mặc dù Lâm Hy trông cũng nhả nhặn nhưng rõ ràng là không di truyền bất cứ đặc điểm nào về ngoại hình của bố, thậm chí cũng chẳng giống Lưu Yến là mấy. Hai bà bác của Lâm Sỹ Diên cũng nhiều lần bóng gió, ý tứ rất rõ ràng, đại ý đã bị “cắm sừng”, lại còn nuôi con không công cho người ta nữa. Lâm Sỹ Diên không tin là Lưu Yến phản bội ông, vẫn ra sức nói đỡ cho vợ, bởi khi Lưu Yến mang thai Lâm Hy lúc nào cũng bên ông một bước không rời, thực sự không hề có thời gian và cơ hội ngoại tình. Ông không muốn chỉ vì một chút suy nghĩ không cẩn thận mà phá hỏng mất một gia đình êm ấm.

Nhưng hiện thực thì lại quá tàn khốc. Năm Lâm Hy lên bốn tuổi phải nhập viện vì mắc bệnh viêm màng não, cần xét nghiệm máu, kết quả xét nghiệm khiến Lâm Sỹ Diên sững sờ, sự phỏng đoán của các bà bác đã có được nghiệm chứng vô tình! Tình hình khi đó rất hỗn loạn, khoa nhi khi đó vừa xảy ra sự cố chữa trị, khi tiến hành phẫu thuật cho một đứa trẻ, vì bác sĩ thực tập không đủ kinh nghiệm đã xảy ra sai sót, đã giám định sai nhóm máu của đứa bé, dẫn đến việc đứa bé đã tử vong sau khi được truyền máu. Người thân đứa bé đến làm ầm lên mãi không thôi, suýt nữa thì Lâm Sỹ Diên bị chặn không ra khỏi được phòng làm việc.

Khi có kết quả giám định nhóm máu của Lâm Hy, ông đang dự cuộc họp khẩn cấp, kết quả vừa ra khỏi phòng họp, Lâm Sỹ Diên nhìn thấy kết quả giám định nhóm máu của Lâm Nhiên mà như bị giáng một gậy vào đầu, nhưng vì đề cứu con, lại trước mặt bao nhiêu bác sĩ y tá như vậy, ông vẫn còn khá bình tĩnh. Thế nhưng, vừa về đến nhà ông đã nổi điên lên, sau khi kết hôn ông chưa bao giờ nói nặng lời, thế mà giờ đây ông gào vào mặt Lưu Yến: “Không ngờ em lại đối xử với tôi như vậy, tại sao em có thể tàn nhẫn với tôi như vậy cơ chứ? Em định giải thích với tôi thế nào đây, nói mau, em giải thích thế nào với tôi?”

Khi còn ở bệnh viện, Lưu Yến đã liệu trước được phản ứng của Lâm Sỹ Diên, bất kể Lâm Sỹ Diên có nổi con điên lên như thế nào thì trước sau bà vẫn không hé răng nửa lời. Đêm hôm đó, bà thu dọn hành lý rời khỏi căn biệt thự nhà họ Lâm, đến ở căn nhà cũ trên phố Thúy Hà. Ngay đến cả đơn xin ly hôn bà cũng đã viết sẵn, chỉ đợi Lâm Sỹ Diên đến là đưa cho ông ký. Bà không buồn bã gì lắm, ngược lại có vẻ như được giải thoát, cuối cùng thì cũng không cần phải sống trong nỗi sợ hãi và những lời nói dối nữa, cho dù có bị thương nhưng bà vẫn cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Nhưng Lâm Sỹ Diên là người được giáo dục tốt, sau khi bình tĩnh trở lại ông thấy ly hôn cũng không giải quyết được vấn đề gì, liền đi tìm Lưu Yến nói chuyện rõ ràng thành thật, cho dù không thể quay lại với nhau nhưng ít nhất ông cũng phải biết chân tướng sự việc. Nào ngờ, Lưu Yến nhất quyết không chịu nói bố đẻ của Lâm Hy là ai, ly hôn cũng được, nhưng bà không chịu nói ra tên của người đàn ông đó.

“Cứ coi như là ly hôn đi, cứ coi như tôi đã thua đi, thì em cũng nên để tôi thua một cách rõ ràng chứ.” Lâm Sỹ Diên bình tĩnh, trở lại với vẻ ôn hòa thường ngày. Bởi ông nghĩ, một giai nhân tuyệt mỹ như Lưu Yến mà không được cánh đàn ông ái mộ mới là chuyện lạ, chuyện đã xảy ra rồi, ông cũng đành chấp nhận. Nhưng ông vẫn muốn biết, ít nhất cũng phải biết đối phương là ai, nếu không thì đúng là còn oan hơn cả Đậu Nga.

“Chỉ một cái tên thôi, khó khăn đến thế sao? Tôi đã hi sinh vì em nhiều như vậy mà ngay đến một cái tên cũng không được biết sao?” Quả thực Lâm Sỹ Diên không hiểu nổi tại sao Lưu Yến phải cố lực che giấu cho người đàn ông đó đến vậy, đây là nguyên nhân thực sự khiến ông đau buồn, ngay đến một cái tên cũng không được biết, ông cảm thấy mình thua mà thật mất mặt.

“Em không nói cho anh biết là vì em có lý do của em, xin thứ lỗi cho em, thực sự em không cố ý giấu anh. Em cũng rất xin lỗi vì đã làm tổn thương anh, không phải là em chưa bao giờ cố gắng, nhưng em không từ bỏ được, lại càng không thể đón nhận. Nếu cái chết có thể bù đắp được tất cả, thì ngay bây giờ em cũng có thể chết trước mặt anh.” Trước sự nài nỉ của Lâm Sỹ Diên, Lưu Yến cũng chỉ nói được mấy lời như thế.

“Yến, em biết rõ là anh sẽ không yêu cầu em điều gì, ngoài tên của anh ta, anh còn có thể đòi hỏi ở em điều gì cơ chứ?” Đối mặt với sự lạnh nhạt và im lặng của Lưu Yến, Lâm Sỹ Diên thực sự bị đã kích lớn.

Lúc ông trở về nhà thì đã thấy Lâm Duy đang đợi mình trong phòng khách, Sau khi Lưu Yến dọn đi, nhiệm vụ trông coi hai đứa trẻ lại rơi vào tay Phùng Tương Bình. Bọn trẻ giờ đều ở nhà bác, nghe nói chơi đùa rất vui vẻ, người lớn đã xảy ra chuyện gì, chúng không hề hay biết một chút nào.

Thấy em trai về, Lâm Duy hỏi thẳng Lâm Sỹ Diên: “Em định thế nào?”

Lâm Sỹ Diên mệt mỏi dựa người trên sofa, lắc đầu: “Anh, em chẳng biết làm thế nào cả. Anh nói cho em biết em phải làm thế nào đây? Xảy ra chuyện như thế này, em không biết mình phải sống tiếp thế nào nữa.”

Lâm Duy đang hút thuốc, khuôn mặt ông lần lượt trong làn khói, không nhìn rõ được thái độ ra làm sao, chỉ nghe ông nói, “Ý kiến của anh là, nếu muốn từ bỏ thì hãy dứt khoát, tránh để hai bên càng phải chịu tổn thương nặng nề hơn. Còn nếu muốn cứu vãn thì hãy tỏ rõ thành ý... Tình yêu không có gì sai cả, cô ấy không yêu em, đó không phải là lỗi của cô ấy, cái sai ở đây là tình yêu của hai người không gặp được nhau, mà lại đi ngược nhau...”

“Em yêu cô ấy! Có ông trời chứng giám, em yêu cô ấy biết nhường nào! Vì vậy em mới đau khổ thế này, em đau khổ không chỉ bởi vì cô ấy phản bội em, mà còn là vì ngay cả em thua ai em cũng không biết, chưa bao giờ em cảm thấy mình thất bại đến thế này! Chưa bao giờ!”

“Nếu đã thua rồi thì cứ để thua đi, nhiều khi buông tay cũng là một cách yêu.”

“Anh muốn em buông tay?” Lâm Sỹ Diên nghe vậy bỗng tức giận, “Em đã hi sinh nhiều như vậy mà anh bảo em buông tay sao? Em mà buông tay thì có nghĩa là em tác thành cho cô ấy và người đàn ông đó à? Không, tuyệt đối không bao giờ có chuyện đó! Cho dù đó là sai trái thì cũng phải sai cho đến cùng, cứ coi như là trả thù đi, em muốn họ mãi mãi không bao giờ có thể bên nhau được!”

Lâm Sỹ Diên giận dữ nói, môi trắng bệch, toàn thân run lên vì quá kích động. Lâm Duy sững sờ nhìn em trai, thái độ rất phức tạp, “Em sẽ chỉ kéo bản thân mình vào chỗ chết mà thôi...”

“Không sao, chết đi, em chết rồi thì cô ấy cũng không sống được.”

“Đây không phải là phong cách của em”

“Vậy em phải như thế nào mới đúng là phong cách của em?” Mắt Lâm Sỹ Diên đỏ ngầu, hỏi lại Lâm Duy, “Cứ tự nhiên phóng khoáng như xưa sao? Em không làm được! Nói thật, em cũng muốn bắt một đường sống cho cô ấy, lấy nhau bao năm nay, em biết cô ấy vẫn luôn không vui vẻ gì. Nhưng cô ấy ác quá, đã phản bội em mà ngay cả tên của người ta cũng không nói cho em biết, cô ấy coi em là cái gì kia chứ? Nếu thái độ của cô ấy thành khẩn một chút thì có lẽ em cũng không hận như thế này, em xưa nay không phải là một người thích oán hận người khác.”

“Anh hiểu, yêu bao nhiêu thì hận bấy nhiêu.” Lâm Duy nhắm mắt lại, thở ra một hơi dài.

“Anh yên tâm, em sẽ không ngược đãi cô ấy đâu. Em sẽ đối xử tốt với cô ấy như ngày xưa, bao gồm cả Lâm Hy, em vẫn sẽ nuôi nó, vợ vẫn là vợ của em, con trai vẫn là con trai của em, nhưng...” Ông đổi giọng, ánh mắt trở nên sâu thẳm và lạnh ngắt, “Đây chỉ là em trả thù cô ấy, em biết người đàn ông đó chắc chắn ở xung quanh đây thôi, em sẽ không bao giờ cho họ bất cứ cơ hội nào, ngay cả đến khi Luru Yến chết, cô ấy cũng phải chôn trong phần mộ nhà họ Lâm chúng ta. Cô ấy có là ma cũng chỉ có thể làm ma nhà họ Lâm! Còn về thằng bé, em sẽ nuôi nó trưởng thành, mãi mãi nó chỉ có một người bố là em thôi, cả đời này người đàn ông đó đừng nghĩ đến chuyện được nghe thằng bé gọi một tiếng bố. Kể ra tự nhiên lại có thêm một đứa con trai cũng không có gì là không tốt. Anh nói có phải không? Ha ha ha...”

Đêm đã khuya, tiếng cười sảng khoái của Lâm Sỹ Diên vang vọng trong phòng khách trống hoác nghe lại càng lạnh lùng và cao ngạo hơn. Lâm Duy nhìn em trai, không biết sao mà bàn tay kẹp thuốc của ông lại run lên.

“Em thật đáng sợ.” Lâm Duy run rẩy nói.

“Là cô ấy ép em!” Lâm Sỹ Diên lạnh lùng trả lời.

Hai ngày sau, Lâm Sỹ Diên đón Luru Yến trở về nhà, không hề đề cập gì đến chuyện ly hôn, Lâm Hy cũng được ông đón về từ nhà Lâm Duy. Ông ôm thẳng bé ngồi trên đầu gối mình, hỏi Lâm Hy ngay trước mặt Luru Yến: “Con trai, ta có phải là bố của con không?”

“Vâng, đúng ạ, thưa bố.” Lâm Hy ngoan ngoãn gật đầu. Lâm Sỹ Diên xoa đầu con trai, lại hỏi: “Là người bố duy nhất của con phải không?”

“Đúng ạ!” Lâm Hy lại gật đầu.

“Tốt, tốt lắm, con trai ngoan, con mãi mãi là con trai của Lâm Sỹ Diên này!” Ông nói, ngoảnh đầu sang nhìn Luru Yến đang ngồi sững sờ, mỉm cười nói, “Bà xã, em cũng vậy, em mãi mãi là vợ, là bà xã của anh, có đúng vậy không?”

“Sỹ Diên...”

“Em chỉ cần trả lời ‘Đúng’ hay là ‘Không đúng’.”

“... Đúng.” Luru Yến nén tiếng khóc, mắt ngấn đầy lệ.

Lâm Sỹ Diên gật đầu hài lòng, tiếp tục cười: “Được rồi, có câu nói này của em là đủ rồi, cả gia đình chúng ta hãy sống cho thật tốt, mãi mãi không bao giờ cãi nhau nữa, chúng ta phải hạnh phúc hơn bất kỳ ai, đừng hòng ai cướp đi em và con trai khỏi tay tôi, ngay đến cả Thượng đế cũng không thể nào!”

Nói xong, bỗng nhiên ông thay đổi sắc mặt, lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt Luru Yến, “Bắt đầu từ hôm nay, bất kể em đi đâu, gặp bất kỳ ai, đều phải thông qua sự đồng ý của tôi, bao gồm cả thư từ, tôi sẽ sắp xếp người nhận riêng, tôi phải xem trước thì em mới được xem. Nhưng em không được can thiệp vào cuộc sống của tôi, tôi làm gì đều không liên can gì đến em, tôi ở cùng ai em cũng không được hỏi nhiều, em nhất định phải chấp nhận, nếu không tôi sẽ làm em phải buồn... Không gặp được con trai em sẽ buồn chứ? Chắc chắn là sẽ buồn. Nếu tôi phát hiện em có bất cứ biểu hiện phản kháng nào, tôi

sẽ đưa con trai đi, cả hai đứa đều đưa đi, mãi mãi em đừng có nghĩ đến chuyện gặp lại chúng, em có hiểu ý tôi không? Nếu em cho rằng đây là sự trừng phạt thì cứ coi như là thế đi, làm bất cứ việc gì đều phải trả giá, em nhất định phải trả giá cho những gì em đã làm, em không có tư cách mặc cả với tôi.”

Lưu Yến ôm mặt khóc gào thảm thiết.

Hiển nhiên Lâm Hy rất sợ hãi, cũng òa khóc theo. Lâm Sỹ Diên đặt thẳng bé xuống một cách ghét bỏ, giận dữ nói: “Khóc cái gì mà khóc, khóc nữa là không cho mày ăn cơm nữa!”

Khi đó, Lâm Hy mới bốn tuổi, anh không biết đó là lần đầu tiên bố quát anh, cũng là lần cuối cùng bố ôm anh, từ đó trở đi, đừng nói đến ôm, ngay đến cả tiếng bố quát mình anh cũng thấy nó thật xa xỉ. Ngược lại, Lâm Nhiên được đặt lên vị trí hàng đầu của cả gia tộc, kể cả sau này bố nhận nuôi Sam đi chăng nữa, thì vị trí của Sam vẫn cao hơn anh. Ngoài mẹ ra, nhà họ Lâm chẳng ai đối xử tốt với anh, những gì mẹ có thể cho anh thì ngoài nước mắt ra chẳng còn gì khác.

Năm sáu, bảy tuổi, anh dần dần hiểu chuyện hơn, buổi tối hay nghe thấy tiếng mẹ khóc vọng lên từ tầng dưới. Mà bên cạnh bố thì lại thường xuyên có những người phụ nữ khác nhau đi cùng, đi đến những sự kiện chính thức cũng không bao giờ đưa mẹ đi theo. Cũng từ đó mẹ bắt đầu ăn chay niệm Phật, cả ngày nhốt mình trong phòng, bố làm những việc gì mẹ đều không hay biết, cũng chẳng hỏi han.

Lâm Hy vẫn không biết giữa bố và mẹ đã xảy ra chuyện gì. Anh chỉ biết, chuyện gì anh cũng phải làm được ở mức tốt nhất, bất kể là học hành hay là những việc bố giao, tất cả mọi thứ đều phải lấy ý kiến của bố làm chuẩn. Anh luôn cố gắng, cố gắng chứng minh cho bố thấy rằng anh không hề thua kém Lâm Nhiên, anh là người nhà họ Lâm, thậm chí anh còn giỏi giang hơn bất cứ người nào trong nhà họ Lâm. Nhưng, cho dù anh có làm tốt đến thế nào đi chăng nữa, bố vẫn cứ lặng im không ngó ngang gì trước mọi thứ, cho dù rõ ràng là anh đứng đằng trước Lâm Nhiên, thì ánh mắt của bố vẫn bỏ qua anh và chỉ nhìn vào Lâm Nhiên, coi anh như vô hình, coi như anh không tồn tại.

Năm anh mười bảy tuổi, học xong trung học ở Mỹ, bố muốn đưa Lâm Nhiên và Sam về nước để tiếp nhận nền giáo dục văn hóa truyền thống Trung Quốc, Lâm Hy cũng muốn về Trung Quốc để thực hiện ước mơ làm kiến trúc sư của anh. Lâm Hy đúng là có tài năng trời cho về kiến trúc, từ bé anh đã thích kiến trúc, những đồ chơi hồi nhỏ hầu như toàn là các loại nhà cửa hoặc đồ xếp hình gỗ, khả năng xếp hình của anh rất cao, Lâm Nhiên và Sam chưa bao giờ thắng được anh. Khi còn học trung học, anh đã tự học các kết cấu và thiết kế cơ bản, không ai dạy, không thầy mà tự mày mò, tự biết. Các thầy cô giáo đều rất ngạc nhiên thán phục, cứ chắc chắn anh là một thiên tài hiếm có, trong tương lai nhất định sẽ có thành tựu lớn trong ngành nghề kiến trúc. Nhưng một câu nói của bố đã phá tan ước mơ của anh: Muốn về Trung Quốc cũng được, nhưng nhất định phải học Y, nếu cứ chắt đỉnh đo sắt đây thì không cần phải thương lượng gì hết. Lâm Hy hỏi bố: “Anh Lâm Nhiên có thể chọn âm nhạc mà anh ấy yêu thích, tại sao con lại không thể chọn thứ mà con yêu thích?”

“Anh là nó sao?” Khi đó đang ở trong thư phòng, bố lạnh lùng nhìn anh, hỏi ngược lại: “Anh là nó hả? Anh cảm thấy anh có thể trở thành nó sao?”

Lúc đó, Lâm Hy thấy máu cuồn cuộn nhồi thẳng lên đầu mình.

Người Lâm Hy khẽ run lên, anh nuốt những giọt nước mắt rỉ ra từ trong tim, cố gắng giữ cho bản thân mình duy trì ở trạng thái bình tĩnh, lúc ấy, anh thực sự rất sợ bản thân gục xuống.

Bố bước đến trước mặt anh, nhìn anh với ánh mắt cao ngạo tiếp tục đả kích đứa con vô tội: “Không phải là ta coi thường anh, mà là anh mãi mãi không thể nào trở thành Lâm Nhiên được, cũng không thể trở thành Sam, anh cứ là chính bản thân mình là được rồi. Ta không ôm quá nhiều hi vọng vào anh, cho dù tương lai anh có đạt được thành tựu gì đi chăng nữa, thì cũng chẳng liên quan gì đến ta, ta sẽ không bao giờ quan tâm xem anh có thể mang lại niềm vui bất ngờ gì cho ta đâu.”

Nói xong, ông bước thẳng ra khỏi phòng, không thèm ngoái đầu lại.

“Tại sao, hãy nói cho con biết tại sao bố lại khinh thường con như vậy?” Lâm Hy đứng quay lưng với bố, toàn thân cứ như thể bị đóng đinh vậy, không nhúc nhích không động tĩnh, chỉ có nước mắt đang tuôn trào ra như suối, bỗng chốc đầm đìa hai má.

Bố dừng chân, vẫn không ngoái đầu lại, chỉ nói: “Anh không cần phải biết quá nhiều, cũng không có quyền được biết. Nếu muốn làm con trai của Lâm Sỹ Diên này thì nhất định phải biết thế nào là phục tùng!”

Tiếp đó, “Ầm” một tiếng, cánh cửa bị đẩy mạnh một cái khi ông ra khỏi phòng.

Chính cánh cửa ấy là sợi dao, đã cắt đứt đi mối liên hệ lớn duy nhất có thể giữa hai bố con. Từ đó Lâm Hy tuyệt vọng, anh không bao giờ ảo tưởng rằng bố sẽ nhìn nhận và quan tâm anh từ tận đáy lòng. Giống như bố đã nói, anh chỉ cần làm tốt vai trò của mình là được. Anh chẳng có gì phải oán trách, nếu đã sinh ra trong một gia đình như thế này thì cũng đừng nên mơ tưởng có được tình thương yêu như người bình thường.

Anh trở nên trầm lặng, sự đả kích của bố khiến trái tim anh như chìm sâu xuống đáy biển, vậy cũng tốt, bởi như vậy ngoài anh ra, chẳng còn ai có thể nhìn thấy trái tim anh nữa. Anh thề, nhất định anh phải có được thứ mà đáng lẽ ra anh phải có, những thứ mà Lâm Nhiên và Sam có, nhất định anh cũng phải có, nếu bố không cho thì tự anh sẽ đòi! Rồi sẽ có ngày, anh trở thành người chủ của nhà họ Lâm, ngay đến cả bố cũng phải cúi đầu trước mặt anh. Anh phải khiến bố hối hận vì đã đối xử lạnh nhạt vô tình với con trai, bất kể là ai, cũng không thể trở thành vật cản trước mặt anh, ngay cả Thượng đế cũng không thể nào!

Thời gian đầu khi trở về nước, ba anh em luôn ở nhà ông bác Lâm Duy. Điều không ai ngờ tới là, khi ra đón ba người ở sân bay, người đầu tiên Lâm Duy xông đến ôm hôn lại chính là Lâm Hy, ông ôm chặt lấy anh, anh không nhìn thấy mặt ông, chỉ nghe thấy giọng ông hơi nghẹn ngào, “Con à, cuối cùng thì con cũng đã trở về! Cuối cùng thì ta đã chờ được con trở về rồi!”

Một tiếng “con” của bác khiến lòng Lâm Duy thấy chua xót biết nhường nào. Chính lúc đó, trong đầu anh nổi lên một ý nghĩ thật hoang đường, giả như bố là bác thì thật tốt biết bao! Bởi từ khi anh biết nhớ mọi thứ, Lâm Sỹ Diên chưa bao giờ gọi anh một tiếng “con”, ông luôn gọi con bằng tên, nhưng Lâm Nhiên thì lại luôn được bố gọi là “Nhiên nhi”, ngay cả Sam với thân phận là đứa con nuôi, Lâm Sỹ Diên cũng thường gọi anh một cách thân mật là “thằng ranh con”. Tất cả những điều này là thế nào?

Tối đến, ba anh em đến nhà bác ở tạm, bác biết Lâm Hy từ bỏ lý tưởng của mình và chuyển sang học ngành Y, ông vô cùng kinh ngạc, hỏi liền mấy câu vì sao, Lâm Hy cười nhạt, chỉ nói: “Đó là sự chọn lựa của bản thân cháu.” Nhưng nghe thế bác lại lắc đầu: “Không, đây chắc chắn không phải là lựa chọn của cháu, mà là ý kiến của bố cháu, có phải không?”

Hình như bác đã tường tận mọi việc rồi.

Lâm Hy không lên tiếng, Lâm Nhiên ngồi bên cạnh thấy vậy đỡ lời cho em trai: “Đúng vậy, là bố cháu bắt em ấy phải thay đổi chí hướng. Cháu cũng thấy tiếc cho Lâm Hy, cũng đã khuyên em ấy rồi, nhưng em ấy không chịu nghe.”

“Lâm Hy, là như vậy thật sao?” Bác ân cần hỏi.

“Mọi người đừng nói nữa!” Lâm Hy đang ngồi trên ghế bồng đứng phắt dậy, tâm trạng như bị kích động, xua tay hét lên, “Là lựa chọn của cháu! Là lựa chọn của cháu! Ai bảo bố không thích cháu, ai bảo cháu không tài hoa bằng anh cả và anh hai? Sự lựa chọn của cháu chính là không được lựa chọn, tại sao mọi người cứ nhất thiết phải chọc vào vết thương của cháu chứ? Cháu vô dụng, mặc cho người ta sắp đặt như thế đấy! Sự tồn tại của cháu là thừa thãi, cháu làm gì cũng không quan trọng, dù sao thì cũng chẳng có ai bận tâm cháu làm gì cả...”

“Lâm Hy!” Lâm Nhiên nắm tay giữ em trai, “Em bình tĩnh một chút, anh và bác không có ý gì cả...”

“Không khiến các người phải lo! Tôi có làm gì cũng không khiến các người phải lo!” Lâm Hy vô cùng kích động, thân hình yếu ớt của anh đang run lên mạnh mẽ, mắt đã mọng đầy nước. Ngay đến cả một người trời không sợ đất không sợ như Sam cũng thấy bất ngờ, mắt trừng trừng nhìn đứa em trai xưa nay vốn rất hiểu chuyện và luôn theo phép tắc, không biết phải phản ứng thế nào.

Lâm Duy đứng dậy, vẻ mặt vô cùng đau khổ, đôi mắt phía sau cặp kính cũng đỏ hoe, run rẩy bước đến đỡ Lâm Hy: “Con à, con đừng như vậy, đây không phải là lỗi của con, không phải lỗi của con...”

Lâm Hy hất tay ông ra, xông ra khỏi phòng chạy thẳng lên tầng. Khi đó căn nhà Lâm Duy ở cũng là một căn nhà riêng biệt, phòng của Lâm Hy được xếp ở trên tầng.

Nhưng chỉ qua một đêm, hôm sau Lâm Hy đã bước ra khỏi phòng với trạng thái bình thường như xưa, xua tay nói mình không sao. Khuôn mặt trẻ trung của anh vẫn ánh lên hào quang của tuổi thanh xuân, không có một chút gì khác biệt, ngay đến nụ cười mỉm cũng nhẹ nhàng như gió xuân. Nhưng Lâm Nhiên vẫn cảm thấy chút gì đó khác lạ trong cậu em, còn khác lạ ở chỗ nào thì bản thân anh cũng không nói rõ được, chỉ là thấy ánh mắt của Lâm Hy chỉ sau một đêm mà đã trở nên sâu thẳm đi bao nhiêu, dường như từ đó không ai còn có thể hiểu được ánh mắt của anh, thấy được đáy lòng anh nữa.

Bác Lâm Duy cũng thấy thế nhưng chẳng thể nói ra được lời nào. Trông ông có vẻ rất đau lòng. Sau này ông thường xuyên tâm sự với Lâm Hy, hề có thời gian rảnh là lại đưa anh đi dạo, ông chẳng đưa ai đi cùng cả, chỉ đưa mỗi Lâm Hy. “Những gì bố cháu nợ cháu, ta sẽ thay ông ấy trả lại,” Có lần Lâm Duy bỗng nhiên nói một câu vậy.

“Tại sao ạ?” Lâm Hy ngạc nhiên hỏi lại bác.

“Bởi vì... Ha ha, bởi vì ta quý cháu, cháu làm việc gì cũng rất tận tâm.” Lâm Duy cười nói.

Lâm Hy không tỏ rõ ý kiến đúng sai, cũng chẳng suy nghĩ quá nhiều làm gì. Anh đã không còn mơ tưởng gì về tình thân từ lâu rồi, sự lạnh nhạt của bố đã “đồng hóa” bản thân anh trở thành một người có dã tâm hết như vậy. Điều này, Lâm Sỹ Diên tuyệt đối không hề nghĩ đến. Cái “dã tâm” của Lâm Hy khiến mọi người không ai ngờ tới chính vào năm anh mười tám tuổi.

Nguyên nhân của chuyện này là bắt nguồn từ chuyện Sam đánh lộn với người ta, người đó chính là Diệp Quán Thanh. Sam kéo theo Lâm Hy và Thư Khang đến giúp một tay, kết quả là gây ra họa lớn, trong lúc xung đột, Quán Thanh đã bị một nhát dao đâm trúng vào tim, tử vong ngay trên đường đưa đến bệnh viện... Sam, Lâm Hy, Thư Khang và cả một đám thanh niên hư hỏng bị cảnh sát khống chế ngay lập tức và bị nhốt vào trong trại tạm giam, cảnh sát cho biết Diệp Quán Thanh đã chết, tất cả gào khóc thảm thiết, chỉ trừ có Lâm Hy.

Cả đời này Lâm Hy vẫn nhớ tình cảnh lúc đó, trong căn phòng tạm giam u ám, anh đờ đẫn nhìn bức tường trắng xám, anh không nghĩ mình muốn khóc, điều anh nghĩ tới là, lần này bố đã “coi trọng” mình chưa?

Bởi vì, nhát dao đó chính là do tay anh đâm.

Trong Học viện Y, bất kể là anh học nội khoa hay ngoại khoa cũng đều có môn Giải phẫu. Lần nào Lâm Hy học Giải phẫu cũng bị nôn liên hồi, hề nhìn thấy mẫu xét nghiệm cơ thể người ngâm trong nước thuốc hay cả máu tươi be bết khi giải phẫu động vật là anh lại nôn lên nôn xuống, trời đất chao đảo. Bạn học đều cười nhạo anh, thầy giáo cũng nói anh không phải mẫu người có thể theo học ngành Y. Mỗi lần Lâm Hy nôn hết các thứ trong bụng ra là lại trốn ngay vào nhà vệ sinh, nước mắt nước mũi nhoe nhoẹt, lúc đó anh vô cùng tuyệt vọng. Nhưng khi hết giờ học và trở về nhà, anh lại xuất hiện trước mặt các anh trai với vẻ mặt ung dung tự tại, nói nói cười cười, không hề nhìn ra được một chút gì khác lạ, chỉ có bản thân anh mới biết, cứ mỗi thế này thì sớm muộn gì thì bản thân anh cũng “xảy ra chuyện”.

Trong Học viện Y học có giáo sư Đường là bạn quen cũ với Lâm Sỹ Diên, ông rất quan tâm đến Lâm Hy, sau khi biết được tình hình đã đích thân sắp

xếp một cơ hội giải phẫu cho anh. Trong Học viện, không phải ai cũng có thể có cơ hội được tận tay giải phẫu, bởi cơ thể người phục vụ cho nghiên cứu và giảng dạy là rất có hạn, những cơ thể người bình thường đều đã từng được giải phẫu, đại đa số sinh viên chỉ có thể nhìn xem mà thôi, trường hợp giáo viên đứng cạnh giảng giải, sinh viên động tay vào giải phẫu đã là rất hiếm.

Giáo sư Đường làm như vậy hoàn toàn do nể mặt Lâm Sở Diên, ông sắp xếp một cuộc phẫu thuật riêng cho Lâm Hy, để hẳn một cơ thể người vừa được đem đến trường cho Lâm Hy giải phẫu.

Đó là một thi thể nữ trẻ, khoảng hai mươi tuổi, điềm nhiên nằm trên bàn giải phẫu, khuôn mặt khá đẹp, lúc còn sống chắc là phải xinh đẹp lắm.

Bàn tay cầm dao mổ của Lâm Hy cứ run lên bần bật.

Giáo sư Đường thấy vậy động viên: “Đừng coi đó là một con người, giờ cô ấy đã không còn là một con người nữa, mà là vật mẫu, nhất định trong lòng anh phải cảnh cáo rõ với bản thân mình như vậy, bỏ qua mọi gánh nặng về tư tưởng.”

Lâm Hy lúc ấy thực sự chỉ muốn chạy ngay ra khỏi phòng.

Giáo sư Đường lôi anh lại, đẩy anh, ép anh quay lại bên bàn giải phẫu, “Mau ra tay đi! Rất đơn giản, bắt đầu từ ngực, rồi chậm chậm rạch xuống dưới, chú ý lực của tay, không được run...”

Ánh đèn mổ chiếu từ đỉnh đầu xuống thi thể nữ đó, khiến da thịt cô trông như trong suốt, dựa trên sự đàn hồi của các cơ có thể phán đoán ra rằng thi thể nữ này chết chưa quá bốn mươi tám tiếng đồng hồ. Trên người cũng không có vết thương. Còn vì sao mà chết, chết tự nhiên hay là bị sát hại thì Lâm Hy không hề biết. Anh chỉ biết rằng sau lần phẫu thuật đó, suốt ba ngày liền anh không ăn uống gì, tự nhốt mình trong phòng không chịu ra khỏi cửa. Từ đó trở đi, anh không bao giờ học Giải phẫu nữa. Giáo sư Đường nản lòng đành gọi điện cho Lâm Sở Diên nói: “Thằng bé này, trừ phi một ngày nào đó nó giết người, chứ nếu không thì không học nổi Y đâu.”

Nói chơi mà ứng nghiệm thật. Lúc mũi dao gọt hoa quả đó đâm trúng tim Diệp Quán Thanh, Lâm Hy có thể cảm nhận rõ ràng được cảm giác da thịt đối phương bị rạch ra, máu tươi phun trào, ấm nóng, có cả mùi tanh ngọt sền sệt. Anh không hề nôn mửa, suốt từ lúc bị cảnh sát gông lại đưa đến trại tạm giam, anh không hề nôn mửa một tí nào!

“Từ giờ về sau, với mình, chẳng có gì là đáng sợ nữa cả...”

Anh nói với bản thân mình như vậy.

Lâm Hy không hề biết bên ngoài trại tạm giam đã xảy ra những chuyện gì, bố anh và bác đã thương lượng bàn bạc với nhau như thế nào, anh hoàn toàn không hề biết chút nào.

Ngày hôm sau khi xảy ra chuyện, Lâm Sở Diên từ Mĩ bay về Ly Thành.

“Em định làm thế nào?” Lâm Duy hỏi Lâm Sở Diên.

“Anh thấy em nên làm thế nào?” Lâm Sở Diên hỏi lại anh trai.

“Em đang né tránh câu hỏi đấy, nếu trốn tránh có hiệu quả thì còn cần luật sư để làm gì chứ?”

“Vậy xét từ góc độ luật sư, anh thấy em nên cứu đứa con nào đây?” Lâm Sở Diên hỏi lại thẳng thừng.

“Vậy thì phải hỏi bản thân chú chứ, đứa con trong lòng cậu muốn cứu là đứa nào?” Lâm Duy nhìn thẳng Lâm Sở Diên, ánh mắt sắc nhọn. Lâm Sở Diên không thể không thừa nhận, ông cảm thấy có chút khó khăn khi đối diện với ánh mắt của ông anh, thờ dãi nói: “Giao cho pháp luật xử lý đi vậy, dù sao thì cũng đã xảy ra án mạng rồi, em còn có thể làm gì được chứ?”

“Tôi hiểu rồi.”

“Anh hiểu cái gì?”

“Người chú muốn cứu không phải là Lâm Hy.”

“... Tại sao anh lại nói vậy?”

“Lại còn phải nói nữa sao? Chú biết rõ nhất dao đâm trúng tim Diệp Quán Thanh chính là do Lâm Hy đâm, nếu giao cho pháp luật xử lý, thì chẳng phải là để nó chịu sự phán xét của pháp luật theo trình tự lệ thường đó sao? Vì thế nó sẽ phải đền mạng! Sam cũng sẽ phải chịu sự trừng phạt nhưng sẽ không phải đền mạng, ý chú là vậy, đúng rồi chứ?”

“Em nợ bố mẹ của Sam, em không thể để nó đi vào chỗ chết.”

“Thế chẳng lẽ chú không nợ Lâm Hy sao? Chú nghĩ lại bản thân mình đi, chú đã hi sinh bao nhiêu cho thằng bé? Cũng đã làm gì cho nó rồi? Chú đã làm hết trách nhiệm của một người cha chưa, đã cho nó tình yêu của một người cha bao giờ chưa? Chú có thể nói là chú không nợ nó sao?”

Lâm Sở Diên á khẩu không nói được gì.

Lâm Duy hùng hù hỏ hỏ, tiếp tục nói: “Tất cả mọi chuyện này cũng chỉ là vì dòng máu đang chảy trong người nó không phải là máu của chú, có đúng không? Nhưng mà Sỹ Diên, huyết thống đương nhiên là quan trọng, nhưng cần có tình cảm gắn bó duy trì, chú chưa bao giờ cho nó tình yêu của một người cha, thì cái huyết thống đó của chú đã làm sao chứ? Huống hồ nó là đứa con mà Lưu Yến mang thai mười tháng mới sinh ra được, nếu nó có làm sao thì chú và Lưu Yến cũng chẳng còn gì, cái gia đình nhỏ của hai người cũng hết luôn. Chú hiểu ý tôi chứ?”

Lâm Sỹ Diên lùi lại vài bước, ngồi phịch xuống sô pha, rơi vào im lặng.

Ngoài cửa sổ chớp giạt sấm rền, chiếu vào căn phòng sáng trưng.

“Nhưng nếu em... nếu em cứu nó, thì nhất định phải bỏ Sam, anh nói xem làm sao em đành lòng được? Năm đó mẹ thằng bé chết trên giường đẻ cũng là vì em, còn cả bố thằng bé nữa, cũng là hội tiếp theo của bi kịch này cả. Bao năm qua em làm hết sức mình để bù đắp lại tình yêu thương hơn cho nó, cũng chính là vì muốn phần nào vơi bớt dần vết day dứt trong lòng. Nếu thằng bé thực sự phải đền mạng thì nửa cuộc đời còn lại em biết sống thế nào cho yên đây? Rồi sau này xuống nơi chín suối, em biết phải giải thích với bố mẹ thằng bé thế nào đây?” Lâm Sỹ Diên ôm đầu đau khổ và mệt mỏi vô cùng, “Nếu anh là em, hẳn anh phải biết em khó xử thế nào, em chưa hề biết rằng làm người lại khó khăn đến vậy, em không muốn đứa nào phải đền mạng cả...”

“Thật sự là thế sao? Bao gồm cả Lâm Hy?”

“Anh đang nói gì vậy chứ? Nó có thể nào đi nữa thì cũng là người nhà họ Lâm, mặc dù em không thể cho nó nhiều tình yêu thương hơn nữa, nhưng trong lòng... thực ra em vẫn luôn thử cố gắng tiếp nhận nó. Thằng bé này có nhiều điểm rất giống em hồi còn trẻ, em muốn đối xử tốt với nó nhưng vẫn nghĩ đến chuyện huyết thống, thế nên mãi không giải thoát được cho mình...”

“Nếu chú không thích nó thì giao nó cho tôi, để nó làm con trai tôi! Tuyệt đối tôi sẽ không bao giờ đối xử với nó như chú, bắt nó phải từ bỏ lí tưởng của mình, bắt nó phải đi theo con đường mà nó không mong muốn như thế đâu!”

Lời nói vừa dứt, bản thân Lâm Duy cũng giật mình. Lâm Sỹ Diên cũng hết sức ngạc nhiên, ngẩng đầu lên nhìn anh mãi hồi lâu, “Anh quý Lâm Hy?”

“Tôi... tôi chỉ thấy rất thương thằng bé. Những gì nó gặp phải rất giống tôi năm đó, cũng đều là con trai nhà họ Lâm mà từ bé, chú thì luôn được coi trọng hơn tôi, chẳng phải vậy sao?”

“Những chuyện đã qua rồi anh còn nhắc lại làm gì nữa.” Lâm Sỹ Diên né tránh chủ đề.

“Đúng là không cần thiết phải nhắc lại làm gì, nhưng sự lạnh nhạt của bố đối với tôi thực sự đã để lại một vết sẹo mà cả đời này tôi không thể nào xóa đi được, vì vậy nhìn thấy Lâm Hy tôi luôn cảm thấy rất đau lòng, thấy xúc động lắm...”

“Vậy nên ý của anh là, em nhất định phải bảo vệ thằng bé?”

“Tôi không nói như vậy.”

“Ý của anh là thế đấy!”

“Nhưng chúng đều là con trai chú, quyền quyết định rốt cuộc vẫn nằm trong tay chú, chẳng phải vậy sao?” Lâm Duy quả không hổ danh là một luật sư, ông nói gì cũng luôn mang áp lực đến cho người ta.

Lâm Sỹ Diên nhìn thẳng mắt ông anh trai, dường như hiểu ra một điều gì mới mẻ từ ông. Xưa nay không bao giờ ông nhắc đến chuyện cũ, nhưng lần này vì Lâm Hy không ngờ ông lại trực tiếp nói rõ ràng ra, điều này khiến Lâm Sỹ Diên thực sự rất bất ngờ. Trong ấn tượng của ông, Lâm Duy luôn là một người kín kẽ, sâu lắng, luôn điềm đạm với tất cả mọi chuyện. Từ nhỏ ông bỏ Lâm Bá Hàn đã vô cùng yêu chiều Lâm Sỹ Diên, so với Lâm Duy mà nói thì quả đúng là có thờ ơ hơn rất nhiều, nhưng trông Lâm Duy thì lại có vẻ không bận tâm gì đến chuyện đó cả. Ngay cả lúc bố lâm chung, phần lớn tài sản đều giao lại cho Lâm Sỹ Diên, Lâm Duy cũng không oán thán nửa lời. Hóa ra, đó chỉ là vẻ ngoài thế thôi, trong lòng ông không phải thực sự không có cảm giác gì. Con người tại sao luôn phải có cái tính hai mặt ấy cơ chứ?

Thực ra, hồi nhỏ Lâm Sỹ Diên rất sùng bái anh trai cả. Cá tính Lâm Duy rất mạnh, cũng rất độc lập, chưa bao giờ ý lại vào thế lực của gia tộc trong bất kỳ hoàn cảnh nào, việc ông trở thành luật sư nổi tiếng khắp Giang Nam đều là kết quả từ sự nỗ lực của chính bản thân ông. Lâm Sỹ Diên thừa nhận, chưa bao giờ ông thực sự hiểu rõ anh trai mình, trong lòng luôn vô cùng kính trọng ông, dành cho ông tình cảm vô cùng thân thiết. Nhưng mãi đến giờ ông mới hiểu, thực ra ông cũng có phần sợ Lâm Duy. Lâm Sỹ Diên biết rõ, nếu lần này ông từ bỏ Lâm Hy thật thì nhất định Lâm Duy sẽ quay lưng lại với ông.

“Vậy, anh nói xem phải làm sao đây, người chết là vì Lâm Hy đâm...” Cuối cùng thì Lâm Sỹ Diên cũng thỏa hiệp, ông bắt lực thả người xuống ghế, cách tốt nhất là buông tay, giao cho Lâm Duy xử lý.

Điều Lâm Duy chờ đợi chính là câu nói này, ông nói, lòng như đã có dự định sẵn từ trước: “Nếu nghe tôi, cả hai đứa sẽ chẳng sao cả...”

Hai ngày sau, Lâm Hy được thả ra, cả Thư Khang, con trai của nhà họ Thư cũng được thả ra. Bởi tất cả những nhân chứng có mặt đều chứng minh Sam là người gây ra vụ ẩu đả, con dao kia cũng là do anh mang đến, đúng là anh đã đâm Diệp Quán Thanh liên tiếp mấy nhát. Còn về nhát dao chí mạng kia có phải là do anh đâm hay không thì bản thân anh cũng không rõ nữa. Đến bản thân anh còn không rõ thì những người khác làm sao mà rõ được? Xem chừng Sam sắp bị lôi ra tạt bắn rồi!

Tối hôm Lâm Hy được thả về, trời đổ mưa to gió lớn, không khí trong căn nhà trên phố Tử Đằng của nhà họ Lâm chỉ một vẻ vắng lặng u ám, những người bạn thân mặt mày ủ ê, than ngắn thở dài.

“Nói đi, các người hãy nói đi, phải làm thế nào tôi mới có thể giúp nó thoát khỏi tử hình? Dù có phải khuynh gia bại sản tôi cũng không tiếc...” Suốt từ đầu đến cuối Lâm Sỹ Diên chỉ nói đi nói lại được một câu ấy, rồi lại đưa mắt nhìn sang Lâm Duy, “Chẳng phải anh nói chúng nó sẽ không có chuyện gì sao, nhưng tại sao Sam vẫn còn đang ở trong đó, tháng sau là phải ra tòa rồi?”

Lâm Duy trong lòng như đã có dự tính sẵn: “Cũng không phải là không có cách giải quyết...”

“Vậy phải làm thế nào mới giải quyết được?” Lâm Sỹ Diên hỏi dồn lại Lâm Duy.

“Đừng cuống, từ từ nghe tôi nói.” Lâm Duy dù sao cũng xuất thân là một luật sư, trong số những người trong phòng chỉ có ông là bình tĩnh nhất, trong khi tất cả mọi người đều nhìn ông sốt ruột thì ông vẫn ung dung thông thả, “Xét tình hình bây giờ mà nói thì có hai trường hợp để thằng bé có thể được xét miễn án tử hình. Thứ nhất, nếu người hành hung chưa đủ mười tám tuổi thì có thể miễn tử hình, nhưng vẫn phải bị kết án. Còn một trường hợp nữa, nếu người hành hung bị bệnh thần kinh, ít nhất lúc phát bệnh sẽ rơi vào trạng thái vô ý thức, vậy thì cũng sẽ được miễn khỏi trách nhiệm hình sự...”

“Sam bao nhiêu tuổi rồi?” Ngay lập tức có người hỏi.

Lâm Sỹ Diên nghĩ ngợi, rồi lại lắc đầu: “Thằng bé sắp mười chín.”

“Vậy...”

Căn phòng rơi vào im lặng khiến người ta nghẹt thở.

Lưu Yến nhìn mọi người xung quanh, lập tức lộ ra vẻ mặt sợ hãi, giọng nói cũng run run: “Đây là chuyện phạm pháp, Sỹ Diên, anh phải suy nghĩ kỹ càng một chút, lẽ nào thanh danh bao thế hệ nhà họ Lâm chúng ta...”

“Chẳng lẽ em định giương mắt nhìn thằng bé phải chết hay sao?” Lâm Sỹ Diên ngắt lời vợ, “Em nghĩ rằng tôi không sợ chết? Em tưởng rằng tôi không biết đây là chuyện phạm pháp hay sao? Nhưng thanh danh bao đời nay của nhà họ Lâm so với mạng sống của Sam có đáng là cái gì, chỉ cần giữ được mạng sống của nó, tôi không tiếc bất cứ giá nào! Nếu không thì làm sao tôi xứng với bố mẹ thằng bé? Mà bản thân tôi cũng không sống nổi...”

“Chẳng lẽ anh không sợ vì thế mà lương tâm mình bất an sao? Mẹ thằng bé đã chết ấy cũng là một mạng sống đấy!” Câu nói của Lưu Yến như đánh trúng điểm yếu của Lâm Sỹ Diên.

Lâm Sỹ Diên im lặng. Mãi lâu sau, ông mới buồn bã nói: “Tôi biết, tôi biết lương tâm bất an là như thế nào, năm đó khi mẹ thằng bé chết trên giường đẻ, bố nó cũng lại chết theo, lương tâm tôi bất an đến mãi tận bây giờ, nó thực sự dẫn vật khiến con người ta không còn là con người nữa! Nhưng, vẫn là câu nói đó, so sánh với sinh mạng của thằng bé, cho dù tôi không chịu đựng được cũng phải chịu đựng sự dẫn vật này, tôi đã chịu đựng suốt hơn mười năm rồi, giờ cũng chẳng sợ phải tiếp tục chịu đựng nữa.”

Nói vậy, nước mắt từ trong khóe mắt ông tuôn trào ra như suối. Ông lau nước mắt, không kiềm chế nỗi đau thương. Thụ Bá Tiêu đặt tay lên vai ông, tỏ ý ủng hộ.

Lâm Sỹ Diên cảm kích ngẩng đầu lên nhìn Thụ Bá Tiêu không nói nên lời.

Lâm Duy nhìn mọi người xung quanh khắp một lượt rồi mới tiếng: “Mọi người đã quyết định chưa?”

“Còn có thể thế nào được nữa, chỉ đành vậy thôi.” Những bạn bè thân thích nhà họ Lâm nói.

Lâm Duy trịnh trọng gật đầu: “Vậy thì được rồi, chuyện này cứ để tôi lo, nhưng mọi người phải nhớ, ngoài sự khiển trách lương tâm, mọi người còn phải làm một chuyện quan trọng khác nữa.”

“Chuyện gì?” Mọi người đồng thanh hỏi.

“Giữ bí mật!” Lâm Duy nghiêm mặt, nói rõ ràng từng câu từng chữ, “Mỗi người trong chúng ta ở đây ngày hôm nay nhất định lúc nào cũng phải nhớ, bí mật này không chỉ liên quan đến mạng sống của Sam, mà còn liên quan đến rất nhiều người vô tội khác nữa, bởi để làm được việc này, ắt sẽ phải liên lụy đến rất nhiều người. Nếu như bí mật bị tiết lộ, hậu quả thế nào chắc mọi người cũng biết.”

Nói xong, ông lại hướng ánh mắt nhìn sang Lâm Sỹ Diên, “Bây giờ, chú chỉ làm hai việc, thứ nhất là điều động tất cả nguồn vốn có thể điều động được để chứng minh Sam, cũng chính là Đỗ Trường Phong, rằng thằng bé là một bệnh nhân mắc bệnh tâm thần, bao gồm cả tiểu sử bệnh án, tất cả những thứ như nhân chứng, vật chứng và giám định tư pháp, không được bỏ qua bất cứ tình tiết nhỏ nào, nếu không thì bao nhiêu công sức trước đó cũng sẽ đổ xuống sông xuống biển hết. Thứ hai, là từ giờ trở đi chú phải nhớ kỹ, đứa con trai của chú, Đỗ Trường Phong, thằng bé không phải là một người bình thường, hồi còn nhỏ đã từng phải chịu đả kích và mắc bệnh tâm thần, đến giờ vẫn chưa hồi phục, nó là một người điên!”

Mắt Lâm Sỹ Diên đờ đẫn: “Nó... là một người điên...”

“Nói to lên!”

“Nó là một người điên!” Lâm Sỹ Diên nói to theo lời anh trai trong nước mắt.

“Ok.”

Vậy là một tờ giấy giám định tư pháp bệnh thần kinh lỗi Sam trở lại từ quỹ môn quan, Sam bị giám định là một bệnh nhân tâm thần, không phải chịu trách nhiệm hình sự! Lúc này, Lâm Sỹ Liên không thể không khâm phục tài bày mưu tính kế của Lâm Duy, mặc dù Sam bị nhốt vào trong bệnh viện tâm thần nhưng như thế cũng còn hơn là phải mất mạng, quả nhiên đúng là hai đứa con của ông đều được cứu cả!

“Anh, em thật sự không biết phải nói thế nào...” Tâm trạng của Lâm Sỹ Diên rất phức tạp, không biết là cảm kích, hay là sợ hãi, chỉ là thấy rất không vững tâm

Lâm Duy lời lẽ danh thép: “Không biết phải nói thế nào thì không cần phải nói gì cả, hãy đối xử tốt với Lâm Hy, trong lòng tôi và chú sẽ dễ chịu hơn một chút!”

Có lẽ lời của Lâm Duy đã có tác dụng, từ đó trở đi thái độ của Lâm Sỹ Diên đối với Lâm Hy đúng là đã có chút thay đổi, ít nhất là cũng đã bớt dả kích đi nhiều, không còn hơi động tí là lại mặt nặng mày nhẹ với Lâm Hy nữa. Còn Lâm Hy, sau khi biết rằng bác cứu mình đã vô cùng cảm kích Lâm Duy, anh không ngờ bác quý anh thật, sự cảm kích ấy không thể dùng từ ngữ nào để biểu đạt ra được. Đương nhiên, ít nhiều anh cũng thấy cảm kích Lâm Sỹ Diên, bởi anh rất rõ ràng, nếu thực sự bỏ bỏ mặc không thêm ngó ngang gì đến anh thì cái người mà cho dù không bị lỗi đi tập bắn cũng bị nhốt vào nhà thương điên kia chắc chắn không phải là Sam, mà chính là anh, Lâm Hy.

“Xem ra bố vẫn còn coi em là con trai của ông.” Có lần Lâm Hy đã nói thế trong lúc chuyện riêng với Lâm Nhiên.

“Em vốn là con trai của bố, chỉ là bố nghiêm khắc với em hơn một chút, em đừng để bụng.” Lâm Nhiên cười và nói với Lâm Hy như vậy, “Hơn nữa không biết em đã từng nghĩ đến chuyện này hay chưa, chứ nhà họ Lâm chúng ta bao đời nay hành nghề y, trong ba đứa con trai bố lại chỉ chọn có mình em theo học, đây chính là bố coi trọng em đó. Anh và Sam, rõ ràng là ông đã từ bỏ rồi, bởi hai anh đều không phải là đứa học hành giỏi giang gì, chỉ thích hợp theo âm nhạc thôi.”

Nghe Lâm Nhiên nói thế, mắt Lâm Hy bỗng lóe lên tia lửa sáng: “Thật sao? Anh thật sự nghĩ vậy sao?”

“Một người thông minh như em chẳng lẽ lại không nghĩ đến ? Chính vì bố gửi gắm quá nhiều kỳ vọng vào em nên mới yêu cầu nghiêm khắc đến vậy. Nếu không thì làm sao em thành tài được cơ chứ?” Lâm Nhiên tích cực khuyên bảo Lâm Hy với mong muốn hóa giải ngăn cách giữa em trai và bố.

Lâm Hy khi đó còn trẻ, nghe vậy cũng vui mừng khôn xiết đồng ý với cách nói của Lâm Nhiên. Mặc dù anh đã sớm quen với việc bố đối xử lạnh nhạt với mình nhưng trong lòng cũng nhẹ nhõm thanh thản hơn rất nhiều, anh tình nguyện cho rằng bố đang rèn luyện, khảo nghiệm anh. Thế là anh lại học tập nghiên cứu cần cù hơn, cộng thêm trí thông minh sẵn có và năng lực bẩm sinh, anh nhanh chóng trở thành niềm tự hào của Học viện Y học, trong lúc bao nhiều sinh viên ôm một đồng sách vở y học dày cộp, đầu óc mơ mơ màng màng thì anh đã có thể một mình lên bàn mổ và làm một số phẫu thuật đơn giản. Khi rất nhiều sinh viên phấn đấu ganh đua để đạt được một suất đi thực tập thì anh đã nổi tiếng khắp nơi vì đã cứu một bệnh nhân tim mạch đang cận kề cái chết được cải tử hồi sinh.

Lâm Sỹ Diên biết tin đương nhiên cũng rất vui mừng, dù thế nào đi nữa thì Lâm Hy cũng đã làm mát mắt nhà họ Lâm, khi đó ông liền quyết định đưa Lâm Hy đến đại học Stanford ở Mỹ để tiếp tục học sâu thêm. Trước khi đi còn mở một bữa tiệc đình đám để tiễn Lâm Hy đi du học.

Lâm Hy quả thực cảm thấy kinh ngạc vì bỗng nhiên được sủng ái đến vậy. Anh thực sự cho rằng bố đã gửi gắm kỳ vọng vào bản thân mình, ngay đến cả người biết rõ ràng nội tình là Lâm Duy cũng còn tưởng Lâm Sỹ Diên đã nghĩ thông suốt rồi, và rất hài lòng với việc ông bồi dưỡng đào tạo Lâm Hy. Sau bữa tiệc, Lâm Duy và Lâm Sỹ Diên vừa nhâm nhi rượu nho vừa trò chuyện với nhau trong thư phòng, Lâm Duy mở đầu câu chuyện: “Thằng nhóc Lâm Hy này đúng là thông minh thật! Đào tạo cho thật tốt thì nhất định sau này sẽ làm nên thành tựu lớn. Theo như phán đoán của tôi thì thành tựu của thằng bé còn hơn cả tôi và cậu ấy chứ.”

“Vậy sao?” Lâm Sỹ Diên ngồi bên cạnh bàn đọc sách, tay cầm ly rượu, phản ứng rất lạnh nhạt

“Cậu không nhận thấy thế sao? Thằng bé đã kế thừa trí thông minh của nhà họ Lâm chúng ta...”

“Nhưng nó không phải là người nhà họ Lâm chúng ta!” Lâm Sỹ Diên nói chắc như đinh đóng cột, ánh đèn hơi tối chiếu vào khiến mặt ông trông cũng có vẻ hơi u ám, giọng nói danh thép lạnh băng, khiến Lâm Duy tự nhiên không khỏi rung mình. Ông cũng người nhìn Lâm Sỹ Diên, “Em, em hãy còn để bụng chuyện này sao...”

“Anh cảm thấy chuyện này có thể cho qua được sao?” Lâm Sỹ Diên hỏi vặn lại Lâm Duy.

Lâm Duy thể hiện ra vẻ mặt vô cùng thất vọng.

“Trên thế giới này bất cứ thứ gì cũng có thể xây dựng lại được, bao gồm cả tình cảm, đều có thể bồi dưỡng hay phục hồi, chỉ duy nhất có huyết thống, một khi đã xác lập rồi thì không thể nào thay đổi được. Em biết anh sẽ nhìn em như thế nào, nhưng anh không phải là em, anh không thể nào cảm nhận được nỗi đau khổ trong lòng em, anh không thể nào cảm nhận được!”

Lâm Sỹ Diên nói rồi đặt mạnh ly rượu xuống bàn, mấy giọt rượu đỏ thẫm bắn lên xấp giấy tờ ngổn ngang ở mặt bàn, thoạt nhìn trông giống hệt những giọt máu vừa rớt ra. Điều đó rõ ràng làm tăng thêm dả kích trong lòng Lâm Sỹ Diên, ông đập bàn nói: “Không ai biết được em đã phải chịu đựng sự lãng nhục khủng khiếp đến như thế nào! Cho đến giờ Lưu Yến vẫn không chịu nói người đàn ông đó là ai, hay chỉ tên thôi cũng được, rõ ràng là cô ấy muốn em mang cái cặp ‘sừng’ này theo xuống tận huyệt! Đúng vậy, Lâm Hy rất thông minh, mặc dù nó không có tài hoa về nghệ thuật như Lâm Nhiên và Sam, nhưng về y học thì chắc chắn tương lai thằng bé có thể sẽ vượt hơn cả em, nhưng chỉ tiếc rằng... Rốt cuộc thì thằng bé vẫn không phải là con trai

nổi đời nhà họ Lâm chúng ta, dựa vào sức lực của nó thì cũng chỉ có thể giữ thể diện cho hai anh trai của nó thôi...”

“Giữ thể diện? Thế là ý gì?” Sắc mặt Lâm Duy lúc ấy cũng rất khó coi.

“Còn có thể là ý gì được cơ chứ? Nhà họ Lâm chúng ta bao đời nay đều theo nghề y, sản nghiệp to lớn, vốn dĩ em hi vọng Nhiên có thể học ngành y để kế thừa sự nghiệp gia tộc, nhưng chí hướng của nó lại không như vậy, hơn nữa thành tựu của thằng bé về âm nhạc cũng đạt được trình độ tuyệt vời, em không nhẫn tâm hủy hoại tài năng thiên bẩm của thằng bé mà bắt nó làm việc nó không thích. Còn Sam, đừng nói là em không chịu bồi dưỡng nó, nhưng đúng là em có bồi dưỡng thì thằng nhóc này vẫn cứ không chịu thuận theo ý mình, nó không gây ra tai họa cho em là em đã cảm ơn trời đất lắm rồi. Rốt cuộc là chỉ còn lại mỗi Lâm Hy. Thằng bé quả đúng thật là một đứa trẻ thông minh, thái độ của em rất rõ ràng, em bồi dưỡng nó, nó nhất định phải hi sinh vì nhà họ Lâm chúng ta; ngược lại, chỉ cần nó thật thà chăm chỉ, nhiệt tình làm việc vì nhà họ Lâm, là em sẽ chấp nhận ra sức bồi dưỡng nó, cũng sẽ không đối xử tệ với nó, những thứ mà hai anh nó được hưởng thụ, nó cũng sẽ được hưởng thụ như thế...”

“Hóa ra là vậy! Hóa ra là vậy!” Lâm Duy nói liền hai câu “hóa ra là vậy”, rồi lại đổi giọng, “Thế còn đi săn thì sao? Thằng bé cũng có thể thừa kế đi săn nhà họ Lâm giống như Lâm Nhiên và Sam chứ?”

“Ai nói Sam có thể thừa kế? Thằng bé chỉ là con nuôi của em, em đã cho nó cuộc sống sung túc, cả đời vinh hoa phú quý đều không là vấn đề, nhưng đi săn thì nó không có phần! Nó không có phần, thì Lâm Hy cũng làm sao mà có phần được? Ngoài Lâm Nhiên ra em sẽ không giao đi săn cho ai khác hết, Lưu Yên cũng không được! Cô ấy đúng là vợ em đấy, nhưng thực sự cô ấy đã làm em đau lòng quá, nếu em giao tài sản cho cô ấy thì chỉ sợ cô ấy sẽ chuyển ngay cho người đàn ông kia!”

Lâm Duy bắt lực dựa trên sô pha, lắc đầu: “Tại sao chú cố thể nghĩ tất cả mọi người đều xấu xa như vậy được nhỉ? Biết đâu người đàn ông đó và Lưu Yên thật lòng thật dạ yêu thương nhau, chứ chưa chắc đã dòm ngó gì đến tài sản của chú...”

Lâm Sỹ Diên lập tức dựng ngược mày lên: “Anh mới thật là kì lạ ấy, không đứng về phía em lại còn nói tốt cho người ngoài nữa. Thật lòng thật dạ yêu thương nhau? Hừ, vậy thì em được coi là cái gì chứ? Rùa hay là ba ba? Không những không công nuôi con trai cho người ta, lại còn hai tay dâng tài sản cho hân?”

Lâm Duy thật sự thất vọng với em trai, ông xua xua tay: “Anh cũng chẳng tiện nói gì thêm nữa, dù sao thì anh cũng không thay đổi được suy nghĩ của chú. Anh chỉ cảm thấy chú đối xử với Lâm Hy như vậy thật quá không công bằng, nếu thằng bé biết được chân tướng sự việc, em đã bao giờ từng nghĩ chuyện này sẽ khiến nó tổn thương đến mức nào không?”

“Em không cần bận tâm! Nếu nó biết rồi thì mặc kệ nó, nó mà ở lại thì là người nhà họ Lâm, nó mà đi khỏi cửa nhà họ Lâm thì cũng đừng nghĩ đến chuyện quay lại nữa. Vậy cũng coi như em mất công nuôi nó, coi như là làm việc thiện vậy!”

“Nhưng, có chuyện này, có thể chú không biết.” Lâm Duy cười nhạt nói, “Tài sản của nhà họ Lâm chúng ta chưa chắc đều nằm trong tay chú cả, đương nhiên là cũng không nằm trong tay tôi, tôi nghe mẹ từng nói, bố đã từng chuyển một số tài sản lớn sang nước ngoài, một số rất lớn rất rất lớn...”

“Em cũng từng nghe nói vậy, chuyển từ trước ‘Cách mạng văn hóa’, nghe nói là hai phần ba số tài sản gốc nhà họ Lâm chúng ta, nhưng cụ thể là bao nhiêu thì ngoài bố ra chẳng ai biết cả.”

“Chú nghe ai nói vậy?”

“Nghe bà vú nói chuyện riêng là vậy, bà ấy nói là mẹ vì chuyện này mà bệnh mãi không khỏi, đang sống khỏe mạnh sờ sờ ra mà bỗng tức mà chết.”

Lâm Sỹ Diên tỏ vẻ không bận tâm gì đến, “Hừ, cần nhiều tiền như vậy để làm gì cơ chứ? Trách nhiệm của em chính là giữ gìn sản nghiệp hiện có của nhà họ Lâm chúng ta, tránh khỏi rơi vào tay người ngoài, còn về số tài sản mất tích bên nước ngoài kia thì có vẻ cũng chỉ sợ không có phúc được hưởng. Nghe nói lớn lắm, đến nỗi khiến người ta phát sợ, xem chừng cũng đủ nuôi con cháu nhà người ta hết rồi...”

“Nói chung là anh cũng đã hiểu rõ rồi, chú coi trọng chuyện huyết thống đến vậy chắc cũng là do chịu ảnh hưởng của chuyện này.”

“Đúng vậy, đây là trách nhiệm của em, cũng là trước lúc lâm chung mẹ đã dặn dò riêng với em.”

“Ân oán của người đời trước dựa vào cái gì mà bắt chúng ta phải chịu hậu quả chứ? Nói cách khác, chuyện của chúng ta đời này tại sao lại để bọn trẻ Lâm Hy phải hứng chịu hậu quả chứ?”

“Số! Tất cả đều là cái số cả! Sinh ra trong gia tộc như thế này, không một ai có cơ hội được lựa chọn hết. Nếu có thể lựa chọn, em cũng sẽ chọn được sinh ra trong một gia đình bình thường, vợ con sum vầy vui vẻ, không giống như bây giờ, có vợ có con đầy nhưng nào ai coi em ra gì đâu? Nhất là Lưu Yên, vừa nhìn thấy em là mặt chẳng còn ra cái mặt nữa...” Lâm Sỹ Diên nhắc đến vợ là lại u sầu thở dài than vãn.

Lâm Duy không nói lời nào nữa, ánh mắt lơ đãng, dường như có tâm trạng dần vật vờ trên đôi mày. Ngoài cửa sổ, màn đêm sâu thẳm, một mảnh trăng khuyết treo vắt trên ngọn cây, không ai chú ý đến một người thanh niên đang xuyên qua vườn hoa lao điên cuồng ra khỏi cửa, mất hút trong màn đêm vô tận...”

Chương 19: Nụ cười của quỷ sa tăng

Mưa suốt bao ngày trời.

Mưa dầm mưa xuân luôn khiến tâm trạng người ta buồn chán, khó chịu.

Lâm Hy đứng trước cửa sổ căn hộ chung cư, mưa rơi rả rích, trông như một tấm lưới tơ bạc khổng lồ chụp trọn lấy tất cả mọi thứ trong trời đất. Cả thành phố ướt dầm dề, mây đen xám xịt che kín hết cả bầu trời, những tòa nhà trong mưa mờ mịt ánh lên màu hoàng hôn, rõ ràng đang buổi sáng mà trông cứ như hoàng hôn vậy.

Đêm qua lại là một đêm không ngủ. Cứ mê man mãi, anh mơ thấy chỉ một mặt biển màu đen, những con sóng lớn cũng màu đen lặng lẽ, mang theo sức mạnh ngầm ngầm từ chân trời ập đến cuộn cuộn. Anh không có chỗ nào để trốn đi được, từ từ bị màu đen đáng sợ ấy nhấn chìm từng chút từng chút một. Xung quanh nước biển lạnh băng từ bốn phương tám hướng ập đến dội vào người anh, xâm nhập vào máu, dường như anh có thể nghe thấy tiếng thể xác mình đang mục nát, từ lục phủ ngũ tạng cho đến đại não, từ linh hồn cho đến trái tim, từ từ mục nát thối rữa, rỉ ra chất dịch sền sệt đen sì. Cuối cùng chỉ còn lại cái vỏ bọc mục ruỗng nổi lên trên mặt biển đen ngòm, không đau khổ, không bị thương, không hận, cũng không yêu, cứ trôi trôi theo sóng biển như thế, cứ trôi nổi mãi...

Lúc tỉnh dậy đã là sáu giờ sáng. Anh bò dậy khỏi giường, muốn ăn một chút gì đó nhưng lại chẳng nuốt được thứ gì. Hết nghĩ đến cảnh tượng đen tối trong mơ ấy anh lại thấy mệt mỏi chán nản. Chưa bao giờ anh cảm thấy chán ghét bản thân mình như bây giờ. Đã rất nhiều ngày rồi anh không về nhà, đương nhiên, ở đó chưa bao giờ cho anh cảm giác của một cái “nhà” thực sự. Thậm chí, ở đó còn có người chán ghét anh. Anh không muốn nhìn thấy con người đó, người đó cũng chẳng muốn nhìn thấy anh. Sự chán ghét và thù hận giữa hai bố con đã vạch ra một hố sâu ngăn cách hai người, mưa xuống như lại biến thành sông, và không bao giờ, không có cách nào có thể vượt qua được nữa.

Vậy nên, anh có đến mấy căn hộ chung cư, ở Ly Thành, Đồng Thành đều có cả. Trước kia, để giữ gìn hình ảnh một gia đình, phần lớn thời gian anh đều trở về nhà, cho dù cuộc sống bên ngoài có khủng khiếp thế nào thì ở nhà vẫn luôn có người đợi anh về, vợ anh, Văn Uyên Thanh, luôn đợi anh trở về nhà. Nhưng giờ đây chẳng có ai đợi anh nữa, ngay đến cả người mà anh muốn ngả vào cuối cùng trên thế giới này cũng bỏ rơi anh rồi. Thực ra anh luôn nghi ngờ thân phận của cô nhưng lại chưa bao giờ chịu đi chứng thực. Bởi anh luôn tự ti chẳng có gì thuộc về bản thân anh cả, vậy thì cô có thể lấy đi được cái gì từ anh chứ?

Đúng vậy, anh là quý công tử nhà giàu ngồi ôm một đồng gia sản trị giá đến hàng tỉ đồng, có điều quyền sử dụng của anh chỉ có hạn thôi, không hề có quyền sở hữu. Những tài sản dưới tên anh đều thuộc về Lâm thị, và như thế thường thì những món chi tiêu vượt quá mức năm trăm tệ đều phải có chữ ký của chủ tịch hội đồng quản trị Lâm Sỹ Diên. Lâm Sỹ Diên giải thích với anh, thanh niên còn trẻ không quản lý nổi bản thân, lập nghiệp thì dễ nhưng giữ được sự nghiệp mới là khó, đợi đến khi nào con thực sự biết sử dụng tiền thì ta sẽ cho con quyền hạn sau. Còn về 30% số cổ phần Lâm thị dưới tên anh lại hoàn toàn chỉ là thứ tài khoản hư danh. Bởi Lâm Sỹ Diên đã ngầm tính toán sẵn từ lâu, nếu chưa được đích thân ông ký tên thì quyền nắm giữ cổ phần không được chuyển nhượng cho bất kì ai. Mà cho dù Lâm Sỹ Diên đã ký tên nhưng mười mấy luật sư trong Hội đồng luật sư Lâm thị chưa ký thì quyền nắm giữ cổ phần vẫn không thể nào lọt ra ngoài được.

Lừa đảo! Ngay từ đầu Lâm Hy đã biết người đó đang lừa anh, từ cái lần anh vô tình nghe thấy cuộc nói chuyện giữa ông và ông bác anh trong thư phòng năm ấy, anh đã biết rằng mình chỉ là một công cụ bị đem ra lợi dụng. Nhưng anh vẫn vô như không biết, có rất nhiều chuyện anh đều vô như không biết, bao gồm cả ý đồ mà Văn Uyên Thanh lấy anh, anh đều giả vờ hồ đồ không biết gì. Còn cả Cát Văn nữa, đương nhiên là anh biết người đàn bà đó lên giường với anh không phải vì cô ta thích hay yêu gì anh, anh không bao giờ mơ tưởng vậy. Yêu? Nghe mới thật ấu trĩ và buồn cười làm sao! Cát Văn không khác gì những người phụ nữ mà trong mắt chỉ có tiền, chỉ là gặp dịp thì chơi vui vậy, nhưng cũng không ngờ rằng cô ta cũng là kẻ đã bị ma quỷ chiếm mất linh hồn, bởi còn có người cho cô ta nhiều tiền hơn với mục đích làm cuộc hôn nhân của anh đổ vỡ. Tất cả mọi thứ đều chỉ là một ván cờ lừa đảo đã được ai đó sắp đặt sẵn rồi. Thì cứ lừa đi, các người cứ đến mà lừa đi, tôi chẳng có cái gì cả, thì các người có thể lừa được cái gì từ tôi cơ chứ?

“Lâm tiên sinh, mọi thứ đã chuẩn bị xong hết rồi.”

Luật sư cấp cao nhất Lâm thị, Chung Đồng, không biết đã vào phòng từ lúc nào, trong tay cầm một chiếc cặp táp. Lâm Hy nhìn chiếc cặp táp thần thò, đựng bên trong đó là đơn ly hôn của anh và Văn Uyên Thanh. Giờ anh mới nhớ ra đã hẹn hôm nay đến ký, anh nói với Chung Đồng: “Anh cứ xuống trước đi, tôi thay bộ quần áo đã.”

“Vâng, tôi đợi anh trong xe.” Chung Đồng gật đầu và đi ra khỏi phòng.

Chiếc xe sang trọng chạy chậm chậm trên khắp ngõ nhỏ phố lớn, như thể đang đi trong màn mưa vô tận, mọi thứ ngoài cửa xe đều thật mơ hồ, không nhìn thấy rõ gì.

Đúng vậy, không nhìn rõ được gì, bao gồm cả cuộc hôn nhân thất bại của anh.

Lúc đầu khi anh lấy cô cũng là vì chí thi của bố, bố hi vọng anh nhanh chóng lập gia đình, sinh con đẻ cái để cho thế giới bên ngoài thấy hình tượng một

gia nghiệp hưng vượng giả tạo. Khi anh quen cô anh đã có bạn gái, chung sống với nhau cũng được mấy năm, nhưng bị bố phản đối, nói gia đình nhà gái đó có quá nhiều anh chị em, nuôi vợ cũng được nhưng sao có thể nuôi cả gia đình nhà người ta được.

Văn Uyên Thanh thì bố mẹ đã mất hết, cô chủ yếu sống bên Mỹ, được ông cậu bên đó nuôi nấng trưởng thành, tốt nghiệp đại học danh tiếng, bối cảnh gia đình cũng đơn giản. Đương nhiên, tất cả những điều này đều là giả. Quan trọng nhất là Lâm Hy thích đáng về yêu kiều của cô, trong một lần gặp tình cờ, chỉ một cái liếc mắt của cô thôi đã khiến anh đờ đẫn, anh có cảm giác đây chính là người mà mình đang tìm kiếm. Anh không hề trao đổi hay thông báo gì trước với bố cả, tự đăng ký kết hôn luôn bên Mỹ rồi sau đó trực tiếp dẫn về nhà. Điều bất ngờ là bố anh không nói gì, thái độ rất khách sáo, nhưng ánh mắt ông khi nhìn Văn Uyên Thanh lại luôn mang một thứ gì đó như kiểu thách thức, như thể có ý ‘Xem cô có thể làm được gì’ vậy. Lâm Hy không phải thẳng mù, anh chỉ là giả mù vậy thôi.

Trong con người Văn Uyên Thanh có thứ khiến anh yêu say đắm. Không nói rõ ràng được đó là gì nhưng anh khẳng định là có một thứ gì đó. Có lúc anh nồng nhiệt say đắm cô, nhưng có lúc lại lạnh nhạt như băng đá, bởi anh không nắm chắc được rằng bản thân mình nên đối xử với cô như thế nào. Thân xác cô thuộc về anh, vậy còn linh hồn cô thì sao?

Anh luôn tò mò, cô đã giao linh hồn của cô cho ai rồi?

Anh đã từng nghĩ đến rất nhiều khả năng, nhưng chưa bao giờ nghĩ đó lại là Diệp Quán Ngữ, đúng là anh đã để sót mất một người quan trọng. Nhưng cũng chẳng sao, dù thế nào thì cũng đều bị người ta âm mưu tính toán trước cả, thì người đó có là ai cũng chẳng còn quan trọng nữa.

Hai người hẹn gặp nhau trong một quán cà phê. Ngoài Chung Đồng không còn ai ở đó nữa.

Lâm Hy nhìn Văn Uyên Thanh, người sắp trở thành vợ cũ của anh, vẻ mặt bình tĩnh, lúc ký tên cũng có vẻ rất tùy ý, giống như thường ngày anh xử lý những tờ trình ở công ty vậy, rành mạch, dứt khoát, không một chút dây dưa rườm rà gì. Nhưng Văn Uyên Thanh lại do dự chốc lát, mắt cô trước sau gì cũng không nhìn thẳng vào Lâm Hy, lặng lẽ ký tên mình vào đơn ly dị, Lâm Hy không quên nhắc nhở cô: ‘Nghĩ kỹ rồi chứ, đừng có ký Văn Uyên Thanh lại nhầm thành Lý Thái Anh đấy nhé.’

Tay Văn Uyên Thanh run run.

Cô do dự một chút, rồi không thèm ngó nhìn anh nữa, cúi đầu ký tên.

Lâm Hy mỉm cười nói: ‘Chắc là cô không ngờ tới chứ gì, không ngờ một nửa tài sản của tôi lại chỉ có đến thế này thôi, tiền gửi tiết kiệm một trăm tám mươi ngàn, bất động sản chỉ có căn nhà cũ trên phố Thủy Hà sắp bị dỡ bỏ, cộng thêm cổ phiếu và tiền quỹ cũng chẳng đáng là bao, thật là quá chua xót. Chắc là khiến cô phải thất vọng lắm nhỉ, ngủ với tôi suốt mấy năm trời mà cuối cùng chỉ có được bao nhiêu thế thôi...’

Mặt Văn Uyên Thanh biến sắc, chiếc cằm xinh đẹp hơi run run. Lâm Hy thích nhất là nhìn chiếc cằm ấy, đường nét đẹp đến không ngờ. Lần nào hôn môi cô anh cũng hôn lên chiếc cằm ấy. Ngũ quan cũng rất sắc sảo, một đôi mắt to lấp lánh như sao, ngay cả lúc tức giận cũng thật yêu kiều.

Lúc này, Lâm Hy nhìn cô với ánh mắt lảng lơ, đo đạc vuốt ve từng centimet người đối diện bằng mắt. Anh đang nghĩ, kẻ có được linh hồn cô chắc cũng phải thích hôn lên chiếc cằm kia của cô?

Văn Uyên Thanh bị anh nhìn thấu tim gan thì cảm thấy vô cùng gượng gạo, xung quanh rất lạnh, lạnh thấu vào tận xương. Như thể toàn thân bị rơi vào trong nước lạnh băng dưới màn tuyết, máu từ từ đông đặc lại, mọi tư duy và cảm giác cũng đều đông cứng trong giờ phút ấy, dù có trôi qua hàng nghìn năm cũng không thể nào phục hồi lại được.

Đã rơi vào nước này thì cũng đành coi như là tội mình mình chịu mà thôi.

Ban đầu chính là cô chủ động diễn màn kịch này, tình cờ quen biết Lâm Hy, cũng tình cờ biết được thân phận của anh, lại nghĩ đến cái chết sầu thương của chị, cô quyết phải trả thù.

Diệp Quán Ngữ còn nhắc nhở cô: ‘Cẩn thận lại diễn kịch nhập vai quá, không thoát ra được đấy.’

Khi đó cô còn trả lời: ‘Em sẽ không đóng kịch giả lại thành thật đâu, em chỉ muốn báo thù cho chị em thôi, cũng muốn đòi lại những gì đáng lẽ anh phải có.’ Cô luôn gọi anh là anh trai mặc dù quan hệ của họ phức tạp hơn nhiều so với mối quan hệ anh em bình thường.

Cô theo anh đã nhiều năm, được anh chăm sóc, và cũng đã dành cho anh tuổi thanh xuân tươi đẹp nhất của mình. Cô thấy thế vẫn còn chưa đủ, vẫn còn muốn vì anh mà cho đi hơn nữa, chỉ có vậy mới có thể báo ơn anh. Nhưng có lẽ là do đọc nhiều tiểu thuyết quá hay thế nào mà cô vẫn luôn được Diệp Quán Ngữ giữ gìn trong thế giới cổ tích, cô suy nghĩ mọi thứ đều rất đơn giản, tưởng rằng chuyện báo thù là chuyện oanh liệt và đẹp đẽ, giống như kiểu diễn trong các bộ phim điện ảnh, đây những phen phiêu lưu mạo hiểm. Thực ra, lúc đầu Diệp Quán Ngữ phản đối cô hẹn hò với Lâm Hy, anh bảo người nhà đó không có tính người, ăn thịt người không nhả xương, cô mà gả vào nhà đó chỉ sợ muốn đòi muốn kiếp không trở lại được.

Nhưng cô được nuông chiều quá đậm hương, tính rất bướng bỉnh, Diệp Quán Ngữ cũng phải chịu thua cô, nhưng anh cũng nói rõ: ‘Em muốn làm vậy thì anh cũng không ngăn cản được, nhưng em phải nghĩ kỹ, em đã sang bên đó rồi thì sẽ không bao giờ là người phụ nữ của tôi nữa, cho dù sau này em có trở lại, tuy tôi vẫn chăm sóc em nhưng sẽ không bao giờ động đến em, em nên hiểu ý tôi nói gì.’

Đương nhiên là cô hiểu. Anh hận nhà họ Lâm đến tận xương tủy, nhất định sẽ không bao giờ chấp nhận người phụ nữ mà Lâm Hy đã động vào. Nhưng cô không có lựa chọn nào khác, đi theo con đường đã chọn thì sẽ không bao giờ nghĩ đến chuyện quay lại.

Kết quả là đường chưa đi được bao xa thì cô đã thất bại tràn trề. Sau khi được biết cô đòi ly hôn với Lâm Hy, lại còn đòi chia một nửa tài sản, Diệp

Quán Ngừ nói như dội gáo nước lạnh vào đầu cô: “Em coi thường người nhà đó quá đấy, em vật được một cánh tay của bọn họ thì anh còn cho là em đã tâm. Nhưng đã diễn kịch thành thật rồi thì hãy cố mà sống tốt với anh ta chứ...”

“Em không hề diễn giả thành thật.” Cô lắc đầu phản bác.

Diệp Quán Ngừ hỏi lại: “Vậy lúc anh ta lên giường với người đàn bà khác thì tại sao em lại giận? Em phải coi như không nhìn thấy gì mới phải chứ, sao lại còn làm căng đến mức đòi ly hôn? Đích xác là em muốn thu hút sự chú ý của anh ta, nếu một người phụ nữ không quan tâm đến một người đàn ông thì cô ấy có cần thiết phải làm thế không?”

Nhưng, tất cả đã muộn rồi, khi nhận ra được điều này thì cô đã không còn đường trở về nữa. Mặc dù đã nghĩ đến đủ tình huống khó xử rồi nhưng quả thực cô không ngờ thực tế còn vượt xa hơn cả mức độ trong tưởng tượng của cô.

Lâm Hy lại buột miệng cười: “Thế này thật thiệt cho cô quá, tôi thật sự lấy làm áy náy. Thường thì tiền tôi tiêu cho những cô gái khác có lần nào không dưới vài triệu đâu, thế mà cô là vợ tôi, tôi lại chẳng có nhiều hơn để cho cô, thật là có lỗi với cô quá, ha ha ha...”

Văn Uyển Thanh không muốn nói gì thêm nữa, cô nắm lấy túi xách đứng dậy. định đi. Bước đến cửa rồi, cô nghĩ ngợi rồi quay lại ngồi xuống, nhìn thẳng mặt Lâm Hy nói: “Anh có cười nhạo tôi thế nào cũng được, có điều Lâm Hy, tôi rất thương hại anh, chắc là chưa bao giờ anh được người khác yêu cả, thế nên anh không hiểu được nên yêu người khác như thế nào, cho dù là vợ anh, anh cũng không dám cho đi tấm lòng chân thật của mình. Tôi không phủ nhận rằng, lúc đầu khi cưới anh là vì tôi muốn trả thù cho chị gái mình, nhưng sức mạnh của tình yêu dù sao vẫn lớn mạnh hơn thù hận trong tôi.

Tôi ra sức đối xử tốt với anh, cũng cứ tưởng là diễn kịch vậy thôi nhưng mãi đến phút cuối mới nhận ra những gì cho đi là thật lòng. Đáng tiếc là anh không cảm nhận được. Anh chưa bao giờ thử yêu một người, đương nhiên là sẽ không bao giờ tin rằng sẽ có một người nào đó yêu anh thực sự. Bên ngoài bao nhiêu phụ nữ, anh đều không tin rằng có ai đó yêu anh, anh cũng không yêu họ. Anh thật đáng thương, mỗi lần thấy anh bị bỏ quở trách là tôi lại thấy anh thật đáng thương. Nếu không phải anh đối xử tuyệt tình với tôi đến vậy thì tôi đã ở lại bên cạnh anh quên đi thù hận, để anh cảm nhận được tình yêu, và cũng dạy anh cách yêu như thế nào. Nhưng... thật đáng tiếc... chúng ta không có duyên phận...”

Nói xong cô đứng dậy, thướt tha duyên dáng đứng trước mặt anh, do dự trong chốc lát rồi như thể hạ quyết tâm lớn lắm mới lại tiếp tục nói: “Cuối cùng tôi cho anh biết chuyện này. Tôi có thai rồi! Tôi sẽ sinh đứa con này ra, nhưng sẽ không để nó mang họ Lâm, bởi cái họ này giờ đây đối với tôi mà nói, chính là một nỗi sỉ nhục. Tên thì tôi đã nghĩ xong rồi, đứa bé sẽ tên là Ái Ái, tôi muốn nó từ nhỏ đã biết thế nào là yêu, học cách yêu, tiếp nhận tình yêu, tuyệt đối sẽ không để cho nó giống bố, lạnh máu vô tình, để rồi cuối cùng bị tình yêu bỏ rơi. Tôi nói xong rồi, tôi đi đây. Hãy bảo trọng.”

Nói rồi cô quay lưng dứt khoát bước đi, một cái quay lưng tao nhã.

Cô đã bước ra khỏi tầm mắt của anh, cũng bước ra khỏi thế giới của anh.

Chung Đồng chắc cũng cảm thấy nếu ở lại nữa thì sẽ càng khó xử hơn, anh lặng lẽ thu dọn giấy tờ trên bàn chuẩn bị rời khỏi. Lâm Hy ngồi trên ghế không nhúc nhích, anh ngẩng đầu lên nhìn Chung Đồng, ánh mắt bỗng như thần thờ trong giây lát, làm bà hỏi một câu: “Anh thấy tôi đáng thương không?”

Sáng sớm, vị trí nổi bật nhất trên tất cả các báo Ly Thành trong trang Kinh tế tài chính đồng loạt đăng tải tin mới nhất: “Tập đoàn Chấn Á (Lâm thị), sáng hôm qua đã tuyên bố mở cuộc họp đặc biệt của hội đồng quản trị, tiếp đó bộ phận phát ngôn của tập đoàn tuyên bố một tin giật gân, hội đồng quản trị sẽ có thêm một cổ đông mới là Diệp Quán Ngừ, đây là trường hợp đầu tiên mà cổ đông hội đồng quản trị không phải là một thành viên trong gia tộc, kể từ khi tập đoàn Chấn Á được thành lập đến nay...”

Ngày hôm sau, Diệp Quán Ngừ có mặt đúng giờ tại cuộc họp hội đồng quản trị lâm thời của tập đoàn Chấn Á, phía trong đang tranh luận kịch liệt về vấn đề gì đó, lúc anh đẩy cửa bước vào lập tức mọi âm thanh đều im bật. Theo lệ thường, cổ đông mới vào sẽ nêu ra một người miễn nhiệm tương ứng, rồi sau đó sẽ do các cổ đông khác trong hội đồng quản trị thảo luận và quyết định. Mọi người ai cũng đang đoán già đoán non xem người miễn nhiệm đầu tiên mà cổ đông Diệp mới vào là ai.

Lâm Sỹ Diên là Chủ tịch hội đồng quản trị, ông vẫn luôn ngồi trên chiếc ghế chủ tọa.

Vị trí tổng giám đốc bên tay trái ông lại để trống, không ai liên hệ được với Lâm Hy cả, đã mấy ngày liền rồi không gọi được điện thoại cho anh.

Diệp Quán Ngừ ngồi xuống bên phải Chủ tịch hội đồng quản trị, ánh mắt nhìn sang chỗ trống của Tổng giám đốc, có vẻ rất tò mò: “Sao vậy, hi vọng là Tổng giám đốc của chúng ta vẫn khỏe đấy chứ?”

“Sức khỏe anh ấy không được tốt lắm, hôm nay xin nghỉ.” Lâm Sỹ Diên vẫn còn bình tĩnh, ông nhìn thẳng Diệp Quán Ngừ, dội mũi tên đầu tiên của anh. Đã đến thế này rồi thì ông cũng không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt đối thủ của mình. “Đối thủ”... Trong lòng ông cứ suy nghĩ mãi hai chữ này, thật không ngờ, thẳng nhóc chân đất trên phố Thúy Hà ngày nào ấy lại có một ngày trở thành đối thủ của Lâm thị. Ngày đó nhà họ Lâm cũng sống trên phố Thúy Hà, cứ mỗi lần Lâm Sỹ Diên đi làm về là lại thấy Diệp Quán Ngừ dắt em trai phụ giúp ông bố Diệp Đại Long đỡ than hòn xuống sân, thằng bé mới bảy tám tuổi, mặt mũi tay chân đen nhẻm, một bát chè hoa quả của bà mẹ Lương Hi Trân cũng đủ làm chúng vui cười hả hê. Lâm Sỹ Diên còn nhớ, có lần ông tự nhiên khen hai anh em chúng, Diệp Đại Long còn ngại ngần nói, ôi dào, trẻ con nhà nghèo thì có triển vọng gì được cơ chứ, tương lai có bát com mà ăn là tốt lắm rồi.

Diệp Quán Ngừ hồi đó lưng đeo cặp sách, đi chân đất chạy bay trong ngõ như một con gió, giờ đây đã ngồi bên cạnh ông, bộ âu phục màu xám nhạt vừa vặn thân người, thái độ thản nhiên nhưng trong sắc mặt như có một thứ gì đó tiêu điều, tương như ánh mắt nhìn về đâu, nơi đó lập tức có thể đóng băng lại được.

Anh ta, đúng là con trai nhà họ Diệp sao? Dòng máu đang chảy trong con người anh ta đáng lẽ phải là máu của sói mới đúng, anh ta giấu giếm cái bản tính hung dữ tàn bạo thật tài tình, khi anh mê hoặc người ta bởi cái vẻ ung dung tự tại của mình, có lẽ cũng là lúc anh ta đang uống máu, gặm nát xương người ta, dường như ngoài Lâm Bá Hàn ngày trước ra thì đã lâu lắm rồi chưa từng thấy ai mới có lại cái khí thế như vậy. Ngay đến cả bản thân Lâm Sỹ Diên từng mạnh tay chém giết trên thương trường suốt bao năm qua cũng vẫn không thoát rời ra được cái phong độ nho nhã của người trí thức.

Diệp Quán Ngữ cũng thoáng phát hiện ra Lâm Sỹ Diên đang nhìn mình, anh ngoảnh mặt sang, hơi nheo nheo mắt, nét môi hơi nhếch lên nở nụ cười đã trở thành thương hiệu của mình: “Chủ tịch, chúng ta có thể bắt đầu được rồi.”

Lâm Sỹ Diên cũng lại một chút, gật đầu: “Bắt đầu thôi.”

Thực ra, cũng chỉ là trình tự việc chung rất đơn giản, chủ tịch hội đồng quản trị giới thiệu cổ đông mới, cổ đông mới phát biểu qua một chút, toàn thể các cổ đông vỗ tay hoan nghênh, và sau đó là đi vào vấn đề chính, trợ lý của Diệp Quán Ngữ tuyên bố người miễn nhiệm: “Xét thấy gần đây cổ phiếu của tập đoàn sụt giá đột ngột, để ổn định tinh thần của các cổ đông, và giữ gìn hình tượng doanh nghiệp đoàn kết với bên ngoài, các viên chức cấp cao đang giữ chức trong nội bộ tập đoàn tạm thời không có gì thay đổi...”

Mọi người ai nấy thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Sỹ Diên hơi ngạc nhiên nhìn sang Diệp Quán Ngữ, anh vẫn bình tĩnh ung dung, trên mặt không biểu lộ thái độ gì, sau lại quay sang hơi gật đầu, mỉm cười với Lâm Sỹ Diên. Nụ cười đó như thể sự chiều cố của Quý sa tăng vậy, sau cái vẻ bình tĩnh vô tư ấy không biết sẽ nổi lên phong ba bão táp đáng sợ đến thế nào. Người càng nguy hiểm thì lại càng không để lộ ra một chút mây may nào. Lâm Sỹ Diên chỉ thấy trong lòng bỗng nhiên lạnh ngắt, một dự cảm không hay khiến ông không thể nghe vào tai thêm được một từ nào nữa.

Quả nhiên, sau khi tan họp và trở về phòng làm việc, luật sư cấp cao nhất Chung Đồng đã đang ngồi trên sofa đợi ông. Chung Đồng là người đức cao vọng trọng trong giới luật sư, phong ba bão táp cũng thấy nhiều rồi, nổi tiếng với vẻ lúc nào cũng bình tĩnh, lời lẽ sắc bén. Nhưng trên mặt ông rõ ràng hiện ra vẻ hoang mang. Lâm Sỹ Diên vừa nhìn đã biết chắc có chuyện lớn không hay xảy ra. Chung Đồng thấy ông vào, đợi ông ngồi xuống sofa mới nói: “Chủ tịch, vừa mới có tin từ tòa án, Diệp Quán Ngữ đã đệ đơn khởi tố, yêu cầu xử lại vụ án mười bảy năm trước...”

Mãi cho đến sáng ngày hôm sau, Lâm Hy mới lộ diện.

Lúc này quần áo anh xộc xệch, lão đã lão đảo bước vào căn hộ nhà họ Lâm, Lâm Sỹ Diên vừa nói chuyện điện thoại xong với ông Lương, hỏi ông Lương xem Đỗ Trường Phong đã đi đâu, ông Lương ập a ập ứng, mãi mới nói ra là Đỗ Trường Phong và Vi Minh Luân, còn có cả Thư Mạn nữa, đã đi Thượng Hải từ mấy ngày trước, nói là tham gia ghi âm hay thi thố âm nhạc gì đó.

Lâm Sỹ Diên tức giận quát: “Cái đồ không biết sống chết thế nào! Người ta đã mài sẵn dao mà nó còn tự do tự tại chạy khắp nơi, chỉ sợ đầu bị người ta chặt rồi mà vẫn còn tưởng mình đang nằm mơ ấy! Mau gọi nó về ngay lập tức! Tòa án đã thụ lý đơn khởi tố của Diệp Quán Ngữ rồi, xem đến lúc đó ông giao người ra làm sao!”

“Điện... điện thoại không liên lạc được...” Tiếng ông Lương cứ như là sắp khóc vậy.

“Không liên lạc được thì phải người đi Thượng Hải cho tôi! Có phải trời cũng trời nó lại mang về đây cho tôi!” Lâm Sỹ Diên nói, cúp điện thoại “rầm” một cái, vừa ngẩng đầu lên lại thấy Lâm Hy chân nam đá chân chiêu xiêu vẹo qua phòng khách lên nhìn ông cũng không thèm, hoàn toàn coi ông như vô hình. Lâm Sỹ Diên lập tức quát mắng: “Anh còn biết về nhà cơ đấy!”

Lâm Hy cười phá lên, quay lưng lại với bố, vừa nói cả vạt vừa bước lên cầu thang nói: “Chắc ông hi vọng tôi chết quách đi cho rồi chứ gì?”

“Anh!...” Lâm Sỹ Diên đứng phắt dậy, ngạc nhiên nhìn đứa con trai bỗng nhiên biến thành xa lạ chỉ sau một đêm, thằng bé lại dám xung đột với bố nó sao? Nó, nó có ý gì?

Cuối cùng Lâm Hy cũng quay người lại, vẫn còn cười: “Nhìn tôi làm gì? Có phải cảm thấy tôi không đẹp trai bằng ông không? Thằng con trai không giống ông? Có muốn làm giám định bố con không, rất tiện thôi...”

Lâm Sỹ Diên chỉ thẳng mặt Lâm Hy mắng: “Nghiep tử!”

Hiển nhiên Lâm Hy đã uống không ít rượu, đứng cách mấy mét mà vẫn thấy hơi rượu nồng nặc, anh nhướn mày nói: “Không phải chứ, tôi với ông chưa từng có tình cảm phụ tử, đào đâu ra chữ ‘tử’ thế? Ông coi tôi là ‘tử’ lúc nào thế? Dùng từ không đúng, dùng từ không đúng...” Anh xua tay nặng lên, lão đảo bước đến trước mặt bố, mắt đỏ ngầu, râu ria lồm chồm, hoàn toàn không phải là một Lâm Hy áo quần bảnh bảo chín chu mọi khi.

“Anh muốn tuyên chiến với tôi phải không?” Lâm Sỹ Diên trừng trừng nhìn anh.

Lâm Hy châm biếm lại: “Chẳng phải chúng ta vẫn luôn đấu với nhau đấy sao? Đã đấu với nhau suốt hai mươi mấy năm rồi, chắc chắn là tôi không thắng được, bỏ cuộc rồi, ông lão cứ đấu tiếp đi, tôi không chơi nữa đâu, ha ha ha...”

“Lâm Hy...”

“Đừng gọi tôi như vậy, tôi có phải họ Lâm hay không vẫn còn chưa biết đâu!” Lâm Hy cười hả hê, đến nỗi hai vai cứ rung lên, trong mắt ngập đầy màn sương mù mịt, “Chẳng phải trong mắt ông tôi chính là một loài hoang dã sao? Ông tưởng rằng tôi không biết gì hết sao? Bác chết rồi là có thể mang theo bí mật xuống mồ sao? Tôi đã biết từ lâu rồi! Còn ông, chỉ sợ còn rất nhiều chuyện ông còn đang ù ừ cạc cạc chả biết gì ấy chứ! Tôi không nói, tôi sẽ không nói gì cả, giờ đây Lâm thị đang lung lay sắp sụp đổ rồi, nếu ông mà nằm vào quan tài thì ai giữ thể diện cho nhà họ Lâm đây, ha ha ha...”

Lâm Sỹ Diên vùng ra một cái tát nẩy lửa khiến Lâm Hy lao đảo lủi về sau mấy bước, suýt nữa thì ngã bệt xuống đất. Lâm Hy ôm mặt, vẫn còn cười ha ha: “Ông có đánh tôi cũng chẳng ích gì, cũng chẳng phải do tôi muốn làm Lâm thị sụp đổ, đây là nghiệp chướng do các người gây nên thôi, người phải chịu báo ứng là ông.. Hãy đợi đó đi! Diệp Quán Ngữ sẽ xé toạc da ông ra từng tí từng tí một, đừng có kêu đau đấy, khi ông từng xéo người ta, ông không bao giờ màng đến cảm giác đau đớn của người ta, giờ cũng đến lượt ông phải cảm nhận cái cảm giác đau đớn rồi... Bỏ à, tôi đã đau suốt hơn hai mươi năm trời, bắt đầu đau từ năm bốn tuổi cho đến tận bây giờ, cuối cùng thì cũng đã đến lượt ông bị băm vằm thành trăm mảnh rồi! Báo ứng! Mẹ tôi nói đúng, mọi chuyện trên thế gian này đều có quan hệ nhân quả của nó, ha ha ha, nhân quả...”

Lâm Sỹ Diên lại giờ bàn tay lên, nhưng bỗng nhiên tay ông như cứng đờ lại giữa không trung. Đám sương trào ra trong mắt đứa con trai cuối cùng đã hóa thành những giọt nước mắt cuộn cuộn lặng lẽ lăn xuống..

“Đánh đi! Đánh mạnh vào! Như vậy tôi mới có thể xác định được là tôi có còn cảm giác hay không.” Lâm Hy giờ mặt ra, mặc cho nước mắt tuôn trào, “Tôi đã tê dại rồi, thật sự tê dại rồi, xin ông hãy đánh cho tôi tỉnh lại đi, tôi không thể xác định được là bản thân còn sống hay không, sống trong cái nhà này mịt mù tăm tối bao năm nay rồi, tôi đang sống đây sao?” Anh nói, tay nắm lấy tay Lâm Sỹ Diên tự và vào mặt mình.

Lâm Sỹ Diên giằng ra, lùi lại mấy bước: “Lâm Hy, không thể đối xử với bố mày như vậy được!”

“Vậy ông muốn tôi phải đối xử với ông như thế nào đây? Há?” Lâm Hy áp sát mặt bố, “Bao năm qua, ông chưa từng coi tôi là con trai ông thì thôi, ông lại chưa bao giờ từng coi tôi là một con người! Tôi một lòng một dạ làm việc vì nhà họ Lâm, từ bỏ cả lý tưởng của mình, tôi đã bỏ ra bao nhiêu như vậy, nhưng ông đã bao giờ nhìn thẳng mắt tôi chưa? Sự đả ngộ mà tôi nhận được còn không bằng con Husky mà ông nuôi, lúc tâm trạng vui ông còn giờ tay ra vuốt ve xoa đầu nó, nó là loài súc sinh, trong ông, tôi còn không bằng cả loài súc sinh, Lâm Sỹ Diên...”

Lần đầu tiên anh gọi thẳng họ tên bố, chỉ mặt bố, gào thét ra những lời kim nén trong lòng suốt hai mươi mấy năm qua, “Lâm Sỹ Diên, ông nghe kĩ đây, ông đã không coi tôi là con người, đã thế thì tôi cũng làm súc sinh luôn, từ nay về sau đừng có nghĩ đến chuyện tôi gọi ông một tiếng ‘bố’, ông không xứng! Ông cứ đợi cô đơn và già đến chết đi! Tôi còn hơn ông, ít nhất thì tôi đã có máu thịt của mình rồi. Uyên Thanh đã mang thai đứa con của tôi, đó là máu thịt của tôi! Còn ông, ông chẳng có cái gì cả, Lâm Nhiên chết rồi, bác cũng chết rồi, mẹ thì không thèm ngó ngang gì đến ông, cho đáng đời! Ông chưa từng thật lòng yêu những người xung quanh, vì vậy mới rơi vào hoàn cảnh ngày hôm nay. Bác cũng còn hơn ông, cho dù ông ấy không còn nữa, nhưng trong lòng ông ấy còn có tình yêu, ít nhất ông ấy cũng đã có được tình yêu của mẹ, ông ấy...”

Lâm Hy bỗng nhiên im bật.

Lâm Sỹ Diên từ từ, từ từ mở to mắt.

Như thể vừa có một tia sét xé toạc cả trời đêm lặng lẽ, trong sấm sét, hai bố con đứng sừng sững, cách nhau rất gần, gần đến nỗi có thể nhìn rõ ràng bản thân trong mắt của người kia.

Con người trong mắt Lâm Sỹ Diên co giãn kịch liệt: “Mày, mày vừa nói cái gì?”

Tuần lễ văn hóa âm nhạc quốc tế Thượng Hải rầm rộ chưa từng thấy.

Trong mấy ngày, Đỗ Trường Phong, Thư Mạn và Vi Minh Luân dừng chân ở Thượng Hải, ba người đã thương lượng và đi đến thống nhất với nhau một chuyện rất quan trọng, công ty đĩa hát cổ điển nổi tiếng quốc tế JPY quyết định ký hợp đồng với Đỗ Trường Phong và Thư Mạn, thu đĩa hợp tấu cho hai người. Ông Teddy, ông chủ của JPY còn đặc biệt mở một cuộc họp báo ở Thượng Hải để công bố tin này. Tin tức vừa được công bố lập tức gây được sự chú ý với đông đảo nghệ sĩ trong giới âm nhạc. Sau buổi họp báo là tiệc rượu tung bừng sang trọng, Sam Lin, nghệ sĩ violon trứ danh trong làng nhạc lâu năm lần đầu tiên xuất hiện trước mặt công chúng.

Nhưng, để thuyết phục Đỗ Trường Phong lộ diện, Vi Minh Luân và Thư Mạn cũng đã tốn không biết bao nhiêu nước bọt. Thực ra, chuyện lần này đến Thượng Hải, Đỗ Trường Phong tuyệt đối không chịu, vốn dĩ Vi Minh Luân cũng đành buông xuôi rồi, gọi điện nói với Cảnh Mặc Trì rằng có thể Sam không đi Thượng Hải, vì về cơ bản Thư Mạn ở đâu thì anh ta ở đó. Cảnh Mặc Trì liền không suy nghĩ nói ngay: “Thế thì đưa Thư Mạn đến đây, hoặc là cứ để hai người bọn họ cùng nhau ký hợp đồng cũng tốt. Ông Teddy, ông chủ của JPY nhiều năm trước cũng đã từng nhắc đến Thư Mạn, ông ấy vô cùng hài lòng với phần diễn tấu của Thư Mạn.” Cảnh Mặc Trì cũng đã từng làm trung gian giới thiệu, nhưng khổ nỗi lúc đó Lâm Nhiên lại vừa qua đời, Thư Mạn cự tuyệt tất cả mọi sự hợp tác với bên ngoài, thế là chuyện này cũng đành để mặc vậy.

Sau khi Vi Minh Luân chuyển ý của Cảnh Mặc Trì cho Thư Mạn, thật ngoài sức tưởng tượng, Thư Mạn rất tán thành, cô nói với Vi Minh Luân: “Vốn dĩ tôi cứ tưởng Lâm Nhiên là thiên tài độc nhất vô nhị trên thế giới này, nhưng bây giờ, tôi cảm thấy Sơn Mẩu là thiên tài trên cả thiên tài, anh ấy tùy ý vẽ một hàng nốt nhạc trên giấy là tuyệt diệu vô cùng rồi. Chúng ta nên để anh ấy đi ra khỏi Nhị Viện, anh ấy không nên bị trói buộc ở nơi này...”

Thư Mạn luôn thích gọi Đỗ Trường Phong là “Sơn Mẩu”.

Mỗi lần Đỗ Trường Phong nghe thấy cô gọi thế là lại nổi cáu, “Đừng gọi tôi là Sơn Mẩu, gọi tôi là chú cũng được”. Sơn Mẩu vừa nghe nói cô muốn anh đi Thượng Hải liền lắc đầu như cái trống lắc, kiên quyết không chịu đi.

“Anh không đi thật à?” Vi Minh Luân hỏi Trường Phong.

“Không đi!” Trường Phong trả lời cụt lùn.

“Thư Mạn sẽ đi đấy.”

“Cô ấy đi thì tôi cũng không đi.”

“Nhưng...” Vì Minh Luân biết điểm yếu của gã này nằm ở đâu, “Là Cảnh Mặc Trì mời cô ấy đi đấy. Anh cũng biết là, anh Cảnh ấy cũng đơn thân lâu lắm rồi, tình cảm anh em với Thư Mạn cũng sâu sắc lắm...”

Đúng như Vì Minh Luân suy đoán, mắt ‘Son Mẩu’ lồi lên như cái chuông đồng, miệng cầu nhàu điều gì đó, đi đi lại lại mấy vòng trong phòng, lát sau đây Vì Minh Luân ra khỏi phòng.

“Làm cái gì thế?” Vì Minh Luân hét lên đối phó về khó hiểu.

“Còn có thể làm gì nữa, đi đặt vé máy bay!”

Chuyện này thế là lo xong.

Trên máy bay đi Thượng Hải, Đỗ Trường Phong dựa đầu vào vai Thư Mạn ngủ khò khò, rất chi tự nhiên, Vì Minh Luân cười nói với Thư Mạn: “Thực ra nhiều lúc anh ấy cứ như trẻ con vậy, cô không thể đối xử với anh ấy theo cách mà cô đối xử với một người trưởng thành. Bị nhốt trong Nhị Viện bao nhiêu năm như vậy, xa rời thế tục, thế giới tinh thần của anh ấy còn trong sạch lắm. Trong thế giới của anh ấy, cô chính là nàng công chúa, ánh mắt anh ấy nhìn cô cũng giống như mặt hồ trước sơn trang vậy, nhìn thấu tận đáy, thuần khiết trong sáng.”

Thư Mạn ghen ngào: “Tôi biết, tôi biết hết...”

Vì Minh Luân không hỏi Thư Mạn xem cô biết cái gì.

Thực ra Thư Mạn biết hết, chỉ là cô không nói ra mà thôi. Nỗi ám ảnh về tình yêu của người đàn ông này nhiều lúc rất giống cô, đêm trăng mười bảy năm trước ấy, cô gặp Lâm Nhiên, cho rằng anh là người ấy của mình, và rồi cứ như vậy tuyệt vọng bước trên con đường tình yêu, mặc dù phía trước sương mù mờ mịt, không nhìn rõ được bất cứ thứ gì, cô vẫn một lòng dũng cảm tiến bước về phía trước. Thực ra ngay từ đầu đã biết rằng sẽ chẳng có lối thoát, không thể nào thoát khỏi số phận đã an bài, không thể nào trốn tránh khỏi sự bó buộc, ai mà có thể nói rõ được là ai đúng ai sai chứ? Hoặc có lẽ cái sai ở đây chính là hai người không nên gặp nhau. Thư Mạn thầm than thở, tại sao, tại sao chúng ta lại gặp nhau?

Đến Thượng Hải, hành trình được sắp xếp khá chặt chẽ, ngày nào cũng phải giao tiếp gặp gỡ với người này người khác, thời gian Đỗ Trường Phong và Thư Mạn ở riêng với nhau không nhiều. Đỗ Trường Phong rất không quen đối diện với đèn chớp, giống như Vì Minh Luân nói, thế giới của anh quá thuần khiết, rất nhiều thứ trong thế tục khiến anh mơ hồ, luống cuống không biết xử trí thế nào, bất lực và chẳng làm gì được, thế nên nỗi buồn khổ lại càng tăng thêm. Vì Minh Luân ở phòng ngay sát cạnh, nửa đêm nghe tiếng anh đập vỡ đồ đạc. Trong buổi họp báo ban ngày, có một nhà báo hỏi anh, rằng người tình đồng tính ẩn cư trong rừng núi bên Thụy Sĩ có đến đây cùng với anh hay không, lúc đó bàn tay gác trên đầu gối anh nắm chặt, đốt xương kêu tanh tách, anh ngoảnh mặt sang nói với Vì Minh Luân: “Tôi muốn đập vỡ cái đầu của thằng này ra.” Vì Minh Luân sợ hãi, mặt trắng bệch, Thư Mạn thấy vậy liền chia tay ra dịu dàng nắm lấy nắm đấm của anh, vừa cười vừa nói với nhà báo: “Tôi nghĩ tôi phải làm sáng tỏ cho các vị điều này, người ẩn cư cùng Sam Lin không phải là anh chàng đồng tính nào cả, mà là tôi, hơn nữa nơi chúng tôi ẩn cư cũng không phải là Thụy Sĩ...”

Phía dưới bỗng nhiên xôn xao hết cả lên. Vì Minh Luân và Đỗ Trường Phong cũng nhất loạt đổ ánh mắt về phía cô.

Thư Mạn tiếp tục cười nhẹ rồi nói: “Lâu nay, bên ngoài mọi người luôn có nhiều hiểu lầm về ngài Sam Lin, hôm nay chúng tôi mở cuộc họp báo này một phần cũng là để làm sáng tỏ. Tôi và Sam Lin quen biết nhau đã nhiều năm nay, lại có đồng cảm lớn trong âm nhạc, với tôi mà nói, việc chúng tôi đến với nhau chính là sự chiếu cố tuyệt vời nhất của Thượng đế. Nhưng chúng tôi không phải người yêu của nhau, sự giao lưu trong thế giới tinh thần của chúng tôi còn thân thiết hơn nhiều so với cả những người yêu nhau. Có thể quen ngài Sam Lin đây quả đúng là may lớn nhất cuộc đời tôi.”

Sắc mặt Đỗ Trường Phong ngay lập tức trở nên rất khó coi. Chính vì cái câu nói đằng sau ấy của Thư Mạn, “Chúng tôi không phải người yêu của nhau.”

Tối đến, anh đập đồ vỡ loảng xoảng trong phòng khách sạn, Vì Minh Luân vội vàng tìm Thư Mạn nài nỉ, “Đi khuyên anh ấy đi, tôi sợ anh ấy sẽ điên mất, câu nói của cô lúc ban ngày ấy là đã kích không nhỏ đối với anh ấy đâu.”

Thư Mạn đến gõ cửa phòng anh: “Thỏ trắng ngoan ngoãn, mau mở cửa ra, tôi muốn đi vào...”

Vì Minh Luân kéo cô ra: “Sao cô lại gọi anh ấy như vậy?”

Thư Mạn hỏi lại: “Chẳng phải anh nói, tôi phải đối xử với anh ấy theo cách đối xử với trẻ con hay sao?”

Vì Minh Luân dờ khóc dờ cười.

Đang nói, cửa rít lên một tiếng rồi mở bật ra, Đỗ Trường Phong mặt đỏ bừng bừng lớn tiếng quát: “Làm cái gì thế?”

“Tôi muốn nói chuyện với anh.” Thư Mạn ôn tồn đáp lời.

“Tôi với cô chẳng có gì đáng để nói với nhau cả!” Đỗ Trường Phong đánh mặt lại, bộ dạng lúc này của anh trông thật đáng sợ, “Lại còn sự chiếu cố tuyệt vời nhất của Thượng đế nữa chứ, tôi thêm vào! Quen biết cô là nỗi bất hạnh lớn nhất trong cuộc đời tôi. Nỗi bất hạnh này dày vò bản thân tôi suốt mười mấy năm trời, tôi chỉ hận một nỗi không giết được mình! Hai kẻ lừa đảo các người, tại sao lại lừa tôi đến đây...”

Thư Mạn bước vào phòng Đỗ Trường Phong rồi đóng cửa để Vi Minh Luân ở ngoài. Trong phòng cứ như vừa xảy ra động đất vậy, bàn ghế bị đá tung xiêu vẹo, chấn trên giường cũng bị kéo xuống sàn, còn thêm đủ loại hoa quả đang nằm chổng chơ dưới đó. Thư Mạn chỉ vào cái giường lộn xộn thật không thể tả nổi, hỏi: “Tôi anh ngủ thế nào đây?”

“Cô lo tôi ngủ thế nào làm gì? Đi ra!” Đỗ Trường Phong nói, đẩy cô ra phía cửa phòng.

Thư Mạn giằng tay anh ra: “Xin anh đấy, anh phong độ một chút có được không? Gái đẹp đưa đến tận cửa, cho dù anh có từ chối thì cũng không nên tỏ thái độ thế này chứ?”

Đỗ Trường Phong liếc mắt: “Gái đẹp?”

Thư Mạn biết anh chỉ được cái tính hư hỏng, cười nói: “Chẳng lẽ tôi không phải à?”

Người ta bảo có giờ tay cũng không đánh người cười, bình thường Thư Mạn rất ít khi cười, nhưng lúc cô cười thì thuần khiết và đáng yêu vô cùng. Đỗ Trường Phong không thể nào kháng cự nổi nụ cười khiến đầu óc anh quay cuồng ấy, cơn giận cũng nguôi đi không ít. Anh ngồi phịch một cái xuống giường, lấy thuốc ra hút, không thèm đếm xỉa đến cô.

Vi Minh Luân đứng bên ngoài cửa, ghé sát tai vào cửa phòng nghe, chỉ tức cách âm cửa phòng khách sạn này tốt quá, chẳng nghe rõ cái gì cả. Đang sốt ruột thì có đôi tay đặt trên vai: “Tôi nói này cậu em, hóa ra cậu cũng còn cái sở thích này hả?” Vi Minh Luân hốt hoảng ngoảnh mặt lại nhìn, bỗng chốc đỏ mặt: “Không, không có, tôi... tôi...”

“Không cần giải thích, tôi không nhìn thấy gì cả.” Cảnh Mặc Trì giờ tay lên cười hi hi, ngoảnh mặt sang hỏi cô bạn đi bên cạnh, “Em có nhìn thấy không?”

Người phụ nữ đó khoảng hai bảy hai tám tuổi, diện mạo không phải xinh đẹp khiến người ta phải kinh ngạc nhưng khí chất phi phàm, bộ lễ phục lông thiên nga màu đen tuyền làm nổi lên làn da sáng trong như ngọc, cổ khoát tay Cảnh Mặc Trì, như một con chim non, vừa nói vừa cười “khánh khách”:

“Em cũng không nhìn thấy, vâng, chẳng nhìn thấy gì cả...”

Vi Minh Luân ngượng ngùng chỉ cánh cửa phòng: “Chẳng phải tại Sam ấy, nỗi giận dỗi dỗi ở trong đó ấy. Thư Mạn vừa vào khuyên anh ấy, tôi sợ Thư Mạn lại phải chịu thiệt thòi, anh không biết chứ cái gã này mà nổi điên lên thì có thể ăn thịt người đấy...”

Cảnh Mặc Trì bật cười, nói: “Cái này thì cậu yên tâm, một người đàn ông bất kể có giận dữ thế nào, chỉ cần người phụ nữ mà anh ta thích bước vào phòng, thì tim gan có bằng sắt bằng đá cũng sẽ mềm oặt ra thôi.” Nói đoạn anh liếc mắt tình tứ, tay quàng ra ôm chặt cô bạn, “Đúng không, Khảo Nhi?”

Vi Minh Luân chỉ thấy người phụ nữ này rất lạ, “Vị này là...”

“Người phụ nữ của tôi, Bạch Khảo Nhi.” Cảnh Mặc Trì phóng khoáng trả lời, không một chút dè dặt.

Anh không nói là “bạn gái” mà lại nói là “người phụ nữ của tôi”, có thể thấy anh coi trọng người phụ nữ này như thế nào. Vi Minh Luân đã phong thanh từ gần hai năm nay chuyện Cảnh Mặc Trì đang yêu, còn tha thiết đến mức kinh thiên động địa, hóa ra chính là cô gái này. Họ cũng ở một khách sạn, chỉ là mấy ngày hôm nay mỗi người đều có những hoạt động xã giao của riêng mình, ngoài liên lạc điện thoại ra thì không hề gặp mặt. Cảnh Mặc Trì nói với Vi Minh Luân rằng ông chủ Teddy của JPY đã đến Thượng Hải, ngày mai có thể thu xếp gặp mặt nói chuyện một chút hay không, Vi Minh Luân chỉ chỉ vào cửa phòng: “Xem ra chẳng được trò trống gì đâu, gã ấy còn đang giận nổi lửa lên đây này.”

Cảnh Mặc Trì cười cười, gõ cửa rồi lớn tiếng: “Tôi bảo này Sam, chúng tôi không làm phiền anh nữa, hai người cứ vui vẻ thoải mái đi, xong rồi thì lên quán bar Fly trên tầng thượng tìm chúng tôi, chúng tôi đợi anh ở đó.”

Vi Minh Luân cứ mãi tò mò không biết Thư Mạn đã nói gì với Đỗ Trường Phong mà không những khiến anh hết giận, thái độ còn rất phối hợp, kí hợp đồng với JPY, cũng không ác cảm với cảnh nhà báo nữa. Mấy ngày sau đó, cả một nhóm người tụ tập chơi bời trong một biệt thự tư nhân ở ngoại ô Thượng Hải, đàn ông có chuyện của đàn ông, Thư Mạn với Bạch Khảo Nhi, người phụ nữ của Cảnh Mặc Trì cũng trở thành một đôi bạn tốt nói đủ chuyện với nhau, cảm giác chỉ hận một nỗi không gặp nhau được sớm hơn.

Trong lúc cánh đàn ông uống rượu dưới nhà, Bạch Khảo Nhi kéo Thư Mạn trốn vào trong phòng nói chuyện. Đến tối sau khi ăn cơm xong, Cảnh Mặc Trì tỉ mỉ tài nghệ cùng Đỗ Trường Phong trên tầng hai trong căn biệt thự. Đỗ Trường Phong lôi ra chiếc đàn violon cổ “Stradivarius” mà trên cả thế giới chỉ còn mỗi sáu chiếc ấy, hợp tấu cùng Cảnh Mặc Trì, đúng thật là hiếm có trên thế gian, Thư Mạn nghe đến si mê, ngơ ngẩn cả người.

Bỗng nhiên, Bạch Khảo Nhi không kìm nén được cảm xúc, trốn ra vườn hoa bên ngoài ôm mặt khóc nức nở. Thư Mạn vội đi theo ra, hỏi cô sao vậy, giờ Bạch Khảo Nhi mới nói rõ đầu đuôi. Mặc dù Cảnh Mặc Trì trông sắc mặt có vẻ hồng hào tươi tắn thể nhưng thực ra căn bệnh tim mạch của anh đã đến nước không có thuốc nào chữa trị được, bác sĩ đã tuyên án tử hình rồi, không sống được quá hai năm nữa.

Thư Mạn ngạc nhiên, cô vẫn biết Cảnh Mặc Trì bị tim mạch, nhưng anh là người rất lạc quan, rất ít khi lo lắng bệnh tình của anh, cho dù ngày ngày phải uống cả một đồng thuốc nhưng vẫn ung dung tự tại hưởng thụ tình yêu. Cũng gần hai năm rồi Thư Mạn không gặp anh, chỉ thấy anh gầy đi nhiều nhưng tinh thần thì vẫn tốt, một người tốt như vậy, tài hoa xuất chúng như vậy, ý chí kiên cường như vậy mà lại không còn sống được quá hai năm nữa sao? Thư Mạn nghẹn ngào, không chỉ là vì cùng chung vận mệnh, cũng là vì thế gian này có quá nhiều thứ khiến con người ta quyến luyến, không muốn cắt bỏ nhưng vẫn phải để mất đi.

Bạch Khảo Nhi nức nở: “Thực ra trước đó tôi không hề biết anh ấy bị bệnh, cứ cãi nhau với anh ấy suốt, giờ nghĩ lại thấy mình thật ngốc, khi còn có thể yêu thì tại sao không hết lòng yêu đi, để đến cuối cùng mới biết mình đã để lỡ mất cái gì...”

Thư Mạn nói như đang có suy nghĩ gì: “Có lẽ đến lúc đó mới thực sự biết được thứ bản thân mình cần là gì, chỉ là lực bất tòng tâm rồi, không thể làm gì được nữa.”

Bạch Khảo Nhi cũng biết một chút về tình hình của Thư Mạn, cũng biết cô mắc phải căn bệnh giống như Cảnh Mặc Trì, cũng biết trong lòng cô có nỗi lo lắng bồn khoăn, liền khuyên: “Thư Mạn, cô nhất định không được nản lòng, khi còn có thể yêu hãy hết lòng yêu đi, đừng để sau này phải hối tiếc điều gì. Tôi có thể nhận thấy được Sam rất yêu cô, mặc dù thái độ anh ấy nói chuyện hơi nóng nảy một chút, nhưng yêu như thế thì đúng là có muốn giấu cũng không giấu được.”

Thư Mạn cúi mặt xuống, im lặng không nói gì.

“Hãy cố mà trân trọng, tình yêu nhất định phải thay đổi trong thực tiễn mới có ý nghĩa, biết rõ là yêu, cũng muốn yêu, nhưng lại không chịu bước đến, như thế là yếu đuối! Về điểm này thì Mặc Trì lại rất tốt, cho dù đã trải qua sự đả kích và thất bại thế nào thì trước sau gì anh ấy vẫn biết bản thân mình mong muốn thứ gì, muốn có là sẽ tranh giành để có được nó. Chúng tôi quen nhau cũng được mấy năm rồi, trong thời gian đó chia tay làm lành cũng rất nhiều lần, cứ mỗi lần tôi nản chí cùng cực là anh ấy lại giữ chặt lấy tôi không chịu từ bỏ. Anh ấy nói với tôi, đã sống đến lúc này rồi, chẳng có thứ gì có thể nắm giữ lại được, tiền bạc, danh lợi, địa vị, tất cả mọi thứ đều không thể mang đi được, chỉ có tình yêu mới có thể sống mãi bên cạnh ta cho dù có nằm xuống dưới mồ rồi thì cuộc đời này cũng chẳng còn gì phải nuối tiếc nữa...”

“Thật vậy sao?” Thư Mạn ngẩng đầu lên nhìn cô.

“Đương nhiên là thật rồi! Ví dụ như tôi đây, mặc dù tương lai anh ấy sẽ rời khỏi thế giới này thật, tôi cũng sẽ không nuối tiếc, bởi trong lòng tôi có tình yêu dành cho anh ấy, bất kể đang thức hay ngủ, bất kể đang ở đâu, tôi đều không cảm thấy cô đơn, tôi sẽ cảm giác như anh ấy đang ở bên tôi, mãi luôn ở bên tôi...”

Hội Vi Minh Luân ở nhà Cảnh Mặc Trì đến mãi tận nửa đêm mới trở về khách sạn.

Vi Minh Luân vào phòng rồi ngủ luôn, Thư Mạn gõ cửa phòng Đỗ Trường Phong. Đỗ Trường Phong rất ngạc nhiên khi mở cửa thấy Thư Mạn, không giấu nổi niềm vui bất ngờ.

“Sao vậy, định để tôi đứng ngoài cửa à?” Thư Mạn cười nói.

Đỗ Trường Phong cũng cười, dắt cô đi vào.

“Muốn uống gì nào?” Đỗ Trường Phong cố gắng giấu sự kích động của mình, anh mở tủ lạnh ra. Thư Mạn thì như đang tìm cái gì đó trong phòng, “Cây đàn đó của anh đâu rồi, có thể cho tôi xem một chút được không?”

Đỗ Trường Phong vội lấy từ trong tủ ra chiếc đàn cổ “Stradivarius” hiếm có ra, Thư Mạn thận trọng đón lấy chiếc đàn rồi ngắm nhìn tỉ mỉ, trầm trồ khen ngợi không ngớt, nghe nói chỉ có những nghệ sĩ tầm cỡ quốc tế như Thibaud, Heifetz, Milstein mới có đủ thực lực để sở hữu cây đàn violon thế này, làm sao mà Đỗ Trường Phong lại có được, bởi đây không phải chuyện cứ có tiền mà mua được.

Dưới ánh đèn, cây đàn violon ánh lên hào quang kết đọng bao năm tháng, phần đầu của chiếc đàn được ghép thành bởi hai tấm gỗ tùng, vân gỗ của hai tấm gỗ ấy cứ kéo dài mãi đến tận mặt hông của cây đàn, phần lưng của cây đàn lại được ghép bởi gỗ phong, quả thật tinh xảo tuyệt đối. Đỗ Trường Phong giới thiệu, cây đàn này đã có lịch sử đến hơn ba trăm năm rồi, là món quà sinh nhật mà ông bố nuôi Lâm Sỹ Diên tặng cho anh từ rất nhiều năm trước, bình thường anh rất ít khi dùng, chỉ trong trường hợp quan trọng, hoặc là lúc ghi âm anh mới mang ra. Điều này khiến Thư Mạn rất cảm động, người làm cha làm mẹ bao giờ cũng cho con cái mình những thứ tốt nhất, nhưng người không phải bố mẹ đẻ mà cũng làm được như vậy thì quả là không hề dễ dàng gì.

“Đúng vậy, ông già đối xử với tôi rất tốt.” Đỗ Trường Phong xác nhận,

“Vậy anh nên hiểu thảo với ông ấy.”

Đỗ Trường Phong nhìn cô với ánh mắt dò xét, “Em nửa đêm chạy đến phòng tôi, chắc không phải là muốn bảo tôi phải làm một đứa con hiếu thảo chứ?”

“Không, tôi chỉ rất cảm động, anh và Cảnh Mặc Trì hợp tấu với nhau thật hay quá!”

“Vậy sao?” Đỗ Trường Phong kéo Thư Mạn ra ngồi trên sofa bên cạnh cửa sổ kính sát sàn, nhìn thẳng cô, “Thực ra, người tôi mong muốn cùng hợp tấu nhất là em, vì thế nên mới đồng ý ký hợp đồng với JPY. Tôi vẫn nghĩ bản hợp tấu của chúng ta nhất định sẽ là thứ âm nhạc tuyệt diệu nhất trên thế gian này...”

“Vâng, tôi cũng muốn hợp tấu cùng anh, tôi biết tôi không có cái gì có thể để lại được, thứ duy nhất có thể khiến bạn bè nhớ đến tôi có lẽ chỉ có âm nhạc mà thôi.”

Mặt Đỗ Trường Phong lập tức xị ra: “Em ăn nói hồ đồ cái gì thế...”

“Son Mẩu...”

“Gọi tôi là chú!”

“Vâng, chú, tôi thực sự... thật sự rất vui khi được quen biết anh.”

Đôi mắt sâu thẳm như đại dương của Đỗ Trường Phong neo lại chỉ thành một vệt trắng, anh lại gần Thư Mạn, hai cái mũi gần như chạm vào nhau, Thư Mạn không hề lùi lại ngồi yên nhìn bóng mình trong mắt anh. Rõ ràng là kẻ sát ngay bên cạnh đây, mà tại sao lại phải đẩy nhau đến tận chân trời không thể nào băng qua được? Gần nhau một chút để cảm nhận hơi ấm của nhau thì có gì là không tốt? Hơi thở của anh phảng phất mùi bạc hà nhẹ nhẹ, chắc là vừa đánh răng xong. Hơi thở ấy lại khiến người ta mê mẩn đến vậy, Thư Mạn chỉ thấy tim mình đột nhiên đập rộn ràng, mặt cũng nóng như lửa đốt, khiến Đỗ Trường Phong cũng đỏ dần, dường như hít thở cũng cảm thấy khó khăn, anh hơi chột dạ hỏi: “Thư Mạn, có phải tôi đã làm gì sai rồi không?”

Thư Mạn cười khi khi: “Chắc là anh làm nhiều chuyện xấu quá rồi phải không?”

“Nhắm mắt lại, được không?” Đỗ Trường Phong nâng cằm cô lên, ánh mắt sáng rực, “Có thể tôi đã làm nhiều chuyện xấu quá rồi thật, em cứ nhìn chăm chăm tôi như vậy, khiến tôi rất chột dạ...”

Thư Mạn nhìn anh, đầy mắt bỗng ngân ngấn nước, giọng nói tự nhiên cũng bắt đầu run run: “Em biết anh đối xử rất tốt với em, thực sự là em biết... Em cũng muốn, chỉ là...” Cô không nói nên lời, không thể chịu đựng hình ảnh bản thân mình trong mắt anh thêm nữa. Cô nhắm mắt lại thật, những giọt nước mắt cô kìm nén từ lâu trào ra, lăn xuống hai má như thác đổ. Cô nghe thấy anh hỏi: “Em khóc cái gì?”

Cô không nói nên lời, đúng vậy, đúng vậy, cô đã đầu hàng rồi, sau khi đã trải qua đủ mọi khổ nạn, sau bao năm chôn giấu bản thân mình như vậy, cô không thể không nhìn thẳng vào tình cảm trước mắt, bỏ qua tất cả cái cơ lừa mình lừa người ấy, cô nghẹn ngào, trong lòng hỗn loạn vô cùng: “Em không biết... Em thực sự không biết... Không phải em không muốn... Nhưng em không biết... có còn kịp nữa hay không...”

“Được rồi, đừng nói nữa. Cái gì mà có còn kịp nữa hay không chứ, mười mấy năm tôi cũng đợi rồi, tôi không ngại phải tiếp tục đợi nữa, bất kể em chạy xa đến đâu, nhất định tôi sẽ ở nguyên đây đợi em...” Hai tay anh nâng mặt cô lên, hôn nước mắt cô, hôn lên môi cô, thì thầm bên tai cô, “Suyt, đừng khóc nữa, đừng khóc nữa.” Anh ôm lấy cô đồ dành, ngược lại Thư Mạn lại càng khóc to hơn, ngoài Lâm Nhiên ra, chưa từng có ai đối xử với cô như vậy. Hồi nhỏ ngoài bà ngoại ra, ngay cả bố mẹ cũng chưa bao giờ đồ dành cô như vậy, coi cô như một đứa trẻ, ôm cô dịu dàng, quan tâm hết mực, như thể đang ôm thứ quý giá nhất trên đời này.

Cô dựa sát vào lòng anh. Anh bắt đầu hôn cô, nụ hôn nhỏ xíu rơi xuống cổ cô, như tiếng lủi rủi an ủi ôn tồn nhất, trong đầu cô trống rỗng, cô chỉ muốn dựa vào anh như thế này, cứ mãi mãi dựa vào anh thế này... Còn anh thì từ nhẵn nhụi đến lúc bùng phát chỉ là chuyện trong nháy mắt, anh khó mà tin được, đây là thật sao? Là thật sao? Bao năm qua, dường như đã hết hi vọng, không thể nhớ, không dám nhớ, chỉ cảm thấy cô là một ngôi sao ở nơi xa xôi nhất trên trời cao, cho dù anh có đứng trên tòa tháp ở Nhị Viện, đứng từ kiếp này đến kiếp sau cũng chưa chắc đã đợi được một cái nhìn chiếu cố từ cô... Nhưng giờ đây, cô đang ở ngay trong lòng anh, như một con chim gãy yếu, run rẩy, mềm mại đến bất ngờ...

Ý thức anh gần như mơ hồ hoàn toàn, anh đặt cô lên ghế sofa, cởi bỏ quần áo cô ra làm sao, gào thét nhấn chìm cô trong hơi thở dốc của mình thế nào, cô đã không còn nhớ rõ nữa, chỉ thấy trên mặt nóng bừng bừng, trên người cũng như thế bị châm lửa, cô từ từ đưa tay ra, ôm lấy cơ thể anh. Từ đầu đến cuối, cô nhắm nghiền mắt lại, dường như có tiếng gió thổi bên tai, cô nhớ lại cây đào mùa xuân trong sơn trang, những cành hoa như chất nặng ráng chiều đang nở bên bờ hồ, vô số những cánh hoa rơi là tã trên mặt hồ xanh biếc lẫn lẫn tàn gợn sóng, như một cơn mưa hoa rực rỡ nhất, đẹp để nhất. “Tiểu Mạn, Tiểu Mạn...” Loảng thoảng nghe thấy tiếng anh gọi lủi rủi, tiếng hơi thở dốc xen lẫn nhau, là vui sướng, cũng là đau khổ...

Buổi sáng, như thường lệ, Vi Minh Luân gõ cửa gọi Đỗ Trường Phong dậy ăn sáng, thật không ngờ, Đỗ Trường Phong đã đầu tóc chỉnh tề, cũng chẳng lè mè me neho chút nào thân nhiên đi ra mở cửa. Vi Minh Luân đang định biểu dương anh mấy câu thì bỗng thấy Thư Mạn mặc chiếc áo ngủ đi ra từ nhà tắm, anh giật bắn cả mình, Thư Mạn cũng giật mình, má lập tức đỏ bừng.

“Hai, hai người...” Vi Minh Luân mắt trừng trừng nhìn hai người, lắp ba lắp bắp.

Đỗ Trường Phong bịt miệng anh lại, kéo anh lên ban công, ngoái đầu lại nói với Thư Mạn, “Em về phòng trước đi, bọn anh chờ em dưới nhà ăn.”

Cửa được nhẹ nhàng đóng lại.

Vi Minh Luân vẫn còn chưa định thần được, giờ mới ngoái đầu lại nhìn ngó.

“Nhìn gì mà nhìn? Chưa thấy bao giờ à?” Đỗ Trường Phong cần nhăn.

Vi Minh Luân nhìn Đỗ Trường Phong thần sắc tươi phơi phới trong nắng ban mai, lúc đó hồn vía anh mới quay trở lại: “Cái thằng tiểu tử này, khá lên rồi đấy, không hề nửa lười đã làm xong chuyện rồi...”

“Ông già tặng tôi cây đàn đó đã bao nhiêu năm rồi?” Đỗ Trường Phong bỗng nhiên hỏi một câu thật ngớ ngẩn.

Vi Minh Luân bị hỏi bất ngờ, ngay lập tức không thể hiểu là gì, lắp bắp hỏi lại, “Gì cơ?”

“Cũng phải mười bảy năm rồi ấy nhỉ, anh nói xem tôi đã làm gì thế không biết, sao không mang chiếc đàn ấy ra sớm nhỉ? Hại tôi phải đợi uống phí mất mười bảy năm, ngu, thật là ngu quá!” Đỗ Trường Phong đâm mạnh vào lan can trên ban công, “vô cùng đau đớn”, Vi Minh Luân vẫn ù ù cạc cạc chả hiểu mô tê gì, Đỗ Trường Phong lại hỏi anh: “Bây giờ tôi nên làm thế nào?”

Chương 20: Kiếp sau làm một con chim cũng được

Cả nhóm quyết định ở lại Thượng Hải thêm hai ngày nữa. Tối hôm trở về Ly Thành, Thư Mạn dựa trong lòng Đỗ Trường Phong mơ một giấc mơ thật dài. Cô mơ thấy rất nhiều, rất nhiều thiên nga, họ đuổi theo thiên nga chơi đùa, cuối cùng, dường như ngay bản thân cũng biến thành thiên nga, bay lượn trên bầu trời, còn tự do hơn cả gió...

Lúc tỉnh dậy, cô kể lại giấc mơ này với Đỗ Trường Phong. Đỗ Trường Phong nhẹ nhàng thở dài, hôn lên trán cô và nói: “Đời này có em làm bạn với anh, có tự do hay không cũng không còn quan trọng như vậy nữa rồi...”

Sáng hôm sau, sau khi Thư Mạn lưu luyến bịn rịn chia tay Cảnh Mặc Trì và Bạch Khảo Nhi, cô bước chân lên hành trình trở về Ly Thành, về đến sơn trang thì đã hai giờ chiều, Đỗ Trường Phong không chịu để Thư Mạn về nhà trên phố Đào Lý, khẳng khái đòi kéo cô về sơn trang. Từ sau tối hôm đó, hai người cứ như hình với bóng, thậm chí Thư Mạn vào nhà vệ sinh thì Đỗ Trường Phong cũng phải đợi bên ngoài cửa. Vi Minh Luân thấy thế cười anh, anh lại nói: “Anh không phải là tôi, anh không thể hiểu được tôi suy tính thiệt hơn như thế nào đâu. Tôi chỉ sợ chỉ chớp mắt một cái là lại không thấy cô ấy đâu nữa, luôn cảm thấy đây như là một giấc mơ vậy, không hề cảm thấy một chút gì gọi là cảm giác thực cả.”

Dự cảm của Đỗ Trường Phong nhanh chóng linh nghiệm.

Vừa xuống máy bay, họ nhanh chóng kéo hành lý về Hải Đường hiểu nguyệt nghỉ ngơi lấy sức. Vừa đặt hành lý xuống thì chuông cửa kêu, Vi Minh Luân ra mở cửa, có mấy người đàn ông mặc âu phục chỉnh tề đứng trước cửa, trông mặt đều lạ cả. Một người đàn ông tầm tuổi trung niên đeo kính gọng đen nghiêm túc tiến lên: “Xin hỏi vị nào là Đỗ Trường Phong?”

Đỗ Trường Phong từ trong nhà ngó đầu ra: “Chính là tôi, ông là ai?”

“Chúng tôi nhận được sự ủy thác của tòa án trung cấp Ly Thành, là nhóm giám định tư pháp bệnh thần kinh từ Bắc Kinh đến đây, mời anh đi theo chúng tôi một chuyến.”

Vi Minh Luân cứng họng, mặt bỗng nhiên trắng bệch ra.

Đỗ Trường Phong Lại bình tĩnh đến bất ngờ, gật đầu: “Được, xin đợi một chút, tôi thay bộ quần áo.” Nói rồi liền chuẩn bị đi lên gác, Thư Mạn thần thờ đứng ở chân cầu thang, anh xoa mặt cô, hôn lên trán cô: “Anh không sao, ngoan nào.” Sau đó lộc cộc leo lên cầu thang.

Phút chốc, nước mắt như những hạt trân châu lăn xuống từ trong mắt Thư Mạn.

Bỗng chốc cô hiểu ra, cô nhìn thẳng Vi Minh Luân, khóe mắt Vi Minh Luân cũng đỏ hoe. Hai người cùng nhìn nhóm người đang đứng ngoài cửa... Không thể làm gì được, không thể làm bất cứ điều gì, họ chỉ có thể giương mắt nhìn Đỗ Trường Phong bị đưa đi. Lúc Đỗ Trường Phong lên xe, Thư Mạn đột nhiên nắm lấy vạt áo anh không chịu buông. Vi Minh Luân cố gắng tay cô ra cũng không được, cô cứ túm chặt lấy Đỗ Trường Phong, như thể dùng hết sức bình sinh, rên rỉ, “Nếu khi nào anh được ra... mà em không còn nữa, hãy trông cho em một cây trúc...”

Đỗ Trường Phong giương to đôi mắt nhìn cô.

Hóa ra cô đã biết rõ tất cả! Cô biết cô chính là “cô bé” trong lòng anh.

Chỉ là đã không còn kịp nữa, đã không còn kịp nữa rồi. Cô chỉ có thể túm lấy vạt áo anh, nhìn anh với ánh mắt tuyệt vọng, dường như là muốn nhớ lấy khuôn mặt anh, khuôn mặt ấy, rất nhiều năm trước cô đã từng gặp rồi, dưới bóng cây hương Chưong đêm trăng đó, anh gọi cô là “cô bé”, cô chửi anh “Đồ khốn”... Chuyện thời niên thiếu vô tư ấy thực ra cô đã nhớ lại từ lâu rồi, thế nhưng anh lại tưởng cô không nhớ.

Cô không muốn nói rằng cô nhớ, chỉ là vì cô biết đã không còn kịp nữa rồi. Cô yêu anh nhưng lại không thể nói, cô sợ sau khi cô ra đi, anh sẽ lại nhốt mình trong cái tù ngục mà anh tự tạo ra thêm mười bảy, mười tám năm, hay thậm chí còn lâu hơn nữa. Cô sợ tình yêu của cô sẽ cầm tù anh, khiến anh suốt kiếp không thể đâu thai được nữa. Cô không thể ích kỉ như vậy được! Thương thay anh đã bị cầm tù trong cũi lồng tinh thần suốt mười bảy năm rồi, cứ để anh tuyệt vọng từ đây cũng còn tốt.

Nhưng anh không hiểu, cô vẫn còn muốn tiếp tục sống biết bao, nếu như có thể vay ông trời mười năm hay hai mươi năm gì đó, hay cho dù chỉ là một năm, hai năm, cô cũng muốn tiếp tục sống, để lại được yêu anh đến hết mình một lần nữa. Tình yêu trước đó quá cay đắng, cô còn chưa cảm nhận được bao nhiêu hạnh phúc và ngọt ngào của nó thì ông trời đã cướp đi mất rồi. Những ngày tháng ấy, cô thường nghĩ, nếu như năm đó, dưới gốc cây hương Chưong, anh không chạy trốn thì người cô yêu không phải là Lâm Nhiên mà sẽ là anh, vậy thì rất nhiều bi kịch có thể tránh khỏi rồi, chẳng phải sao? Nhưng vận mệnh là thế đấy, sai một bước, thiếu một giây, một gang tấc liền biến thành cả một chân trời, cho dù bây giờ cô đang yêu anh, nhưng rồi thế nào cũng lại bỏ lỡ, bởi vì cô không biết bản thân mình còn bao nhiêu thời gian nữa...

Còn anh, lấy hết sức mình ôm chặt lấy cô: “Tiểu Mạn!”

Anh không nói ra được lời nào, chỉ có thể gọi tên cô, mặc cho nước mắt thấm vào kẽ tóc cô. Chưa bao giờ anh sợ hãi đến vậy. Không phải sợ chết, không phải sợ bị băm thành trăm mảnh, chỉ sợ lại bị nhốt vào trong viện tâm thần, kiếp sau cho dù có làm một con chim, thì cũng còn hơn là bị nhốt trong đó...

Gió nổi lên rồi.

Diệp Quán Ngừ đứng trong sân dinh thự ngược nhìn bầu trời, gió như muốn thổi tan hết những đám mây trên trời đi vậy có một con chim bay ngang qua trên đầu, văng lại một tiếng kêu chói tai, xé toạc bầu trời, tạo thành một lỗ hổng trong suốt trên không. Diệp Quán Ngừ khẽ nói, giọng lạnh lùng: “Tôi sẽ khiến anh không bằng một con chim!”

Đã là mùa xuân, mùa mưa dầm cũng vừa qua, chỉ trong một đêm mà hoa nhài trong dinh thự đã nở rộ, khắp sân và dinh thự, nơi đâu cũng nức mùi thơm. Diệp Quán Ngừ đứng trong những khóm hoa, tay nhẹ nhàng gảy cành lá xanh biếc, bông hoa nhỏ trắng nở giữa những cành lá lấp tức đung đưa đẹp mắt, cứ như thể hiện hết ra vẻ đẹp của mình để nghênh đón sự chiếu cố của anh.

Đã lâu rồi anh không đến dinh thự, suốt nửa thì bỏ lỡ mùi thơm nồng nàn nhất khi hoa nhài bắt đầu nở. Bà Bối La từng nói, hoa nhài chỉ thơm nhất là trong bảy ngày đầu tiên khi bắt đầu nở, cũng như tình yêu vậy, nhất định là tình yêu đầu tiên mới là chân thực nhất, và cũng là hoàn chỉnh nhất, trải qua đủ mọi dả kích và sự tàn phá của hiện thực, thì tình yêu dù có thơm nồng nàn đến thế nào cũng trở thành bi thương.

Nói hay thật...

Diệp Quán Ngừ lại thờ dài, ngồi lên một chiếc ghế đá trong sân vườn.

“Thư tiểu thư và Đỗ Trường Phong đang ở cùng nhau.”

Khi tên thuộc hạ theo đuôi Đỗ Trường Phong báo tin này cho anh, anh chỉ cảm thấy bi thương. Đứng trước cửa sổ phòng ngủ ngắm mưa rơi suốt cả đêm, màn đêm đen sì, trái tim anh như lạnh đến tận đáy. Vẫn dĩ là vẫn còn một chút thương hại, người đó bị nhốt trong viện tâm thần bao nhiêu năm như thế nên anh mới cho anh ta một chút tự do để tiếp tục chơi trò chơi này cùng mình. Vì anh luôn cô độc, cô độc đến cùng cực, dù đứng giữa hàng vạn người nhưng anh vẫn thấy mình là người cô đơn nhất trên thế gian này. Anh thường so sánh mình như một con mèo, nếu không còn chuột nữa thì mèo liệu có còn là mèo không? Nhưng, giờ anh không muốn chơi nữa, cho dù anh không thể làm mèo.

Sau khi họ đi Thượng Hải, Lữ tổng quản từng hỏi anh: “Chúng ta nên làm thế nào?”

Ánh mắt Diệp Quán Ngừ lơ đãng, tay nghịch chiếc nhẫn ngọc bích trong suốt lung linh, hỏi lại ông: “Phải làm thế nào mới có thể khiến chim không bay lên được?”

Lữ tổng quản không suy nghĩ, đáp: “Đương nhiên là bỏ cái cánh của nó đi rồi!”

“Sai rồi! Bỏ cánh đi rồi thì có còn là chim không? Nó sẽ chết... Tôi không muốn anh ta chết, tôi muốn anh ta sống, muốn bay lại không bay được, như vậy mới đúng là sống không bằng chết.”

“Vậy thì hãy làm cho anh ta một cái lồng thật kiên cố.”

Diệp Quán Ngừ không trả lời, nhìn ngắm tận mắt chiếc nhẫn trong tay, rồi lại giờ lên soi trước ánh đèn, như thể đang ngắm một vật quý giá hiếm có trên thế gian, lơ đãng như thể không nghe thấy lời Lữ tổng quản vừa nói.

Lữ tổng quản ngầm hiểu ý ông chủ, vội tiếp lời: “Diệp tổng, nếu không có chuyện gì thì tôi đi trước nhé.”

Diệp Quán Ngừ không nhìn ông, nhẹ nhàng hôn lên chiếc nhẫn.

Lúc này đây anh đang ngồi trong sân, lại đang ngắm nhìn chiếc nhẫn ngọc bích đeo trên ngón tay trái, một vòng xanh biếc quấn quanh ngón tay, phát ra ánh huỳnh quang màu xanh lục trong suốt dưới ánh nắng, thứ ánh sáng thật khác thường, tựa như bản thân nó có linh hồn, như đang lặng lẽ kể lể điều gì đó...

Hơn mười năm rồi, ngoài chiếc nhẫn này ra, chẳng có ai biết anh đã từng xuống địa ngục. Người bỏ lên từ địa ngục thì hầu như chẳng còn chút nhân tính gì đáng nói. Cho dù là thế, anh vẫn muốn trở lại làm một con người bình thường. Bà Bối La đã từng nói, cảm giác thù hận thật sự quá đau khổ, nếu như được lựa chọn, bà nguyện chọn yêu chứ không chọn hận. Vì vậy bà Bối La thường khuyên bảo anh, con trai, hãy từ bỏ hận thù của cậu đi, rồi cuối cùng sẽ có một ngày cậu sẽ phát hiện ra rằng cái giúp cậu sống đến mãi tận lúc cuối ấy lại chính là tình yêu, chứ không phải là hận thù... Thực ra, đúng là anh muốn từ bỏ, chỉ vì trong lòng quyền luyến người con gái đó. Nhưng đến giờ cô ấy đã yêu rồi, nghe nói lại còn yêu cái thằng điên ấy, bỗng nhiên anh mơ màng, mất cô, mất đi tình yêu, anh chỉ còn lại hận thù, làm sao anh còn có thể yêu được nữa... Thật đáng tiếc, bà Bối La không còn nữa, nếu không nhất định bà sẽ nói cho anh biết câu trả lời.

Anh ngẩng đầu lên nhìn ngôi lợp xanh biếc trên mái nhà, cả dây trường xuân bò dài giăng dợ trên tường, năm này qua năm khác, cho dù đã trải qua phong ba bão táp như thế nào thì những dây trường xuân và rêu xanh ấy vẫn luôn như hình với bóng, không nở nào khô héo, không nở nào chết đi, cũng giống như những người đã từng sống trong dinh thự này, mặc dù được chôn cất mỗi người một nơi nhưng họ chưa bao giờ rời xa nhau, mãi luôn ở đây. Mỗi khi đêm khuya vắng lặng, một mình trong sân thờ khẽ lắng nghe, thậm chí anh còn có thể nghe thấy âm thanh của những người ở thời đại ấy, những chuyện của thời đại ấy, có tiếng thờ dài, cũng có cả tiếng bước chân đi...

Một buổi chiều gió hiu hiu, ngửi hương thơm phảng phất khắp sân thế này sẽ rất dễ nhớ lại chuyện cũ. Diệp Quán Ngừ nhắm mắt lại, chợt cảm thấy thời gian như quay lại thời điểm hơn mười năm về trước. Khi đó anh còn đang làm thuê ở Đồng Thành, được ông chủ sắp xếp cho tính giá thành trong một công ty sửa chữa lắp ráp. Lần nào Diệp Quán Ngừ cũng hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc, giá xây dựng tính ra khiến ông chủ và khách hàng đều rất hài lòng. Điều duy nhất mà ông chủ chưa ưng ở anh, đó là anh không đủ cứng rắn, lại quá thật thà, làm bao nhiêu thì tính bấy nhiêu, bảo anh tính khéo một chút anh cũng không chịu. Ông chủ có lần còn nói xằng: “Cậu cứ thế này thì cả đời chỉ có làm thuê mà thôi. Nếu muốn tương lai trở thành một ông chủ như tôi đây, thì cái đầu tiên mà cậu phải học đó là phải nhẫn tâm, không nhẫn tâm thì cứ ở đó bị người ta bóc lột đi.”

Diệp Quán Ngừ lúc đó chỉ cười không đáp. Anh không hề nghĩ rằng, sau này, câu nói ấy của ông chủ đã linh nghiệm ngay trên chính bản thân anh. Sự tàn khốc của hiện thực, sự bị ôi của nhân tính, khi đó, ở tuổi của anh vẫn còn chưa cảm nhận được.

Một hôm, lúc ông chủ ra ngoài về đã vỗ vai anh, vui vẻ nói: “Mau về Thanh Thủy Đường đi, bà Bối La gọi điện đến bảo anh dù thế nào cũng phải về, nói là có chuyện quan trọng. Bà ấy rất hài lòng về cái chậu hoa mà cậu chọn cho bà ấy lần trước, khen anh hết lời, nói anh tốt bụng, có tố chất... Chà chà, tiểu tử, cậu đi nhanh về nhanh, tiện gửi lời hỏi thăm sức khỏe của tôi đến bà ấy, hi vọng sau này bà quan tâm nhiều, giới thiệu mấy ông chủ giàu có cho chúng ta.”

“Bà ấy không nói là có chuyện gì sao?” Diệp Quán Ngừ cẩn thận hỏi lại.

“Cậu lo chuyện này làm cái gì, bà ấy bảo cậu đi thì cậu cứ đi, có phải ăn thịt cậu đâu mà sợ!” Ông chủ mặt mày dửng dưng, vẻ thần bí nói, “Đừng thấy bà già ấy đã lớn tuổi, lại chỉ là một người bình thường, tôi nói cho các anh biết, bà ấy mới là người giàu có thực sự, chúng ta nịnh hót bà ấy còn chẳng xong nữa là!”

“Ông chủ, làm sao mà ông biết bà ấy giàu?” Một bác thợ sơn bên cạnh hỏi.

“Anh thì biết cái khi gì! Tôi nghe người ta nói, hồi trẻ bà này là một gì gì đó, dù sao thì cũng không phải là vợ chính của một ông quan to của tỉnh, ông quan lớn đó là một nhà tư bản, giàu có vô đối. Hồi ‘Cách mạng văn hóa’ ông ta bị xử tử rồi, trước lúc lâm chung còn để lại cho bà này một đồng tiền, còn nhiều như thế nào, nếu không khoa trương thì nghe nói có thể mua được cả nửa cái Đồng Thành này đây, còn nếu khoa trương thì tiền còn dư để mua cả cái Đồng Thành này. Cái dinh thự mà bà ấy đang ở bây giờ chính là ông quan to ấy tặng đấy, nghe nói dưới đất còn chôn cả vàng nữa...”

“Phét! Làm gì có chuyện đó.” Các bác thợ chẳng ai tin.

Diệp Quán Ngừ cũng không tin. Anh quen biết bà Bối La cũng hoàn toàn là do công việc, bà ấy muốn tân trang lại dinh thự, chính là Thanh Thủy Đường, căn nhà thời xưa có tường ngói xanh bao quanh cả sân vườn rộng, kiểu kiến trúc điển hình thời dân quốc. Mặc dù vẫn nhìn ra được hơi hướng ngày xưa nhưng thời gian đã trải qua mưa gió hơn nửa thế kỷ, không kể tới mỗi một làm gì, tường nhiều chỗ cũng đã bị nứt, mái nhà cũng bị dột. Không biết ông chủ làm cách nào mà tìm được vụ làm ăn béo bở này, bảo Diệp Quán Ngừ qua đó tính toán giá thành tân trang, lại còn dặn kỹ tính nhiều lên một chút cũng không sao nói là bà ấy vừa mới bên nước ngoài về, nhiều tiền lắm. Nhưng Diệp Quán Ngừ vẫn không chịu nghe, tính toán chi li rõ ràng mạch lạc, không những không hề khai man giá thành, thậm chí lại còn đưa ra rất nhiều ý kiến, góp ý về cách bài trí cảnh quan bên ngoài lẫn trong nhà, khiến bà rất hài lòng. Sau khi công trình hoàn công, bà thường mời Diệp Quán Ngừ đến chơi, mời anh dùng cơm, nhà có vấn đề gì cũng chỉ tìm anh.

Nhưng dịp để Diệp Quán Ngừ và bà Bối La trở thành bạn bè không câu nệ tuổi tác đó chính là vào mùa xuân trước đó, bà Bối La muốn treo mấy cái đèn lồng trong sân, và mời Diệp Quán Ngừ qua giúp. Diệp Quán Ngừ vui vẻ đến giúp, không những giúp bà treo đèn, mà còn đích thân viết một câu đối dán trước cửa, khiến bà vui quá cười mãi, kết quả là vui sướng quá, ngã ghế xuống đất. Diệp Quán Ngừ giật bản mình, vừa gọi người khác trong dinh thự gọi xe cấp cứu, vừa thực hiện biện pháp cấp cứu đơn giản cho bà lão, may vì cấp cứu kịp thời nên đã cứu được mạng sống. Bà vô cùng cảm kích, sau khi xuất viện cầm một xấp tiền nhét cho anh, Diệp Quán Ngừ kiên quyết không nhận, lại còn giận dỗi hất tay bỏ về. Chuyện này khiến bà cảm thấy Diệp Quán Ngừ là người có chí khí, liền cho thư ký đến tận công ty lắp đặt sửa chữa xin lỗi anh, còn mời anh đến dinh thự dùng cơm, nói mà khiến người ta cảm động rơi nước mắt.

Đương nhiên, Diệp Quán Ngừ không hề chấp nhận bà, liền tỏ ý rằng mình không để bụng gì. Cũng chính từ hôm đó, bà coi Diệp Quán Ngừ như người nhà mình, có việc hay không có việc gì cũng gọi anh đến nói chuyện gia đình, chuyện trò, nói về cuộc đời, mỗi lần như thế Diệp Quán Ngừ không bao giờ từ chối. Anh cảm thấy ở bà có một sức hấp dẫn kỳ lạ, đầu tóc bạc phơ, thoạt nhìn là biết bà là người trải qua bao cuộc bể dâu của thời cuộc, lại thông kim bác cổ, trong trường hợp nào cũng có kiến giải đặc biệt về cuộc sống và số phận, coi tiền tài danh lợi như mây khói phù du. Mặc dù bà không nói chuyện, ngồi dưới gốc cây hải đường trong sân phe phẩy chiếc quạt, ngược nhìn bầu trời, ánh hào quang phát ra trên khắp người cũng khiến người ta thực sự khâm phục. Một già một trẻ gạt đi tuổi tác và số phận, từ đó trở thành một đôi bạn vong niên, có thể tâm đầu ý hợp chuyện trò trên trời dưới bể.

Khi đó, Diệp Quán Ngừ còn trẻ, có gì khó khăn ngại hoặc gì đều nói với bà lão, họ nói về tất cả mọi chuyện, chỉ có tình yêu là không bao giờ nói đến, dường như đây là điều cấm kỵ của bà. Bà có thể giải đáp bất cứ câu hỏi nào cho Diệp Quán Ngừ, chỉ riêng về chuyện tình yêu là không. Bà không nói rõ vì sao, dường như đó là mối trắc trở của bà, hễ động tới chủ đề này là bà lại chìm vào im lặng, như thể linh hồn đã bị đánh cắp đi vậy, không thể nói thêm một từ nào nữa.

Vậy nên, Diệp Quán Ngừ cố gắng tránh khỏi chủ đề kiểu như thế.

Rất nhiều lúc anh cảm thấy bà như một câu đố vậy.

Về thân thế, hoàn cảnh của bà lão thì đã nghe mọi người bàn tán xôn xao, nói thế nào cũng có, nhưng đại khái là bà rất giàu có, có rất nhiều, rất rất nhiều tiền. Còn về tiền đó từ đâu mà ra thì cũng chẳng ai có thể đưa ra kiến giải một cách chắc chắn. Diệp Quán Ngừ chỉ phong thanh ba mươi năm trước bà sang Pháp định cư, mãi đến tận hai năm trước mới về nước, ở nước ngoài có gia đình hay không, có con cái gì hay không anh cũng không hề biết. Nhưng anh lờ mờ hiểu rằng bà đúng là người rất có thân thế, một bà già đơn thân mà lại có đến ba thư ký, mấy người bảo mẫu, lại còn y tá, đầu bếp, lái xe riêng, vân vân, họ đều ở trong dinh thự, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng đợi bà sai khiến.

Lại nhìn đến cách ăn mặc của bà, tuy kiểu dáng bình thường nhưng chất liệu đều là hàng cao cấp, phần lớn thời gian bà mặc xường xám hoặc áo kếp kiểu Trung Quốc, đeo trang sức ngọc bích, nhẫn, vòng tay, khuyên tai, tất cả đều bằng ngọc bích. Bà lại là một người nhã nhặn, rất ít khi đeo vàng, lại càng không nói đến đá quý, Diệp Quán Ngừ có cảm giác, với bà, những thứ đó đều tục quá. Cả cái cách bà nói chuyện cũng đủ để người ta thán phục, luôn giữ cho mình tâm thế ung dung thong thả, một cái nhăn mặt hay một cái cười cũng đầy ý vị, cũng giống như mùi nước hoa trên người bà, trong cái vẻ nho nhã lại có vài phần hui quanh, khiến người ta mê mẩn. Diệp Quán Ngừ cảm phục trước vẻ hấp dẫn của bà nhưng cũng không hề tìm hiểu quá sâu về bà, cũng như không hề muốn giải đáp câu đố bí ẩn của bà vì dù sao đó cũng là chuyện riêng của cá nhân bà.

Hôm đó, bà gọi Diệp Quán Ngừ đến Thanh Thủy Đường anh cũng lơ mơ cảm thấy có chuyện gì đó.

Trong sân Thanh Thủy Đường trồng rất nhiều hoa nhài, phía sau nhà là cả rừng cây rậm rạp. Hình như bà rất thích hoa nhài, không cho phép trồng thêm bất cứ một loài hoa cỏ nào khác. Khi đó chưa phải là mùa nhài nở, trong sân chỉ một màu xanh biếc, màu xanh loang lổ ấy cũng rất giống với những trang sức ngọc bích mà bà đang đeo kia. Căn dinh thự ẩn hiện trong màu xanh biếc đó có tất cả ba tầng, tầng một là phòng khách và phòng ăn, tầng hai là phòng ngủ và phòng đọc sách của bà, thường là cấm người khác lên đó. Mọi thiết kế bài trí trong nhà đều là kiểu tây cả, có lẽ liên quan đến việc bà sống ở nước ngoài nhiều năm. Thảm, rèm cửa, đèn treo tường và cả đồ đạc nội thất, tất cả đều là đồ chuyển từ nước ngoài về sau khi dinh thự được tân trang lại... Chỉ có tầng ba là vẫn để đồ đạc cũ, giấy dán tường tuy có thay mới nhưng được bà tìm một nhà sản xuất đặt theo y hệt nguyên mẫu cũ.

Bà lão rất cổ chấp, tuyệt đối không cho thay đổi bất cứ đồ đạc gì trong phòng, dịch chuyển một chút thôi cũng không được, vậy nên mỗi lần lên tầng ba, Diệp Quán Ngừ đều có cảm giác như đi xuyên qua cánh cửa thời gian vậy, như thể trở lại thời ngày xưa, một cái đèn để bàn te tua, một cái ghế dài mài nhẵn thín cả son, tất cả đều toát lên một màu sắc của những thăng trầm, vắng lặng của năm tháng. Thế nên, Diệp Quán Ngừ biết, bà vẫn còn sống trong quá khứ, chưa bao giờ chịu bước ra.

Lúc đó đã chập choạng tối, hoàng hôn còn sót lại chiếu xuyên qua rèm cửa sổ, hắt vào trong phòng khiến mặt thảm vàng rực, những bông hoa hồng trắng bay trên tủ phía đầu giường cũng khoác thêm màu cô xưa.

Bà Bối La dựa trên một đồng những gối mềm phía đầu giường, có một khoảng thời gian không gặp mà trông bà già yếu đi nhiều, có thể là có liên quan đến việc bà chưa trang điểm. Bà là người rất giữ lễ tiết và được giáo dục bài bản, bình thường mỗi khi tiếp khách đều trang điểm, đầu tóc cũng không bao giờ rối, vấn gọn lại đằng sau trông thật nho nhã. Nhưng hôm nay bà không chú ý nhiều đến như vậy, có thể là vì đầu tóc rối quá nên bà đội một chiếc mũ chụp ngủ trông lại càng tiêu tụy và cầu thả, tuy thế, bà vẫn toát lên vẻ cao quý lạ thường.

“Quán Ngừ, cuối cùng cậu cũng đã đến rồi, ta cứ tưởng ta sắp không còn gặp được cậu nữa.” Bà chìa tay về hướng Diệp Quán Ngừ, dưới ánh hoàng hôn, màu son đỏ trên móng tay bà cũng vô cớ mang một chút thê lương. Bà nắm lấy tay Diệp Quán Ngừ, run run, “Con trai, gặp được con đúng là giờ phút tốt đẹp nhất trong ngày, còn hiệu quả hơn là uống bất kỳ thứ thuốc nào...”

“Bà ơi, bà ốm rồi à?” Diệp Quán Ngừ ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường, nhìn thấy dáng vẻ ốm yếu của bà mà thấy nhói lòng. Bà Bối La cười nói: “Đừng gọi ta là bà, thực ra ta chỉ lớn tuổi hơn mẹ con một chút thôi, nhưng lại không có phúc được như mẹ con, có được một đứa con trai tốt thế này, ta thật ngưỡng mộ mẹ con quá...”

Nói tới đó mắt bà ngân ngân nước.

“Bà...”

“Đứa bé ngoan, hôm nay có lẽ là lần cuối cùng ta gặp được con, hai ngày nữa ta phải quay lại Pháp, có lẽ cả đời này sẽ không bao giờ về nữa, không về được nữa...” Bà Bối La thở dài, đau buồn nhìn Diệp Quán Ngừ, thật tình không nở lòng nào.

Diệp Quán Ngừ rất ngạc nhiên: “Bà phải đi sao?”

“Đúng vậy, bệnh phổi của ta lại tái phát rồi, phải quay lại Pháp để dưỡng bệnh, vốn dĩ ta muốn chết ở đây cũng tốt, nhưng bên đó còn quá nhiều việc cần ta sang xử lý, hơn nữa ở đây cũng chẳng có người thân nào cả, có chết rồi thì ngay đến người thăm mồ thăm mả cũng không có.”

Bệnh phổi? Sao trước giờ có nghe bà nói gì đâu?”

“Ừ, bệnh cũ đã mấy chục năm nay rồi, lần này tái phát dữ lắm, sợ không qua khỏi.” Bà vẫn mỉm cười, nói chuyện sống chết mà cứ bình thường như đang nói chuyện thời tiết vậy, “Hôm nay ta gọi cậu đến đây là muốn hỏi cậu, có muốn cùng ta sang Pháp không? Đừng vội trả lời, nghe ta nói đã, ta quý cậu, con trai ạ. Nếu cậu muốn, ta sẽ nhận con làm con nuôi. Sang Pháp, con có thể có được tất cả mọi thứ mà con muốn, ta không con không cái, cũng chẳng có người thân nào còn sống cả, tất cả mọi thứ của ta đều là của con...”

“Không, không, bà ơi, không thể được!” Diệp Quán Ngừ vẫn quen gọi bà là “Bà”, anh lắc đầu, “Cháu không thể bỏ lại người thân mà đi một mình được, mẹ cháu, còn cả em trai cháu đều cần có cháu chăm sóc. Hơn nữa, cháu không hiểu biết tí gì về nước ngoài cả, đi rồi lại chẳng làm được việc gì, cháu phải ở lại đây bên cạnh người thân của cháu.”

“Con đúng là một đứa con hiếu thảo, khiến ta rất cảm động, cũng khiến ta lại càng yêu quý con hơn, Quán Ngừ.” Bà lão thở dài, giọng nói trước đó vốn khàn khàn bỗng nhiên trở nên nghẹn ngào, “Nhưng thực sự ta rất nuối tiếc nếu phải xa con, không ngờ những năm tuổi già lại có thể gặp được một người có thể khiến ta vui như con, khiến ta nghĩ đến rất nhiều chuyện ngày xưa, rất nhiều, rất rất nhiều chuyện... Trong con người của con, ta thấy được hình bóng rất quen thuộc, cho dù là rất mơ hồ, nhưng vẫn cảm thấy như được an ủi, thậm chí là cảm kích, cảm ơn Thượng đế đã cho ta được gặp con trong đoạn cuối cuộc đời này...”

“Bà ơi, bà đừng nản lòng, bệnh của bà sẽ khỏi thôi...”

“Không, không, điều ta muốn không phải là vậy.” Bà lão yếu ớt xua tay, từ từ nhắm mắt lại, có lẽ là bệnh đã lâu lắm rồi, nói mấy câu chuyện mà người đã mệt mỏi lắm.

Thế nên Diệp Quán. Ngừ không nói nữa, im lặng nhìn bà, để bà nghỉ ngơi.

Ánh hoàng hôn của mặt trời giờ chỉ còn lại một góc nghiêng nghiêng. Trong phòng vắng lặng đến lạ kỳ, chỉ còn tiếng kêu tích tắc của chiếc đồng hồ trên tường cho biết rằng thời gian vẫn đang trôi.

“Quán Ngừ, cháu có muốn biết quá khứ của ta không?” Mãi lâu sau, bà Bối La mới lại mở mắt ra, trong mắt hình như có lệ, nhưng tinh thần bà đột nhiên phấn chấn hẳn lên, như vừa có quyết định gì to tát lắm, phần khích đến nỗi ngực cũng phập phồng vì thở mạnh, “Ta muốn nói! Con à, ta đã kim nén suốt ba mươi mấy năm, ta sợ nếu cứ tiếp tục không nói ra thì ta sẽ phải mang những chuyện đó xuống mồ. Ta không cam tâm một mình lặng lẽ ra đi, lại càng không muốn mang theo tất cả những vướng bận thế tục, ta muốn có người để giao phó, sau khi đã giao phó xong hết tất cả ta mới yên tâm mà đi được...”

“Bà, hình như bà mệt rồi, bà nghỉ cho khỏe lại đã rồi hãy nói...”

“Không sao, ta không yếu đến mức như vậy đâu, hãy để ta nói, biết đâu ta lại thay đổi ý định ngay đây.” Bà Bối La này còn ốm yếu là vậy thế nhưng đột nhiên như được chích thuốc kích thích, bà suýt nữa là ngồi hẳn dậy, tay bà đặt lên ngực, cố gắng điều chỉnh tâm trạng cho bình tĩnh lại đôi chút. Bà cười, cứ cười vậy thôi, như bông hồng đầm thắm mùa hạ. Chưa bao giờ bà đẹp như vậy, gò má vốn trắng bệch giờ lại hơi hồng hồng, như thiếu nữ chớm yêu gặp được người yêu đã xa cách lâu ngày, xúc động khó lòng kiềm chế nổi cảm xúc.

Thế rồi bức màn che của thời gian nhẹ nhàng được vén lên, câu chuyện thuộc về thời đại xa xưa đó lại được mở ra khi màn đêm sắp buông xuống, mỗi trang đều lóe lên ánh hào quang cổ xưa.

Bà Bối La nói, xuất thân của bà không hề thần kì như mọi người trong phường bàn ra tán vào, bố mẹ bà đều là những người dân bình thường, thời chiến loạn cũng từng sống lang bạt nay đây mai đó, hồi còn nhỏ bà cũng cùng bố mẹ chịu nhiều khổ cực. Kháng chiến kết thúc, bố dạy học ở một trường trong tỉnh thành, vốn dĩ cả gia đình sống rất yên bình. Khi bà mười bảy tuổi, trông vô cùng xinh đẹp, lại rất giỏi ca múa. Trong một lần hội diễn văn nghệ đón Tết, tiết mục của trường bà được chọn, buổi biểu diễn thành công tốt đẹp, có thể nói là nó đã thay đổi cả cuộc đời của bà. Tiết mục đó là một bài múa “Hoa nhài”, bà là người dẫn đầu một nhóm thiếu nữ xinh như hoa, cầm giỏ hoa vui múa tung tăng, trong tiếng nhạc cảm động lòng người, nụ cười của bà thật đúng là nghiêng nước nghiêng thành. Đến giờ bà vẫn còn giữ một tấm ảnh biểu diễn hồi đó, vẽ đẹp cả đời chỉ nở rộ trong chính giây phút đó. Vì nở rộ quá, nên mới lại khiến tuổi thanh xuân của bà lụi tàn quá sớm... bà ngập ngừng nói như vậy.

Buổi biểu diễn kết thúc, mấy người trông có vẻ như lãnh đạo bước lên sân khấu bắt tay các diễn viên, trong đó có một người đàn ông trung niên đeo kính nắm tay bà, nắm mãi đến hẳn một phút lặn, lại còn chụp ảnh chung với bà. Bối La ngày đó ngây thơ chẳng thấy gì đặc biệt, dưới ánh đèn mờ ảo của sân khấu, thậm chí người đàn ông đó trông như thế nào bà cũng không nhìn rõ. Nhưng chính vào lúc đó, cuộc đời đã bắt đầu bày trận mai phục, khi bà đã bị lọt vào trong đó, ngoài sự thận trọng và sợ hãi của thiếu nữ thì chẳng còn gì khác. Tất cả mọi thứ đều không nằm trong tầm kiểm soát của bà, ngay từ khi người đàn ông đó tấn công bà đã bị chiếm đóng, không một chút phòng bị. Tuổi tác của ông ta cũng đáng tuổi bố của bà, thế mà lại có được tuổi thanh xuân tươi đẹp nhất của bà, và cả cơ thể còn đang bồng bồng chờ đợi của bà.

Để tránh khỏi tai mắt của mọi người, ông ta tìm lý do đưa bà đến Đồng Thành, sắp xếp cho bà ở trong một dinh thự rất đẹp, chính là Thanh Thủy Đường ngày hôm nay. Sự chiều chuộng mà ông dành cho bà đúng là đặc biệt, không có lời nào diễn tả. Khi nỗi sợ hãi được thay thế bởi sự ngưỡng mộ và sùng bái, bà dần dần bị sự quả quyết của người đàn ông này khuất phục. Nghe nói, người đàn ông này là một nhà đại tư bản, tổ tiên mở tiệm thuốc, đã từng du học nước ngoài, thế lực gia tộc rất lớn. Đền trước của nước Cộng hòa nhân dân Trung hoa thành lập, vì đã giúp chính phủ xây bệnh viện, phát triển ngành y dược nên cũng dần dần bước chân vào con đường chính trị, thăng quan tiến chức rất nhanh. Cả gia tộc hi vọng ông sẽ làm nên thành tựu lớn trong giới chính trị, nào ngờ sự việc bại lộ, chuyện của ông và bà bị người ta lật tẩy.

Đúng lúc đó Bối La lại mang thai, nếu như mọi chuyện bị vạch trần thì tiền đồ của ông coi như tiêu tan hết. Thế nên gia tộc nhà họ yêu cầu bà phải bỏ đứa bé đi, bà không đồng ý, kiên quyết đòi sinh ra. Nhưng một người con gái yếu làm sao đối phó được với cả một gia tộc lớn như vậy, bà bị bắt ép đến bệnh viện phá thai, khi đó thai nhi đã được tám tháng, trong quá trình giã mổ, bà bị động thai phải vội vàng đưa đến bệnh viện. Kết quả đứa bé bị sinh non, bà cũng mất quá nhiều máu, suýt nữa thì ngay đến cả mạng sống cũng không giữ được. Sau khi xuất viện, bà lập tức bị điều đi ngoại tỉnh.

“Cả đời ta cũng vẫn nhớ tình cảnh ngày hôm đó, người nhà bọn họ đến rất đông, lôi ta đến bệnh viện, bắt kể ta có khóc, có van xin thế nào cũng vô ích. Đã hơn tám tháng rồi, đứa bé cũng đã sắp sinh ra rồi mà họ cũng không chút động lòng, tàn nhẫn giết chết đứa con ngay trong bụng ta. Ngay đến mặt con ta cũng không được nhìn thấy, chỉ biết nó là một đứa con trai... Đáng hận là, sự việc từ đầu đến cuối ta không hề nhìn thấy ông ấy, sự lẩn tránh của ông ấy chính là ngầm bị khuất phục bởi chuyện này rồi. Mấy chục năm đã qua, ta vẫn hay mơ thấy đứa con đang khóc, duy nhất là không mơ thấy hình dáng con thế nào...”

Nói đến đây bà dường như đã lấy hết sức bình sinh, khuôn mặt đầy những nếp nhăn đã tràn trề nước mắt. Thật khó mà tưởng tượng được, một con người đã phải chịu đựng nỗi đau thương suốt ba mươi mấy năm trời thì dần vật đến thế nào! Nỗi đau đó sẽ không bao giờ mất đi theo dòng chảy của năm tháng, bà nghiêng người cúi mặt xuống nước. Diệp Quán Ngừ ngồi xuống bên giường vỗ vai bà, bà xua tay, lại nói tiếp: “Đừng lo cho ta, nói ra được là tốt rồi, đã chôn vùi trong lòng suốt hơn ba chục năm trời, giờ thì cuối cùng cũng giải thoát được khỏi lòng. Nếu không lại phải mang theo xuống dưới mồ, làm sao ta yên nghỉ được.”

“Vậy sau đó thì sao?” Diệp Quán Ngừ không muốn hỏi, nhưng lại rất tò mò muốn biết.

“Sau đó, sau đó... Cách cũng khoảng mười năm sau đó, cha ta qua đời, ta mang tro cốt của cha ta về tỉnh thành mai táng cũng không biết bằng cách nào mà ông ấy biết được chuyện này mà tìm thấy ta... Khi đó, ông ấy đã là một quan chức cao, thân phận hiển hách, ông ấy sám hối với ta, nói khi xưa cũng

là do không thể làm chủ được bản thân, làm sao ta nghe cho lọt tai được chứ... Nhưng ta lại không thể nào rời khỏi tình thành được, vì mẹ ta cứ kiên quyết không chịu đi, bà muốn ở lại bầu bạn với cha ta. Con người ta một khi đã già rồi thì chỉ muốn là rụng về cội mà thôi. Hai năm sau mẹ ta cũng qua đời, không lâu sau, ‘Cách mạng văn hoá’ nổ ra, ông ấy phải chịu đả kích vì vốn xuất thân là một nhà tư bản, ta cũng bị liên lụy, bị Hồng vệ quân bắt lôi đi biểu tình. Sau khi ông ấy biết được tình hình liền thức trắng đêm phái người đưa ta đến Hồng Kong, rồi lại chuyển đường đưa đi Pháp. Đến Pháp rồi ta mới biết, thực ra phần lớn gia sản gia tộc nhà họ đều ở nước ngoài... Ta sống một mình ở Pháp, không hề rõ tình hình trong nước, chỉ biết là gia tộc bọn họ phải chịu đả kích rất lớn, ông ấy đã không thể cố gắng đến phút cuối, và đã qua đời vào thời cuối của cuộc ‘Cách mạng văn hóa’. Đêm trước khi ông ấy qua đời còn gửi cho ta một bức thư, phó thác cho ta rất nhiều chuyện, hi vọng kiếp sau sẽ đến bù đắp những gì ông ấy đã nợ ta...”

“Đã bao năm rồi, ta sống một mình ở Pháp, bên cạnh còn có cả một lũ người vây quanh, nhưng sao ta luôn có cảm giác cô đơn đến thế... Ta cũng đã hạ quyết tâm lớn lắm mới về nước xem thế nào. Thanh Thủy Đường vẫn bộ dạng như ngày xưa, vừa bước vào cái sân này là ta đã biết, ông ấy chưa bao giờ ngủ trong tim ta, ông ấy vẫn luôn sống mãi... Mỗi hòn gạch ở đây, mỗi viên ngói ở đây đều đã chứng kiến ân oán giữa ta và ông ấy, hơn ba chục năm đã trôi qua rồi, ngoảnh đầu lại nhìn, ta phát hiện thứ chống đỡ để ta sống đến được tận ngày hôm nay thực ra không phải là hận ông ấy, mà là yêu, là yêu! Ta yêu ông ấy, chưa bao giờ thay đổi cả! Trong dinh thự này, nơi đâu cũng có hình bóng của ông ấy, tối ngủ, ta luôn nghe thấy tiếng bước chân của ông ấy vọng lại trong đêm, còn cả tiếng thờ dài nữa.

Bỗng nhiên ta hiểu ra, nguyên nhân mà ban đầu khi rời khỏi Trung Quốc vì sao ông ấy lại khẳng khái đòi chuyển tên dinh thự này sang tên ta. Ông ấy nói, sớm muộn gì em cũng sẽ trở về, tôi sẽ ở đây đợi em, nhất định em sẽ cảm thấy được tôi đang ở bên cạnh em, như vậy, em sẽ không còn hận tôi nữa, trăm năm sau, nơi đây sẽ là phần đất mộ của tôi và em... Lúc đó, khi ta nghe thấy những lời này, ta khóc đến suýt ngất... Nhưng ta vẫn không muốn được chôn ở đây, cả đời này ta đã chịu đựng đủ những đau khổ mà ông ấy và gia đình ông ấy đem đến cho ta, ta muốn ra đi thật nhẹ nhàng, sạch sẽ, kiếp sau ta cũng không muốn nhận ra ông ấy nữa, cứ coi như là một giấc mộng thật dài thật dài, giấc mộng này đã kéo dài suốt cả cuộc đời ta, cuối cùng cũng đã đến lúc kết thúc rồi...”

Bà Bối La kể xong câu chuyện này dường như đã thanh thản nhẹ nhõm hơn rất nhiều, bà cười thư thái, cùng lúc đó tháo chiếc nhẫn đang đeo trên ngón tay của bà ra, đưa cho Diệp Quán Ngừ: “Con trai, hôm nay ta gọi con đến, chính là muốn kết thúc một việc cuối cùng, con là người duy nhất đáng để ta tin nhiệm trên thế giới này, vì vậy xin con hãy nhận lấy cái này, dù thế nào con cũng phải nhận lấy, sau này sẽ cần dùng đến.”

Đây là một chiếc nhẫn ngọc bích màu xanh biếc, màu xanh bi ẩn, để lộ thứ ánh sáng mờ mờ gom lại bên trong, đó là thứ ánh sáng lấp lánh động lại qua năm tháng, cho dù là trong căn phòng tối tăm cũng phát ra vàng sáng chói lóa khiến người ta không dám nhìn thẳng vào. Anh cảm chiếc nhẫn nhìn ngắm rất kĩ, nhìn thấy mặt trong chiếc nhẫn khắc hai chữ “Bình Sinh”.

“Bình Sinh?” Diệp Quán Ngừ không hiểu nghĩa của nó.

“Đó là tên tự của ông ấy.” Bà Bối La giờ tay lên cho anh xem, “Ban đầu đó là vật đính ước ông ấy tặng cho ta. Ta không muốn đem xuống mồ, vậy nên quyết định tặng nó cho con...”

“Không, không, vật quý trọng như vậy làm sao cháu có thể nhận được?” Diệp Quán Ngừ giật mình, vội đưa lại chiếc nhẫn.

Bà Bối La nói: “Con trai, con nhất định phải nhận lấy! Đây không phải là một chiếc nhẫn bình thường, mà là một tín vật, giá trị thực của nó không chỉ đơn giản là giá trị của một chiếc nhẫn thôi đâu, sau lưng nó là cả một tài sản khổng lồ, lớn đến mức con không thể nào tưởng tượng nổi. Ta giao nó cho con vì ta cảm thấy con là một người thành thật và chính trực, ta không còn người thân nào khác nữa, nếu không tìm được người phó thác trước khi nằm xuống thì chiếc nhẫn này sẽ mất đi ý nghĩa tồn tại của nó, tài sản sau lưng nó cũng sẽ tiêu tan như mây khói, con có hiểu ý của ta không?”

Diệp Quán Ngừ vẫn có vẻ mù mờ chưa hiểu, bà Bối La liền đặt chiếc nhẫn trong một cái hộp, nói bằng giọng như ra lệnh: “Nếu con không chịu nhận, thì ta sẽ chẳng sống được đến khi trời sáng đâu!”

“Bà...” Diệp Quán Ngừ nắm chiếc hộp mà cảm giác nó như thể nặng ngàn cân vậy, không dám tùy tiện gạt đầu.

“Đừng từ chối nữa, nếu không ta sẽ trách con đấy. Dưới đáy cái hộp này có một địa chỉ, đến khi nào con cần được giúp đỡ, thì hãy mang chiếc nhẫn này đến Pháp gặp ta, cho dù ta không còn trên đời này nữa, thì chỉ cần có chiếc nhẫn này, nó sẽ giúp con đạt được nguyện vọng của mình, nhớ kĩ lấy, không được để mất! Nghe rõ chưa?”

Cuộc sống vẫn diễn ra như thường.

Diệp Quán Ngừ còn nhớ, khi đó anh cảm chiếc nhẫn và suy nghĩ rất nhiều ngày, anh luôn không hiểu ngoài một chiếc nhẫn ra thì nó còn có thể có ý nghĩa gì nữa. Nhưng anh nghĩ, nếu đã là đồ bà Bối La tặng thì cho dù nó chỉ là cái nhẫn cũng phải giữ gìn thật tốt, đây là một sự giao phó và tín nhiệm nặng nề đây trách nhiệm! Anh không hề hi vọng chiếc nhẫn này sẽ mang đến kì tích gì cho tương lai của mình, với cuộc sống của anh bây giờ, mơ ước chính là thứ nhỏ bé không đáng tiền nhất. Nhưng những lúc đêm khuya vắng lặng, một mình anh lại thần thờ dưới ánh trăng trên mảnh đất hoang ngoài lán công trường, tâm trạng khó mà bình tĩnh được. Nổi xúc động mà bà Bối La mang lại cho anh khiến anh không bao giờ trở về lại được với sự đơn thuần của ngày xưa, lần đầu tiên anh thấy cuộc đời con người lại là một chuyện phức tạp đến vậy, một giấc mơ, lại có thể mơ mãi suốt cả cuộc đời...

Đúng vậy, một giấc mơ có thể mơ suốt cả một cuộc đời.

“Anh, anh đang nghĩ gì vậy?” Không biết Văn Uyển Thanh đã ra từ lúc nào, cảm cốc cà phê đặt trước mặt anh, Diệp Quán Ngừ giờ mới định thần lại, ngược mắt lên nhìn cô. Đang trong những ngày xuân ấm áp, Văn Uyển Thanh mặc một chiếc váy may thêu màu hồng mỏng, chiếc váy rộng thoải mái kiểu Hàn Quốc vẫn không che đi được cái bụng đang hơi nhô lên. Ánh mắt của Diệp Quán Ngừ dừng lại trên cái bụng của cô, “Mấy tháng rồi?”

“Gần bốn tháng.” Văn Uyển Thanh bắt giác xoa xoa bụng.

Diệp Quán Ngữ mặt tỉnh bơ: “Em định sinh nó thật à?”

Văn Uyên Thanh vừa nghe vậy liền cuống cả lên, cô hiểu Diệp Quán Ngữ nhất, khi mặt anh tỉnh bơ chính là lúc anh đáng sợ nhất, một ánh mắt thiếu thận trọng cũng có thể dồn người ta vào chỗ chết. Lúc này, ánh mắt của anh lạnh đến nỗi khiến người ta khiếp sợ. Văn Uyên Thanh vô cùng sợ hãi, theo bản năng, cô lùi lại phía sau: “Anh, anh hãy tha cho đứa bé này đi, nó vô tội nó là con của em, em sẽ không để nó mang họ Lâm đâu...”

“Nó không mang họ Lâm thì không phải là con cái nhà họ Lâm sao?” Diệp Quán Ngữ cầm cốc cà phê lên, trên mặt không một chút xúc cảm, vẫn không nhìn ra được một chút manh mối gì. Nhưng đôi mắt anh đã hơi nheo lại, ánh mắt vô tình hay hữu ý nhìn vào bụng của Văn Uyên Thanh, đây thực sự là một tín hiệu nguy hiểm. Mỗi khi anh nheo mắt nhìn ai đó, đa phần là người đó sẽ gặp rắc rối, Văn Uyên Thanh bước lên phía trước, “phịch” một tiếng, quỳ xuống trước mặt anh: “Anh, em biết anh rất không vui, nhưng ngoài đứa con này ra, em đã không còn gì nữa rồi, bao năm qua, thực ra chẳng có gì thuộc về em cả...”

“Em thật là ngang bướng!” Diệp Quán Ngữ vung tay, cốc cà phê văng ra xa, vỡ tan tành, “Chỉ tại tôi nuông chiều quá nên em mới dám hư ra thế này! Em có đầu óc suy nghĩ hay không vậy, sinh một đứa trẻ ra, để nó không có bố, như thế có phải là thái độ chịu trách nhiệm không? Ngày xưa em có vượt quá giới hạn đến thế nào tôi cũng đều có thể nhân nhượng được, ban đầu em lấy Lâm Hy, rồi cuối cùng lại diễn kịch giả thành thật, tôi cũng đã dung nạp em rồi, nhưng em lại muốn sinh đứa con của hắn ra, em đặt tôi ở đâu vậy, hả? Em đừng quên, em là người đàn bà của tôi, thế mà lại sinh con cho gã họ Lâm đó, em tưởng rằng tôi sẽ cho phép sao?”

“Anh...” Văn Uyên Thanh ôm lấy chân anh, òa khóc, “Không phải là em không muốn báo thù cho anh, nhưng đến mỗi phút cuối, em mới phát hiện ra rằng, tình yêu mỗi mỗi quan trọng hơn cả thù hận, chính là tình yêu khiến em sống được đến ngày hôm nay. Em yêu anh ấy, cho dù em cũng hận anh ấy... Mà chính nhờ đứa bé này khiến em hiểu được thế nào là yêu, nó chính là tất cả hi vọng còn lại của em...”

Diệp Quán Ngữ bỗng thất thần trong giây lát, “Lại là yêu...”

“Bao năm qua anh như một người anh trai, luôn chăm sóc, yêu thương em, là anh đã cho em cuộc sống được ăn ngon mặc đẹp, còn đưa em đi nước ngoài du học, nhưng anh ơi, anh hãy tự hỏi lại mình xem, thứ mà anh cho em là tình yêu sao? Anh yêu em sao? Em chẳng qua chỉ là vật thay thế mà thôi, một thứ để gửi gắm, bởi trong em có hình bóng của người con gái trong tim anh, anh nuông chiều em như thể em là cô ấy... Em đã nhận ra từ lâu rồi, rất nhiều năm trước, khi lần đầu tiên em nhìn thấy bức ảnh của Thư Mạn trong ngăn kéo bàn. của anh, em mới bỗng nhiên tỉnh ngộ. Nhưng em không nói ra, bởi em sợ anh sẽ ruồng bỏ em...”

Sau này dần dần lớn lên, em không muốn cả đời làm một vật thay thế nhỏ bé đáng thương như thế, em muốn có một tình cảm thuộc về chính bản thân mình, cho dù là phải rời xa anh dưới hình thức là đi báo thù, em cũng nguyện mình cưỡi bước đi vào nơi nguy hiểm. Thực ra, tìm Lâm Hy báo thù, nói cho cùng cũng chỉ là mượn danh nghĩa thế thôi, em chỉ muốn rời xa anh, em sợ sau này chết rồi, em sợ trên bia mộ của em sẽ khắc tên một người phụ nữ khác không phải là em. Điều đó thật đáng sợ! Cũng thật đáng thương! Thế rồi em lấy Lâm Hy, khi đó em đã có dự cảm em sẽ yêu anh ấy, cũng rất kỳ vọng rằng anh ấy có thể cho em tình yêu, nhưng sự việc lại không như người ta mong muốn, em vẫn không thể có được cái mà em khao khát... Đứa bé, chỉ có đứa bé này mới là thứ duy nhất em có được, cũng là chỗ dựa duy nhất của em trong quãng đời còn lại, anh, xét vì bao năm qua em đã ở bên anh, bầu bạn cùng anh, xin anh đừng cướp đi đứa bé này của em, em xin anh, anh ơi...”

Diệp Quán Ngữ không nói gì, vung tay bước đi.

Mặc cho Văn Uyên Thanh có gào khóc thế nào, anh cũng không thèm ngoái đầu nhìn lại.

Ra khỏi cổng dinh thự, Lữ tổng quản lập tức ra mở cửa xe cho anh. Lên xe, dè dặt hỏi anh: “Ngài có gì dặn dò không ạ?”

Ý ông là, anh dự định xử lý đứa bé trong bụng Văn Uyên Thanh thế nào.

Diệp Quán Ngữ vẫn còn bức mình không chịu nổi, xẵng giọng: “Để xem đã.”

“Vâng.” Lữ tổng quản đành gật đầu, nhưng do dự một lúc, vẫn nói thêm một câu: “Có điều, Quán Ngữ, thường thì chuyện gì cũng tốt nhất là đừng để lại hậu họa...”

“Hậu họa?”

“Đúng vậy, thằng bé được sinh ra rồi, dòng máu chảy trong người nó là máu của nhà họ Lâm.”

Diệp Quán Ngữ sao mà thông minh thế, vừa nghe vậy đã phì cười: “Ý ông là, sau này khi lớn lên, nó sẽ tìm tôi để báo thù hả?”

“Chúng ta không thể bỏ qua mối lo ngại này.”

“Không phải là lo ngại, mà là tuyệt đối sẽ có khả năng này!” Diệp Quán Ngữ cười phá lên, “Vậy thì tôi phải để cô ấy sinh đứa bé này ra mới được, tôi muốn xem xem, sau này cái giống lai này sẽ tìm tôi để báo thù như thế nào đây. Thú vị, thú vị quá đi chứ! Đời người là những kiếp luân hồi không ngừng, tôi tiêu diệt nhà họ Lâm, rồi lại để lại cho họ một cái gốc, sau này khi tôi đến độ tuổi của Lâm Sở Diên nhất định sẽ rất cô đơn, có lẽ sau này, cái giống tạp lai này sẽ trở thành đối thủ cạnh tranh thú vị trong những năm tuổi già của tôi. Sống đến già, đấu tranh già, vậy mới không uổng sống một đời chứ, ha ha ha...”

“Quán Ngữ...”

“Thôi, thôi, chuyện này cứ quyết như thế đi. Mấy ngày nữa mang chút đồ dinh dưỡng đến, bố trí ổn thỏa đời sống cho Uyên Thanh, để cô ấy sinh ra một

thằng nhóc mũm mĩm khỏe mạnh đợi sau này tôi già còn chơi với tôi.” Diệp Quán Ngừ mỉm cười nheo mắt lại, đẩy mắt lại vô cớ trào lên một đám sương hòng như bị một vật gì chặn lại, giọng anh thoát nhiên trở nên khàn đục, “Cuộc đời này vốn tôi đã không muốn sống nữa rồi, định sẵn là sẽ già và cô đơn cho đến lúc chết, không có người yêu, không có người thân, cũng không có bạn bè, chỉ có kẻ thù... Nếu đã không thể có tình yêu, vậy thì hãy để người ta hận tôi đi, đây cũng là một cách để người ta nhớ đến mình. Chú Lữ, chú nói có phải không?”

Lữ tổng quản bỗng chốc nghẹn ngào: “Quán Ngừ, cậu nói vậy sao, cái thằng con trai này...”

“Cảm ơn chú, chú Lữ, trên đời này chỉ có chú gọi tôi là ‘con trai’ thôi.” Diệp Quán Ngừ mệt mỏi ngẩng mặt lên, chỉ trước mặt Lữ tổng quản anh mới thi thoảng thể hiện cảm xúc thật của mình ra, “Lúc bà Bối La còn sống, thi thoảng bà ấy cũng gọi tôi là ‘con trai’. Sau khi bà ấy ra đi, tôi mới thực sự cảm nhận được thế nào là cô đơn không nơi nương tựa. Ngay từ đầu tôi đã biết, có lẽ đến cuối đời tôi cũng không có được thứ mà tôi muốn có, quả nhiên là vậy, nhớ thương cô bé đó suốt mười mấy năm trời, cuối cùng cô ấy lại yêu người khác...”

Câu nói ấy khiến Lữ tổng quản như sực nhớ: “À, đúng rồi, vừa mới nhận được tin tức, cô Thư Mạn...” Lữ tổng quản nói đến đó thì ngập ngừng, về tiếp sau đó không biết nói thế nào.

“Cô ấy làm sao?”

“Vào viện rồi, bệnh tim đột nhiên tái phát.”

Bạn đang đọc truyện *Trường Mộng Lưu Ngân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Giao dịch

Đường như chỉ trong một đêm, tin tức nhị công tử của tập đoàn Chấn Á bị Viện kiểm sát điều tra lập tức lan truyền khắp các ngõ nhỏ phố lớn, lời bàn ra tán vào nổi lên khắp nơi, đủ mọi thể loại, thậm chí còn có tin đồn nhị công tử dính líu đến tội phạm kinh tế, kết quả là ngày ngày hôm đó, chỉ số cổ phiếu của tập đoàn Chấn Á (Lâm thị) sụt giá thê thảm, rơi vào trạng thái ngừng giao dịch.

Trước cửa tòa nhà Chấn Á suốt từ sáng đến tối, nhà báo tụ tập rất đông, trong khi đó, người phát ngôn chính của tập đoàn Chấn Á cũng ra mặt bác bỏ tin đồn, nói Đỗ Trường Phong chỉ là đi phối hợp cùng cơ quan điều tra, chuyện dính líu đến tội phạm kinh tế hoàn toàn là chuyện hoang đường.

Lâm Sỹ Diên mấy ngày liền không đi làm, đây là chuyện hiếm thấy kể từ khi ông tiếp quản tập đoàn suốt hơn ba mươi năm nay. Rất nhiều người có địa vị, chức vụ cao trong hội đồng luật sư Tập đoàn Chấn Á cũng đến tại căn nhà trên phố Tử Đằng của nhà họ Lâm, còn có cả các thành viên trong gia tộc, cùng nhau bàn luận thương lượng đối sách. Chuyện Đỗ Trường Phong bị viện kiểm sát mời đi giám định tư pháp bệnh tâm thần đã không thể giấu nổi nữa. Lâm Sỹ Diên không có chút biểu cảm gì, cứ im lặng suốt. Ông đã sớm biết rằng ngày này sớm muộn gì rồi cũng sẽ đến, đến thì đã đến rồi, ông còn có thể làm thế nào được, quả đáng tự mình trông thì chỉ có thể tự mình ném thôi.

Chung Đồng là luật sư cấp cao nhất, hỏi Lâm Sỹ Diên: “Chú tịch, ông xem... chuyện đã thế này rồi, ông dự định làm thế nào?”

Lâm Sỹ Diên ngồi trên sofa, phía sau lưng là cửa sổ kính sát sàn, ngoài cửa sổ, cây cối trong sân xanh um, ánh nắng chiếu xuống sân, ngay đến lá cây cũng phát sáng lấp lánh. Hoa nhài cũng nở rồi, một cơn gió thoảng qua đem theo trần ngập hương hoa đến khắp góc ngách. Nhưng hình như mọi thứ đều chẳng liên quan gì đến Lâm Sỹ Diên cả, trước kia ông thích nhất là khi nhài nở hoa, ngày nào cũng lẩn quẩn trong sân, mê mẩn cái mùi thơm nhẹ nhàng. Nhưng năm nay ông lại như không hề nhìn thấy, cũng như ngay chính lúc này, một nửa mặt ẩn trong bóng tối, một nửa mặt tắm dưới ánh mặt trời, nhìn mặt ông mà không biết được ông đang có cảm xúc gì. Ông nhẹ nhàng nói một câu: “Mọi người hãy về đi, tôi muốn yên tĩnh một mình.”

Lúc đó, một ông chú của Lâm Sỹ Diên lên tiếng: “Sỹ Diên, cháu phải nghĩ kĩ càng một chút, nếu để lật lại án cũ thì nhà họ Lâm chúng ta sẽ thân bại danh liệt hết, thanh danh mấy đời của cả dòng họ sẽ hủy hoại dưới tay cháu chỉ trong một ngày. Hi vọng cháu sẽ suy nghĩ kĩ càng rồi hành động.”

“Lần này rất khó nói, Diệp Quán Ngừ giờ đã không còn là thằng bé nghèo khó năm đó nữa, anh ta mà đã đòi tố tụng thì chắc chắn đã có chuẩn bị sẵn bằng chứng từ trước rồi, khả năng lật án là rất lớn. Hơn nữa Kỳ Kỳ giờ vẫn còn đang được giám định trong Viện kiểm sát, tình hình trong đó như thế nào, chúng ta không hề biết một chút gì.” Chung Đồng lên tiếng.

“Nghe nói lần này là một nhóm chuyên gia được mời từ Bắc Kinh đến.” Một ông cậu khác bên nhà họ Lâm nói.

“Luật sư Chung, ông có mối quan hệ rộng rãi trong giới tư pháp, ông có thể dò hỏi xem tình hình cụ thể thế nào được không?” Ông chú ban nãy lo ngay ngáy hỏi.

“Rất khó, tôi đã thư liên lạc với người của tòa án nhân dân trung cấp rồi, họ đều không thèm quan tâm, còn cảnh cáo tôi đừng có can dự vào sự công

bằng của tư pháp.” Nói rồi Chung Đồng đẩy đẩy mắt kính, trông có vẻ đúng là hết đường xoay sở, “Thực ra các chuyên gia giám định như thế nào chỉ là thứ yếu thôi, quan trọng là Kỳ Kỳ ứng phó thế nào. Nếu cậu ấy cứ một mực khẳng định rằng năm đó cậu ấy là một bệnh nhân tâm thần, nhưng giờ đã bình phục rồi thì mấy ông chuyên gia kia cũng chẳng có cách nào khác. Bởi chúng ta đã lưu giữ toàn bộ tiền sử bệnh án của Kỳ Kỳ, bao gồm cả một số số liệu và tài liệu ban đầu, tất cả đều có thể chứng minh bệnh của Kỳ Kỳ năm đó. Có sợ là chỉ e thằng nhóc này sống chết thế nào cũng cứ ngang bướng, tuyệt đối không chịu thừa nhận mình có tiền sử bệnh tâm thần, thế thì phiền phức to.”

“Nó sẽ không chịu thừa nhận đâu!” Lâm Sỹ Diên bỗng nhiên chen lời.

Mọi người nhìn ông, không khí bỗng trở nên nặng nề.

Ánh mắt Lâm Sỹ Diên trống rỗng, tinh thần hoảng hốt: “Năm xưa khi tôi nhốt nó vào trong viện tâm thần, nó hận tôi mãi đến tận bây giờ, chỉ mong sao có người đến giám định lại, như vậy có thể trả lại sự trong sạch cho nó.”

Ông chú nghe vậy liền cuống hết cả lên: “Vậy thì làm thế nào đây? Thằng bé mà khai ngược lại thì người của tòa án nhất định sẽ đến điều tra.”

“Đã đến điều tra rồi! Hôm qua tòa án phái người đến lấy tài liệu bệnh án của Kỳ Kỳ, đương nhiên, chúng tôi chỉ đưa bản photo, bản gốc vẫn còn ở trong tay chúng tôi.” Chung Đồng lại lên tiếng.

“Thằng nhóc đó không ngốc như vậy chứ, một khi vụ án đã xử lại thì nhất định nó sẽ phải ngồi tù đấy.”

Lâm Sỹ Diên nhắm mắt lại, như thể đang tự nói với mình: “Nó chỉ mong được ngồi tù thôi, như vậy mới có thể chuộc tội được. Tôi cũng chỉ mong được ngồi tù, tôi cũng muốn chuộc tội, đây là tội của tội gây ra, có trốn cũng không thoát được.”

“Đúng vậy, bao năm qua trong lòng Kỳ Kỳ chưa bao giờ được thoải mái, tôi biết.” Chung Đồng tiếp lời Lâm Sỹ Diên.

“Luật sư Chung, lẽ nào không còn cách nào cứu vãn được nữa hay sao?” Mặt ông lúc này đã biến sắc.

“Mọi người hãy về cả đi, cứ mặc cho số phận thôi, trên đời này vốn chẳng có bí mật nào là mãi mãi cả. Năm đó tôi nhất thời hồ đồ, ừ, mắ ra cái hậu họa như thế này, lại còn để liên lụy đến mọi người nữa, tôi thật sự rất áy náy. Mọi người yên tâm, bất kể vụ kiện có ra sao, tôi có thể đảm bảo lợi ích của mọi người sẽ không bị tổn thất một chút nào.”

Nói xong, Lâm Sỹ Diên đứng dậy bước lên lầu, lưng khom khom, bước chân loạng choạng. Chỉ trong một đêm mà ông già đi cả chục tuổi. Từ nhiều ngày trước, kể từ khi ông đến phố Thúy Hà thăm Lư Yển, ông luôn ở trong trạng thái tinh thần lơ đãng, không quan tâm hay chú ý đến tất cả mọi thứ, ông cũng chẳng lo được nữa.

Khi khách khứa đã đi hết, ông nói với ông quản gia Trương, “Tôi mệt rồi.”

Phó Thúy Hà giờ chỉ còn đợi phá dỡ đi thôi.

Rất nhiều cư dân đều đã dọn đến ở chỗ mới được chính phủ sắp xếp, cũng có một số lấy tiền không lấy chỗ ở. Con phố vốn đã chật hẹp giờ lại la liệt những đồ đạc bỏ đi của những gia đình bỏ lại, giờ tắc đến nỗi xe cộ cũng không đi qua được. Rác rưởi khắp nơi, mùi hôi thối nồng nặc, đã có một số nhà cửa, công trình bắt đầu bị dỡ bỏ hoặc phá sập, khắp con phố đâu cũng là gạch ngói bụi bặm, đến bầu trời trông cũng mờ mịt. Căn nhà nhỏ của nhà họ Lâm trông lại càng như bị cô lập, mặc dù trên tường rào đã sơn một chữ “PHÁ” to đùng nhưng chủ nhà vẫn cứ làm ngơ.

Lư Yển vẫn suốt ngày thấp hương niệm kinh, trong phòng lẩn quất khói xanh không nhuộm bụi trần, dường như thế giới bên ngoài không hề ảnh hưởng một chút nào đến bà. Ngoài bà Tứ được Lâm Sỹ Diên phái đến, nhà hiếm khi có người khác ra vào. Lâm Hy cũng thi thoảng đến thăm mẹ. Lâm Sỹ Diên không thường xuyên đến, có đến thì Lư Yển cũng chẳng có chuyện gì để nói với ông. Vợ chồng hơn ba chục năm trời nhưng cũng đã trở thành người qua đường xa lạ từ lâu rồi.

Hôm ấy trời mưa to, một mình Lâm Sỹ Diên lái xe đến, ông rất ít khi tự mình lái xe như vậy. Bộ dạng ông suyết làm bà Tứ giật mình ngã ngửa người, nửa người ông ướt sũng, mặt trắng bệch, ánh mắt vô cùng đáng sợ. Lư Yển đang nghỉ trưa trên chiếc ghế dài, ngược mắt lên nhìn ông, một cái nhìn, thật sự là chỉ một cái nhìn bà đã biết rằng cuối cùng thì bí mật ba mươi năm trước đã không còn giữ được nữa. Nhưng bà lại bình tĩnh đến bất ngờ, bảo bà Tứ lấy chiếc khăn bông cho ông, rồi lại đích thân pha cốc trà Long Tỉnh mà ông thích nhất, bung đến trước mặt ông. Bà đã không còn nhớ rõ không biết bao nhiêu năm rồi bà không pha trà cho ông.

Lúc đầu ông còn tướng bà chột dạ, nhưng nhanh chóng phát hiện ra rằng phán đoán của mình là sai, đó chỉ là giải thoát, ánh mắt bà nhìn ông có cảm giác giải thoát rất thanh thản, điều này lại khiến ông chột dạ. Cầm tù bà suốt hơn ba mươi năm trời, trông bà lúc nào cũng u sầu buồn bã, buồn khổ suốt nửa đời người, có phải ông nên chịu trách nhiệm không? Ông vốn không hề biết bà buồn khổ điều gì, cái địa vị Lâm phu nhân của bà có biết bao người mơ ước nhưng bà lại không hề coi trọng. Nhưng giờ đây, ông hiểu rõ tất cả, chỉ là vì bà ấy không yêu ông, người trong tim bà ấy không phải là ông!

Hai vợ chồng đã lâu lắm rồi không ngồi đối diện với nhau, vừa đến bà đã biết ông đến gặp bà là vì chuyện gì. Chỉ là năm tháng không buông tha cho con người, dù sao bà cũng đã già, mỗi ngày lại thêm già nua đi, tóc trắng mọc đầy bên mai, ánh mắt buồn bã âm ảm, nếp nhăn phía đuôi mắt khiến người ta nhìn mà đến đau lòng. Ông thăm sợ hãi, đã lâu lắm rồi ông không ngồi gần bà thế này, vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành một thời, giờ đây lại có thể khô héo tàn tạ đến như thế này sao...

“Tiểu Bảo...” Ông thăm than vẫn tiếc nuối sự già đi của bà, nhưng sắc mặt thì lại lạnh băng như sắt thép, “Có phải tôi nên gọi bà như vậy không nhỉ?”

“Tùy ông.” Bà cười nhẹ.

“... Bà còn cười được sao?” Thái độ của bà như chọc tức ông.

“Bồi nước mắt của tôi đã cạn khô hết cả rồi.”

“Tôi đã làm sai điều gì khiến bà phải roi nước mắt, khiến bà không thềm tôn trọng tôi suốt hơn ba mươi năm qua?”

“Ông không làm sai điều gì cả, người sai là tôi...”

“Người mà tôi yêu nhất và người thân nhất với tôi lại cùng nhau phản bội tôi, bà cảm thấy chỉ một chữ ‘sai’ là có thể xoa dịu tất cả sao?”

“Xoa dịu? Ai nói có thể xoa dịu? Hơn ba mươi năm trời tôi sống không thật lòng với mình, chôn vùi tuổi thanh xuân và tình yêu của mình, mất đi đứa con, nỗi đau thương này nào ai có thể xoa dịu được?” Giọng nói của bà đột nhiên như bị kích động, nỗi đau thương ngấm ngấm chịu đựng trào lên trong mắt, khóe mắt vốn dĩ khô khan giờ bỗng dâng lên một đám sương mù, “Sỹ Diên, tôi biết tôi nợ ông, nhưng tôi thực sự... thực sự đã cố gắng hết sức rồi. Tôi nghĩ ông nên hiểu, không chỉ vì thanh danh của gia tộc nên tôi mới giấu ông bao năm như vậy, đương nhiên tôi cũng biết trên đời này không có bí mật nào giữ được mãi mãi, sớm muộn gì rồi ông cũng sẽ biết thôi, chỉ là tôi không muốn ông chịu tổn thương...”

“Chẳng lẽ bây giờ tôi biết thì sẽ không bị tổn thương sao?” Lâm Sỹ Diên nói, giọng điệu cũng vô cùng tức giận.

“Trong tình hình đó, tôi không được lựa chọn, ông ấy cũng không có lựa chọn nào khác.”

“Ông ấy...” Lâm Sỹ Diên không thể nhịn thêm được nữa, ông đứng phắt dậy, “Luu Yến, bà có còn liêm sỉ nữa không, hả? Vụng trộm với anh chồng, lại còn nói cứ như thể là có đạo lý lắm vậy. Bà cũng xuất thân từ một gia đình danh giá, cha của bà xưa kia cũng là một chiến tướng danh tiếng lẫy lừng, chẳng lẽ ông ấy không dạy cho bà biết hai chữ ‘liêm sỉ’ là như thế nào sao?”

“Đừng đưa cha tôi ra đây, họ đều đã thành người thiên cổ rồi!”

“Vậy bà dựa vào cái gì mà thần nhiên, cứ làm như thể mình ngay thẳng khí thế lắm vậy?”

“Tôi không nói bản thân mình ngay thẳng khí thế gì cả, tôi chỉ đang nói chuyện đạo lý với ông thôi.”

“Bà cấm cái ‘sùng’ lên đầu tôi suốt hơn ba mươi năm trời mà còn có thể nói chuyện đạo lý với tôi sao?”

“Lâm Sỹ Diên, nếu hôm nay ông đến là để cãi nhau với tôi, thì bây giờ ông có thể đi được rồi!” Luu Yến ngoảnh mặt đi, không muốn nhìn ông thêm nữa. Thái độ chán ghét và lạnh nhạt ấy lại càng kích động Lâm Sỹ Diên, ngực ông phập phồng mãnh liệt, phút chốc hoa mắt chóng mặt, yếu đến mức gần như không thể đứng vững được nữa. “Bà, bà thật ác quá... Bà đã làm chuyện như thế rồi, mà tưởng ngày ngày ăn chay niệm phật là có thể chuộc tội được hay sao? Luu Yến, bà không chuộc được đâu, kiếp này, cả kiếp sau cũng không thể nào chuộc được tội! Hơn ba mươi năm tìm gan tôi đều moi hết ra cho bà rồi, nếu không phải vì yêu bà, thì tôi đã từ bỏ từ lâu rồi, nhưng tôi không nỡ, thực sự mãi không nỡ lòng, tôi luôn nghĩ có một ngày nào đó bà sẽ hồi tâm chuyển ý, kết quả... kết quả lại thế thảm thế này đây... Bà nói xem, bà đã chôn giấu hơn ba mươi năm tuổi thanh xuân, tôi cũng phải trả giá cũng hơn ba mươi năm đấy! Luu Yến, sao bà có thể đối xử với tôi như vậy được?”

“Nếu ông chịu từ bỏ sớm hơn một chút, thì có lẽ tôi và ông cũng đã không như ngày hôm nay. Nhưng cũng đã muộn rồi, có nói gì thì cũng đã muộn rồi, sống hết cả một nửa đời người, chúng ta chẳng ai có được ai cả...”

“Đúng thế, chẳng ai có được ai cả! Vậy có phải là bà rất nhớ ông ấy hay không? Ông ấy chết rồi mà vẫn khiến bà nhớ nhưng đến vậy, tôi sống sờ sờ ra đây mà bà không thèm liếc một cái, bà thật quá ngu ngốc, bà có biết bà ngu ngốc đến mức nào không? Hạnh phúc ngay trong tầm tay mà không muốn, lại cứ cho rằng thứ không đạt được là thứ tốt nhất...”

“Lâm Sỹ Diên! Giữa tôi và ông đã không còn tình cảm gì nữa rồi, ông nói những điều này còn có ý nghĩa gì nữa chứ? Tôi thừa nhận tôi đã lợi dụng ông, ban đầu tôi lấy ông, chính là vì... vì ông là em trai của ông ấy, tôi gả vào nhà ông là có thể được ở gần với ông ấy hơn, cho dù ông ấy đã là chồng của người khác, còn tôi đã là vợ của ông...”

“Bà nói cái gì? Bà lấy tôi chỉ là vì tôi là em trai của ông ấy?”

“Đúng vậy, đây cũng chính là điều khiến tôi áy náy nhất. Tôi mang theo tình yêu dành cho ông ấy để lấy ông, đó mới chính là chuyện ngu ngốc nhất mà tôi đã làm trong cuộc đời này. Vì vậy những năm qua, cho dù ông đối xử với tôi thế nào, tôi đều không oán thán, bởi đó là vì tôi đáng bị như thế, tôi nhất định phải chịu đựng...”

Lâm Sỹ Diên ngồi phịch xuống ghế, tinh thần sụp đổ hoàn toàn. Trong phút chốc, như thể hồn bay phách lạc đi đâu mất, chỉ còn lại lớp vỏ bị phong hóa. Hóa ra tất cả mọi thứ đều không phải của ông, ngay từ đầu đã không phải.

Luu Yến nhìn thấy ông như vậy cũng rất không đành lòng, bà ghen ngào: “Sỹ Diên, ông hãy từ bỏ đi, chúng ta đã phải trả giá bằng cả nửa cuộc đời rồi. Hãy tìm một người đàn bà yêu ông thực lòng, đi cùng ông trong quãng đời còn lại đi, dù sao cũng còn phải đi tiếp quãng đường dài mấy chục năm nữa. Dù thế nào tôi cũng đã tuyệt vọng, đã chẳng nhớ thương gì nữa, ông vẫn còn có thể sống tốt hơn một chút...”

“Còn đứa con thì sao? Đứa con của bà với ông ấy đâu?” Lâm Sỹ Diên thất hồn lạc phách nhìn về phía bà, như thể không quen biết bà vậy, “Chẳng phải hai người còn có một đứa con sao?”

Lưu Yến bỗng nhiên nước mắt tràn trề: “Không còn nữa, không thấy nó đâu nữa cả, đây cũng là báo ứng nghiệt ngã nhất của tôi, năm đó nó bị thuộc hạ của bố tôi đưa đi, đến giờ vẫn không rõ tung tích...”

“VẬY, LÂM HY THÌ SAO?”

“CÁI GÌ?”

“LÂM HY LÀ CON CỦA AI?”

“...”

Bốn mắt nhìn nhau, xem ai dữ hơn ai.

Độ sức với nhau suốt hơn ba mươi năm, cuối cùng giờ đã đến lúc thử sức binh đao. Bà biết ông muốn gì, có lẽ chỉ là một đáp án không có ý nghĩa gì cả. Một người thông minh như ông, lẽ nào ông lại không biết? Nhưng bà thì ngay đến cả một đáp án như thế thôi cũng không chịu đưa ra cho ông. Bà lắc đầu hoảng hốt, chỉ lắc đầu mà thôi.

Lâm Sỹ Diên không cam tâm: “Nói mau, nó là con của ai?”

Lưu Yến trừng mắt nhìn ông, mỉm cười: “Ông đoán xem?”

Lâm Sỹ Diên nghiêng răng nghiêng lợi, cuống não như có đồng lửa bốc lên vậy, lửa bốc cháy ngùn ngụt, lục phủ ngũ tạng ông bị thiêu đốt, như sắp bị hóa thành tro. Nếu như giết người không phải đền mạng, nếu như lúc này có một con dao trong tay, nhất định ông sẽ ngăm đúng vào bà. Nhưng ông biết trên đời này còn có một thứ vũ khí còn sắc nhọn hơn cả đạn dược, ông nhìn bà chằm chằm mãi hồi lâu, khóe miệng bỗng nổi lên một cái cười thật lạnh: “Vậy bà biết Lâm Duy bị ai giết chết không?”

Lưu Yến sững người, như thể nhìn thấy một thứ gì thật đáng sợ vậy, con người trong mắt cô giãn kịch liệt... Chỉ trong giây phút ấy, bà như bị hút sạch hết cả máu, khuôn mặt trắng bệch ra như tờ giấy bị vò nát. Bà run rẩy há hốc miệng, lẩy bẩy, không nói ra được lời nào.

Lâm Sỹ Diên cười như điên loạn, hỏi: “Bà muốn biết đó là ai?”

Bà gật đầu, người run cầm cập.

Lâm Sỹ Diên cũng học theo bà, mỉm cười: “Bà đoán xem?”

“Họ tên của anh.”

“Hỏi tôi á?”

“Chẳng lẽ tôi lại đang hỏi người khác à?”

“Vậy anh hỏi cái tên nào của tôi, tôi có rất nhiều tên.”

“Tên anh hay dùng nhất.”

“Cầm thú.”

“Anh nói gì?”

“Cầm thú, bạn tôi đều gọi tôi như vậy.” Đỗ Trường Phong nhe răng cười, cười trông giống một loài cầm thú thật, trong trường hợp nghiêm túc thế này mà anh lại còn có thể cười lên được.

“RẦM” một cái, tổ trưởng Lôi ngồi ở chính giữa đặt cốc trà trong tay xuống, hai hàng lông mày cau lại, ánh mắt như dao như muốn đâm thẳng vào Đỗ Trường Phong. Chỉ hận một nỗi không bỏ đầu anh ta ra được, xem xem rốt cuộc gã này là một người bình thường hay là một thằng thần kinh thực sự.

Đỗ Trường Phong đón nhận ánh mắt của ông, không chút sợ hãi.

Câu chuyện vừa mới bắt đầu, không khí đã trở nên ngột ngạt. Trong phòng giám định im lặng đến nỗi mọi người như có thể nghe thấy tiếng thở của nhau. Rèm cửa sổ được kéo kín lại, ánh đèn cũng không sáng lắm, rõ ràng bên ngoài ánh nắng chói chang, tiết tháng mười ẩm áp nhưng trong phòng lại rất lạnh lẽo, cảm giác lạnh đến thấu xương. Máy chuyên gia giám định tư pháp bệnh tâm thần bay từ Bắc Kinh đến lần lượt ngồi xuống, phía trên tường sau lưng họ có một ô cửa sổ bằng kính, trong phòng không nhìn thấy bên ngoài nhưng bên ngoài cánh cửa đó lại có thể nhìn rõ tất cả bên trong. Đỗ Trường Phong ngồi đối diện với nhóm chuyên gia, bất cứ một chi tiết biểu cảm nào trên nét mặt anh dù là nhỏ nhất, cho dù chỉ là một cái chau mày, một tiếng thở dài, những chuyên gia bên ngoài đều có thể nhìn rõ mồn một.

Đỗ Trường Phong ngồi đối diện với nhóm giáo sư chuyên gia đang ngồi nghiêm chỉnh trên bàn, trên mặt anh không rõ là thái độ gì, hay nói cách khác, là không có thái độ gì cả. Anh mặc một chiếc áo len có mũ màu trắng gạo, đi kèm với chiếc quần nhung bác đèn màu nâu, ngồi vắt chân lười biếng nhàn hạ.

Một chùm đèn chiếu từ đỉnh đầu anh xuống, càng tôn thêm vẻ tuấn tú ngôi khô trên khuôn mặt anh, nhưng nhìn kĩ một chút, ánh mắt anh sâu thẳm, khỏe miệng rõ ràng là đang hiện lên vẻ giễu cợt không để gì nhìn ra được, có vẻ như đây là một chuyện khá là hay ho.

Nhìn về bề ngoài, trạng thái tinh thần của anh chẳng có gì là khác thường, ung dung phong độ, cả người toát lên một vẻ đậm chất nghệ sĩ, điều này có liên quan đến nghề nghiệp của anh, thân phận của anh trước khi được mời đến phòng giám định là một hiệu trưởng của trường piano nào đó, làm nghề giáo dục nghệ thuật. Còn về chuyện sau khi anh ra khỏi phòng giám định với thân phận gì, là một người điên, hay là một người bình thường thì còn phải đợi nhóm chuyên gia nghiên cứu và chứng minh thêm mới biết.

Nhưng hiệu trưởng trường piano chỉ là thân phận đại chúng của anh.

Anh còn có một thân phận rất ít người biết được.

Bạn đã từng nghe nói đến Sam Lin chưa? Chính là một nghệ sĩ violon thần bí, nổi tiếng thế giới với tiếng đàn violon hòa hợp cùng thiên nhiên, trong tiếng nhạc của anh có tiếng nước chảy, tiếng chim kêu, tiếng gió và tiếng mưa, thậm chí cả tiếng sấm. Con người này vô cùng tài hoa, không những là một nghệ sĩ kéo violon đạt đến trình độ đỉnh cao mà còn là một nhà viết nhạc thiên tài, đã từng viết và phối nhạc cho rất nhiều bộ phim nổi tiếng. Nhưng vì anh rất ít khi công khai lộ diện, chưa bao giờ lên sân khấu biểu diễn, hiểu biết của mọi người về anh chỉ dừng lại ở xuất thân của anh là một Hoa kiều, trở về nước vào những năm chín mươi, đã từng đi du học ở Nhật, đã phối nhạc cho một bộ phim đạt giải Oscar nào đó và thành danh ở nước ngoài.

Còn về hoàn cảnh gia đình, cuộc đời, tình trạng hôn nhân tuổi tác, nơi ở hiện tại, đủ loại tin đồn và phỏng đoán đều có cả, nhưng bản thân Sam Lin chưa bao giờ ra mặt để làm sáng tỏ hay giải thích điều gì. Mỗi lần có phát ngôn với bên ngoài hoặc phỏng vấn của giới báo chí đều là thông qua người quản lý của công ty đĩa hát, bản thân anh chưa bao giờ nhận lời phỏng vấn. Trên đĩa nhạc của anh cũng chưa bao giờ có in ảnh của anh trên đó, thế nên anh là nam hay nữ thì đến giờ vẫn chưa có một kết luận chuẩn xác nào cả, đã từng có rất nhiều người đoán anh là nữ giới, đặt cái tên của nam giới chỉ là để làm xáo trộn tai mắt mọi người,

Không sai, Đỗ Trường Phong chính là Sam Lin, ngoài công ty đĩa hát ra, và người thân cận nhất bên cạnh anh, không ai biết được thân phận đích xác này của anh cả.

Cho dù anh ấy xuất hiện trước mặt bạn ngay vào lúc này, bạn cũng không thể nhận ra anh được, dù là bạn đã từng nghe nhạc của anh ấy, từng xem bộ phim mà anh ấy phối nhạc.

Nếu như kết quả giám định của mười bảy năm trước không bị lật ngược lại, anh vẫn là tội phạm giết người, là kẻ mắc bệnh tâm thần. Mà nếu như bản án bị lật lại, thì rất có thể anh sẽ phải đối mặt với tai họa phải ngồi tù, và anh sẽ lại mất đi tự do, có điều là không phải bị nhốt trong viện tâm thần, mà sẽ là bị tống vào nhà lao. Vậy nên về lý thuyết mà nói, anh nên từ chối thừa nhận mình đã giả vờ là bệnh nhân tâm thần, anh nên nói mình là một bệnh nhân tâm thần, chỉ có điều bây giờ đã hoàn toàn bình phục rồi đó thôi.

Sam Lin, cái giống khác loài này lại nghiêng nghiêng cái đầu, hai tay khoanh lại, phát biểu cảm xúc thật dạt dào tình cảm: “Cuối những năm năm mươi của thế kỉ hai mươi, danh tiếng của bệnh tâm thần học trong trí tưởng tượng của người Mỹ đã đạt đến đỉnh cao, bệnh viện tâm thần đã trở thành tấm bia to của thuyết Không tưởng, bác sĩ bệnh tâm thần lại trở thành Chúa cứu thế. Nhưng đến những năm sáu mươi, bác sĩ tâm thần và viện tâm thần đều trở thành ma quỷ, người đã từng thụ huấn tại Bệnh tâm thần ở thủ đô Budapest, học giả Thomas Saez trong cuốn sách ‘Bí mật của bệnh tâm thần’ đã nói, cách nói bệnh tâm thần không những không có giá trị khoa học mà còn có hại cho xã hội. Cuốn ‘Diễn khùng và Văn minh’ của Michelle Foucault lại ghi chép lại sự ra đời của bệnh viện tâm thần, cho rằng khái niệm hiện đại của Diễn khùng chính là một loại phát minh văn hóa của việc thực hiện khống chế, thế nên những người điên bị coi như là một mối đe dọa, họ bị cách ly trong bệnh viện tâm thần, trở nên bất vô âm tín. Cuốn ‘Bệnh viện tâm thần’ của nhà Xã hội học Owen Goffman lại hình dung bệnh viện tâm thần thành một cơ cấu được thành lập trên một cơ chế quyền lực nào đó, trong loại cơ chế này, bệnh nhân bị hạ thấp giá trị, không phải là để chữa khỏi bệnh, mà là để bảo vệ quyền lợi và uy tín của các chuyên gia trị liệu bệnh tâm thần... Những tác phẩm nổi tiếng này coi Tâm thần học và Bệnh tâm thần là công cụ làm sạch xã hội dưới cái mặt nạ giả dối là khoa học, hầu như không có giá trị chẩn đoán và trị liệu.”

“Oh, no, no, đừng có thể hiện cái thái độ như vậy, bởi những lời này đều không phải là tôi nói, mà là lời tựa trong tiểu thuyết nguyên tác của bộ phim ‘Vượt rào Viện tâm thần’ đã từng đoạt giải Oscar nổi tiếng. Tôi chỉ là mượn một đoạn trong mở đầu lời tựa đó thôi, bởi tôi cũng tin chắc rằng, sự tồn tại của bệnh tâm thần vốn không có giá trị chẩn đoán và trị liệu, sự tồn tại của bệnh nhân tâm thần là để bảo vệ quyền lợi và uy tín của các chuyên gia về bệnh tâm thần. Ví dụ các vị ngồi ở đây, các ông bảo tôi là người điên thì tôi là người điên, các ông bảo tôi giả vờ thì là tôi giả vờ, người giám định cho tôi mười bảy năm về trước cũng là người cùng ngành với các vị, tôi lại rất muốn biết là các ông muốn phủ định họ hay là muốn khẳng định họ? Một lỗi sai đã tồn tại suốt hơn mười năm trời, giờ mới lại lỗi ra nhìn lại, các ông không thấy là buồn cười lắm sao?”

“Đỗ Trường Phong, theo ý anh thì anh cũng cảm thấy rằng lần giám định tư pháp hơn mười năm trước kia là sai?” Tổ trưởng Lôi rất nhạy bén, đã tóm được từ ngữ quan trọng trong lời anh nói, “Vậy tôi có thể hiểu rằng, anh thừa nhận rằng năm đó, khi được giám định, anh không phải là một bệnh nhân tâm thần?”

Đỗ Trường Phong cười nhạt: “Tôi thừa nhận tôi là một bệnh nhân tâm thần bao giờ thế? Các ông có cho tôi cơ hội thanh minh không? Bây giờ vụ án phải thẩm tra lại, các người mới nhớ đến tôi, xách tôi về đây để giám định lại, lời tôi nói có thể thay đổi luận chứng của các người không? Các người là Thượng đế à? Hay là thần thánh?”

Tổ trưởng Lôi không hề để bụng sự chế giễu trong giọng nói của anh, ngược lại, ông lại nheo mắt, mỉm cười nói: “Vậy ý anh là vụ án hơn mười năm trước ấy, anh giả làm bệnh nhân tâm thần để từ đó trốn tránh sự phán xét của pháp luật?”

“Tôi không nói như vậy, tôi chỉ nói tôi không phải người điên.”

“Người điên chả bao giờ nói mình là người điên cả.”

“Vậy thì phải chờ xem các ông thôi, các ông là chuyên gia tôi là người bị giám định, các ông cho rằng tôi là người điên thì tôi còn có thể có cách gì nữa? Đương nhiên, nếu các người nhận định tôi là người điên, thì chắc các người cũng từ bệnh viện tâm thần mà ra thôi.” Nói vậy, Đỗ Trường Phong vênh mặt lên, ánh mắt sáng như đuốc nhìn thẳng vào cánh cửa kính trên tường phía sau lưng tổ trưởng Lô, “Nếu như có thể, tôi thật sự muốn giống Mike Murphy trong ‘Vượt rào Viện tâm thần’, đập vỡ tấm kính trong bệnh viện tâm thần ngăn cách anh ta, mặc dù trên danh nghĩa tôi được tự do, nhưng tôi đã phải đeo chiếc gông bệnh nhân tâm thần suốt mười bảy năm trời, mà người đeo chiếc gông ấy vào cho tôi chính là các người.” Anh nghiêng răng nghiêng lợi, gào lên từng câu từng chữ, “Các người đều là một lũ người điên!”

“Đỗ Trường Phong!” Tổ trưởng Lô đập bàn đứng phát dậy.

“Ông xem, ông xem...” Đỗ Trường Phong chỉ vào những chuyên gia khăn áo chỉnh tề, “Người điên chẳng bao giờ thừa nhận mình là người điên, đúng không?” Đỗ Trường Phong ăn miếng trả miếng, lộ ra điệu cười như ma quỷ.

Nhưng trong lòng anh, nước mắt đã chảy thành sông.

Mười bảy năm trước, anh bị cầm tù trong chiếc lồng tinh thần, không được giải thoát, rõ ràng sống dưới ánh mặt trời mà linh hồn lại như dưới địa ngục vậy. Anh hận những con người này, một lũ nguỵ quân tử đạo mạo trang nghiêm! Chính họ mới là tội phạm giết người, những lời nói xằng nói bậy lại có thể trở thành bằng chứng, lời khai trước tòa, ăn nói lung tung cũng có thể đẩy người ta xuống tận địa ngục. Đã mười bảy năm rồi, anh bị đóng dấu trên người là bệnh nhân tâm thần, suốt đời suốt kiếp này cũng không thể nào gột sạch đi được. Cũng chính giống như anh vừa nói, anh chỉ hận một nỗi không cầm ghế lên đập vỡ tấm kính trước mặt đi được. Anh hận bọn họ!

Suốt mấy ngày liền, Đỗ Trường Phong phải giám định tư pháp tâm thần, tiến triển vô cùng chậm chạp. Tạm thời anh bị cách ly, không có cách nào liên lạc được với bên ngoài. Lâm Sỹ Diên biết, lần này chẳng ai có thể giúp được anh nữa, tất cả chỉ có thể chờ xem vào vận may của anh thôi. Ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày, Lâm Sỹ Diên không thể không cố gắng đi làm, kết quả là vừa bước vào trong thang máy lại gặp ngay Lâm Hy đang khăn áo chỉnh tề. Nếu là trước kia, Lâm Sỹ Diên sẽ chẳng thêm ngó ngang gì đến anh, nhưng lần này ông hạ mình thấp xuống hơn một chút, nói với con trai: “Chuẩn bị quan tài cho mẹ cậu đi, bà ấy không sống lâu được nữa đâu.”

Lâm Hy bị mấy người trợ lý vây quanh, quần áo nuốt nà, cổ tay đeo chiếc đồng hồ mặt kính lấp lánh, rất ra dáng một quý công tử. Trên thực tế, bây giờ hầu hết cấp trên cấp dưới tập đoàn đều cho rằng anh là người kế nhiệm trong tương lai, đi đến đâu cũng được tung hô trọng vọng, anh vô cùng đắc ý, nhưng dù có đắc ý thế nào thì trước mặt bố anh vẫn cố thu lại một chút, rướn thẳng người trước bố, vẻ rất phong độ, miệng lại nói một câu: “Còn ông, có cần không?”

Bố con. Vợ chồng.

Cũng chỉ đến thế thôi!

Đã thế này rồi, thì chỉ có thế này thôi!

Lâm Sỹ Diên trừng mắt nhìn Lâm Hy: “Tiểu tử, cậu không đắc ý được lâu nữa đâu, bản án của Kỳ Kỳ bị lật lại, cậu cứ chờ lên pháp trường đi. Người là do cậu giết, cậu không trốn được đâu. Năm đó để bảo vệ cậu, tôi không tiếc làm trái cả lương tâm mình, bắt Kỳ Kỳ phải hứng tội, làm vật chịu tội thay cho cậu, nhưng không ngờ cậu lại đối xử với tôi thế này đây. Được thôi, tôi lại muốn xem xem cậu vào quan tài trước, hay là tôi vào quan tài trước.”

Lâm Hy phì cười: “Chúng ta đã vào quan tài từ lâu rồi! Vườn nhà họ Lâm chính là một cái quan tài sống, mẹ đã bò ra khỏi quan tài rồi, bà ấy hận cái quan tài này chết đi được ấy, cô muốn chết cũng phải chết ở bên ngoài. Chỉ có hai bố con ta... xem ra cả đời này cũng không bò ra được.” Lúc này cửa thang máy bỗng kêu “Tinh” một tiếng rồi mở ra, Lâm Hy nhanh chóng sai chân bước ra ngoài, ngoảnh đầu lại nhìn Lâm Sỹ Diên mỉm cười, “Duyên phận, rút cuộc thì chúng ta cũng là bố con của nhau, sống chết có nhau rồi, ha ha ha...”

Ngực Lâm Sỹ Diên đau đớn như người đang bị phanh ra nhiều mảnh.

Ông ghì chặt tay lên ngực, mặt trắng bệch như tro tàn. Chung Đồng đứng bên cạnh vội đỡ lấy ông, “Chủ tịch, ông không sao chứ, có cần đưa ông đi bệnh viện không?”

Thư kí theo ông đã lâu năm giờ cũng vội vàng đỡ ông.

Lâm Sỹ Diên xua tay: “Tôi không sao.” Chung Đồng và thư kí dìu ông vào phòng làm việc, cho ông uống thuốc, sau một lúc ông mới dịu dần lại. Lâm Sỹ Diên nhìn Chung Đồng, miệng áp úng, nước mắt dâng tràn, mãi hồi lâu ông mới nói: “Mau liên lạc với cơ quan tư pháp, tôi muốn tự thú...”

Buổi sáng Lâm Hy họp ở tập đoàn xong, chiều ở liền trong bệnh viện Nhân Ái. Thư Mạn phát bệnh nhập viện đã mấy ngày, người thì tạm thời đã cứu được nhưng tình trạng thì vẫn rất nguy hiểm. Mấy hôm nay Thư Khang cũng ở đây suốt, theo dõi sát sao bệnh tình em gái. Vì tình hình Thư Mạn thực sự rất nghiêm trọng, tim đập loạn nhịp, hơi thở tri tri, mọi thông số đều cho thấy sinh mạng của cô có thể đột ngột dừng lại bất cứ lúc nào, Tới qua, bệnh tình Thư Mạn đột nhiên xấu hẳn đi, khi vợ chồng Thư Bá Tiêu vội vàng chạy đến bệnh viện thì cấp cứu vừa xong, Thư Mạn được đưa vào phòng giám hộ đặc biệt, đeo mặt nạ dưỡng khí, trên người cắm đủ loại ống máy thuốc thang. Hai vợ chồng giờ mới biết bệnh tình của con gái đã không còn thuốc nào có thể chữa được nữa. Tới đó, Thư Duệ cũng từ Bắc Kinh bay về, tì vào tấm kính cửa phòng giám hộ mà khóc nức nở.

Thư Bá Tiêu hỏi Lâm Hy: “Không còn một chút biện pháp nào nữa sao?”

Rồi lại hỏi con trai Thư Khang: “Nó là em gái con, con cũng không cứu được nó sao?”

Cả Lâm Hy và Thư Khang đều im lặng.

“Các anh chẳng phải đều là bác sĩ tim mạch nổi tiếng nhất đó sao? Các anh đã cứu biết bao người rồi mà giờ lại không cứu được người thân của mình là sao?” Thư Bá Tiêu vừa nói nước mắt đã tuôn trào.

“Cũng có thể làm phẫu thuật, nhưng đã nhiều năm rồi cháu không động đến bàn mổ, hơn nữa vốn dĩ tỉ lệ phẫu thuật thành công cũng rất thấp...” Lâm Hy dè dặt.

Thư Bá Tiêu không cần nghe giải thích, lập tức tóm lấy tay Lâm Hy: “Cậu là bác sĩ, chỉ cần có một tia hi vọng thì cũng không được từ bỏ, có phải không?” Lâm Hy lúng túng, chỉ còn biết lí nhí: “Nhưng cháu không chắc chắn, lỡ một khi đã thất bại thì...”

“Nói đi, cậu muốn có điều kiện gì?” Một tiếng chất vấn lạnh lùng vang lên sau lưng họ.

Mọi người nhất loạt quay lại, người đó khoanh tay sau lưng, đứng ở đầu bên kia hành lang, kiêu ngạo như một cây tùng tuyết đứng vững mãi qua hàng ngàn năm. Hiển nhiên anh đã nghe thấy họ nói chuyện với nhau, đứng yên lặng nhìn Lâm Hy, cho dù không nói cũng cảm giác cứ như thể mang theo khí thể sấm vang chớp giật, nhưng anh vẫn lên tiếng, giọng nói khách sáo đến nỗi gần như lạnh lẽo: “Muốn gì thì cứ lên tiếng, chỉ cần chịu làm phẫu thuật, tôi sẽ chiều theo tất cả mọi yêu cầu của anh.”

“Đây không phải là giao dịch, chủ tịch Diệp.” Lâm Hy đáp lời.

“Anh cứ coi như là giao dịch đi.”

“Tôi sẽ không bao giờ lấy mạng sống của Thư Mạn ra để giao dịch với anh.”

“Anh đã mang linh hồn giao dịch với ma quỷ rồi, còn sợ đem mạng của Thư Mạn ra để giao dịch sao?”

“Người mang linh hồn ra giao dịch với ma quỷ là anh, chủ tịch Diệp ạ.”

“Chúng ta đừng ai nói ai cả, kẻ tám lạng người nửa cân, giờ cũng không phải lúc nói những chuyện này.” Diệp Quán Ngừ nói. Hôm nay anh không mặc âu phục, có vẻ như là ra ngoài rất vội đến mức không kịp thay đồ, điều này lại khiến anh trông có chút tự nhiên phóng khoáng hiếm thấy so với ngày thường, lại có phần ngổ ngược đôi chút. Anh sai chân bước đến, ánh đèn trên trần nhà chiếu xuống vai, trong ánh sáng dịu dịu, các đường nét trên khuôn mặt anh trông càng sắc nét, tinh thần lại có chút uy nghiêm như bẩm sinh, khiến người ta không dám nhìn thẳng vào. Diệp Quán Ngừ vênh mặt lên ngạo mạn: “Tôi chỉ cần Thư Mạn sống, làm thế nào cũng được, cho dù có phải moi tim của chính mình ra cho cô ấy...”

Rõ ràng là lời nói rất cảm động nhưng được phát ra từ miệng anh, lại giống như hai đối thủ đang đàm phán vậy. Nhưng chút hơi nước dâng lên trong đáy mắt anh rõ ràng đã cho thấy nỗi đau khổ được chôn sâu trong lòng, trái ngược hẳn với thái độ lạnh lùng của anh, khiến người ta vô cùng sợ hãi.

Thư Khang cũng nhìn người.

Hai vợ chồng Thư Bá Tiêu cũng khó mà tin được vào tai mình.

Lâm Hy cũng ngần cả người, phải nhìn người đàn ông này với một con mắt khác, không phải vì anh ta không từ thủ đoạn nào mà vì anh ta có thể thể hiện tình cảm của mình một cách thần nhiên đến vậy. Đây cũng là điểm duy nhất Lâm Hy cảm thấy mình không bằng anh ta, bởi từ tận xương tủy Lâm Hy không hề coi trọng anh, mặc dù ở một mức độ nào đó, hai người bọn họ có rất nhiều điểm tương đồng, về lạnh nhạt xa cách giống nhau, giỏi ngụy trang giống nhau, nhiều suy nghĩ mưu toan giống nhau, nhưng Lâm Hy cảm thấy trước sau gì anh ta không thoát được cái mùi vị bần tiện của phó Thúy Hà. Chỉ có điều, anh ta có một trái tim của ma quỷ, có tất cả mọi tư chất của ma quỷ, vậy anh mới có thể chắc chắn từng bước trở thành sao hạn, khiến nhà họ Lâm sợ hãi.

Nhưng một ngôi sao hạn là thế, một con quỷ trên thương trường thì vượt mọi chông gai, dòn đối thủ đến chỗ chết cũng không chớp mắt là thế, lại có thể vì một người con gái mà cúi cái đầu cao quý của mình xuống như vậy.

Thực sự, Lâm Hy rất bất ngờ. Anh nói thật lòng: “Anh yêu cô ấy đến vậy, đúng là hiếm thấy thật, có điều cho dù cứu sống được rồi thì cô ấy cũng sẽ không thuộc về anh.”

“Yêu một người thì chẳng có đạo lý gì đáng để nói cả, nếu có thể lựa chọn, đương nhiên tôi sẽ nguyện nhìn một người sống bình thường chứ không phải là một nắm đất vàng với một tấm bia mộ, điều này không liên quan gì đến việc có được cô ấy hay không. Cả thế gian này, cũng chỉ có cô ấy mới khiến tôi ngốc nghếch đến như vậy...”

Đúng vậy, đúng là rất ngốc, anh cũng không hiểu nổi tại sao mình lại ngốc đến vậy. Nhưng chẳng có cách nào khác, khi Lữ tổng quản cho anh biết tin cô đang nằm viện, anh vốn dĩ tưởng mình đã tuyệt vọng, đã thôi không còn thương nhớ, tưởng anh sẽ không làm gì cả, nhưng mỗi tình si suốt mười mấy năm trời rốt cuộc vẫn không thể nào quên được, anh thấy tim mình như bị xé ra một mảnh, đau đớn vô cùng, chỉ có thể buông vũ khí đầu hàng.

Yêu thì đã yêu rồi.

Vì yêu, anh cam tâm đầu hàng vì cô ấy.

Anh không hề cảm thấy điều đó là sỉ nhục với mình.

Thư Khang đứng bên cạnh, ánh mắt phức tạp, anh nhìn Diệp Quán Ngừ rồi lại nhìn Lâm Hy, luôn cho rằng Diệp Quán Ngừ và Đỗ Trường Phong là đối thủ một mất một còn chứ không nghĩ hai người này mới là đối thủ thực sự. Nếu không phải vì cô em gái Thư Mạn, anh sẽ yên lặng làm người ngoài cuộc, nhưng giờ đây tính mạng của em gái đang ngàn cân treo sợi tóc, anh không thể đặt mình ngoài cuộc được, cho dù có phải tự giao mình cho ma quỷ, anh cũng phải để em gái sống tiếp. Anh ngập ngừng hỏi Lâm Hy: “Có thể thử được không?”

Lâm Hy vẫn do dự, dường như đang thăm cân nhắc, vụ giao dịch này có đáng để mạo hiểm không?

Một người vốn sớm đã bị ma quỷ chiếm giữ linh hồn từ lâu có lẽ chỉ còn quan tâm tới giao dịch thôi.

Ca phẫu thuật rất thành công.

Diệp Quán Ngừ trả lại 12% cổ phần khi còn sống của Lâm Duy, rút khỏi hội đồng quản trị tập đoàn Lâm thị.

Chỉ vì một người phụ nữ, giang sơn sắp rơi vào tay rồi cũng phải dâng hai tay nhường lại cho người ta.

Chắc cũng chỉ có anh mới có thể làm được như vậy.

Có điều 12% cổ phần này không hề trả lại tập đoàn Lâm thị, mà trực tiếp sang tên cho Lâm Hy. Đây là vụ giao dịch riêng tư, người nhà họ Thư không hề biết một chút gì về chuyện này. Mà có lẽ, dù biết cũng vờ như không biết, vì dù sao thì Thư Mạn cũng là được Lâm Hy cứu sống, cho dù có là tạm thời, cho dù cô có bị coi là tấm séc anh đem ra để giao dịch. Con gái còn sống là may mắn hạnh phúc lắm rồi, còn người ta có giao dịch thế nào, nhà họ Thư không lo được.

Nhưng Thư Bá Tiêu vẫn dẫn dò Thư Khang: “Sau này cứ giữ khoảng cách một chút với Lâm Hy, chúng ta không chung một đường với anh ta, bây giờ không thể so sánh với ngày xưa được. Nhà họ Thư và nhà họ Lâm không thể quay trở lại như ngày xưa được nữa.”

Câu nói ấy quả thật có ý nghĩa sâu xa.

Lâm Sỹ Diên nhìn thấy Lâm Hy, không biết là đang khen ngợi hay đang châm chọc, cũng nói một câu ý nghĩa sâu xa: “Quả nhiên cậu đã kế thừa phẩm chất tốt đẹp của nhà họ Lâm, không hổ là một người danh mang họ Lâm.”

Thật hiếm thấy ông liệt Lâm Hy vào trong người nhà họ Lâm. Nhưng ông không nói rõ, Lâm Hy kế thừa phẩm chất tốt đẹp của ai trong nhà họ Lâm, rõ ràng là ông không muốn nói. Ông không muốn nói rõ ràng bất cứ một điều gì.

Vinh hoa hiển hách bao đời nay, cuối cùng đến đời ông lại đi đến suy tàn. Nhưng thực sự ông đã cố gắng hết sức mình rồi, bóng tối bị kịch quá nặng nề, ông không thể cứu rồi được bản thân cũng không cứu được cả gia tộc nhà họ Lâm. Suy tàn đi, cứ suy tàn đi, đã thế này rồi. Vậy thì cứ thế đi!

Lâm Hy hoàn toàn không hiểu trong lòng bố đang nghĩ gì, lịch sự cười: “Chủ tịch quá khen rồi, thứ gì vốn dĩ thuộc về tôi, đương nhiên tôi sẽ lấy lại, còn về bằng thủ đoạn nào thì đó là vấn đề của tôi, không liên quan gì đến ông, cũng chẳng liên quan gì đến Lâm thị.”

Quả nhiên, anh không bao giờ gọi Lâm Sỹ Diên là “bố” nữa thật.

Lâm Sỹ Diên bị quá hóa cười: “Cậu cảm thấy cậu còn có thể lấy được cái gì?”

Lâm Hy mặt vẫn không biến sắc: “Ông cảm thấy tôi còn có thể lấy được cái gì?”

“Cùng lắm thì có thể lấy mạng của ta chứ gì, ta không bận tâm.” Lâm Sỹ Diên rành rọt nói từng chữ, ân đoạn nghĩa tuyệt.

Lâm Hy nhìn bố từ trên xuống dưới, lại nở một nụ cười: “Cái mạng của ông đáng tiền vậy sao? Chừng này tuổi rồi mà vẫn còn tưởng là năm xưa sao? Không chịu thừa nhận mình già là không được đâu. Mặc dù tôi chẳng hơn ông được cái gì, chẳng có cái gì, nhưng mà tôi còn trẻ, đây chính là vốn liếng của tôi, ông hiểu không?”

Lâm Sỹ Diên sững sờ nhìn đứa con trai mình nuôi nấng suốt ba mươi năm trời, chỉ thấy xung quanh bỗng nhiên lạnh lẽo, đã vào hạ rồi mà ông lại cảm thấy mình còn lạnh hơn cả lúc đại hàn.

“Sớm muộn gì ông cũng đi đến bước đường như tôi bây giờ thôi.” Lâm Hy lạnh nhạt nói một câu.

Lâm Hy lại nói gì đó nhưng Lâm Sỹ Diên không nghe thấy, hoặc vờ như không nghe thấy. Một mình đi ra khỏi tòa nhà của công ty, ông nói với tài xế: “Đến Nhị Viện.”

Ngoài Nhị Viện ra, ông không biết mình còn có thể đi đâu được nữa.

Lâm Hy nhìn bóng bố đi xa dần, thần sắc khuôn mặt ý vị sâu xa. Anh biết bố đi thăm Đỗ Trường Phong, anh cũng biết ông đang âm mưu gì, anh cũng biết, đã đến bước đường này rồi bản thân anh cũng không còn đường nào để quay lại nữa. Đã từ rất lâu về trước anh đã mất đi bản thân mình, không tìm lại được nữa, không bao giờ có thể tìm lại được nữa. Nhưng Lâm Sỹ Diên đâu có biết, Lâm Hy đã gặp Đỗ Trường Phong từ lâu rồi. . .

Ngày thứ sáu kể từ sau khi Thư Mạn làm phẫu thuật xong, Đỗ Trường Phong kết thúc việc giám định và trở về, mặc dù vẫn chưa có kết quả giám định tư pháp nhưng nói chung anh cũng có thái độ phối hợp, bởi trong nội tâm anh thực sự hi vọng lần giám định này sẽ gột sạch nỗi si nhục mà anh đã phải chịu đựng suốt mười bảy năm qua. Còn kết quả giám định sẽ mang lại hậu quả như thế nào cho anh sau này, anh không muốn nghĩ đến.

Vừa về anh đã lập tức đến bệnh viện tìm Thư Mạn, anh gục trên tấm cửa kính phòng giám hộ, nhìn trên người cô cảm thấy những ống, những kim tiêm, anh đau lòng cả ngày không ngủ nghỉ. Đúng lúc Lâm Hy đến kiểm tra, thấy Đỗ Trường Phong liền an ủi: “Đừng lo, ca phẫu thuật rất thành công, giờ Thư Mạn đang hồi phục lại rồi.”

“Cảm ơn em.” Đỗ Trường Phong gục đầu vào tấm kính, anh biết Lâm Hy đã cứu Thư Mạn, mặc dù là anh em nhưng đây là lần đầu tiên anh nói lời cảm ơn với em mình.

Lâm Hy vỗ vai anh: “Chúng ta là người một nhà, còn nói những lời khách sáo này làm gì. Đến phòng em nghỉ ngơi một chút đi, cứ thế này anh sẽ không chịu nổi đâu.” Thấy Đỗ Trường Phong không chịu đi, Lâm Hy lại nói, “Thư Mạn tỉnh dậy còn cần có anh chăm sóc nữa đấy, anh phải giữ tinh thần một chút mới được.”

Giờ Đỗ Trường Phong mới lưu luyến nhìn Thư Mạn, rồi bước theo Lâm Hy vào văn phòng. Không những Lâm Hy có văn phòng riêng của mình trên tòa nhà Chấn Á mà trong bệnh viện Nhân Ái cũng có văn phòng, thậm chí còn có phòng thí nghiệm của riêng mình. Anh rất chăm chỉ, mặc dù là chức cao của tập đoàn nhưng chưa bao giờ ngừng nghỉ nghiên cứu khoa học, đây cũng là một nguyên nhân quan trọng khiến anh có được sự trọng thị của bệnh viện Nhân Ái và cả tập đoàn. Với hàng loạt thành quả nghiên cứu khoa học mang tính đột phá, anh đã chứng minh được rằng, bản thân leo lên được vị trí ngày hôm nay là dựa vào năng lực thực sự của mình, chứ không phải nương nhờ ông bố chủ tịch hội đồng quản trị.

“Qua đây nằm một chút đi, anh nhìn anh mà xem, sắc mặt kém quá.” Lâm Hy bảo Đỗ Trường Phong ra nằm trên sofa. Đỗ Trường Phong đứng là cũng rất mệt mỏi, nằm nghiêng người trên chiếc sofa mềm mại, “Đúng là anh rất muốn ngủ, nhưng mà không ngủ được, mấy hôm giám định ấy, tối nào mắt cũng trừng trừng cho đến tận sáng.”

“Ồ?” Đáy mắt Lâm Hy lóe lên vẻ khác thường, “Họ không ngược đãi anh chứ?”

“Không đâu, đối xử với anh còn khách sáo lắm, chỉ có điều họ cho anh ở trong một cái phòng lắp đầy camera, quan sát anh như quan sát động vật ấy, cốt là xem anh có cử chỉ nào khác thường hay không.” Đỗ Trường Phong vừa nói đến mấy ngày như dưới địa ngục ấy, sắc mặt cũng trở nên u ám cực độ, “Anh nói với họ, anh không phải là bệnh nhân tâm thần, anh rất bình thường, họ lại không tin, còn vừa quan sát vừa thẩm tra... Anh thương nhớ Thư Mạn, muốn ra khỏi đó, họ không chịu... Cái lũ cầm thú ấy, chúng không giống người còn hơn cả anh!”

“Em biết, họ muốn thu thập chứng cứ mới từ việc quan sát cử chỉ của anh, để lật lại bệnh sử của anh, từ đó chứng minh anh giả là bệnh nhân tâm thần, như vậy là có thể xử tội cho anh được rồi. Bởi họ không tìm được kẻ hờ trên hồ sơ bệnh án của anh, chỉ có thể giám định lại thôi.”

Đỗ Trường Phong bắt lực nhìn Lâm Hy: “Hồ sơ bệnh án của anh đều do ông già làm phải không?”

“Đúng vậy, năm đó bỏ tìm người làm. Bao gồm cả thời kì anh lấy lý do đi chữa bệnh để sang Nhật du học, quá trình trị liệu của anh đều có ghi chép tỉ mỉ, không có một chút kẽ hở nào.”

“Vậy chẳng phải là hại tôi sao?” Đỗ Trường Phong đập tay lên ghế, một chân giẫm lên bàn uống trà.

“Anh, anh không thể nói như vậy được. Tình hình năm đó thế nào không phải anh không biết. Bố cũng vì cứu anh thôi, nếu không thì anh cũng đã bị lôi đi cho người ta tập bắn rồi ấy chứ.”

Nhưng Đỗ Trường Phong không hề thấy cảm động chút nào: “Cậu thấy tôi nên cảm kích ông ấy sao? Mười mấy năm rồi, ngày nào tôi cũng bị dày vò trong cái địa ngục ấy, rõ ràng là đã giết người mà lại ham sống sợ chết. Rõ ràng là người bình thường mà lại cứ nói tôi là người điên, khiến bao năm qua tôi không ngừng đầu lên được, nhìn thấy người lạ là lại sợ hãi. Cậu thấy tôi nên cảm kích ông ấy sao?”

“Anh...”

“Ôi trời ơi, thôi đừng nói nữa!” Đỗ Trường Phong cúi kính xoa xoa tay, rồi lại xoa xoa cằm, nói, “Ồ đây có dao cạo râu không, trông tôi đến thành một lão ăn mày rồi, sợ Thư Mạn tỉnh dậy sẽ sợ phát khiếp lên mất.”

Lâm Hy cười, lấy trong ngăn kéo ra một bộ dao cạo râu điện đưa cho anh: “Có muốn tắm không, chỗ em có phòng tắm đấy. Còn có cả mấy bộ quần áo nữa, hay là anh sửa sang tươm tất lại chút đi.”

“Cũng được, anh cũng ngại thấy cả mùi hôi rồi đây này!” Đỗ Trường Phong vừa cạo râu vừa ngửi ngửi người mình, “Thảo nào Darwin bảo phải về tắm đi...”

Mấy ngày liền Vi Minh Luân cứ đi đi về về bệnh viện với trường học suốt, người cũng mệt đến chẳng ra hình người nữa, chủ yếu là lo lắng sốt ruột. Sau khi Đỗ Trường Phong bị người của tòa án đưa đi anh chẳng có lòng dạ nào, rồi Thư Mạn lại phát bệnh, phải nhập viện nữa chứ. Ngày nào anh cũng hỏi đi hỏi lại Lâm Hy không biết bao nhiêu lần, “Thư Mạn sẽ tỉnh lại chứ?”

Lúc này, Đỗ Trường Phong cũng hỏi Lâm Hy: “Em chắc chắn là Thư Mạn sẽ tỉnh lại chứ?”

“Anh, em là bác sĩ mà, em không lừa người bao giờ cả.” Lâm Hy nhìn Đỗ Trường Phong cười. Nói xong anh đứng dậy lấy ra hai vỉ thuốc từ trong tủ, “Tối nào anh cũng không ngủ được, uống cái này đi, rất hiệu quả cho việc cải thiện giấc ngủ đấy. Nhưng không phải là thuốc ngủ, đây là vắc xin sinh vật em mới nghiên cứu phát minh ra, chiết xuất từ thiên nhiên.”

Đỗ Trường Phong vội nắm lấy vỉ thuốc, nhét thẳng vào miệng, tiết ra ít nước bọt liền nuốt luôn, “Anh đang muốn tìm cậu đòi uống thuốc đấy, bao ngày

nay chưa ngủ được giấc nào ngon, anh đang sắp điên rồi đây!”

Tay Lâm Hy cứng đờ giữa không trung, hiển nhiên anh không ngờ Đỗ Trường Phong lại uống thuốc nhanh chóng đến vậy, tự nhiên thấy sững sờ: “Chẳng phải anh ghét nhất là uống thuốc sao?”

“Ồi dào, thức bao nhiêu đêm như thế, có cho thuốc độc anh cũng uống.”

Lâm Hy chau mày, ánh mắt sau cặp kính sâu thẳm thẳm: “Anh, em đưa anh thuốc độc anh cũng uống à?”

“Uống chứ, sao lại không?” Đỗ Trường Phong cạo râu xong, xoa cái cằm nhẵn nhụi, thản nhiên nói, “Trên đời này, có hai thứ thuốc độc của hai người mà anh không thể không uống, một là của Thư Mạn, hai là của em, bởi vì trong hai người, một là người anh yêu nhất, một là người anh thân thiết nhất, anh không uống thì ai uống?”

Lâm Hy ngoảnh mặt đi, tay vất sau lưng đứng bên cửa sổ, tiếng nói rõ ràng mà lại như xa xôi: “Anh, nếu như một ngày nào đó em đưa cho anh thuốc độc, thì nhất định em bị trúng độc trước, hết thuốc chữa rồi mới đưa cho anh. Nếu không phải là vạn bất đắc dĩ, thì ai lại hạ độc anh em của mình chứ, anh nói có phải không?”

“Đứng đứng đứng, sao em còn lười hơn cả ông già thế nhỉ? Phòng tắm ở đâu? Anh phải đi tắm đây!” Đỗ Trường Phong vốn không hề nghe lời Lâm Hy nói, đi lòng vòng tìm phòng tắm.

Lâm Hy chỉ vào một cánh cửa bên cạnh tủ sách: “Bên trong là một phòng nghỉ ngơi, có phòng tắm với nhà vệ sinh, cả tủ quần áo nữa, anh tự chọn đồ trong đó đi...”

Lâm Hy còn chưa dứt lời, Đỗ Trường Phong đã lật đặt mở cửa bước vào.

Lâm Hy thẫn thờ nhìn cánh cửa khép lại, ánh nắng từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào, nửa mặt anh tắm dưới ánh nắng, nửa mặt kia trong bóng tối, cũng giống như linh hồn của anh vậy, một nửa sống dưới ánh mặt trời, một nửa sống dưới địa ngục. Anh lâm bầm một mình như mất hồn: “Anh, em cũng bị ép mà thôi...”

Cuối cùng, Lâm Sỹ Diên cũng quyết định đi đầu thú với viện kiểm sát, ông giao giấy tờ khai về sự thực mười bảy năm trước làm chứng cứ cho viện kiểm sát, đương nhiên, trước khi đệ đơn lên, ông còn gọi điện trao đổi với Thư Bá Tiêu, một trong số người chứng kiến khi đó. Không ngờ, Thư Bá Tiêu lại rất ủng hộ hành động này của ông, không oán trách một câu nào, chỉ nói: “Bao năm qua rồi, tất cả chúng ta chưa được một ngày nhẹ nhõm thanh thản, nên làm thế này từ lâu rồi mới phải...”

“Nhưng, có thể sẽ liên lụy đến ông nữa, Bá Tiêu.”

“Tôi không sao, dù sao thì cũng đã nghỉ hưu rồi, mà dù có ngồi tù cũng chẳng sao, tôi làm bạn với ông.” Thư Bá Tiêu thậm chí còn nói đùa trong điện thoại. Lâm Sỹ Diên nghẹn ngào, “Bá Tiêu, tôi hối hận lắm...” Thư Bá Tiêu không nhìn thấy mặt bạn nhưng cũng có thể tưởng tượng được, chắc chắn ông đang nước mắt đầm đìa.

Thư Bá Tiêu cũng nghẹn ngào: “Sỹ Diên, sai lầm này giờ sửa vẫn còn kịp, mặc dù hơi muộn, nhưng chung quy chúng ta còn có cơ hội sửa chữa.”

“Tôi cũng vì Kỳ Kỳ mà thôi, tôi có lỗi với thằng bé quá.”

“Chúng ta đều có lỗi với nó...”

Ngày hôm sau, trên trang nhất của các tờ báo ở Ly Thành đều đăng tải tin tức ông Lâm Sỹ Diên, nhà đại từ thiện, đã đi tự thú về một vụ án cũ mười mấy năm trước, đồng thời còn kèm cả thư xin lỗi tới tất cả công chúng của Lâm Sỹ Diên, không chỉ trần thuật chuyện làm giả bằng chứng năm xưa, mà còn gửi lời xin lỗi thành khẩn nhất tới người bị hại Diệp Quán Thanh và người thân của anh. Để nhắc nhở người đời sau và an ủi vong linh người đã khuất. Lâm Sỹ Diên bày tỏ, nếu người thân của Diệp Quán Thanh đồng ý, ông sẽ quyên góp tài sản cá nhân trị giá một trăm triệu tệ để thành lập một quỹ khuyến học dành cho học sinh nghèo khó, quỹ này sẽ đặt tên là “Diệp Quán Thanh”.

Dư luận xôn xao...

Từ sáng đến tối, dưới tòa nhà Chấn Á tụ tập đông đúc phóng viên báo chí và người dân hiếu kì đến xem, bảo vệ tòa nhà đành phải huy động toàn lực lượng ra để giữ trật tự, nhân viên của công ty đi làm cũng trở thành đối tượng bị giới báo chí vây quanh chặn đường phỏng vấn, cũng may cấp trên công ty đã kịp thời hạ lệnh giữ kín miệng, không ai dám tiết lộ nửa lời liên quan chủ tịch hội đồng quản trị với báo chí, bao gồm cả tung tích của ông bây giờ. Ngay sau đó, “đại chiến nước bọt” trên mạng mở màn, những tiếng chửi, đá kích, lăng chửi, phê phán ngập trời tràn đất. Đương nhiên cũng có một bộ phận thể hiện sự thông cảm và ủng hộ Lâm Sỹ Diên, nói, mặc dù hơi muộn, nhưng cũng còn hơn là im lặng mãi mãi. Con người đều có thể mắc phải sai lầm, điều đáng quý là sau mười bảy năm, đương sự còn có thể nói cho công chúng biết chân tướng sự thật, không có được dũng khí phi thường thì thật sự không thể làm được điều đó, huống hồ ông còn thành lập quỹ từ thiện lấy tên người bị hại lên tới một trăm triệu tệ, đối với đại đa số mọi người mà nói, đây quả đúng là một con số trên trời...

“Anh thấy thế nào?” Âu Dương Chiêu chồng một đồng báo chí trước mặt Diệp Quán Ngữ.

Diệp Quán Ngữ không thèm ngó một cái, trên khuôn mặt như được điêu khắc ấy không một chút biểu cảm, anh ngồi trên sofa trước bàn uống trà, tay nghịch chiếc bật lửa ZIP, trên mình chiếc bật lửa ánh lên ánh bạc kim loại xám xịt, anh bật chiếc bật lửa kêu “tách” một tiếng, đốm lửa xanh chao động một chút rồi ngay lập tức bị anh dập tắt đi, rồi lại bật lên, rồi lại dập đi... “Tôi muốn biết ông thấy thế nào, luật sư Âu Dương?” Mãi hồi lâu anh mới nói ra

một câu. Âu Dương Chiêu dịch chuyển thân hình mập ú của mình cảm xúc cả phê yêu thích giờ lên, cười: “Vây, anh muốn nghe ý kiến của tôi với tư cách là một luật sư hay là của cá nhân tôi?”

Diệp Quán Ngữ ngược mắt nhìn ông, khoe miệng nhếch lên nét cười: “Tôi muốn nghe kĩ càng cả hai.”

“Được, vậy tôi nói với tư cách là một luật sư trước.” Âu Dương Chiêu đẩy đẩy cặp kính gọng đen to lên, “Rất đơn giản, cũng không cần nghi ngờ gì cả, không từ bỏ! Đã bỏ công sức bao năm qua, không thể vì một quả lựu đạn hòa mù của lão già họ Lâm mà bỏ giờ giữa chừng được, đây là điều đại kị trong binh gia. Nhưng...” Ông chuyển giọng, ánh mắt sâu thẳm, sắc mặt từ từ trở nên nghiêm trọng, “Quán Ngữ, nếu là cá nhân tôi, ý kiến có thể lại ngược hoàn toàn, tôi nghĩ hay là thôi đi, đã đầu đá bao năm qua rồi, họ cũng chưa ngày nào được sống yên ổn cả, chúng ta chẳng phải cũng sức cùng lực kiệt rồi đó sao, chúng ta cố gắng nỗ lực bao năm qua cũng chỉ vì đòi lại hai chữ công bằng. Bây giờ công bằng đã trở lại rồi, lão già họ Lâm đó tự thú chính là trả lại công bằng cho chúng ta. Nói thực, tôi không hiểu suy nghĩ trong lòng anh cho lắm, cũng không biết anh còn muốn gì nữa, mà cho dù có đuổi đánh nhà họ Lâm ấy đến cùng thế nào đi chăng nữa thì Quán Thanh cũng không sống lại được, chúng ta không thể không thừa nhận sự thực này, mặc dù nó rất tàn khốc...”

Lần này, Lâm Sở Diên không những thừa nhận chuyện làm bằng chứng giả, mà còn khai ra cả đứa con trai đẻ của mình, có thể nói là đại nghĩa diệt thân, cậu thử nghĩ cái hậu quả mà xem, ông ta là một nhân vật của công chúng, là một người nổi tiếng, lần này như thế có thể coi là thân bại danh liệt rồi. Hơn nữa, có thể còn phải đối mặt với tai họa ngồi tù, bao gồm cả con trai ông ta, một khi đã bị định tội, có thể anh ta còn bị xử tử hình... Vây nên tôi muốn hỏi anh, Quán Ngữ, rốt cuộc là anh muốn gì, nếu anh muốn Lâm thị đến nước phá sản, thì có thể sẽ có tới hàng ngàn người vô tội thất nghiệp đấy...”

“Ông đang nói cái gì? Lâm Sở Diên sẽ bị phán tội tử hình?” Diệp Quán Ngữ nhạy cảm và lập tức nắm bắt được từ quan trọng nhất trong câu. Âu Dương Chiêu gật đầu: “Đúng vậy, nếu bị xử tội, nhất định anh ta sẽ phải chịu trách nhiệm hình sự.”

“Vây còn Đỗ Trường Phong thì sao?”

“Anh ta cũng vậy, nhưng cao nhất cũng chỉ bị nhốt vài năm. Lâm Sở Diên thì khác, tội có ý giết người đấy, anh ta có thể gột sạch được không?”

Diệp Quán Ngữ lắc đầu: “Chắc chắn anh ta sẽ không chịu thừa nhận, anh ta sẽ狡辯, nói là phòng vệ chính đáng, hoặc là ngộ sát.”

“Đương nhiên, anh ta sẽ không gờ tay chịu tội.” Âu Dương Chiêu đặt cốc cà phê xuống, nhướn mày, nhưng tôi có một nhân chứng quan trọng, có thể khiến anh ta phải lộ nguyên hình.”

“Ồ?” Diệp Quán Ngữ hứng khởi.

“Trước kia chẳng phải tôi đã từng nói với anh sao, việc điều tra của tôi có được bước đột phá quan trọng. Năm đó tham gia vào vụ hành hung, ngoài hai anh em nhà họ Lâm và Thư Khang, con trai cả nhà họ Thư ra, còn có một số bạn học của họ. Sau khi xảy ra chuyện, phần lớn những người đó đều bị nhà họ Lâm lấy tiền bịt miệng, trong đó có một người tên Ngô Minh, không những bị bịt miệng bằng tiền mà còn được nhà họ Lâm hỗ trợ học đại học rồi cho đi nước ngoài, mãi đến hai năm trước mới được điều trở về.”

“Tại sao lại cho anh ta đi nước ngoài?”

“Bởi khi đó chỉ có mình anh ta từ chối làm chứng giả, người này cũng coi như là có chút lương tâm, Lâm Sở Diên đã tốn rất nhiều tiền mua chuộc người nhà anh ta để người nhà làm việc ấy. Khi đó anh ta cũng chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi, người lớn nói thế nào thì cũng đành phải nghe lời. Lâm Sở Diên lo sau này anh ta phản cung, liền lấy danh nghĩa trợ cấp để anh ta ra nước ngoài học đại học, người nhà anh ta đương nhiên là mong còn chẳng được. Nhưng giờ tuổi tác anh ta cũng không nhỏ nữa, khi tôi tìm anh ta nói chuyện này, khoe mắt anh ta đỏ hoe, nói những năm qua lòng anh ta chưa bao giờ được thanh thản...”

“Người đó giờ đang ở đâu?”

“Đang làm việc ở cục thuế khu Đông của Ly Thành, hình như làm chức quan nhỏ gì đó. Anh ta là người tận mắt chứng kiến vụ huyết án năm ấy, nói chính mắt nhìn thấy Lâm Sở Diên đâm thẳng con dao vào ngực Quán Thanh, trông như thể lên cơn điên vậy, chính nhát dao đó khiến Quán Thanh ngã xuống đất không cựa quậy được...”

“Súc sinh!” Ngón tay kẹp điều thuốc của Diệp Quán Ngữ không ngừng run lên, hể nhắc đến cái chết thảm của em trai là anh lại không thể nào không chế được tâm trạng, nó đã là vết thương không thể động vào của anh, hể chạm vào là máu lại đầm đìa. Anh gờ tay lên, run rẩy, từng chữ từng câu đầy sát khí: “Bằng tất cả mọi giá, phải giữ chắc nhân chứng ấy cho tôi, nhất định phải để anh ta ra tòa làm chứng, cho dù có phải khuynh gia bại sản, tôi cũng phải khiến tên súc sinh đó nợ máu phải trả bằng máu!”

Âu Dương Chiêu gật đầu: “Anh yên tâm, chuyện này tôi sẽ làm tốt, Ngô Minh cũng đã đồng ý làm chứng, chỉ xem đến lúc đó anh ta có lật lọng gì hay không thôi, bởi một khi đã xác định anh ta sẽ ra tòa thì khó đảm bảo rằng nhà họ Lâm sẽ không ngấm ngấm hành động gì. Lâm Sở Diên thì chắc chắn là không rồi, ông ta đã tự thú, người tôi lo lắng là Lâm Sở Diên, anh ta còn thâm độc hơn ông già của mình cả trăm lần ấy chứ.”

Diệp Quán Ngữ nheo mắt: “Đúng vậy, anh ta mới là người tôi phải đối phó thực sự.”

“Vây Đỗ Trường Phong thì sao?”

“Anh ta?” Diệp Quán Ngữ thờ ra một hơi thuốc, thờ dài, “Nói thực, tôi chẳng còn dám động đến anh ta nữa, Thư Mạn nằm viện cũng là vì anh ta, mà bệnh tình của Thư Mạn...”

“Anh đúng là một gã si tình.” Trong giọng điệu của Âu Dương Chiêu có một chút trêu chọc.

“Chẳng biết làm sao được, ai cũng có điểm yếu của mình cả, cho dù là đao súng không đâm thủng được như kim cương cũng có điểm yếu nữa là, Thụ Mạn... chính là điểm yếu của tôi.”

“Nhưng nói thật, ấn tượng của tôi về con người Đỗ Trường phong cũng không tồi lắm.” Âu Dương Chiêu lại cảm xúc cả phê lên, quan sát Diệp Quán Ngừ rồi mới lựa lời nói tiếp, “Người nhà họ Lâm tôi chỉ tôn trọng mỗi mình anh ta, bởi anh ta không giả tạo. Nghe nói lần giám định này, sống chết thế nào anh ta cũng không chịu thừa nhận mình từng có tiền sử bệnh tâm thần, còn đòi nhóm chuyên gia trả lại sự trong sạch cho anh ta, anh nói xem có tên ngốc nào như thế không? Một khi đã xác định là anh ta không có tiền sử bệnh tâm thần, thì chẳng phải là chứng minh năm đó anh ta nguy trạng bệnh nhân tâm thần sao?”

“Anh ta nói như vậy thật sao?”

“Đúng vậy, anh ta nói với nhóm chuyên gia vậy đấy. Nhưng lời anh ta nói không thể trực tiếp lấy làm chứng cứ được, bởi người điên không bao giờ nói mình điên cả, phải căn cứ vào cử chỉ và tư duy của anh ta rồi phân tích, kết luận, chứng minh từ góc độ y học. Hồ sơ bệnh án mà tòa án thu thập được vốn không hề có kê hồ nào, nhà họ Lâm sẽ không để chúng ta tìm được kê hồ nào trong đó đâu, cho dù bây giờ Lâm Sỹ Diên tự thú, nhưng những người khác không chịu thừa nhận thì cũng chẳng có cách nào khác, nhất định phải có chứng cứ xác thực...”

“Bao giờ thì có kết quả giám định?”

“Có lẽ phải một thời gian nữa.”

Diệp Quán Ngừ đang định nói gì, bên ngoài chợt có tiếng Lữ tổng quản khê gõ cửa: “Chủ tịch, tôi có thể vào được không?” Giọng nói có vẻ gấp gáp. “Vào đi.” Diệp Quán Ngừ đáp. Lữ tổng quản đẩy cửa vào, cầm một túi tài liệu, trực tiếp đặt trước mặt Diệp Quán Ngừ: “Vừa được gửi đến, có manh mối về thân thể của ngài rồi.”

“Cái gì?” Diệp Quán Ngừ nhất thời chưa phản ứng kịp.

“Tôi nói là, có tung tích về người mẹ đẻ của ngài rồi.” Lữ tổng quản đáp.

Bạn đang đọc truyện *Trường Mộng Lưu Ngân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đoạn tuyệt

Dường như chỉ trong một đêm, tin tức nhệ công tử của tập đoàn Chấn Á bị Viện kiểm sát điều tra lập tức lan truyền khắp các ngõ nhỏ phố lớn, lời bàn ra tán vào nổi lên khắp nơi, đủ mọi thể loại, thậm chí còn có tin đồn nhệ công tử dính líu đến tội phạm kinh tế, kết quả là ngay ngày hôm đó, chỉ số cổ phiếu của tập đoàn Chấn Á (Lâm thị) sụt giá thê thảm, rơi vào trạng thái ngừng giao dịch.

Trước cửa tòa nhà Chấn Á suốt từ sáng đến tối, nhà báo tụ tập rất đông, trong khi đó, người phát ngôn chính của tập đoàn Chấn Á cũng ra mặt bác bỏ tin đồn, nói Đỗ Trường Phong chỉ là đi phối hợp cùng cơ quan điều tra, chuyện dính líu đến tội phạm kinh tế hoàn toàn là chuyện hoang đường.

Lâm Sỹ Diên mấy ngày liền không đi làm, đây là chuyện hiếm thấy kể từ khi ông tiếp quản tập đoàn suốt hơn ba mươi năm nay. Rất nhiều người có địa vị, chức vụ cao trong hội đồng luật sư Tập đoàn Chấn Á cùng đến tại căn nhà trên phố Tử Đằng của nhà họ Lâm, còn có cả các thành viên trong gia tộc, cùng nhau bàn luận thương lượng đối sách. Chuyện Đỗ Trường Phong bị viện kiểm sát mời đi giám định tư pháp bệnh tâm thần đã không thể giấu nổi nữa. Lâm Sỹ Diên không có chút biểu cảm gì, cứ im lặng suốt. Ông đã sớm biết rằng ngày này sớm muộn gì rồi cũng sẽ đến, đến thì đã đến rồi, ông còn có thể làm thế nào được, quả đáng tự mình trông thì chỉ có thể tự mình nếm thôi.

Chung Đồng là luật sư cấp cao nhất, hỏi Lâm Sỹ Diên: “Chủ tịch, ông xem... chuyện đã thế này rồi, ông dự định làm thế nào?”

Lâm Sỹ Diên ngồi trên sofa, phía sau lưng là cửa sổ kính sát sàn, ngoài cửa sổ, cây cối trong sân xanh um, ánh nắng chiếu xuống sân, ngay đến lá cây cũng phát sáng lấp lánh. Hoa nhài cũng nở rồi, một cơn gió thoảng qua đem theo tràn ngập hương hoa đến khắp góc ngách. Nhưng hình như mọi thứ đều chẳng liên quan gì đến Lâm Sỹ Diên cả, trước kia ông thích nhất là khi nhài nở hoa, ngày nào cũng luân quần trong sân, mê mẩn cái mùi thơm nhẹ nhàng. Nhưng năm nay ông lại như không hề nhìn thấy, cũng như ngay chính lúc này, một nửa mặt ẩn trong bóng tối, một nửa mặt tắm dưới ánh mặt trời, nhìn mặt ông mà không biết được ông đang có cảm xúc gì. Ông nhẹ nhàng nói một câu: “Mọi người hãy về đi, tôi muốn yên tĩnh một mình.”

Lúc đó, một ông chú của Lâm Sỹ Diên lên tiếng: “Sỹ Diên, cháu phải nghĩ kĩ càng một chút, nếu để lật lại án cũ thì nhà họ Lâm chúng ta sẽ thân bại danh liệt hết, thanh danh mấy đời của cả dòng họ sẽ hủy hoại dưới tay cháu chỉ trong một ngày. Hi vọng cháu sẽ suy nghĩ kĩ càng rồi hành động.”

“Lần này rất khó nói, Diệp Quán Ngữ giờ đã không còn là thằng bé nghèo khó năm đó nữa, anh ta mà đã đòi tố tụng thì chắc chắn đã có chuẩn bị sẵn bằng chứng từ trước rồi, khả năng lật án là rất lớn. Hơn nữa Kỳ Kỳ giờ vẫn còn đang được giám định trong Viện kiểm sát, tình hình trong đó như thế nào, chúng ta không hề biết một chút gì.” Chung Đồng lên tiếng.

“Nghe nói lần này là một nhóm chuyên gia được mời từ Bắc Kinh đến.” Một ông cậu khác bên nhà họ Lâm nói.

“Luật sư Chung, ông có mối quan hệ rộng rãi trong giới tư pháp, ông có thể dò hỏi xem tình hình cụ thể thế nào được không?” Ông chú ban nãy lo ngay ngáy hỏi.

“Rất khó, tôi đã thử liên lạc với người của tòa án nhân dân trung cấp rồi, họ đều không thèm quan tâm, còn cảnh cáo tôi đừng có can dự vào sự công bằng của tư pháp.” Nói rồi Chung Đồng đẩy đẩy mắt kính, trông có vẻ đúng là hết đường xoay sở, “Thực ra các chuyên gia giám định như thế nào chỉ là thứ yếu thôi, quan trọng là Kỳ Kỳ ứng phó thế nào. Nếu cậu ấy cứ một mực khẳng định rằng năm đó cậu ấy là một bệnh nhân tâm thần, nhưng giờ đã bình phục rồi thì mấy ông chuyên gia kia cũng chẳng có cách nào khác. Bởi chúng ta đã lưu giữ toàn bộ tiền sử bệnh án của Kỳ Kỳ, bao gồm cả một số số liệu và tài liệu ban đầu, tất cả đều có thể chứng minh bệnh của Kỳ Kỳ năm đó. Có sợ là chỉ e thằng nhóc này sống chết thế nào cũng cứ ngang bướng, tuyệt đối không chịu thừa nhận mình có tiền sử bệnh tâm thần, thế thì phiền phức to.”

“Nó sẽ không chịu thừa nhận đâu!” Lâm Sỹ Diên bỗng nhiên chen lời.

Mọi người nhìn ông, không khí bỗng trở nên nặng nề.

Ánh mắt Lâm Sỹ Diên trống rỗng, tinh thần hoảng hốt: “Năm xưa khi tôi nhốt nó vào trong viện tâm thần, nó hận tôi mãi đến tận bây giờ, chỉ mong sao có người đến giám định lại, như vậy có thể trả lại sự trong sạch cho nó.”

Ông chú nghe vậy liền cuống hết cả lên: “Vậy thì làm thế nào đây? Thằng bé mà khai ngược lại thì người của tòa án nhất định sẽ đến điều tra.”

“Đã đến điều tra rồi! Hôm qua tòa án phái người đến lấy tài liệu bệnh án của Kỳ Kỳ, đương nhiên, chúng tôi chỉ đưa bản photo, bản gốc vẫn còn ở trong tay chúng tôi.” Chung Đồng lại lên tiếng.

“Thằng nhóc đó không ngốc như vậy chứ, một khi vụ án đã xử lại thì nhất định nó sẽ phải ngồi tù đấy.”

Lâm Sỹ Diên nhắm mắt lại, như thể đang tự nói với mình: “Nó chỉ mong được ngồi tù thôi, như vậy mới có thể chuộc tội được. Tôi cũng chỉ mong được ngồi tù, tôi cũng muốn chuộc tội, đây là tội của tôi gây ra, có trốn cũng không thoát được.”

“Đúng vậy, bao năm qua trong lòng Kỳ Kỳ chưa bao giờ được thoải mái, tôi biết.” Chung Đồng tiếp lời Lâm Sỹ Diên.

“Luật sư Chung, lẽ nào không còn cách nào cứu vãn được nữa hay sao?” Mặt ông lúc này đã biến sắc.

“Mọi người hãy về cả đi, cứ mặc cho số phận thôi, trên đời này vốn chẳng có bí mật nào là mãi mãi cả. Năm đó tôi nhất thời hồ đồ, ừ mồm ra cái hậu họa như thế này, lại còn để liên lụy đến mọi người nữa, tôi thật sự rất áy náy. Mọi người yên tâm, bất kể vụ kiện có ra sao, tôi có thể đảm bảo lợi ích của mọi người sẽ không bị tổn thất một chút nào.”

Nói xong, Lâm Sỹ Diên đứng dậy bước lên lầu, lưng khom khom, bước chân loạng choạng. Chỉ trong một đêm mà ông già đi cả chục tuổi. Từ nhiều ngày trước, kể từ khi ông đến phố Thúy Hà thăm Lưu Yến, ông luôn ở trong trạng thái tinh thần lơ đãng, không quan tâm hay chú ý đến tất cả mọi thứ, ông cũng chẳng lo được nữa.

Khi khách khứa đã đi hết, ông nói với ông quản gia Trương, “Tôi mệt rồi.”

Phó Thúy Hà giờ chỉ còn đợi phá dỡ đi thôi.

Rất nhiều cư dân đều đã dọn đến ở chỗ mới được chính phủ sắp xếp, cũng có một số lấy tiền không lấy chỗ ở. Con phố vốn đã chật hẹp giờ lại la liệt những đồ đạc bỏ đi của những gia đình bỏ lại, giờ tắc đến nỗi xe cộ cũng không đi qua được. Rác rưởi khắp nơi, mùi hôi thối nồng nặc, đã có một số nhà cửa, công trình bắt đầu bị dỡ bỏ hoặc phá sập, khắp con phố đâu cũng là gạch ngói bụi bặm, đến bầu trời trông cũng mờ mịt. Căn nhà nhỏ của nhà họ Lâm trông lại càng như bị cô lập, mặc dù trên tường rào đã sơn một chữ “PHÁ” to đùng nhưng chủ nhà vẫn cứ làm ngơ.

Lưu Yến vẫn suốt ngày thấp hương niệm kinh, trong phòng lẩn khuất khói xanh không nhuộm bụi trần, dường như thế giới bên ngoài không hề ảnh hưởng một chút nào đến bà. Ngoài bà Tứ được Lâm Sỹ Diên phái đến, nhà hiếm khi có người khác ra vào. Lâm Hy cũng thi thoảng đến thăm mẹ. Lâm Sỹ Diên không thường xuyên đến, có đến thì Lưu Yến cũng chẳng có chuyện gì để nói với ông. Vợ chồng hơn ba chục năm trời nhưng cũng đã trở thành người qua đường xa lạ từ lâu rồi.

Hôm ấy trời mưa to, một mình Lâm Sỹ Diên lái xe đến, ông rất ít khi tự mình lái xe như vậy. Bộ dạng ông suýt làm bà Tứ giật mình ngã ngửa người, nửa người ông ướt sũng, mặt trắng bệch, ánh mắt vô cùng đáng sợ. Lưu Yến đang nghỉ trưa trên chiếc ghế dài, ngược mắt lên nhìn ông, một cái nhìn, thật sự là chỉ một cái nhìn bà đã biết rằng cuối cùng thì bí mật ba mươi năm trước đã không còn giữ được nữa. Nhưng bà lại bình tĩnh đến bất ngờ, bảo bà Tứ lấy chiếc khăn bông cho ông, rồi lại đích thân pha cốc trà Long Tỉnh mà ông thích nhất, bung đến trước mặt ông. Bà đã không còn nhớ rõ không biết bao nhiêu năm rồi bà không pha trà cho ông.

Lúc đầu ông còn tưởng bà chột dạ, nhưng nhanh chóng phát hiện ra rằng phán đoán của mình là sai, đó chỉ là giải thoát, ánh mắt bà nhìn ông có cảm giác giải thoát rất thanh thản, điều này lại khiến ông chột dạ. Cầm tù bà suốt hơn ba mươi năm trời, trông bà lúc nào cũng u sầu buồn bã, buồn khổ suốt nửa

đời người, có phải ông nên chịu trách nhiệm không? Ông vốn không hề biết bà buồn khổ điều gì, cái địa vị Lâm phu nhân của bà có biết bao người mơ ước nhưng bà lại không hề coi trọng. Nhưng giờ đây, ông hiểu rõ tất cả, chỉ là vì bà ấy không yêu ông, người trong tim bà ấy không phải là ông!

Hai vợ chồng đã lâu lắm rồi không ngồi đối diện với nhau, vừa đến bà đã biết ông đến gặp bà là vì chuyện gì. Chỉ là năm tháng không buông tha cho con người, dù sao bà cũng đã già, mỗi ngày lại thêm già nua đi, tóc trắng mọc đầy bên mai, ánh mắt buồn bã ảm đạm, nếp nhăn phía đuôi mắt khiến người ta nhìn mà đến đau lòng. Ông thăm sợ hãi, đã lâu lắm rồi ông không ngồi gần bà thế này, vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành một thời, giờ đây lại có thể khô héo tàn tạ đến như thế này sao...

“Tiểu Bảo...” Ông thăm than vãn tiếc nuối sự già đi của bà, nhưng sắc mặt thì lại lạnh băng như sắt thép, “Có phải tôi nên gọi bà như vậy không nhỉ?”

“Tùy ông.” Bà cười nhẹ.

“... Bà còn cười được sao?” Thái độ của bà như chọc tức ông.

“Bồi nước mắt của tôi đã cạn khô hết cả rồi.”

“Tôi đã làm sai điều gì khiến bà phải rơi nước mắt, khiến bà không thêm tôn trọng tôi suốt hơn ba mươi năm qua?”

“Ông không làm sai điều gì cả, người sai là tôi...”

“Người mà tôi yêu nhất và người thân nhất với tôi lại cùng nhau phản bội tôi, bà cảm thấy chỉ một chữ ‘sai’ là có thể xoa dịu tất cả sao?”

“Xoa dịu? Ai nói có thể xoa dịu? Hơn ba mươi năm trời tôi sống không thật lòng với mình, chôn vùi tuổi thanh xuân và tình yêu của mình, mất đi đứa con, nỗi đau thương này nào ai có thể xoa dịu được?” Giọng nói của bà đột nhiên như bị kích động, nỗi đau thương ngấm ngấm chịu đựng trào lên trong mắt, khóe mắt vốn dĩ khô khan giờ bỗng dâng lên một đám sương mù, “Sỹ Diên, tôi biết tôi nợ ông, nhưng tôi thực sự... thực sự đã cố gắng hết sức rồi. Tôi nghĩ ông nên hiểu, không chỉ vì thanh danh của gia tộc nên tôi mới giấu ông bao năm như vậy, đương nhiên tôi cũng biết trên đời này không có bí mật nào giữ được mãi mãi, sớm muộn gì rồi ông cũng sẽ biết thôi, chỉ là tôi không muốn ông chịu tổn thương...”

“Chẳng lẽ bây giờ tôi biết thì sẽ không bị tổn thương sao?” Lâm Sỹ Diên nói, giọng điệu cũng vô cùng tức giận.

“Trong tình hình đó, tôi không được lựa chọn, ông ấy cũng không có lựa chọn nào khác.”

“Ông ấy...” Lâm Sỹ Diên không thể nhịn thêm được nữa, ông đứng phắt dậy, “Lư Yển, bà có còn liêm sỉ nữa không, hả? Vụng trộm với anh chồng, lại còn nói cứ như thế là có đạo lý lắm vậy. Bà cũng xuất thân từ một gia đình danh giá, cha của bà xưa kia cũng là một chiến tướng danh tiếng lẫy lừng, chẳng lẽ ông ấy không dạy cho bà biết hai chữ ‘liêm sỉ’ là như thế nào sao?”

“Đừng đưa cha tôi ra đây, họ đều đã thành người thiên cổ rồi!”

“Vậy bà dựa vào cái gì mà thần nhiên, cứ làm như thể mình ngay thẳng khí thế lắm vậy?”

“Tôi không nói bản thân mình ngay thẳng khí thế gì cả, tôi chỉ đang nói chuyện đạo lý với ông thôi.”

“Bà cấm cái ‘sùng’ lên đầu tôi suốt hơn ba mươi năm trời mà còn có thể nói chuyện đạo lý với tôi sao?”

“Lâm Sỹ Diên, nếu hôm nay ông đến là để cãi nhau với tôi, thì bây giờ ông có thể đi được rồi!” Lư Yển ngoảnh mặt đi, không muốn nhìn ông thêm nữa. Thái độ chán ghét và lạnh nhạt ấy lại càng kích động Lâm Sỹ Diên, ngực ông phập phồng mãnh liệt, phút chốc hoa mắt chóng mặt, yếu đến mức gần như không thể đứng vững được nữa. “Bà, bà thật ác quá... Bà đã làm chuyện như thế rồi, mà tưởng ngày ngày ăn chay niệm phật là có thể chuộc tội được hay sao? Lư Yển, bà không chuộc được đâu, kiếp này, cả kiếp sau cũng không thể nào chuộc được tội! Hơn ba mươi năm tìm gan tôi đều moi hết ra cho bà rồi, nếu không phải vì yêu bà, thì tôi đã từ bỏ từ lâu rồi, nhưng tôi không nỡ, thực sự mãi không nỡ lòng, tôi luôn nghĩ có một ngày nào đó bà sẽ hồi tâm chuyển ý, kết quả... kết quả lại thế thảm thế này đây... Bà nói xem, bà đã chôn giấu hơn ba mươi năm tuổi thanh xuân, tôi cũng phải trả giá cũng hơn ba mươi năm đấy! Lư Yển, sao bà có thể đối xử với tôi như vậy được?”

“Nếu ông chịu từ bỏ sớm hơn một chút, thì có lẽ tôi và ông cũng đã không như ngày hôm nay. Nhưng cũng đã muộn rồi, có nói gì thì cũng đã muộn rồi, sống hết cả một nửa đời người, chúng ta chẳng ai có được ai cả...”

“Đúng thế, chẳng ai có được ai cả! Vậy có phải là bà rất nhớ ông ấy hay không? Ông ấy chết rồi mà vẫn khiến bà nhớ nhưng đến vậy, tôi sống sờ sờ ra đây mà bà không thèm liếc một cái, bà thật quá ngu ngốc, bà có biết bà ngu ngốc đến mức nào không? Hạnh phúc ngay trong tầm tay mà không muốn, lại cứ cho rằng thứ không đạt được là thứ tốt nhất...”

“Lâm Sỹ Diên! Giữa tôi và ông đã không còn tình cảm gì nữa rồi, ông nói những điều này còn có ý nghĩa gì nữa chứ? Tôi thừa nhận tôi đã lợi dụng ông, ban đầu tôi lấy ông, chính là vì... vì ông là em trai của ông ấy, tôi gả vào nhà ông là có thể được ở gần với ông ấy hơn, cho dù ông ấy đã là chồng của người khác, còn tôi đã là vợ của ông...”

“Bà nói cái gì? Bà lấy tôi chỉ là vì tôi là em trai của ông ấy?”

“Đúng vậy, đây cũng chính là điều khiến tôi áy náy nhất. Tôi mang theo tình yêu dành cho ông ấy để lấy ông, đó mới chính là chuyện ngu ngốc nhất mà tôi đã làm trong cuộc đời này. Vì vậy những năm qua, cho dù ông đối xử với tôi thế nào, tôi đều không oán thán, bởi đó là vì tôi đáng bị như thế, tôi nhất định phải chịu đựng...”

Lâm Sỹ Diên ngồi phịch xuống ghế, tinh thần sụp đổ hoàn toàn. Trong phút chốc, như thể hồn bay phách lạc đi đâu mất, chỉ còn lại lớp vỏ bị phong hóa. Hóa ra tất cả mọi thứ đều không phải của ông, ngay từ đầu đã không phải.

Lưu Yên nhìn thấy ông như vậy cũng rất không đành lòng, bà nhen ngào: “Sỹ Diên, ông hãy từ bỏ đi, chúng ta đã phải trả giá bằng cả nửa cuộc đời rồi. Hãy tìm một người đàn bà yêu ông thực lòng, đi cùng ông trong quãng đời còn lại đi, dù sao cũng còn phải đi tiếp quãng đường dài mấy chục năm nữa. Dù thế nào tôi cũng đã tuyệt vọng, đã chẳng nhớ thương gì nữa, ông vẫn còn có thể sống tốt hơn một chút...”

“Còn đứa con thì sao? Đứa con của bà với ông ấy đâu?” Lâm Sỹ Diên thất hồn lạc phách nhìn về phía bà, như thể không quen biết bà vậy, “Chẳng phải hai người còn có một đứa con sao?”

Lưu Yên bỗng nhiên nước mắt tràn trề: “Không còn nữa, không thấy nó đâu nữa cả, đây cũng là báo ứng nghiệt ngã nhất của tôi, năm đó nó bị thuộc hạ của bố tôi đưa đi, đến giờ vẫn không rõ tung tích...”

“Vậy, Lâm Hy thì sao?”

“Cái gì?”

“Lâm Hy là con của ai?”

“...”

Bốn mắt nhìn nhau, xem ai dữ hơn ai.

Độ sức với nhau suốt hơn ba mươi năm, cuối cùng giờ đã đến lúc thử sức bình đao. Bà biết ông muốn gì, có lẽ chỉ là một đáp án không có ý nghĩa gì cả. Một người thông minh như ông, lẽ nào ông lại không biết? Nhưng bà thì ngay đến cả một đáp án như thế thôi cũng không chịu đưa ra cho ông. Bà lắc đầu hoảng hốt, chỉ lắc đầu mà thôi.

Lâm Sỹ Diên không cam tâm: “Nói mau, nó là con của ai?”

Lưu Yên trừng mắt nhìn ông, mỉm cười: “Ông đoán xem?”

Lâm Sỹ Diên nghiêng răng nghiêng lợi, cuống não như có đồng lửa bốc lên vậy, lửa bốc cháy ngùn ngụt, lục phủ ngũ tạng ông bị thiêu đốt, như sắp bị hóa thành tro. Nếu như giết người không phải đền mạng, nếu như lúc này có một con dao trong tay, nhất định ông sẽ nhắm đúng vào bà. Nhưng ông biết trên đời này còn có một thứ vũ khí còn sắc nhọn hơn cả đạn dược, ông nhìn bà chằm chằm mãi hồi lâu, khóe miệng bỗng nổi lên một cái cười thật lạnh: “Vậy bà biết Lâm Duy bị ai giết chết không?”

Lưu Yên sững người, như thể nhìn thấy một thứ gì thật đáng sợ vậy, con người trong mắt cô giãn kịch liệt... Chỉ trong giây phút ấy, bà như bị hút sạch hết cả máu, khuôn mặt trắng bệch ra như tờ giấy bị vô nát. Bà run rẩy há hốc miệng, lẩy bẩy, không nói ra được lời nào.

Lâm Sỹ Diên cười như điên loạn, hỏi: “Bà muốn biết đó là ai?”

Bà gật đầu, người run cầm cập.

Lâm Sỹ Diên cũng học theo bà, mỉm cười: “Bà đoán xem?”

“Họ tên của anh.”

“Hỏi tôi á?”

“Chẳng lẽ tôi lại đang hỏi người khác à?”

“Vậy anh hỏi cái tên nào của tôi, tôi có rất nhiều tên.”

“Tên anh hay dùng nhất.”

“Cầm thú.”

“Anh nói gì?”

“Cầm thú, bạn tôi đều gọi tôi như vậy.” Đỗ Trường Phong nhe răng cười, cười trông giống một loài cầm thú thật, trong trường hợp nghiêm túc thế này mà anh lại còn có thể cười lên được.

“Rầm” một cái, tổ trưởng Lôi ngồi ở chính giữa đặt cốc trà trong tay xuống, hai hàng lông mày cau lại, ánh mắt như dao như muốn đâm thẳng vào Đỗ Trường Phong. Chỉ hận một nỗi không bỏ đầu anh ta ra được, xem xem rốt cuộc gã này là một người bình thường hay là một thằng thần kinh thực sự.

Đỗ Trường Phong đón nhận ánh mắt của ông, không chút sợ hãi.

Câu chuyện vừa mới bắt đầu, không khí đã trở nên ngột ngạt. Trong phòng giám định im lặng đến nỗi mọi người như có thể nghe thấy tiếng thở của nhau. Rèm cửa sổ được kéo kín lại, ánh đèn cũng không sáng lắm, rõ ràng bên ngoài ánh nắng chói chang, tiết tháng mười ẩm áp nhưng trong phòng lại rất lạnh lẽo, cảm giác lạnh đến thấu xương. Mấy chuyên gia giám định tư pháp bệnh tâm thần bay từ Bắc Kinh đến lần lượt ngồi xuống, phía trên tường sau lưng họ có một ô cửa sổ bằng kính, trong phòng không nhìn thấy bên ngoài nhưng bên ngoài cánh cửa đó lại có thể nhìn rõ tất cả bên trong. Đỗ Trường Phong ngồi đối diện với nhóm chuyên gia, bất cứ một chi tiết biểu cảm nào trên nét mặt anh dù là nhỏ nhất, cho dù chỉ là một cái chau mày, một tiếng thở dài, những chuyên gia bên ngoài đều có thể nhìn rõ mồn một.

Đỗ Trường Phong ngồi đối diện với nhóm giáo sư chuyên gia đang ngồi nghiêm chỉnh trên bàn, trên mặt anh không rõ là thái độ gì, hay nói cách khác, là không có thái độ gì cả. Anh mặc một chiếc áo len có mũ màu trắng gạo, đi kèm với chiếc quần nhung bác đèn màu nâu, ngồi vắt chân lười biếng nhàn hạ. Một chùm đèn chiếu từ đỉnh đầu anh xuống, càng tôn thêm vẻ tuấn tú ngời ngời trên khuôn mặt anh, nhưng nhìn kĩ một chút, ánh mắt anh sâu thẳm, khỏe miệng rõ ràng là đang hiện lên vẻ giễu cợt không để gì nhìn ra được, có vẻ như đây là một chuyện khá là hay ho.

Nhìn về bề ngoài, trạng thái tinh thần của anh chẳng có gì là khác thường, ung dung phong độ, cả người toát lên một vẻ đậm chất nghệ sĩ, điều này có liên quan đến nghề nghiệp của anh, thân phận của anh trước khi được mời đến phòng giám định là một hiệu trưởng của trường piano nào đó, làm nghề giáo dục nghệ thuật. Còn về chuyện sau khi anh ra khỏi phòng giám định với thân phận gì, là một người điên, hay là một người bình thường thì còn phải đợi nhóm chuyên gia nghiên cứu và chứng minh thêm mới biết.

Nhưng hiệu trưởng trường piano chỉ là thân phận đại chúng của anh.

Anh còn có một thân phận rất ít người biết được.

Bạn đã từng nghe nói đến Sam Lin chưa? Chính là một nghệ sĩ violon thần bí, nổi tiếng thế giới với tiếng đàn violon hòa hợp cùng thiên nhiên, trong tiếng nhạc của anh có tiếng nước chảy, tiếng chim kêu, tiếng gió và tiếng mưa, thậm chí cả tiếng sấm. Con người này vô cùng tài hoa, không những là một nghệ sĩ kéo violon đạt đến trình độ đỉnh cao mà còn là một nhà viết nhạc thiên tài, đã từng viết và phối nhạc cho rất nhiều bộ phim nổi tiếng. Nhưng vì anh rất ít khi công khai lộ diện, chưa bao giờ lên sân khấu biểu diễn, hiểu biết của mọi người về anh chỉ dừng lại ở xuất thân của anh là một Hoa kiều, trở về nước vào những năm chín mươi, đã từng đi du học ở Nhật, đã phối nhạc cho một bộ phim đạt giải Oscar nào đó và thành danh ở nước ngoài.

Còn về hoàn cảnh gia đình, cuộc đời, tình trạng hôn nhân tuổi tác, nơi ở hiện tại, đủ loại tin đồn và phỏng đoán đều có cả, nhưng bản thân Sam Lin chưa bao giờ ra mặt để làm sáng tỏ hay giải thích điều gì. Mỗi lần có phát ngôn với bên ngoài hoặc phỏng vấn của giới báo chí đều là thông qua người quản lý của công ty đĩa hát, bản thân anh chưa bao giờ nhận lời phỏng vấn. Trên đĩa nhạc của anh cũng chưa bao giờ có in ảnh của anh trên đó, thế nên anh là nam hay nữ thì đến giờ vẫn chưa có một kết luận chuẩn xác nào cả, đã từng có rất nhiều người đoán anh là nữ giới, đặt cái tên của nam giới chỉ là để làm xáo trộn tai mắt mọi người,

Không sai, Đỗ Trường Phong chính là Sam Lin, ngoài công ty đĩa hát ra, và người thân cận nhất bên cạnh anh, không ai biết được thân phận đích xác này của anh cả.

Cho dù anh ấy xuất hiện trước mặt bạn ngay vào lúc này, bạn cũng không thể nhận ra anh được, dù là bạn đã từng nghe nhạc của anh ấy, từng xem bộ phim mà anh ấy phối nhạc.

Nếu như kết quả giám định của mười bảy năm trước không bị lật ngược lại, anh vẫn là tội phạm giết người, là kẻ mắc bệnh tâm thần. Mà nếu như bản án bị lật lại, thì rất có thể anh sẽ phải đối mặt với tai họa phải ngồi tù, và anh sẽ lại mất đi tự do, có điều là không phải bị nhốt trong viện tâm thần, mà sẽ là bị tống vào nhà lao. Vậy nên về lý thuyết mà nói, anh nên từ chối thừa nhận mình đã giả vờ là bệnh nhân tâm thần, anh nên nói mình là một bệnh nhân tâm thần, chỉ có điều bây giờ đã hoàn toàn bình phục rồi đó thôi.

Sam Lin, cái giống khác loài này lại nghiêng nghiêng cái đầu, hai tay khoanh lại, phát biểu cảm xúc thật dạt dào tình cảm: “Cuối những năm năm mươi của thế kỉ hai mươi, danh tiếng của bệnh tâm thần học trong trí tưởng tượng của người Mỹ đã đạt đến đỉnh cao, bệnh viện tâm thần đã trở thành tâm bia to của thuyết Không tưởng, bác sĩ bệnh tâm thần lại trở thành Chúa cứu thế. Nhưng đến những năm sáu mươi, bác sĩ tâm thần và viện tâm thần đều trở thành ma quỷ, người đã từng thụ huấn tại Bệnh tâm thần ở thủ đô Budapest, học giả Thomas Saez trong cuốn sách ‘Bí mật của bệnh tâm thần’ đã nói, cách nói bệnh tâm thần không những không có giá trị khoa học mà còn có hại cho xã hội. Cuốn ‘Diễn khùng và Văn minh’ của Michelle Foucault lại ghi chép lại sự ra đời của bệnh viện tâm thần, cho rằng khái niệm hiện đại của Diễn khùng chính là một loại phát minh văn hóa của việc thực hiện khống chế, thế nên những người điên bị coi như là một mối đe dọa, họ bị cách ly trong bệnh viện tâm thần, trở nên bất vô âm tín. Cuốn ‘Bệnh viện tâm thần’ của nhà Xã hội học Owen Goffman lại hình dung bệnh viện tâm thần thành một cơ cấu được thành lập trên một cơ chế quyền lực nào đó, trong loại cơ chế này, bệnh nhân bị hạ thấp giá trị, không phải là để chữa khỏi bệnh, mà là để bảo vệ quyền lợi và uy tín của các chuyên gia trị liệu bệnh tâm thần... Những tác phẩm nổi tiếng này coi Tâm thần học và Bệnh tâm thần là công cụ làm sạch xã hội dưới cái mặt nạ giả dối là khoa học, hầu như không có giá trị chẩn đoán và trị liệu.”

“Oh, no, no, đừng có thể hiện cái thái độ như vậy, bởi những lời này đều không phải là tôi nói, mà là lời tựa trong tiểu thuyết nguyên tác của bộ phim ‘Vượt rào Viện tâm thần’ đã từng đoạt giải Oscar nổi tiếng, tôi chỉ là mượn một đoạn trong mở đầu lời tựa đó thôi, bởi tôi cũng tin chắc rằng, sự tồn tại của bệnh tâm thần vốn không có giá trị chẩn đoán và trị liệu, sự tồn tại của bệnh nhân tâm thần là để bảo vệ quyền lợi và uy tín của các chuyên gia về bệnh tâm thần. Ví dụ các vị ngồi ở đây, các ông bảo tôi là người điên thì tôi là người điên, các ông bảo tôi giả vờ thì là tôi giả vờ, người giám định cho tôi mười bảy năm về trước cũng là người cùng ngành với các vị, tôi lại rất muốn biết là các ông muốn phủ định họ hay là muốn khẳng định họ? Một lỗi sai đã tồn tại suốt hơn mười năm trời, giờ mới lại lỗi ra nhìn lại, các ông không thấy là buồn cười lắm sao?”

“Đỗ Trường Phong, theo ý anh thì anh cũng cảm thấy rằng lần giám định tư pháp hơn mười năm trước kia là sai?” Tổ trưởng Lô rất nhạy bén, đã tóm được từ ngữ quan trọng trong lời anh nói, “Vậy tôi có thể hiểu rằng, anh thừa nhận rằng năm đó, khi được giám định, anh không phải là một bệnh nhân tâm thần?”

Đỗ Trường Phong cười nhạt: “Tôi thừa nhận tôi là một bệnh nhân tâm thần bao giờ thế? Các ông có cho tôi cơ hội thanh minh không? Bây giờ vụ án phải thẩm tra lại, các người mới nhớ đến tôi, xách tôi về đây để giám định lại, lời tôi nói có thể thay đổi luận chứng của các người không? Các người là Thượng đế à? Hay là thần thánh?”

Tổ trưởng Lô không hề để bụng sự chế giễu trong giọng nói của anh, ngược lại, ông lại neho mắt, mỉm cười nói: “Vậy ý anh là vụ án hơn mười năm trước ấy, anh giả làm bệnh nhân tâm thần để từ đó trốn tránh sự phán xét của pháp luật?”

“Tôi không nói như vậy, tôi chỉ nói tôi không phải người điên.”

“Người điên chả bao giờ nói mình là người điên cả.”

“Vậy thì phải chờ xem các ông thôi, các ông là chuyên gia tôi là người bị giám định, các ông cho rằng tôi là người điên thì tôi còn có thể có cách gì nữa? Đương nhiên, nếu các người nhận định tôi là người điên, thì chắc các người cũng từ bệnh viện tâm thần mà ra thôi.” Nói vậy, Đỗ Trường Phong vênh mặt lên, ánh mắt sáng như đuốc nhìn thẳng vào cánh cửa kính trên tường phía sau lưng tổ trưởng Lô, “Nếu như có thể, tôi thật sự muốn giống Mike Murphy trong ‘Vượt rào Viện tâm thần’, đập vỡ tấm kính trong bệnh viện tâm thần gần cách anh ta, mặc dù trên danh nghĩa tôi được tự do, nhưng tôi đã phải đeo chiếc gông bệnh nhân tâm thần suốt mười bảy năm trời, mà người đeo chiếc gông ấy vào cho tôi chính là các người.” Anh nghiêng răng nghiêng lợi, gào lên từng câu từng chữ, “Các người đều là một lũ người điên!”

“Đỗ Trường Phong!” Tổ trưởng Lô đập bàn đứng phắt dậy.

“Ông xem, ông xem...” Đỗ Trường Phong chỉ vào những chuyên gia khấn áo chỉnh tề, “Người điên chẳng bao giờ thừa nhận mình là người điên, đúng không?” Đỗ Trường Phong ăn miếng trả miếng, lộ ra điệu cười như ma quỷ.

Nhưng trong lòng anh, nước mắt đã chảy thành sông.

Mười bảy năm trước, anh bị cầm tù trong chiếc lồng tinh thần, không được giải thoát, rõ ràng sống dưới ánh mặt trời mà linh hồn lại như dưới địa ngục vậy. Anh hận những con người này, một lũ nguỵ quân tử đạo mạo trang nghiêm! Chính họ mới là tội phạm giết người, những lời nói xằng nói bậy lại có thể trở thành bằng chứng, lời khai trước tòa, ăn nói lung tung cũng có thể đẩy người ta xuống tận địa ngục. Đã mười bảy năm rồi, anh bị đóng dấu trên người là bệnh nhân tâm thần, suốt đời suốt kiếp này cũng không thể nào gột sạch đi được. Cũng chính giống như anh vừa nói, anh chỉ hận một nỗi không cầm ghế lên đập vỡ tấm kính trước mặt đi được. Anh hận bọn họ!

Suốt mấy ngày liền, Đỗ Trường Phong phải giám định tư pháp tâm thần, tiến triển vô cùng chậm chạp. Tạm thời anh bị cách ly, không có cách nào liên lạc được với bên ngoài. Lâm Sỹ Diên biết, lần này chẳng ai có thể giúp được anh nữa, tất cả chỉ có thể chờ xem vào vận may của anh thôi. Ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày, Lâm Sỹ Diên không thể không cố gắng đi làm, kết quả là vừa bước vào trong thang máy lại gặp ngay Lâm Hy đang khấn áo chỉnh tề. Nếu là trước kia, Lâm Sỹ Diên sẽ chẳng thêm ngó ngang gì đến anh, nhưng lần này ông hạ mình thấp xuống hơn một chút, nói với con trai: “Chuẩn bị quan tài cho mẹ cậu đi, bà ấy không sống lâu được nữa đâu.”

Lâm Hy bị mấy người trợ lý vây quanh, quần áo nuốt nà, cổ tay đeo chiếc đồng hồ mặt kính lấp lánh, rất ra dáng một quý công tử. Trên thực tế, bây giờ hầu hết cấp trên cấp dưới tập đoàn đều cho rằng anh là người kế nhiệm trong tương lai, đi đến đâu cũng được tung hô trọng vọng, anh vô cùng đắc ý, nhưng dù có đắc ý thế nào thì trước mặt bố anh vẫn có thu lại một chút, rướn thẳng người trước bố, vẻ rất phong độ, miệng lại nói một câu: “Còn ông, có cần không?”

Bố con. Vợ chồng.

Cũng chỉ đến thế thôi!

Đã thế này rồi, thì chỉ có thế này thôi!

Lâm Sỹ Diên trừng mắt nhìn Lâm Hy: “Tiểu tử, cậu không đắc ý được lâu nữa đâu, bản án của Kỳ Kỳ bị lật lại, cậu cứ chờ lên pháp trường đi. Người là do cậu giết, cậu không trốn được đâu. Năm đó để bảo vệ cậu, tôi không tiếc làm trái cả lương tâm mình, bắt Kỳ Kỳ phải hứng tội, làm vật chịu tội thay cho cậu, nhưng không ngờ cậu lại đối xử với tôi thế này đây. Được thôi, tôi lại muốn xem xem cậu vào quan tài trước, hay là tôi vào quan tài trước.”

Lâm Hy phì cười: “Chúng ta đã vào quan tài từ lâu rồi! Vườn nhà họ Lâm chính là một cái quan tài sống, mẹ đã bỏ ra khỏi quan tài rồi, bà ấy hận cái quan tài này chết đi được ấy, có muốn chết cũng phải chết ở bên ngoài. Chỉ có hai bố con ta... xem ra cả đời này cũng không bỏ ra được.” Lúc này cửa thang máy bỗng kêu “Tinh” một tiếng rồi mở ra, Lâm Hy nhanh chóng sải chân bước ra ngoài, ngoảnh đầu lại nhìn Lâm Sỹ Diên mỉm cười, “Duyên phận, rút cuộc thì chúng ta cũng là bố con của nhau, sống chết có nhau rồi, ha ha ha...”

Ngực Lâm Sỹ Diên đau đớn như người đang bị phanh ra nhiều mảnh.

Ông ghì chặt tay lên ngực, mặt trắng bệch như tro tàn. Chung Đồng đứng bên cạnh vội đỡ lấy ông, “Chủ tịch, ông không sao chứ, có cần đưa ông đi bệnh viện không?”

Thư kí theo ông đã lâu năm giờ cũng vội vàng đỡ ông.

Lâm Sỹ Diên xua tay: “Tôi không sao.” Chung Đồng và thư kí dìu ông vào phòng làm việc, cho ông uống thuốc, sau một lúc ông mới dịu dần lại. Lâm Sỹ Diên nhìn Chung Đồng, miệng áp úng, nước mắt dâng tràn, mãi hồi lâu ông mới nói: “Mau liên lạc với cơ quan tư pháp, tôi muốn tự thú...”

Buổi sáng Lâm Hy họp ở tập đoàn xong, chiều ở liền trong bệnh viện Nhân Ái. Thụ Mạn phát bệnh nhập viện đã mấy ngày, người thì tạm thời đã cứu được nhưng tình trạng thì vẫn rất nguy hiểm. Mấy hôm nay Thụ Khang cũng ở đây suốt, theo dõi sát sao bệnh tình em gái. Vì tình hình Thụ Mạn thực sự rất nghiêm trọng, tim đập loạn nhịp, hơi thở trì trệ, mọi thông số đều cho thấy sinh mạng của cô có thể đột ngột dừng lại bất cứ lúc nào, Tới qua, bệnh tình Thụ Mạn đột nhiên xấu hẳn đi, khi vợ chồng Thụ Bá Tiêu vội vàng chạy đến bệnh viện thì cấp cứu vừa xong, Thụ Mạn được đưa vào phòng giám hộ đặc biệt, đeo mặt nạ dưỡng khí, trên người cắm đủ loại ống máy thuốc thang. Hai vợ chồng giờ mới biết bệnh tình của con gái đã không còn thuốc nào có thể chữa được nữa. Tới đó, Thụ Duệ cũng từ Bắc Kinh bay về, tì vào tấm kính cửa phòng giám hộ mà khóc nức nở.

Thụ Bá Tiêu hỏi Lâm Hy: “Không còn một chút biện pháp nào nữa sao?”

Rồi lại hỏi con trai Thụ Khang: “Nó là em gái con, con cũng không cứu được nó sao?”

Cả Lâm Hy và Thụ Khang đều im lặng.

“Các anh chẳng phải đều là bác sĩ tim mạch nổi tiếng nhất đó sao? Các anh đã cứu biết bao người rồi mà giờ lại không cứu được người thân của mình là sao?” Thụ Bá Tiêu vừa nói nước mắt đã tuôn trào.

“Cũng có thể làm phẫu thuật, nhưng đã nhiều năm rồi cháu không động đến bàn mổ, hơn nữa vốn dĩ tỉ lệ phẫu thuật thành công cũng rất thấp...” Lâm Hy dè dặt.

Thụ Bá Tiêu không cần nghe giải thích, lập tức tóm lấy tay Lâm Hy: “Cậu là bác sĩ, chỉ cần có một tia hi vọng thì cũng không được từ bỏ, có phải không?” Lâm Hy lúng túng, chỉ còn biết lí nhí: “Nhưng cháu không chắc chắn, lỡ một khi đã thất bại thì...”

“Nói đi, cậu muốn có điều kiện gì?” Một tiếng chất vấn lạnh lùng vang lên sau lưng họ.

Mọi người nhất loạt quay lại, người đó khoanh tay sau lưng, đứng ở đầu bên kia hành lang, kiêu ngạo như một cây tùng tuyết đứng vững mãi qua hàng ngàn năm. Hiển nhiên anh đã nghe thấy họ nói chuyện với nhau, đứng yên lặng nhìn Lâm Hy, cho dù không nói cũng cảm giác cứ như thể mang theo khí thế sấm vang chớp giật, nhưng anh vẫn lên tiếng, giọng nói khách sáo đến nỗi gần như lạnh lẽo: “Muốn gì thì cứ lên tiếng, chỉ cần chịu làm phẫu thuật, tôi sẽ chiều theo tất cả mọi yêu cầu của anh.”

“Đây không phải là giao dịch, chủ tịch Diệp.” Lâm Hy đáp lời.

“Anh cứ coi như là giao dịch đi.”

“Tôi sẽ không bao giờ lấy mạng sống của Thụ Mạn ra để giao dịch với anh.”

“Anh đã mang linh hồn giao dịch với ma quỷ rồi, còn sợ đem mạng của Thụ Mạn ra để giao dịch sao?”

“Người mang linh hồn ra giao dịch với ma quỷ là anh, chủ tịch Diệp ạ.”

“Chúng ta đừng ai nói ai cả, kẻ tám lạng người nửa cân, giờ cũng không phải lúc nói những chuyện này.” Diệp Quán Ngừ nói. Hôm nay anh không mặc âu phục, có vẻ như là ra ngoài rất vội đến mức không kịp thay đồ, điều này lại khiến anh trông có chút tự nhiên phóng khoáng hiếm thấy so với ngày thường, lại có phần ngỗ ngược đôi chút. Anh sải chân bước đến, ánh đèn trên trần nhà chiếu xuống vai, trong ánh sáng dịu dịu, các đường nét trên khuôn mặt anh trông càng sắc nét, tinh thần lại có chút uy nghiêm như bầm sinh, khiến người ta không dám nhìn thẳng vào. Diệp Quán Ngừ vênh mặt lên ngạo mạn: “Tôi chỉ cần Thụ Mạn sống, làm thế nào cũng được, cho dù có phải moi tìm của chính mình ra cho cô ấy...”

Rõ ràng là lời nói rất cảm động nhưng được phát ra từ miệng anh, lại giống như hai đối thủ đang đàm phán vậy. Nhưng chút hơi nước dâng lên trong đáy mắt anh rõ ràng đã cho thấy nỗi đau khổ được chôn sâu trong lòng, trái ngược hẳn với thái độ lạnh lùng của anh, khiến người ta vô cùng sợ hãi.

Thụ Khang sững người.

Hai vợ chồng Thụ Bá Tiêu cũng khó mà tin được vào tai mình.

Lâm Hy cũng ngẩn cả người, phải nhìn người đàn ông này với một con mắt khác, không phải vì anh ta không từ thủ đoạn nào mà vì anh ta có thể thể hiện tình cảm của mình một cách thần nhiên đến vậy. Đây cũng là điểm duy nhất Lâm Hy cảm thấy mình không bằng anh ta, bởi từ tận xương tủy Lâm Hy không hề coi trọng anh, mặc dù ở một mức độ nào đó, hai người bọn họ có rất nhiều điểm tương đồng, về lạnh nhạt xa cách giống nhau, giỏi ngụy trang giống nhau, nhiều suy nghĩ mưu toan giống nhau, nhưng Lâm Hy cảm thấy trước sau gì anh ta không thoát được cái mùi vị bần tiện của phổ Thụ Hả. Chỉ có điều, anh ta có một trái tim của ma quỷ, có tất cả mọi tư chất của ma quỷ, vậy anh mới có thể chắc chắn từng bước trở thành sao hạn, khiến nhà họ Lâm sợ hãi.

Nhưng một ngôi sao hạn là thế, một con quỷ trên thương trường thì vượt mọi chông gai, dòn đối thủ đến chỗ chết cũng không chớp mắt là thế, lại có thể vì một người con gái mà cúi cái đầu cao quý của mình xuống như vậy.

Thực sự, Lâm Hy rất bất ngờ. Anh nói thật lòng: “Anh yêu cô ấy đến vậy, đúng là hiếm thấy thật, có điều cho dù cứu sống được rồi thì cô ấy cũng sẽ không thuộc về anh.”

“Yêu một người thì chẳng có đạo lý gì đáng để nói cả, nếu có thể lựa chọn, đương nhiên tôi sẽ nguyện nhìn một người sống bình thường chứ không phải là một nắm đất vàng với một tấm bia mộ, điều này không liên quan gì đến việc có được cô ấy hay không. Cả thế gian này, cũng chỉ có cô ấy mới khiến tôi ngốc nghếch đến như vậy...”

Đúng vậy, đúng là rất ngốc, anh cũng không hiểu nổi tại sao mình lại ngốc đến vậy. Nhưng chẳng có cách nào khác, khi Lữ tổng quản cho anh biết tin cô đang nằm viện, anh vốn dĩ tưởng mình đã tuyệt vọng, đã thôi không còn thương nhớ, tưởng anh sẽ không làm gì cả, nhưng mối tình si suốt mười mấy năm trời rốt cuộc vẫn không thể nào quên được, anh thấy tim mình như bị xé ra một mảnh, đau đớn vô cùng, chỉ có thể buông vũ khí đầu hàng.

Yêu thì đã yêu rồi.

Vì yêu, anh cam tâm đầu hàng vì cô ấy.

Anh không hề cảm thấy điều đó là sỉ nhục với mình.

Thư Khang đứng bên cạnh, ánh mắt phức tạp, anh nhìn Diệp Quán Ngừ rồi lại nhìn Lâm Hy, luôn cho rằng Diệp Quán Ngừ và Đỗ Trường Phong là đối thủ một mất một còn chứ không nghĩ hai người này mới là đối thủ thực sự. Nếu không phải vì cô em gái Thư Mạn, anh sẽ yên lặng làm người ngoài cuộc, nhưng giờ đây tính mạng của em gái đang ngàn cân treo sợi tóc, anh không thể đặt mình ngoài cuộc được, cho dù có phải tự giao mình cho ma quỷ, anh cũng phải để em gái sống tiếp. Anh ngập ngừng hỏi Lâm Hy: “Có thể thử được không?”

Lâm Hy vẫn do dự, dường như đang thăm cân nhắc, vụ giao dịch này có đáng để mạo hiểm không?

Một người vốn sớm đã bị ma quỷ chiếm giữ linh hồn từ lâu có lẽ chỉ còn quan tâm tới giao dịch thôi.

Ca phẫu thuật rất thành công.

Diệp Quán Ngừ trả lại 12% số cổ phần khi còn sống của Lâm Duy, rút khỏi hội đồng quản trị tập đoàn Lâm thị.

Chỉ vì một người phụ nữ, giang sơn sắp rơi vào tay rồi cũng phải dâng hai tay nhường lại cho người ta.

Chắc cũng chỉ có anh mới có thể làm được như vậy.

Có điều 12% cổ phần này không hề trả lại tập đoàn Lâm thị, mà trực tiếp sang tên cho Lâm Hy. Đây là vụ giao dịch riêng tư, người nhà họ Thư không hề biết một chút gì về chuyện này. Mà có lẽ, dù biết cũng vờ như không biết, vì dù sao thì Thư Mạn cũng là được Lâm Hy cứu sống, cho dù có là tạm thời, cho dù cô có bị coi là tẩm séc anh đem ra để giao dịch. Con gái còn sống là may mắn hạnh phúc lắm rồi, còn người ta có giao dịch thế nào, nhà họ Thư không lo được.

Nhưng Thư Bá Tiêu vẫn dẫn dò Thư Khang: “Sau này cứ giữ khoảng cách một chút với Lâm Hy, chúng ta không chung một đường với anh ta, bây giờ không thể so sánh với ngày xưa được. Nhà họ Thư và nhà họ Lâm không thể quay trở lại như ngày xưa được nữa.”

Câu nói ấy quả thật có ý nghĩa sâu xa.

Lâm Sỹ Diên nhìn thấy Lâm Hy, không biết là đang khen ngợi hay đang châm chọc, cũng nói một câu ý nghĩa sâu xa: “Quả nhiên cậu đã kế thừa phẩm chất tốt đẹp của nhà họ Lâm, không hổ là một người danh mang họ Lâm.”

Thật hiếm thấy ông liệt Lâm Hy vào trong người nhà họ Lâm. Nhưng ông không nói rõ, Lâm Hy kế thừa phẩm chất tốt đẹp của ai trong nhà họ Lâm, rõ ràng là ông không muốn nói. Ông không muốn nói rõ ràng bất cứ một điều gì.

Vinh hoa hiển hách bao đời nay, cuối cùng đến đời ông lại đi đến suy tàn. Nhưng thực sự ông đã cố gắng hết sức mình rồi, bóng tối bị kịch quá nặng nề, ông không thể cứu rồi được bản thân cũng không cứu được cả gia tộc nhà họ Lâm. Suy tàn đi, cứ suy tàn đi, đã thế này rồi. Vậy thì cứ thế đi!

Lâm Hy hoàn toàn không hiểu trong lòng bố đang nghĩ gì, lịch sự cười: “Chủ tịch quá khen rồi, thứ gì vốn dĩ thuộc về tôi, đương nhiên tôi sẽ lấy lại, còn về bằng thủ đoạn nào thì đó là vấn đề của tôi, không liên quan gì đến ông, cũng chẳng liên quan gì đến Lâm thị.”

Quả nhiên, anh không bao giờ gọi Lâm Sỹ Diên là “bố” nữa thật.

Lâm Sỹ Diên bị quá hóa cười: “Cậu cảm thấy cậu còn có thể lấy được cái gì?”

Lâm Hy mặt vẫn không biến sắc: “Ông cảm thấy tôi còn có thể lấy được cái gì?”

“Cùng lắm thì có thể lấy mạng của ta chứ gì, ta không bận tâm.” Lâm Sỹ Diên rành rọt nói từng chữ, ân đoạn nghĩa tuyệt.

Lâm Hy nhìn bố từ trên xuống dưới, lại nở một nụ cười: “Cái mạng của ông đáng tiền vậy sao? Chừng này tuổi rồi mà vẫn còn tưởng là năm xưa sao? Không chịu thừa nhận mình già là không được đâu. Mặc dù tôi chẳng hơn ông được cái gì, chẳng có cái gì, nhưng mà tôi còn trẻ, đây chính là vốn liếng của tôi, ông hiểu không?”

Lâm Sỹ Diên sững sờ nhìn đứa con trai mình nuôi nấng suốt ba mươi năm trời, chỉ thấy xung quanh bỗng nhiên lạnh lẽo, đã vào hạ rồi mà ông lại cảm thấy mình còn lạnh hơn cả lúc đại hàn.

“Sớm muộn gì ông cũng đi đến bước đường như tôi bây giờ thôi.” Lâm Hy lạnh nhạt nói một câu.

Lâm Hy lại nói gì đó nhưng Lâm Sỹ Diên không nghe thấy, hoặc vờ như không nghe thấy. Một mình đi ra khỏi tòa nhà của công ty, ông nói với tài xế:

“Đến Nhị Viện.”

Ngoài Nhị Viện ra, ông không biết mình còn có thể đi đâu được nữa.

Lâm Hy nhìn bóng bố đi xa dần, thần sắc khuôn mặt ý vị sâu xa. Anh biết bố đi thăm Đỗ Trường Phong, anh cũng biết ông đang âm mưu gì, anh cũng biết, đã đến bước đường này rồi bản thân anh cũng không còn đường nào để quay lại nữa. Đã từ rất lâu về trước anh đã mất đi bản thân mình, không tìm lại được nữa, không bao giờ có thể tìm lại được nữa. Nhưng Lâm Hy Diên đâu có biết, Lâm Hy đã gặp Đỗ Trường Phong từ lâu rồi...

Ngày thứ sáu kể từ sau khi Thư Mạn làm phẫu thuật xong, Đỗ Trường Phong kết thúc việc giám định và trở về, mặc dù vẫn chưa có kết quả giám định tư pháp nhưng nói chung anh cũng có thái độ phối hợp, bởi trong nội tâm anh thực sự hi vọng lần giám định này sẽ gột sạch nỗi si nhục mà anh đã phải chịu đựng suốt mười bảy năm qua. Còn kết quả giám định sẽ mang lại hậu quả như thế nào cho anh sau này, anh không muốn nghĩ đến.

Vừa về anh đã lập tức đến bệnh viện tìm Thư Mạn, anh gục trên tấm cửa kính phòng giám hộ, nhìn trên người cô cảm thấy những ống, những kim tiêm, anh đau lòng cả ngày không ngủ nghỉ. Đúng lúc Lâm Hy đến kiểm tra, thấy Đỗ Trường Phong liền an ủi: “Đừng lo, ca phẫu thuật rất thành công, giờ Thư Mạn đang hồi phục lại rồi.”

“Cảm ơn em.” Đỗ Trường Phong gục đầu vào tấm kính, anh biết Lâm Hy đã cứu Thư Mạn, mặc dù là anh em nhưng đây là lần đầu tiên anh nói lời cảm ơn với em mình.

Lâm Hy vỗ vai anh: “Chúng ta là người một nhà, còn nói những lời khách sáo này làm gì. Đến phòng em nghỉ ngơi một chút đi, cứ thế này anh sẽ không chịu nổi đâu.” Thấy Đỗ Trường Phong không chịu đi, Lâm Hy lại nói, “Thư Mạn tỉnh dậy còn cần có anh chăm sóc nữa đây, anh phải giữ tinh thần một chút mới được.”

Giờ Đỗ Trường Phong mới lưu luyến nhìn Thư Mạn, rồi bước theo Lâm Hy vào văn phòng. Không những Lâm Hy có văn phòng riêng của mình trên tòa nhà Chấn Á mà trong bệnh viện Nhân Ái cũng có văn phòng, thậm chí còn có phòng thí nghiệm của riêng mình. Anh rất chăm chỉ, mặc dù là chức cao của tập đoàn nhưng chưa bao giờ ngừng nghỉ nghiên cứu khoa học, đây cũng là một nguyên nhân quan trọng khiến anh có được sự trọng thị của bệnh viện Nhân Ái và cả tập đoàn. Với hàng loạt thành quả nghiên cứu khoa học mang tính đột phá, anh đã chứng minh được rằng, bản thân leo lên được vị trí ngày hôm nay là dựa vào năng lực thực sự của mình, chứ không phải nương nhờ ông bố chủ tịch hội đồng quản trị.

“Qua đây nằm một chút đi, anh nhìn anh mà xem, sắc mặt kém quá.” Lâm Hy bảo Đỗ Trường Phong ra nằm trên sofa. Đỗ Trường Phong đúng là cũng rất mệt mỏi, nằm nghiêng người trên chiếc sofa mềm mại, “Đúng là anh rất muốn ngủ, nhưng mà không ngủ được, mấy hôm giám định ấy, tối nào mắt cũng trừng trừng cho đến tận sáng.”

“Ồ?” Đáy mắt Lâm Hy lóe lên vẻ khác thường, “Họ không ngược đãi anh chứ?”

“Không đâu, đối xử với anh còn khách sáo lắm, chỉ có điều họ cho anh ở trong một cái phòng lắp đầy camera, quan sát anh như quan sát động vật ấy, cốt là xem anh có cử chỉ nào khác thường hay không.” Đỗ Trường Phong vừa nói đến mấy ngày như dưới địa ngục ấy, sắc mặt cũng trở nên u ám cực độ, “Anh nói với họ, anh không phải là bệnh nhân tâm thần, anh rất bình thường, họ lại không tin, còn vừa quan sát vừa thẩm tra... Anh thương nhớ Thư Mạn, muốn ra khỏi đó, họ không chịu... Cái lũ cầm thú ấy, chúng không giống người còn hơn cả anh!”

“Em biết, họ muốn thu thập chứng cứ mới từ việc quan sát cử chỉ của anh, để lật lại bệnh sử của anh, từ đó chứng minh anh giả là bệnh nhân tâm thần, như vậy là có thể xử tội cho anh được rồi. Bởi họ không tìm được kẻ hở trên hồ sơ bệnh án của anh, chỉ có thể giám định lại thôi.”

Đỗ Trường Phong bắt lực nhìn Lâm Hy: “Hồ sơ bệnh án của anh đều do ông già làm phải không?”

“Đúng vậy, năm đó bố tìm người làm. Bao gồm cả thời kì anh lấy lý do đi chữa bệnh để sang Nhật du học, quá trình trị liệu của anh đều có ghi chép tỉ mỉ, không có một chút kẽ hở nào.”

“Vậy chẳng phải là hại tôi sao!” Đỗ Trường Phong đập tay lên ghế, một chân giẫm lên bàn uống trà.

“Anh, anh không thể nói như vậy được. Tình hình năm đó thế nào không phải anh không biết. Bố cũng vì cứu anh thôi, nếu không thì anh cũng đã bị lôi đi cho người ta tập bắn rồi ấy chứ.”

Nhưng Đỗ Trường Phong không hề thấy cảm động chút nào: “Cậu thấy tôi nên cảm kích ông ấy sao? Mười mấy năm rồi, ngày nào tôi cũng bị dày vò trong cái địa ngục ấy, rõ ràng là đã giết người mà lại ham sống sợ chết. Rõ ràng là người bình thường mà lại cứ nói tôi là người điên, khiến bao năm qua tôi không ngừng đầu lên được, nhìn thấy người lạ là lại sợ hãi. Cậu thấy tôi nên cảm kích ông ấy sao?”

“Anh...”

“Ôi trời ơi, thôi đừng nói nữa!” Đỗ Trường Phong cầu kinh xua xua tay, rồi lại xoa xoa cằm, nói, “Ồ đây có dao cạo râu không, trông tôi đến thành một lão ăn mày rồi, sợ Thư Mạn tỉnh dậy sẽ sợ phát khiếp lên mất.”

Lâm Hy cười, lấy trong ngăn kéo ra một bộ dao cạo râu điện đưa cho anh: “Có muốn tắm không, chỗ em có phòng tắm đầy. Còn có cả mấy bộ quần áo nữa, hay là anh sửa sang tươm tất lại chút đi.”

“Cũng được, anh cũng nghĩ thấy cả mùi hôi rồi đây này!” Đỗ Trường Phong vừa cạo râu vừa nghĩ nghĩ người mình, “Thảo nào Darwin bảo phải về tắm đi...”

Mấy ngày liền Vi Minh Luân cứ đi đi về về bệnh viện với trường học suốt, người cũng mệt đến chẳng ra hình người nữa, chủ yếu là lo lắng sốt ruột. Sau khi Đỗ Trường Phong bị người của tòa án đưa đi anh chẳng có lòng dạ nào, rồi Thư Mạn lại phát bệnh, phải nhập viện nữa chứ. Ngày nào anh cũng hỏi đi hỏi lại Lâm Hy không biết bao nhiêu lần, “Thư Mạn sẽ tỉnh lại chứ?”

Lúc này, Đỗ Trường Phong cũng hỏi Lâm Hy: “Em chắc chắn là Thư Mạn sẽ tỉnh lại chứ?”

“Anh, em là bác sĩ mà, em không lừa người bao giờ cả.” Lâm Hy nhìn Đỗ Trường Phong cười. Nói xong anh đứng dậy lấy ra hai vỉ thuốc từ trong tủ, “Tôi nào anh cũng không ngủ được, uống cái này đi, rất hiệu quả cho việc cải thiện giấc ngủ đấy. Nhưng không phải là thuốc ngủ, đây là vắc xin sinh vật em mới nghiên cứu phát minh ra, chiết xuất từ thiên nhiên.”

Đỗ Trường Phong vội nắm lấy vỉ thuốc, nhét thẳng vào miệng, tiết ra ít nước bọt liền nuốt luôn, “Anh đang muốn tìm cậu đòi uống thuốc đây, bao ngày nay chưa ngủ được giấc nào ngon, anh đang sắp điên rồi đây!”

Tay Lâm Hy cứng đờ giữa không trung, hiển nhiên anh không ngờ Đỗ Trường Phong lại uống thuốc nhanh chóng đến vậy, tự nhiên thấy sững sờ: “Chẳng phải anh ghét nhất là uống thuốc sao?”

“Ồi dào, thức bao nhiêu đêm như thế, có cho thuốc độc anh cũng uống.”

Lâm Hy chau mày, ánh mắt sau cặp kính sâu thẳm thẳm: “Anh, em đưa anh thuốc độc anh cũng uống à?”

“Uống chứ, sao lại không?” Đỗ Trường Phong cạo râu xong, xoa cái cằm nhẵn nhụi, thản nhiên nói, “Trên đời này, có hai thứ thuốc độc của hai người mà anh không thể không uống, một là của Thư Mạn, hai là của em, bởi vì trong hai người, một là người anh yêu nhất, một là người anh thân thiết nhất, anh không uống thì ai uống?”

Lâm Hy ngoảnh mặt đi, tay vất sau lưng đứng bên cửa sổ, tiếng nói rõ ràng mà lại như xa xôi: “Anh, nếu như một ngày nào đó em đưa cho anh thuốc độc, thì nhất định em bị trừng phạt trước, hết thuốc chữa rồi mới đưa cho anh. Nếu không phải là vạn bất đắc dĩ, thì ai lại hạ độc anh em của mình chứ, anh nói có phải không?”

“Đứng đứng đứng, sao em còn lười hơn cả ông già thế nhỉ? Phòng tắm ở đâu? Anh phải đi tắm đây!” Đỗ Trường Phong vốn không hề nghe lời Lâm Hy nói, đi lòng vòng tìm phòng tắm.

Lâm Hy chỉ vào một cánh cửa bên cạnh tủ sách: “Bên trong là một phòng nghỉ ngơi, có phòng tắm với nhà vệ sinh, cả tủ quần áo nữa, anh tự chọn đồ trong đó đi...”

Lâm Hy còn chưa dứt lời, Đỗ Trường Phong đã lật đặt mở cửa bước vào.

Lâm Hy thần thờ nhìn cánh cửa khép lại, ánh nắng từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào, nửa mặt anh tắm dưới ánh nắng, nửa mặt kia trong bóng tối, cũng giống như linh hồn của anh vậy, một nửa sống dưới ánh mặt trời, một nửa sống dưới địa ngục. Anh lẩm bẩm một mình như mất hồn: “Anh, em cũng bị ép mà thôi...”

Cuối cùng, Lâm Sỹ Diên cũng quyết định đi đầu thú với viện kiểm sát, ông giao giấy tờ khai về sự thực mười bảy năm trước làm chứng cứ cho viện kiểm sát, đương nhiên, trước khi đệ đơn lên, ông còn gọi điện trao đổi với Thư Bá Tiêu, một trong số người chứng kiến khi đó. Không ngờ, Thư Bá Tiêu lại rất ủng hộ hành động này của ông, không oán trách một câu nào, chỉ nói: “Bao năm qua rồi, tất cả chúng ta chưa được một ngày nhẹ nhõm thanh thản, nên làm thế này từ lâu rồi mới phải...”

“Nhưng, có thể sẽ liên lụy đến ông nữa, Bá Tiêu.”

“Tôi không sao, dù sao thì cũng đã nghỉ hưu rồi, mà dù có ngồi tù cũng chẳng sao, tôi làm bạn với ông.” Thư Bá Tiêu thậm chí còn nói đùa trong điện thoại. Lâm Sỹ Diên nghe ngạo, “Bá Tiêu, tôi hồi hận lắm...” Thư Bá Tiêu không nhìn thấy mặt bạn nhưng cũng có thể tưởng tượng được, chắc chắn ông đang nước mắt đầm đìa.

Thư Bá Tiêu cũng nghe ngạo: “Sỹ Diên, sai lầm này giờ sửa vẫn còn kịp, mặc dù hơi muộn, nhưng chung quy chúng ta còn có cơ hội sửa chữa.”

“Tôi cũng vì Kỳ Kỳ mà thôi, tôi có lỗi với thằng bé quá.”

“Chúng ta đều có lỗi với nó...”

Ngày hôm sau, trên trang nhất của các tờ báo ở Ly Thành đều đăng tải tin tức ông Lâm Sỹ Diên, nhà đại từ thiện, đã đi tự thú về một vụ án cũ mười mấy năm trước, đồng thời còn kèm cả thư xin lỗi tới tất cả công chúng của Lâm Sỹ Diên, không chỉ trần thuật chuyện làm giả bằng chứng năm xưa, mà còn gửi lời xin lỗi thành khẩn nhất tới người bị hại Diệp Quán Thanh và người thân của anh. Để nhắc nhở người đời sau và an ủi vong linh người đã khuất. Lâm Sỹ Diên bày tỏ, nếu người thân của Diệp Quán Thanh đồng ý, ông sẽ quyên góp tài sản cá nhân trị giá một trăm triệu tệ để thành lập một quỹ khuyến học dành cho học sinh nghèo khó, quỹ này sẽ đặt tên là “Diệp Quán Thanh”.

Dư luận xôn xao...

Từ sáng đến tối, dưới tòa nhà Chấn Á tụ tập đông đúc phóng viên báo chí và người dân hiếu kỳ đến xem, bảo vệ tòa nhà đành phải huy động toàn lực lượng ra để giữ trật tự, nhân viên của công ty đi làm cũng trở thành đối tượng bị giới báo chí vây quanh chặn đường phỏng vấn, cũng may cấp trên công ty đã kịp thời hạ lệnh giữ kín miệng, không ai dám tiết lộ nửa lời liên quan chủ tịch hội đồng quản trị với báo chí, bao gồm cả tung tích của ông bây giờ.

Ngay sau đó, “đại chiến nước bọt” trên mạng mở màn, những tiếng chát vắn, đã kích, mắng chửi, phê phán ngập trời tràn đất. Đương nhiên cũng có một bộ phận thể hiện sự thông cảm và ủng hộ Lâm Sỹ Diên, nói, mặc dù hơi muộn, nhưng cũng còn hơn là im lặng mãi mãi. Con người đều có thể mắc phải sai lầm, điều đáng quý là sau mười bảy năm, đương sự còn có thể nói cho công chúng biết chân tướng sự thật, không có được dũng khí phi thường thì thật sự không thể làm được điều đó, huống hồ ông còn thành lập quỹ từ thiện lấy tên người bị hại lên tới một trăm triệu tệ, đối với đại đa số mọi người mà nói, đây quả đúng là một con số trên trời...

“Anh thấy thế nào?” Âu Dương Chiêu chồng một đồng báo chí trước mặt Diệp Quán Ngừ.

Diệp Quán Ngừ không thèm ngó một cái, trên khuôn mặt như được điêu khắc ấy không một chút biểu cảm, anh ngồi trên sofa trước bàn uống trà, tay nghịch chiếc bật lửa ZIP, trên mình chiếc bật lửa ánh lên ánh bạc kim loại xám xịt, anh bật chiếc bật lửa kêu “tách” một tiếng, đóm lửa xanh chao động một chút rồi ngay lập tức bị anh dập tắt đi, rồi lại bật lên, rồi lại dập đi... “Tôi muốn biết ông thấy thế nào, luật sư Âu Dương?” Mãi hồi lâu anh mới nói ra một câu. Âu Dương Chiêu dịch chuyển thân hình mập ú của mình cảm xúc cả phê yêu thích giờ lên, cười: “Vây, anh muốn nghe ý kiến của tôi với tư cách là một luật sư hay là của cá nhân tôi?”

Diệp Quán Ngừ ngược mắt nhìn ông, khóe miệng nhếch lên nét cười: “Tôi muốn nghe kĩ càng cả hai.”

“Được, vậy tôi nói với tư cách là một luật sư trước.” Âu Dương Chiêu đẩy đẩy cặp kính gọng đen to lên, “Rất đơn giản, cũng không cần nghi ngờ gì cả, không từ bỏ! Đã bỏ công sức bao năm qua, không thể vì một quả lựu đạn hỏa mù của lão già họ Lâm mà bỏ giờ giữa chừng được, đây là điều đại kị trong binh gia. Nhưng...” Ông chuyển giọng, ánh mắt sâu thẳm, sắc mặt từ từ trở nên nghiêm trọng, “Quán Ngừ, nếu là cá nhân tôi, ý kiến có thể lại ngược hoàn toàn, tôi nghĩ hay là thôi đi, đã đấu đá bao năm qua rồi, họ cũng chưa ngày nào được sống yên ổn cả, chúng ta chẳng phải cũng sức cùng lực kiệt rồi đó sao, chúng ta cố gắng nỗ lực bao năm qua cũng chỉ vì đòi lại hai chữ công bằng. Bây giờ công bằng đã trở lại rồi, lão già họ Lâm đó tự thú chính là trả lại công bằng cho chúng ta. Nói thực, tôi không hiểu suy nghĩ trong lòng anh cho lắm, cũng không biết anh còn muốn gì nữa, mà cho dù có đuổi đánh nhà họ Lâm ấy đến cùng thế nào đi chăng nữa thì Quán Thanh cũng không sống lại được, chúng ta không thể không thừa nhận sự thực này, mặc dù nó rất tàn khốc...”

Lần này, Lâm Sỹ Diên không những thừa nhận chuyện làm bằng chứng giả, mà còn khai ra cả đứa con trai đẻ của mình, có thể nói là đại nghĩa diệt thân, cậu thử nghĩ cái hậu quả mà xem, ông ta là một nhân vật của công chúng, là một người nổi tiếng, lần này như thế có thể coi là thân bại danh liệt rồi. Hơn nữa, có thể còn phải đối mặt với tai họa ngồi tù, bao gồm cả con trai ông ta, một khi đã bị định tội, có thể anh ta còn bị xử tử hình... Vây nên tôi muốn hỏi anh, Quán Ngừ, rốt cuộc là anh muốn gì, nếu anh muốn Lâm thị đến nước phá sản, thì có thể sẽ có tới hàng ngàn người vô tội thất nghiệp đấy...”

“Ông đang nói cái gì? Lâm Hy sẽ bị phán tội tử hình?” Diệp Quán Ngừ nhạy cảm và lập tức nắm bắt được từ quan trọng nhất trong câu. Âu Dương Chiêu gật đầu: “Đúng vậy, nếu bị xử tội, nhất định anh ta sẽ phải chịu trách nhiệm hình sự.”

“Vây còn Đỗ Trường Phong thì sao?”

“Anh ta cũng vậy, nhưng cao nhất cũng chỉ bị nhốt vài năm. Lâm Hy thì khác, tội có ý giết người đấy, anh ta có thể gột sạch được không?”

Diệp Quán Ngừ lắc đầu: “Chắc chắn anh ta sẽ không chịu thừa nhận, anh ta sẽ狡 biện, nói là phòng vệ chính đáng, hoặc là ngộ sát.”

“Đương nhiên, anh ta sẽ không giờ tay chịu trời.” Âu Dương Chiêu đặt cốc cà phê xuống, nhướn mày, nhưng tôi có một nhân chứng quan trọng, có thể khiến anh ta phải lộ nguyên hình.”

“Ồ?” Diệp Quán Ngừ hứng khởi.

“Trước kia chẳng phải tôi đã từng nói với anh sao, việc điều tra của tôi có được bước đột phá quan trọng. Năm đó tham gia vào vụ hành hung, ngoài hai anh em nhà họ Lâm và Thư Khang, con trai cả nhà họ Thư ra, còn có một số bạn học của họ. Sau khi xảy ra chuyện, phần lớn những người đó đều bị nhà họ Lâm lấy tiền bịt miệng, trong đó có một người tên Ngô Minh, không những bị bịt miệng bằng tiền mà còn được nhà họ Lâm hỗ trợ học đại học rồi cho đi nước ngoài, mãi đến hai năm trước mới được điều trở về.”

“Tại sao lại cho anh ta đi nước ngoài?”

“Bời khi đó chỉ có mình anh ta từ chối làm chứng giả, người này cũng coi như là có chút lương tâm, Lâm Sỹ Diên đã tốn rất nhiều tiền mua chuộc người nhà anh ta để người nhà làm việc ấy. Khi đó anh ta cũng chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi, người lớn nói thế nào thì cũng đành phải nghe lời. Lâm Sỹ Diên lo sau này anh ta phản cung, liền lấy danh nghĩa trợ cấp để anh ta ra nước ngoài học đại học, người nhà anh ta đương nhiên là mong còn chẳng được. Nhưng giờ tuổi tác anh ta cũng không nhỏ nữa, khi tôi tìm anh ta nói chuyện này, khóe mắt anh ta đỏ hoe, nói những năm qua lòng anh ta chưa bao giờ được thanh thản...”

“Người đó giờ đang ở đâu?”

“Đang làm việc ở cục thuế khu Đông của Ly Thành, hình như làm chức quan nhỏ gì đó. Anh ta là người tận mắt chứng kiến vụ huyết án năm ấy, nói chính mắt nhìn thấy Lâm Hy đâm thẳng con dao vào ngực Quán Thanh, trông như thể lên cơn điên vậy, chính nhát dao đó khiến Quán Thanh ngã xuống đất không cựa quậy được...”

“Súc sinh!” Ngón tay kẹp điều thuốc của Diệp Quán Ngừ không ngừng run lên, hề nhắc đến cái chết thảm của em trai là anh lại không thể nào khống chế được tâm trạng, nó đã là vết thương không thể động vào của anh, hề chạm vào là máu lại đầm đìa. Anh giờ tay lên, run rẩy, từng chữ từng câu đầy sát khí: “Bằng tất cả mọi giá, phải giữ chắc nhân chứng ấy cho tôi, nhất định phải để anh ta ra tòa làm chứng, cho dù có phải khuynh gia bại sản, tôi cũng phải khiến tên súc sinh đó nợ máu phải trả bằng máu!”

Âu Dương Chiêu gật đầu: “Anh yên tâm, chuyện này tôi sẽ làm tốt, Ngô Minh cũng đã đồng ý làm chứng, chỉ xem đến lúc đó anh ta có lật lọng gì hay không thôi, bởi một khi đã xác định anh ta sẽ ra tòa thì khó đảm bảo rằng nhà họ Lâm sẽ không ngấm ngầm hành động gì. Lâm Sỹ Diên thì chắc chắn là không rồi, ông ta đã tự thú, người tôi lo lắng là Lâm Hy, anh ta còn thâm độc hơn ông già của mình cả trăm lần ấy chứ.”

Diệp Quán Ngữ nheo mắt: “Đúng vậy, anh ta mới là người tôi phải đối phó thực sự.”

“Vậy Đỗ Trường Phong thì sao?”

“Anh ta?” Diệp Quán Ngữ thở ra một hơi thuốc, thờ dãi, “Nói thực, tôi chẳng còn dám động đến anh ta nữa, Thư Mạn nằm viện cũng là vì anh ta, mà bệnh tình của Thư Mạn...”

“Anh đúng là một gã si tình.” Trong giọng điệu của Âu Dương Chiêu có một chút trêu chọc.

“Chẳng biết làm sao được, ai cũng có điểm yếu của mình cả, cho dù là đao súng không đâm thủng được như kim cương cũng có điểm yếu nữa là, Thư Mạn... chính là điểm yếu của tôi.”

“Nhưng nói thật, ấn tượng của tôi về con người Đỗ Trường phong cũng không tồi lắm.” Âu Dương Chiêu lại cảm xúc cả phê lên, quan sát Diệp Quán Ngữ rồi mới lựa lời nói tiếp, “Người nhà họ Lâm tôi chỉ tôn trọng mỗi mình anh ta, bởi anh ta không giả tạo. Nghe nói lần giám định này, sống chết thế nào anh ta cũng không chịu thừa nhận mình từng có tiền sử bệnh tâm thần, còn đòi nhóm chuyên gia trả lại sự trong sạch cho anh ta, anh nói xem có tên ngốc nào như thế không? Một khi đã xác định là anh ta không có tiền sử bệnh tâm thần, thì chẳng phải là chứng minh năm đó anh ta nguy trạng bệnh nhân tâm thần sao?”

“Anh ta nói như vậy thật sao?”

“Đúng vậy, anh ta nói với nhóm chuyên gia vậy đấy. Nhưng lời anh ta nói không thể trực tiếp lấy làm chứng cứ được, bởi người điên không bao giờ nói mình điên cả, phải căn cứ vào cử chỉ và tư duy của anh ta rồi phân tích, kết luận, chứng minh từ góc độ y học. Hồ sơ bệnh án mà tòa án thu thập được vốn không hề có kê hồ nào, nhà họ Lâm sẽ không để chúng ta tìm được kê hồ nào trong đó đâu, cho dù bây giờ Lâm Sỹ Diên tự thú, nhưng những người khác không chịu thừa nhận thì cũng chẳng có cách nào khác, nhất định phải có chứng cứ xác thực...”

“Bao giờ thì có kết quả giám định?”

“Có lẽ phải một thời gian nữa.”

Diệp Quán Ngữ đang định nói gì, bên ngoài chợt có tiếng Lữ tổng quản khê gõ cửa: “Chủ tịch, tôi có thể vào được không?” Giọng nói có vẻ gấp gáp. “Vào đi.” Diệp Quán Ngữ đáp. Lữ tổng quản đẩy cửa vào, cầm một túi tài liệu, trực tiếp đặt trước mặt Diệp Quán Ngữ: “Vừa được gửi đến, có manh mối về thân thể của ngài rồi.”

“Cái gì?” Diệp Quán Ngữ nhất thời chưa phản ứng kịp.

“Tôi nói là, có tung tích về người mẹ đẻ của ngài rồi.” Lữ tổng quản đáp.

Bạn đang đọc truyện *Trường Mộng Lưu Ngân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Không có bí mật nào là mãi mãi

Cuối cùng thì cũng đã đến ngày ra tòa! Ngoài cửa tòa án, phóng viên báo chí truyền thông tới rất đông, đây là buổi thẩm tra không công khai, ngoài người nhà, bạn thân của nguyên cáo và bị cáo ra, những người khác đều không được tham dự.

Khi Lâm Hy bước vào phòng xử án, đám nhà báo vội chen chúc lên như ong. Anh mặc một bộ âu phục xanh đậm phẳng phiu, phong độ vẫn rất hiện ngang, lịch sự, mặc dù không trả lời câu hỏi nào của nhà báo nhưng trên mặt trước sau vẫn nở một nụ cười đầy thiện chí, vô cùng khiêm tốn nhã nhặn. Đáng vẻ ấy của anh trông giống với đi tham dự một cuộc đàm phán kinh doanh hay là tiệc cấp cao hơn, chứ không phải ra tòa chịu thẩm vấn xét xử vụ án.

Ngay sau đó, Đỗ Trường Phong cũng đến phòng xử án, anh cũng mặc âu phục, gọi là thể hiện sự tôn trọng đối với tòa án, có điều anh không thất cả vạt như Lâm Hy, anh đeo một cặp kính đen, lúc các phóng viên nhà báo vây lại chỗ anh, anh gào lên tức giận: “Đi ra!”, khiến cho đám nhà báo sợ đến nổi bỗng nhiên im bật, tự giác nhường đường, Đỗ Trường Phong hậm hực mặt hiên ngang bước vào. Vì Minh Luân đi theo sau anh chấp tay thi lễ: “Lúc này anh ấy không tiện nhận lời phỏng vấn.” Vẫn luôn như vậy, Đỗ Trường Phong xưa nay không có thiện cảm gì với giới báo chí, lần nào cũng toàn phải Vì Minh

Luân đến dần xếp nói đỡ cho anh.

Nhưng cùng thật lạ, Diệp Quán Ngừ là nguyên cáo nhưng lại không hề xuất hiện trên tòa án. Chỉ có trợ lý cấp cao của anh là Lữ Diệu Huy thay mặt anh ra tòa.

Ân oán tình thù mười mấy năm, cuối cùng cũng đã đến thời khắc đao thương giáp mặt.

Rất nhiều người suy đoán, có thể là vì Diệp Quán Ngừ không thể nào đối mặt được với nỗi đau, không thể tránh khỏi bị gọi lại khi vụ án được điều tra nên mới không ra tòa, đó là nỗi đau mà anh không thể nào chịu đựng được.

Thực ra, tình hình thế nào thì có lẽ chỉ một mình anh biết.

Nhưng ngoài sức tưởng tượng của mọi người, tình hình thẩm vấn trên tòa bị lật lại hoàn toàn. Lâm Hy, một trong những bị cáo, lại hoàn toàn bình tĩnh, khỏe miệng suốt nửa còn để lộ ra nụ cười nham hiểm. Luật sư của anh là Lục Hoa Khôn không tốn mấy công sức đã cãi lại được đại luật sư danh tiếng Giang Nam. Âu Dương Chiêu, không phải Âu Dương Chiêu không biết biện luận, mà vì chứng cứ không có lợi cho nguyên cáo.

Đầu tiên là về tư liệu tự thú của Lâm Sở Diên có hiệu lực hay không, hai bên tranh luận phản bác kịch liệt, trong lúc bị luật sư của nguyên cáo thẩm vấn, Lâm Hy nói: “Bố tôi tuổi đã cao, trạng thái tinh thần không được tốt lắm, mắc chứng mất trí tuổi già cấp độ nhẹ đã hai năm nay, ý thức thường có lúc không tỉnh táo, e rằng lời một người già nói trong lúc ý thức không tỉnh táo thì không thể làm bằng chứng lời khai trước tòa chứ nhỉ?”

Lâm Sở Diên mắc chứng mất trí ở tuổi già?

Cũng may là vì sức khỏe không được tốt nên ông không ra tòa, chứ nếu không thì chỉ sợ sẽ tức mà chết ngay tại đó.

Tiếp theo đó, ngoài quần gia Trương ra, tất cả thành viên trong gia tộc nhà họ Lâm, bao gồm cả bà bảo mẫu lần lượt ra tòa làm chứng, chứng minh rằng Lâm Sở Diên đúng là mắc bệnh mất trí tuổi già, vẫn luôn nhờ vào thuốc thang để ổn định bệnh tình, bệnh viện Nhân Ái cũng đưa ra minh chứng, nhân chứng vật chứng điều trị có liên quan, tài liệu tự thú của Lâm Sở Diên bị tòa án bác hồi ngay trên tòa.

Lâm Hy thắng đẹp ngay ở hiệp đầu tiên.

Cả nhà Thư Bá Tiêu ngồi trên ghế nghe xử án mà trợn trừng mắt sững sờ, Thư Khang nhìn Lâm Hy nói xằng nói bậy trên đó, cảm giác hầu như hoàn toàn không quen biết con người này. Chắc anh ta đã chuẩn bị từ lâu rồi mới có thể thông suốt được bao nhiêu khâu đến vậy, mua chuộc được bao nhiêu người đến vậy ngay cả thành viên trong gia tộc cũng đều đứng về phía anh ta cả. Xem ra, lời tự thú của Lâm Sở Diên lại chỉ khiến bạn bè xa lánh người thân ghét bỏ, không ai muốn đề chân tướng sự việc hủy hoại mọi thứ hiện có, cho dù ông có trăm cái miệng cũng chỉ sợ không nói rõ ra được nữa rồi.

Hiệp thứ hai, là về chuyện Đỗ Trường Phong có bị bệnh tâm thần hay không, hai bên lại tranh cãi kịch liệt, mặc dù có nhóm chuyên gia từ Bắc Kinh đến giám định Đỗ Trường Phong không hề có triệu chứng của bệnh tâm thần, nhưng khi luật sư của bị cáo Lục Hoa Khôn hỏi Đỗ Trường Phong trước tòa, câu trả lời của Đỗ Trường Phong lại hoàn toàn ngược lại: “Không, đúng là tôi đã từng bị bệnh tâm thần, có điều chỉ là trong thời gian ngắn thôi, sau một thời gian đến điều trị ở Nhật trở về thì đã khỏi rồi.”

Bên dưới xôn xao hết cả lên.

Luật sư nguyên cáo Âu Dương Chiêu tỏ sự nghi ngờ: “Nhưng trong thời gian giám định, chính miệng anh nói, anh không bị bệnh thần kinh, xưa nay chưa bao giờ bị cả, còn đòi các chuyên gia trả lại sự trong sạch cho anh, anh giải thích thế nào về điều này?”

Đỗ Trường Phong thần thờ: “Tôi chẳng nhớ tôi đã từng nói gì, tôi chẳng nhớ gì nữa cả.”

Khi nói câu ấy, ánh mắt anh trống rỗng, tựa hồ như những lời ấy không phải được nói ra từ miệng anh vậy. Hồn phách anh chẳng còn ở đó nữa, anh không biết lúc này anh đang ở đâu, anh không muốn biết mình đang ở đâu, anh chỉ biết, nếu anh thừa nhận mình đã từng giả vờ làm bệnh nhân tâm thần, Lâm Hy sẽ có khả năng bị định tội, hoặc sẽ bị tù chung thân, hoặc sẽ bị xử tử hình. Điều này khiến anh không thể nào đối mặt với người anh quá cố Lâm Nhiên, anh có trách nhiệm bảo vệ đứa em trai duy nhất của mình. Hơn nữa, Thư Mạn phải làm sao đây, nếu Lâm Hy không còn nữa. Ai sẽ đảm bảo việc điều trị cho cô ấy sau này?

Anh đầu hàng rồi. Chỉ có thể làm vậy thôi.

Âu Dương Chiêu bước đến trước mặt anh, nhìn vào mắt anh nói: “Anh chắc chắn là mình đã từng bị bệnh tâm thần?”

“Vâng, tôi chính là một bệnh nhân tâm thần, một người điên, từ xưa vẫn thế.”

“Vậy nhát dao đâm trúng vào tim Diệp Quán Thanh năm đó chính là anh đâm sao?” Âu Dương Chiêu hùng hổ hăm dọa.

Đỗ Trường Phong gạt đầu: “Là do tôi đâm.”

“Tư duy của anh bây giờ rất tỉnh táo rõ ràng, chẳng giống một bệnh nhân tâm thần chút nào cả.”

“Tôi gần như đã hồi phục, đã khỏe lại rồi.”

“Nhưng có người tận mắt nhìn thấy nhát dao đó là do em trai anh, Lâm Hy đâm, anh trả lời thế nào đây?”

“Ai nhìn thấy, anh để anh ta ra đây nói là được rồi.”

...

Khỏe miệng Lâm Hy lộ ra một cái cười đắc ý.

Âu Dương Chiêu ngán ngẩm lắc đầu, bởi vì không có ai có thể chứng minh nhất dao đó là do Lâm Hy đâm cả. Ngô Minh, nhân chứng chứng kiến tận mắt vốn đã định ra tòa làm chứng nhưng đột nhiên lại thay đổi ý định ngay trước phiên xử nửa tiếng, anh ta không đến nữa, khiến Âu Dương Chiêu vốn dĩ tràn đầy tự tin bỗng nhiên đuối thế, ruột gan rối bời, ông biết, đây lại là một sản phẩm của Lâm Hy.

Nhưng ông nhìn thẳng Đỗ Trường Phong, cuối cùng nói một câu: “Anh sẽ hối hận vì những lời mình nói ngày hôm nay đấy, hơn nữa... suốt đời anh cũng không ngóc lên được đâu.” Nói xong ông quay lưng lại nói với thẩm phán: “Câu hỏi của tôi đã hết, nhưng vì hôm nay nhân chứng của bên chúng tôi tạm thời không ra tòa được nên tôi xin khẩn cầu tòa án xét xử tiếp vào một hôm khác.”

Lời thỉnh cầu của Âu Dương Chiêu được chấp thuận. Thẩm phán tuyên bố, buổi xét xử lần hai sẽ chọn ngày tiến hành sau.

Lâm Hy gật đầu với Âu Dương Chiêu, về vô cùng phong độ, rồi lại vỗ vai Đỗ Trường Phong, Đỗ Trường Phong như ngẩn người ra, không hề có phản ứng gì. Lâm Hy nháy mắt ra hiệu cho Vi Minh Luân đang ngồi phía dưới, Vi Minh Luân lập tức lên kéo Đỗ Trường Phong đi. Lúc đi ngang qua Thư Khang, Thư Khang nhìn trừng trừng Đỗ Trường Phong, chỉ lắc đầu: “Cậu khiến tôi thất vọng quá, Đỗ Trường Phong, cậu thật sự khiến tôi thất vọng.”

“Thư Khang, anh không cảm thấy là anh nói nhiều quá rồi hay sao?” Lâm Hy lập tức sầm mặt xuống.

Thư Khang quay mặt sang nhìn Lâm Hy, hỏi lại: “Cậu nghĩ là cậu thắng rồi hay sao? Nói bô của chính mình bị bệnh mất trí tuổi già, cậu không sợ bị trời phạt hay sao?”

“Ông ta đã không còn là bố của tôi nữa, chúng tôi đã không còn quan hệ cha con gì nữa rồi.”

Thư Khang đang định phản bác lại điều gì thì Thư Bá Tiêu gọi anh lại: “Con nói bớt mấy câu đi, chuyện nhà người ta con lo được sao? Cho dù có bị sét đánh thì cũng không đánh vào đầu con đâu!”

Nói rồi ông lại nghiêm mặt quát, “Còn không mau đi đi! Không phải chỉ có người mới biết nói tiếng người thôi đâu.” Ý của Thư Bá Tiêu là, súc sinh có lúc cũng biết nói tiếng người. Rõ ràng là chửi người ta, nhưng Lâm Hy lại không hề hấn gì, còn nở một nụ cười lịch sự, lễ phép tiễn Thư Bá Tiêu sai bước đi trước, gật đầu nói: “Bác trai đi cẩn thận nhé.”

Thư Khang đi sau bố, đã ra đến cửa rồi nhưng không kim nén được, ngoái đầu lại, nhìn Lâm Hy cười nhạt nói: “Bố tôi nói đúng, không phải chỉ có người mới biết nói tiếng người.” Anh nói, mắt liếc nhìn Đỗ Trường Phong một cái, “Bao gồm cả anh đấy!”

Chỉ trong vài phút, Đỗ Trường Phong như bị đóng định dưới chân, không hề nhúc nhích.

“Anh, chúng ta đi thôi.” Lâm Hy kéo anh.

Nhưng Đỗ Trường Phong lại giằng tay họ ra, sai chân chạy như một con gió, trong nháy mắt đã chạy ra khỏi phòng thẩm án, đến lúc Lâm Hy và Vi Minh Luân chạy theo ra ngoài Đỗ Trường Phong đã ra khỏi cổng lớn tòa án, chạy xuống bậc thang bên ngoài đang mưa to mà anh chẳng buồn bận tâm.

“Anh!” Lâm Hy chạy theo đến bậc thang hết gọi.

“Để anh ấy đi đi.” Vi Minh Luân lên tiếng, lạnh lùng nhìn Lâm Hy, “Anh ấy cần yên tĩnh một mình.” Vừa nói anh vừa bước đến trước mặt Lâm Hy, nhìn anh chăm chăm.

“Anh nhìn tôi vậy làm gì?” Lâm Hy tháo bỏ lớp nguy trang xuống, bỗng chốc khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng. Vi Minh Luân nhún vai, nói: “Anh thắng được kiện, nhưng không thắng được đạo trời đâu, Lâm Hy à.”

Đỗ Trường Phong tự nhốt mình trong phòng suốt mấy ngày liền, không bước chân ra khỏi nhà.

Thư Mạn lo lắng sốt ruột, cho dù có gõ cửa thế nào anh cũng không có phản ứng gì. Mỗi ngày bùng com đến cho anh cũng chỉ có thể để trước cửa, có lúc thì ăn một chút, có lúc thì chẳng động đến chút nào. Ông Lương nói, hồi hai con thiên nga chết năm xưa anh cũng từng tự nhốt mình như thế nhưng cũng không đến nỗi suy sụp thế này.

Vi Minh Luân nói: “Có thể không suy sụp sao? Nói những lời trái với lương tâm của mình, ai cũng không thể thoải mái được, ngoại trừ Lâm Hy.” Mấy ngày nay, ngày nào anh cũng đến thăm Đỗ Trường Phong, cũng may đang kì nghỉ hè nên việc ở trường không bận lắm, anh chỉ cảm thấy đau lòng, bao năm qua, anh đã chứng kiến Đỗ Trường Phong dầy vò trong bóng tối của bệnh viện tâm thần như thế nào, anh đã từng nói, nguyện vọng lớn nhất của đời anh đó chính là thoát khỏi cái bóng “người điên”, nhưng trải qua lần thẩm tra này, theo lời của Âu Dương Chiêu nói, anh mãi mãi không bao giờ có thể ngóc lên được.

Khi Thư Mạn biết được tình hình thẩm tra trên tòa, cô cứ khóc mãi: “Thảo nào mấy hôm trước ngày ra tòa, anh ấy cả đêm không ngủ, leo lên tháp cao hút thuốc một mình cho đến tận sáng, uống cả một đồng thuốc, anh ấy thật đáng thương, để cứu em trai mà cả đời phải mang nỗi oan uổng này, Darwin, Sơn Mầu thật đáng thương...”

Vì Minh Luân cũng ghen ngào: “Thư Mạn, chúng ta hãy cho anh ấy chút thời gian.”

Thế nhưng, thời gian không thể khiến Đỗ Trường Phong tỉnh táo thêm, sau bốn ngày tự nhốt mình trong phòng, tâm trạng Đỗ Trường Phong lại càng mất kiểm soát, gầm rú đập phá hết đồ đạc trong phòng, ai cũng không dám đến gần, ngay cả Thư Mạn mà anh cũng không nhận ra nữa, nhìn thấy người là đánh, nhìn thấy người là chửi, thật sự cứ như một người điên vậy. Ông Lương sợ phát hoảng, ông đã làm việc trong viện tâm thần nhiều năm, ý thức được rằng tình hình không được tốt, vội vàng gọi điện cho bệnh viện Nhân Ái. Lâm Hy biết được tình hình lập tức đến ngay, tiêm thuốc an thần cho Đỗ Trường Phong, lúc này anh mới tạm thời yên tĩnh một chút.

“Anh ấy làm sao vậy? Trước kia anh ấy không bao giờ thế này cả...” Vì Minh Luân sợ hết hồn, nói năng không đầu không cuối. Thư Mạn gào khóc thảm thiết khi nhìn thấy bộ dạng Đỗ Trường Phong phát điên lên, nhất là khi thấy anh bị một nhóm người ghì chặt trên giường để tiêm thuốc an thần, bộ dạng anh giằng co giữa giữa, lòng cô như vỡ nát. Cô gọi điện cho anh trai khóc lóc kể lể, Thư Khang lập tức chạy đến son trang, vừa an ủi em gái, vừa kiểm tra tình hình sức khỏe cho Trường Phong, bắt mạch cho anh, rồi lại vạch mắt anh lên xem, hỏi: “Gần đây anh ấy có ăn gì không?”

“Không ăn gì cả, ngay cả cơm cũng không chịu ăn.” Ông Lương nói.

“Chỉ uống thuốc, uống cả một đồng thuốc ấy.” Thư Mạn chợt nhớ ra, hốt hoảng nói.

“Thuốc gì?” Thư Khang hỏi, giọng rất cảnh giác.

Thư Mạn mò ra trong tủ chỗ đầu giường một lọ thuốc màu trắng đưa cho Thư Khang, nức nở nói: “Chính là cái này, trước ra tòa đã uống rồi, nói là cải thiện giấc ngủ.”

Thư Khang vặn mở nắp ra, ngửi ngửi, rồi lại đổ mấy viên thuốc ra lòng bàn tay nhìn thật kỹ: “Ai đưa thuốc này cho anh ấy?”

“Anh ấy nói là Lâm Hy kê thuốc cho anh ấy, lúc nào không ngủ được thì uống vào, rất có hiệu quả.”

“Ai?” Thư Khang hét to lên hoảng hốt.

“Lâm... Lâm Hy.”

Con người trong mắt Thư Khang co giãn kịch liệt: “Là Lâm Hy?”

Thư Mạn mơ mơ hồ hồ gật đầu.

Vì Minh Luân như đã ý thức được điều gì đó, cũng cầm lấy lọ thuốc, sắc mặt bỗng chốc trắng nhợt ra, anh nhìn lọ thuốc, rồi lại nhìn Thư Khang, “Không... không lẽ nào lại thế chứ...”

“Anh nói xem?” Thư Khang hỏi lại, anh chìa tay ra, “Đưa tôi, tôi đem đi xét nghiệm hóa học.” Rồi lại quay sang nói với ông Lương và Thư Mạn, “Bắt đầu từ hôm nay, bất kỳ thuốc nào do bất kỳ ai kê cho anh ấy cũng không được cho Trường Phong uống, nhất là thuốc do Lâm Hy kê đơn. Trước khi chưa có kết quả xét nghiệm, mọi người cũng không được làm ồn lên, chỉ coi như không biết chuyện này là được rồi.”

Nhưng thật không may, đúng lúc ấy thì Lâm Sỹ Diên lại đột nhiên bị trúng gió, mặc dù đã được các bác sĩ toàn lực cứu chữa, giữ lại được tính mạng nhưng đến khi xuất viện thì đã bán thân bất toại, nửa cuộc đời còn lại của Lâm Sỹ Diên một thời tung hoành ngang dọc trên thương trường giờ chỉ có thể sống trên chiếc xe lăn. Ông bị đá kích không chỉ bởi Lâm Hy nói ông bị bệnh mất trí tuổi già, mà cũng vì Lưu Yến đề nghị ly hôn, cắt đứt nguồn sống cuối cùng của ông, lại thêm chuyện Đỗ Trường Phong đột nhiên phát điên, bệnh tình xấu đi đến mức không có cách nào không chế nổi, cuối cùng ông cũng bị quật ngã. Thư Bá Tiêu đến thăm ông, ông nắm tay Thư Bá Tiêu mà nói: “Bá Tiêu ạ, tất cả đều là tội tôi gây nên, sao tôi không chết đi, chết đi thì đã có thể kết thúc mọi thứ được rồi...”

Lâm Sỹ Diên ngồi trên xe lăn, hai hàng nước mắt rùng rùng, đau thương đến cùng cực.

Thư Bá Tiêu nói: “Ai bảo ông nuôi một con sói trong nhà cơ chứ.”

Khi đó đang trong phòng khách nhà họ Lâm, Lâm Sỹ Diên nắm lên tay vịn ghế, nói: “Đúng là tôi đã nuôi một con sói thật!”

“Nếu đã vậy thì ông hãy chấp nhận số phận đi đừng nghĩ ngợi gì nữa, yên tâm giữ gìn sức khỏe mới là quan trọng nhất.” Thư Bá Tiêu chỉ có thể an ủi ông, rồi lại nhắc nhở, “Giờ ông mà nhắm mắt thì mới là trúng ý của nó đấy. Nó là người thừa kế theo pháp luật, ông mà chết thì nó sẽ danh chính ngôn thuận kế thừa toàn bộ gia sản của ông thôi.”

“Hừ, đừng có mơ! Tôi đã lập di chúc rồi, một hạt nhỏ cũng không cho nó.” Lâm Sỹ Diên nghiêng răng nghiêng lợi, “Tôi đã để lại cho Kỳ Kỳ, tất cả đều để lại cho Kỳ Kỳ rồi!”

Vừa nhắc đến Kỳ Kỳ, cuối cùng Thư Bá Tiêu cũng không kìm được, kể cho Lâm Sỹ Diên biết chuyện Lâm Hy kê thuốc cho Đỗ Trường Phong, ông cũng là nghe Thư Khang vô tình nhắc đến mà thôi.

“Ông nói gì? Lâm Hy... kê thuốc cho Kỳ Kỳ?” Mặt Lâm Sỹ Diên biến sắc.

“Ừ, Thư Khang đã mang thuốc đó đi xét nghiệm rồi, vẫn chưa có kết quả, giờ chúng ta vẫn chưa thể kết luận được gì.”

“Súc sinh, cái thằng đúng là không bằng cả loài súc sinh!” Toàn thân Lâm Sỹ Diên run lên, ông nhìn Thư Bá Tiêu, mặt cắt không còn giọt máu, giọng run run, “Bá Tiêu, ông yên tâm, tôi sẽ không chết đâu, cả nhà họ Lâm chính là một cái quan tài khổng lồ, tôi với nó cũng từng là bố con với nhau, dù sao cũng là cái duyên cái nợ, sống cùng nhau chết cũng cùng nhau! Tôi không bỏ ra được cái quan tài này, thì nó cũng đừng hòng bỏ ra được, tôi có phải cố nhịn một hơi thở cũng phải kéo cho nó chết cùng!”

“Sỹ Diên...”

Buổi tối, Lâm Hy bắt ngờ xuất hiện.

Lại còn cầm một bó hoa tươi, đưa đến trước mặt Lâm Sỹ Diên: “Bố kính yêu, dạo này bố có khỏe không?”

Lâm Sỹ Diên cũng không phải tay vừa, ông lại cười: “Con trai của ta, cuối cùng thì con cũng đã đến thăm ta rồi, ta lại cứ tưởng đến hôm ta nằm xuống đất thì con mới chịu đến nữa.”

“Ồ...” Lâm Hy ung dung tự tại ngồi trên sô pha, mỉm cười quan sát ông bố bán thân bất toại, “Bố đã muốn nằm xuống đất nhanh thế cơ à? Con thấy khí sắc bố cũng rất tốt, sao lại nói lời mất vui thế.”

“Khí sắc con cũng không tồi đấy chứ, uống máu bao nhiêu người rồi, tẩm bổ mặt mũi hồng hào hẳn lên. Ngay đến cả anh trai con mà con cũng không buông tha, con thật là có tiền đồ đấy!” Đến lượt Lâm Sỹ Diên phản kích.

“Sao bố yêu quý lại nói thế?”

Lâm Sỹ Diên lạnh lùng hắt một tiếng: “Đừng tưởng ta không biết, anh dối được trời gạt được đất, anh lại giấu được ta sao? Anh kê thuốc gì cho Kỳ Kỳ, mau giao đơn thuốc ra đây, nếu không ta sẽ báo án, lật hết cái phòng thí nghiệm dưới hầm của anh lên! Không cần Diệp Quán Ngừ thắng kiện, anh cũng có thể trực tiếp bị đem đi xử bắn!”

Mắt Lâm Hy bỗng chốc nheo lại thành nhọt: “Ai nói với ông là tôi là kê thuốc cho Kỳ Kỳ?”

“Muốn người khác không biết, trừ phi mình đừng làm! Đừng quên là Thư Khang cũng là bác sĩ! Bây giờ cậu ấy đang xét nghiệm, đợi có kết quả là cậu xong luôn! Tôi chưa bao giờ lật tẩy cậu, chẳng qua chính là vì niềm tình cậu còn mang họ Lâm, ai biết được cậu lại không biết đường hối cải mà lại ngày một thậm tệ hơn, chĩa thẳng bàn tay độc địa vào anh trai mình. Để bảo vệ cậu mà nó đã không tiếc phải nói dối, cả đời phải chịu nỗi oan là một thằng điên, làm sao cậu lại có thể ra tay với nó được cơ chứ?”

“Hóa ra là vậy, là Thư Khang.” Lâm Hy gật đầu cười khẩy đầy thâm độc.

“Tôi nói gì cậu đã nghe thấy chưa hả, đưa đơn thuốc ra đây!”

“Chỉ là một loại thuốc phổ thông để hỗ trợ giấc ngủ mà thôi, ông căng thẳng như thế mà làm gì?” Lâm Hy vờ ra vẻ thân nhiên bất cần, nhưng trong đáy mắt lại ánh lên một thứ ánh sáng phi nhân tính.

Lâm Sỹ Diên chỉ hận một nỗi không ra tát được cho Lâm Hy mấy cái: “Lâm Hy con trai của ta ơi, ông bố này cả đời hành nghề y, cái thứ thuốc mày nghiên cứu bài chế ra gì đó, mày tưởng rằng tao không biết gì sao? Cái gì mà hỗ trợ giấc ngủ khi gió gì cơ chứ, chỉ là làm tê liệt thần kinh mà thôi! Khi lượng thuốc tích tụ đến mức nhất định thì khiến ý thức hỗn loạn, nghiêm trọng hơn còn có thể dẫn đến tinh thần phân liệt, tương đương với một loại thuốc mê hôn cực mạnh loại mới, mày vẫn chưa sản xuất ồ ạt chính là vì không đủ vốn, hơn nữa thí nghiệm lâm sàng vẫn chưa được thông qua. Nhưng gần đây, mày đã được một tập đoàn lợi tức nào đó ngầm ủng hộ, mở một công ty quản lý đầu tư chó má gì đấy, đó chỉ là treo đầu dê bán thịt chó, chỉ đợi thí nghiệm lâm sàng được thông qua là mày lập tức sản xuất hàng loạt. Lâm Hy, mày đang gây tội gây nghiệp đấy, mày có biết không?”

Chuyện đã đến nước này, Lâm Hy cũng chẳng giấu giếm gì nữa: “Xem ra ông bố yêu quý của tôi quả thực biết không ít đấy nhỉ.”

“Bất cứ hành động lời nói nhỏ nhất của mày tao đều rõ như trở bàn tay! Chỉ duy nhất một điều tao không ngờ tới là mày lại có thể ra tay với anh trai mình như thế được! Mặc dù chúng mày không hề có quan hệ huyết thống, nhưng Lâm Hy, dù sao thì mày và Kỳ Kỳ cũng đã là anh em của nhau suốt mấy chục năm trời, từ nhỏ Kỳ Kỳ đã yêu thương bảo vệ mày, sao mày lại có thể làm được cái chuyện thất đức như này cơ chứ?”

“Đó cũng là vì ông ép tôi mà thôi, đến ông cũng còn có thể vì nghĩa diệt thân thì có gì mà tôi lại không thể làm cơ chứ?”

“Là vì tao vẫn còn hi vọng mày biết ăn năn hối cải nên mới đi tự thú đó thôi. Nếu như tao muốn diệt thân thật, thì tao đã nói cả chuyện mày làm cái phòng thí nghiệm dưới hầm ấy cho bên cảnh sát biết rồi. Thế thì hôm nay, liệu mày còn có thể ngồi đây mà nói xằng nói bậy trước mặt tao không?” Lâm Sỹ Diên tức đến phát run lên.

Lâm Hy biết lúc này bản thân anh đã mất đi thế mạnh tuyệt đối, nhanh chóng chuyển đổi sách lược: “Được, vậy tôi cũng nói thật cho ông biết, đúng là tôi đang nghiên cứu, tôi không giải thích thành minh gì cho mình cả, dù sao thì trong mắt ông, tôi không bằng cả loài cảm thú. Có điều loại thuốc này có phương thuốc giải tương ứng, cũng không thể nói là thuốc giải, nên nói là một loại thuốc hỗ trợ có thể làm loãng được tính của thuốc, chỉ cần không dùng trong thời gian dài, điều trị trong thời gian ngắn là có thể khỏe lại. Có điều không phải tôi sẽ giao thuốc mà không có điều kiện gì đâu! Tôi là một thương nhân, mà thương nhân thì không bao giờ làm vụ mua bán nào mà để thua lỗ cả.”

“Mày muốn tao sửa lại di chúc chứ gì?” Lâm Sỹ Diên hiểu rõ đến tận chân tơ kẽ tóc.

“Đúng là gừng càng già càng cay mà!” Lâm Hy trả lời, nhếch miệng cười.

Lâm Sỹ Diên thờ dài chán nản: “Quả nhiên là hậu sinh khả úy.” Cũng như thể đã có chuẩn bị sẵn, ông gật đầu nói: “Cũng được, tao có thể sửa di chúc. Nhưng mày nhất định phải điều trị cho Kỳ Kỳ trước đã. Hôn nữa phải dừng việc nghiên cứu lại, tiêu hủy tất cả sổ thuốc hiện có đi, thì chuyện này sẽ cho qua, thể thôi, tao sẽ coi như không biết chuyện gì cả. Kế thừa một gia sản to lớn như thế này của nhà họ Lâm rồi thì mày còn nghiên cứu cái quái gì nữa, thể cũng đủ con cháu hưởng thụ không hết rồi, mày còn chưa hài lòng sao?”

“Thư Khang thì sao? Anh ta sẽ nhanh chóng biết hết tất cả mọi chuyện, ông có thể bịt được miệng anh ta không?”

“Cái này thì tao sẽ tự thương lượng với Thư Bá Tiếu, chỉ cần mày chịu chữa trị cho Kỳ Kỳ, thì họ cũng sẽ không làm khó mày.”

“Thỏa thuận xong!” Mặt Lâm Hy lập tức tươi cười rạng rỡ.

Tuy nhiên, nụ cười trên mặt Lâm Hy nhanh chóng vụt tắt, anh nhìn chăm chăm ông bố nói: “Có điều tôi vẫn còn một điều kiện phụ thêm nữa, thưa ông bố yêu quý.”

“Mày còn muốn gì nữa?” Lâm Sỹ Diên hỏi, vẻ mặt khó chịu.

“Chân tướng! Ông nhất định phải nói cho tôi biết, bố đẻ của tôi là ai, ông cũng một nửa người đã nằm xuống đất rồi còn gì, không cần thiết phải mang bí mật này xuống dưới mồ luôn chứ.”

Lâm Hy nhìn thẳng mắt Lâm Sỹ Diên, ánh mắt như lửa đuốc bùng lên. Có những chuyện đã chôn giấu trong lòng anh rất lâu rồi, anh luôn nghi ngờ nhưng lại không thể khẳng định được. Anh cần mặt đối mặt để chứng thực, cho dù kết quả chứng thực ấy có thể khiến anh suốt kiếp không ngóc dậy được, nhưng anh cũng không muốn công theo gánh nặng này mà bỏ xuống mồ chôn.

Lâm Sỹ Diên thì lại rất thản nhiên đón ánh mắt của con trai, ông cười nhạt: “Con trai Lâm Hy của ta, không phải ta có ý giấu con, mà là ta sợ con không chịu nổi sự đả kích này.”

“Cảm ơn sự chăm sóc của ông bố yêu quý, có điều tôi đã lớn thế này rồi, mọi sự đả kích đều đã từng trải qua hết rồi, tôi tự nhận thấy rằng trên đời này chẳng còn gì có thể đả kích được tôi nữa cả.”

“Vậy sao?”

“Đúng vậy.” Lâm Hy quả quyết.

“Vậy cậu nói cho tôi biết một chân tướng khác trước đã, rồi ta sẽ nói chân tướng này cho cậu biết.”

“Ông muốn biết cái gì, nhất định cái gì tôi biết tôi sẽ nói, mà đã nói là nói hết.” Lâm Hy biết chẳng thể giấu được ông bố cái gì cả, nói năng rất dứt khoát. Lâm Sỹ Diên nhẹ nhàng gật đầu, sắc mặt bỗng trở nên nghiêm trọng: “Cậu nói cho ta biết, ông bác cậu làm sao mà lại chết, có phải là do cậu ra tay hay không?”

Dường như Lâm Hy đã có chuẩn bị từ lâu, dùng lời nói ban nãy của Lâm Sỹ Diên phản kích lại: “Bố yêu quý, không phải vì tôi có ý giấu ông, mà vì tôi sợ ông không chịu đựng nổi sự đả kích này.”

“Cảm ơn con trai ta đã biết lo lắng cho ông bố này, có điều sống hơn nửa đời người rồi, mọi đả kích thế nào cũng đã từng trải qua rồi, ta tự nhận thấy trên đời này chẳng còn gì có thể đả kích được ta nữa cả.”

Ông trả lời cho Lâm Hy những lời anh vừa nói.

Hai bố con quyết đấu, chưa bao giờ khủng khiếp đến vậy.

Mặt Lâm Hy căng lên như tượng đá, trong mắt lại lóe lên ánh sáng ảm đạm, như đốm sáng lạnh băng lóe lên từ trong mắt một con sói lang thang trong đêm: “Bố, tôi thật sự rất thương hại ông, cả đời bị ‘cắm sừng’, mà người cho ông cái ‘sừng’ đấy lại chính là người anh ruột thân thiết nhất của mình. Thật là bất hạnh, phận làm con là tôi đây, phát hiện được cảnh vô liêm sỉ này, vì để bảo vệ thanh danh của dòng tộc, tôi không thể không nhẫn nhịn nổi tức giận này mà im hơi lặng tiếng, gương mặt nhìn mẹ mình ngày càng lún sâu vào hơn...”

Lâm Sỹ Diên ngắt lời anh: “Chuyện này cậu không cần nói nữa, ta đã biết cả rồi.”

“Ông biết?” Lâm Hy không tin.

“Chính miệng mẹ cậu thừa nhận.” Lâm Sỹ Diên thờ dài chán nản, vẻ mặt đau buồn, bỗng chốc như già đi đến cả chục tuổi, “Đây đúng là nơi thất bại lớn nhất trong cuộc đời ta, người ta yêu thương nhất và người thân thiết nhất với ta lại cùng phản bội ta, ta là một thằng ngốc suốt hơn ba mươi năm trời mà lại không hề hay biết chút nào. Lâm Hy, về điểm này cậu có thể cười nhạo ta, ta cũng chẳng có lời nào để nói, giờ mẹ cậu lại đòi ly hôn với ta, trước kia dù ít dù nhiều cũng còn muốn giữ cái danh phận, giờ thì ngay cả danh phận cũng chẳng cần nữa...”

“Đương nhiên, mẹ tôi muốn xuống đó gặp bác với thân phận tự do.” Trước sau gì Lâm Hy vẫn bảo vệ mẹ mình, “Có lẽ ông không biết, bác muốn mang mẹ tôi cùng cao chạy xa bay, nhưng lại bị tôi phát hiện, tôi khuyên nhủ ông ấy nhưng ông ấy không chịu nghe, còn nói là đưa mẹ đi cùng sống cuộc sống của hai người... Không, không ai có thể đưa mẹ tôi đi, cho dù ông ấy có là bác tôi, trên đời này ngoài mẹ ra, tôi chẳng có ai là người thân thực sự cả. Bố

có thể là giả, nhưng mẹ thì không thể nào giả được, tôi yêu mẹ tôi, yêu mẹ bằng cả trái tim, cả con người, tôi có thể làm mọi việc vì mẹ, cho dù là từ người biến thành sói...”

“Vậy nên cậu đã giết bác cậu, rồi đổ vạ cho Diệp Quán Ngữ?” Nước mắt Lâm Sở Diên tràn ra như suối cuối cùng ông vẫn không chịu đựng nổi sự dả kích này.

“Nếu không thì sao chứ? Nếu mẹ tôi bỏ chạy cùng bác thật, gia đình chúng ta liệu có còn đứng vững được trong Ly Thành này không? Một vụ bê bối như thế, nếu là ông, ông có cho phép nó xảy ra không? Huống hồ khi đó trên tay ông ta còn có 12% số cổ phần, nếu để nó rơi vào tay Diệp Quán Ngữ, chỉ sợ cái tập đoàn Lâm thị này đã thay tên đổi họ từ lâu rồi! Đương nhiên, sau này Diệp Quán Ngữ vẫn giữ trò và lấy được số cổ phần đó, nhưng chẳng phải cuối cùng tôi vẫn đã đòi lại được đây sao?” Nói rồi anh hơi vươn người về phía trước, hất hàm, mắt trừng trừng nhìn Lâm Sở Diên, “Giờ đến lượt ông rồi, ông bố yêu quý, ông nên nói cho tôi biết cái chân tướng mà tôi muốn biết đó rồi chứ?”

Lâm Sở Diên nước mắt đầm đìa, khoe môi run run, gần như không thể nói ra lời: “Lâm Hy, một người thông minh như cậu mà còn cần phải hỏi tôi cái chân tướng này sao?”

“Ý ông là gì?”

“Cậu nói xem là ý gì đây, tình riêng giữa mẹ cậu và bác cậu không phải là chuyện ngày một ngày hai, bà ấy yêu bác cậu, yêu đến mất đi cả lý trí, họ đã yêu nhau ngay từ trước khi bà ấy kết hôn với ta rồi, cậu nói xem cậu còn có thể là con trai của ai được nữa? Bản thân cậu hãy nghĩ xem, cậu là con trai của ai?”

Con người trong mắt Lâm Hy co giãn kịch liệt, lúc thì giãn to, lúc lại thu nhỏ, miệng há hờ hờ, cứ như thể vừa bị một cây gậy đập mạnh vào đầu, mãi hồi lâu vẫn không định thần lại được.

Ngoài cửa sổ mưa gió bão bùng, sấm sét chiếu vào căn phòng thứ sáng xanh lét đáng sợ.

Người Lâm Hy như bị hút hết linh khí, chỉ còn cái xác không, linh hồn không còn tồn tại. Thật đáng sợ, mặc dù anh đã lật tẩy chuyện tình giữa mẹ và bác từ lâu, nhưng quả thực, anh vẫn chưa bao giờ nghĩ về bản thân mình, hoặc là ngay sâu trong tiềm thức, anh cố không cho phép bản thân mình nghĩ đến khả năng đó. Anh sợ một khi mình đã nghĩ và hiểu rõ ra rồi thì anh sẽ không sống nổi nữa.

Xưa nay anh luôn là người bề ngoài có vẻ ung dung hiền lành, nhưng bên trong lại rất mạnh mẽ quyết liệt, mặc dù anh không suy nghĩ, nhưng có lẽ trong lòng anh biết rõ hơn ai hết, thực ra đã rõ từ lâu rồi. Chẳng biết làm sao được, anh quá thông minh, người quá thông minh sẽ không có cách nào mà giả vờ hồ đồ được. Anh ra tay như vậy, nhẫn tâm như vậy, có lẽ là muốn hủy diệt đi cái chân tướng mà anh không muốn biết tới nhất, chỉ là bản thân anh không chịu thừa nhận mà thôi. Anh không thừa nhận, không có nghĩa là trong lòng anh có thể bình tĩnh, thực tế anh không tài nào khiến mình bình tĩnh được, bác luôn đối xử với anh như đứa con do chính mình đẻ ra vậy, điều này đã trở thành cái gông cùm mà cả đời anh không thể nào thoát ra khỏi, anh nằm mơ cũng thấy Lâm Duy người ngấp trong vũng máu tươi đứng trước mặt anh, không nói gì cả, chỉ nhìn anh vậy thôi, nhìn anh chăm chăm vậy thôi.

Lâm Duy bị đâm, lúc được đưa đến bệnh viện thì đã không còn hơi thở nữa, Lâm Hy đích thân tham gia cấp cứu, anh thực sự muốn cứu bác mình, anh dùng hết tất cả mọi cách. Lúc đó, có lẽ anh đã thấy hối hận, mãi cho đến lúc cuối cùng khi bác bị phủ tấm vải trắng lên, anh vẫn còn như mất hồn, còn đang chìm trong cái ảo giác đáng sợ ấy, còn tưởng đó chỉ là một cơn mơ. Anh thật sự hi vọng đó chỉ là một cơn mơ, để khi tỉnh giấc rồi, sẽ không có gì xảy ra cả.

Rất nhiều đêm, anh bị dày vò trong những cơn mơ như thế, sống không được, chết cũng chẳng xong. Trong lòng càng không muốn nghĩ thì lại càng muốn phải chứng thực, giống như một bệnh nhân mắc bệnh hiểm nghèo vậy, trong lòng biết rõ là mình đã mắc bệnh gì, rất sợ hãi, nhưng lại muốn được bác sĩ chứng thực, bởi dù ít dù nhiều thì trong lòng vẫn còn nuôi một tia hi vọng, hi vọng đó chỉ là nhầm lẫn. Lâm Hy thấy mình chẳng khác nào một “bệnh nhân” hết thuốc chữa, nếu không thể có được sự chứng thực của bố, sớm muộn gì anh cũng phát điên lên trong những cơn suy đoán của mình.

Đã chứng thực rồi, bây giờ, cuối cùng thì đã được chứng thực rồi, Lâm Hy vẫn còn đang giãy chết, môi lắp bắp, vẫn không thể khẳng định: “Tôi... đã giết chết bố đẻ của mình?”

“Cậu nói xem?” Lâm Sở Diên đau khổ nói.

Như có một tiếng sấm giáng xuống đầu, cả đất trời bỗng nhiên chao đảo.

“Không, không thể nào!” Lâm Hy lắc đầu, “Nếu tôi là con trai của bác, vậy rất có thể nhóm máu của tôi phải tương đồng với ông chứ, bởi ông và bác là hai anh em.”

Lâm Sở Diên ngẩng mặt lên, mắt nhìn về bức chân dung của Lâm Bá Hàn treo trên tường, thờ dài một tiếng: “Vậy thì phải hỏi ông nội cậu thôi, câu hỏi này ta không thể trả lời được.”

“...Ông nội?” Lâm Hy hồn bay phách lạc, cũng hướng ánh mắt nhìn bức tranh. Loạn rồi, tất cả loạn hết rồi, đây là cái gia đình gì thế này, đây là cái tình thân gì thế này, sao khủng khiếp đến vậy, sao lại bi thảm đến vậy? Hóa ra từ đầu đến cuối anh chỉ là một vật hi sinh mà thôi. Cuối cùng nước mắt cũng ứa ra khỏi khóe mắt, Lâm Hy mơ màng, giống như một tên tù bị áp giải lên pháp trường, mất hết khả năng chống cự: “Bác... không phải là con đẻ của ông nội, là vậy sao? Vậy ông ấy từ đâu đến, tôi từ đâu đến, vô liêm sỉ! Thật là vô liêm sỉ! Tại sao tôi lại sinh ra trong một gia đình như thế này cơ chứ? Tôi hận các người, sao lại mang tôi đến với cái thế giới bẩn thỉu này...”

“Người mất rồi cần phải được tôn trọng, cậu tích chút đức đi. Rất nhiều chuyện của ông nội cậu tôi cũng không biết, chỉ là nghe hai bà cô của cậu vô tình nhắc đến thôi, chưa bao giờ được ông nội cậu chứng thực cả. Ông cụ đã mất bao năm nay rồi, những chuyện xưa cũ xa vời đó chắc ông ấy cũng mang

theo hết xuống mồ rồi.”

Đột nhiên, Lâm Sỹ Diên không nói nên lời nữa, trong tiếng sấm tiếng sét, ngay cửa phòng khách có một người đang đứng, trên người là bộ quần áo xanh, đáng người gầy gò, khắp người nước nhỏ giọt từ trên xuống dưới.

Lâm Hy quay người lại, nhìn theo hướng ánh mắt của bố, bỗng nhiên run rẩy cả người.

Lưu Yến lao đảo, run sợ trợn trừng mắt, như thể không quen biết họ, từng bước lùi về sau, lùi vào đến tận góc tường. Hiển nhiên những lời họ vừa nói, bà đều nghe thấy hết cả.

Bà ôm đầu kêu gào lên thảm thiết: “A!...”

Đúng vậy, người đã chết thì không thể nói gì được nữa. Chân tướng chỉ có thể bị chôn sâu dưới đất, nở giun nở gòi, thối rữa đi thì cũng chỉ sợ đến lúc nào đó có người khác biết.

Thế nhưng, trên đời này lại chưa bao giờ có bí mật nào là mãi mãi cả.

Lâm Duy rốt cuộc có phải là con trai của Lâm Bá Hàn hay không, gia tộc nhà họ Lâm cũng đã tranh luận đến cả hàng chục năm trời. Hai người chị của Lâm Bá Hàn thì quyết không thừa nhận Lâm Duy cùng huyết thống, bởi Lâm Duy không phải là do Lâm Bá Hàn với người vợ đầu của ông sinh ra, mà là con riêng của Lâm Bá Hàn với một người tình ngoài giá thú. Lâm Duy sinh ra trong đêm trước ngày giải phóng, Lâm Bá Hàn khi đó là một nhà “tư bản đỏ” vừa mới bước vào giới chính trị. Nhà họ Lâm quyết không để vụ bê bối này lan truyền ra ngoài, liền phong tỏa tin tức nghiêm ngặt, ép bức người phụ nữ đó đi phá thai. Có lẽ là mạng của Lâm Duy chưa đứt được, trong lúc giằng co, người phụ nữ bị động thai và sinh non, tám tháng rồi, lúc sinh ra đứa trẻ vẫn còn sống, nhưng để tránh người mẹ đẻ vương vấn lắng nhang, nhà họ Lâm nói dối là thằng bé vừa sinh ra đã chết rồi.

Sau đó, Lâm Duy được bế về nhà họ Lâm, nói với bên ngoài là Lâm Bá Hàn nhận nuôi một đứa trẻ của một người họ hàng xa. Nhưng ngoài chuyện tương mạo Lâm Duy chẳng có điểm gì giống Lâm Bá Hàn, hai người chị Lâm Bá Hàn không ngừng tỏ ra nghi vấn, đòi đi xét nghiệm máu của Lâm Duy nhưng đều bị Lâm Bá Hàn cự tuyệt. Có lẽ vì sợ nếu như chân tướng bị vạch trần, ông sẽ không thể chịu đựng được sự đả kích, ông thả sống trong sự lừa dối, cứ coi Lâm Duy là con trai ruột của mình còn hơn.

Còn về mẹ đẻ của Lâm Duy, thời kì đầu “Cách mạng văn hóa” đã được Lâm Bá Hàn đưa sang nước ngoài để tránh khỏi tổn hại, nghe nói vì muốn đền bù tội lỗi, trước khi đi Lâm Bá Hàn còn cho người phụ nữ đó một khoản tiền lớn, ông yêu người phụ nữ đó tha thiết, cho dù trong lòng đúng là có hoài nghi nhưng cũng không bao giờ mở miệng hỏi về chuyện huyết thống của Lâm Duy. Chỉ có điều, thái độ của ông đối với Lâm Duy luôn lạnh nhạt, cũng giống như Lâm Sỹ Diên không coi trọng Lâm Hy vậy. Lâm Bá Hàn cũng luôn luôn không coi trọng Lâm Duy, di chúc của ông cũng để lại phần lớn tài sản cho Lâm Sỹ Diên.

Mãi cho đến lúc lâm chung, cuối cùng Lâm Bá Hàn cũng có chút hối hận. Lúc hấp hối, ông nắm chặt tay Lâm Duy, lặng lẽ rơi nước mắt, cố hết sức gắng hơi nói “Xin lỗi con”, sau đó lại đuổi những người khác trong gia tộc ra ngoài, một mình trong phòng bệnh nói chuyện với Lâm Duy rất lâu. Còn về việc tại sao Lâm Bá Hàn lại nói lời “xin lỗi” với Lâm Duy, rồi lại một mình nói với ông những chuyện gì, thì đến nay vẫn còn là một câu đố, có lẽ chính là bí mật thuộc về Lâm Duy và người cha Lâm Bá Hàn của ông...

Nhưng Lâm Duy vẫn luôn không được mọi người trong gia tộc coi là người nhà thực sự, ông thông minh tuyệt đỉnh, từ nhỏ đã học được cách thăm dò ý tứ người khác qua lời nói và sắc mặt, tính cách lại mạnh mẽ, sau khi bỏ qua đời, ông lại càng hăng hái nỗ lực, dựa vào thực lực của mình, cuối cùng đã trở thành một đại luật sư danh tiếng lẫy lừng Giang Nam. Có lẽ là câu nói nào đó của bố trước lúc lâm chung đã tác động đến ông, ông luôn là một người ôn hòa nhã nhặn, không bon chen với đời, vậy nên cho dù thân phận của Lâm Duy luôn bị cả gia tộc nghi ngờ, nhưng tài hoa và khí phách của ông luôn khiến thế hệ sau trong gia tộc kính phục và ngưỡng mộ.

Và lại ông trời cũng có lúc công bằng, ví như Lâm Sỹ Diên, từ nhỏ đã sinh ra và lớn lên trong hủ mật, ông trời cho ông cuộc sống mà muốn vạn người đều mơ ước, nhưng thứ duy nhất lại không cho ông lại là tình yêu mà ông khao khát. Ông dành trọn nửa cuộc đời, nhưng trước sau gì vẫn chưa bao giờ có được tình yêu của Lưu Yến. Ngược lại, Lâm Duy từ nhỏ đã bị kì thị, chịu đủ mọi ánh mắt lạnh nhạt của mọi người, từ lúc thành niên đã một mình xông pha bên ngoài, không ai cho ông một chút thương xót gì, nhưng bù lại, ông lại có được tình yêu của Lưu Yến, đến chết vẫn không phai mờ, không bao giờ hối hận!

Hai người quen nhau như thế nào đã không còn quan trọng nữa, khi đó Lâm Duy đang thực tập ở trong tỉnh thành, Lưu Yến là diễn viên múa của đoàn văn công bộ đội. Bác Lưu là tư lệnh quân khu tỉnh, Lưu Yến là con gái nhà tướng, nhưng cho dù là vậy, chuyện tình yêu đôi lứa vẫn không phải là chuyện mà bản thân cô tự quyết được. Bác Lưu một lòng muốn gả con gái cho người trong ngành, không muốn để con gái ở địa phương, chỉ tiếc rằng Lưu Yến sống chết đòi đi cùng Lâm Duy.

Lúc đó Lưu Yến cũng to gan, ở nhà được gia đình nuông chiều quá thành ra tính tình bướng bỉnh, thậm chí cuối cùng còn bỏ nhà theo Lâm Duy đi tận Bắc Kinh. Khi đó Lâm Duy chẳng có gì trong tay, dù xuất thân trong một gia đình danh giả nhưng bản tính tự lập không bao giờ chịu dựa dẫm vào gia đình, học phí học đại học đều là do ông đi làm thêm để dành mà đóng, luật sư ngày đó cũng không được giàu có như bây giờ, thu nhập của Lâm Duy ít ỏi, nuôi mình còn khó huống chi là nuôi một “gia đình”.

Nhưng Lưu Yến lại là một người quyết đoán, một khi đã quyết chuyện gì thì có chín con trâu cũng không kéo được lại, từ nhỏ đã được nuông chiều nhưng bà vẫn có thể chịu khổ như bao người phụ nữ khác, nấu cơm giặt giũ, chuyện gì cũng làm được, thậm chí bà còn không múa nữa, một lòng muốn lấy Lâm Duy, rồi chăm chồng sinh con. Khi đó bà đã mang bầu, còn chưa kịp chia sẻ niềm vui được làm mẹ với Lâm Duy thì bố đã phái người đến Bắc Kinh bắt bà, lôi về tỉnh thành giam lỏng. Con gái tư lệnh quân khu chưa chồng mà chửa, chuyện này thì nghiêm trọng quá rồi, tiếc rằng khi đó Lưu Yến đã mang bầu bảy tháng, lưu sản rất nghiêm trọng, người nhà lặng lẽ để bà sinh đứa con ra, rồi lập tức đem đứa bé đi cho người ta. Lưu Yến còn chưa được nhìn thấy mặt con, chỉ mơ hồ nghe thấy y tá đỡ sinh nói đó là một bé trai, đến khi bà tỉnh lại thì đứa bé đã không biết ở phương nào rồi.

Hơn ba mươi năm rồi, đứa bé mất tích đã trở thành nỗi đau không thể nào vui đi trong lòng Lưu Yến. Cũng vì thế mà bà đoạn tuyệt quan hệ với bố mẹ, suốt cho đến tận khi lấy chồng, bà vẫn từ chối không chịu về thăm nhà. Một mình sống trong ký túc xá đoàn văn công, năm hết Tết đến cũng không về. Bà không thể tha thứ được cho bố mình, mặc dù đến những năm cuối đời bố cũng tỉnh ngộ, cũng từng cho người đi tìm đứa bé, nhưng biến người mệnh mông, tìm một người mà ngay đến họ tên cũng không biết thì đâu có dễ dàng gì.

Mấy năm sau, Lưu Yến đến Ly Thành biểu diễn, được bạn bè giới thiệu và quen biết Lâm Sỹ Diên, khi đó bà không hề biết Lâm Sỹ Diên chính là em trai của Lâm Duy, bởi khi bà và Lâm Duy yêu nhau, không bao giờ ông nhắc đến người nhà, không những không nhắc đến mà còn rất kiêng kị, cứ như thể gia đình làm cho ông xấu hổ trước mọi người vậy. Mà Lâm Sỹ Diên đối với Lưu Yến thì có thể nói là tình yêu sét đánh, ngay lập tức ông tấn công bà tới tấp. Thái độ của Lưu Yến với Lâm Sỹ Diên chẳng nóng cũng chẳng lạnh, chỉ miễn cưỡng đối phó, mãi cho đến khi tình cờ gặp anh trai của Lâm Sỹ Diên: Lâm Duy, bà mới ý thức được rằng, bà và Lâm Duy vẫn chưa hề kết thúc. Nhưng Lâm Duy lại từ chối nói lại tình xưa với bà, bởi ông không muốn cướp người phụ nữ của em trai mình. Lưu Yến đã không làm thì thôi, đã làm thì phải làm cho trót, bà nhận lời cầu hôn của Lâm Sỹ Diên, về vang đường hoàng vào nhà họ Lâm, mục đích thì chỉ có một, là có thể thường xuyên được gặp Lâm Duy.

Dù gì thì vẫn còn trẻ, làm việc gì cũng không nghĩ trước nghĩ sau, cái giá mà Lưu Yến phải trả sau khi vào nhà họ Lâm là bà rơi vào vực sâu đau khổ từ đó, một là người chồng chung giường chung gối, một là người đàn ông mình yêu tha thiết, dày vò bản thân đến sức cùng lực kiệt, lúc nào cũng ủ rũ buồn bã, cuộc sống toàn những lời giả dối suốt hơn ba mươi năm bà chưa một lần thực sự nói cười vui vẻ.

Lâm Duy là luật sư nên vô cùng lý trí, mấy năm đầu, thế nào cũng không cùng Lưu Yến vượt quá giới hạn đạo đức, hơn nữa, để khiến Lưu Yến từ bỏ ý nghĩ, ông cũng nhanh chóng lập gia đình, đối với Lưu Yến mà nói, điều này chẳng khác gì một đòn đá kích chí mạng. Nhưng bà không thể nói gì, không thể bày tỏ điều gì, có uất ức đến thế nào cũng chỉ có thể ngậm đắng nuốt cay. Một lần gia đình tổ chức tiệc, Lưu Yến say rượu, khi đó Lâm Sỹ Diên đang đánh bài cùng bà cô mình, đành nhờ Lâm Duy đưa Lưu Yến về. Chính một lần đó gần gũi Lưu Yến, Lâm Duy không khống chế được tình cảm và rơi vào bẫy tình của bà. Không lâu sau, Lưu Yến mang bầu, Lâm Sỹ Diên vui mừng khôn xiết nhưng Lưu Yến thì lại sợ hãi vô cùng, nhất quyết đòi phá bỏ đứa bé đi, bởi bà không thể xác định đứa bé là con ai. Cuối cùng vẫn không thoát được Lâm Sỹ Diên, đứa bé được sinh ra, từ đó Lưu Yến lại rơi vào một nỗi dày vò khác...

Khi Lâm Hy bốn tuổi, chân tướng bị vạch trần, Lưu Yến có chết cũng không chịu nói ra tên người đàn ông đó, cho dù từ đây vợ chồng có trở thành người xa lạ, bà cũng không dám nói ra.

Lưu Yến tinh thần trầm cảm lâu ngày, muốn sống không được, muốn chết cũng chẳng xong, Lâm Duy cũng chẳng thanh thản gì, ông là đàn ông, nhìn mặt con mà không thể nhận con, một chút xíu tình cảm cũng không được để lộ ra ngoài, ông cũng bị dày vò đến gần như phát điên. Ông cũng có vợ và con gái, cũng vì dễ làm tròn trách nhiệm này nên luôn cố gắng gượng đến hơn năm mươi tuổi, con gái lớn đi nước ngoài du học, cuối cùng ông mới quyết định cho cuộc đời còn lại của mình một chút cơ hội. Bởi ông và Lưu Yến đã sống khổ sống sở hơn nửa đời người, tóc đều đã bạc, ông không thể nào gắng gượng tiếp ba bốn chục năm nữa, đời này kiếp này, chỉ cần được ở bên nhau, mọi sự chỉ trích thế nào ông cũng chấp nhận. Ông lặng lẽ sắp xếp ổn thỏa cuộc sống của vợ, ông vẫn luôn từ chối đưa ra 12% số cổ phần đó cũng chính là dự định cho vợ và con gái, ông muốn nửa đời còn lại của vợ cũng còn có chỗ trông cậy, cũng muốn con gái có của hồi môn hậu hĩnh để về vang đường hoàng khi về nhà chồng.

Tuy nhiên, điều mà Lâm Duy không hề nghĩ đến là, chính vì 12% số cổ phần đó đã khiến ông rơi vào vòng xoáy tranh quyền đoạt lợi trong gia tộc, cuối cùng còn mất đi cả mạng sống. Đương nhiên đây chỉ là một mặt, chuyện ông mưu tính bỏ trốn cùng Lưu Yến bị Lâm Hy phát hiện cũng là một nguyên nhân rất quan trọng. Sau nhiều lần thương lượng không có kết quả, cuối cùng Lâm Hy đã đánh mất cả chút nhân tính cuối cùng...

Lưu Yến luôn tưởng rằng cái chết của Lâm Duy là do Diệp Quán Ngữ làm. Bà có nằm mộng cũng không bao giờ nghĩ rằng đó lại là Lâm Hy giả họa. Vô tình nghe thấy cuộc nói chuyện giữa Lâm Sỹ Diên và Lâm Hy, Lưu Yến như đã “chết” ngay lúc ấy. Thực ra tối hôm đó, bà định đến thăm Lâm Sỹ Diên vì nghe nói ông bị trúng gió, dù sao thì cũng là vợ chồng bao năm, về tình về lý bà đều nên đi thăm ông một chuyến cho phải, thuận tiện cũng nói luôn về chuyện ly hôn.

“Tôi đã giết chết chính bố đẻ của mình?” Lâm Hy như phát điên, nói trong nước mắt và phần uất.

Câu nói đó như sét đánh xé tan tinh thần và con người Lưu Yến. Bà không biết đã chạy ra khỏi đó như thế nào, suốt mấy ngày liền, bà tự nhốt mình trong căn nhà nhỏ trên phố Thúy Hà, không gặp bất kì một ai.

Một đêm, đứng sau một đêm, mái tóc hoa râm của Lưu Yến bỗng chuyển thành bạc phơ hết cả. Lúc bà Tứ bùng bừa sáng lên cho bà cũng phát hoảng, không thốt lên được lời nào.

Lâm Sỹ Diên và Lâm Hy lần lượt đến thăm Lưu Yến. Lâm Hy quỳ gối trước mặt mẹ không chịu đứng lên, từ đầu đến cuối Lưu Yến vẫn không buồn bận tâm, không nhìn con lấy một lần.

Ngoài hai bố con nhà họ Lâm, ngày nào cũng có nhân viên công tác của đội thi công đến khuyên nhủ chủ hộ chuyển nhà, công việc phá dỡ toàn diện phố Thúy Hà đã duy trì suốt mấy tháng, căn nhà này của nhà họ Lâm đã trở thành “cô đảo” giữa bộn bề gạch nát. Xung quanh toàn những gạch ngói đổ nát, tất cả những cột điện gì đó cũng đã bị ủi đổ hết cả, chỉ còn mỗi căn nhà nhỏ này là đang gian nan cố gắng giữ lại tấc đất cuối cùng trong bụi bặm ngập trời xung quanh.

“Chính là ở đây, thừa Tổng giám đốc.”

Lữ tổng quản xuống xe, chỉ căn nhà nhỏ đã thành “cô đảo”, nói.

Diệp Quán Ngữ nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy một cỏi đầy bụi bặm, phố Thúy Hà đổ nát ngày xưa giờ đã thành công trường, ngoài căn nhà nhỏ ấy ra, những căn nhà cũ và nhà trần đều đã biến mất, mấy ụ và xe nâng đang làm việc căng thẳng trên đồng cỏ nát thê lương, cả công trường bộn rộn rồi rít.

Chỗ nào cũng có thể thấy nhân viên thi công và công nhân đầu đội mũ bảo hiểm vàng, giám đốc dự án và lãnh đạo cấp cao của công ty chắc hẳn đã biết chủ tịch hội đồng quản trị sắp đến nên đã nghênh đón từ xa, họ đều tưởng Diệp Quán Ngừ đến thị sát công trường, giám đốc dự án chỉ vào công trường nói: “Công trình tiến triển rất thuận lợi, chỉ có mỗi chủ hộ nhà đó sống chết thế nào cũng không chịu chuyển đi, chúng tôi làm công tác khuyến nhủ suốt mấy tháng liền mà chưa có tác dụng gì...”

Diệp Quán Ngừ giẫm lên đồng gạch ngói vụn, bước về phía căn nhà nhỏ cô độc đó. Giám đốc dự án định đi theo, Lữ tổng quản nháy mắt ra hiệu, bảo anh dừng bước, rồi lại nói với những người phụ trách khác: “Mọi người cứ làm việc của mình đi, Tổng giám đốc chỉ xem qua một chút thôi, có việc gì sẽ gọi mọi người sau.”

Lúc ấy mọi người mới tản ra chỗ khác.

Cánh cổng căn nhà nhỏ đóng chặt, Diệp Quán Ngừ gõ cửa, bên trong vọng ra tiếng một phụ nữ tầm tuổi trung niên: “Đã nói rồi, các anh đừng đến nữa, chẳng có tác dụng gì đâu, phu nhân nhà chúng tôi không chuyển nhà đâu.”

Lữ tổng quản đi theo ngay sau lưng cất tiếng: “Chúng tôi không phải đến để khuyên mọi người chuyển nhà. Chúng tôi là hàng xóm cũ của phu nhân đây, đến thăm phu nhân một lúc.”

“Két!” Cửa từ từ được mở ra từ bên trong.

Bà Từ quan sát Diệp Quán Ngừ và Lữ tổng quản đứng trước cửa từ trên xuống dưới: “Hai người là hàng xóm cũ của phu nhân nhà chúng tôi sao?”

“Vâng, phiền bà lên thông báo một tiếng, cứ nói là hàng xóm cũ họ Diệp đến thăm bà ấy.” Lữ tổng quản thay Diệp Quán Ngừ cất lời.

Bà Từ chần chừ, cuối cùng cũng lên lầu thông báo. Chẳng phút chốc bà đã đi xuống, chỉ vào bên trong: “Hai người vào đi, phu nhân mời vào.”

Lữ tổng quản nhìn Diệp Quán Ngừ: “Tổng giám đốc, tôi ở dưới nhà đợi anh.”

Diệp Quán Ngừ không lên tiếng, một mình bước qua ngưỡng cửa. Bà Từ dẫn anh lên lầu, cầu thang gỗ rõ ràng đã lâu năm không trùng tu gì, bước một bước lại thấy tiếng kêu cọt ka cọt két. Cửa sổ trong phòng đều đóng kín, trong phòng rất tối, không khí cũng không lưu thông được, cả tầng một lẫn tầng hai đều bao phủ một mùi ẩm mốc.

Diệp Quán Ngừ biết, đây là mùi của sự mục nát.

Gia tộc này đã đi đến mục nát rồi, một đời danh vọng cũng chỉ đến vậy mà thôi. Họ có quá nhiều thứ không dám để người khác biết được, vậy nên thà ở trong bóng tối mà chấp nhận mục nát dần đi từng ngày còn hơn việc chân tướng bị vạch ra trước ánh sáng, họ không hiểu, rằng trên đời này chẳng có thứ bí mật nào là mãi mãi cả. Diệp Quán Ngừ chỉ cảm thấy đau thương, anh có năm mơ cũng không bao giờ tưởng tượng được rằng thân thể của mình cũng là một phần trong kho bí mật ấy, mục nát suốt hơn ba mươi năm, giờ lại để anh phải tự tay vạch trần.

“Cuối cùng thì ta cũng đã đợi được con rồi.”

“...”

“Trước kia ta đã từng nghi ngờ, hóa ra đúng là con!”

“...”

“Có thể bước lại đây gần hơn một chút được không, để ta được nhìn rõ con, con trai, ta đã tìm con suốt hơn ba mươi năm trời, bao năm qua ta sống người không ra người, ma không ra ma tất cả là vì con đó...”

“...”

“Đứng, đứng, bước lại gần đây, gần hơn một chút nữa... Con rất giống bố con, nhất là đôi mắt, nhưng con còn đẹp trai hơn ông ấy, khôi ngô tuấn tú hơn cả ông ấy...”

“Bố tôi là ai?” Cuối cùng Diệp Quán Ngừ cũng lên tiếng. Anh đứng đối diện với cửa sổ, rèm cửa chỉ kéo nửa bên, Lưu Yến nằm trên chiếc ghế dài ngược với hướng ánh sáng, không nhìn rõ được sắc mặt của bà, chỉ thấy dưới mái tóc trắng rồi bù kia là một khuôn mặt hốc hác.

Người phụ nữ này là mẹ anh đấy ư? Diệp Quán Ngừ đến gần, yếu đuối như không thể đứng vững được! Không! Không! Lương Hỷ Trân mới là mẹ của anh, cho dù bà có nghèo khổ, cho dù bà không có dung nhan xinh đẹp, nhưng bà là một người lương thiện, là người phụ nữ lương thiện nhất trên đời này...

Còn người phụ nữ trước mặt anh đây, người phụ nữ quý phái từng ngao mạn kiêu sa như hoàng hậu năm xưa khi bà tát vào mặt Lương Hỷ Trân mẹ anh một cái bạt tai, lúc đó Diệp Quán Ngừ mới tám tuổi, cả đời anh cũng không thể nào quên được cái tát đó!

Trời ơi, bà ta lại là mẹ đẻ của anh? Sao vận mệnh lại tàn khốc đến vậy, lại trớ trêu đến vậy? Hai gia đình đã từng là hàng xóm của nhau lâu như vậy, Lương Hỷ Trân còn từng nuôi con giúp nhà họ Lâm, từng cho Lâm Nhiên bú sữa, rồi cuối cùng lại trở thành oan nghiệt mấy đời, khiến cho đến đời này cả hai nhà vẫn còn vướng mắc không yên.

“Bố con...” Lư Yển gắng gượng ngồi dậy, trời nóng bức thế này mà bà lại khoác một cái khăn dày hự, run lấy bầy, giọng bà cũng run run, “Ông ấy, ông ấy đã chết rồi.”

“Chết rồi?” Diệp Quán Ngữ chau mày.

“Đúng vậy, đã chết rồi.”

“Ông ấy là ai?”

Lư Yển không trả lời ngay, ngẩng ngẩn nhìn Diệp Quán Ngữ, đứa con trai đã mất tích hơn ba mươi năm trời, không ngờ nó đã lớn đến thế này rồi, hiên ngang to lớn như một cây tùng kiên cường trước gió tuyết. Bà muốn ôm anh biết bao, muốn vuốt ve khuôn mặt anh, hơn ba mươi năm qua, bà thường xuyên nghe thấy tiếng khóc trẻ con trong mơ, nghe sao thảm thương khiến trái tim bà cũng vỡ nát ngay trong mộng, đến khi tỉnh lại vẫn là nỗi đau xé ruột xé lòng. Nhưng, rõ ràng là anh đang từ chối đến gần bà, đường nét trên khuôn mặt căng ra, không một chút biểu hiện xúc động, khỏe miệng lạnh tỉnh, giọng nói lạnh băng: “Rốt cuộc ông ấy là ai?”

“Ông ấy đã chết rồi.” Lư Yển lắp bắp, như thể đã mất đi linh hồn vậy.

“Tôi hỏi bà, ông ấy là ai?” Diệp Quán Ngữ bỗng hét to lên, âm thanh ấy như tiếng gió gầm rú, khiến cả căn nhà đều như rung lên, bụi bặm cũng tung bay mù mịt.

Lư Yển giật mình sợ hãi, run rẩy co rúm người lại, gương đôi mắt ráo hoảnh nhìn Diệp Quán Ngữ, tiếng nói đục đục không rõ: “Là, là Lâm Duy...”

Diệp Quán Ngữ nghe hai tiếng Lâm Duy bỗng nhiên chao đảo. Lâm Duy... Sao lại có thể là ông ấy? Người biện hộ vô tội cho Đỗ Trường Phong chẳng phải chính là ông ấy sao? Anh giật mình, bỗng nhớ lại việc Âu Dương Chiêu đã từng đưa cho anh xem một tập tài liệu, chuyện tình riêng giữa Lư Yển và Lâm Duy anh đã biết từ lâu rồi, khi đó anh còn dùng nó để uy hiếp Lâm Duy giao 12% cổ phần ra, đáng lẽ anh phải nghĩ đến ngay chứ? Khi Lữ tổng quản nói cho anh biết rằng mẹ đẻ của anh là Lư Yển, anh phải nghĩ ngay đến bố đẻ của anh là Lâm Duy mới phải, là anh không nghĩ đến, hay là anh không dám nghĩ?

Như cổ tiếng sấm sét nổ ùng ùng bên tai, thù sâu như biển máu, luẩn quẩn khắp một vòng, không ngờ lại “trùng trùng” theo cách thâm đến thế này, cho dù trời đất cách biệt, nhưng thù hận đã ăn sâu vào trong lòng anh. Anh hận con người đó còn hơn cả hận Đỗ Trường Phong, bởi khi đó dù sao Đỗ Trường Phong cũng vẫn còn là niên thiếu bồng bột lỡ tay giết người, có rất nhiều chuyện đều là do người nhà anh ta đứng đằng sau thao túng, mà Lâm Duy chính là kẻ vạch ra sách lược cho vụ kiện hoang đường ấy. Cả đời này Diệp Quán Ngữ cũng không bao giờ quên cái vẻ ung dung bình tĩnh của Lâm Duy khi nói những lời xằng bậy đó trên tòa, uống công anh luôn gọi ông ta đây cảm phục và chân tình “Bác Lâm”. Ra khỏi phòng xét xử, anh hỏi Lâm Duy sao lại có thể như thế, Lâm Duy không cho anh lấy một câu trả lời, chỉ để lại cho anh một bóng lưng lạnh lùng. Giờ đây, Diệp Quán Ngữ vẫn muốn hỏi, hỏi trời, hỏi đất, hỏi số phận, cũng hỏi cả Lâm Duy đã nằm xuống dưới đất kia, sao lại có thể thế này, tại sao lại có thể thành ra thế này?

“Bố con cũng đã nhớ thương con... suốt hơn ba mươi năm trời...” Nước mắt bỗng tuôn trào ra từ trong đôi mắt ráo hoảnh của Lư Yển, bà xiêu vẹo đứng dậy, sức khỏe quá yếu ớt đến nỗi bà gần như bước không thể vững.

Bà lão đảo bước về phía trước, Diệp Quán Ngữ lại lùi về sau, cảnh hai mẹ con gặp nhau lại trở thành nỗi đã kích tàn khốc nhất cuộc đời anh, anh không có cách nào đối mặt với nó, anh không thể tiếp nhận nó, anh chỉ có thể lùi lại phía sau...

“Con trai, hãy để mẹ được ôm con...”

Lư Yển giang cánh tay ra, trong lớp ống tay áo tơ tằm lộ ra cánh tay gầy ruộc chỉ còn da bọc xương, những đốt xương tay nổi lên rõ rệt, trông như củi khô, cánh tay run rẩy chìa về phía Diệp Quán Ngữ. Mái đầu bạc phơ, hai hàng nước mắt chảy dài, bà nức nở nghẹn ngào, “Con trai, con là con trai của mẹ, sao không chịu để mẹ gần con một chút... Mẹ biết con hận nhà họ Lâm, mẹ cũng hận nhà họ Lâm lắm chứ. Tuổi thanh xuân và tình yêu của mẹ đã bị chôn vùi hết cả trong đó rồi, giờ đây vẫn còn chưa tắt thở, cũng là vì muốn được nhìn mặt con. Hãy để mẹ được thực sự chạm vào con, vuốt ve con, mẹ thực sự rất sợ đây là một giấc mơ, rồi khi tỉnh dậy thì chẳng còn gì nữa...”

Diệp Quán Ngữ vẫn lùi lại phía sau, lạnh lùng nhìn bà: “Chỉ là bà đã sinh ra tôi mà thôi.”

“Đúng, đúng là ta chỉ sinh ra con, chưa từng nuôi con dù chỉ một ngày, ta không có tư cách được con gọi là mẹ, nhưng con trai à, có rất nhiều chuyện mẹ không thể xoay chuyển được, con người làm sao có thể lay chuyển được vận mệnh cơ chứ... Giờ ta đã chẳng còn gì cả, Lâm Nhiên ra đi sớm, Lâm Hy lại trở nên như vậy... Ta thực sự ước gì ta không sinh ra nó, nhưng không làm khác được, chính là ta đã mang các con đến với thế giới này...”

Một câu nói gọi lên biết bao suy nghĩ trong lòng Diệp Quán Ngữ, Lư Yển là mẹ anh, vậy Lâm Hy... há chẳng phải là anh em cùng mẹ khác cha của anh sao? Trời ơi! Sao lại có thể tàn nhẫn như thế được?

Diệp Quán Ngữ đã hoàn toàn sụp đổ rồi, dường như đến hơi thở cũng cảm thấy đau đớn, anh lắc đầu, chỉ lắc đầu cuối cuối, những giọt nước mắt cuối cùng cũng không kiềm chế được, cứ thế trào ra từ khóe mắt: “Đây không phải là thật! Không, không, đây không phải là thật...”

Lư Yển đứng cách anh chừng hai thước, bà khóc lóc thảm thiết: “Lâm Hy là em trai của con, Quán Ngữ, nó là em trai con! Ta biết nó đã phạm tội tày đình, đạo trời khó dung tha, nhưng Quán Ngữ, nó là em trai con đó! Con hãy tha cho nó đi, mẹ xin đổi cái mạng này lấy mạng của nó, có được không? Các con đều là con trai ta, là khúc ruột đứt ra từ mẹ, mẹ không muốn nhìn thấy các con tàn sát lẫn nhau. Không, Quán Ngữ, không thể được...”

“Tôi không có người em nào như thế cả!” Diệp Quán Ngữ gào lên, trán nổi chằng chịt gân xanh, anh xua hai tay, lại lùi về phía sau, sát cánh cửa, “Tôi

không có đứa em trai nào như vậy! Bà có cầu xin cũng vô ích thôi, hấn là kẻ thù không đội trời chung với nhà họ Diệp chúng tôi, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho hấn! Cho dù có phải khuynh gia bại sản, tôi cũng phải đưa hấn đến pháp trường!” Nói rồi anh quay lưng, chạy vội ra phía cửa.

Lưu Yên cũng chạy đến, nhưng bà bước nhanh quá, ngã sấp xuống đất. Bà ôm lấy chân Diệp Quán Ngữ, siết chặt lấy: “Quán Ngữ, nó là em trai con, con không thể làm hại nó! Mẹ cầu xin con đấy, nếu mẹ chết rồi, nó chính là người thân duy nhất trên đời này của con, người thân có cùng huyết thống duy nhất của con đấy, con có hiểu hay không?”

Diệp Quán Ngữ thờ dốc, giằng mạnh chân ra, chạy như bay thẳng xuống dưới nhà, suýt chút nữa thì đâm thẳng vào bà Tứ đang bước lên tầng. Bà Tứ nghe thấy tiếng khóc mới định lên xem thế nào. Lữ tổng quản đang đứng ngoài cửa, thấy Diệp Quán Ngữ chạy xuống liền vội đến đón, Diệp Quán Ngữ không chú ý đến ông, sai những bước dài đi ra khỏi cửa.

“Tổng giám đốc.” Lữ tổng quản vội vàng đi theo sau.

Hai người một trước một sau dầm chân bước qua đồng gạch ngói vỡ nát bụi bặm, đi thẳng ra chiếc ô tô đỗ bên đầu đường. Đã có tùy tùng mở cửa xe ra chờ anh từ lâu, chân trước, chính lúc chân trước vừa mới nhấc lên, Diệp Quán Ngữ bỗng nghe thấy có tiếng người hét to sau lưng mình hai tiếng “Phu nhân!”, tiếp đó là một tiếng động, nghe giống như một vật nặng gì đó rơi xuống đất.

Lữ tổng quản ngoảnh đầu trước, giật mình sợ hãi lùi lại phía sau.

Diệp Quán Ngữ như thể bị đâm một nhát từ sau lưng, bỗng chốc mũi kiếm đâm thẳng vào tim, anh vẫn giữ tư thế một chân trước bước lên cửa xe, gót chân sau hơi kiễng lên, khom khom người, không nhúc nhích. Anh rất muốn ngoảnh đầu lại, nhưng khắp người anh không còn sức để nhúc nhích, dù chỉ là một ngón tay.

“Không xong rồi, có người nhảy lầu rồi!”

Ồn ào xáo xác, mọi người từ bốn phía xung quanh lao bỏ về phía đó.

Diệp Quán Ngữ cố hết sức bình sinh, từ từ đứng thẳng người lên, hai tay chống lên cạnh mui xe, gằm mặt xuống, mãi hồi sau mới nói lên được một câu: “Đưa bà ấy đến bệnh viện ngay.”

“Vâng, thưa tổng giám đốc.” Lữ tổng quản chạy bay đi.

Từ đầu đến cuối Diệp Quán Ngữ vẫn không ngoảnh đầu lại, anh đờ đẫn ngồi thừ ra trong xe, nhắm mắt hờ, như một người chết vì bị thương quá nặng, hơi thở thoi thóp, thở ra một hơi, rồi hơi thở thứ tiếp sau đó không biết có kịp nối tiếp hay không. Mặt anh ướt ướt, anh giơ tay lên lau đi, trước mắt chỉ một màn mù mờ, nhưng lại không thể nào lau sạch đi được...

Bạn đang đọc truyện *Trường Mộng Lưu Ngân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Sát hại

Tình hình Đỗ Trường Phong lúc tốt lúc xấu, lúc anh tỉnh táo thì trông chẳng khác gì người bình thường, nhưng lúc phát điên lên thì ngay đến Thư Mạn anh cũng không nhận ra.

Ngày nào Thư Khang cũng đến son trang khám cho anh, mặc dù anh không phải là bác sĩ khoa tâm thần nhưng anh rất quan tâm đến bệnh tình của Đỗ Trường Phong, còn dặn dò Thư Mạn, “Không được cho Lâm Hy đến gần anh ấy nữa bước! Bất cứ thứ thuốc gì anh ta kê đều không được cho anh ấy uống!”

Lúc đầu Thư Mạn không hiểu chuyện gì, cô hỏi tại sao lại thế, Thư Khang mãi sau mới dám nói cho cô biết chuyện có thể Trường Phong đã bị Lâm Hy đưa thuốc cho uống mà không biết công dụng cụ thể rõ ràng như nào. Khi đó Thư Mạn không ngừng lắc đầu, nước mắt bỗng nhiên trào ra: “Không, điều này là không thể, họ là anh em với nhau! Anh, chắc chắn anh nhầm rồi...”

“Là anh em thì đã làm sao? Nếu như chuyện Đỗ Trường Phong giả làm bệnh nhân tâm thần mà bị lật tẩy thì Lâm Hy bắt buộc phải chịu trách nhiệm hình sự, bởi người là do anh ta giết.”

Thư Mạn khóc òa lên nức nở.

Cô không thể nào chấp nhận sự thực rằng Lâm Hy lại có thể ra tay hạ thủ với cả anh trai của mình. Lâm Hy xưa nay luôn đối xử với mọi người rất chân

thành, ôn hòa, ân cần, lịch sự nhã nhặn, làm sao anh ấy lại có thể làm chuyện như thế này được? Nhưng sự thực vẫn thắng hùng luận, sau một thời gian ngừng uống thuốc, tinh thần Đỗ Trường Phong có chuyển biến tốt lên rõ rệt. Mặc dù vẫn có lúc tinh thần bị mất kiểm soát nhưng anh không có những cử chỉ tự hại mình như trước nữa, cũng chỉ gào thét vài tiếng, đập vỡ chút ít đồ đạc. Thư Khang nói, giờ anh đang giám định thành phần của thuốc, đã sắp đến giai đoạn kết thúc, một khi có thể phân tích thành phần của thuốc là có thể kê đơn thuốc tương ứng theo đúng chứng bệnh, giúp Đỗ Trường Phong bớt phụ thuộc vào loại thuốc không rõ ràng ấy.

“Anh! Anh phải cứu lấy Đỗ Trường Phong!” Thư Mạn khóc lóc cầu xin Thư Khang.

Thư Khang nhìn em gái mà cũng xót lòng: “Em cũng phải giữ gìn sức khỏe mới phải, mới làm phẫu thuật chưa được bao lâu, đừng để bị mệt quá, việc chăm sóc Đỗ Trường Phong hãy giao cho ông Lương và bà La đi.”

“Không, nhất định em phải đích thân chăm sóc anh ấy, bây giờ em không thể tin tưởng ai cả.” Thư Mạn nghĩ lại vẫn còn thấy sợ. Giờ cô đúng là thần hồn nát thần tính, nhìn cô cây cứng hóa thành bình lính, mỗi ngày không chỉ đích thân xuống bếp chuẩn bị đồ ăn đồ uống cho Đỗ Trường Phong, mà đến ngay cả sữa và nước anh uống cô cũng đều kiểm định nghiêm ngặt, thuốc thang thì lại càng phải hỏi đi hỏi lại Thư Khang. Thư Khang gật đầu cô mới dám cho Trường Phong uống, nói chung là chuyện gì cũng phải tự tay mình làm mới chịu yên tâm.

Sáng hôm đó, cô gọi đầu cho Đỗ Trường Phong, gọi đầu xong còn cạo mặt cho anh nữa, vuốt ve chiếc cằm nhẵn nhụi của anh, cô rất hài lòng với kiệt tác của mình: “Ừm, bây giờ trình độ cạo râu của em có tiến bộ rất lớn đấy, sau này dù chúng ta không có cơm ăn nữa, cũng có thể gánh đôi quang gánh ra phố cắt tóc cạo mặt cho người ta, cũng kiếm được bát cơm bát gạo mà ăn đấy!”

Nói vậy, từng giọt từng giọt nước mắt Thư Mạn cứ thế lăn xuống hai má.

“Em đi đâu anh cũng đi theo em.” Lúc này, dường như tinh thần Đỗ Trường Phong đang tỉnh táo, khi cô áp gần mặt vào mặt anh, anh phát hiện cô đang rơi nước mắt, định ngoái đầu lại nhìn cô. “Đừng động đấy!” Cô nhẹ nhàng xoay đầu anh lại, nước mắt thì rơi nhưng miệng thì lại cười, trông mới đau thương, mới tuyệt vọng làm sao: “Anh đứng là một tên ngốc, mãi mười ba năm mới đến tìm em, lại còn đi đường vòng luẩn quẩn thế chứ, còn mời em đến làm giáo viên của trường anh nữa, anh thật là ngốc... Trường Phong, anh không hối hận sao? Yêu một người chẳng có gì tốt đẹp như em, người lại mang bệnh nữa, lại còn có một quá khứ như vậy nữa...”

Đỗ Trường Phong nhắm mắt, lẩm bẩm: “Anh bằng lòng.”

Chỉ một câu ấy, bất kỳ lời nói nào khác cũng đều là thừa thãi. Chỉ một câu nói ấy.

“Trường Phong...” Nước mắt Thư Mạn lại trào ra nhiều hơn, cô ôm chặt anh từ phía sau lưng, nghẹn ngào không nói nên lời. Hai người ngồi đối diện với công sơn trang, có thể nhìn thấy chiếc hồ bên ngoài sơn trang, trên mặt hồ xanh biếc sóng gợn lăn tăn sáng lấp lánh, trên mặt hồ lênh đênh những đám bèo ấy, đã từng có hai con thiên nga trắng muốt... Quả là một bức tranh đẹp làm sao. Từ khi cô biết được cô chính là “cô bé” của anh, cô thường thẩn thờ nhìn mặt hồ, có lúc nhìn lâu quá thậm chí còn có ảo giác, hình như cô nghe thấy tiếng kêu “Ku ru... ku ru...”, âm thanh đó mới đẹp làm sao, như thể ngôi sao băng vắt ngang qua bầu trời xanh biếc vậy.

Cô nói với anh: “Trường Phong, nếu còn có kiếp sau, em nguyện làm con thiên nga đó, con thiên nga tên là ‘cô bé’ ấy, em muốn sống lại một cuộc sống thay nó.”

“Em không sợ hòng sủng của thợ săn sao?”

“Cho dù có hòng sủng của thợ săn, khi em rơi xuống, em cũng phải rơi vào lòng anh.”

Lúc này, cô lại nhìn mặt hồ và thẩn thờ, nghĩ lại chuyện hai người đã nói với nhau, như là hạnh phúc, mà cũng như là đau thương, cô thực sự không tài nào kiềm chế được những giọt nước từ trong khóe mắt mình lăn xuống. Xưa nay cô không hề biết hóa ra mình lại có nhiều nước mắt đến vậy, như thể chúng rơi thế nào cũng không hết được. Giờ hai người yêu nhau, liệu có còn kịp nữa không? Trong lòng cô không biết bao nhiêu lần tự hỏi như vậy, có còn kịp không? Cô đã làm phẫu thuật rồi, tương như đã trở lại bình thường rồi, nhưng dạo này lại có vẻ không ổn, cô thường xuyên bị tức ngực, khó thở. Sức khỏe của mình chỉ có mình là biết rõ nhất, cô biết, nếu lại vào bệnh viện một lần nữa, cô chắc chắn mình không còn khả năng ra được khỏi đó nữa. Cô không dám lên tiếng, chỉ sợ anh trai biết, cô biết là ông trời đã chiếu cố đến cô lắm rồi, mới ban tặng cho cô tình yêu oanh liệt đến thế này, ngay ở đoạn cuối đường đời.

Cô không thể đòi hỏi quá nhiều, nếu không chỉ sợ sẽ lại mất đi càng nhiều hơn. Cô đã nếm đủ nỗi đau của sự mất mát rồi, cô không thể tiếp tục để mất đi nữa. Cô nhất định phải giữ thật chặt, chính như lúc này, cô ôm Đỗ Trường Phong, lấy hết sức bình sinh, chỉ sợ một chút nơi lòng cánh tay thì anh lại biến mất, ra khỏi thế giới của cô.

“Em siết chặt quá, anh không thở được nữa rồi này, bảo bối của anh.” Đỗ Trường Phong cười, vỗ vỗ vào tay cô. Thư Mạn cũng cười, buông lỏng anh ra, cô vuốt mái tóc sạch sẽ vừa mới gội xong của anh, cô cười có vẻ thật ngốc nghếch, chỉ cười, rồi lại nói: “Có lúc em rất muốn cùng anh ngừng thở, anh có sợ không?”

Đỗ Trường Phong đang định nói gì thì từ cổng chính loáng thoáng có người bước vào, anh vội vàng đứng dậy, tươi cười chào đón: “Lâm Hy, em đến rồi à!”

Thư Mạn giật mình sợ hãi, xông ra chặn trước mặt Đỗ Trường Phong, mắt trừng lên nhìn Lâm Hy: “Anh đến đây làm gì?”

Lâm Hy ngạc nhiên, có lẽ là không ngờ được rằng Thư Mạn lại tỏ rõ vẻ thù địch với anh đến vậy, vội vàng nói: “Tôi đến mang thuốc cho anh...” Vừa nói vừa xách một chiếc túi trong tay, “Tôi đến chữa trị cho anh ấy.”

Không nói đến thuốc còn được, hễ nhắc đến thuốc mất Thư Mạn lại như nổi lửa, một người xưa nay luôn hiền lành dịu dàng như cô mà giờ cũng nổi quạu lên, chưa bao giờ mất kiểm chế đến vậy: “Anh đi đi! Đi ngay đi!” Cô chỉ tay ra cổng, giọng nói đanh thép lạnh lùng, “Đừng để tôi xé rách mặt anh ra, Lâm Hy!”

Đỗ Trường Phong vội kéo Thư Mạn lại: “Này, em không sao chứ, sao lại trút giận lên Lâm Hy?”

Anh vẫn chưa biết Lâm Hy kê cho anh loại thuốc không rõ ràng, Thư Khang bảo Thư Mạn đừng nói cho anh biết, tránh khỏi việc anh lại càng bị đá kích tinh thần hơn.

Thư Mạn cũng ý thức được rằng lúc này không được tỏ ra quá khích, đành đánh trống lảng: “Không sao, em và Lâm Hy có chút hiểu lầm với nhau, anh vào trong nghỉ ngơi trước đi, để em và Lâm Hy nói chuyện riêng với nhau một chút.”

Lâm Hy sớm hiểu ý Thư Mạn, cũng gật đầu theo: “Đúng, đúng là hiểu lầm thôi. Anh, hãy nghe lời Tiểu Mạn, vào trong trước đi, em và Tiểu Mạn ra ngoài nói chuyện một chút.”

Thư Mạn cũng còn nể mặt Lâm Hy, không nói gì nhiều thêm, chỉ cảnh cáo anh: “Sau này đừng đến nữa, tôi không muốn nhìn thấy anh xuất hiện ở son trang thêm một lần nào nữa.”

Khi đó hai người đang nói chuyện bên hồ.

Lâm Hy đoán chắc là cô đã biết chuyện, cũng chẳng giải thích biện minh gì thêm, chỉ thản nhiên nói: “Nhưng lần này tôi đến đưa thuốc cho anh ấy thật, không phải là loại thuốc ban đầu đó...”

“Thôi đi, Lâm Hy, đừng diễn kịch với tôi nữa, tôi chẳng quan tâm anh mang cái thuốc gì đến hết, tôi sẽ không chấp nhận đâu!” Thư Mạn mặc chiếc váy liền thân màu xanh nhạt, đứng bên hồ, tà váy bay bay tựa hồ như Lăng Ba tiên tử vậy, nhưng trên nét mặt lại không có một chút vẻ ảm áp nào, “Anh đừng để tôi phải nói ra những lời khó nghe hơn nữa được không?”

Lâm Hy đứng thẳng người, trông anh lúc nào cũng áo quần chỉnh tề bảnh bao, không bao giờ mất phong độ, không ngờ lúc này anh lại bật cười: “Tiểu Mạn, có lẽ trong mắt cô tôi là loài cầm thú nhỉ?”

“Cảm ơn, anh rất tự biết mình như nào rồi đấy!” Thư Mạn đáp lời không một chút khách sáo.

“Ok, tôi chẳng có lời nào để nói.” Lâm Hy giờ tay ra vè đầu hàng, cười nói, “Cô không tin, tôi cũng chẳng biết làm thế nào, điều tôi vẫn phải nói rõ thế này, bất kể trước kia tôi đã đối xử anh trai mình thế nào, nhưng bây giờ tôi thực lòng muốn giúp anh ấy. Thứ thuốc mà anh ấy đã uống sẽ không tự động bài tiết ra khỏi cơ thể được, nó sẽ luôn tuần hoàn trong cơ thể, nếu không dùng loại thuốc tương ứng để làm loãng và hóa giải, cô biết hậu quả sẽ thế nào chứ? Anh ấy sẽ hoàn toàn mất đi ý thức của một người bình thường...”

“Anh quả thực còn không bằng cả loài cầm thú!” Thư Mạn hét lên.

“Cô hãy nghe tôi nói hết rồi hãy nổi điên, được không? Tôi sẽ không giải thích gì về những việc tôi đã làm, tôi cũng là vì bị ép mà thôi, nhưng bây giờ thực sự tôi đến là để chữa trị cho anh ấy. Thời gian anh ấy dùng thuốc không phải là dài, chỉ cần phối hợp chữa trị là có thể nhanh chóng hồi phục, nếu không lại để lỡ thời gian chữa trị tốt nhất thì tôi cũng đành bó tay thôi.”

“Cảm ơn!” Ngực Thư Mạn phập phồng dữ dội, “Chúng tôi không hi vọng gì ở anh! Hừ, anh tôi sẽ nghĩ cách, bây giờ anh ấy đang tiến hành phân tích thành phần của thuốc, sẽ nhanh chóng có kết quả thôi. Chỉ cần có kết quả phân tích, anh ấy sẽ kê thuốc trị đúng bệnh.”

Mắt Lâm Hy hơi nheo lại: “Vậy sao?”

“Đúng vậy!”

“Anh trai cô không phải là người nghiên cứu cái này. Cô có biết tôi đã nghiên cứu cái này bao lâu rồi không? Không dưới mười năm đâu đấy! Nếu dễ dàng bị phá giải thành phần thì còn gọi gì là nghiên cứu khoa học? Thư Mạn, cô đừng nói những lời của người ngoài ngành nhé.”

Giờ anh cũng không khách sáo nữa, anh không gọi cô là “Tiểu Mạn” nữa mà gọi thẳng họ tên cô.

Thư Mạn vẫn không lung lay: “Anh đừng có đắc ý quá, Lâm Hy! Tôi thừa nhận anh rất thông minh, nhưng nếu trí tuệ của một con người mà lại dùng vào tà đạo thì sẽ chỉ là tự tìm đến cái chết mà thôi. Giờ anh dùng tay lại vẫn còn kịp, nếu không đợi đến khi anh tôi giao báo cáo xét nghiệm cho cảnh sát thì có phải anh khóc cũng chẳng kịp nữa không?”

“Báo cáo xét nghiệm?” Đáy mắt Lâm Hy lóe lên thứ ánh sáng lạnh lùng.

Thư Mạn không đề phòng gì, nói hết ra tất cả những gì cô biết: “Đúng vậy, anh tôi nói, đợi khi nào có kết quả xét nghiệm anh ấy sẽ báo lên cơ quan cấp trên, nếu mà liên quan đến phạm tội, anh ấy sẽ giao cho cảnh sát. Lâm Hy, dù sao thì chúng ta cũng quen biết nhau lâu rồi, tôi luôn coi anh như một người anh trai, tôi rất không muốn anh cứ càng ngày càng lún sâu vào con đường tà đạo...”

Lâm Hy ngắt lời cô: “Bố cô đã tỏ rõ thái độ với bố tôi rồi, chỉ cần tôi chữa trị khỏi cho Sam là ông ấy sẽ khuyên Thư Khang tiêu hủy bản báo cáo xét nghiệm ấy.”

“Anh nằm mơ à? Đúng vậy, đúng là bố tôi đã khuyên anh trai tôi, nhưng anh cũng biết anh tôi rồi đây, anh ấy là một người chính trực, sống có nguyên tắc, anh muốn lừa gạt anh ấy sao, đừng có hòng! Anh tôi đã nói rồi, đừng ai bắt anh ấy rút lại bản báo cáo xét nghiệm đó, nhất định anh ấy sẽ đề sự thật lên tiếng...”

Về mặt Lâm Hy không nhìn ra được là thái độ gì, chỉ gật đầu: “Biết rồi.”

“Anh biết rồi thì tốt!” Thư Mạn hoàn toàn không hiểu ra ý nghĩa ẩn trong lời nói của Lâm Hy. Lâm Hy còn định nói gì nhưng đúng lúc đó điện thoại reo, anh vừa nghe điện mặt liền biến sắc: “Cái gì, mẹ tôi nhảy lầu sao?”

Đã không còn cách nào có thể ngăn chặn bi kịch xảy ra được nữa, mọi thứ thật đơn giản như trở bàn tay, như một đám lửa lớn tự nhiên bùng lên, đang lan rộng dần ra với sức mạnh chưa từng có.

“Nếu mẹ không còn nữa, tôi cũng chẳng còn gì phải bận khoăn nữa cả, càng không còn gì phải vương vấn.” Nhìn thấy mẹ nằm mê man bất tỉnh trong bệnh viện, Lâm Hy nói vậy với Lâm Sở Diên. Lưu Yên bị thương rất nặng, xương sống gãy vụn, não bộ cũng bị tổn thương nặng, hiện giờ đang hôn mê sâu. Bệnh viện Nhân Ái tập trung các chuyên gia uy tín nhất hội chẩn cũng không có tác dụng gì, theo phán định của tổ chuyên gia, cho dù bà có tỉnh lại cũng bại liệt toàn thân. Lâm Sở Diên nhìn thấy một thứ sát khí đáng sợ trong mắt Lâm Hy, không kìm được lòng đành nói: “Vậy là đủ rồi chứ, con còn muốn thế nào nữa?”

Ngày hôm sau, tầm muộn hơn một chút, Diệp Quán Ngừ xuất hiện trong bệnh viện.

Lâm Sở Diên rất giận dữ khi nhìn thấy Diệp Quán Ngừ, bởi nghe bà Tứ nói, chính vì sau khi gặp một người họ Diệp phu nhân mới nhảy lầu tự tử.

“Anh đến đây làm gì?” Đương nhiên, Lâm Sở Diên biết người họ Diệp đó chính là Diệp Quán Ngừ. Diệp Quán Ngừ đứng ngoài phòng giám hộ, qua tấm cửa kính, nhìn Lưu Yên người quần băng vải gạc kín mít, anh thở dài: “Bà ấy không sống được nữa rồi.” Anh nói, mắt nhìn thẳng Lâm Sở Diên, “Chôn bà ấy cùng với Lâm Duy đi.”

Lâm Sở Diên thần thờ, dường như vẫn chưa hiểu Diệp Quán Ngừ nói gì.

Diệp Quán Ngừ cũng chẳng buồn bận tâm đến ông, ra hiệu cho Lữ tổng quản, Lữ tổng quản vội đặt một giỏ hoa trước cửa. Diệp Quán Ngừ khoanh tay, sắc mặt lạnh thinh rồi quay gót đi khỏi.

“Đợi đã!” Lâm Sở Diên gọi anh lại.

Diệp Quán Ngừ dừng bước, nhưng lại không hề ngoảnh đầu lại.

Lâm Sở Diên bỗng nhiên như hiểu ra điều gì, nhưng lại không thể khẳng định được, ông nhìn dáng người thẳng thắn của Diệp Quán Ngừ, hỏi dò: “Làm sao mà anh biết được chuyện giữa vợ tôi và Lâm Duy?”

Diệp Quán Ngừ ngoảnh đầu lại, cười nhạt: “Ông tưởng rằng trên đời này có bí mật mãi mãi sao?”

“Anh... Rốt cuộc anh là ai?” Lâm Sở Diên luôn hoài nghi, nhưng chưa bao giờ dám nghĩ sâu xa hơn, ánh mắt của ông nhìn vào chiếc nhẫn ngọc bích trên tay Diệp Quán Ngừ, trông rất quen, giống hệt như chiếc nhẫn trên tay bố ông, Lâm Bá Hàn, ông lắp bắp hỏi, “Anh quen biết một người phụ nữ tên là Bối La không?”

Nữ chủ nhân trước đó của dinh thự, người nhà họ Lâm không ai không biết. Hồi Lâm Sở Diên còn nhỏ, đã nghe mẹ và các cô bác đàm tiếu về người phụ nữ đó, nhiều năm trước, khi ông lần đầu tiên thấy Diệp Quán Ngừ ra vào dinh thự, ông đã rất kinh ngạc, nếu không phải là có quan hệ đặc biệt thì vì lý do gì mà anh ta lại có thể vào ở trong dinh thự đó?

Nhưng ông thực sự không dám nghĩ sâu hơn nữa.

Từ trong tiềm thức, ông luôn kháng cự lí trí mình không được nghĩ nữa, chỉ sợ đến cuối cùng lại không chịu đựng được sự dả kích của chân tướng sự việc đó. Lúc này, nhìn thấy chiếc nhẫn trên ngón tay Diệp Quán Ngừ, ông biết, giờ đã đến lúc cần hỏi rõ ràng mọi chuyện rồi.

Diệp Quán Ngừ quay người, đôi lông mày cau lại, ánh mắt sâu thẳm như biển: “Bất cứ một ai trong nhà họ Lâm các người đều không có tư cách gì nhắc đến tên bà Bối La.”

Giờ đây, cuối cùng thì Lâm Sở Diên đã có thể khẳng định được, ông cũng không muốn hỏi thêm gì nữa, chỉ bật cười, nụ cười trông đến thâm lương, trong mắt lại ngân ngấn những giọt nước mắt: “Quả nhiên là báo ứng! Người phụ nữ đó đã phá anh đến để báo thù... Bà ta đã chiếm mất phần lớn tài sản của nhà họ Lâm chúng ta, chính là muốn để cậu đến báo thù...”

“Người chết rồi cũng cần được tôn trọng, xin ông hãy tôn trọng một chút.” Sắc mặt Diệp Quán Ngừ lập tức trở nên rất khó coi.

Lúc này, Lâm Sở Diên lại có vẻ thoải mái: “Anh bạn trẻ, có lẽ cậu không cần thiết phải nói chuyện với tôi bằng giọng như thế, nói cho cùng... chúng ta còn có quan hệ họ hàng thân thích cơ đấy. Lâm Duy là con riêng của cha tôi và bà Bối La, còn cậu...” Ông ngồi trên xe lăn, nét cười vẫn rất thâm lương, hai giọt nước mắt đã lăn dài xuống má, “Giờ tôi có thể khẳng định được rồi, cậu chính là đứa con đã mất tích hơn ba mươi năm nay của Lưu Yên và Lâm Duy, cũng có nghĩa, cậu chính là cháu trai trưởng của nhà họ Lâm chúng ta đấy...”

“Lâm Duy là con trai của bà Bối La?” Diệp Quán Ngừ dường như không thể ngạc nhiên hơn.

“Đương nhiên, mặc dù là con riêng, nhưng ông ấy luôn là con trai trưởng của nhà họ Lâm này, chưa từng có ai xem nhẹ ông ấy, chỉ là trong lòng ông ấy quá nhạy cảm mà thôi...”

“Cha của ông chẳng phải tên là Lâm Bá Hàn sao?”

“Đúng vậy, nhưng ông ấy còn có tên chữ khác, là Bình Sinh.”

Diệp Quán Ngừ ngó người, phần đề chữ cuối bức tranh treo trong phòng khách dinh thự đó chẳng phải đề tên “Bình Sinh” sao? Còn nữa, chiếc nhẫn ngọc bích anh đang đeo đây, bên trong chẳng phải cũng khắc hai chữ “Bình Sinh” đó sao? Lúc này, Lâm Sỹ Diên nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn ngọc bích trên tay anh: “Chiếc nhẫn trên ngón tay anh đã nói rõ thân phận của anh, vốn dĩ có một đôi, còn một chiếc nữa đã được chôn theo gia phụ tôi rồi. Chiếc nhẫn trên tay anh đây chắc là do bà Bối La cho anh, có phải không? Xem ra bà ấy cũng không biết cậu chính là cháu trai trưởng của nhà họ Lâm, bởi bà ấy luôn tưởng rằng Lâm Duy vừa sinh ra đã chết rồi, tất cả mọi chuyện này đều là ý trời, ân ân oán oán suốt mấy chục năm, hóa ra chỉ là người cùng một nhà tự tàn sát lẫn nhau...”

Lâm Sỹ Diên đau buồn không thể kiềm chế nổi bản thân, tay nắm lên chiếc xe lăn mà nghẹn ngào.

Diệp Quán Ngừ im lặng cúi đầu, sự dả kích mà anh phải chịu đựng lúc này không hề nhẹ hơn Lâm Sỹ Diên chút nào, anh không muốn ở lại đây thêm một phút giây nào nữa, vội vàng quay lưng, bước đi ngay lập tức.

Nhưng anh chưa đi được mấy bước đã đứng khựng lại, không thể đi được nữa, bởi người đứng trước mặt anh lúc này chính là Lâm Hy! Lâm Sỹ Diên cũng đã phát hiện ra Lâm Hy, anh vẫn đứng nấp chỗ cây xanh lối rẽ hành lang, bị lá cây rậm rạp che mắt thân người, nên chẳng ai chú ý cả. Hiện nhiên, Lâm Hy đã nghe được toàn bộ câu chuyện giữa hai người, trên mặt anh không tỏ thái độ gì, luôn là một người điềm tĩnh, cho dù biết được chân tướng sự việc kinh thiên động địa như vậy cũng không hề thay đổi hình tượng chính chu, ngay đến cả mái tóc cũng không hề ra khỏi nếp dù chỉ một sợi, quần áo thì lại càng phẳng phiu.

Dòng chảy thời gian như dừng lại ngay trong thời khắc ấy. Diệp Quán Ngừ nhìn Lâm Hy, mãi hồi lâu, từ trong kẽ răng mới lách được ra hai chữ: “Tránh ra.”

Lâm Hy cười, nghiêng nghiêng người rất phong độ. Diệp Quán Ngừ lạnh lùng đi lướt ngang qua người anh, anh còn không quên dặn dò một tiếng: “Tuần sau lại mở phiên tòa đây, nhớ tham dự nhé.”

Hai ngày sau, Thư Khang đột nhiên gặp phải tai nạn.

Trên đường từ bệnh viện trở về nhà, anh bị một chiếc xe tải tông lật xe, ngã xiêu ngay tại hiện trường, xe cấp cứu đến cũng không có cách nào thực hiện biện pháp cấp cứu, vì chân anh đã bị cánh cửa xe kẹp chặt đến mức biến dạng, mất máu trầm trọng, hơi thở suy yếu, sau khi được người nhà đồng ý, các bác sĩ đành phải tiến hành phẫu thuật cưa bỏ chân của Thư Khang.

Vợ Thư Khang khóc đến chết đi sống lại, hai vợ chồng Thư Bá Tiêu giương mắt nhìn con trai bị cưa chân, đau xót quá mà ngã ra đất, phải lên xe cấp cứu trước. Khi Thư Mạn biết được tin và chạy đến hiện trường, Thư Khang vừa được làm phẫu thuật cưa chân xong, máu thịt chân trái lè nhem, người cũng mê man không còn ý thức được gì, được bác sĩ mau chóng khiêng lên xe cứu hộ phóng vù đi.

Hiện trường chỉ còn lại vợ Thư Khang đang gào khóc thảm thiết.

Thư Mạn chao đảo, miệng luôn miệng kêu gào chạy khỏi hiện trường. Cô chạy đi như điên như dại, như thể đằng sau có con đại hồng thủy hay thú dữ gì đó đang đuổi theo vậy.

Trong lúc cô chạy đến hiện trường thì Đỗ Trường Phong lại phát cuồng vì độc tính của thuốc phát tác, nhìn thấy người là đòi chém. Nhị Viện đành phải nhốt anh vào lầu phía Tây như một bệnh nhân tâm thần nặng. Chỉ trông nháy mắt, anh trai bị tai nạn thể thảm phải cưa bỏ chân, Thư Mạn chỉ cảm giác mình như bị chia năm xẻ bảy ra vậy, cô biết, cô đã không còn khả năng sống tiếp được nữa.

Nhưng trong lòng cô biết rất rõ, vô cùng rõ, cô biết rõ rằng tất cả mọi thứ này là vì sao, không thể đơn thuần chỉ là một vụ tai nạn, không thể nào trùng hợp như vậy được, cho dù là sự sắp xếp của thượng đế cũng không thể trùng hợp đến vậy! Bởi chiều hôm qua, Thư Khang còn gọi điện cho cô, nói Lâm Hy tìm anh đàm phán, hai người đã xảy ra tranh chấp, anh dặn Thư Mạn phải đặc biệt quan tâm chú ý đến Đỗ Trường Phong, cấm người lạ mặt được đến gần sơn trang.

Thư Khang còn nói, anh được biết từ chính miệng Lâm Hy rằng, Lâm Sỹ Diên đã đem toàn bộ tài sản chuyển sang dưới tên Đỗ Trường Phong. Mà Thư Khang dường như cũng có chút dự cảm mơ hồ nào đó, cuối cùng vẫn không quên dặn dò Thư Mạn: “Nếu anh có xảy ra chuyện gì bất trắc, em hãy đến tìm Diệp Quán Ngừ, cũng chỉ còn có anh ta mới có khả năng xử lý Lâm Hy mà thôi.”

Thư Mạn chạy như điên đến tòa nhà Mạo Nghiệp, bộ dạng cô khiến người ta trông mà phát hoảng, đầu tóc xơ xụi, mặt trắng bệch không còn giọt máu. Cô xông xộc lao đến phòng tổng giám đốc tìm Diệp Quán Ngừ nhưng bị lễ tân ngăn lại, không cho vào.

“Hãy để tôi vào, cô hãy để tôi vào...” Thư Mạn gào khóc, lời nói không đầu không đuôi.

Vừa đúng lúc Diệp Quán Ngừ tan họp, vào tới văn phòng đã thấy Thư Mạn và lễ tân đang lôi kéo nhau, anh rất ngạc nhiên, sai bước đến đỡ Thư Mạn: “Sao vậy, Tiểu Mạn?...”

Thư Mạn hồn bay phách lạc, cô túm lấy Diệp Quán Ngừ không chịu buông, như vợ được chồng rom cứu mạng: “Cứu tôi... tôi cầu xin anh, hãy cứu chúng tôi, anh ta, anh ta không phải là người, anh ta, anh ta...” Thư Mạn thở hổn hển, bỗng nhiên khó thở, Diệp Quán Ngừ vội vàng ôm lấy người cô đang trườn oặt xuống, “Từ từ nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?”

“Cứu, cứu anh trai tôi, và cả Đỗ Trường Phong...” Thư Mạn cố hết sức bình sinh để nói trọn câu, sau đó đầu hơi ngã xuống, không còn biết gì nữa.

“Tiểu Mạn! Tiểu Mạn! Mau gọi xe cấp cứu!” Diệp Quán Ngừ gào lên với cô thư kí bên cạnh.

Con cuồng phong mang theo sự giết chóc tanh mùi máu cuộn cuộn kéo đến.

Bầu trời mây đen mù mịt, không thấy ánh sáng mặt trời, tất cả mọi thứ thối tha và đen tối, thứ người ta đã biết và không biết, tất cả đều bị nhổ bật gốc lên, vạch trần ra và đổ rầm xuống. Gia đình giàu sang quyền thế, vẻ ngoài bóng bẩy hào nhoáng, tất cả cũng chỉ như mây khói thoáng qua, mục nát càng triệt để bao nhiêu thì cũng đổ sụp càng triệt để bấy nhiêu.

Trận quyết đấu sống chết cuối cùng đã mở màn.

Lâm Sở Diên không còn đường nào để đi, cũng chẳng còn đường nào để mà trốn chạy, ông biết rằng ngày tận thế của gia tộc này cuối cùng cũng đã đến rồi. Vốn dĩ tưởng rằng tự thú là có thể chuộc được tội, là có thể ngăn chặn bi kịch lan rộng nhưng giờ ông mới biết, một khi bi kịch đã được sắp đặt sẵn rồi thì sẽ không để cho ai có cơ mà sống sót trở về. Đã chẳng còn lại gì nữa cả, tất cả đã không còn là đáng về của ngày xưa nữa rồi, ông không còn nhận ra được gì nữa, bao gồm cả đứa con trai mà ông đã dưỡng dục suốt ba mươi năm trời.

Nhị Viện những ngày hè ẩn hiện trong một màu xanh ngắt, khác xa sự ồn ào của thành phố, nơi đây chỉ có tiếng chim hót véo von, liu lo lọt vào tai. Một thế giới hoàn toàn khác. Lâm Sở Diên ngược nhìn bầu trời qua cánh cửa kính, mây mờ gió nhẹ, cái màu xanh thuần khiết gần như trong vắt ấy ở trong thành phố tuyệt đối không bao giờ được nhìn thấy, ông bảo tài xế mở cửa kính xe ra, gió mát nhẹ nhàng phả vào mặt, mang theo mùi hương đặc trưng của rừng cây, khiến lòng người khoan khoái thanh thản được đôi phần.

Từ xa đã thấy một nhóm người hàng ngũ chỉnh tề đứng trước cổng Nhị Viện.

Chủ tịch hạ giá đến thăm, khắp trên dưới Nhị Viện huy động toàn bộ lực lượng nghênh đón.

Lâm Sở Diên được khiêng xuống xe, đặt trên chiếc xe lăn, viện trưởng Trịnh Ứng Long cũng kính bước đến hỏi thăm: “Chủ tịch, thật vất vả cho ngài quá, đường xa xôi...”

Lâm Sở Diên tinh thần hoảng hốt, không nhìn ông, ra hiệu cho tùy tùng, người tùy tùng đẩy ông thẳng vào trong cổng chính. Ông chỉ muốn được nhìn thấy Kỳ Kỳ ngay lập tức. Ông Lương gọi điện thoại mấy lần cho ông, nói tình hình Kỳ Kỳ trong này rất không tốt, tối hôm qua ông Lương lại gọi điện đến, nhắc đến Kỳ Kỳ lại nghẹn ngào nước mắt, “Thằng bé sẽ chết mất, nó sẽ chết mất...” Lúc ông Lương gác máy, dường như đã khóc lên thành tiếng.

Lâm Sở Diên cả đêm nằm mơ thấy ác mộng.

Ngay đến cả Lưu Yên đang hôn mê bất tỉnh ông cũng không lo được nữa, ông nhất định phải gặp được Kỳ Kỳ. Tối hôm qua ông hỏi Lâm Hy, tại sao lại không tuân thủ theo lời hứa là sẽ điều trị cho Kỳ Kỳ, kết quả là nghe Lâm Hy nói, đúng là anh định đến để điều trị cho Kỳ Kỳ rồi nhưng lại bị Thư Mạn cự tuyệt, Thư Mạn cấm anh không được vào son trang nữa bước.

“Ngay đến cả Thư Mạn cũng không tin tưởng anh nữa, xem ra anh đã bị mọi người cô lập hoàn toàn rồi.” Ông nói vậy với Lâm Hy.

Lâm Hy cười phản kích lại: “Ông cũng vậy thôi.”

Đúng vậy, ông cũng vậy! Từ sau khi đi tự thú, ông dĩ nhiên đã trở thành tên phản đồ của nhà họ Lâm. Hai bà bác, còn cả ông chú, ông cậu, cô bảy dì tám đều coi ông như kẻ thù. Hơn nữa, người bạn thân thiết mấy chục năm trời Thư Bá Tiêu giờ cũng trở mặt thành thù với ông, một mực cho rằng tai nạn của Thư Khang là do Lâm Hy bày ra. Ngoài Kỳ Kỳ ra, thử hỏi còn ai coi trọng ông nữa? Vốn cứ nghĩ, tình hình của Kỳ Kỳ có không tốt thế nào thì chắc anh vẫn còn ở trong son trang, nào ngờ Trịnh Ứng Long ngăn ông lại: “Thưa chủ tịch, Kỳ Kỳ không ở trong son trang.”

Lâm Sở Diên ngạc nhiên, ý thức ngay rằng có chuyện gì không hay, ông nghiêm mặt hỏi: “Không ở trong son trang thì ở đâu?” Bản thân Trịnh Ứng Long không dám nói, đưa mắt ra hiệu để phó viện trưởng đứng bên cạnh nói hộ mình, vị này đành giương nói: “Điều này... vì trạng thái tinh thần của Kỳ Kỳ rất... rất không ổn định...”

“Anh chỉ cần nói cậu ấy ở đâu?” Lâm Sở Diên gầm lên.

“Ồ, ở trong lầu phía Tây...” Phó viện trưởng lắp bắp mãi cũng ra mấy tiếng đó.

Khắp người Lâm Sở Diên bỗng run bần bật, kinh sợ trừng mắt lên: “Tây lầu?”

Tây lầu là cấm địa của Nhị Viện, những người bị nhốt trong đó đều là những bệnh nhân không bình thường, tinh thần mất kiểm soát nặng, rất có thể công kích người khác, ở đó chẳng khác gì một nhà tù với tầng tầng lớp lớp cổng sắt, canh phòng rất nghiêm ngặt. Những bệnh nhân tình hình tốt hơn một chút có thể chỉ là nhốt trong phòng không được ra ngoài, nghiêm trọng thì còn bị còng xích lại, chích thuốc an thần, nếu tình hình còn nghiêm trọng hơn nữa thì có thể còn bị chữa bệnh bằng điện liệu.

Lâm Sỹ Diên thoát chốc mồ hôi lạnh khắp sống lưng, trừng trừng nhìn Trịnh ứng Long ra lệnh: “Anh đưa tôi đi!”

“Vâng...” Trịnh Ứng Long chỉ nói được câu đó rồi im như thóc.

Chưa đến Tây lầu đã nghe thấy tiếng gầm rú gào thét chửi bới rất khủng khiếp.

Leo lên trên, từng tầng từng lớp cửa sắt được mở ra.

Đỗ Trường Phong được nhốt trong phòng bệnh kiên cố nhất, ba tầng cửa sắt bị khóa chặt, lúc Lâm Sỹ Diên được đẩy vào trong phòng bệnh, ông gần như ngất xỉu đi. Trong căn phòng tối tăm, không khí u ám bản thủ, dưới ánh sáng yếu ớt chiếu vào khung cửa sổ cao cao phía trên tường, ông thấy Kỳ Kỳ bị trói trên giường bệnh, mặc dù đã mặc quần áo bệnh nhân nhưng chân tay lộ ra chi chít những vết thương, anh nằm bất động trên giường, như thể đã chết rồi vậy.

Những giọt nước mắt tuôn trào ra như suối.

“Thà con trai tôi ra!”

“Chủ tịch, anh ấy, anh ấy đánh người...” Phó viện trưởng lấp bắp nói những lời đó mà vẫn còn bần khoản.

Lâm Sỹ Diên giận dữ quát: “Tôi bảo anh thả nó ra!”

Lập tức có người đến cởi trói cho Đỗ Trường Phong, Lâm Sỹ Diên được tùy tùng đẩy vào bên cạnh giường, chỉ thấy Kỳ Kỳ mặt trắng bệch cắt không còn giọt máu, gầy đến nhô xương gò má lên, hốc mắt thâm sâu vào trong, môi cũng tróc vảy, người như con rối gỗ đang bị bong tróc hết lớp sơn màu. Đây là Kỳ Kỳ của ông sao? Lâm Sỹ Diên run rẩy vén tay áo con trai lên, nghĩ chắc chắn là có nhiều vết lấy máu, nhưng ông nhìn thấy gì đây? Không chỉ là vết chích máu, mà còn có bao nhiêu những vết kim tiêm, nhìn mà phát hoảng, những vết kim tiêm chi chít dần khắp cánh tay. Ông là bác sĩ, ông biết họ tiêm cho anh thuốc gì.

“Kỳ Kỳ, tất cả đều là lỗi của bố...” Lâm Sỹ Diên ôm lấy cánh tay Đỗ Trường Phong mà khóc lóc thảm thiết.

Bao năm rồi, cũng phải đến ba mươi năm rồi, thời gian trôi thật nhanh. Lâm Sỹ Diên nhìn Đỗ Trường Phong sau khi bị tiêm thuốc an thần đã hôn mê bất tỉnh và đang nằm trên giường mà không tài nào kiềm chế được nỗi đau xót trong lòng, ông đưa tay lên vuốt má con trai, nước mắt đầm đìa. Đến giờ ông mới biết mình đã gây ra tội lớn đến thế nào, vậy nên mới gặp phải báo ứng, vợ chồng ly thân, bố con đoạn tuyệt, gia đình suy tàn... Hóa ra tất cả đều là báo ứng!

“Kỳ Kỳ, đứa con yêu thương nhất của ta, con có nghe thấy lời ta nói không?” Lâm Sỹ Diên vuốt ve khuôn mặt gầy guộc xanh xao của Đỗ Trường Phong, nhớ lại lúc thằng bé mới sáu tuổi đã bước vào cửa nhà họ Lâm, ông thích nó từ ánh mắt và cả tâm lòng, ông thích sự lương thiện chính trực của nó, thích cái tài hoa phi thường của nó. Ngoài Lâm Nhiên ra, không ai có thể so sánh được với thằng bé. Cho dù có lúc ông tức giận mắng nó, cũng là mắng yêu, ông nuông chiều nó không chỉ vì trong lòng cảm thấy áy náy, mà là vì ông yêu quý nó thật lòng! Lúc này, hai hàng nước mắt chảy dài trên mặt bắt đầu cho sự sám hối dài đằng đẳng...

“Con trai, con có nghe thấy không? Nếu như con không nghe thấy, thì bố mẹ con có nghe thấy hay không? Nghiệp chướng! Tất cả đều là nghiệp chướng do ta gây ra! Sự cố điều trị do ta gây ra đó đã hại gia đình con tan cửa nát nhà, mất đi người thân, ta tưởng rằng trốn đến nước Mỹ là có thể tránh khỏi nhân quả báo ứng. Kết quả là ba mươi năm qua rồi, ta vẫn không thoát khỏi sự trừng phạt của số phận, gia đình cũng không ra một gia đình, bố con cũng chẳng ra bố con, mất vợ, mất con, ta còn có thứ gì nữa chứ? Nhưng con trai, ta không hề biết cái gì cả, bao gồm cả việc để con làm người chịu tội thay cho Lâm Hy, nhốt con năm năm trời trong chốn này... Ta bao dung con, nuông chiều con, thực ra tất cả đều là vì muốn bù đắp sự day dứt trong lòng ta, nhưng có bù đắp được không?”

“Nhưng Kỳ Kỳ con ơi, ta nhất định phải nói cho con biết, ta yêu con, ngoài Lâm Nhiên ra, con luôn là đứa con mà ta yêu thương nhất, bởi trên người con, ta thấy được sự lương thiện đồn hậu, và cả lòng dũng cảm, chính trực mà cả gia tộc nhà họ Lâm không có. Con chưa bao giờ có tâm tư toan tính, thế nên con chỉ bị người ta mưu tính hãm hại mà thôi, bao gồm cả người thân của con... Ta thật sự hận chính bản thân mình, tại sao lúc đầu lại nghe lời Lâm Duy, lại để con chịu tội thay cho Lâm Hy, chỉ vì con không mang họ Lâm! Không mang họ Lâm thì đã làm sao? Lâm Hy cũng mang họ Lâm đó, nhưng nó không hề có quan hệ huyết thống với ta, biết rõ làm vậy là sai, nhưng sai lại càng sai, kết quả là sai cho đến tận bây giờ.

Giờ chính ta lại bị số phận mưu tính lại! Bây giờ Lâm Hy có đối xử thế nào với ta, ta cũng coi như không nhìn thấy, có tội thì phải đền, đúng là có tội thì ắt phải đền tội... Cho dù là vậy, Kỳ Kỳ, ta chưa bao giờ hối hận vì đã nhận nuôi con, có lẽ đây là việc duy nhất có ý nghĩa mà ta đã làm trong đời này, trước kia không cảm thấy, nhưng đến khi đã mất hết tất cả rồi mới hiểu, ra con mới là thứ quý giá nhất của ta... Cảm ơn thượng đế đã cho ta và con kết duyên cha con này, con có thể oán hận ta nguyên rủa ta, thậm chí giết chết ta cũng không sao, nhưng chỉ xin con đừng nghi ngờ về tình yêu ta dành cho con, Kỳ Kỳ! Nếu còn có kiếp sau, xin con hãy tiếp tục làm con trai ta, là đứa con trai đẻ của ta, ta sẽ dành cho con tất cả những thứ gì tốt đẹp quý giá nhất trên đời này, để bù đắp những gì kiếp này ta đã nợ con... Nhưng kiếp này, việc duy nhất mà ta còn có thể làm là để lại tất cả những gì của ta cho con, ta không cho ai hết, chỉ cho mình con, với danh nghĩa của tình yêu thương, cũng với danh nghĩa của một người cha! Chỉ là vì ta yêu con, chỉ vì con là con trai của ta! ...”

Ngoài cửa sổ, trời đã xế tà, ánh hoàng hôn xuyên qua khung cửa sắt cao cao chiếu vào mặt anh, sưởi ấm người thanh niên vô tội này. Trông anh như đã ngủ say, vậy cũng tốt, hoặc có lẽ trong thế giới đáng thương của anh, chỉ có nằm mơ mới được tự do. Chắc chắn anh rất muốn được bay...

Gió, gió vù vù thổi đến...

Tôi cảm thấy cơ thể bỗng nhiên nhẹ bẫng, mặt đất trông xa dần, bầu trời ngày càng gần hơn, tôi đang bay sao? Tại sao lại có nhiều đám mây đuổi theo

tôi đến vậy, trông như những đóa sen trắng nở rộ trước mắt tôi, đẹp như trong mơ vậy, tưởng như tôi giờ tay ra là có thể tóm được lấy... Tôi tự do rồi sao? Tôi đang bay này!

“Ku ru... ku ru...”

A, thiên nga! Tôi nhìn ra phía sau theo tiếng kêu, thật khó mà tin được, hóa ra tôi đang bay cùng chúng, chúng tôi đang bay cùng nhau... Tôi vẫy vẫy hai tay, ồ, không, là cánh, tôi đã có cánh, đôi cánh trắng muốt vẫy vẫy, lượn qua những đám mây thật là đẹp, tôi không kìm được niềm sung sướng hét lên:

“Ku ru... Ku ru... Tôi được tự do thật rồi!”

Cảm ơn bạn, Gió, bạn đã lau khô nước mắt cho tôi!

Tôi nghĩ chắc bạn cũng biết tôi đã bị trói buộc bao nhiêu năm qua rồi, tôi mong ước được bay đến nhàn nhàn.

Cảm ơn bạn, Mây, bạn đã bay cùng tôi!

Bạn hiểu rõ nhất bao năm qua, ngày ngày tôi buồn bã ngâm nga hát với bạn.

Cảm ơn bạn, Bầu Trời, bạn đã khoan dung đón nhận tôi!

Cho dù phía trước có là sấm rền chớp giạt, cũng xin đừng bao giờ bỏ rơi tôi, tôi nguyện bị sét đánh tan thành trăm mảnh, cũng không muốn tiếp tục bị nhốt vào nơi rừng núi cô đơn ấy nữa...

Tôi muốn bay! Tôi muốn bay!

Nhưng tôi bay đi đâu đây? Người mà tôi thương nhớ đâu rồi? Cô ấy đang ở đâu? Mạn Mạn, em đang ở đâu? ... Anh muốn đưa em cùng bay với anh, tránh xa khỏi đau khổ và oán hận nơi trần thế, muốn bảo vệ che chở cho em dưới đôi cánh của mình, không bao giờ để em phải chịu tổn thương nữa, không bao giờ để em phải rơi nước mắt nữa, Mạn Mạn, hãy bay cùng anh nhé...

Bạn đang đọc truyện *Trường Mộng Lưu Ngân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Nhân chứng

Thư Mạn mơ một giấc mơ rất dài, rất dài, mơ thấy mình biến thành một con thiên nga, vẫy đôi cánh trắng muốt, bay lượn lòng vòng trên bầu trời Nhị Viện. Cô khóc, cũng không rõ là tại sao mình lại khóc, chỉ cảm thấy tất cả mọi thứ cô nhìn thấy trước mắt kia dường như sắp rời xa cô mất rồi, cô rất đau buồn, cô không nở... Lúc tỉnh dậy nước mắt vẫn còn đang chảy, mờ mờ trước mắt hiện ra một khuôn mặt: “Em tỉnh rồi à, Tiểu Mạn...”

Nhưng Thư Mạn rất yếu, vẫn luôn đeo mặt nạ dưỡng khí, hô hấp khó khăn. Lúc thì tỉnh táo, lúc lại hôn mê. Hôm đó khi cô tỉnh dậy, cô không phân biệt được là ban ngày hay ban đêm, cửa rèm kéo kín, tận tai cô nghe thấy Diệp Quán Ngừ nói chuyện với bác sĩ ngoài phòng tiếp khách, bác sĩ nói: “Cô ấy không sống được quá ba năm nữa.”

“... Chẳng phải cô ấy đã làm phẫu thuật rồi đó sao?”

“Phẫu thuật có thể kéo dài cuộc sống của cô ấy thêm ba năm nữa đã là kỳ tích rồi.”

“Tôi nhất định phải để cô ấy sống!”

“Chẳng có cách nào cả! Có bệnh nhân tim mạch sau khi cấy ghép vẫn còn có cơ hội sinh tồn, sức khỏe cô ấy đã không còn đủ điều kiện này rồi, nhất là bây giờ cô ấy lại đang mang thai, tình hình lại càng nghiêm trọng hơn.”

“Anh nói sao, cô ấy mang thai?”

“Chuyện này... anh vẫn chưa biết sao? Cô ấy đã mang thai hơn ba tháng, chuyện này vô cùng nguy hiểm! Tình trạng của cô ấy bây giờ làm sao có thể mang thai được, quả đúng là tự sát, bắt buộc phải làm phẫu thuật ngay.”

“Nếu không phẫu thuật thì sao?”

“Sẽ chết.”

...

Hai ngày sau, Thụ Mạn mất tích. Vì Diệp Quán Ngữ đã thông báo với người nhà của cô, phải sắp xếp phẫu thuật cho cô. Cô không chịu, có thể nào cũng không chịu, cô khóc lóc nói với Diệp Quán Ngữ: “Dù có thể nào thì tôi cũng chỉ sống được thêm ba năm nữa, sao tôi có thể giết đứa con trong bụng chỉ vì muốn sống thêm ba năm nữa chứ? Tôi không làm được! Bất cứ một người mẹ nào cũng không làm được! Đỗ Trường Phong đã thành ra thế này rồi, anh trai tôi cũng đã trở thành một người tàn tật, thật quá thâm, từ khi Thụ Tần và Lâm Nhiên qua đời, mọi người trong hai gia đình chúng tôi đều chìm trong bi kịch, không tài nào thoát ra được. Bây giờ đã có thêm một sinh mạng mới, làm sao tôi có thể nỡ lòng giết chết đứa bé...”

Khi đó, bố mẹ và em gái Thụ Mạn vừa mới đi khỏi, khuyên nhủ suốt cả buổi chiều đều không có tác dụng gì. Từ đầu chí cuối Diệp Quán Ngữ không nói một lời, anh biết, anh không có quyền quyết định.

“Thụ Mạn, tôi chưa bao giờ dám nghĩ nếu em không còn nữa thì sẽ thế nào...” Diệp Quán Ngữ ngồi chéch bên cạnh giường, cúi đầu, lắc đầu ngẹn ngào, “Tôi không thể tưởng tượng, tôi không thể tưởng tượng nổi. Thụ Mạn, em không thể ra đi, cho dù em không thuộc về tôi, chỉ cần em còn sống... Có thể nhìn thấy em từ xa, cũng còn tốt hơn là phải mất đi em...”

Diệp Quán Ngữ lúc này đã không còn vẻ quyết đoán và lạnh lùng trên thương trường nữa, sau những đả kích liên tiếp như thế, cho dù có là người kiên cường đến mấy cũng sẽ bị hiện thực tàn khốc khiến cho tiêu tụy cả về thể xác lẫn tinh thần. Một người tự tin như anh, đã không biết bao nhiêu lần lâm vào bước đường cùng rồi lại đứng dậy xoay chuyển tình thế, nhưng giờ đây, anh có bản lĩnh bằng trời cũng không thể nào chống đối lại được với số phận. Đã từng tưởng rằng bản thân bày mưu lập kế là không có gì không làm được, nhưng giờ mới hiểu rằng tất cả chỉ là trò đùa của số phận, số phận đã bày sẵn ra ván bài đó, mê hoặc dụ dỗ anh đặt cược vào đó toàn bộ những thứ mà mình có, kết quả, chưa đến phút cuối mà anh đã thua sạch sành sanh.

Đây là cuộc đấu mà không ai có đường sống trở về.

Đối thủ là người thân cùng dòng máu với anh, người đó đang cầm thanh kiếm chỉ thẳng vào mặt anh, chuẩn bị cắt cổ anh bất cứ lúc nào. Không phải là anh không giết được, mà là anh không thể nào ra tay, bởi anh ta là người thân của anh, là anh em với anh, trong người họ đang chảy cùng một dòng máu, cốt nhục tương tàn cuối cùng ai sẽ là người chiến thắng?

Buổi sáng, Lữ tổng quản gọi điện báo cho anh biết, Lưu Yến đã ngừng thở, ông hỏi anh có đến tham dự tang lễ không. Anh cúp máy đánh rầm một tiếng, gục đầu vào tường mãi hồi lâu mới đứng vững được, khi đó, đứng trên hành lang bệnh viện, anh rất sợ rằng mình sẽ đổ sập. Lại mất đi một người thân. Bất kể anh và bà có quen biết nhau hay không, nhưng dù sao người phụ nữ đó cũng là người thân của anh, mặc dù anh không hề cảm thấy cảm kích việc bà đã đưa anh đến với cuộc đời này. Nhưng bây giờ...

Đứa em trai không bằng cả loài cầm thú ấy lại trở thành người thân duy nhất của anh trên đời này. Số phận đã sắp đặt sẵn bàn cờ này, có tiến có lui thế nào cũng chỉ là một thế cờ chết mà thôi.

Thụ Mạn đã biết được mối quan hệ huyết thống giữa anh và Lâm Hy, cô thở dài: “Anh thật đáng thương khi có một người em trai như vậy...” Cô nói rồi định ngồi dậy, Diệp Quán Ngữ vội vàng lấy chiếc gối đệm lưng kê cao lên cho cô. Sau mấy ngày duy trì điều trị liên tục, hôm nay bệnh tình của Thụ Mạn đã có chuyển biến tốt, đã có thể bỏ mặt nạ dưỡng khí ra, có thể tự thở được rồi.

Diệp Quán Ngữ nắm đôi vai gầy yếu của cô, bản thân dù trăm ngàn vết thương trên người nhưng vẫn cố gắng tiếp thêm cho cô dũng khí tiếp tục sống: “Tiểu Mạn, bất kể thế nào em cũng phải tiếp tục sống, em không được từ bỏ, hãy nghĩ đến bố mẹ, và cả anh trai em nữa, nếu em ra đi, em định để họ sống tiếp thế nào đây? Có thể em có lập trường của em, nhưng so sánh với sinh mạng trong bụng em mà chúng ta chưa hề gặp mặt này, chúng tôi lại càng hi vọng em, người đang sống sờ sờ trước mặt đây... có thể tiếp tục sống!”

Thụ Mạn nghe vậy liền bật khóc: “Không, anh không phải là mẹ, anh không hiểu tâm lòng của người làm mẹ. Năm xưa khi em mất đi đứa con của Lâm Nhiên, đến giờ em vẫn còn đau lòng, em vẫn thường nghĩ, nếu như đứa bé đó được sinh ra thì cuộc sống của Lâm Nhiên vẫn còn được tiếp diễn, hết thế hệ này đến thế hệ khác. Nhưng giờ lại bắt em phải mất đi đứa con của mình nữa, em không làm được! Cuộc sống của em là có hạn, nhưng đứa con của em có thể sống tiếp cuộc sống giúp mẹ nó, những người xung quanh yêu thương em, bao gồm cả anh nữa, mỗi khi nhìn thấy đứa con của em... cũng sẽ giống như là đang nhìn thấy em vậy...”

“Không!!!” Diệp Quán Ngữ hét lên, ôm chặt cô vào lòng, anh đã mất đi tất cả rồi, làm sao anh có thể lại mất cô được chứ? “Thụ Mạn, em không phải là tôi, em cũng không hiểu được lòng tôi, tôi yêu em, không hề thua kém gì so với người thân của em một chút nào, kể cả Đỗ Trường Phong. Mười bốn năm rồi, tôi đã trông ngóng em suốt mười bốn năm rồi, em có hiểu được tình cảm này của tôi không? Không, em không hiểu được!” Anh chỉ thấy như có một con dao sắc nhọn đang đâm chém ngang dọc loạn xạ trong tim mình, anh không nhìn thấy gì nữa, không nghe thấy gì nữa, trong lồng ngực phát ra tiếng gào thét nặng nề.

“Tôi sẽ không để em ra đi đâu, Tiểu Mạn! Cho dù là cứ để tôi tiếp tục trông ngóng em thêm mười năm, hai mươi năm nữa, thậm chí là cả đời, cũng còn tốt hơn là em biến mất khỏi tầm mắt, Tiểu Mạn. Bao năm qua, dù em không biết đến sự tồn tại của tôi, nhưng cho dù là vậy, bởi vì có sự tồn tại của em, nên tôi mới cảm thấy thế giới này dù xấu đẹp thế nào cũng còn chút vương vấn, nếu không thì tôi còn hi vọng gì nữa chứ! Trên đời này tôi chỉ còn lại mỗi em thôi, Mạn Mạn!”

Anh ôm cô, anh không thừa nhận rằng mình đang khóc, nhưng rõ ràng nước mắt đang thấm ướt áo cô. Thụ Mạn từ từ đưa cánh tay lên, cho người đàn ông đáng thương đang lâm vào bước đường cùng này một chút hơi ấm cuối cùng, cô không có gì có thể cho anh được, chỉ có thể là một cái ôm mà thôi. Khấp người anh run lên bần bật, cứ như cô sẽ tan biến như mây khói bất cứ lúc nào. Đã lớn gần này tuổi rồi, trải qua biết bao khổ nạn trong đời, nhưng anh cũng chưa bao giờ sợ hãi đến như thế này, chưa bao giờ tuyệt vọng đến như thế này. Anh đã thế này rồi, chỉ có thể thế này nữa thôi, tại sao anh vẫn

không thể nào giữ cô lại được?

“Nhất định tôi sẽ để em tiếp tục sống, cho dù có phải đổi bằng cả mạng sống của tôi!” Anh nói với cô như vậy.

Ngày hôm sau, tình hình Thư Mạn tốt lên rất nhiều, có thể xuống giường đi lại được. Tất cả mọi người trong nhà đều đến thăm cô. Mẹ nấu món cháo mà cô thích ăn nhất, bón cho cô ăn từng thìa một. Bà mẹ đáng thương của cô trông gầy đi thấy rõ, mắt nổi đầy những tia máu, con trai trưởng bị cưa chân, con gái thì lại bệnh nặng, vậy mà bà vẫn có thể kiên cường đến bón cháo cho con. Thư Mạn nghĩ, đó chính là mẹ. Vì không nằm cùng một bệnh viện nên cô rất lo lắng cho Thư Khang: “Anh con sao rồi?”

Thư Bá Tiêu an ủi cô: “Không sao, vết thương đang hồi phục rất tốt, tinh thần cũng khá, nửa tháng sau là có thể xuất viện rồi. Con mau mau khỏe lại mà đi thăm anh con đi.”

“Vâng.” Thư Mạn gật đầu. Rồi lại kéo tay em gái nói, “Tiểu Duệ, em phải nghe lời bố mẹ, đừng để bố mẹ phải lo lắng nữa, mau lập gia đình đi thôi.”

Chắc mấy ngày hôm nay Thư Duệ khóc dữ lắm, mắt sưng lên như hai quả đào, thấy vậy gắng gượng cười: “Chị, chị cứ yên tâm, em đã có bạn trai rồi, cuối năm chúng em sẽ kết hôn.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt...” Thư Mạn cũng muốn cười, nhưng nụ cười chưa kịp nở thì nước mắt đã lại trào ra như suối, cô vuốt mái tóc ngang tai của em gái, nhớ lại cảnh tượng hồi nhỏ mình và Thư Tần tranh nhau chải đầu cho em gái, khi đó họ còn nhỏ tí, còn cả anh trai nữa, lúc nào cũng biết chăm sóc mấy đứa em gái. Mới vài năm trôi qua, thế mà giờ Thư Tần mất rồi, anh cả cũng bị cưa chân rồi, bản thân cô thì như vậy...

Nhưng cô không thể để lộ quá rõ nỗi buồn của mình, dù nước mắt tràn xuống nhưng nụ cười vẫn luôn rạng rỡ. Cô nói với bố: “Chiều nay con muốn đi thăm Trường Phong, bố, con muốn đi thăm anh ấy.”

“Nhưng con vừa mới khỏe lên một chút, hơn nữa ...” Thư Bá Tiêu lập tức im bặt, không dám nói ra hai chữ “phẫu thuật”.

Thư Mạn không biết gì, cố gắng để bố thấy mình đã thoải mái nhẹ nhõm đi nhiều, rồi nói: “Hãy để con đi thăm anh ấy đi, bố cứ yên tâm, như vậy con cũng mới yên tâm làm phẫu thuật được.”

Thư Bá Tiêu và vợ nhìn nhau, ngạc nhiên vui mừng khôn xiết, vội vàng gật đầu: “Được, được, để bố đưa con đi.” Thư Mạn vội xua tay: “Thôi, để Tiểu Duệ lái xe đưa con đi là được, bố và mẹ chịu khó thăm nom anh con một chút, một mình chị đâu chăm anh ấy chắc là mệt lắm.”

Ăn cơm trưa xong, Thư Duệ lái xe đưa Thư Mạn đến Nhị Viện. Trên đường Thư Mạn cười cười nói nói, hỏi thăm rất nhiều về tình hình yêu đương và cuộc sống của em gái.

Mỗi lần nhìn em gái cô đều ngắm em lâu hơn một chút. Cô sợ rồi đây điều đó với cô cũng thật xa xỉ, cô không dám tưởng tượng đến lần cuối cùng mình có thể ngắm em gái gần như thế này là bao giờ...

Cô lại bảo em gái lái xe khắp Ly Thành một vòng rồi mới đến Nhị Viện. Lúc xe đến con đường hoa anh đào, cô xuống xe, đi bộ đến cổng trường Piano, nhìn bức tượng đồng Lâm Nhiên qua cánh cổng sắt. Trong lòng cô, đó không phải là một bức tượng, đó chính là Lâm Nhiên! Học sinh đang trong giờ học, tiếng đàn lên bổng xuống trầm âm vang trong khu vườn xanh những cây cỏ hoa lá, bóng râm khắp mặt đất, không khí thoang thoang một mùi thơm nhẹ nhẹ của hoa. Ngay đến ánh nắng cũng dường như trở nên lười biếng, chiếu vào “Lâm Nhiên” cũng lười biếng nhưng ôn hòa, nụ cười anh nở trên khóe môi, mãi mãi không bao thay đổi, cũng giống như tình yêu anh dành cho cô, không bao giờ thay đổi. Cô cũng vậy.

Cô thầm nói với anh, “Tạm biệt, em sẽ nhanh chóng gặp lại anh thôi, nhưng không phải là ở đây.”

Lần này cô không rơi nước mắt. Ngược lại, trên mặt cô lại tràn trề một niềm hạnh phúc khó tả, vì xúc động nên hai má vốn dĩ trắng bệch bỗng nhiên ửng hồng lên, như thê bông hoa đào cuối cùng còn sót lại cuối xuân, cố hết sức khoe ra chút xinh tươi cuối cùng. Thư Duệ sợ cô đứng dưới ánh nắng lâu quá lại trúng nắng, vội kéo cô vào trong xe. Vốn dĩ cô cũng định đi thăm anh trai nữa nhưng lại thôi, cô sợ mình không kiềm chế được rồi lại để lộ ra sơ hở.

Vì Minh Luân đã đứng ở cổng sơn trang đón đợi từ xa, mặc dù đáng vẻ vẫn phong độ nhưng khuôn mặt trông lại tiêu tụy đi nhiều, xem ra những ngày qua anh đã vất vả vì Đỗ Trường Phong nhiều.

“Darwin, trông anh gầy đi nhiều rồi đấy.” Thư Mạn ôm anh.

Giọng Vì Minh Luân khàn khàn, cùng ôm chặt lấy cô: “Rất cuộc thì đã đợi được em rồi, tôi muốn đến thăm em nhưng mà không rời chân đi được.” Nói rồi đón hai chị em họ vào trong sân.

Mọi thứ vẫn như trước kia. Cây lựu và hải đường bên miệng giếng đã qua mùa hoa từ lâu, dưới ánh nắng, lá cây xanh mượt như mọng nước. Thư Mạn nhìn đám lá xanh mượt ấy lại chỉ thấy dâng lên trong lòng mình một nỗi lưu luyến, những chiếc lá đó rụng đi rồi thì mùa xuân năm sau còn có thể đâm chồi, nhưng cô, lại không cả bằng một chiếc lá. Vì Minh Luân hắt trong lòng ngồn ngộn trăm mối, chấp tay sau lưng vừa đi vừa nói với Thư Mạn: “Tình hình mấy ngày hôm nay tốt hơn nhiều rồi, không phát tác nữa, tôi đã đón anh ấy về sơn trang. Tây lâu bên đấy...” Anh không biết phải nói tiếp thế nào, ngập ngừng, “Bên này điều kiện tốt hơn một chút, bà La chăm sóc cũng được kĩ càng hơn một chút, tôi đến thăm anh ấy cũng tiện.”

“Trường học bên đó...”

“Tôi đã sắp xếp rồi, sẽ không ảnh hưởng đến việc dạy học đâu.”

“Vây thì tốt, em cũng vừa sang bên đó, trông có vẻ cũng rất ổn.” Thư Mạn nhìn Vi Minh Luân vô cùng cảm kích, “May mà nhờ có anh, Darwin, nếu không thì quả thật em chẳng biết phải làm thế nào.”

Vi Minh Luân không nói gì, chỉ ngẩng mặt lên nhìn bầu trời xanh ngắt, trong mắt có sự mơ hồ khó nắm bắt, mãi hồi lâu anh mới nói một câu: “Tôi chỉ là muốn tốt cho anh ấy.”

Đúng vậy, chỉ là muốn tốt cho anh ấy.

Chỉ cần anh sống tốt, thì trong bao nỗi bất hạnh thế này ít ra cũng còn có chút an ủi. Có lẽ vì biết hôm nay Thư Mạn đến hay sao mà Đỗ Trường Phong lại yên tĩnh đến bất ngờ. Vô cùng yên tĩnh. Anh nhìn thấy Thư Mạn, hiển nhiên như là vẫn còn có ấn tượng, còn cười khi khi với cô nữa. Nhưng anh không nhận ra Thư Duệ.

Thư Mạn lấy nước đến, dặt anh vào trong sân, gọi đầu cho anh. Cô gọi rất chậm, vô cùng cẩn thận, vừa gọi vừa nói chuyện với anh: “Anh sắp làm bố rồi đấy, ngốc ạ, sau này em không thể gọi đầu cho anh nữa đâu, em còn phải gọi đầu cho bé cưng của chúng ta. Bây giờ ngày nào em cũng ăn rất nhiều, em ăn nhiều thì bé cưng mới có thức ăn, em muốn con lớn lên thật khỏe mạnh cường tráng, giống như anh vậy, lớn lên thành một nam tử Hán đại trượng phu... Nếu là con gái, anh muốn con sẽ giống ai?”

Nói đến đó tinh thần cô lại có chút lơ đãng, bất chợt thở dài, “Hay là đừng giống em nữa, bệnh tật đầy mình, lại còn bất hạnh...” Tay cô vô xà phòng bỗng hơi run run, vung tay một chút khiến bọt xà phòng bay vào mắt anh, Đỗ Trường Phong đành hắng mấy tiếng cô mới vội vàng lấy khăn lau mắt cho anh.

“Trông anh thật đẹp trai, như một ngôi sao vậy.” Thư Mạn ngồi xổm, giơ tay lên vuốt ve đôi lông mày của anh, chiếc mũi anh, cả đôi môi anh nữa, “Anh là người đàn ông có khuôn mặt điển trai nhất mà em từng gặp, còn đẹp hơn cả Lâm Nhiên, hai người đều là người đáng để em yêu bằng cả mạng sống của mình. Trường Phong, anh có nghe thấy không?”

Đỗ Trường Phong trên đầu đầy bọt xà phòng, im lặng nhìn ánh mắt anh như đang tìm thứ gì trên đó, ánh mắt ấy trông vô tội như thể ánh mắt của một con cừu con đang chờ bị mổ lấy thịt. Chỉ là, anh không hề biết được rằng kẻ ra tay với anh chính là người anh em của anh.

Cô sẽ mãi mãi không bao giờ để anh biết được điều đó.

Thế giới của anh đã quá bất hạnh rồi, cô muốn giữ gìn chút tình cảm dịu dàng cuối cùng cho anh. “Trường Phong!” Cô gọi tên anh, khom người ôm chặt lấy anh, “Nhất định anh phải khỏe lại! Phải mau khỏe lại, anh sắp được làm bố rồi đấy, bé cưng cần có anh, em tin anh sẽ là một người bố tốt!”

Dường như anh hiểu lời cô nói, anh cũng ôm lấy cô, miệng lầm rầm không rõ tiếng: “Bé cưng, bé cưng...”

“Đúng vậy, anh có bé cưng rồi đấy!” Cô đứng dậy, kéo tay anh xoa lên bụng cô, mặc dù nó vẫn bằng phẳng, nhưng bên trong đó có một sinh mạng đang dần lớn lên, là thành quả của họ. Cho dù có phải hi sinh tính mạng cô cũng phải bảo vệ tốt thành quả này, nhất định không cho phép bất kỳ ai cướp nó đi!

Gọi đầu xong, cô dặt anh đi dạo trong rừng trúc phía sau núi. Những thân trúc thẳng tắp, cây lá um tùm. Trong rừng rất râm mát, đi trong rừng lúc nào cũng có gió nhẹ rì rào. Đến chỗ hai cây trúc có khắc chữ, Thư Mạn dừng chân. Đã bao năm rồi, cả hai cây “cô bé” và “Diệp Quán Thanh” giờ đã thành hai cây trúc già to, nét khắc chữ cũng bị nấm mốc, không còn sắc nét như xưa nữa. Hiển nhiên, Đỗ Trường Phong vẫn còn nhớ hai cây trúc này, anh giơ tay ra vuốt ve nó, rồi như có suy nghĩ gì đó, lại ngoảnh đầu sang nhìn cô, ánh mắt anh vẫn sắc nhọn như xưa, lúc nhìn cô, cô luôn cảm thấy ánh mắt của anh như một lưỡi dao vậy, như thể muốn khắc thứ gì đó lên người cô vậy.

Cô cũng nhìn anh và mỉm cười.

“...Cô bé.” Anh lăm bắm, trong cổ họng bật ra hai tiếng mơ hồ. Cô ngẩn ngơ gật đầu, đi được một quãng đường, dường như sức khỏe đã hơi yếu, cô dựa vào một cây trúc bên cạnh nghỉ ngơi. Anh bước đến mấy bước, bỗng nhiên ôm chặt cô vào trong lòng, áp mặt cô, vuốt ve nhẹ nhàng, hôn lên tai cô, “Cô bé...” Hơi thở anh phả bên tai cô làm tóc mai cô bay phất phơ, cô chỉ thấy một cảm giác tê dại xa xôi mà lại thân thiết vô cùng, từ bên tai đến tận cổ, đến tận ngực. Vòng tay của anh thật ấm áp, ấm đến nỗi vô tình khiến lòng cô chưa xốt, như có một thứ gì đó, lại một lần nữa vỡ vụn.

Anh líu ríu gọi tên cô, hôn cô, vội vã và nồng nhiệt, chỉ thấy như không còn kịp nữa, chỉ sợ không còn kịp nữa, anh đau đớn dằn vặt trong nỗi sợ hãi, như thể đang vụng trộm. Điều này khiến cô nghi ngờ, ban nãy, lúc gọi đầu cho anh trong son trang, anh đâu có như thế này, anh sao vậy, anh, anh... Nhưng không kịp để cho cô suy nghĩ gì nhiều, môi anh cứ như ngọn đuốc muốn thiêu đốt cô thành tro vậy. Như thể đã phải xa cách cô suốt một thời gian dài, như cả một thế kỉ, anh nhớ cô, anh khát khao cô...

Sự nồng nhiệt của anh trong phút chốc đã nhấn chìm cô, tựa như dòng sông chảy cuộn cuộn, rồi lại đẩy cô nổi lên, “Anh muốn em, Mạn, anh muốn em...” Anh thờ dốc, có những giọt nước mắt rõ ràng nhỏ xuống mặt cô, cô cũng cảm giác trong môi miệng có vị mặn nhàn nhạt, là anh khóc, hay là cô khóc, cô không biết được.

Nhưng cô khóc thật rồi, siết chặt anh, bật khóc lên thành tiếng, tiếng khóc ấy như tiếng lụa bị xé rách, tiếng khóc đâm toạc sự tĩnh mịch trong thung lũng: “Trường Phong...”

Chưa kịp thở một hơi tiếp theo, dường như cô bị đứt hơi, “Em không thể không có anh, cũng không thể không có đứa bé, em không có cách nào khác, thật sự không có cách nào khác...” Anh từ từ buông lỏng cô ra, nhìn cô do dự, ánh mắt rơi trên khuôn mặt cô, như thể đang đoán ý tứ trong lời cô vừa nói. “Trường Phong, anh phải sống tốt, nhất định phải sống tốt, bé cưng của chúng ta cần có anh...” Cô nắm lấy vạt áo anh, cô biết thời gian anh và cô ở bên nhau đã chỉ còn được tính bằng giây, chưa bao giờ cô nghĩ li biệt lại như một con dao sắc nhọn đến vậy, nó cắt đứt sự quyến luyến của cô đối với

anh, từng chút từng chút một, rồi cắt đứt hoàn toàn.

“Em sao vậy?” Đỗ Trường Phong hoảng sợ xóc thân người cô đang không ngừng trượt xuống, “Mạn, đừng khóc, anh không muốn em khóc...”

Thư Mạn bỗng nhiên sững người, không nhúc nhích được gì.

Sao anh lại tỉnh táo đến vậy?

Tang lễ của Lưu Yến vô cùng vắng vẻ.

Ngoài các thành viên gia tộc và một số bạn bè thân thích ra chỉ có một số quan viên chính quyền thi hành công sự đến chia buồn, mấy đối tác lâu năm trong giới kinh doanh cũng đến dự. Lâm Sở Diên lại rất thân nhiên, có thể nào thì cũng đã suy tàn rồi, ông cũng chẳng hi vọng có ai đến hỏi thăm gia tình gia nghĩa với ông nữa. Nhà họ Thư cũng chỉ có Tần Hương Lan cùng con gái Thư Duệ đến, Thư Bá Tiêu không hề lộ diện, khó khăn lắm mới gây dựng lại được quan hệ hai họ nhưng chuyện Thư Khang đột nhiên gặp phải bất trắc, quan hệ đó cũng phút chốc rơi xuống điểm đóng băng.

Nếu không phải vì còn tôn trọng người đã khuất, Hương Lan và Lưu Yến cũng lại là chỗ thân tình mấy chục năm thì có lẽ không một ai trong nhà họ Thư đến dự đám tang Lưu Yến. Thư Bá Tiêu một mực khẳng định rằng Lâm Hy không thoát khỏi can hệ đến chuyện này, bởi ngay tối hôm trước khi Thư Khang gặp tai nạn, văn phòng của con ông bị trộm...

Lâm Sở Diên nói với Thư Bá Tiêu trong điện thoại: “Các người hãy trừng trị nó đi, tôi già rồi, cũng liệt rồi, tôi gắng gượng thôi thóp chút hơi tàn này cũng chính là hi vọng có người trừng trị nó...”

“Nó không phải là con trai tôi.”

“Chưa bao giờ.”

Diệp Quán Ngữ gần như là người cuối cùng đến chia buồn. Chắc anh cũng đã do dự rất lâu.

Anh bước vào linh đường như nhân vật trung tâm, mọi người ở đó không ai không chú ý đến anh. Anh chỉnh tề trong bộ âu phục màu đen, bao người vây lại cùng nhau, anh không nói một lời, khí thế của anh lấn át tất cả. Khi anh dừng chân trước linh cữu, những người đi cạnh anh cũng cung kính dừng lại, địa vị quan trọng hiển hiện rõ ràng. Dáng vóc anh cao lớn, thẳng thắn, không khỏi khiến người ta liên tưởng đến một câu “Hạc đứng giữa đàn gà”, chỉ có điều mặt anh lạnh như tảng băng đào ra từ trong núi tuyết, ánh mắt sắc lạnh như lưỡi dao, tựa như ánh mắt ấy nhìn vào đâu thì nơi đó bị rạch một vết thương. Ánh mắt ấy nhìn vào Lâm Sở Diên, Lâm Sở Diên chỉ cảm thấy trong tim đau nhói như vừa bị rạch nát, ông yếu đuối nhìn lại anh, im lặng không nói một lời.

Ánh mắt ấy nhìn vào Lâm Hy thì sao?

“Anh, đừng quá đau buồn.” Lâm Hy nhìn anh vô cùng thân nhiên như một người vô tội.

Diệp Quán Ngữ sững người, anh ta nói cái gì? Anh ta gọi anh là “Anh”? Còn bảo anh đừng quá đau buồn?

Lâm Hy vô cùng cung kính cúi người thật sâu xuống, coi như là người nhà đáp lễ lại.

Không thể hình dung ra thái độ trên mặt Diệp Quán Ngữ lúc đó là gì. Anh liếc Lâm Hy một cái, rồi lại hơi nheo mắt lại, cứ như thể ánh mặt trời phản chiếu trên mặt đá hoa quá chói mắt, trong khoảnh khắc ấy, khóe miệng anh lóe lên một cái cười nhạt không dễ gì phát hiện ra được... Lâm Hy ngẩng đầu lên, thân nhiên đón nhận ánh mắt của anh, bốn mắt nhìn nhau, bỗng nhiên luống dao ánh kiếm sáng lóa, để xem ai nén được cơn giận xuống.

Lâm Hy thật coi nhẹ Diệp Quán Ngữ quá! Diệp Quán Ngữ là người như thế nào kia chứ, anh chìa tay ra trước mặt Lâm Hy thể hiện sự “thăm hỏi”, đương nhiên Lâm Hy cũng không để mặt phong độ và bắt tay với anh. Diệp Quán Ngữ bắt tay Lâm Hy, người hơi nghiêng về phía trước, áp gần bên tai Lâm Hy thì thầm nói: “Cậu mà dám gọi tôi một câu ‘anh’ nữa, tôi sẽ giết cậu!”

Mọi người trở mắt nhìn, sắc mặt Lâm Hy vẫn không hề thay đổi, anh cũng áp vào tai Diệp Quán Ngữ thì thầm: “Bây giờ anh có thể giết tôi.”

Nói rồi dùng tay còn lại vỗ nhẹ lên bàn tay Diệp Quán Ngữ đang bắt với mình, đại ý bày tỏ lòng cảm ơn vì anh đã đến an ủi cùng gia đình. Người ngoài nhìn vào đều tưởng hai người đang thăm hỏi lịch sự lẫn nhau, chẳng ai biết cả hai đều chẳng phải đang thân thiện gì họ đều đã giương cung lên, anh không chết thì là anh ta chết.

Điều khiến Diệp Quán Ngữ bất ngờ là Văn Uyển Thanh cũng đã đến đó, vác cái bụng to đến, chắc cũng sắp sinh rồi. Hiển nhiên, Văn Uyển Thanh cũng không ngờ sẽ gặp Diệp Quán Ngữ tại đây, ngay lập tức mặt cũng trắng bệch ra vì sợ, theo bản năng cô đưa tay ôm lấy bụng mình. Mặc dù sắc mặt Diệp Quán Ngữ không được để coi cho lắm, nhưng anh nghĩ Văn Uyển Thanh đến chia buồn trong đám tang Lưu Yến về tình về lý đều là hợp lý, dù sao thì cũng từng là mẹ chồng con dâu với nhau. Lâm Hy thấy vậy vội vàng bước đến đìu Văn Uyển Thanh, “Đã nói rồi, bảo em đừng đến cơ mà, lại còn đến thật nữa.” “Không sao, em đến tiễn đi đoạn cuối cùng, đó cũng là chuyện nên làm” Văn Uyển Thanh béo lên rất nhiều, chiếc cằm vốn thon gọn trước kia giờ tròn trịa hẳn lên, chắc là được bồi bổ tốt, khuôn mặt trắng hồng, trông rất rõ vẻ đẹp tự nhiên của người sắp sửa làm mẹ.

Bụng Văn Uyển Thanh quá to, không cúi rạp người xuống được, đành hơi khom người một chút trước linh cữu Lưu Yến, nước mắt nói rơi là rơi, cô lấy tay bịt miệng kìm nén không để tiếng khóc bật lên thành tiếng. Văn Uyển Thanh luôn cảm thấy mẹ chồng là một người phụ nữ rất bất hạnh, nửa đời người lúc nào cũng u sầu buồn bã, không ngờ lúc chết cũng thế thâm đến như vậy. Lâm Sở Diên hiển nhiên rất cảm kích việc Văn Uyển Thanh đến tiễn Lưu Yến, ông gật đầu với cô, mắt nhìn vào cái bụng to nhô lên của cô, ánh mắt cực kì phức tạp, không hiểu rõ được đó là cảm giác gì.

“Vào trong nghỉ ngơi đi.” Lâm Sỹ Diên ngồi trên xe lăn, ra ý cho Văn Uyển Thanh vào phòng nghỉ dành cho khách, giọng nói không cao cũng không thấp, “Mẹ con chắc là sẽ vui lắm, cuối cùng thì cũng đã có một sinh mệnh mới rồi.”

Lâm Hy diu Văn Uyển Thanh vào phòng khách. Lúc đi ngang qua người ông bố, hoàn toàn là cố ý, Lâm Hy cúi người xuống kẻ sát tai Lâm Sỹ Diên nói như gãi ngứa: “Tôi sẽ không để đứa bé mang họ Lâm đâu.”

Lâm Sỹ Diên còn chưa kịp phản ứng lại Lâm Hy đã diu Văn Uyển Thanh bước vào trong cửa phòng khách, để lại cho ông một bóng lưng lạnh lùng. Lâm Sỹ Diên giận dữ đến run người, nếu không phải bị liệt thì ông đã cho Lâm Hy hai cái bạt tay luôn rồi. Tất cả những điều đó không lọt qua khỏi tầm ngắm của Diệp Quán Ngừ, anh đứng cách đó cũng chẳng bao xa.

“Ông già Lâm đó xem chừng cũng không xa nữa đâu.” Lữ tổng quản nói thầm bên cạnh. Diệp Quán Ngừ thờ dài, hơi nhếch mép, nét mặt hiện lên rõ ràng, “Thật là bất hạnh!”

Đúng vậy, thật bất hạnh.

Khi tro cốt của Lưu Yến được chôn cạnh mộ Lâm Duy, Lâm Sỹ Diên nức nở khóc không thành tiếng. Vốn dĩ ông ngồi trên xe lăn không tiện đi đưa nhưng ông vẫn nhất quyết đòi đi. Bầu trời âm u mù mịt mưa gió, xung quanh nghĩa địa cây cối cũng xơ xác đến tiêu điều. Ông quản gia già che ô cho Lâm Sỹ Diên, khuyên ông đừng quá đau buồn, Lâm Sỹ Diên chỉ ôm mặt lắc đầu: “Tôi thật sự rất hối hận, giá như để bà ấy được tự do ngay từ đầu thì làm sao lại rơi vào bước đường hôm nay được!”

Ba người yêu, hoặc là không yêu, đã dẫn vạ nhau suốt hơn ba mươi năm trời. Cho đến cuối cùng, chẳng ai có được ai, tình yêu và tình thân, cái nào nặng, cái nào nhẹ, ai có thể nói rõ được? Trên bia mộ của Lưu Yến khảm bức chân dung khi bà mới khoảng hai mươi tuổi, cũng là bức ảnh mà bà thích nhất, mái tóc cắt ngắn, miệng cười mỉm duyên dáng, đã lâu như vậy rồi, ảnh đã hơi ố vàng nhưng vẫn có thể thấy vẻ tao nhã hơn người trên nét mặt bà. Khi đó, bà thật đẹp, đẹp đến rung động lòng người! Còn tấm bia mộ bên cạnh bà lại khảm một bức ảnh đời sống của Lâm Duy, chắc khoảng tầm hơn bốn mươi tuổi, đôi mắt sâu, nét mặt lúc nào cũng nghiêm nghị, đôi môi mỏng như lưỡi dao mím chặt, như thể còn đang cất giữ bí mật trong lòng. Giữ kín suốt hơn ba mươi năm chắc chẳng dễ dàng gì, ông ấy và bà ấy, cuối cùng cũng đã được giải thoát rồi. Họ đã được giải thoát rồi, người còn sống sao đây?

Bầu trời âm u, sầm rền ảm ảm, xem ra sắp có mưa to gió lớn. Đầu đường rẽ vào nghĩa địa có một chiếc xe hơi màu đen ẩn khuất sau rừng cây, Diệp Quán Ngừ ngồi trong xe nhìn về phía đoàn xe đi đưa đám lần lượt bước vào trong nghĩa địa, anh hút thuốc, không nói một lời.

Gần đây anh thường xuyên im lặng, rất ít nói chuyện, quả đúng là lời nói hiếm như vàng ngọc. Cho dù là họp anh cũng ít phát biểu, giám đốc thư kí ai cũng hoang mang lo sợ, không có việc gì cũng không dám nói một lời nào trước mặt anh. Sếp lúc nào cũng nghiêm nghị gần như hà khắc, nhất là lúc tâm trạng anh không được tốt, mặt cứ sa sầm lại, gặp ai người đấy đều khiếp sợ. Kể cả khi nghe điện thoại, Diệp Quán Ngừ cũng chỉ “ừ, ừ” vài tiếng, có vẻ rất uể oải, không kiên nhẫn, cũng như không hứng thú chuyện gì nữa, ngay đến cả làm việc anh cũng qua loa, cảm giác rất nhọc nhằn.

Ngoài ông bạn già Âu Dương Chiêu ra, chắc chỉ có Lữ tổng quản là người có thể nói chuyện với Diệp Quán Ngừ ở cự ly gần, thấy anh cứ hút thuốc, ngày càng mặt ủ mày chau khiến ông vô cùng lo lắng: “Đã đến đây rồi, sao lúc này không vào đó chứ?” Diệp Quán Ngừ ngoảnh mặt đi, nhìn về phía khu nghĩa địa trên sườn núi, những tấm bia mộ san sát dưới bầu trời mây đen vẫn vũ trụ trông lại càng bức bách, anh khó nhọc thở ra một hơi khói: “Cố ý nghĩa gì chứ, tranh đi giành lại, cuối cùng cũng xuống mồ hết cả. Tôi chẳng hề thấy cảm kích vì họ đã mang tôi đến với cuộc đời này...”

Lữ tổng quản hạ cửa kính xuống cho không khí lưu thông trong xe, khói trong xe nồng nặc quá, ông thực sự không chịu được nữa, ho liên mấy cái, vừa ho vừa nói: “Quán Ngừ, chúng ta đến với cuộc đời này cũng là để chịu khổ mà thôi, cậu cũng đừng quá để bụng, còn rất nhiều chuyện đang chờ cậu xử lý nữa, cậu cứ như thế này thì sẽ gục mất.”

“Tôi đã gục rồi, chẳng có tin tức gì của Thư Mạn cả, giờ tôi có làm gì cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Cho dù có thắng kiện rồi thì cũng đã làm sao, Quán Thanh vẫn chẳng thể nào sống lại được nữa...”

“Chuyện Thư tiểu thư bên đó, tôi đã phái người đi khắp nơi dò hỏi rồi, người nhà cô ấy cũng đang tìm kiếm, chắc là sẽ phanh chóng có tin tức thôi.”

“Chỉ sợ đến lúc có tin tức thì đứa bé trong bụng cô ấy cũng sắp sinh rồi.”

“Xem ra cô ấy đã không còn ở Ly Thành nữa.” Lữ tổng quản lắc đầu thờ dài, “Nếu cô ấy đã định bụng không cho chúng ta tìm thấy thì chúng ta cũng đành bó tay thôi.”

Nghe tới đó, bàn tay Diệp Quán Ngừ đang cầm điếu thuốc bỗng run run: “Vậy tôi phải làm thế nào đây? Tôi đã mất đi bao nhiêu như vậy rồi... Tôi không có được cô ấy, chẳng lẽ ngay cả nhìn cô ấy cũng không được sao? Rốt cuộc kiếp trước tôi đã gây ra tội gì mà khiến ông trời phải đuổi theo tôi mà đòi thế này...” Tàn thuốc lá rụng xuống người anh, anh cũng mặc kệ, bỗng nhiên tinh thần xúc động, gục đầu vào hàng ghế phía trước, “Mạn, nếu biết trước là em định đi, thì tôi sẽ không rời xa em dù chỉ một phút, em thật là keo kiệt, ngay đến một lời chào từ biệt cũng không chịu nói với tôi...”

Lữ tổng quản thấy vậy vội vàng rút điếu thuốc đang hút dở trong tay anh ném ra ngoài cửa xe, rồi cũng chỉ biết khuyên anh: “Quán Ngừ, chuyện gì cũng là do ý trời cả, chúng ta không thể làm khác được.” Nói đoạn, ông ra hiệu cho tài xế lái xe đi, rồi lại nói, “Chúng ta về thôi, luật sư Âu Dương đang chờ chúng ta đấy. Là chuyện về điều tra thẩm vấn trên tòa lần hai, cần thương lượng bản bạc đối sách với anh thêm nữa. Ngô Minh đúng là đã chấp nhận ra tòa rồi, nhưng ai biết được đến lúc đó anh ta có lật lọng thay đổi gì hay không...”

Xe chậm chậm đi ra khỏi rừng. Diệp Quán Ngừ gần như không nghe thấy Lữ tổng quản nói gì, vẫn lăm bầm một mình: “Tôi nên làm thế nào đây? Cô ấy đã đi rồi, tôi không tìm được cô ấy, biết làm sao đây? Cô ấy sẽ chết mất, chỉ sợ đứa bé còn chưa đến với thế giới này thì cô ấy đã chết rồi! Không,

không, chú Lữ, cô ấy không thể như vậy được...”

“Ồ, cậu xem kia là ai, chẳng phải là Đỗ Trường Phong đó sao?” Khi xe vòng qua một khu rừng trúc, Lữ tổng quản phát hiện Đỗ Trường Phong đang đứng lưỡng lự một chỗ bên lề đường, anh ta lại mặc bộ đồ ngủ, xỏ một đôi dép lê, cúi đầu tìm đi tìm lại thứ gì đó vừa đánh mất.

“Dừng xe.” Lữ tổng quản ra lệnh.

Diệp Quán Ngữ ngoảnh mặt ra, nhìn gã già điên tinh thần hoàn toàn không giống người bình thường đang đứng ngoài cửa xe, tạm thời chuyển mọi quan tâm từ Thư Mạn sang đó, “Anh ta làm gì ở đó?”

“Không biết, trông có vẻ như đang tìm thứ gì đó.” Lữ tổng quản nhìn ngó ra, đột nhiên thờ dãi, “Hừ, gã này cũng quả là một người đáng thương, nghe nói Lâm Hy giờ trở gí với anh ta, khiến giờ anh ta thành ra thế này đây, tinh thần chẳng tỉnh táo chút nào, chỉ sợ lại thành người điên thật rồi cũng nên.”

“Giờ trò? Nghĩa là thế nào?”

“Tôi cũng không được rõ lắm, chỉ là nghe được tin đồn, hình như Lâm Hy cho anh ta uống thuốc gì đó, nếu không thì làm sao mà thành ra thế này được. Nghe nói anh ta còn chém người ta, chẳng phải là đã nhốt lại rồi sao, sao lại để anh ta chạy ra ngoài đường thế này?” Lữ tổng quản nói, giọng không giấu nổi ghen ngào.

“Xuống xe.” Diệp Quán Ngữ khẽ nói.

Xuyên qua rừng trúc chính là Ngọa hồ sơn trang, hiển nhiên là Đỗ Trường Phong chạy ra từ trong sơn trang, thấy Diệp Quán Ngữ đi đến phía anh, mắt anh neho neho lại, hình như đang cố xác định xem mình có nhận ra người này hay không. Chắc anh cũng đã chạy ra được một lúc rồi, đầu tóc quần áo ướt hết cả, râu ria lởm chởm, mặt ngờ ngạc chẳng biết gì, anh hỏi Diệp Quán Ngữ: “Anh có nhìn thấy một cô gái không?” Anh lấy tay ra hiệu, về mặt rất nghiêm túc thật lòng. “Mười sáu mười bảy tuổi, tóc tết hai bên, đôi mắt to to tròn tròn, cái cằm thon thon, da rất trắng...”

Lữ tổng quản ngạc nhiên, đúng là tinh thần anh ta rối loạn thật rồi, lại cứ tưởng rằng Thư Mạn chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi. Có lẽ ký ức của anh ta trở về quá khứ, tinh thần anh đã hoàn toàn thoát khỏi thế giới hiện thực rồi. Diệp Quán Ngữ cũng có phần kinh ngạc, nhưng anh không để lộ ra, ngược lại, tỏ vẻ rất khách sáo: “Tên là Thư Mạn có phải không?”

“Đúng, đúng, chính là cô ấy!” Đỗ Trường Phong gật đầu lia lịa, sải bước dài bước thật nhanh đến trước mặt Diệp Quán Ngữ, mắt sáng lên phấn khởi, “Anh quen cô ấy phải không? Vậy mau nói cho tôi biết, cô ấy đi đâu rồi, bao ngày rồi chẳng thấy đến thăm tôi, tôi hỏi Darwin, anh ấy bảo không thấy Thư Mạn đâu cả...”

“Đúng là không thấy cô ấy đâu cả.” Diệp Quán Ngữ buồn bã nhìn anh.

“Vậy anh có biết cô ấy đã đi đâu không?” Trông Đỗ Trường Phong có vẻ rất sốt ruột, đôi mắt rất sâu, sâu thẳm như biển đêm nhìn Diệp Quán Ngữ, trong mắt như lấp lánh ánh sao đầy hy vọng. Anh rất khôi ngô tuấn tú, cho dù có sa sút thành ra thế này, tinh thần có không tỉnh táo thì khắp người vẫn toát lên ánh hào quang.

Diệp Quán Ngữ không hề tức giận, tiếp tục nói chuyện với anh một cách ôn hòa, coi anh như một người bình thường: “Lúc đi cô ấy không nói gì với anh à?”

“Không, không, lúc cô ấy đi thì tôi đang ngủ, tỉnh dậy đã không thấy cô ấy đâu cả. Cô ấy chỉ nói với tôi, bảo tôi trồng một cây trúc cho cô ấy...”

“Trồng trúc?”

“Đúng vậy, cô ấy biết tôi trồng trúc cho ‘cô bé’ và ‘Diệp Quán Thanh’, nên cũng đòi tôi trồng cho cô ấy một cây.”

Mắt Diệp Quán Ngữ lại neho lại: “Diệp Quán Thanh, cô bé?”

“Ồ, anh chưa nhìn thấy hai cây trúc ấy bao giờ à, để tôi đưa anh đi xem...” Đỗ Trường Phong nói xong liền quay lưng đi vào rừng trúc, đi được mấy bước quay lại thấy Diệp Quán Ngữ vẫn đứng yên đó thì vội vẫy tay, “Vào đây, ở ngay trong này thôi, tôi đưa anh đi xem ‘Diệp Quán Thanh’ và ‘cô bé’, không xa đâu, chỉ đi mười phút là đến.”

Diệp Quán Ngữ và Lữ tổng quản nhìn nhau rồi đi theo anh vào trong rừng.

Trong rừng trúc ướt sườn ướt, chốc chốc lại có giọt nước mưa nhỏ xuống đầu nhưng không khí lại vô cùng trong lành, hương trúc tràn ngập. Đỗ Trường Phong dẫn Diệp Quán Ngữ và Lữ tổng quản đi theo con đường nhỏ ngoằn ngoèo, trong rừng như có sương mù lạnh lạnh, thi thoảng lại có tiếng chim hót lạnh lạnh. Đây là lần đầu tiên Diệp Quán Ngữ đi vào rừng trúc này, cứ ngó nghiêng khắp chung quanh. Lữ tổng quản thì rất cẩn thận, cũng nhìn trước ngó sau, lưu ý xem có động tĩnh gì khác thường không, nhưng ngoài tiếng gió xào xạc ra thì chẳng hề thấy bóng người ra và gì nữa.

“Đến rồi! Chính là ở đây!” Đỗ Trường Phong dừng trước hai thân cây trúc rất thô và to, trên thân hai cây trúc đó hình như có khắc chữ. Diệp Quán Ngữ bước lại gần một chút, quả nhiên là “cô bé”, còn trên thân cây trúc còn lại kia lại khắc tên em trai anh, Diệp Quán Thanh. Hiển nhiên là đã khắc từ rất lâu rồi, nét chữ đã vụn vẹo biến dạng, nhìn không rõ lắm. Mặc dù đó chỉ là một cái tên thôi, nhưng cái tên đó dường như đã đâm thẳng vào ngực anh, “Thế này nghĩa là thế nào đây?” Anh chỉ thấy trong tim đau nhói.

“Ồ, chắc anh không biết Diệp Quán Thanh là ai chứ gì?”

Đỗ Trường Phong vuốt ve thân cây trúc, nghiêng nghiêng đầu nghĩ ngợi, “Tôi cũng chẳng nhớ rõ lắm nữa, chỉ biết dưới cây trúc này có chôn một con thiên nga, con thiên nga đó là do tôi nuôi, khi đó tôi nuôi hai con thiên nga, tôi gọi một con là ‘Diệp Quán Thanh’, một con là ‘cô bé’, chúng lúc nào cũng quấn quýt lấy nhau như hình với bóng vậy. Mỗi ngày tôi lại ngắm chúng bơi đi bơi lại trên hồ, ‘Diệp Quán Thanh’ vô cùng hiếu động, nó thích bay lắm. Còn ‘cô bé’ á, thì chỉ thích ăn thôi, suốt cả ngày chui trong đám bèo tìm giun tìm cá con để ăn, ăn nhiều nên béo lắm, bẻ nó nặng ời là nặng ấy...” Đỗ Trường Phong đang nói, đột nhiên dừng lại, ngẩng ra nhìn Diệp Quán Ngừ, “Anh khóc cái gì thế, sao vậy?”

“Không, không sao, anh cứ nói tiếp đi.” Hai tay Diệp Quán Ngừ nắm chặt lại, người run lên, Lữ tổng quản vội vàng đỡ anh, anh lại xua tay, “Tôi không sao, để anh ấy nói tiếp.”

Lại một trận sấm rền vang, mưa lại rơi xuống rào rào.

Hình như Đỗ Trường Phong vẫn chưa cảm nhận được là trời đã mưa, vẫn tiếp tục kể chuyện sống động như thật: “Thực ra, tôi nuôi chúng là muốn chúng đẻ ra thiên nga con cơ, nhưng tôi lại không chăm sóc tốt được cho chúng. ‘Diệp Quán Thanh’ bị ốm trước, không chịu ăn, cũng chẳng bay nữa, đến lúc tôi tìm bác sĩ đến khám bệnh cho nó thì đã muộn rồi, tôi ôm nó suốt cả đêm, sáng sớm trời chưa sáng nó đã không động đậy gì nữa rồi, tôi gọi nó thế nào nó cũng không chịu dậy... Không lâu sau, ‘cô bé’ cũng lại ốm, bao nhiêu người vây quanh nó, chữa bệnh cho nó, thế mà nó vẫn không sống được, tôi còn nhớ rất rõ, lúc nó hấp hối, mắt nó còn chảy cả nước mắt nữa...”

“... ‘Cô bé’ là ai?” Giọng Diệp Quán Ngừ run run, trên mặt không rõ là nước mắt hay là nước mưa. Đỗ Trường Phong giải thích: “Cô bé chính là Thụ Mạn đấy, lúc tôi mới quen cô ấy, tôi không biết cô ấy tên là gì, đành gọi cô ấy là ‘cô bé’, rồi lại đặt tên cho con thiên nga mái kia là ‘cô bé’”.

Diệp Quán Ngừ nghẹn ngào: “...Anh chôn chúng đã bao năm rồi?”

“Để tôi nghĩ xem...” Đỗ Trường Phong ngẩng đầu lên, dường như đã rơi vào ký ức từ rất xa xưa, “Cũng đến mười mấy năm rồi ấy, anh nhìn xem cây trúc này đã già thế này rồi cơ mà. Có điều cây trúc này không phải tôi khắc tên lên đó, mà là anh trai tôi khắc, anh ấy sợ lâu quá tôi không tìm ra được ‘cô bé’ và ‘Diệp Quán Thanh’ chôn ở đâu... Nhưng sao Thụ Mạn lại đòi tôi trồng trúc cho cô ấy chứ, cô ấy đang sống tốt, khỏe mạnh thế mà, trồng cái gì mà trồng chứ! Ôi trời ơi, tôi thật sự lo cho cô ấy muốn chết đi được ấy...”

Đỗ Trường Phong lại sốt ruột, cứ dậm chân hậm hực đi vòng quanh hai cây trúc. Bộ quần áo ngủ trên người anh đã ướt sũng hết nhưng dường như anh không hề nhận thấy điều đó. Diệp Quán Ngừ biết, thế giới của con người này đã xa rời hiện thực, đó là một sự trốn tránh, hoặc là một sự trở về. Trong ký ức của Đỗ Trường Phong, tuổi thanh xuân đã qua đi ấy rõ ràng là quãng thời gian đẹp nhất trong anh, đáng để anh nhớ lại suốt cả đời, thế nên anh không hề do dự và chọn cách trở về với quá khứ, giống như một con chim đã mỏi mệt nhưng cuối cùng cũng tìm thấy cái tổ đã xa cách lâu ngày của nó.

Diệp Quán Ngừ cười áo khoác ra, khoác lên người Đỗ Trường Phong, dặn dò Lữ tổng quản: “Đưa anh ta về đi.”

“Vâng anh...”

“Tôi ở đây thêm một lát nữa.”

“Vâng.” Lữ tổng quản ngập ngừng, “Vâng để tôi bảo A Lai mang ô đến.” Nói rồi ông móc điện thoại ra, gọi điện dặn A Lai mau mang ô đến, sau đó lại vui vẻ hòa nhã kéo Đỗ Trường Phong, “Tiểu Đỗ, tôi đưa cậu về nhà nhé, không chừng Thụ Mạn đã về nhà rồi cũng nên.”

“Cô ấy về rồi á?” Đôi mắt Đỗ Trường Phong sáng rực lên nhìn Lữ tổng quản, mặc dù mặt anh râu ria lởm chởm nhưng thái độ lại ngây thơ chẳng khác một đứa trẻ bị lạc đường. Ánh mắt lương thiện cầu bắt cầu bơ ấy khiến bất kỳ ai cũng phải mềm lòng, thế nên Lữ tổng quản cũng dễ dàng dỗ dành Đỗ Trường Phong hết như dỗ một đứa trẻ:

“Có thể lắm chứ, có lẽ chỉ là cô ấy đi chơi mấy ngày thôi, cậu mau về nhà xem đi thôi.”

Đỗ Trường Phong chần chừ một lát, cuối cùng cũng gật đầu.

Mất tiền Lữ tổng quản dìu Đỗ Trường Phong khuất bóng sau con đường nhỏ, cuối cùng Diệp Quán Ngừ cũng không kiềm chế nổi xúc động, ôm lấy cây trúc “Diệp Quán Thanh”, áp mặt vào thân cây lạnh băng mà khóc, “Quán Thanh... chúng ta hãy tha thứ cho cậu ta đi, anh không tiếp tục hận được nữa, làm thế nào đây, em nói xem anh phải làm thế nào đây...” Anh run rẩy, nước mắt đầm đìa khắp mặt, nhưng vẫn kìm nén không khóc thành tiếng, từng câu từng chữ thốt lên mà cứ như từng nhát dao khoét sâu vào tim vậy. Anh nghe thấy tiếng nói của mình xào xạc như tiếng gió, gần ngay bên tai nhưng lại tựa như rất xa xôi, “Anh vốn cứ tưởng rằng chỉ cần báo thù là anh có thể đoạt lại được những gì anh đã mất đi, nhưng cuối cùng anh lại càng mất nhiều hơn, ngay đến cả Thụ Mạn cũng chẳng thấy đâu nữa. Quán Thanh, em nói xem anh có còn sức để mà tiếp tục hận nữa không? Làm sao anh còn có thể tiếp tục hận được nữa!”

Mưa càng lúc càng to, áo sơ mi của Diệp Quán Ngừ cũng ướt sũng hết cả, nhưng anh lại cảm thấy dễ chịu, chỉ mong mưa càng to hơn chút nữa, gột rửa đi những bần thiêu và uế oải khắp người anh. Anh ngồi xuống đất, dựa lưng vào thân hai cây trúc, ngẩng mặt lên rồi nhắm mắt lại, một môi rã rời khiến anh không tài nào nhúc nhích được. Đứng vững hiên ngang suốt hơn ba mươi năm trời, giờ anh lại tan rã như bùn đất, nỗi đau trong lòng càng ngày càng khốc liệt, tư duy dần dần mờ hồ, cả thế giới sụp đổ ngay trước mắt, tất cả mọi thứ dần dần trở nên xa vời. Anh chỉ có thể nghe thấy tiếng gió, tiếng mưa trong rừng, như còn kèm cả tiếng sấm vang chớp giật, cuộn cuộn ập đến trước mắt, nuốt gọn bản thân anh vào trong đó.

Khi Lữ tổng quản dìu anh đứng dậy, cả người anh cứ như vừa được vớt lên từ dưới nước vậy, A Lai cầm ô che cho anh, hai người cùng đưa anh về, anh vẫn còn quỵn luyến, thần thờ nhìn hai cây trúc. Anh run rẩy nói với Lữ tổng quản: “Chú Lữ, tôi đã tha thứ cho anh ta rồi, tôi, tôi đã tha thứ cho anh ta rồi.”

Lữ tổng quản “ừ, ừ” gật đầu, cổ xóc anh đi.

Nhưng anh cứ đứng đó không nhúc nhích, khắp người run lên bần bật: “Nhưng tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho Lâm Hy!” Anh nghiêng rặng nghiêng lợi, nói rất chậm, từng câu từng chữ, vô cùng rõ ràng, “Chú nghe rõ đây, cho dù có phải khiêng thi thể của Ngô Minh lên tòa, tôi cũng phải bắt anh ta nợ máu phải trả bằng máu. Anh ta đã gây ra quá nhiều tội ác, ngay đến anh em của mình cũng không tha, tôi quyết sẽ không tha cho anh ta! Tôi không trừng trị được anh ta, thì ông trời sẽ trừng trị anh ta!”

Lúc mưa ngớt hơn một chút, Đỗ Trường Phong đứng trước cửa sổ ngắm mưa. Ông Lương thay áo ngủ mới cho anh, sấy tóc cho anh, cạo râu đi, người cũng có vẻ lạnh lợi hơn rất nhiều.

Đúng lúc đó, Vi Minh Luân cũng vừa đến, nhận được điện của ông Lương nói Đỗ Trường Phong mất tích, anh lo cuống cả lên. Cũng may là có người tốt bụng đưa Đỗ Trường Phong về, Vi Minh Luân nhìn anh không làm sao cả, giờ mới yên tâm. Vi Minh Luân hỏi ông Lương: “Ai đưa anh ấy về thế?”

“Không biết, có điều người này rất ôn hòa, thoát nhìn đã biết là người danh giá.” Ông Lương vừa nói vừa bung chậu nước rửa mặt ra ngoài.

Đỗ Trường Phong vẫn đứng trước cửa sổ phòng ngủ, như một cái cây đứng đón gió.

“Nhìn gì vậy Sam?” Vi Minh Luân bước đến, đặt tay lên vai anh. Đỗ Trường Phong không động đậy, ánh mắt trống rỗng, như thể linh hồn đã bị đánh cắp đi rồi vậy, thứ còn lại chỉ là cái vỏ bọc bên ngoài. Cửa sổ nhìn thẳng ra rừng trúc sau núi, rừng trúc sau mưa trông như một mảng xanh gọn sóng, dập dờn dập dờn, nhìn lâu rất dễ xuất hiện ảo giác, tưởng như Lý Mộ Bạch và Ngọc Kiều Long đang bay vút qua, đứng trên ngọn rừng trúc, giương kiếm múa võ theo gió...

“Mạn, anh muốn bay.” Anh gọi tên cô rất khẽ, rất khẽ. Bất kể là khi tinh táo hay khi ngây ngô mất ý thức, mỗi lúc anh thốt ra cái tên này đều rất khẽ, như thể không muốn để bất kỳ ai nghe thấy. Đó là báu vật duy nhất đời này kiếp này của anh, là thứ tốt đẹp nhất mà anh từng có được.

Vi Minh Luân nắm chặt vai anh: “Cô ấy nhất định sẽ trở về, anh đừng quá lo lắng, cũng đừng đi lung tung khắp nơi, nếu không cô ấy mà về thì biết tìm anh ở đâu?”

Bây giờ, tất cả mọi người nói chuyện với anh đều nói với cái giọng ấy, cứ như đang dỗ dành một đứa trẻ con. Gần đây liên tục có bác sĩ đến kiểm tra cho anh, bác sĩ nói, xác suất hồi phục của anh vô cùng mù mịt.

Tuy nhiên, lúc này thần trí anh lại có vẻ như rất tỉnh táo: “Đừng gọi người đến khám bệnh cho tôi nữa, tôi không có bệnh gì hết, tôi không phải người điên, chưa bao giờ là người điên cả. Cái cuộc sống như địa ngục thế này, tôi có chấp nhận cũng là bị nguyên rủa, mà không chấp nhận cũng là bị nguyên rủa, cho dù tôi đã gây ra lỗi lầm thì tôi cũng đã bị nguyên rủa suốt mười mấy năm rồi, sao lại đối xử với tôi như thế này? Những người kia thì sao, đáng lẽ họ càng phải bị nguyên rủa mới phải, chính họ mới là những kẻ điên, một lũ người điên...”

Một tháng sau.

Sau nhiều lần thay đổi lịch, phiên xử án thứ hai cuối cùng cũng diễn ra. Điều bất ngờ là Diệp Quán Ngừ đến tham dự phiên tòa. Thắng bại giờ đã không còn quan trọng nữa, điều quan trọng là anh nhất định phải ra tòa, cho dù Đỗ Trường Phong có bị giám định là một bệnh nhân tâm thần đi chăng nữa, cho dù nhân chứng Ngô Minh đột nhiên thất cổ tự tử vì vấn đề kinh tế, cho dù... anh không có bất kỳ chứng cứ nào có thể chứng minh rằng nhát dao chí mạng năm đó là do Lâm Hy đâm, thì anh cũng phải ra tòa.

Khi biết tin Ngô Minh tự sát là lúc Diệp Quán Ngừ đang đứng trước gương cài cúc áo, anh cũng chỉ ngưng lại một chốc, rồi lại tiếp tục cài, sau đó thất cả vạt, nghẹn cổ nói với Lữ tổng quản: “Nếu như Lâm Hy để gã chết oan này ra tòa làm chứng như bình thường thì đó lại không còn là Lâm Hy nữa.”

Hiển nhiên anh đã lường trước được rằng Ngô Minh sẽ gặp phải điều bất trắc.

“Vậy chúng ta phải làm sao đây? Bây giờ, một nhân chứng cũng chẳng có,” Lữ tổng quản có vẻ hoang mang.

Khỏe miệng Diệp Quán Ngừ nhếch lên: “Ông trời sẽ trừng trị anh ta.”

Trên tòa, hai bên đều là những luật sư danh tiếng lẫy lừng. Âu Dương Chiêu điềm tĩnh có khí thế, luật sư bên phía bị cáo Lục Hoa Khôn khí phách hơn người, hai bên cũng đã tranh cãi kịch liệt, lời lẽ đanh thép, lý luận sắc bén, tình hình gay cấn khiến những người tham dự phiên tòa vô cùng hồi hộp. Luật sư bị cáo một mực khẳng định Đỗ Trường Phong là một bệnh nhân tâm thần, năm đó vì phát bệnh mà mất kiểm soát nên mới đâm chết Diệp Quán Thanh, mặc dù đã nói sau này sức khỏe hồi phục rồi nhưng cứ sau nhiều năm lại phát bệnh, giờ cũng đã có kết quả giám định tư pháp lần ba rồi, đủ để chứng minh anh ta hoàn toàn đúng là một bệnh nhân tâm thần.

Một bệnh nhân tâm thần giết người thì dựa vào cái gì mà bắt một người bình thường phải chịu trách nhiệm hình sự? Bị cáo Lâm Hy hoàn toàn trong sạch! Lại nói đến chuyện nhân chứng tận mắt chứng kiến sự việc đã đột nhiên tự sát, Lục Hoa Khôn lại không thêm quan tâm gì đến: “Ngô Minh tự sát không liên quan gì đến bản án này, anh ta bị cơ quan hữu quan điều tra vì bị nghi ngờ dùng tiền công vào việc khác, sợ tội mà tự sát. Anh ta không thể ra tòa làm chứng, chúng tôi cũng rất lấy làm tiếc.”

Nói xong lại còn ra bộ tiếc nuối thật sự.

Lâm Hy ngồi ngay ngắn trên chỗ bị cáo, chốc chốc lại mỉm cười nhìn Diệp Quán Ngừ, rất chi phong độ. Diệp Quán Ngừ đương nhiên cũng không thể thua kém, cũng đáp lại đối phương bằng một nụ cười nhếch miệng lên quen thuộc.

Để xem ai sẽ là người cười đầu được đến phút cuối cùng!

Sau hơn hai tiếng đồng hồ biện luận phân bác, cuối cùng phiên tòa xét xử cũng đã sắp đến hồi kết, mặc dù Âu Dương Chiêu đã dốc hết toàn lực nhưng vì không đủ chứng cứ nên rõ ràng rơi vào thế yếu. Lục Hoa Khôn nói đi nói lại cũng chỉ một câu: “Ai có thể chứng minh đương sự của tôi đã đâm chết Diệp Quán Thanh? Không có ai chứng minh, vậy tức là anh ấy vô tội...” Hoặc nếu không thì là: “Xin mời bên nguyên cáo đưa ra chứng cứ, nhân chứng vật chứng đều được, chỉ nói miệng mà chẳng có bằng cứ gì thì sao được?”

“Tôi có thể chứng minh!” Đúng vào giây phút cuối cùng, cánh cửa phòng xét xử bị đẩy mở toang ra, mọi người nhìn theo hướng phát ra tiếng động, chỉ thấy Thư Khang ngồi trên xe lăn và được người nhà đẩy vào, ánh mắt anh như hai ngọn đuốc, lớn tiếng nói với thẩm phán: “Tôi là người làm chứng tận mắt của bên nguyên cáo, xin lỗi, tôi đã đến muộn.”

Cả phòng xử án xôn xao.

Luật sư bị cáo như vừa bị khảo một gậy vào đầu, mãi hồi lâu không phản ứng được gì. Sắc mặt Lâm Hy cũng trắng bệch ra, sững sờ nhìn Thư Khang được đẩy vào vị trí nhân chứng. Tinh trầm phương ngàn kể rồi mà cuối cùng không ngờ lại sót mất anh ta! Những người tham gia vào vụ ẩu đã năm đó, chẳng phải Thư Khang cũng là một trong số đó sao?

Thư Khang trừng trừng mắt nhìn Lâm Hy, ánh mắt như có thể đốt cháy thành cả đồng lửa, ngoảnh mặt lên nói với thẩm phán: “Tôi không chỉ có thể chứng minh năm đó chính là Lâm Hy đã đâm vào ngực Diệp Quán Thanh một nhát dao, mà còn có thể chứng minh rằng chính anh ta...” Thư Khang chỉ thẳng Lâm Hy, “... đã khiến tôi thành ra thế này. Chính vì tôi nắm được chứng cứ quan trọng chứng minh rằng anh ta mưu hại Đỗ Trường Phong, nên đã bị anh ta dựng lên vụ tai nạn xe khiến tôi suýt chút nữa mất mạng. Còn gã tài xế gây ra chuyện bị anh ta mua chuộc ấy đã đi tự thú sáng ngày hôm nay. Về chuyện tai nạn xe lần này và anh ta có liên quan đến việc cho Đỗ Trường Phong uống thuốc chưa được kiểm định, khiến Đỗ Trường Phong tình thần rối loạn, cơ quan công an đã tiến hành điều tra, bây giờ, tôi chỉ chứng minh anh ta...” Thư Khang lại chỉ thẳng tay vào Lâm Hy, tưởng như một lưỡi kiếm đâm thẳng vào tử huyệt, “Anh ta, chính là anh ta! Mười tám năm trước đã tận tay đâm chết Diệp Quán Thanh!”

Bạn đang đọc truyện *Trường Mộng Lưu Ngân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Đoạn kết, tha thứ

Nếu như giữa họ đã từng có những gì.

Thì giờ đây, mọi thứ đều trở nên vô nghĩa.

Phật nói, theo gió đến,

Rồi lại theo gió bay đi...

Không ai biết rõ tung tích Đỗ Trường Phong. Sau khi Thư Mạn mất tích, ít lâu sau đó Đỗ Trường Phong cũng mất tích luôn. Mất tích đúng vào hôm tòa xử án, nói chính xác là đi lạc đường. Bởi anh là một bệnh nhân tâm thần. Nhưng hôm đó có người nhìn thấy anh ở tòa án, dưới gốc cây đa trước cổng tòa án có một người thanh niên đứng hút thuốc ở đó rất lâu, miều tả đặc trưng hình dáng và quần áo mặc trên người thì hoàn toàn giống Đỗ Trường Phong. Sau đó, công nhân dọn vệ sinh môi trường phụ trách khu vực cổng toàn án cũng chứng thực điều này, khi đó cô còn nói với anh mấy câu, nhắc anh đừng vứt mẩu tàn thuốc ra đất.

Hơn nữa, công nhân dọn vệ sinh còn cung cấp một manh mối quan trọng nữa, nói trong tay người đó còn xách một cái hộp trông rất kì quái, hình dài dài, một đầu to một đầu nhỏ. Vì Minh Luân đoán được ngay, đó chính là hộp đàn, bên trong đựng chiếc “Stradivarius” trị giá bằng cả mấy thành phố!

Không ai biết anh đã đi đâu. Truyền hình, báo chí phát sóng đăng tin tìm người suốt mấy ngày liền, cảnh sát nhân dân cũng truy tìm khắp các sân bay, bến xe, bến cảng, nhưng đều không có tin tức gì cả.

Trên mảnh giấy anh để lại trước khi đi chỉ vắn vắn năm chữ: “Tôi không phải thằng điên.”

“Anh thấy anh ta sẽ đi đâu được?” Âu Dương Chiêu bất ngờ hỏi Diệp Quán Ngữ khi hai người uống trà với nhau.

“Anh ta không phải là một người điên.”

“Không phải người điên?” Âu Dương Chiêu tỏ ý ngạc nhiên trước câu trả lời chắc nịch của Diệp Quán Ngữ.

“Anh ta có thể xách cây đàn đó đi, chứng tỏ anh ta không hề bị điên...”

Phán đoán của Diệp Quán Ngữ có vẻ như là có căn cứ, bởi sau khi Đỗ Trường Phong mất tích, người nhà tìm thấy một hộp đựng rất nhiều thuốc trong phòng anh, Thư Khang nhận ra số thuốc đó chính là loại thuốc cấm dẫn đến rối loạn tâm thần mà Lâm Hy kê cho Đỗ Trường Phong. Anh ta không uống sao? Vậy anh ta...

“Giả điên.” Diệp Quán Ngữ cười đáp.

“Tại sao anh ta lại phải giả điên?” Âu Dương Chiêu nhất thời không lí giải được vì sao.

“Anh ta không giả điên thì biết làm sao đây? Không giả điên thì tức là phải làm chứng và chỉ ra Lâm Hy đã giết người, phải không? Nói cho cùng, anh ta là người có tình cảm, cho dù bản thân có phải chịu oan ức cũng không muốn để anh em bị xét xử. Không giống như Lâm Hy, để thoát khỏi tội danh mà không nề hà hạ thủ ngay cả với anh em của mình...”

“Cầm thú!” Âu Dương Chiêu thốt lên với đầy sự kinh ngạc và khinh bỉ.

“Không bằng cả loài cầm thú!”

Diệp Quán Ngữ nói rồi đứng dậy, bước đến trước cửa sổ sát sàn ngay sau sofa. Tòa nhà Mạo Nghiệp quả thực chiếm cứ được khoảng đất vàng quý giá nhất Ly Thành, trên tòa nhà văn phòng thông minh, đứng trước bức tường kính nhìn xuống có thể thấy phố Từ Đăng và phố Đào Lý xe cộ đi lại như dệt cửi, nhìn xuống từ độ cao như thế này, hồng trần vạn trượng, tưởng như tất cả chỉ như một giấc mơ phồn hoa. Đúng là một giấc mơ, một giấc mơ rất dài, rất dài.

“Trong lòng cậu giờ còn hận nữa không?” Âu Dương Chiêu tư lự một lúc rồi lại bất ngờ hỏi Diệp Quán Ngữ.

Diệp Quán Ngữ thần thờ nhìn ngọn núi Mộ Vân phía xa, trong mắt như có chút mơ hồ thật khó nắm bắt: “Có hận.”

“Tại sao? Đã thắng kiện rồi, mặc dù tòa chưa tuyên phán nhưng Lâm Hy chết chắc rồi, cho dù vụ án này không phán anh ta tội tử hình được, nhưng anh ta cũng can thiệp vào mấy vụ án mạng, lại còn dính líu đến vụ nghiên cứu chế tạo thuốc cấm, vậy cũng đủ để anh ta phải chết đến mấy lần rồi ấy chứ.”

Diệp Quán Ngữ ngẩng mặt lên, nét mặt hiện lên một cái cười nhạt: “Đó là cái huyết mộ anh ta tự đào cho mình, chẳng liên quan gì đến tôi cả.”

Bức tường kính như một tấm gương, phản chiếu khuôn mặt gầy gò của anh, dù vậy, trông anh vẫn chói sáng, khí thế hiên ngang, đi đến đâu cũng có một lũ những thuộc hạ nhân viên hộ tống vây quanh, nói năng thận trọng, ra dáng dòng dõi quý tộc trong giới kinh doanh. Anh biết cuộc sống như thế này rất mệt mỏi, nhưng anh không được quyền lựa chọn, thế giới của anh đã là vậy rồi, cho dù có coi bỏ bộ âu phục này ta thì anh cũng không trở lại về với ngày xưa được nữa. Đứng giữa vạn người qua lại, chắc chắn anh là người cô đơn nhất trong số đó. Không còn thứ gì thuộc về anh nữa, tình thân, tình bạn, tình yêu, không có bất cứ một thứ gì là của anh nữa cả. Trong lòng anh thậm tự an ủi mình, vậy cũng tốt, từ giờ chẳng còn gì phải vương bận quẩn luyến gì nữa.

“Vậy cậu còn hận gì nữa?” Âu Dương Chiêu không khỏi lo lắng, nhìn anh dò xét.

Hoàng hôn đã buông, ánh tà dương từ phía chân trời thả xuống từng chút từng chút một, Diệp Quán Ngữ đứng lặng im, thần thờ nhìn ánh chiều tà từ từ lan đến, nhìn chẳng rõ núi Mộ Vân phía xa vì còn cách cả một con sông Mặc Hà, chỉ có một bóng màu xám nhạt nổi lên phía chân trời. Lại một buổi thu nữa, lá trên núi chắc đã đỏ hết rồi, đã nhiều năm rồi không lên núi ngắm lá đỏ, anh vẫn còn như in thứ hương thơm của loài cây đó, tưởng như tuổi thanh xuân xa xưa phảng phất hương thơm trong sự quen thuộc mà xa lạ ấy. Thực ra anh rất ít khi nhớ lại quá khứ, anh không dám nghĩ, hề nghĩ đến là lại chìm sâu vào trong vực thăm sâu tới không thấy đáy, dù cho anh vùng vẫy thế nào cũng không thể nào lên được. Anh hận, thực sự rất hận.

Âu Dương Chiêu nhìn bóng lưng anh, chỉ lắc đầu: “Thứ gì nên bỏ qua thì hãy bỏ qua đi. Mặc dù tôi không biết anh hận cái gì, nhưng cứ để mình chìm sâu mãi trong hận thù thế này thì bản thân cũng không vui về gì.”

Người anh run run, nỗi đau thương kìm nén trong lòng bỗng nhiên trào dâng khiến anh không thể nào tiếp tục vờ kiên cường được nữa, chỉ có bản thân anh mới biết rõ, bề ngoài trông anh lạnh lùng quyết đoán nhưng thực chất bên trong lại yếu đuối vô cùng. Mãi anh mấp máy, tiếng nói khẽ như đang nói mơ, nhưng Âu Dương Chiêu vẫn nghe rõ. Anh nói: “Cô ấy không yêu tôi...”

“Tôi qua em mơ em trở về nhà.” Thư Mạn nói với Cảnh Mặc Trì.

Khi đó hai người đang ở trong sân son trang Lạc Nhật, Thư Mạn nằm trên chiếc ghế dài sưởi nắng, trên đùi đắp một tấm khăn, Cảnh Mặc Trì ngồi bên cạnh kể cho cô nghe chuyện anh ở Seattle. Trong sân có một cây ngân hạnh to, lá vàng rụng đầy mặt đất, tưởng như cả sân phủ lên một tấm thảm màu vàng kim, Thư Mạn ngồi giữa tấm thảm màu vàng kim đó, cười đùa nói chuyện với Cảnh Mặc Trì, ngắm mặt trời dần dần lặn xuống phía trời Tây.

Thư Mạn đã trốn đến Hồ Nam, là Cảnh Mặc Trì đã sắp xếp cho cô ở trong son trang Lạc Nhật của mình. Hồi đầu năm, Cảnh Mặc Trì đã phẫu thuật cấy ghép tim, vẫn ở trong son trang tĩnh dưỡng suốt. Lần Nhị, đứa con do cô bạn gái Bạch Khảo sinh ra cũng vừa tròn một trăm ngày, tuần trước vừa đưa đến nhà bố mẹ ở Tương Bắc. Do Cảnh Mặc Trì cần yên tĩnh, mà trẻ con thì lại khóc quấy suốt ngày, Bạch Khảo Nhi sợ ảnh hưởng đến anh nên tạm thời về nhà bố mẹ để ở một thời gian, đợi khi nào tình hình sức khỏe của anh ổn định rồi mới đưa con về.

Trong son trang có nhân viên y tá, bác sĩ được mời đến từ bệnh viện Tương Nhã Trường Sa, lúc nào cũng có thể theo dõi tình hình sức khỏe cho Cảnh Mặc Trì. Cảnh Mặc Trì vẫn ổn, hồi phục sau phẫu thuật cũng khá nhanh. Nhưng tình trạng của Thư Mạn lại bất ổn, vô cùng yếu ớt. Cảnh Mặc Trì nhiều lần hỏi cô có muốn vào nằm viện không nhưng trước sau thế nào cô cũng không chấp thuận, bảo là không thích mùi ở bệnh viện, son trang nằm ở khu

ngoại ô, phong cảnh non xanh nước biếc rất thích hợp với nghỉ ngơi điều dưỡng.

Thư Mạn không dám nói cho anh biết tình hình thực tế. Không dám tiết lộ dù chỉ một lời, nếu không thế nào Cảnh Mặc Trì cũng sẽ thông báo cho người nhà cô biết, mà như thế thì đứa bé trong bụng cô sẽ chẳng thể nào giữ được nữa. Đã hơn bảy tháng rồi, cái thai càng to, quả tim của cô càng phải phụ tải nặng hơn, cô thường xuyên khó thở, cô thật sự rất sợ, nhờ lúc nào đó không thở được, cô sẽ phải ra đi. Không, không, cho dù thế nào cũng phải gắng gượng đến lúc đứa bé ra đời, đó là sự tiếp nối sinh mệnh của cô, đó là kỉ niệm quý giá nhất mà cô có thể bù đắp cho anh!

Cô đã nợ anh quá nhiều, tình cảm sâu đậm suốt mười bảy năm cô không có gì để đáp trả, sinh đứa con này cho anh rồi trong lòng cô sẽ thấy dễ chịu hơn một chút. Không phải là cô không sợ chết, mà ngược lại, cô rất sợ, rất rất sợ, mỗi ngày tỉnh giấc đều phải xác nhận xem có đúng là mình còn sống hay không, rồi sau đó lại xoa xoa cái bụng, xem thằng nhóc có phải vẫn còn đang động đậy hay không. Hết một lúc không thấy động tĩnh gì là cô lại rất căng thẳng, lại đi hỏi bác sĩ xem tại sao lại không thấy động đậy nữa. Những lúc ấy bác sĩ chỉ cười, nói người lớn phải ngủ, thai nhi cũng phải ngủ, không thể cả ngày từ sáng đến tối lúc nào cũng khua chân múa tay trong bụng suốt được. Bảy giờ cô mới lại yên tâm một chút...

Cảnh Mặc Trì chăm sóc cô như chăm sóc một người em gái, thấy cái bụng cô ngày một to lên, mặt anh cũng ngày một trắng nhợt ra, dường như anh đã phát giác ra điều gì, hỏi cô: “Em có ổn không đây, không khỏe thì đừng gắng gượng làm gì, sức khỏe bản thân là quan trọng, con cái mà...”

“Không sao, em cảm thấy rất ổn.” Thư Mạn tự sờ lên má mình, cười nói, “Có phải anh thấy mặt em rất nhợt nhạt không? Chắc là tại vì suốt ngày em ở trong phòng không ra ngoài phơi nắng nên vậy đây, bụng bít suốt mấy tháng liền không trắng mới là lạ.”

“Vậy tại sao em không cho tôi nói với Sam là em ở đây?”

“Giữa chúng em có chút hiểu lầm, trong một chốc khó mà kể cho rành rõ được, có nói anh cũng chẳng hiểu đâu. Nhưng đứa bé vô tội, em phải sinh nó ra.” Cứ mỗi lần bị hỏi về vấn đề này là Thư Mạn lại ấp úng lần tránh.

Cảnh Mặc Trì bụng cóc tra nhài ngồi xuống chiếc ghế mây, vừa mới cạo râu xong, trông tinh thần anh thoải mái tươi tỉnh hẳn lên, anh nhìn Thư Mạn, nói hàm ý sâu xa: “Hãy trân trọng một chút, nam nữ chung sống với nhau, nếu không phải là mâu thuẫn về nguyên tắc thì cũng chẳng có vấn đề gì là to tát cả, tình cảm không thể bị tổn thương được.”

Thư Mạn “Ừm” một tiếng, mắt ngẩn ngơ lơ đãng nhìn anh, đàn ông sau khi cạo râu xong vẫn còn chân râu xanh xanh mờ mờ trên cằm, chỉ sau một đêm là lại mọc ra đinh râu. Đinh râu Đỗ Trường Phong thì mọc nhanh lắm, mỗi sáng sớm tỉnh dậy là anh lại cọ cọ cái cằm của anh vào tai cô, anh biết cô sợ nhất là ngứa. Cô đã bỏ đi bao lâu rồi, chắc cũng phải hơn bốn tháng rồi, hàng ngày ai cạo râu cho anh? Ông Lương, hay là bác chuyên cắt tóc cạo mặt trong bệnh viện tâm thần?

“Em sao vậy?” Cảnh Mặc Trì phát hiện cô lơ đãng, cứ như là đang nghĩ đi đâu vậy.

Lúc này, chân trời tràn ngập ánh hoàng hôn lấp lánh, tưởng như pháo hoa tháng giêng, lạng lẽ trải ra trên bầu trời đến chói mắt khiến người ta không tài nào nhìn thẳng vào được. Rồi mây đen từ từ xâm chiếm, xa xa có chú chim đang bay về tổ, kêu chiếp lên một tiếng, lượn trên ngọn cây um tùm bị rặng chiều nhuộm thành màu đỏ thẫm, rồi lao thẳng vào rừng sâu.

Gió nổi lên, những chiếc lá vàng lại rơi xuống nhiều hơn. Cảnh tượng này khiến cô có cảm giác như đã từng gặp ở đâu đó rồi. Cô ngơ ngẩn trong giây lát, không phân biệt được rõ đây là mơ hay là thực. Cô đã nhớ ra rồi, hóa ra trong vườn sau nhà mình trên phố Đào Lý cũng có một cây ngân hạnh già cành lá sum suê, thân cây to đến nỗi phải ít nhất bốn người giang tay may ra mới ôm hết, mỗi ngày cô thích nhất là được hóng mát dưới tán lá cây, vừa ăn dưa hấu được di Trương bỏ ra từ trong tủ lạnh, vừa đọc cuốn “Tình yêu khuyên thành” của Trương Ái Linh. Cũng chẳng biết là cô đã xem cuốn đó bao nhiêu lần, bìa sách cũng lật đi lật lại nát hết cả, cô cảm thấy như mình chắc là Bạch Lưu Tô, vậy thì Phạm Liễu Nguyên của cô ở đâu?

Cái vẻ mù mà mù mờ thời con gái mới lớn ấy, giờ nghĩ lại thấy còn ấu trĩ hơn cả chàng hoàng tử và nàng công chúa trong truyện cổ tích vậy. Rồi lại đến cuối thu, những chiếc lá vàng rụng rờ rờ thông thả rụng xuống, trên tay cô cũng đã thay bằng một cuốn sách khác, mà cũng có thể vẫn là cuốn “Tình yêu khuyên thành” ấy, mỗi khi cô đọc sách, đều có những chiếc lá rụng, rơi trúng vào giữa trang sách cô đang đọc, cô luôn thích giữ những chiếc lá nhỏ ấy lại, kẹp vào giữa trang sách làm kỉ niệm. Ngày ấy, quả thật cô luôn cảm thấy mọi thứ đều tốt đẹp, tưởng như cực khổ trong cuộc đời sẽ không bao giờ đến gần được với mình vậy, mọi buồn vui tan hợp trong sách cũng chẳng liên quan gì đến cô.

Đêm qua, cô mơ thấy mình đã trở về nhà, cô lại thấy mình trở về với những năm tháng mới chớm yêu, Đỗ Trường Phong đến tìm cô, đứng bên ngoài bức tường đầy những dây leo bò kín tường gọi tên cô, mỗi tiếng gọi đều rất khê khàng, cứ như thể sợ cô tỉnh giấc vậy. Cô cũng không nhớ là mình đã trả lời hay chưa, vừa hay ban công phòng ngủ của cô lại đối diện với bức tường rào sau cây ngân hạnh ấy, những chiếc quạt lá vàng rào rào bay khắp trời, cô gần như nhìn không rõ bóng dáng nhanh nhẹn của anh thoát cái đã nhảy vọt qua bức tường.

“Mạn, anh đến rồi.” Anh nghiêng cổ, cười hề hề nói với cô. Những chiếc quạt lá quay như chong chóng rơi xuống đầu anh, anh đeo một cái cặp quần dụng màu xanh, nhẹ nhàng bước đến phía cô. Trong ánh mặt trời mờ hồ, bóng anh như một mặt cắt hình đẹp nhất tuổi thanh xuân, khắc sâu vào trong tim cô, nhưng cô vẫn không nhớ là mình có nói chuyện với anh không, chỉ say sưa nhìn anh, tưởng như chưa bao giờ từng gặp anh vậy.

Gió buổi chiều tối mát lạnh, cô bắt đầu cảm thấy lạnh, trong mắt cũng như dâng lên chút nước mờ mờ. Cảnh Mặc Trì bước đến đìu cô: “Đi thôi, chúng ta vào trong nhà, trời sắp tối rồi.”

Cô nằm đó bất động, cứ như thể bị bóng đè không dậy được, ngay đến cả việc cử động một ngón tay cũng không làm được. Đời này kiếp này, cô không thể nào nhìn thấy lại được bóng dáng ấy nữa, thực ra khi mười sáu mười bảy tuổi, chưa bao giờ cô gặp anh một cách chính diện, cô cũng chưa bao giờ thấy anh nhảy qua bức tường rào nhà mình. Thế nhưng, tại sao anh lại xuất hiện trong giấc mơ khi cô mười sáu mười bảy tuổi, như thể Romeo đứng dưới ban công nhà Juliete, ngẩng mặt lên nhìn âu yếm và mỉm cười với cô...

Giấc mơ thật quá, cô có thể nhìn thấy rõ ràng hàm răng trắng sáng của anh, còn cả tia nắng mặt trời xuyên qua kẽ lá vàng óng như những hạt vàng lấp lánh, nhẹ nhàng như con bướm đậu trên đôi má anh, nụ cười của anh trong ánh mặt trời rực rỡ sao trông xa vời đến vậy, cô cúi người xuống để vuốt ve khuôn mặt anh, nhưng lại không làm sao với tới được.

Thật là bi thương, anh đã từng lần quất xung quanh cô, gần cô đến như vậy, trông ngóng cô suốt hơn mười năm mà cứ như một ngày, cuối cùng, khi anh xuất hiện bên cạnh cô thì cuộc đời của cô đã đi đến hoàng hôn, mỗi phút, mỗi giây đều như đang trình diễn màn kịch ly biệt. Chỉ là cô không ngờ ly biệt đó nó lại đau đớn như thế này. Giờ đây mỗi khi nhớ đến anh, ngực cô lại cảm thấy tung tức không thở ra hơi, sao lại có thể đau đớn đến thế này cơ chứ!

Từ sau khi Lâm Nhiên qua đời, cô biết thế giới của cô đã có một số thứ chết đi mãi mãi, và sẽ không bao giờ có thể sống lại được nữa. Nhưng giờ đây, thứ duy nhất còn sống chính là trái tim quyến luyến với Đỗ Trường Phong của cô, và cả hi vọng đối với sinh linh nhỏ bé trong bụng cô nữa. Anh thực sự giống như một cơn gió vậy, mới gặp thì chỉ là một cơn gió nhẹ, mềm mại thoang thoảng, đến nỗi cô chưa kịp nhớ khuôn mặt anh trông như thế nào thì anh đã biến mất. Đến lúc gặp lại thì đã là cơn gió đông lạnh lẽo, anh đến theo cùng gió bão, không hề có dấu hiệu cảnh báo gì, thoáng chốc đã cuốn luôn cả cô vào trong đó. Cho đến lúc này, anh đã là cơn cuồng phong gào thét, vút qua cánh đồng hoang vu cuộc đời cô, thứ anh để lại cho cô chỉ là tiếng vọng thê lương.

Cô muốn nắm chặt lấy anh, nhưng cô đã không còn khả năng ấy nữa. Nhưng cô tin đến một ngày anh sẽ hiểu, rằng cô trốn chạy thực sự không phải vì cô muốn từ bỏ. Không, cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện từ bỏ cả, chỉ có bản thân cô mới biết, cô thật muốn dùng cả cuộc đời mình để đáp lại tình yêu anh dành cho cô biết bao. Cuộc đời dài lê thê là vậy mà sao quãng đời còn lại của cô lại chỉ là một bản Sonata, sinh mạng của cô sắp được tiếp diễn bởi cốt nhục trong bụng cô đây, nhưng linh hồn cô lại đang ngân lên bản “Sonata mùa thu” dạt dào cảm xúc vì anh, đó là bản nhạc chính tay anh viết, bất kể anh ở nơi đâu, vào lúc nào, nhất định anh đều có thể nghe thấy...

Đồng Thành. Dinh thự Thanh Thủy Đường.

Lúc Lâm Hy đẩy cửa vào, Văn Uyên Thanh vừa cho con bú sữa xong rồi đưa cho bà vú bế lên tầng trên đi ngủ. “Anh đến rồi à?” Văn Uyên Thanh khẽ mỉm cười với anh, “Em vừa cho Ái Á bú sữa xong, con nhóc này hầu ăn thật, hai trăm mili lít sữa mà nó bú hết sạch sành sanh.”

Trông Uyên Thanh giờ lại càng đẹp hơn, mặc dù dáng vóc không thon thả như hồi con gái nhưng trên khuôn mặt cô tràn đầy vẻ viên mãn của một người vợ, người mẹ, trông cô lại càng thủy mị.

Lâu lắm rồi Lâm Hy không đến, vừa vào cửa đã ôm chầm lấy cô: “Uyên Thanh...”

Uyên Thanh hơi bất ngờ, bởi cô gần như không nhớ nổi lần cuối cùng gần đây nhất anh ôm cô là từ khi nào. Bình thường anh đến thì chỉ ngồi một lúc rồi đi ngay, thậm chí non con, nói vài ba câu chuyện phiếm với cô, chứ chưa bao giờ có cử chỉ hành động thân mật nàp, ngay đến cả nắm tay một chốc thôi cũng không có. Anh ôm cô cũng phải đến tròn năm phút, Uyên Thanh cũng không hề đẩy anh ra, chỉ ngẩn ngơ nhìn khoảng sân sau lưng anh, hoa nhài đầy sân, mặc dù chưa có hoa nhưng vẫn có mùi hoa thơm phảng phất bay vào. Gần đây thời tiết hơi thất thường, trời rất ẩm, trong những đám lá hoa đã đâm ra những nụ lác đác.

“Hoa nhài sắp nở rồi.” Cô để đầu mình dựa hẳn vào vai anh nói.

“Đáng lẽ phải nở từ lâu rồi.” Anh trả lời.

Bữa tối hai người cùng ăn với nhau. Trên chiếc bàn ăn dài có bày một lọ hoa hồng trắng đang độ nở căng, chiếc đèn chùm thủy tinh trang trí theo trên đầu chiếu sáng cả căn phòng trông vô cùng hoa lệ, dao đĩa bằng bạc và đĩa ăn đồ sứ hoàn toàn là đồ nhập khẩu từ nước ngoài trông lại càng xa hoa, có điều sự xa hoa ấy cùng với sự trống trải trong căn nhà lại có phần nặng nề. Ái Á bú sữa xong là ngủ luôn, trẻ con vừa mới sinh ra, ngoài ăn ra thì chỉ có ngủ, thế nên trẻ con dễ thỏa mãn nhất. Không giống như người lớn, ngay cả mơ cũng không được thoải mái, bị ám ảnh quá nhiều bởi toan tính và tham vọng.

Lâm Hy cởi áo khoác ra, thân mật ngồi bên cạnh Uyên Thanh, luôn ân cần chăm sóc cô, còn tự tay múc cho cô một bát canh thật đầy: “Uống nhiều canh một chút, tốt cho sức khỏe.”

Uyên Thanh cười, khóe mắt tự nhiên lại ngân ngấn nước, thật đáng ghét: “Hôm nay anh làm sao vậy, làm em cảm thấy... không quen chút nào cả...”

“Xin lỗi em, trước kia anh đối xử với em lạnh nhạt quá, vậy nên em mới thấy không quen.” Lâm Hy vừa nói vừa rót thêm rượu vang vào ly cho cô, ánh đèn trong phòng ăn hoa lệ quá, không hiểu sao lại có chút vàng vọt khiến khuôn mặt anh trong có vẻ rất thư thái nhưng trong khóe mắt lại rõ ràng có thứ gì đó lấp lánh, “Uyên Thanh, hi vọng em đừng hận anh.” Anh nói vậy, bàn tay cầm ly rượu như đang run run, “Nào, chúng ta cùng cạn ly, cho dù chỉ là một tối, nhưng em cũng đừng hận anh, có được không?”

Uyên Thanh ngẹn ngào: “Lâm Hy, em chưa bao giờ hận anh cả. Chưa bao giờ cả.”

“... Cảm ơn em.” Anh uống một hơi cạn ly rượu. Sau đó, dưới ánh đèn vàng rực, anh nói với cô rất nhiều, rất lâu. Anh nói: “Uyên Thanh, trên đời này có rất nhiều người hận anh, người thân, kẻ thù, họ đều hận anh. Nhưng anh không hề bận tâm, anh chỉ quan tâm em. ... có hận anh hay không thôi.

Xin lỗi em, rõ ràng là anh có thể cho em một gia đình yên ổn êm ấm, nhưng cuối cùng lại đến nước này. Anh biết tội anh gây ra thì tự mình chịu, nhưng anh chẳng có cách nào khác, từ nhỏ anh đã bị bố đối xử lạnh nhạt, anh không có tình yêu, cũng không có được tình yêu. Anh ra sức cố gắng để giành lấy, thực ra không phải là muốn có được cái gia tài kếch sù của nhà họ Lâm, thứ duy nhất mà anh muốn có, đó là tình yêu! Nhưng mọi chuyện lại cứ đi ngược với mong muốn của anh, anh không có được bất cứ thứ gì cả, họ không chịu cho anh, họ coi anh là sói, chĩa thẳng họng súng vào anh. Đúng, anh đúng là sói thật, là con sói không có chút tính người, nhưng đó chính là họ đã khiến anh phải từ cừu mà biến thành sói đấy thôi... Anh sẽ không bao giờ chữa cho bản thân mình, khi anh phạm phải những tội lỗi đó, thực ra anh đã dự đoán được hậu quả, vì vậy anh không hề sợ...

Chỉ là anh không nở rời xa em và con thôi, con giá Ái Ái của chúng ta. Đây quả đúng là một cái tên tuyệt đẹp! Uyên Thanh, cảm ơn em đã tặng cho anh món quà quý giá nhất trên đời này, sinh mạng của anh có thể được tiếp nối trong Ái Ái. Anh xin em, em nhất định phải cho con thật nhiều, thật nhiều tình yêu, tình yêu của em, cộng thêm cả tình yêu của anh nữa, hãy cho con bé gấp trăm gấp ngàn lần hơn thế, đừng bủn xỉn nhé, hãy cho con bé tất cả. Không chỉ vậy, em còn phải dạy con bé phải biết yêu thương người khác như thế nào, phải đáp trả tình yêu của người khác dành cho mình thế nào, hãy để con làm một người trong sạch, làm một người lương thiện.”

“Lâm Hy!” Trong chớp mắt, Uyên Thanh đã hiểu ra tất cả mọi chuyện, anh đến là để từ biệt cô! Cô lẽ mớ biết được anh đã phạm phải chuyện gì rồi, vụ án Diệp Quán Thanh sẽ mau chóng được tuyên án, lại còn mấy vụ án nữa cũng đang điều tra, cho dù cô có điếc, không nghe thấy lời ổng tiếng ve bên ngoài thì cũng có thể hiểu được rằng thời gian của anh đã không còn nhiều nữa, chỉ là cô không muốn nghĩ ngợi mà thôi. Lần nào anh đến cô cũng chú ý không bao giờ nhắc đến chuyện xử án gì cả, chỉ coi như không biết, không hề xảy ra bất cứ chuyện gì. Cô nói chuyện, cười đùa với anh, cùng anh tắm cho con gái, chơi đùa cùng con gái. Anh rất yêu con, mỗi lần bế lại hôn lấy hôn để, cứ như thể đang ôm tất cả mọi thứ quý giá nhất trên thế gian vậy, anh không nở buông tay...

Sau bữa tối, cô nức nở nài trong lòng anh, anh ôm cô, vỗ về cô: “Đừng khóc nữa, anh sẽ ổn thôi, em đừng lo.”

Nghe vậy cô lại càng khóc thảm thiết hơn. Cô biết rõ anh sẽ không thể nào “ổn” được.

“Anh đã lập một quỹ cho Ái Ái, quỹ này được thành lập dưới danh nghĩa của em, cũng là để sau này dùng vào chuyện học tập của con, anh hi vọng con gái của anh sau này sẽ có tiền đồ sáng sủa. Còn về em, anh đã đặt một căn nhà ở vịnh Thiên Thủy Hồng Kông, cũng đã làm xong thủ tục nhập cảnh cho em rồi, em đưa Ái Ái đến đó sinh sống, dù sao dinh thự này cũng là của Diệp Quán Ngữ, sau này anh có đến thăm em cũng rất bất tiện.”

Khi nói những lời này, vẻ mặt anh vô cùng bình tĩnh, tưởng như ngày mai anh còn đến thật vậy. Uyên Thanh cứ tưởng là thật, ngẩng mặt lên nhìn anh hỏi: “Anh sẽ đến thăm em và con thật chứ?”

Anh đưa tay lên véo má cô: “Ngốc ạ, anh đã bảo giờ lừa dối em chưa?” Nói vậy, anh lại đặt một nụ hôn dịu dàng lên trán cô, thì thầm bên tai cô, “Uyên Thanh, trong lòng anh, em mãi là người vợ của anh.” Giọng anh có vẻ run run, tiếp đó lại nói thêm một câu, “Mãi mãi là vợ anh.”

Cô hôn anh! Lần đầu tiên cô chủ động hôn anh. Anh cũng đáp lại nồng nhiệt, môi anh hơi lạnh lạnh, phảng phất hơi thở thanh thoát nhẹ nhàng, cô không quan tâm đến nỗi đau xé gan đứt ruột kia nữa, chỉ muốn chìm trong cơn say mê này. Trong lòng cô đau thương và tuyệt vọng, tại sao mãi cho đến lúc này hai bên mới nói ra tiếng lòng của nhau, nếu như có thể, cô nguyện chết ngay trong giây phút này chứ không muốn phải đối mặt với sự chia ly ngày mai. Nhưng cô không có cách nào khác cả, cô cuồng nhiệt hôn lên môi anh, lên cằm anh, giọng cô run lên: “Lâm Hy... Em thật sự rất yêu anh, em đã yêu anh ngay từ cái nhìn đầu tiên ấy, em cứ tưởng rằng anh sẽ hiểu, vậy nên em chưa bao giờ thổ lộ tình cảm của mình cả, em xin lỗi anh...”

Cô nói ra lời sao mà khó khăn đến vậy, mắt đầm lệ, chỉ cần động vào một cái là nước mắt sẽ lăn xuống ngay lập tức, “Em luôn tưởng rằng em có thể không quan tâm đến chuyện anh có yêu em hay không, nhưng bây giờ em biết em còn quan tâm đến tình yêu của anh còn hơn cả quan tâm đến bản thân mình... Nhưng mà Lâm Hy, vì sao đến giờ anh mới cho em cơ hội để nói ra, chúng ta đã không còn thời gian nữa rồi, anh không gạt em được đâu, chúng ta không còn thời gian nữa, tại sao lại thế chứ, Lâm Hy?”

Lâm Hy ôm chặt lấy Văn Uyên thanh, tim anh đập nặng nề vô cùng, từng nhịp từng nhịp chậm chạp đập như có tiếng vọng trở lại từ trong lồng ngực. Anh kéo cô ra từ trong lòng mình, nhìn cô với ánh mắt mơ màng, như thể anh không hề quen biết cô, thậm chí chưa từng gặp cô. Nếu không thì chắc đây chỉ là một cơn mơ, hễ khi nào tỉnh dậy là mọi thứ lại trở về nguyên như cũ, không có bất cứ chuyện gì xảy ra, anh vẫn có thể là chồng của cô, gia đình nhỏ ba người họ có thể yêu thương lẫn nhau, không bao giờ chia lìa.

Nhưng họ không thể nào tiếp tục dối người dối mình được nữa, Lục Hoa Khôn đã tiết lộ cho anh biết, chậm nhất ngày mai anh sẽ nhận được lệnh bắt. Anh biết bản thân đã phạm tội gì, có chết đến mười lần cũng không đủ, kết cục này anh đã sớm dự đoán trước từ lâu rồi, nhưng đến lúc thực sự phải đối mặt với điều đó anh mới biết thế nào là nỗi đau đến đứt ruột gan. Bị kích dờn anh đã được định sẵn ngay từ khi anh mới sinh ra, vậy anh còn hi vọng ở điều gì nữa chứ?

Anh chỉ thấy thương vợ và con gái, anh không thể nào tiếp tục ở bên họ được nữa, xưa kia anh không hiểu được thế nào là yêu, giờ anh muốn trao cho họ tình yêu thương thì lại trong cảnh ngộ lúc bắt tòng tâm. Lúc này đây, anh ôm Uyên Thanh, mặt căng ra đến đau đớn, nước mắt đầm đìa, gần như không mở được mắt ra, ngoài cửa sổ màn đêm thăm tối, còn anh đã rơi xuống chín tầng địa ngục. Suốt kiếp không được tiêu sinh.

Hai người đều đang khóc, mồ hôi nước mắt chan hòa với nhau trên giường, mỗi khi Lâm Hy hôn lên da thịt cô là khắp người cô lại run lên, cứ như thể toàn thân cô đều là những vết thương, những nụ hôn của anh chỉ làm cô thêm đau đớn. Cô khẽ nuốt nước mắt, nỗi đau về thể xác không bao giờ so sánh được với nỗi đau trong lòng... Đau đến nỗi khiến con người ta không tài nào thở được, đau đến nỗi khiến con người ta không tài nào suy nghĩ được. Cô siết chặt bả vai anh, móng tay hằn lên da thịt anh, tưởng như nỗi đau đó được xả ra từ trong tận lực phủ ngũ tạng, cô gần như co giật...

Cuối cùng kết thúc thế nào cô đã chẳng còn nhớ được, cô nức nở co rúm mình lại, thu mình lại thành một khối rúc vào trong lòng anh. Lạnh quá, cô lạnh đến phát run, nhưng chẳng biết làm thế nào, ngoài việc khóc ra, cô chẳng biết làm gì hơn. “Ngoan nào, anh sẽ đến thăm em mà.” Lâm Hy nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng trần của cô, hôn lên tai cô. Anh vẫn luôn dỗ dành cô, hơi thở anh lần trong cổ và gáy cô, cô cảm thấy rõ ràng sự tồn tại của anh, dần dần cảm thấy yêu tâm, rồi cuối cùng cũng mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

“Uyên Thanh, xin lỗi em, cho đến giờ anh mới biết hóa ra mình đã sai.”

“Tình yêu mà cả đời anh theo đuổi ấy thực ra nó luôn ở ngay bên cạnh anh, vậy mà anh lại cứ như không nhìn thấy, không nghe thấy.”

“Giờ đây, thứ duy nhất mà anh có thể cho em, đó chính là những lời thật lòng, thực ra anh... vẫn luôn yêu em.”

“Thật đáng tiếc, giờ đã không còn kịp nữa rồi.”

...

Anh đã thì thầm bên tai cô rất nhiều, rất lâu. Anh nói bao nhiêu như vậy, nhưng sau này Văn Uyên Thanh chỉ nhớ lại được vài câu ít ỏi. Sáng sớm, một hồi chuông cửa dồn dập làm cô tỉnh giấc, cô lơ mơ mở mắt, thấy Lâm Hy quay lưng vào cô nằm ngủ một bên không nhúc nhích, hình như anh đang ngủ say. Uyên Thanh sợ làm anh tỉnh giấc, nhẹ nhàng rón rén khoác áo ngủ rồi xuống nhà.

“Ai vậy?” Văn Uyên Thanh vội vàng xuyên qua vườn hoa nhài ra mở cổng lớn.

Két một tiếng, cửa mở ra...

Mấy nhân viên cảnh sát đứng dàn hàng trước cổng. “Xin hỏi có Lâm Hy ở đây không?” Một nhân viên cảnh sát đứng đầu rất cao lớn, đứng trước mặt Văn Uyên Thanh đáng người nhỏ bé, thấy người ra mở cửa là một phụ nữ nên cũng lịch sự xuất trình giấy chứng nhận, “Chúng tôi là người của công an Ly Thành...”

Uyên Thanh không hỏi bất cứ câu nào, cô biết đã đến lúc rồi, cô quần chặt áo ngủ, run run nói: “Anh ấy đang ngủ trên nhà... Các anh đợi ở đây một chút, để tôi lên gọi anh ấy...”

Cô gần như trốn vào trong nhà, chạy một mạch lên tầng.

Ánh bình minh buổi sáng sớm rớt xuống sân qua những kẽ lá, có lớp sương mỏng mỏng mờ mờ trùm lên trên khu rừng, trên tường dinh thự, lá cây thường xuân đã chuyển sang màu vàng, nhưng lá nhài trong sân lại như có cả ngọc bích lẫn vào trong đó, mon mon và sáng bóng, xanh như mộng nước bên trong vậy. Thật kì lạ, chỉ trong một đêm mà giữa những đám lá xanh biếc ấy lại lác đác nở những bông hoa trắng nhỏ xíu, gió thổi, mùi thơm thanh thanh ngan ngát lại phảng phất khắp vườn, những bông hoa trắng nhỏ thuần khiết đón gió du đưa, lặng lẽ tỏa hương thơm ngát. Cứ như thể đang tưởng niệm ai đó vậy, từng bông từng bông hoa nhỏ xíu bung nở, bung nở mãi...

“Có phải lên tầng trên không?”

“Cứ đợi ở đây đi, anh ta còn có thể chạy đi đâu được chứ?”

“Chúng ta bao vây khắp cả dinh thự này rồi, anh ta không chạy thoát được đâu!”

Vừa dứt lời, trong phòng trên tầng vọng xuống tiếng kêu gào thảm thiết xé gan xé ruột: “Lâm Hy!”

Vài tiếng sau, thi thể Lâm Hy chết vì trúng độc được đưa vào nhà xác bệnh viện. Lúc đưa đến viện đã không còn dấu hiệu của sự sống, môi miệng tím ngắt, cơ thể cũng đã cứng đờ. Đến chiều thì có kết quả khám nghiệm tử thi, Lâm Hy chết do dùng một loại thuốc cực độc, thời gian tử vong được xác định là vào lúc sáng sớm.

Tối hôm đó, trời đổ mưa, không to mà chỉ rào rào gõ vào cánh cửa sổ. Sau mỗi trận mưa như vậy người ta lại cảm thấy, đúng là mùa thu đến thật rồi, hơi lạnh từ từ, từ từ thấm vào lòng người.

Căn nhà lớn của nhà họ Lâm trông vắng như một nấm mồ. Lâm Sỹ Diên có lời dặn dò, buổi tối tắt cả các phòng đều phải bật đèn, từ phòng khách, phòng ăn, phòng ngủ trên tầng cho đến phòng đọc sách, tất cả đều phải sáng trưng. Ngay cả đèn trang trí trong vườn cũng được bật, chiếu sáng cả khu vườn khiến nó như lung linh, mờ mờ ảo ảo trong mưa. Mặt đất rụng đầy những lá khô, chỉ có hoa nhài khắp sân là vẫn luôn xanh biếc. Hôm đó quả là một ngày kì lạ, những đóm hoa nhài vừa mới nở lúc sáng mà chưa đến tối đã tàn như gần hết, có lẽ là do khí hậu quá bất thường, mấy ngày liền có nắng ầm ập như mùa xuân, nhài nở đầy hoa, nhưng đến chiều, trời lại bất chợt đổ mưa, hoa không chịu nổi cái lạnh, chẳng được mấy tiếng đồng hồ đã héo tàn. Sau một cơn mưa rơi nữa, khắp sân đầy những cánh hoa rơi.

Lâm Sỹ Diên ngồi bên cạnh ô cửa sổ sát sàn, trên đùi đắp một chiếc khăn, lặng im nhìn vườn hoa nhài, đã hơn nửa ngày như thế, ai gọi ông cũng không có phản ứng gì.

Chiếc đèn chùm thủy tinh treo trên trần nhà hoa lệ chiếu cả căn phòng sáng trưng như ban ngày, ngoài tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ cổ kiểu Tây bên góc tường và tiếng mưa rả rích bên ngoài, cả căn phòng không còn bất cứ một âm thanh nào khác. Trong góc tối mà ánh đèn không chiếu tới được, bức chân dung Lâm Bá Hàn đã quá xưa cũ vẫn lặng lẽ trên tường, ánh mắt uy nghiêm, có điều đôi lông mày hơi cau lại, như chính bản thân ông lúc này cũng đang đau buồn cực độ trước sự suy tàn của gia tộc mấy đời vinh hoa.

Đến chiều tối, cảnh sát đến gõ cửa, họ mang báo cáo về cái chết của Lâm Hy cho Lâm Sỹ Diên, đồng thời còn có một bức di thư được tìm thấy trên người Lâm Hy, được viết cho Lâm Sỹ Diên.

“Bố yêu quý!

Thật sự rất xin lỗi, tôi vẫn còn gọi ông là “Bố” thế này, thật là vô liêm sỉ, nhưng đây cũng đã là lần cuối cùng rồi, xét về tình nghĩa cha con bao năm nay giữa chúng ta, chắc ông có thể cho phép tôi gọi ông một lần cuối cùng như thế. Thật đáng tiếc, tôi lại nằm vào quan tài trước ông, tôi đã thua, có phải là ông nên cảm thấy vui mừng không?

Tại sao lại đi đến bước đường này? Tôi vẫn hay nghĩ về câu hỏi ấy. Có phải là do sự lạnh lùng của ông, hay là sự vô tình của tôi, hoặc có lẽ là do cả hai chúng ta đều quá tự phụ, luôn tự cho mình là đúng, rồi sau đó cứ sau lại càng sai? Nhưng tôi vẫn phải sám hối với ông thế này, bây giờ rốt cuộc ai đúng

ai sai thì tất cả đã không còn ý nghĩa gì nữa, chúng ta đều đã sai rồi, sai một cách ngớ ngẩn. Ông có biết tôi muốn sám hối điều gì không? Không phải là sám hối vì tôi đã nghiêm cứu bài chế ra thuốc cảm ấy, cũng chẳng phải là sám hối vì tôi đã làm gì với Sam. Tôi đã làm rất nhiều chuyện hoang đường, có sám hối cũng không được nữa, nhưng có một chuyện duy nhất, chuyện mà cho đến giờ tôi vẫn không thể nào tha thứ cho bản thân mình được. Chuyện này có liên quan đến anh cả Lâm Nhiên.

Tôi biết thực sự tôi không nên khơi lại nỗi đau của ông vào đúng lúc này, nhưng nếu tôi không nói ra, thì bí mật này sẽ bị tôi mang theo xuống mồ mãi mãi, tôi sợ mình nằm dưới đất mà cứ trằn trọc không yên giấc được, cái cảm giác đó khó chịu lắm. Cuộc đời này tôi đã chịu đựng đủ những dày vò rồi, tôi muốn yên ổn chìm vào giấc ngủ, giống như một đứa trẻ sơ sinh vậy, ngủ ngoan không vướng bận chuyện gì. Vậy nên bây giờ, xin ông hãy mở to mắt, nhìn rõ từng chữ mà tôi viết. Chính tôi đã gián tiếp giết chết anh cả! Đừng kích động quá, xin hãy nghe tôi nói hết đã, tôi nói xong ông có nguyên rủa tôi thế nào cũng được, dù sao thì tôi cũng đã xuống dưới mười tám tầng địa ngục rồi, suốt đời suốt kiếp cũng chẳng mong gì được siêu sinh nữa.

Ông còn nhớ chuyện năm đó Lâm Nhiên và Thư Tần đòi ly hôn không? Khi đó Lâm Nhiên quyết tâm đòi ly hôn, Thư Tần giờ hết mọi thủ đoạn cũng không thể nào cứu vãn được cuộc hôn nhân của họ, cuối cùng cũng đã tuyệt vọng. Con người một khi đã bị bức đến đường cùng thì chuyện gì cũng có thể làm được. Khi đó tôi không thể nào hiểu được tại sao Thư Tần lại điên rồ đến vậy, nhưng bây giờ thì tôi đã hiểu rồi. Hôm đó, Thư Tần đến tìm tôi, hỏi tôi có thuốc gì có thể uống vào là chết luôn được không. Tôi nói là có Kali Cyanide, chất cực độc, uống vào lập tức chết người. Cô ấy nói có thể cho cô ấy một chút được không. Khi đó tôi sợ hết hồn, hỏi cô ấy cần thuốc này làm gì, tuyệt đối đừng có nghĩ quẩn. Thư Tần nói, nếu như có thể nghĩ thoáng một chút thì cô ấy đã nghĩ thoáng từ lâu rồi, cô ấy thực sự là không nghĩ thoáng ra được. Tôi vẫn khuyên cô ấy, kết quả là cô ấy nói: “Chẳng lẽ anh không biết sao? Bỏ sẽ dành quyền thừa kế tất cả tài sản của mình cho Lâm Nhiên, ông ấy không chịu để lại cho anh một xu một hào nào cả, ai bảo anh không phải là con trai đẻ của ông ấy chứ?”

Khi đó tôi rất kinh ngạc, cũng rất tức giận, tôi nhắc cô ấy chỉ cần nói lung tung vớ vẩn. Cô ấy bảo cô ấy cũng chỉ nghe người ta nói thế, còn người ta là ai thì cô ấy không nói. Đương nhiên tôi không chịu đưa thuốc cho cô ấy, nhưng cô ấy cứ quấy rầy tôi mãi, cô ấy biết tôi ở trong bệnh viện, chỉ có thông qua tôi cô ấy mới lấy được Kali Cyanide đó. Mãi cho đến đêm trước cái hôm tôi đi nước ngoài du học sâu thêm, ông tổ chức một buổi tiệc thịnh soạn để tiễn tôi lên đường, tôi rất cảm động, kết quả lại chính trong buổi tối hôm đó, tôi lại trộm nghe thấy cuộc nói chuyện giữa ông và bác trong thư phòng. Thế là tôi đã biết hết tất cả, hóa ra tất cả những điều Thư Tần nói đều là sự thật!

Không lâu sau, Thư Tần lại đến tìm tôi, nói cô ấy đã chấp nhận ly hôn với Lâm Nhiên, cô ấy không muốn sống nữa. Lần này tôi không khuyên cô ấy nữa, chỉ nói tôi không có loại thuốc đó, đúng hôm đó cô ấy lại bị cảm, cô ấy nói cứ đưa cho cô ấy ít thuốc cảm cúm vậy. Tôi nghĩ ngợi một lát, rồi bảo cô ấy hôm sau hãy đến. Hôm sau cô ấy đến, tôi vô cùng bình tĩnh và đưa cho cô ấy “thuốc cảm cúm”, không nói một câu nào cả. Cô ấy cũng không hỏi gì cả, cầm lọ thuốc liền đi ngay.

Mãi cho đến giờ, tôi vẫn khó có thể hình dung được khi đó tâm trạng tôi như thế nào mà lại đưa thuốc cho cô ấy. Tôi biết thứ thuốc đó sẽ lấy mạng người ta, nhưng rốt cuộc là lấy mạng của ai thì tôi không dám nghĩ sâu hơn. Bao năm qua, tôi vẫn luôn tự an ủi mình rằng, vốn dĩ ý nghĩ ban đầu của tôi là hi vọng Thư Tần có thể tự giải thoát cho mình, thấy cô ấy sống mà đau khổ đến vậy, có lẽ cái chết cũng là một sự giải thoát. Nhưng tôi không ngờ là cô ấy lại đem thuốc cho Lâm Nhiên uống... Tôi thật sự không ngờ tới sao? Không, không phải là tôi không ngờ tới, mà chẳng qua là không chịu nghĩ tới mà thôi. Lúc anh được đưa đến bệnh viện lại đúng hôm tôi trực ban, tôi cũng đã tham gia vào ca cấp cứu, nhìn cơ thể anh ấy dần dần lạnh đi mà tôi lại không thể làm gì được, chưa bao giờ tôi sợ hãi và tuyệt vọng đến thế. Bắt đầu từ khi đó, từ một con cừu, tôi dần biến mình thành một con sói. Bố yêu quý, chắc hẳn ông không hề ngờ tới phải không? Tôi hoàn toàn có thể tưởng tượng ra, nếu như bây giờ tôi đang đứng trước mặt ông, trong tay ông có một cây súng thì nhất định ông sẽ bắn chết tôi ngay lập tức mà không ngần ngại gì.

Nhưng tôi phải nhắc nhở ông, sau khi bắn chết tôi, tốt nhất là ông cũng nên bắn thêm cho mình một phát nữa. Bởi tất cả những chuyện này đều là tội nghiệp do ông gây nên cả, nếu không phải vì chính ông đã giam đày tôi dưới chân ông bao năm qua thì tôi cũng sẽ không bị bức đến bước đường này. Ông yêu Lâm Nhiên đến vậy, tình yêu đó cả đời này tôi có ước mơ thế nào cũng không thể có được, làm sao tôi có thể không hận ông cơ chứ? Nếu như ông đã yêu thương anh ấy đến vậy thì tôi sẽ cướp đoạt tình yêu đó của ông, tôi cũng muốn để ông ném thù cái mùi vị mất đi thứ mà tình yêu quý nhất trên đời này như thế nào. Bởi bắt đầu từ khi tôi lên bốn tuổi, tôi đã mất đi tình yêu của ông, trong mắt ông, tôi chính là đứa con hoang không có quan hệ huyết thống, tôi đã đau đớn đến thế nào, thì tôi quyết để ông phải đau gấp trăm gấp ngàn lần như thế!

À, nói đến quan hệ huyết thống, tôi lại phải nói cho ông biết một sự thật khác nữa. Không biết bệnh tim mạch của ông có chịu đựng nổi không, tôi thật sự lấy làm lo lắng cho ông. Sự thật đó chính là trên tờ giấy báo cáo giám định được đính kèm ngay sau bức thư này. Ông nhất định phải gắng gượng.

Chào ông bố yêu quý của tôi, tôi đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng tôi vẫn chọn cách mà Lâm Nhiên chết để từ biệt thế giới này, tôi biết ông sẽ không buồn đâu, ai bảo ông luôn luôn cảm thấy tôi là một con người thừa thãi chứ? Tốt xấu gì thì hai ta cũng từng là cha con với nhau, tôi cũng đã sám hối xong với ông, ngay sau đây thì chắc cũng đã đến lúc ông phải sám hối rồi!

Không biết quãng đời còn lại của ông còn được bao lâu nữa, nhưng tôi hi vọng ông sống lâu một chút, như vậy mới có thể sám hối cũng được lâu hơn, cũng là để giảm nhẹ tội nghiệp cho kiếp sau. Bây giờ điều duy nhất mà tôi không thể yên tâm được là Sam, bệnh tình của anh ấy khiến tôi rất lo lắng, thực ra hôm đó tôi đến son trang là muốn chữa trị cho anh ấy, kết quả là lại bị Thư Mạn từ chối. Ngay cả Thư Mạn cũng không còn tin tưởng tôi nữa, vậy cũng khó trách được sao ông lại chê cười tôi. Còn về Uyển Thanh và con gái Ái Á của tôi, tôi nghĩ sau khi xem xong tờ giám định phía sau, chắc ông cũng sẽ không đối xử tệ với họ, tôi cũng rất yên tâm.

Chúng ta từ biệt nhau từ đây, hi vọng kiếp sau cũng đừng gặp lại. Có xuống địa ngục thì cũng đừng gặp lại nhau

Lâm Hy

Đêm 26 tháng 10

Phía sau kèm theo bức di thư là một tờ báo cáo kết quả giám định AND, đối tượng được giám định chính là Lâm Hy và Lâm Sỹ Diên. Kết quả giám định: độ tương đồng giữa hai cha con là 99,9998%.

Hay nói cách khác, Lâm Hy chính là con trai đẻ của Lâm Sỹ Diên!

Thì ra, mấy tháng trước Lâm Hy đã tự lấy máu của mình ra, rồi lại bảo y yá lấy mẫu máu của Lâm Sỹ Diên nhân lúc ông đi kiểm tra sức khỏe ở bệnh viện Nhân Ái, sau đó Lâm Hy gửi hai mẫu máu này đến cơ quan giám định uy tín nhất ở Bắc Kinh để bí mật giám định.

Nếu không phải Lâm Hy được nghe chính miệng Lâm Sỹ Diên chứng thực rằng Lâm Duy là bố đẻ của anh thì anh cũng sẽ chẳng tra cứu đọc tài liệu bệnh án khi Lâm Duy bị đâm chết làm gì, từ đó mới phát hiện nhóm máu của anh và ông ấy hoàn toàn khác nhau. Mà nhóm máu của mẹ anh, Lưu Yến cũng không giống với anh, rốt cuộc thì anh là con trai của ai? Thế là anh lật lại hồ sơ bệnh án điều trị bệnh viêm màng não của anh khi anh bốn tuổi, rồi bất thành linh phát hiện nhóm máu của mình bị giám định sai, vốn dĩ nhóm máu của anh là O, nhưng kết quả lại bị giám định thành nhóm AB. Cùng khi đó bệnh viện cũng có một đứa bé phải phẫu thuật, cũng xét nghiệm máu cùng lúc với anh, thực tập sinh đã bị nhầm lẫn kết quả xét nghiệm nhóm máu của anh với đứa bé đó, kết quả, đứa bé đó đã tử vong sai khi truyền máu, gây nên một vụ tai nạn không nhỏ trong điều trị thời gian đó.

Cũng chẳng biết khi đó làm thế nào lại để xảy ra một sự nhầm lẫn vô lý này, cũng có thể là do bận quá, hoặc thực tập sinh không cẩn thận dẫn đến nhầm lẫn. Mặc dù đã điều tra lại sau sự cố nhưng không hiểu vì sao lại không điều tra ra được nhóm máu của Lâm Hy cũng bị giám định sai. Cũng có thể người ta đã điều tra ra rồi, nhưng cấp dưới lại không dám báo lên trên, một khi đã để nhầm lẫn nhóm máu của con trai viện trưởng thì đừng ai nghĩ đến chuyện ở lại bệnh viện. Thế là, chính vì sự nhầm lẫn không đáng có ấy mà cuộc đời Lâm Hy rẽ sang một hướng khác, Lâm Sỹ Diên vì thế mà coi anh như cái gai trong mắt, không bao giờ nhìn thẳng anh thêm một lần nào.

Còn chuyện Lưu Yến có biết được chân tướng sự việc này không thì đã không thể nào truy cứu được, vì bà đã nằm dưới đất, đoàn tụ cùng Lâm Duy. Cho dù bà có biết được chân tướng sự việc đi chăng nữa chắc bà cũng không thể ngờ rằng, màn kịch hoang đường có một không hai này sẽ lại kết thúc bằng một bi kịch đau thương đến thế? Ai mà có thể tưởng tượng được điều này? Chắc ngay đến cả Thượng đế cũng không thể tưởng tượng nổi.

Đêm đã rất khuya, Lâm Sỹ Diên vẫn ngồi yên không nhúc nhích bên cửa sổ sát sàn. Còn dưới cạnh chân ông là mấy tờ giấy, chính là di thư của Lâm Hy và bản báo cáo giám định huyết thống cha con.

Mưa còn to hơn cả chớp tôi, bốn bề xung quang chỉ thấy tiếng mưa “rào rào” ngoài cửa. Trong vườn hoa mưa rơi xối xả, dưới ánh đèn tạo thành một khung cảnh hùng tráng. Mưa rơi hối hả, cách chừng dăm chục bước lại chỉ thấy như toàn một khối nước đổ xuống, căn nhà hoa lệ sang trọng của nhà họ Lâm ẩn trong màn mưa mờ mịt.

“Lâm tiên sinh, đêm đã khuya rồi, ông nên nghỉ ngơi đi thôi.” Quản gia Trương đến đứng cạnh, nói bên tai Lâm Sỹ Diên. Con người trong mắt Lâm Sỹ Diên động đậy một chút, miệng líu ríu điều gì không rõ, chỉ thấy từ trong họng phát ra mấy âm tiết, khàn khàn rất khó nghe: “... Hoa nhài nở rồi... Chúng đều đã không còn nữa rồi...”

“Năm sau hoa nhài sẽ còn nở nữa mà, Lâm tiên sinh.”

“Chết cả rồi, chết cả gốc rồi... Không nở được nữa rồi...”

“Không đâu, hể đến mùa xuân là nó sẽ lại đâm chồi nảy lộc, ông cứ đợi đi.” Ông Trương nói vậy rồi hướng về phía phòng bếp gọi, “Bà Tứ, mau đến đây, đỡ Lâm tiên sinh vào trong phòng nghỉ ngơi đi, tay ông ấy lạnh điếng cả rồi này.”

Lâm Sỹ Diên được ông Trương đẩy đi, chiếc xa lăn quay ngoặt một phát, rồi vào phòng ngủ tầng một. Chiếc thảm thật dày, người bước đi trên thảm lặng lẽ, không phát ra dù chỉ một tiếng động. Lúc đi ngang qua chiếc lò sưởi trong tường, Lâm Sỹ Diên bảo ông Trương dừng lại, ông ngẩng mặt lên nhìn bức chân dung Lâm Bá Hàn treo trên tường, người run lên cầm cập, tay vớ lấy chiếc gạt tàn trên bàn uống nước quăng thẳng vào đó, kính vỡ loảng xoảng, bức chân dung rơi xuống xô cả bình hoa trên chiếc lò sưởi sát tường, rơi xuống đất vỡ vụn.

Đó là bình hoa sứ xanh mà Lâm Sỹ Diên thích nhất, giá trị của nó bằng cả mấy thành phố. Vậy mà chỉ trong nháy mắt đã vỡ vụn.

“Lâm tiên sinh!” Quản gia và bà Tứ sợ hãi giữ chặt lấy ông đang quá kích động. Lâm Sỹ Diên như thể đang bị cuốn vào trong cơn thủy triều dữ dội, có thể cuốn phăng đi tất cả mọi thứ, ông không thể nào tiếp tục kiềm chế nỗi bi ai trong lòng, ông giáng mạnh nắm đấm lên tay vịn xe lăn, mặc cho nước mắt tuôn trào như suối: “Tại sao các người lại đối xử với tôi như vậy? Tại sao? Rốt cuộc thì tôi đã làm sai điều gì?” Ông gào khóc, tiếng gằn thét khàn đục vọng khắp căn nhà rộng lớn trống trải như cung điện, chưa bao giờ ông cảm thấy thế lương tuyệt vọng đến vậy, “Yên, Lâm Nhiên, Lâm Hy, các người hãy trở về đây! Về đây!”

Khi Thư Mạn được đẩy vào phòng phẫu thuật, trực thăng cá nhân của Diệp Quán Ngừ cũng cất cánh từ Ly Thành. Anh không phải người đầu tiên biết được tung tích của Thư Mạn, Vi Minh Luân mới là người đầu tiên nhận được điện thoại của Cảnh Mặc Trì, ngay lập tức anh thông báo cho người nhà họ Thư, nhưng tốc độ của họ đương nhiên không thể đuổi kịp Diệp Quán Ngừ, vì trực thăng cá nhân của Diệp Quán Ngừ cất cánh sớm hơn chuyến bay của công ty hàng không tới hai tiếng đồng hồ. Lúc người nhà họ Thư lên máy bay thì anh đã hạ cánh ở đây rồi.

Vốn dĩ khi thấy tình trạng của Thư Mạn xấu đi nhanh chóng, Cảnh Mặc Trì đã gọi điện cho Đỗ Trường Phong, nhưng kết quả số điện thoại lại không liên lạc được. Sau khi gọi cho Vi Minh Luân anh mới biết Đỗ Trường Phong đã mất tích suốt mấy tháng nay, hơn nữa Thư Mạn đến Hồ Nam tìm anh hoàn toàn không phải vì cô với Đỗ Trường Phong xảy ra mâu thuẫn mà là cô đang chạy trốn, bởi nếu không, cô không thể sinh con. Cảnh Mặc Trì sợ hết hồn, tối hôm đó lập tức đưa Thư Mạn lúc đó đang trong tình trạng nửa hôn mê đến ngay bệnh viện tốt nhất ở Hồ Nam.

Nhưng đã muộn rồi, có sinh con hay không thì tim Thư Mạn đã sắp vỡ tan rồi. Bác sĩ đã kịp thời quyết đoán, lập tức phẫu thuật cứu đứa bé từ trong bụng Thư Mạn ra.

Lúc Diệp Quán Ngừ chạy đến bệnh viện, Thư Mạn vừa được đưa vào phòng giám hộ bệnh nặng. Đứa bé sinh ra hoàn toàn bình an, nhưng vì chưa đủ

tháng nên vừa sinh ra đã được đưa vào tủ kính bảo ôn, bác sĩ nói, tình trạng sức khỏe bé vô cùng yếu, có thể sống sót hay không chỉ có thể nhờ vào tạo hóa. Còn Thư Mạn đã rơi vào trạng thái hấp hối, thần trí không tỉnh táo, hơi thở yếu ớt. Cảnh Mặc Trì và bạn gái của anh, Bạch Khảo Nhi đứng chờ bên ngoài cửa phòng giám hộ, sốt ruột trông ngóng người nhà Thư Mạn đến, cầu mong ít nhất ông trời cũng nên để cô và người nhà của mình gặp nhau lần cuối.

Cảnh Mặc Trì cứ tự trách mình mãi, nếu anh đưa Thư Mạn đến bệnh viện sớm hơn thì có lẽ tình hình đã có chuyển biến tốt. Bạch Khảo Nhi chỉ có thể an ủi anh, nói những lời động viên nhưng vẫn không thể khiến Cảnh Mặc Trì thấy nhẹ nhõm hơn, anh ngồi trên chiếc ghế dài ngoài hành lang, hai tay ôm mặt, vẻ mặt vô cùng đau đớn, nghẹn ngào nói: “Họ đều là những con người tài hoa như vậy mà...”

“Họ” là Thư Mạn và Lâm Nhiên, người đã qua đời nhiều năm trước. Bạch Khảo Nhi đang khuyên nhủ anh thì phía đầu hàng lang bên kia có hai người bước vội đến, chính là Diệp Quán Ngừ và trợ lý Lữ Diệu Huy. Diệp Quán Ngừ đến khiến Cảnh Mặc Trì rất ngạc nhiên, anh không quen biết Diệp Quán Ngừ, quan sát anh khắp từ trên xuống dưới: “Anh là ai?”

“Chúng tôi là bạn của Thư Mạn.” Lữ tổng quản nói.

“Sao người nhà của cô ấy vẫn chưa đến?”

“Có thể phải muộn một chút nữa, chúng tôi bay sớm hơn họ.”

Cảnh Mặc Trì và Bạch Khảo Nhi nhìn nhau, không nói năng gì.

Diệp Quán Ngừ quá vội đi nên anh không kịp thay áo phục, bên trong là chiếc áo len Cashmere xám nhạt, bên ngoài khoác tạm một chiếc áo khoác Boni, sắc mặt lo lắng đau thương, khóe mắt đỏ hoe.

“Cô ấy sinh một đứa con trai.” Khảo Nhi nói.

Còn anh thì lại như không nghe thấy, đôi mắt ngây dại nhìn cánh cửa phòng giám hộ bệnh nặng đóng im ỉm. Anh biết, giờ phút chia ly đã đến rồi. Không, anh không muốn một kết cục thế này, đây không phải là kết cục mà anh mong muốn! Hơn mười năm ngóng trông chờ đợi, trái tim đã rạn rồi lại vỡ, rốt cuộc thì anh đã làm gì sai mà ông trời lại bắt anh phải chịu đựng đau đớn đến thế này, bị thương đến thế này!

Lát sau, bác sĩ phụ trách đi ra, hỏi ai là người nhà bệnh nhân. Cảnh Mặc Trì ngay lập tức ý thức được rằng tình hình không được hay, sắc mặt trắng nhợt: “Sao... sao vậy?”

“Cô ấy không ổn rồi, mọi người vào gặp cô ấy lần cuối đi.” Bác sĩ nói những lời này và chỉ biết lắc đầu.

Bác sĩ còn chưa dứt lời Diệp Quán Ngừ đã là người đầu tiên xông vào phòng giám hộ, lao đến bên giường bệnh Thư Mạn, “Mạn, tôi đến rồi, tôi đến rồi đây...”

Thư Mạn lặng lẽ nằm trên giường bệnh, nhìn thấy Diệp Quán Ngừ cô liền nở nụ cười, nụ cười từ từ lan rộng khắp mặt, trên khuôn mặt yếu ớt trắng nhợt ấy, dường như đó là tia hào quang cuối cùng trong buổi chiều hôm mờ mịt ấy. Hiển nhiên là cô thấy vui mừng khi gặp anh. Dù sao thì anh cũng là người mà cô không thể không chú ý trong cuộc đời của mình, cũng giống như Đỗ Trường Phong, anh đã từng ngay gần bên cô như vậy. Cho đến lúc này, bất kể là người thân hay là kẻ thù, người yêu thương cô hay là người cô thương yêu, mỗi gương mặt đều khiến cô quuyền luyến bịn rịn, thật sự, cô thật sự không nỡ lòng rời xa... Nhìn ngắm thêm một lần nữa, lại nhìn ngắm thêm một lần nữa, chỉ ước rằng kiếp sau vẫn còn có thể nhận ra họ. Còn kiếp này, cô đã thành ra thế này rồi, chỉ có thể như thế mà thôi.

Diệp Quán Ngừ hoàn toàn mất đi trạng thái bình thường, khắp người anh run lẩy bẩy, anh nắm tay cô, vuốt ve khuôn mặt cô, không nói nên được dù chỉ một lời.

“... Anh đến rồi à?” Cô lên tiếng trước, tiếng nói nhẹ tựa như một cơn gió thoảng qua. Mỗi từ cô thốt ra đều thật khó khăn, phải tốn biết bao sức lực mới nói ra được một tiếng. Mái tóc dài và rối của cô xõa ra trên gối, đôi mắt cô đã không còn ánh sáng lung linh lấp lánh như trước nữa, có chăng chỉ là nỗi tuyệt vọng sâu hơn bao giờ hết, còn cả nỗi đau không thể nói ra lời, lúc nhìn anh, cô chỉ thờ dài thật sâu.

“Tiểu Mạn, em phải gắng gượng lên...” Diệp Quán Ngừ nửa đứng nửa quỳ bên cạnh giường Thư Mạn, trong ngực như có lưỡi dao sắc nhọn đang từ từ khoét sâu vào trong đó, máu tươi ào ạt tuôn ra, anh đau đớn đến nỗi phải hít thật sâu mới có sức nói chuyện với cô, “Cho dù em không ở bên cạnh tôi, thì cũng xin em hãy để tôi được nhìn thấy em... nhất định phải để tôi được nhìn thấy em... cũng giống như mười mấy năm trước đây tôi vẫn nhìn, vẫn ngóng em vậy. Mạn, xin em hãy tin tôi! Trước kia tôi đã từng tưởng rằng hận thì đã khiến tôi sống đến bây giờ, nhưng đến ngày hôm nay tôi mới hiểu, chính tình yêu mới là điều khiến tôi tiếp tục sống, chính tình yêu mà tôi dành cho em đã cho tôi hi vọng sống! Mạn, em có hiểu hay không...”

“Em, em hiểu...” Thư Mạn hơi gật đầu, hơi thở của cô đã nhẹ và yếu đến mức không còn nghe thấy nữa, khóe môi nở nụ cười, chậm chậm từng chút, từng chút một, cô rút tay ra vuốt mái tóc của anh, “Hãy nhận lời với em, tha thứ cho anh ấy...” Cô vô cùng cố gắng để nói ra từng từ một, “Được... không?”

Anh lại nắm lấy tay cô, phục người bên chiếc giường, mặc cho nước mắt rơi xuống lòng bàn tay cô: “Tôi đã tha thứ cho anh ấy từ lâu rồi, ba chúng ta đều là vật hi sinh của tâm bi kịch này, tôi không còn sức lực để mà hận nữa, cứ hận mãi cho đến cuối cùng thì tất cả mọi thứ cũng đều uổng phí hết cả, tôi vẫn không thể nào giữ em lại được. Mạn, tôi phải làm thế nào thì mới có thể... giữ em ở lại?”

“Em mệt rồi, buồn ngủ quá.” Thư Mạn mệt mỏi nhắm mắt lại.

“Không, không, em không thể ngủ được! Tiểu Mạn, em mở mắt ra, nhìn tôi đây này!” Diệp Quán Ngữ hoảng hốt lo sợ, anh bật dậy, ngồi bên đầu giường, khẽ khẽ lay đôi vai cô, “Tôi nói chuyện với em, em nghe tôi nói, có được không? Đừng ngủ, trong mơ lạnh lắm, em đi một mình sẽ rất sợ.”

Thư Mạn lại mở mắt ra, cô cố gắng cố hít thở, khoe miệng run lên dữ dội, anh vội vàng cúi đầu xuống, giọng cô yếu ớt và run rẩy: “Hãy kể cho em nghe chuyện hồi anh còn bé đi... em muốn biết... có phải anh... cũng giống em... cũng từng vui vẻ như thế...”

Tiếng cô thờ dốc như mũi dao nhọn hoắt đâm thẳng vào tim anh, khắp người anh run lên. Để cô không ngủ, anh đỡ người cô ngồi hẳn dậy, anh nắm vai cô, đầu cô hơi ngẩng lên một chút, anh nhìn cô cười, anh cố gắng giữ nụ cười trước mặt cô: “Được, để tôi kể em nghe... Hồi nhỏ, tôi là một đứa trẻ không chịu nghe lời lắm, vì nhà nghèo, em trai lại còn nhỏ, tôi không thể có những ý nghĩ quá xa vời. Nhưng mà tôi lại cứ hay ảo tưởng, ngày nào tôi cũng ảo tưởng, tôi tưởng tượng khi nào gia đình mình sẽ chuyển đi khỏi phố Thúy Hà, tưởng tượng khi nào bố tôi mới không phải kéo xe than nữa, tưởng tượng khi nào mẹ tôi mới có thể không phải đến phố tiểu thủ công đi bắt bống nữa, tưởng tượng khi nào em trai tôi mới có thể đi đôi giày da bóng mới...”

“Ngày nào tôi cũng nghĩ, nghĩ mãi, nếu như không có những ảo tưởng ấy, có lẽ tinh thần tôi sẽ sa sút đi mất, không, tôi không thể nhụt chí được, tôi phải sống thật tốt, để người thân trong gia đình được sống một cuộc sống tốt đẹp. Tôi nhất định phải cố gắng, phải học nhiều kiến thức hơn một chút, sau này lớn lên mới có thể kiếm được nhiều tiền hơn... Tôi là một người vô cùng cố chấp, một khi đã quyết điều gì thì sẽ không màng đến bất cứ thứ gì khác.

Hồi đó, nhà tôi mở một quán ăn đêm ở đầu ngõ, tối nào tôi cũng dọn hàng cùng bố mẹ, giúp bố mẹ làm nem cuốn, làm tào phớ, chỉ có như vậy thì tôi mới có thể có tiền đóng học phí. Có những khi cuối tuần không phải đi học, tôi cũng đi dọn hàng giúp bố mẹ. Tôi còn nhớ buổi trưa một hôm thứ bảy, có hai cô bé xinh đẹp đến quán nhà tôi mua nem cuốn về ăn, đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy hai chị em họ. Cô chị vô cùng xinh đẹp, cô em thì vô cùng đáng yêu, nhất là cô bé nhỏ tuổi hơn một chút đó, mới tám, chín tuổi thôi, cầm một xấp tiền lẻ đưa cho tôi, nói với tôi, ‘Anh ơi, em muốn mua nem cuốn, cho nhiều hành một chút vào nha’. Giọng cô ấy nói thật là hay, ngay lập tức tôi đã nhớ kĩ cô bé ấy...”

“Sau đó hai chị em cô ấy cũng thường xuyên đến phố Thúy Hà mua nem cuốn, có lúc là hai chị em cùng đến, có lúc thì một mình cô bé nhỏ tuổi hơn đến, mà mỗi lần đến họ đều được xe hơi đưa đón, thế nên tôi biết được họ là con cái của một gia đình giàu có. Tôi vô cùng tự ti, mỗi lần cô bé đó đến là tôi lại cúi gằm mặt không dám nhìn lên, chỉ cảm thấy bản thân mình không xứng để nhìn cô ấy, bởi vì khuôn mặt nhỏ nhắn ấy trông tựa như đoá hoa đào tháng ba vậy, phơn phớt hồng, cả đời này tôi chỉ có thể ngắm nhìn từ xa, tôi và cô ấy mãi mãi không thể nào xuất hiện cùng một lúc được... Mãi đến mấy năm sau, gia đình tôi mất người nhà tan, trong lúc tôi lên theo sát Đỗ Trường Phong, vô tình phát hiện ngày nào Đỗ Trường Phong cũng đang theo gót một cô gái, tôi hướng theo ánh mắt của anh ấy và nhận ra em...”

“Mạn, khi tôi nhìn thấy em trong sân nhà họ Lâm, cuối cùng tôi đã chắc chắn một điều, rằng em là người mà cả đời này tôi không thể để lỡ mất. Tôi đã mất đi quá nhiều như vậy rồi, tôi chỉ còn có mình em thôi. Mặc dù em chưa bao giờ biết đến sự tồn tại của tôi, nhưng có thể nhìn thấy em từ xa là tôi cũng đã thấy hạnh phúc lắm rồi, bởi vì, cuối cùng thì nên thế giới này cũng đã có một người khiến trái tim tôi vương vẩn, khiến tôi thương nhớ, tôi thật sự cảm thấy hạnh phúc! Yêu một người, là không thể đòi hỏi người ta đáp lại... Yêu, chính là cam tâm tình nguyện cho đi, cả tôi và Đỗ Trường Phong đều dành cho em sự thương nhớ và đợi chờ suốt hơn mười năm, yêu cho mãi đến tận cùng, không cần phải được đền đáp, chỉ cần đối phương có thể sống tốt, sống hạnh phúc, là bản thân cũng đã thấy mãn nguyện lắm rồi...”

“Mạn, em có thể hiểu được tình cảm này của tôi không? Em có biết sự tồn tại của em, đối với tôi, đối với cả Đỗ Trường Phong, quan trọng đến thế nào không? Chính vì em, mà tôi và anh ấy đối lập với nhau đã bao năm nay. Giờ đây cũng chính vì em, mà tôi có thể bắt tay nói chuyện ôn hòa với anh ấy, chỉ cần anh ấy có thể cho em một cuộc sống hạnh phúc, yên bình...”

“Mạn, em có tin rằng đây chính là tình yêu không?”

“Mạn, em có tin không?”

Như chút tàn độ buổi chiều tà, Thư Mạn vẫn đang mỉm cười, gắng hết sức lực: “Cảm ơn anh...” Cơ thể cô như hơi co giật thật khẽ khàng, cô vẫn đang gắng gượng, dốc hết sức lực của cơ thể, nói với anh: “Kiếp sau, chúng ta lại... lại... gặp nhau...” Rồi cô ngừng thở, đầu hơi gục xuống, không nói thêm một lời gì nữa.

“Thư Mạn! Em ơi!”

Cảnh Mặc Trì và Bạch Khảo Nhi lúc đó cũng lao đến bên giường.

“Suyt!” Diệp Quán Ngữ ngay lập tức đặt ngón tay lên miệng ra hiệu với họ, “Cô ấy ngủ rồi, để cô ấy ngủ đi, để cô ấy ngủ một giấc thật ngon, đừng làm cô ấy thức giấc...”

Khảo Nhi bịt miệng, tay nắm chặt lấy vạt áo Cảnh Mặc Trì, cố gắng không để mình khóc lên thành tiếng. Cảnh Mặc Trì ôm lấy Khảo Nhi, tựa đầu cô vào trước ngực mình, không để cho cô nhìn Thư Mạn.

Diệp Quán Ngữ nhẹ nhàng đặt Thư Mạn nằm lại xuống giường, đắp chăn cho cô, vuốt từng lọn tóc gọn gàng lại cho cô, tay anh chạm lên mặt cô, lạnh lẽo. Nhưng trông cô lại giống như đang ngủ say, thật hồn nhiên, thật ngọt ngào, tưởng như cô vừa đi vào một giấc mộng, nơi đó tràn ngập hoa tươi và ánh nắng. Ở đó không có nỗi đau, không có ân oán, không có sự chia ly, đó quả là một thế giới tuyệt vời biết bao!

“Cô bé...” Diệp Quán Ngữ khom người xuống, đặt lên trán cô một nụ hôn, mắt anh nhắm lại, nhưng anh lại cười nói với cô, “Ngoan nhé, ngủ ngon nhé, kiếp sau chúng ta lại gặp nhau.”

Anh thở một hơi thật dài...

Dường như phải cố gắng lắm, anh mới thuyết phục được bản thân mình quay lưng đi, cửa ở đâu nhỉ, ồ, cửa ở đằng kia, anh phau đi ra phía đó. Một

bước, hai bước... Anh chỉ thấy đôi chân mình như tê dại, đau đớn âm thầm, khi nó truyền theo mạch máu và lan đến tim, nỗi đau đó đã tăng lên đến mức như xé gan đứt ruột. Anh cứ động bước chân như một cái máy, tưởng như đang đi vào một đầm lầy vô biên, anh không biết bước chân nào sẽ rơi xuống đó.

“Cô bé, tôi đau quá!” Lòng anh thầm nói với cô như vậy.

Từ cạnh giường đến cửa chỉ cách có vài bước chân, nhưng sao anh cảm thấy nó xa xôi đến vậy, đi mãi cũng không đến, tưởng như còn xa hơn cả từ thiên đường đến nhân gian. Đến khi anh ra khỏi cửa, mồ hôi đã đổ ra khắp người lạnh toát. Lữ tổng quản lặng im chờ ngoài cửa vốn định nói điều gì, nhưng thấy bộ dạng của anh, khóe miệng ông hơi động đậy sau đó lại không nói gì.

Cuối hành lang vắng lặng, lờ mờ như có ánh phản quang. Tay anh ấn mạnh lên ngực, bởi trái tim trong đó đang đập vồn vã, đập nhanh vô cùng, như thể có thứ gì đó đang muốn bật mạnh ra ngoài. Rõ ràng đang đứng ở hành lang vắng lặng nhưng lại cứ như mình đang đứng trong hang núi cuồng phong dữ dội, anh chỉ là một chiếc lá khô trong cơn gió ấy, đã mất hết tất cả sức lực, tự mình không làm chủ được, bị cuốn tuột vào trong vòng xoáy ào ạt ấy. Anh thầm nói với bản thân mình không biết bao nhiêu lần, đây không phải là thật, không phải là thật... Thế nhưng xung quanh lại yên lặng đến vô cùng, bóng anh phản chiếu trên nền nhà, như chiếc ống kính dài u buồn trong phim điện ảnh, anh chỉ lặng im đứng đó, đứng chờ người ra đó.

Anh đón ánh phản quang đó và bước đến, vào trong thang máy, con số giảm đi từng giây từng phút, như trái tim anh đang đập một cách tuyệt vọng. Diệp Quán Ngữ chỉ thấy mình đang treo lơ lửng trong một không gian tối đen mù mịt, không có ánh đèn, cũng không có người, anh không biết làm thế nào để kiềm chế không cho mình bị rơi xuống, nhưng ngược lại, nó vẫn bị rơi xuống, vô cùng vô tận rơi mãi xuống. Anh không biết mình đã ra đến cổng bệnh viện như thế nào, hai bên đường đều là những cây cối cao to sừng sững, dưới bầu trời xanh thẫm của một ngày thu nắng, ánh mặt trời chiếu xuống, nhưng lại không thấy một chút hơi ấm nào. Khắp mặt đất chỉ toàn lá vàng khô rụng xuống, xoáy tít, xoáy tít trong gió.

Diệp Quán Ngữ ngẩng mặt lên, anh đứng giữa màn thu tiêu điều mà không biết mình phải đi theo hướng nào. Đã hoảng hồn rồi, anh đảo mắt nhìn quanh, quanh cảnh xung quanh giống như một bức tranh, kẹp chặt anh vào giữa. Anh đón lấy gió, góc vạt áo khoác bị gió thổi hất cao lên, nhưng anh không nhúc nhích.

Lữ tổng quản đang nói gì bên tai anh, nhưng anh chẳng hề nghe thấy điều gì.

Có lẽ là ảo giác, mà cũng có lẽ là thật, anh nhìn thấy từ phía xa có người đang điên cuồng lao về phía mình. Dáng người cao to làm nền bởi bóng chiều tà huy hoàng, bóng dáng sắc nét như bóng một lát cắt vậy. Diệp Quán Ngữ cố gắng để nhận rõ người đó là ai, trông như đã từng quen biết, mà cũng lại như vô cùng xa lạ, chỉ cảm giác giống như trong một cơn mơ. Anh thật sự hi vọng đây chỉ là một cơn mơ, đến khi tỉnh giấc rồi, sẽ chẳng có gì xảy ra cả.

Mà đối phương hiển nhiên đã nhận ra anh, từ từ chậm bước chân.

Diệp Quán Ngữ hơi nheo mắt lại, có thể thấy ráng chiều nhàn nhạt xuyên qua tán lá cây, màu đỏ rất nhạt, lờ mờ lộ ra sắc trời tím tím. Người đó đã bước đến trước mặt Diệp Quán Ngữ, đôi mắt anh dường như phản chiếu ánh sao trong đêm lạnh, bóng sáng vỡ ra đau buồn là thế. Chắc là do chạy quá hấp tấp, tóc anh hơi rối, anh đang thở dốc, sốt ruột hỏi: “Cô ấy, cô ấy sao rồi?”

Diệp Quán Ngữ nhìn vào đôi mắt sâu thẳm như đáy biển ấy của anh, nhẹ nhàng, rất nhẹ nhàng, nói cho anh biết: “Cô ấy ngủ rồi, ngủ rất ngon, anh đừng đến quấy rầy cô ấy.”

Nói xong câu ấy, Diệp Quán Ngữ im lặng vài giây, vỗ vỗ vai anh. Trên con đường rợp bóng cây lá bay là tả ấy, họ đi lướt qua nhau.

Nếu như giữa họ từng có những gì, thì giờ mọi thứ đều trở nên vô nghĩa. Phật nói, theo gió đến, rồi lại theo gió đi. Diệp Quán Ngữ trầm nghĩ, kiếp sau, giả như có kiếp sau, anh và anh ta, ai sẽ là người gặp được cô ấy trước? Kiếp này phồn hoa như mộng, họ đã tạo nên một kỉ tích với khi thể khuyên thành, tình này chưa hết, ý này khó quên, dây đàn tuy đã đứt nhưng khúc nhạc còn du dương, kiếp này họ đã tha thứ, kiếp sau họ sẽ không tiếp tục đối đầu gay gắt nữa...

Chỉ là, những đêm cô đơn sau này, ai sẽ là người lắng nghe anh ngâm nga câu hát?

Thứ hương thơm từng phảng phất trong mộng đó, kiếp này có lẽ sẽ vương vấn mãi không thôi, anh không tài nào chịu đựng được sự lạnh lẽo vắng lặng sau khi tỉnh dậy, không thể nào từng nét từng nét xóa sạch ký ức. Anh thật sự rất sợ phải ngóng trông trong vô vọng, từ kiếp này đến kiếp khác, nhật nguyệt tinh tú, sông sâu núi cao, quãng đường còn dài đến đâu...

Bạn đang đọc truyện *Trường Mộng Lưu Ngân Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.